

НАУЧНО ДРУШТВО СРБИЈЕ

Тридесетпет година рада
1969 – 2004

Београд, 2004

1. ДЕЛОВИ ПРЕДГОВОРА МОНОГРАФИЈЕ
“30 ГОДИНА РАДА НАУЧНОГ
ДРУШТВА СРБИЈЕ,
1969 – 1999”

НАУЧНО ДРУШТВО СРБИЈЕ
Тридесетпет година рада
1969 - 2004

САДРЖАЈ

За издавача:

Проф. др Слободан Перовић
Председник Научног друштва Србије

Проф. др Јован Д. Васиљевић
Генерални секретар Научног друштва Србије

Одговорни уредник:

Проф. др Јован Д. Васиљевић

Технички секретар Научног друштва Србије:

Недељка Војновић

Технички уредник: Александар Мандић

Корице: Ана Почуча

Штампа: Фугура, Петроварадин

1. Делови предговора монографије "30 година рада Научног друштва Србије, 1969-1999"	5
2. Рад Научног друштва Србије од 1999. до 2004. године	19
3. Састав радних тела и одељења Друштва	27
4. Биографије и библиографије чланова Друштва	37
5. Биографије и библиографије преминулих чланова Друштва	507
6. Регистар имена и адресар	623

ЦИП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

001:32 (497.11)"1969/2004"
001:929 (497.11)

НАУЧНО друштво Србије (Београд)
Научно друштво Србије: тридесет година рада: 1969-2004/ (Одговорни уредник
Јован Д. Васиљевић). - 1. изд. - Београд: Научно друштво Србије, 2005
(Петроварадин: Фугура). - 633 стр. фотогр.; 24 cm
Тираж 650. - Стр.5-8: "30 година рада Научног друштва Србије, 1969-2004"/
Слободан Перовић. - Регистар. - Summaries уз све биографије

ISBN 86-906869-0-8

а) Научно друштво Србије (Београд) -
1969-2004 б) Научници - Србија - Биографије
COBISS.SR-ID 121917196

На извору тридесетогодишњице Асоцијације научне мисли

Научно друштво Србије овом књигом обележава три деценије свога постојања. Чин који охрабрује, чин који повезује.

Различити по својим вокацијама, почев од природно математичких и техничких наука све до медицинско-биолошких и друштвених наука, чланови Друштва у протеклом периоду градили су свој научни опус на уједињеној савести и свести да у мозаику различитости постоје и заједничке тачке везивања. Та сазвежђа именују се речима: објективност и јавност знања и нових сазнања која су под сталном оптиком науке, као организоване и истинољубиве сумње.

Тај заједнички свод мисли и духовне слободе спаја нас. И то не само аксиомом и парадигмом провереног знања једне или друге дисциплине, већ асоцијацијом легитимне вере у наступање већег степена научног прогреса у остварењу свеопште природне и социјалне правде као стожерне врлине, индивидуалне и заједничке.

Правда комутативна, као аритметичка пропорција (једнако у једнаким случајевима) и правда дистрибутивна, као геометријска пропорција (дељење заједничког добра), надживела све векове од антике до наших дана, ево је и данас са нама и у нама, на сваком кораку научног стваралаштва и на свакој од тридесет година живота и рада Научног Друштва Србије.

И отуда, као што је правди и појединачној правичности - насиље најгори противник, тако је и науци свака дога, њен антагонист и њена антиномија која злоћудно затвара богатство живота Науке и целину Правде.

А та догма, без обзира на временске и просторне меридијане, увек долази када чулност надјача умност, када у свету паклене неслоге физичко насиље надвлада аргумент научне мисли, када ноторни природни и социјални факт изгуби битку у рату "душе са тијелом". Бар ми, као Хелија ове цивилизације, то добро знамо и осећамо сву тежину те реалности.

Време које своју научну мисао затвори “молитвеник” било које врсте, у лабиринт различитих дискриминација по рођењу или убеђењу (у погледу расе, боје, пола, језика, вероисповести, политичког или другог мишљења, националног или друштвеног порекла, имовине, рођења или других околности), није време науке већ догматске нетолеранције која за собом оставља пусто острво достојанства живота. То је време свесних или несвесних кривоклетника, време у коме чак и концентрисане асоцијације знања постају жртве заблуда које собом односе индивидуална и општа добра, која односе наше природно право на живот и наше природно право на самосвесну слободу.

И по томе: данас, можда више него раније, нашем свеукупном бићу потребно је више научних знања и сазнања о нама и нама ближњим, јер смо сви део и дело природе, једнаки у доласку и једнаки у одласку.

Тај неугасиви мотив инспирише нас да у раду Научног Друштва Србије, данас са знатно увећаном породицом научних ауторитета (број 100, свакако чини импозантну целину), покушамо да пронађемо путеве већег степена умности у различитим областима и да се својим научним идентитетом и интегритетом нађемо на ступњевима појединачности али и пространствима општости и да, истовремено, дожемо у корак с другим научно развијеним срединама, како би спознали себе и свет у коме смо.

Научно Друштво Србије у том смислу већ има изграђену традицију засновану на научном спису и опусу, публикованом и предоченом научној јавности. Садржина ове књиге, између осталог, сведок је те традиције која чини активну легитимацију Друштва пред очима опште јавности.

Ако такав рад тренутно или трајно пролази изван друштвено релевантне пажње, то онда неминуовно значи да матица друштвеног збивања није на потребном степену знања, да је она окренута тренутним ефектима или другим афекцијама, а не објективним законима природе и друштва. Тада, биће потребно још доста времена да се умност и чулност сједине на неким већим градацијама културе и културног збивања.

То није питање тренутног избора или одлуке, већ исходите процеса различитих детерминанти као што су: степен филозофске

просвећености, морална заснованост, економска конституција, политичка еманципација, традиција општих правила понашања, техничка цивилизација. Сажето, те детерминанте носе заједничко име - ступањ културе као знак “историјске нужности” одређене заједнице.

Полазећи од ове датости у Научном Друштву Србије и његовом домусу не влада ничија патриа потестас, ничија власт нити било чији налог, већ само налог савести и научно провереног знања, снага бољег аргумента у хипотези толеранције као израза духовне слободе и одговорности у демократском образовању воље, без обзира на бројност или малобројност научно образложених позиција.

И зато, у Научном Друштву Србије нема статусних или било којих других подела на чланове једне или друге скупине, како се то обично чини у неким другим сличним или несличним асоцијацијама. Начело примус интер парес, рукоположено рационалном слободом чланова Друштва, овде је добило своје пуно и право место.

Разуме се, члан Друштва може бити онај истакнути научни ауторитет који је својим научним делима утицао на развој теорије односно праксе и по том основу стекао значајан углед у земљи и иностранству. Али, изнад свега стоји атрибут научне савести, духовне слободе и одговорности, толеранције као израза демократске културе. Само таква својства чланова Научног Друштва могла су уродити плодом који је и овом књигом представљен јавности.

Према томе, бити члан Научног Друштва, поред поменутог статутарног критеријума, значи бити истинољубив и мирољубив, помирљив, трпељив и сношљив, обзираи према другом или другима који припадају већини или мањини. А то значи, изнад свега, својим моралним и свеукупним интегритетом, бити одан свом и општем знању, својој научној савести.

У науци, нико нема право да себе ставља изнад другог, и да плурализам живота претвори у монизам догме и своје ауторитарности. Јер, такав затворени несистем никада неће стићи до “ученог незнања” као крајње тачке релативности нашег битисања и ограничене могућности наше умне и физичке природе.

Заснивајући свој тридесетогодишњи опус на својствима високо развијеног индивидуалног и заједничког ума и разума, Научно Друштво Србије ће наставити свој олабрани пут. То је прави

начин да се одазовемо нашем дугу савести који имамо према онима који су били пре нас, а посебно према члановима Друштва који неминовношћу природних закона нису више физички међу нама, као и према онима који ће доћи после нас. То је наша свеукупна и основана жеља.

И зато, нека Научно Друштво Србије у предстојећим деценијама понесе и трајно носи речи које му сви данас заједно упућујемо: *виват, цресцат, флоресцат.*

О Савиндану 1999,
У Београду

Проф. Др Слободан Перовић
Председник Научног Друштва Србије

ОСНИВАЊЕ, РАЗВОЈ И РАД ДРУШТВА

Оснивање Научног друштва Србије

Иницијативу за оснивање Научног Друштва Србије дао је 1968. године професор др Војислав К. Стојановић, дугогодишњи председник Удружења универзитетских наставника и других научних радника. На Пленуму Удружења, одржаном у Београду 11. новембра 1968. године усвојен је правилник о оснивању и раду Друштва за развој и унапређење науке.

Децембра 1968. године формирана је Матична комисија у саставу: професор Медицинског факултета у Београду - др Војислав К. Стојановић, професор Архитектонског факултета у Београду - др Ђурђе Бошковић, професор Правног факултета у Београду - др Никола Стјепановић, и професори Природно-математичког факултета у Београду - др Ђуро Курепа и др Милорад Млађеновић.

У марту месецу 1969. године одржан је припремни консултативни састанак на коме су, поред чланова матичне комисије, присуствовали председник и потпредседник Српске академије наука и уметности, један члан Извршног већа Србије, председник Савета за координацију научних делатности и један број чланова Удружења универзитетских наставника и других научних радника. На том састанку договорено је да се одржи Оснивачка скупштина Друштва.

После бројних консултација истакнутих професора универзитета и признатих научних радника Матична комисија је изабрала 17 чланова Друштва.

На основу извршених припрема Оснивачка скупштина одржана је јуна 1969. године у просторијама Удружења универзитетских наставника и других научних радника у Београду.

Донета је одлука да се оснује НАУЧНО ДРУШТВО, а истовремено донет привремени правилник о раду Друштва у оквиру Удружења универзитетских наставника и других научних радника СР Србије. Изабрана је прва управа Друштва у саставу:

<i>Председник:</i>	Проф. др Војислав К. Стојановић,
<i>Потпредседник:</i>	Проф. др Ђурђе Бошковић,
<i>Секретар:</i>	Проф. др Бранислав Шошкић
<i>Чланови:</i>	Проф. др Драгослав Митриновић, Проф. др Милорад Млађеновић, Проф. др Никола Стјепановић и Проф. др Јован Сурутка.

Удружење универзитетских наставника СР Србије донело је "ПРАВИЛА НАУЧНОГ ДРУШТВА", која су публикована у Београду 1970. године у издању "Савремене Администрације"

Издвајање Научног друштва из Удружења универзитетских наставника и других научних радника СР Србије и осамостаљење, те стицање својства правног лица, извршено је накнадно, а у складу са важећим законским прописима и процедурама.

Научно Друштво Србије је правно лице са седиштем у Београду, улица Шафарикова бр. 7, и делатношћу на подручју Републике Србије. Године 1977. разврстано је у организацију друштвене делатности.

Ориани Друштва и њихов састав 1999. године

Председништво Друштва:

- Проф. др Слободан Перовић	<i>председник</i>
- Проф. др Мирослав Драшковић	<i>потпредседник</i>
- Проф. др Миомир Вукобратовић	<i>потпредседник</i>
- Проф. др Јован Тодоровић	<i>генерални секретар</i>
- Проф. др Вељко Вујичић	
- Проф. др Милорад Ивковић	
- Проф. др Стојан Новаковић	
- Проф. др Предраг Петровић	
- Проф. др Андрија Стојковић	
- Проф. др Владета Урошевић	
- Проф. др Живорад Чековић	

Изабран је и Надзорни одбор у саставу:

- Проф. др Добривоје Јовановић, *председник*
- Проф. др Миленко Тешић,
- Проф. др Небојша Царић

За секретара Одељења природно-математичких наука изабран је проф. др Јагош Пурић, а за заменика секретара проф. др Вера Ковачевић-Вујичић.

За секретара Одељења техничких наука изабран је проф. др Милић Стојић, а за заменика секретара проф. др Ненад Ђајић.

За секретара Одељења медицинско-биолошких наука изабран је проф. др Миодраг Симоновић, а за заменика секретара проф. др Јован Д. Васиљевић.

За секретара Одељења друштвених наука изабран је проф. др Живко Костић, а за заменика секретара проф. др Стојан Новаковић.

Раг Научног друштва Србије у периоду 1990-1999.

Раг Научног друштва од оснивања до 1989. године приказан је у књизи "Научно друштво Србије - 20 година рада, Београд, 1991", а делатност Друштва у периоду 1990-1999. описао је, сагласно ставу Редакцијског одбора ове монографије, генерални секретар Научног друштва Србије, проф. др Јован Тодоровић.

Увод

После изузетно успешних резултата током двадесет година свог рада, Научно друштво Србије (НДС) је почетком деведесетих година значајно смањило све своје активности. Дошло је до дужег застоја у организовању научних и стручних предавања, прекинуто је издавање часописа, низ година није одржан ниједан симпозијум нити научни скуп. Чланови НДС-а се нису обесхрабрили и у изузетно тешким условима. У скоро потпуној изолацији земље и прекиду научних и стручних комуникација са другим земљама, тражили су путеве за поновно оживљавање рада Друштва. Тако је средином 1994. године, на иницијативу групе најактивнијих чланова, дошло до заказивања Пленума и избора нових органа Друштва, Председника, Председништва и Секретара Одељења. Овим чином НДС је поново почело да ради, са великим амбицијама и богатим програмима и плановима.

Ово је убрзо почело да даје резултате. Активиран је рад сва четири Одељења, за природно-математичке, техничке, медицинско-биолошке и друштвене науке, поново је почело да излази научно гласило Друштва, организовано је више успешних симпозијума и научних конференција. То је допринело даљој афирмацији Научног друштва Србије и порасту угледа у научној јавности и друштву у целини. О НДС-у се данас, са много више разумевања, интереса и уважавања, говори у широким научним круговима, и исказује се све већи интерес за његов рад, за предавања, симпозијуме и друге скупове, за гласило Друштва и све друге облике активности. Али и поред тога опште је мишљење да на афирмацији Научног друштва Србије треба још више да се ради, како би се организованим деловањем његов углед у нашој јавности и надаље повећавао. Снага Друштва, исказана пре свега високим научним потенцијалима својих чланова и добро осмишљеном програмском оријентацијом, представља за ово неспорне подлоге.

Чланство

Посебан допринос јачању Друштва и повећању његовог угледа остварен је пријемом нових 45 чланова, истакнутих научника из свих области науке, априла 1996. године. На тај начин је укупан број чланова Научног друштва Србије порастао на 100, од којих 25 чланова делује у Одељењу Природно-математичких наука; 31 у Одељењу Техничких наука; 23 у Одељењу Медицинско-биолошких наука и 21 у Одељењу Друштвених наука. Избором нових чланова у току 1999. године, по поступку који је већ започет, очекује се даље снажење Друштва и повећање његовог угледа и утицаја у свету науке. Потребно је да се нагласи да је од свог оснивања Друштво нажалост изгубило 34 угледна и научно веома истакнута члана, којих се са пијететом сећамо и чији одлазак се и данас веома осећа.

Предавања

Вероватно најмаркантније резултате Научно друштво Србије је остварило организовањем научних предавања, редовно, по правилу једном недељно. У протеклим годинама, од претходног Изборног Пленума Друштва који је одржан средином 1994. године, организовано је преко 80 предавања, која су била у просеку веома добро

посећена и праћена корисним и значајним дискусијама и разменама мишљења. До краја 1995. године одржано је 27, током 1996. године 23, током 1997. године 14, а у 1998. години 18 добро посећених предавања, од којих је неколико имало популарни карактер. Запажено је и предавање које је у организацији Научног друштва Србије одржао гост из Јапана, проф. Муниоки Мима, директор Института за ласерску технику Осака Универзитета из Јапана.

Часопис

Веома истакнуте, можда и најзначајније резултате Друштво је остварило издавањем свог научног гласила, часописа *Scientific Review*. Као што је познато, после серије од 13 бројева, који су под називом *Научни Прејед* излазили у претходном периоду на српском језику, од 1995. године научно гласило Друштва се штампа на енглеском језику, уз рецензију свих објављених радова.

Редакцијски одбор је проширен реномираним иностраним члановима, чиме су задовољени критеријуми за верификацију високог нивоа часописа и размену са научним институцијама других земаља. У протеклим годинама изашло је 11 бројева часописа, од броја 14 до 23, а у току је припрема следећа 2 броја. Од тога су у Серији *Medical and Biological Science* изашла 2 броја, у Серији *Social Science* 1 број, а остали у Серији *Science and Engineering*. Укупно је објављено 96 радова домаћих аутора и 16 радова страних аутора, на укупно око 1450 страница. Значајно је да је већина објављених радова претходно била саопштена на редовним предавањима Друштва, а два двоброја су донела радове са запажених симпозијума које је организовало Друштво. Значајно је и то да су у часопису објављени радови већине новоизабраних чланова Друштва, што је допринело не само њиховој личној афирмацији, већ и угледу Друштва у целини.

Симпозијуми и скупови

Веома вредни резултати су остварени и организовањем три значајна симпозијума:

Kurepa's Symposium, одржан маја месеца у Београду и *International Memorial Conference* - Д.С. Митриновић, одржан у Нишу јуна 1996. године, оба у сарадњи са непосредно заинтересованим научним институцијама (Математички факултет, Математички

институт САНУ, Друштво математичара Југославије, односно Електротехнички факултети у Нишугу и Београду), окупили су већи број реномираних домаћих и страних учесника, који су саопштили врхунске резултате својих научних истраживања. Општа је оцена да су ови скупови били изузетно добро организовани и да су дали снажан допринос овим гранама науке. То сведочи и закључак да се *Курейатс Сумјосиум* и надаље организује, редовно сваке четврте године.

Симпозијум *Биљни и животињски ресурси у Југославији*, који је одржан октобра 1997. године на Златибору, у сарадњи са одговарајућим установама (Савезни завод за биљне и животињске генетичке ресурсе и Савезно Министарство за пољопривреду), оцетиен је веома позитивно од свих учесника и шире научне јавности.

Поред овога, у протеклом периоду су одржана и два научна скупа, један из области хидроенергетике (у сарадњи са Машинским факултетом из Београда) и други из области спектралне анализе (у сарадњи са Физичким факултетом из Београда), а Научно друштво Србије је било и покровитељ 10. Симпозијума термичара Југославије, који је организовао на Златибору Институт Винча, средином 1997. године. Одржана је и *Научна конференција посвећена проф. Ивану Беркешу*, коју је успешно организовала проф. др Нада Мајкић-Singh, као и *Округли сто посвећен проблемима Трауме у Југославији*, у организацији нашег члана проф. др Михајла Митровића.

Из оквира ових активности треба поменути и скупове на којима су промовисане књиге: *Злочин - изазов друштву*, нашег члана, проф. др Ж. Алексића; књига *Комбинајторна оптимизација*, у редакцији академика Драгоша Цветковића и нашег члана проф. др Вере Ковачевић-Вујчић; књига *Аванцес ин Лаборатору Медицине*, нашег члана проф. др Наде Мајкић-Singh; и часопис *Yugoslav Journal of Operations Research*.

Одржано је и више промотивних скупова и конференција за штампу, посвећених часопису, пријему нових чланова и програмима рада Друштва.

Остале активности

Почетни резултати су остварени и у организовању научно-стручног рада чланова преко Друштва. Захваљујући агилности нашег уваженог недавно преминулог члана проф. др Јована Петрића, чији је

рад немерљиво допринео укупном раду и развоју Друштва, покренут је један истраживачко-развојни пројекат чија је реализација у току. Очекује се да ће се ове активности Друштва даље развијати.

Рада орјана Друштвa

Све битне активности Друштва одвијале су се преко Одељења, која у програмирању и остваривању свог рада имају пуну слободу.

Председник и Председништво друштва су ове активности координирали, настојећи да им се пружи сва потребна помоћ и подршка. У том циљу Председништво Научног друштва Србије је повремено и по потреби одржавало седнице, често у проширеном саставу, а по правилу уз присуство секретара Одељења.

Поред договора о редовним програмским активностима, плану предавања, издавању часописа и другим задацима и пословима, на овим седницама су разматрана и следећа важна питања: Организовање симпозијума и научних конференција Друштва, посебно оних који треба да окупе све чланове, односно да обухвате све за Друштво значајне гране наука; Рад на научно-истраживачким пројектима, уз организовано ангажовање Друштва и његових чланова; Стварање повољнијих просторних и финансијских услова за рад Друштва; Правно регулисање статуса Научног друштва Србије, посебним Законом, односно одговарајућим законским актом; Избор нових чланова и јачање научних потенцијала Друштва.

2. РАД НАУЧНОГ ДРУШТВА СРБИЈЕ
ОД 1999. ДО 2004. ГОДИНЕ

Након извршене промоције монографије “30 година рада Научног друштва Србије, 1969-1999”, на Скупштини одржаној 25. новембра 1999. године, извршен је и избор нових 17 чланова Друштва. Од тада до краја 2004. године, рад Научног друштва Србије (НДС) би се могао приказати праћењем активности у следећим сегментима: чланство, предавања и научни састанци, часопис (Scientific Review), Рад органа и тела Друштва, и остале активности.

Чланство

Од оснивања Друштва до 2004. године у Научно друштво Србије изабрана су 173 члана. По одељењима, Друштво има у Одељењу природно-математичких наука 28 чланова (26 наших члана и 2 иностранна члана); у Одељењу техничких наука 37 чланова; Одељење медицинско-биолошких наука има 31. члана (29 наших чланова и 2 иностранна члана); и у Одељењу друштвених наука има 21 члан (19 наших и 2 иностранна члана), што укупно чини 117 чланова НДС-а.

На Скупштини 2002. године први пут су у Научно друштво Србије изабрани научници из иностранства. То су истакнути професори универзитета и научници са високим међународним признањима који су сарађивали са неким нашим институцијама и/или радили на нашим пројектима. Очекујемо да ће се преко иностраних чланова успоставити живља сарадња са одговарајућим асоцијацијама у иностранству и проширити делатност нашег Друштва.

Од оснивања Друштва до сада је преминуло, на жалост, 56 угледних и заслужних чланова Друштва. Све су то истакнути научни радници, већином професори београдског, али и других Универзитета, који су запаженим резултатима дали значајан допринос нашој и светској науци уопште, и допринели угледу и афирмацији Друштва.

Предавања и научни састанци

Научна предавања представљају основну и континуирану активност Друштва. Она доприносе да се стручна и шири јавност упозна са најновијим научним достигнућима и истраживањима.

Предавања држе углавном чланови Друштва, али поред њих, и угледни професори универзитета, академици, научници који су најчешће и потенцијални кандидати за избор у Друштво. Од 1999. године одржано је 76 научних скупова, покривајући практично све сфере савремене науке, из свих делатности наша четири Одељења.

Шира активност Научног друштва Србије се одвија, поред поменутих научних предавања, и кроз симпозијуме (конференције), дискусије округлог стола, промоције књига и издавање часописа *Scientific Review*.

Проф. др Будимир Филиповић, са Одељењем природно-математичких наука НДС-а, организовао је разматрање *Преднацрта Закона о систему заштитне животне средине* (две дискусије - новембра 2001.), као и округли сто на тему *Проблематика обезбеђења воде за пиће у Републици Србији*.

Указано је на забрињавајуће стање у домену обезбеђења квалитетне воде за пиће у Републици Србији и предложене су неке мере за унапређење тог стања. Закључци и предлози мера са ових скупова достављени су одговарајућим институцијама. Интересовање произвођача воде, као и јавних гласила било је изузетно велико.

На Симпозијуму "Храна у 21. веку", који је одржан новембра 2001. године у Суботици, на предлог проф. др Бранке Лазић, Научно друштво Србије учествује као суорганизатор уз Научни институт за ратарство и повртарство из Новог Сада, Министарство за науку и технологију Републике Србије и друге институције.

Запажено предавање *О развоју кибернетике у Русији*, одржао је једини предавач из иностранства Валериј Борисович Кудрјавцев, члан Академије техничких наука Руске федерације, почасни доктор наука Универзитета у Београду.

Поред тога, Одељење природно-математичких наука НДС-а, одржало је још тридесетак предавања из области ботанике, пољопривреде, виноградарства, генетичких ресурса, математике, математичке логике, информатике, примене информационог система у географским проучавањима, механике, хемије, примене рачунарства и других области. Промовисана је и књига др Милете Перишића *"Бердајска акумулација"*.

У току преходног периода активност Одељења техничких наука се остваривала кроз састанке Одељења, предавања и објављивање радова у часопису "Scientific Review".

Одржано је 6 предавања: из аутоматског управљања, дигиталне обраде сигнала, и других пројеката на којима су радили чланови одељења. Састанци су се одржавали више пута годишње ради разматрања припреме предавања, кандидовања и избора нових чланова, статусних питања, обавештавања о раду на научностручним пројектима и др.

Предавања су била добро посећена због интересантних тема и праћена плодним дискусијама и разменама мишљења.

Одељење медицинско-биолошких наука, у сарадњи са Друштвом медицинских биохемичара Југославије, чији је председник проф. др Нада Мајкић-Sing, организовало је Научну конференцију посвећену проф. др Ивану Беркешу, децембра 2001. године.

Поред тога, Одељење медицинско-биолошких наука одржало 11 предавања из области неурологије, хирургије, психијатрије, дијабетологије, гинекологије, стоматологије, фармакологије, ветерине, као и промоцију 2 књиге: *Имунске болести срца и крвних судова*, аутора проф. др Милутина Мирића и проф. др Јована Д. Васиљевића, и *Дијагностика травматичних домаћих животиња*, проф. др Војислава Павловића.

Одељење друштвених наука одржало је у овом периоду око 26 научних скупова. Говорило се о проблемима на Косову и Метохији, о лидерству, о трговини деловима људског тела, о денационализацији, о праву на толеранцију, о промени броја становника Војводине и другим темама.

На предлог проф. др Оскара Ковача интензивирана је сарадња Одељења друштвених наука Научног друштва Србије са Задужбином Илије М. Коларца. Године 2001. одржано је на Коларцу 10 предавања укључујући и циклус предавања под заједничким насловом *Европска унија и Југославија – Модалитети будућих односа*.

Године 2004. године одржан је још један циклус од 6 предавања на тему *Тенденције корпорацијских стратегија*. Предавања су у редигованој форми штампана на енглеском језику у часопису *Scientific Review*. Садржај реферата износи искуства развијених земаља у концепцији пословних стратегија компанија, која се могу имплементирати у формирање тржишно оријентисаних пословних стратегија домаћих предузећа. Основна порука је да је потребно много више пажње обратити на микроекономске структуралне реформе, уместо да се инсистира само на макроекономској политици.

Одржане су и 2 промоције књига: *Девизни курсеви*, проф. др Милутина Ђировића и *Срби на раскрсћу*, проф. др Милана Војновића.

Scientific Review

Научно друштво Србије издаје свој часопис *Научни Прејлед*, чији је први број објављен 1974. године, а од броја 14 (1995.) часопис излази на енглеском језику под називом *Scientific Review*.

Штампају се радови који се изложени на јавним скуповима и оцене као значајан прилог науци. *Scientific Review* је сврстан у категорију водећих часописа националног и међународног значаја и уврштен у листу Institute for Scientific Information, јер задовољава међународне критеријуме.

У овом периоду изашло је још 9 бројева часописа *Scientific Review*, и то од броја 24. до броја 32. Штампано је 5 бројева серије "Science and Engeneering", од тога је три броја уредио проф. др Милић Стојић, а један двоброј (29-30), као гост уредник, проф. др Ненад Ђајић.

Штампан је један број серије "Medical and Biological Science"; припремио га је као гост уредник проф. др Владимир Костић; и штампана су два броја серије "Social Science", чији су уредници били проф. др Момчило Милисављевић (28) и као гост уредник проф. др Милутин Ђировић (31-32).

На преко 700 страница укупно су објављена 44 рада домаћих и један рад аутора из иностранства. У броју серије "Medical and Biological Science" објављен је и приказ књиге, као и извештај са Научне конференције посвећене проф. др Ивану Беркешу.

Часопис *Scientific Review* се штампа, углавном, захваљујући нашим донаторима који покривају већи део трошкова штампе. У томе су нам помогли Министарство за науку и технологију Србије, Савезно министарство за развој, науку и екологију, Завод за уџбенике и наставна средства из Београда и др.

Поред часописа, Друштво објављује и посебна издања, а до сада су објављена два издања монографије о раду Научног друштва Србије, прво, поводом 20-годишњице и друго, поводом 30-годишњице рада Друштва.

Монографија *Научно Друштво Србије – 30 година рада*, која је штампана 1999. године, садржи биографске и библиографске податке тадашњих чланова Друштва. Ради што потпунијег афирмисања Друштва у научној и широј јавности исте године отворен је на интернету сајт Научног друштва Србије, на коме је презентирана ова монографија у целости, а касније је сајт допуњен кратким биографијама свих 38 новоизабраних чланова Друштва (1999. и 2002. године).

Након дуготрајног и веома озбиљног рада на изменама и допунама Статута НДС-а (комисују су сачињавали проф. др Милић Стојић, Проф. др Јован Тодоровић и проф. др Јован Д. Васиљевић), нов Статут је штампан 2003. године. Уз промоцију ове монографије, биће извршена и последња корекција допуна и измена Статута. Жеља је да се дође до тако прецизног и трајно применљивог текста, како би се примена новог Стаута осигурала за један дужи временски период.

Раг Скујшћине и друћих орћана и шћела Друшћива

У поменутом периоду, одржана је Скупшћина Научног друштва Србије 25. новембра 1999. године, на којој је изабрано 17 нових чланова Друштва, и промовисана монографија *Научно Друшћиво Србије – 30 година рада 1969-1999*.

На Свечаној седници 19. априла 2000. године 17 новоизабраних чланова је добило ПОВЕЉУ О ИЗБОРУ у Научно друштво Србије.

Редовна Скупшћина Друштва одржана је и 23 новембра 2001. године, на којој је приказан пресек тренутног стања у Друшћиву и донета одлука о покретању процедуре за избор нових чланова Друштва.

Годину дана касније, одржана је Изборна скупшћина НДС-а, 28. новембра 2002., на којој је изабран 21 нови члан, од тога 15 домаћих и 6 иностраних чланова Друштва. На истој Скупшћини изабран је нов састав Председнишћива и руководства одељења Друштва.

3. САСТАВ РАДНИХ ТЕЛА
И ОДЕЉЕЊА ДРУШТВА

Председништво Научног друштва Србије

Проф. др СЛОБОДАН ПЕРОВИЋ,	<i>председник</i>
Проф. др МИОМИР ВУКОБРАТОВИЋ,	<i>поштомпредседник</i>
Проф. др МИРОСЛАВ ДРАШКОЦИ,	<i>поштомпредседник</i>
Проф. др ГРАДИМИР МИЛОВАНОВИЋ,	<i>поштомпредседник</i>
Проф. др ЈОВАН Д. ВАСИЉЕВИЋ,	<i>генерални секретар</i>
Проф. др БУДИМИР ФИЛИПОВИЋ,	<i>члан</i>
Проф. др ЈОВАН ТОДОРОВИЋ,	<i>члан</i>
Проф. др ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ,	<i>члан</i>
Проф. др МИЛУТИН ЂИРОВИЋ,	<i>члан</i>

Чланови Надзорног одбора:

Проф. др МОМЧИЛО МИЛИСАВЉЕВИЋ,	<i>председник</i>
Проф. др ЛАЗАР АВРАМОЋ,	<i>члан</i>
Проф. др ДОБРИВОЈЕ ЈОВАНОВИЋ,	<i>члан</i>
Проф. др ВОЈИСЛАВ ЛЕКОВИЋ,	<i>члан</i>
Проф. др МАРИЈА ТОДОРОВИЋ,	<i>члан</i>

Секретари и заменици секретара одељења:

Одељење природно-математичких наука:

Проф. др БУДИСЛАВ ТАТИЋ,	<i>секретар</i>
Проф. др ЈАРОСЛАВ ЛАБАТ,	<i>заменик секретара</i>

Одељење техничких наука:

Проф. др НЕНАД ЂАЈИЋ,	<i>секретар</i>
Проф. др БРАНИСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ,	<i>заменик секретара</i>

Одељење медицинско-биолошких наука:

Проф. др МИОДРАГ СИМОНОВИЋ,	<i>секретар</i>
Проф. др АТАНАСИЈЕ МАРКОВИЋ,	<i>заменик секретара</i>

Одељење друштвених наука:

Проф. др ЖИВКО КОСТИЋ, *секретар*
 Проф. др СТОЈАН НОВАКОВИЋ, *заменик секретара*
 Проф. др МИЛУТИН ЋИРОВИЋ, *заменик секретара*

На Свечаности 3. априла 2003. године уручене су *Повеље о избору у Научно друштво Србије* новим члановима Друштва.

Одељења Друштва

Научно друштво Србије има четири одељења:

- Одељење природно-математичких наука
- Одељење техничких наука
- Одељење медицинско-биолошких наука
- Одељење друштвених наука.

Одељења Друштва су носиоци рада Друштва и непосредни извршиоци свих програмских задатака и циљева утврђених Статутом. У периоду од 1999. године до краја 2004. године одржана су 44 састанка одељења.

На састанцима одељења разматра се програм и план рада, као и реализација договорених задатака. Покренуто је више иницијатива за побољшање програма рада Друштва, а посебно у вези са сарадњом са другим привредним и друштвеним организацијама, а све у циљу преношења научних резултата у праксу. На седницама одељења разматрају се реферати и сачињава ранг листа кандидата за избор нових чланова у Друштво.

Наш основни задатак остаје да и у овим тешким временима, у сложеним околностима, изналасимо најповољније облике сарадње са привредом и друштвеним организацијама, у циљу примене научних резултата у пракси, да свим заинтересованим институцијама ставимо на располагање своје стручне и све друге потенцијале, којих значајно има у НДС-у.

Такав приступ, као и знатно веће присуство у медијима, могло би да доведе до боље популаризације НДС-а, што би нам обезбедило и значајнију финансијску подршку, толико неопходну за наш рад.

ОДЕЉЕЊЕ ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКИХ НАУКА

1. Проф. др	ВЛАДИМИР	АКСИН
2. Др	НАДЕЖДА	ВАНЛИЋ-РАЗУМЕНИЋ
3. Проф. др	ВЕЉКО	ВУЈЧИЋ
4. Проф. др	ВЕРА	ВУЈЧИЋ
5. Проф. др	ДУШАН	ДУКИЋ
6. Проф. др	РАДОСАВ	ЂОРЂЕВИЋ
7. Проф. др	ЈАРОСЛАВ	ЛАБАТ
8. Проф. др	БРАНКА	ЛАЗИЋ
9. Проф. др	ЖАРКО	МИЈАЛОВИЋ
10. Проф. др	ГРАДИМИР	МИЛОВАНОВИЋ
11. Проф. др	МОМЧИЛО	МИЛУТИНОВИЋ
12. Проф. др	НЕДЕЉКО	ПАРЕЗАНОВИЋ
13. Др	МИЛУТИН	ПЕНЧИЋ
14. Проф. др	НАДА	ПЕТРАНОВИЋ
15. Проф. др	ЈАГОШ	ПУРИЋ
16. Проф. др	МИЛОВАН	РАДОВАНОВИЋ
17. Проф. др	СЛОБОДАН	РАДОСАВЉЕВИЋ
18. Проф. др	ДРАГОЉУБ	СТЕФАНОВИЋ
19. Проф. др	БУДИСЛАВ	ТАТИЋ
20. Проф. др	МИЛЕНКО	ТЕШИЋ
21. Проф. др	ПАВЛЕ	ТОМИЋ
22. Проф. др	БУДИМИР	ФИЛИПОВИЋ
23. Проф. др	ДРАГОСЛАВ	ХЕРЦЕГ
24. Др	ВЛАДЕТА	УРОШЕВИЋ
25. Проф. др	НЕБОЈША	ЦАРИЋ
26. Проф. др	ЖИВОРАД	ЧЕКОВИЋ
27. Др	ИРИНА	ВАСИЉЕВНА ВИШЊАКОВА
28. Проф. др	ВАЛЕРИЈ	ВАСИЉЕВИЧ КОЗЛОВ

ОДЕЉЕЊЕ ТЕХНИЧКИХ НАУКА

1. Проф. др	МИРКО	АЋИЋ
2. Проф. др	МИОМИР	ВУКОБРАТОВИЋ
3. Проф. др	ИВО	ВУШКОВИЋ
4. Проф. др	ЗОРАН	БОЈКОВИЋ
5. Проф. др	ДРАГУЃИН	ДЕБЕЉКОВИЋ
6. Проф. др	НЕНАД	ЂАЈИЋ
7. Проф. др	БОЈАН	ЂОРЂРОВИЋ
8. Проф. др	БРАНИСЛАВ	ЂОРЂЕВИЋ
9. Проф. др	ЂОРЂЕ	ЗРНИЋ
10. Проф. др	ДОБРИВОЈЕ	ЈОВАНОВИЋ
11. Др	МИЛАН	ЈОВАНОВИЋ
12. Проф. др	СЛОБОДАН	КРЧЕВИНАЦ
13. Проф. др	СЛОБОДАН	ЛАЗОВИЋ
14. Проф. др	БРАТИСЛАВ	МИЛОВАНОВИЋ
15. Проф. др	ВЕЉКО	МИЛУТИНОВИЋ
16. Проф. др	МИЛАН	МИТРОВИЋ
17. Проф. др	МИЛАН	МИЋУНОВИЋ
18. Проф. др	БОРИВОЈЕ	МИШКОВИЋ
19. Проф. др	ПАНТЕЛИЈА	НИКОЛИЋ
20. Проф. др	СИМЕОН	ОКА
21. Проф. др	АЛЕКСАНДАР	ПАКВОР
22. Проф. др	СТАНИСЛАВ	ПЕЈОВИЋ
23. Проф. др	ЖИВОТА	ПЕРИШИЋ
24. Проф. др	РАДИВОЈ	ПЕТРОВИЋ
25. Проф. др	ЈОРДАН	ПОП-ЈОРДАНОВ
26. Проф. др	ВЕЉКО	ПОТКОЊАК
27. Проф. др	БОЖИДАР	РАДОЈКОВИЋ
28. Др	АЛЕКСАНДАР	РУВАРАЦ
29. Проф. др	РАДОМИР	СИМИЋ
30. Проф. др	ИЛИЈА	СТОЈАНОВИЋ
31. Проф. др	МИЛИЋ	СТОЈИЋ
32. Проф. др	ЈОВАН	СУРУТКА
33. Проф. др	ДУШАН	ТЕОДОРОВИЋ
34. Проф. др	ДИМИТРИЈЕ	ТЈАПКИН
35. Проф. др	ЈОВАН	ТОДОРОВИЋ
36. Проф. др	МАРИЈА	ТОДОРОВИЋ
37. Проф. др	МИЛАН	ЂАЛОВИЋ

ОДЕЉЕЊЕ МЕДИЦИНСКО - БИОЛОШКИХ НАУКА

1. Проф. др	ВАСО	АНТУНОВИЋ
2. Проф. др	СЛОБОДАН	АПОСТОЛСКИ
1. Проф. др	БОГДАН	БОШКОВИЋ
2. Проф. др	ВЛАДИСЛАВ	ВАРАГИЋ
3. Проф. др	ЈОВАН	ВАСИЉЕВИЋ
4. Проф. др	ДУШАН	ВЕЛИМИРОВИЋ
5. Проф. др	ПРЕДРАГ	ЂОРЂЕВИЋ
6. Проф. др	СЛОБОДАН	ЂОРЂЕВИЋ
7. Проф. др	ДРАГОСЛАВ	ЂУКАНОВИЋ
8. Проф. др	КАТАРИНА	ИСАКОВИЋ
9. Проф. др	МИЛОШ	ЈАНИЋИЈЕВИЋ
10. Проф. др	ВЛАДИМИР	КОСТИЋ
11. Проф. др	ВОЈИСЛАВ	ЛЕКОВИЋ
12. Проф. др	НАДА	МАЈКИЋ - SINGH
13. Проф. др	АЛЕКСАНДАР	МАРКОВИЋ
14. Проф. др	АТАНАСИЈЕ	МАРКОВИЋ
15. Проф. др	ДИМИТРИЈЕ	МИЛОВАНОВИЋ
16. Проф. др	МИХАЈЛО	МИТРОВИЋ
17. Проф. др	ДРАГОМИР	МЛАДЕНОВИЋ
18. Проф. др	ИЛИЈА	НАГУЛИЋ
19. Проф. др	АЛЕКСАНДАР	НЕШКОВИЋ
20. Проф. др	ВОЈИСЛАВ	ПАВЛОВИЋ
21. Проф. др	ПРЕДРАГ	ПЕТРОВИЋ
22. Проф. др	МИЛЕНА	ПОКРАЈАЦ
23. Проф. др	БОРИВОЈЕ	РАДОЈЧИЋ
24. Проф. др	ЉУБИСАВ	РАКИЋ
25. Проф. др	МИОДРАГ	СИМОНОВИЋ
26. Проф. др	РАДОЈЕ	ЧЛОВИЋ
27. Проф. др	ДРАГАН	ШВРАКИЋ
28. Проф. др	НИКИ	АГНАНТИС
29. Проф. др	АНТонио	СЕКИ

ОДЕЉЕЊЕ ДРУШТВЕНИХ НАУКА

1.	Др	ЖИВКО	АВРАМОВСКИ
2.	Проф. др	ЉУБИША	АДАМОВИЋ
3.	Проф. др	ЖИВОЈИН	АЛЕКСИЋ
4.	Проф. др	МИЛАН	ВОЈНОВИЋ
5.	Проф. др	ЈЕЛЕНА	ДАНИЛОВИЋ
6.	Проф. др	МИРОСЛАВ	ЂОРЂЕВИЋ
7.	Проф. др	ДРАГОЉУБ	КАВРАН
8.	Проф. др	ОСКАР	КОВАЧ
9.	Проф. др	ЖИВКО	КОСТИЋ
10.	Проф. др	МОМЧИЛО	МИЛИСАВЉЕВИЋ
11.	Проф. др	ПАВЛЕ	НИКОЛИЋ
12.	Проф. др	МИОДРАГ	ОРЛИЋ
13.	Проф. др	СЛОБОДАН	ПЕРОВИЋ
14.	Проф. др	МИЛОШ	САМАРИЈА
15.	Проф. др	АНДРИЈА	СТОЈКОВИЋ
16.	Проф. др	МИЛУТИН	ЂИРОВИЋ
17.	Проф. др	СЛАВКО	ЦАРИЋ
18.	Проф. др	БРАНИСЛАВ	ШОШКИЋ
19.	Проф. др	ПРЕДРАГ	ШУЛЕЈИЋ
20.	Проф. др	ЖОРЖ	КАСИМАТИС
21.	Проф. др	ХЕНРИК	ПИСАРЕК

Преминули чланови Научног Друштва Србије

1.	Проф. др	ЛАЗАР	АВРАМОВ
2.	Проф. др	БОРИСЛАВ	БЛАГОЈЕВИЋ
3.	Проф. др	ДЕЈАН	БОШКОВИЋ
4.	Проф. др	ЂУРЂЕ	БОШКОВИЋ
5.	Проф. др	ВЛАЈКО	БРАЈИЋ
6.	Проф. др	ТОМА	БУНУШЕВАЦ
7.	Проф. др	ПЕТАР	ВАСИЋ
8.	Проф. др	АЛЕКСАНДАР	ВАЦИЋ
9.	Проф. др	БРАНИСЛАВ	ВУЛОВИЋ
10.	Проф. др	БОРИСЛАВ	ВУЈАДИНИВИЋ
11.	Проф. др	ДИМИТРИЈЕ	ВУЧЕНОВ
12.	Проф. др	БРАНКО	ГАВЕЛА
13.	Проф. др	ГОЈКО	ГРЂИЋ
14.	Проф. др	ДУШАН	ДИНУЛОВИЋ
15.	Проф. др	МИРОСЛАВ	ДРАШКОЦИ
16.	Проф. др	АЛЕКСАНДАР	ЂОКИЋ
17.	Проф. др	ДРАГУТИН	ЕРЦЕГОВАЦ
18.	Проф. др	ДРАГИША	ИВАНОВИЋ
19.	Проф. др	МИЛОРАД	ИВКОВИЋ
20.	Проф. др	БРАНИСЛАВ	ЈАНКОВИЋ
21.	Проф. др	ДРАГОСЛАВ	ЈАНКОВИЋ
22.	Проф. др	МИЛУТИН	ЈОВАНОВИЋ
23.	Проф. др	ЂОРЂЕ	ЈОВИЋ
24.	Проф. др	СЛОБОДАН	КОНЧАР-ЂУРЂЕВИЋ
25.	Проф. др	МИЛАДИН	КОРАЋ
26.	Проф. др	РАНКА	КУИЋ
27.	Проф. др	СТЕВАН	КУКОЛЕЧА
28.	Проф. др	ЂУРО	КУРЕПА
29.	Проф. др	МИЛАН	КУРЕПА
30.	Проф. др	СЛАВКО	ЛИСАВАЦ
31.	Др	ЗОРАН	МАКСИМОВИЋ
32.	Проф. др	МАНОЈЛО	МАРАВИЋ
33.	Проф. др	МИРКО	МИЛИЋ
34.	Проф. др	АЛЕКСАНДАР	МИЛОЈЕВИЋ
35.	Проф. др	БУДИМИР	МИЛОЈИЋ
36.	Проф. др	МИЛАН	МИЛУТИНОВИЋ
37.	Проф. др	НОВИЦА	МИТИЋ

38.	Проф. др	ДРАГОСЛАВ	МИТРИНОВИЋ
39.	Проф. др	МИРКО	МИРКОВИЋ
40.	Проф. др	ДРАГИША	НИКОЛИЋ
41.	Проф. др	КОСТА	НИКОЛИЋ
42.	Проф. др	МИХАЈЛО	НИКОЛИЋ
43.	Проф. др	СТОЈАН	НОВАКОВИЋ
44.	Проф. др	НАЈДАН	ПАШИЋ
45.	Проф. др	ЈОВАН	ПЕТРИЋ
46.	Проф. др	ЗОРАН	ПЈАНИЋ
47.	Проф. др	ОБРЕН	ПОПОВИЋ
48.	Др	МИРОЉУБ	РАНЧИЋ
49.	Проф. др	НИКОЛА	СТЈЕПАНОВИЋ
50.	Проф. др	ВОЈИСЛАВ	СТОЈАНОВИЋ
51.	Проф. др	ДРАГОЉУБ	СТОЈАНОВИЋ
52.	Проф. др	РАДМИЛА	СТОЈАНОВИЋ
53.	Проф. др	МИЛОСАВА-МИЛА	СТОЈНИЋ
54.	Проф. др	РАЈКО	ТОМОВИЋ
55.	Проф. др	НИКОЛА	ЧОБЕЉИЋ
56.	Проф. др	БЕРИСЛАВ	ШЕФЕР

4. БИОГРАФИЈЕ И БИБЛИОГРАФИЈЕ ЧЛАНОВА ДРУШТВА

ЖИВКО Т. АВРАМОВСКИ

Члан Друштва од 1985. године

Др Живко Аврамовски, научни саветник Института за савремену историју у Београду у пензији, рођен је 1926. године у Непроштену код Тетова, од оца Томе и мајке Борке Бојовски. Школовао се у Београду, Скопљу и Вршцу. Дипломирао на Филозофском факултету у Београду, и докторирао 1965. на Филозофском факултету у Загребу.

Почетком новембра 1944. године ступио у ЈНА и после завршетка рата задржан је у активној служби. По сопственом захтеву преведен у резерву 1952., после чега се настанио у Вршцу где је радио као наставник историје до 1959., кад је примљен као стипендиста за научно усавршавање у Институт друштвених наука у Београду, Одељење за историјске науке.

После доктората изабран је у звање научног сарадника. Од 1966. до 1969. вршио дужност управника Одељења за историјске науке. 1969. Одељење се издвојило из Института и основан је самостални Институт за савремену историју у коме је биран у звање вишег научног сарадника и научног саветника. Стално је био руководиоца пројекта Међународни положај и спољна политика Југославије, а поред тога руководио је уговорним пројектима Историја Бора и околине, Историја Косовске Митровице и околине, Југословенско-бугарски односи од 1865 до 1970. Од 1968. до 1983. предавао је као хонорарни професор Општу историју новог века (XX век) на Филозофском факултету у Приштини.

Почев од 1961. године, када је као стипендиста УНЕСК-а радио у Архиву Министарства спољних послова у Бону, па до одласка у пензију 1985. године истраживао је у архивима и институтима у Бону, Кобленцу, Фрајдургу, Килу, Лондону, Бечу, Прагу, Братислави, Потсдаму, Ајслебену, Штасбургу, Букурешту, Софији и Москви и учествовао на многим симпозијумима и конгресима историчара. Био је члан Југословенског националног комитета за балканолошке

студије, као дела Међународне асоцијације за изучавање југоисточне Европе (AIESE) са седиштем у Букурешту, члан Југословенско-чехословачке историјске комисије и потпредседник југословенског дела Комисије; члан и потпредседник Председништва Савеза историчара Југославије; члан Међународне комисије за изучавање историје међународних односа са седиштем у Милану.

Био је члан редакције и главни и одговорни уредник зборника радова *“Историја XX века”* од 1969. до његовог гашења и покретања часописа *“Историја 20. века”* у чијој редакцији је био члан до пензионисања; уредник зборника радова *“Југословенско-бујарски односи у двадесетом веку”*, свеска 1 и 2; уредник зборника докумената *“Југословенско-бујарски односи 1865 - 1970”*, Том I и II.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: Обиман научни опус професора Аврамовског обухвата више монографија, студија, зборника докумената и преко сто научних и стручних радова у часописима и зборницима радова, од чега 15 у иностранству.

Као најзначајнији могу се истаћи следећи: Балканске земље и велике силе 1935-1937. *Од италијанске агресије на Етиопију до југословенско-италијанског пакта; Трећи Рајх и Борски рудник; Рајнски циљеви Бујарске и Централне силе 1914-1918; Балканска антинита (1934-1940); Сукоб интереса Велике Британије и Немачке на Балкану уочи другој светској рати; Италијанска економска пенетрација у Албанију од 1925 до 1939. године; Трећи Рајх и “Велика Албанија” после капитулације Италије (1943-1944); Став британске владе према склапању Балканског савеза (1934-1935); Понижање совјетско-румунског пакта, пак Тибулеска и последице за румунску савезничку оријентацију; Yugoslav-Bulgarian perpetual friendship Pact of January 24. 1937; Attempt to form a Neutral Bloc in the Balkan (1939); Importance des materiaux diplomatiques britanniques pour l’histoire des pays balkaniques d’entre deux guerres; Бујарске претензије за анексију делова Косова у првом светском рату; Обештећење британских власника за национализоване капитал у Југославији; Албанија између Италије и Југославије 1918-1924; Британско-југословенски економски односи 1918-1939; Југословенско-албански односи 1918-1939; Став Југославије и Велике Британије према пројекту пакта о узајамној помоћи између Француске и Мале антините; Економски и политички циљеви немачког извоза наоружања у балканске земље; Финансирање*

Радославова и његове партије у шоку првој светској рати од стране Немачке; La politique anglaise envers l’Albanie 1918-1924; Основни фактори који су утицали на савезничку политику Краљевине Југославије; Балкански савез и фашистичка опасност на Балкану 1934-1940; Велика Британија и понижање балканске федерације на крају другој светској рати.

Посебан значај у раду професора Аврамовског има публикације архивских извора. Ту треба поменути серију Британци о краљевини Југославији, том I (1921-1930); том II (1931-1938); и том III (1939-1941); Зборник (немачких) докумената о економској експлоатацији, у серији Источна Србија у рату и револуцији 1941-1944. Девет пројеката о југословенско-бујарској федерацији.

Најважнији научни допринос: У својим радовима извршио је критичку, систематску и објективну анализу историјских кретања. Однос Југославије са суседним земљама посматра као резултату економских, међународних и унутрашњеполитичких збивања не губећи из вида стање на ширем подручју Балкана, подунавља и Европе у целини и интересе великих сила и њихов утицај у појединим балканским и подунавским земљама.

Prof. Dr. Živko Avramovski was born in Neprošteno in the vicinity of Tetovo. He graduated from the School of Philosophy in Belgrade and received his PhD degree from the School of Philosophy in Zagreb in 1965. He worked at the Institute of Social Studies and the Institute of Modern History in Belgrade where he was particularly involved with the history of Balkan peoples in the twentieth century.

From 1968 to 1983 he was a professor of General History of the New Age at the School of Philosophy in Priština. He was a member of the Yugoslav National Committee for Balkan Studies, Yugoslav - Czechoslovakian History Board and International Committee for History of International Relations.

He published over 100 scientific and research papers, including: *Balkan Countries and the Great Powers 1935-1937*, *Balkan Entente 1934-1940*, *War Targets of Bulgaria and Central Powers 1914-1918*, *The Third Reich* and *"Great Albania" 1943-1944*, a series of British documents: *The British and the Yugoslav Kingdom, Volume I, II and III*, *Collection of German Documents on Economic Exploitation of Eastern Serbia 1941-1944*.

In his studies he showed the integral causation of political, economic, foreign, and internal relations and events, as well as clashing of the interests of the great powers on the Balkans.

Др Живко Аврамовски:

Кућа: Београдска IV део, прилаз 10, број 4;

11000 - Београд, Сремчица

Тел. 011/801-5514.

ЉУБИША С. АДАМОВИЋ

Члан Друштва од 1972. године

Др Љубиша Адамовић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду, од 1992. године редовни професор Државног универзитета Флориде - Talahasí, рођен је 1928. године у Земуну, од оца Стевана и мајке Славојке Девић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду и Кикинди (матурирао 1947.). Дипломирао је на Новинарској и дипломатској високој школи у Београду 1952. године. Последипломске студије из економских наука и магистратура на Охајо универзитету (САД) 1958. Докторирао на Економском факултету у Београду 1961. године.

Радно искуство: "Економска политика"(1954.-57.), Институт за међународну политику и привреду. Висока школа политичких наука доцент 1961, за "Међународну економију".

На Економском факултету у Београду доцент (1963.), ванредан професор (1967.), редовни професор (1972.). Шеф Катедре за међународне економске односе (1972. до 1992.). За члана Црногорске Акадeмије наука и умјетности изабран 1991. године.

На Економском факултету у Београду био продекан за наставу (1969.-1971.), председник Комисије за последипломске студије и руководилац последипломских студија "Међународна економија". Формирао је и предавао предмет "Међународни економски односи" на Економском факултету у Титограду, затим Љубљани, Нишу, Крагујевцу, Скопљу, Сарајеву и Бања Луци.

Од 1995. године је Директор Студија Русије и источноевропских земаља на Florida State University. Од 1998. до 2001. године члан је Савета државног универзитета Флориде.

Редовни је члан Научног друштва економиста Југославије, члан Југословенске Академије економских наука, члан ASPEN института у Риму, професор Европског центра за мир и развој Универзитета УН редовни члан American Association for Advancement of Slavic Studies од 1983, American Economic Association од 1962, North American Association for Serbian Studies од 1985. г., а од 2002. члан Извршног одбора.

Објавио је око 300 библиографских јединица (чланака, есеја, прилога у зборницима, књига) у Југославији и иностранству. Важнији радови представљају: *Међународни економски односи - савремене тенденције*, (9 издања.), *Теорија међународне трговине*, (8 издања), *Интеграција светске привреде*, (2 издања), *Савремени међународни односи*, *Конференција UNCTAD*, ур. и водећи аутор, *Светска производња и светска трговина*, коаутор, *Југославија и међународно економско окружење*, *Друштвено-економски аспекти Медитерана и безбедности СФРЈ*, *Југославија и СЕВ*, *Европско заједничко тржиште и Југославија*, *Економски аспекти политичке несавршености*, *Economics of Non-alignment*, *Америчко-југословенски економски односи после Друге светске рата* (са J. Lampe и R. Prickett), *Yugoslav-American Economic Relations since World War II* (са J. Lampe и R. Prickett), Duke University Press, *Beyond Yugoslavia*, коуредник са S. Ramet, Westview Press.

Основни научни допринос обухвата тематiku институционализације међународних економских односа, савременог процеса међународне економске интеграције и положаја Југославије у међународним економским односима.

Држао је наставу из предмета Међународни економски односи и Компаративни економски системи на: Florida State University (Tallahassee); Lehigh University (Bethlehem, Pa.) 1963, 1973; 1983; Colgate University (Hamilton, NY) 1981; Skidmore College (Saratoga Springs, NY), 1982; Johns Hopkins University - Bologna Center (Italija) 1973.

Држао предавања на бројним иностраним универзитетима (на руском, француском и енглеском). Међу којима: Ломоносов (Москва), Inst. of International Affairs (New Delhi), Univ. of Islamabad (Pakistan), Inst. of Internatl. Law and Internatl. Relations (Солун), CESES (Милано), Istituto d'Affari Internazionali (Рим), Univ. Trieste, Diplomatiska Akademije (Беч), Inst. Solway de Sociologie (Brisel), Univ. Nacional de Mexico (Мексико Сити). У В. Британији - Royal Institute of International Affairs - Chatam House (Лондон), и на унив. Cambridge и Oxford, Univ. Tokio и Jokohama (Јапан), Univ. u Buenos Airesu, Академија наука Грузије (Тбилиси), Академија наука Јерменије (Ереван), на Универзитетима у Пекингу, Шангају итд.

У САД држао предавања на преко двадесет универзитета, међу којима: MIT, Harvard, Columbia (NY), Case Western Reserve University (Cleveland, Ohio), UCLA, Berkley, Davis (Ca.) итд.

Професор Адамовић је обављао значајне јавне и друштвене активности: генерални секретар Савеза удружења универзитетских наставника Југославије, председник Комисије за међународну сарадњу УК СК, члан Савета Међународног центра за друштвене науке БУ, члан Комисије за међународну сарадњу БУ, председник Савета Центра за сodelовање з дежима в развоју (Љубљана).

У форумима међународних институција је члан Извршног комитета Савеза за друштвене науке Медитерана, члан Извршног комитета Међуниверзитетског центра (Дубровник), члан директоријума Института за међународно право и привредни развој (Вашингтон, САД); консултант Конференције УНКТАД за питања међународне трговине, итд. Учествовао је у раду низа међународних тела и организација: УН, ЕЕЗ и СЕВ. Био је дуго члан редакционог одбора међународног научног часописа "The Economics of Planning", председник савета НИП "Култура", председник редакционог одбора часописа "Извоз", члан редакције часописа "Економист", "Економски анали" и "Пословна политика". У "Економској енциклопедији" и "Економском лексикону" био уредник одеља за "Светску привреду".

Учествовао је са рефератима на бројним међународним конгресима и скуповима из домена међународних економских односа, међу којима су и: Европска банка за обнову и развој и транзиција привреда источно-европских земаља (Лондон 1991), Меународна конференција о увођењу конвертибилних валута у Источну Европу (Беч 1991), Светски конгрес Удружења за међународне студије (Сан Диего -1996, Торонто 1997, Минеаполис 1998), New Orleans 2001., Portland, Oregon 2003.

Носилац је Ордена рада са Сребрним венцем (1968); Ордена рада са Црвеном заставом (1980); и бројне захвалнице. Добитник је Октобарске награде града Београда у области друштвених наука у 1988. за дело "*Интеграција и дезинтеграција светске привреде*".

Инострана признања: Ohio University Alumni Medal of Merit for Distinguished Achievement in the Field of Economics (1985); Захвалница гувернера и владе државе Флорида за допринос развоју академске сарадње Југославије и Флориде.

Професор Адамовић је цитиран у више домаћих и страних биографских енциклопедија.

Prof. Dr. Ljubiša Adamovich was born on December 7th 1928 in Zemun, Yugoslavia. He graduated from the School of Journalism and Diplomacy, Belgrade in 1952. He received his MBA degree at the International Economics Ohio University (Athens, Ohio, USA) in 1958, and his PhD degree in Economics at the University of Belgrade in 1961. He was elected Assistant Professor at the School of Economics, University of Belgrade, 1963, Associate Professor in 1967 and Professor in 1972. Chairman of department of International Economics, 1971 - 1992.

He is a Member of Academy of Arts and Sciences of Montenegro since 1991. He has been Professor of Economics at the Florida State University since 1992.

Prof. Adamovich published more than 300 titles in Yugoslavia and abroad. His main research interest includes: institutionalization of international economic relations, international economic integration, position of Yugoslavia in international economic relations.

He submitted papers at numerous domestic and international conventions and symposia.

Since 1992. he is Professor of Economics at the Florida State University (Tallahassee, Florida, USA). He is also Director of the Russian and East European Studies at the Florida State University since 1995. During the period 1998-2001, Prof. Adamovich was a Member of the Faculty Senate of the Florida State University.

As guest lecturer, Prof. Adamovich has been invited by many universities and Academics of Sciences in Western Europe, Eastern Europe, Asia, Africa, North and South America (among them Lomonosov, Cambridge, Oxford, Harvard, M.I.T., Council on Foreign Relations - New York, Royal Institute of International Affairs - London, Beijing, Shanghai, UCLA, Berkeley, Columbia, Tokyo, Yokohama, Academy of Science - Erevan, Universidad Nacional de Mexico, Istituto d'Affari Internazionali - Rome, etc.

Prof. Adamovich is listed in several national and international "Who's Who", including the Who's Who - the Best Teachers in America".

Проф. др Љубиша Адамовић:

Економски факултет, Каменичка 6; 11000 - Београд

Кућа: 14 децембра 1а, 11000 - Београд

Тел. 011/439-208.

Е-mail: ladamovi@garnet.acns.fsu.edu

Е-mail: pantadam@eunet.yu

ВЛАДИМИР Б. АКСИН

Члан Друштва од 1996. године

Др Владимир Аксин, геолог, привредник и редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1928. године у Ади (Војводина) од оца Бранислава и мајке Љубице Обровашки. Основну школу је завршио у Ади (1938.), а гимназију у Новом Саду (1946.). Студирао је у Београду на Рударско-геолошком факултету где је дипломирао 1950 године. Докторску дисертацију из области истраживања лежишта и гаса одбранио је 1963. године на истом факултету.

После краћег рада у предузећу "Нафта" у Лендаи (1950.-1951.) и одслужења војног рока, запошљава се 1959. године у Предузећу за истраживање и производњу нафте и гаса "Нафтагас" у Зрењанину. Рад на истраживању лежишта нафте и гаса започиње као млађи геолог на истражним бушотинама, да би врло брзо постао шеф Геолошке службе и главни геолог предузећа. Са развојем Нафтагаса, постаје директор Сектора за истраживање нафте и гаса (1956.-1966.). Две године (1966.-1968.) борави у Либији (Триполи) где је био ангажован као експерт/саветник у Рударско-геолошком департману Министарства индустрије. У периоду 1969.-1976. ради као помоћник генералног директора Комбината, а затим СОУР Нафтагаса. Од краја 1976. па до пензионисања 1993. је саветник Пословодног одбора СОУР Нафтагас и експерт/саветник генералног директора Нафтне индустрије Србије (НИС).

Паралелно са радом у привреди био је и универзитетски наставник. За хонорарног наставника Рударско-геолошког факултета изабран је 1961. године за доцента, затим и ванредног професора, а 1980. године за редовног професора. Предавао је на Рударско-геолошком факултету предмете Геологија нафте, Методе истраживања лежишта нафте и гаса и Нафтне провинције света и био ментор или члан комисија за магистарске и докторске дисертације у Београду, Новом Саду и Загребу.

У циљу усавршавања, специјализације и размене искустава, те као члан привредних и државних делегација и на конгресима и симпозијумима боравио је у великом броју држава Европе, Азије, Африке и обе Америке (23), а највише и по неколико пута у САД, СССР, Мађарској, Румунији, Француској и Либији.

У току свог радног века био је дугогодишњи члан Управног одбора Матице српске и члан Савјета за нафту и плин ЈАЗУ, те члан многих комисија, савета и радних група. Дуги низ година био је члан југословенске делегације у сталној Комисији СЕВ за нафту и гас (1971-1988) и Комитета за привредну и научноистраживачку сарадњу СФРЈ са САД, СССР, Мађарску и Румунију.

Данас је члан Одбора за енергетику и Одбора за геодинамику САНУ, Одбора за природне науке Матице српске и потпредседник је Националног комитета листа "Нафташ", а био је и дугогодишњи члан Уређивачког одбора часописа за природне науке Матице српске, те члан редакцијских пододбора (геологија, рударство и енергетика) за Енциклопедију Југославије и Енциклопедију Војводине. Сада је члан Уређивачког колегијума Енциклопедије Новог Сада и монографије "Тија вода" удружења "ПЧЕСА" из Новог Сада.

Написао је и објавио више од 94 и написао је или учествовао у обради 45 значајних елабората, анализа и студија из области геологије нафте и истраживања и коришћења геотермалне енергије и енергетике у целини. Велики део публикованих дела је високог научног ранга, а 6 је објављено у часописима и зборницима у иностранству (САД, Велика Британија, Италија и Мађарска).

Написао је, књигу "Геологија нафте", која служи као универзитетски уџбеник на Рударско-геолошком факултету у Београду и одговарајућим факултетима у Бору, Тузли и Загребу. Такође, и неколико скрипти за факултетску наставу и средње стручне школе.

Међу најважније његове научне радове спада студија "Теоретски проблеми класификације лежишта нафте и гаса и њен значај за истраживање, са посебним освртом на лежишта Банаја" (докторска дисертација), затим "Нафтина и гасна лежишта Србије", "Термалне и минералне воде Војводине и могућности коришћења". У докторској дисертацији је, по први пут у нас, дат садржајни приказ геолошке грађе Панонског басена на територији Србије, те откривених лежишта нафте и гаса, а предложена је и нова класификација лежишта.

Учествовао је сам, или у тиму стручњака, у конципирању и изради неколико десетина студија, анализа и развојних планова и програма, те пројеката и инвестиционих програма, па и оних стратешког и државног значаја, посебно у деловима програма и пројектима везаних за сировинску базу. Посебно помињемо израду студије "Анализа могућности стицања истражености енергетских сировина - сирове нафте и природног гаса, са предлозом за интензивирање њиховог истраживања у земљи и иностранству", урађено за потребе СИБ-а. Водећи је аутор и главни координатор израде мултидисциплинарне стратешке студије Одбора за енергетику која има наслов "Истраживање и коришћење извора геотермалне енергије у свету и у Србији".

Више од 20 година био је рецензент елабората о резервама нафте и гаса за Покрајинску и Републичку комисију за верификацију резерви, а пет година за инвестициона програме, односно главне рударске пројекте за нафтна и гасна поља. Био је рецензент програма и планова, те саветник за истраживање нафте и гаса код надлежних предузећа у Словенији, Босни и Србији.

У свом практичном раду на истраживању и разради лежишта нафте и гаса, као и у научном раду, највише се бавио проучавањем типова лежишта нафте и гаса, те методама истраживања различитих типова лежишта, уз практичну примену. Бавио се економском проблематиком истраживања и производње нафте и гаса и енергетике у целини. Од 1975. године интензивно се бави истраживањем и коришћењем геотермалних вода.

Проф. В. Аксин је веома заслужан за истраживање лежишта нафте и гаса у Панонском басену и за откривање многих нафтних и гасних поља у Војводини и Поморављу, а остварио је и значајне резултате на проучавању истраживања и коришћења геотермалне енергије.

У току свог радног века добио је бројна признања (плакете, захвалнице и др.) те новчане награде, а одликован је Орденом рада са златним венцем и затим Орденом рада са црвеном заставом, искључиво ради постигнутих резултата истраживања лежишта нафте и гаса.

Prof. Dr. Vladimir Aksin was born in 1928 in Ada (Vojvodina, Serbia). He graduated from the Faculty of Mining and geology, department of Geology in 1950.

As a geologist he worked in "Naftagas" i.e. NIS (1952 - 1993), keeping the posts of a leading geologist, director of the section of oil and gas investigation, special adviser of the director general of NIS.

At the same time he was a professor at the Faculty of Mining and Geology. He is the author of more than 90 professional and scientific publications (books, monographs, articles and lectures) published in the country and abroad. He participated in several dozens of studies, developmental and investment programs and projects.

Owing to his exceptional professional and scientific knowledge he greatly contributed to organization and conduction of oil, gas and geothermal energy research, as well as discovery of numerous oil and gas fields in our country.

Undoubtedly, he is the one of the most acclaimed experts in detection and usage of energetic resources in ex-Yugoslavia, meaning in Serbia and Montenegro.

Проф. др Владимир Аскин:
Рударско-геолошки факултет, Ћушина 7; 11000 - Београд,
011/3219-100 (факултет)
Кућа: Краља Петра Првог бр. 28Б, 21000 Нови Сад
Тел. 021/337-333

ЖИВОЈИН АЛЕКСИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Живојин Алексић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1931. у Београду, од оца Луке и мајке Милице Тодоров, где је завршио гимназију и дипломирао на Правном факултету у Београду 1956. године. На Универзитету у Лозани 1962/63. специјализирао је Криминалистику и магистрирао.

На Правном факултету је у Београду докторирао 1964 године са темом "Примена научних доспјехућа и личних извора доказа у кривичном поступку". Ова теза објављена је и у Немачкој, СССР-у, Мађарској и Пољској. Завршио је три курса за упоредно право на универзитетима у Пескари, Амстердаму и Стразбуру у оквиру Међународне академије за упоредно право.

У оквиру Уједињених нација специјализовао се и радио на борби против злоупотребе опојних дрога.

У више земаља Африке и Азије обучавао је судске вештаке и полицију. Асистент на Катедри за кривичне науке Правног факултета Универзитета у Београду постао је 1958. године. Убрзо после положеног усменог докторског испита, хабилитован је за испитивача за предмет Кривично процесно право 1959. године. Године 1962. прелази на рад у Институт за криминолошка и криминалистичка истраживања, где добија звање вишег научног сарадника.

На Правни факултет у Београду враћа се 1973. године прво као ванредни професор а 1979. године изабран је за редовног професора за предмет Криминалистика. У два мандата био је шеф Катедре за кривичне науке. У пензију одлази 1996. године.

Био је председник Југословенског удружења за кривично право и криминологију, затим Председник Удружења правника Београда, Председник Међународног удружења права у оквиру Међународне организације "Светски мир путем права".

По позиву предавао је на Правном факултету у Крагујевцу, затим на правном факултету у Загребу (8 година). Може се рећи да је

предавао готово на свим факултетима у земљи као водећи стручњак из области доказивања кривичних дела, тако да су скоро све магистарске и докторске тезе из ових области прошле кроз његове оцене, што је и данас случај, без обзира о коме се факултету ради у СРЈ.

У иностранству је као професор по позиву држао предавања или курсеве у САД, Јапану, Кини, СССР-у, Филипинима, Аустралији, Немачкој, Енглеској, Пољској, итд. Више пута се појављивао као експерт пред Међународним судом у Хагу. Представљао је Југославију на суђењу убицама амбасадора Роловића (Štokholm), Војна мисија (Берлин), итд. Иако у пензији обавља и данас друштвену активност, пре свега, у Београду.

Добитник је низа признања и повеља и почасних функција. Одликован је 1971. године Орденом рада са златним венцем. Научно друштво Србије изабрало га је за свог члана 1996. године.

Професор Алексић је објавио 10 књига као аутор и 18 књига као коаутор. Поред тога има објављених око 300 чланака реферата и других прилога.

Укупно, до сада је објавио 28 књига и око 300 чланака и приказа. Одабрана дела (8 томова - 10 књига) објавио је "Глосаријум" децембра 1996. године под насловом "Злочин изазов друштву".

I том:

- 1) *Примена научних и техничких досијешних у кривичном процесу, код личних извора доказа.*
- 2) *Увиђај и већешачење паљевина.*
- 3) *Методика откривања кривичних дела малолетника* (укупно 486 страна).

II том: *Научно откривање злочина* (стр. 397)

III том: *Криминалистика* (стр. 487)

IV том: *Већешачење фалсификација, докумената, рукописа и новца* (стр. 265)

V том: *Практикум из криминалистика* (стр. 400)

VI том: *Тасин дневник I (1870-1906)*, (стр. 317)

VII том: *Тасин дневник II (1870-1906)* први српски учени полицајац (стр. 320)

VIII том: *Криминалистика у Србији* (ковчежић за историју 1793-1914. (стр. 375)

Поред ових одабраних и сабраних дела, проф. Алексић је објавио више књига у сарадњи са својим колегама. Међу овим књигама истиче се заједнички рад са његовим учитељем проф. Милутиновићем који је посвећен мултидисциплинарном приступу криминалитету малолетника. Затим се међу овим књигама запажају књиге у сарадњи са инж. Костићем, које су посвећене актуелним питањима пожара, паљевина и експлозија са аспекта кривичних наука.

У својим радовима у сарадњи са својим колегама проф. Алексић је увек бирао актуелне теме и то посебно оне које су или недовољно обрађене или нису уопште обрађене у нашој литератури. Тако је посебно обрађено питање "Преваре у осигурању", у сарадњи са др Зораном Радовићем, затим неколико књига у сарадњи са угледним криминалистом и његовим учитељем проф. др Владимиром Водинелићем. Овде свакако треба навести и први *Лексикон криминалистика*, који је написао са др З. Миловановићем.

Prof. Dr. Živojin Aleksić, a retired Professor of Law, was born in Belgrade in 1931. He graduated from the School of Law in Belgrade in 1956. He earned his MA degree in Lausanne in 1963, and PhD degree in 1964 at the School of Law in Belgrade.

He retired in 1996 as the full Professor at the Department of Criminal Law when he was the Head of the department for several terms of office. He was the President of the Belgrade Association of Lawyers, Secretary General of the Yugoslav Association of Lawyers and the President of the Yugoslav Association for Criminal Law and Criminology.

He was also a co-President of the World Association of Law Professors within the Association for World for Lawful Peace, a representative at the international Society of Criminal Law (Paris).

He lectured on criminology in many countries in Europe, Nord America and Asia. He was a consultant and lecturer in several African countries, as well.

In Yugoslavia, he was the editor of numerous legal journals and an Honorary Member of the Yugoslav Society for Victimology. He published 28 books and a large number of scientific and professional publications.

Проф. др Живојин Алексић

Кућа: Кнегиње Зорке бр 11; 11000 - Београд

Тел. 344-1397, Моб.063-3322-38

ВАСО Д. АНТУНОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Васо Антуновић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1949. године у Српници, општина Дрвар, од оца Душана и мајке Ненадовић Маргите. Основну школу и гимназију завршио је у Сарајеву. На Медицинском факултету у Београду дипломирао је 1973. године са просечном оценом 9,04.

Од 1974. године ради у Институту за неурохирургију КЦС, где је са одличним успехом положио специјалистички испит из неурохирургије 1980. године. Магистарски рад одбранио је 1978., а докторску дисертацију 1987. године. За асистента приправника изабран је 1979. године, у звање асистента унапређен је 1982., за доцента изабран је 1988., за ванредног професора 1993., а за редовног професора 1997. године.

Од отварања Ургентног центра КЦС 1988. године био је начелник одељења неурохирургије, потом помоћник директора Института за неурохирургију КЦС. Од 1992. до 1995. године био је Директор Института за неурохирургију, а од 1993. до 1998. године Медицински директор и заменик генералног директора Клиничког центра Србије. Сада се налази на дужности начелника одељења у Институту за неурохирургију КЦС.

У циљу стручног усавршавања похађао је курсеве из микрохирургије у Клиничком центру у Љубљани и Неурохируршкој клиници у ХанOVERу. Боравио је на стручном усавршавању у Сан Франциску, Лос Анђелесу, Њујорку, Цириху, Лондону и Лиону.

У свом досадашњем раду био је члан редакционог одбора часописа *Chirurgia Neurologica Jugoslavica*, *Chirurgia Urgens* и *European Journal of Emergency Surgery*. Члан је српског лекарског друштва, Европског и Светског удружења неурохирурга. Члан је Извршног комитета Светске федерације неурохирурских друштава (WFNS) и Европске асоцијације неурохирурских друштава (EANS). Члан је Америчке асоцијације неуролошких хирурга (AANS) и Америчког конгреса неуролошких хирурга (CNS). Од 1992. године је председник Југословенског удружења неурохирурга.

Стални је консултант за неурохирургију у Крагујевцу и Подгорици. Visiting Professor је на универзитетима у Крагујевцу, Верони (Италија) и Southern California University, Los Angeles, USA.

Аутор је и коаутор у 230 стручно-научних радова из области неурохирургије. Магистарски рад под насловом "Клиничка слика и дијагностика тумора бочних и треће моздане коморе" одбранио је 1978., а докторску дисертацију под насловом "Микрохируршко лечење шумора йонйоцеребеларној ула са йосебним осврћом на очување функције захваћених кранијумских нерава" 1987. године.

Значајан број радова односи се на проблем третмана тумора понтоцеребеларног угла, посебно на питање функционалног стања након хируршке интервенције (најзначајнији радови: "The problem of recovery of impaired functions of involved cranial nerves after microsurgical removal of huge acoustic neuromas", International Symposium on Advances in Neurooncology, San Remo, 1990. и "Results of microsurgical treatment of neurinomas of pontocerebellar angle", 9th International Congress of Neurological Surgery, New Delhi, 1989. За допринос развоју микрохируршког третмана тумора понтоцеребеларног угла награђен је плакетом Неурохируршке клинике 1988. године.

Друга група радова односи се на третман анеуризмалне субарахноидне хеморагије са посебним доприносом увођењу принципа ургентног третмана ових пацијената (најзначајнији радови: "Early versus delayed surgery for ruptured cerebral aneurysms-what could happen with patients who rebleed and died" и "Treatment perspectives of aneurysmal subarachnoid hemorrhage and its complications", Emergency Surgery-International up to date, CIC Edizioni Internazionali, Roma-Milano, 1996)

Један број радова односи се на хирургију периферног нервног система где су постигнути изузетно запажени резултати, а и уведени нови приступи који су изазвали пажњу у међународној неурохируршкој литератури (најзначајнији: "Reinnervation of avulsed brachial plexus using the spinal accessory nerve", Surg, Neurolog., 1990, "Nerve transfer of brachial plexus traction injuries", J. Neurosurg. 1992., "Gunshot injuries of the brachial plexus", International Symposium on Neurotraumatology, Rimini, Italija 1996., "Collumela Award" награда за најбољи рад).

Искуства везана за спиналну патологију посебно за решавање лумбалне дискус херније преточена су у монографију "Лумбална дискус хернија - радикуларна компресија" која је награђена Октобарском наградом града Београда 1996. године.

Аутор је и коаутор у 12 монографија и уџбеника од којих четири публиковане у иностранству (најзначајније: Samardžić M., Antunović V.: *Nerve repair of brachial plexus injuries*, CIC Edizioni Internazionali, Рома-Милано, 1996; Antunović V., Đorđević Ž., Mitrović M., Šukalo M.(Ed.): *Emergency Surgery-International up to date*, CIC Edizioni Internazionali Рома-Милано, 1996; Marinković S., Sheldinger D., Milisavljević M., Antunović V.: *Sectional Anatomy and MNR of Human Body*, Georg Thieme Stuttgart-New York, 2000; Antunović V., Dragutinović G., Lević Z., Samardžić M.: *Magnetic Resonance of the Central Nervous System Disorders*, George Thieme publ., Stuttgart-New York.

Координатор је пројекта: Развој метода софтвера за нумеричка и експериментална истраживања у области биомедицинских наука (Министарство за науку и технологију Републике Србије, 1997/2001); руководилац потпројекта: "Одложено йојоршање сйања након анеуризмалне субарахноидалне хеморагије, анализа чинилаца и мојућностии лечења (1996-2000) и заменик руководиоца пројекта "Дијагносйика и реконсйрукйивна хирургија йовреда раменој живчаној сйлеыа" (1996-2000).

Председавао је научним сесијама на интернационалним скуповима: 2nd Vice-presidential Meeting of EANS, Thessaloniki 1991.; The First International Conference of Emergency Surgery, Beograd 1996., The First Congress of Macedonian Neurosurgical Society, Ohrid, 1998, The Eighth Romanian Neurosurgical Conference Cluj 2002 . Предавања по позиву: USC School of Medicine, Los Angeles; Faculta di Medicina e Chirurgia, Verona; Medicinski Fakultet, Skoplje, The First Congress of Macedonian Neurosurgical Society with international participation, Ohrid; 2nd Vice-Presidential Meeting of EANS, Thessaloniki, The First International Conference on Emergency Surgery, Belgrade.

Организације научних скупова: Први стручни састанак неурохирурга Југославије, Београд 1992.-Председник Организационог одбора; Други конгрес ургентне хирургије и трауматологије Југославије, Будва 1995, председник Организационог одбора; The First International Conference of Emergency Surgery, Београд 1996. VIII Конгрес Удружења неурохирурга Југославије, Београд 1998, -председник Конгреса.

Ожељен је, супруга Холцлајтнер-Антуновић Иванка, професор Београдског Универзитета, кћи Лидија, студент и син Душан, ученик.

Prof. Dr. Vaso Antunović, full professor of neurosurgery was born in 1949. He graduated from the School of Medicine in Belgrade in 1973. In 1978 he defended his master degree, received Board Certificate in neurosurgery in 1980 and PhD degree in 1987. From 1992-1995 he was Director of the Institute for neurosurgery CCS and from 1993-1998 he was Medical Director and Deputy General Director of the Clinical Center of Serbia. Now he is a chief of Department in the Institute for Neurosurgery CCS. Since 1992, he is the President of the Yugoslav Association of Neurosurgeons, member of the Executive Committee of the World Federation of Neurosurgical Societies, and of the European Association of Neurosurgical Societies. He is the member of American Congress of Neurological Surgeons, American Association of Neurological Surgeons, European Association for Neurooncology, and Visiting Professor of the Universities of Southern California (Los Angeles), Verona (Italy), Kragujevac and full professor of neurosurgery at University of Banja Luka.

He published, as the author and coauthor, 230 publications and 12 books, four of which by international publishers. Main topics of his surgical and research work include the problems of the treatment of brain tumors, specially CPA neuromas, gliomas and suprasellar tumors, cerebrovascular diseases with special interest to the problems of complications of spontaneous aneurysmal subarachnoid hemorrhage, surgery of the peripheral nervous system and neurotraumatology. He took a part in publication of an anatomical and MNR monography published by one of the leading international publishers in the field of medicine.

He is a head of the project of research of possibilities of the subarachnoid hemorrhage complications treatment and deputy head of the project dealing with the microsurgical treatment of brachial plexus injuries.

For his work he received several awards like October award of city of Belgrade, Gold medallion, Collumela Award of International Symposium on Neurotraumatology 1996, and Award of Braća Karić Fondation for 2002.

Проф. др Васо Антуновић
 Медицински факултет - Клиника за неурохирургију КЦС
 Београд, Вилеградска 26, 11000 - Београд
 Тел. 063/242-849
 Интернационалних бригада бр. 8; 11070 Нови Београд
 Тел. 011 344-0442

СЛОБОДАН А. АПОСТОЛСКИ

Члан Друштва од 1996. године

Др Слободан Апостолски, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је у Београду 1950. године, од оца Апостола и мајке Сандре Петровске. Гимназију је завршио 1969. године, а Медицински факултет у Београду 1974. године као студент генерације. Одмах се укључује у истраживачки рад у области имунологије на Институту за експерименталну медицину ВМА, али се убрзо потом, 1976. године запошљава као лекар на специјализацији Неуропсихијатријске клинике Медицинског факултета у Београду, данас Института за неурологију Клиничког центра Србије.

Специјалистички испит из неуропсихијатрије положио је 1980. а докторску дисертацију, са темом "Myasthenia gravis - корелација клиничког, електро-дијагностичког, имунолошког и хисто-патолошког аспекта", одбранио је 1981. године. Од 1987. се налази на месту начелника Одељења за неуромишићне болести и јединице за имунотерапију, а од 1995. године врши функцију помоћника директора Института за неурологију. У звање асистента за предмет неуропсихијатрија на Медицинском факултету у Београду изабран је 1983., у звање доцента 1989., у звање ванредног професора 1994., а у звање редовног професора за предмет неурологија 1999. године. У периоду од 2000. до 2002. године био декан Медицинског факултета Универзитета у Београду, члан Савета Универзитета, а до 2004. и члан Суда части Универзитета у Београду.

Усавршавао се у више неуролошких центара у свету. Као стипендиста РЗН СР Србије завршио је курс из клиничке електромиографије на Мејо клиници у Рочестру, С.А.Д., 1981. и започео експерименталне радове из области болести моторног неурона на Колумбија Универзитету у Њујорку 1989. године. Двогодишњи пост-докторски истраживачки рад из области неуроимунологије остварио је у лабораторији професора Нормана Латова (Department of Neurology, Columbia University, New York, USA, 1991-1993, 1994).

Члан је СЛД, Југословенског удружења неуролога, Југословенског друштва за неуронауку, Европског и Светског удружења неуролога, Светског удружења за мишићне болести, Светског удружења за неуропатије и Њујоршке академије наука. Члан је Кураторијума симпозијума за неуролошке науке подунавских земаља и Истраживачке групе за неуромишићне болести Светског удружења неуролога, Извршног одбора Едукационог комитета Светског Удружења неуролога, Научног одбора Европске школе за неуроимунологију, Научних група ("task forces") за неуроимунологију и спондилотичну мијелопатију Европске Федерације неуролошких Удружења (EFNS). Био је председник је организационог одбора симпозијума "Сиремљење и новине у медицини" Медицинског факултета у Београду од 1994. до 2000. године.

Аутор је 48 радова публикованих у часописима цитираним у Current contents, 7 поглавља у књигама страних издавача, 15 поглавља у домаћим монографијама, аутор је или уредник у 11 књига, практикума и монографија, 59 радова у домаћим часописима, 9 радова у зборницима домаћих састанака и 248 абстраката од којих је 93 штампано у страним часописима са рецензијом, цитираних у Current contents. У више европских неуролошких центара одржао предавања по позиву.

Најважније радове из области истраживања тимуса код миастеније гравис, евалуације лечења миастеније, истраживања болести моторног неурона, молекуларно-биолошких истраживања фамилијарних облика амиотрофичке латералне склерозе и миотоничке дистрофије, истраживања нових антигена периферног нервног система и кичмене мождине, истраживања неуропатологије AIDS-а, као и већину неуро-имунолошких истраживања публиковао је у водећим светским часописима (J of Neuroimmunology, Annals of the New York Academy of Sciences, Clinical and Experimental Immunology, Neurology, Annals of Neurology, Seminars in Neurology, Immunological Investigations, J of Neuroscience Research, J of Neurology, Neurosurgery and Psychiatry, Europ. J. of Neurology, Acta Neurologica Scandinavica, J. of the Neurological Sciences, J. of Environmental Pathology, Toxicology and Oncology, J. of Neurology, Monographs in Allergy, Karger, Basel, Human mutation, Psych. Genet.).

Својим научним радом у области имунопатологије myasthenia gravis је остварио основе за доктринарни приступ терапији ове

болести што је после 20 година рада у нашим условима довело до смањења стопе смртности ове болести са 30% на само 3%. Истраживачке и клиничке резултате у овој области публиковао је у вредној монографији заједно са 12 научника, сарадника на пројекту.

Клиничким истраживањима је унапредио дијагностички приступ неуромишићним болестима и увео низ нових терапијских процедура. Оснивач је јединице за имунотерапију и терапијску измену плазме. Учествовао је у ултраструктурним истраживањима тимуса у болесника са миастенијом гравис и допринео разјашњењу улоге тимуса као и објашњењу ефекта тимектомије. Међу првима у свету се укључио у имунолошка истраживања болести моторног неурона, учествовао у откривању субентитета ове болести.

Својим радовима је открио, идентификовао и локализовао нове антигене, Олиго-дендроцитни мијелински гликопротеин и Версикану сличан гликопротеин у периферним живцима. У неуропатологији AIDS-а је показао да се gp120 гликопротеин HIV-1 везује за неуронске ћелије и објаснио комплементом посредовано оштећење неурона након везивања вируса за рецепторе неуронске мембране. Актуелна истраживања обухватају имуно-патологију неуропатија са посебним освртом на улогу гликолипидних антигена (ганглиозида, сулфатида, ...) и на механизме молекуларне мимикрије у етиопатоигенези неуропатија. У овој области тесно сарађује са Фармацеутским факултетом у Скопју, Универзитетском неуролошком клиником у Милану и са Cornell University у Њујорку. У оквиру најновијих неуроимунолошких истраживања, својом истраживачком групом је међу првима у свету допринео откривању нових имунолошких механизма настанка миастеније гравис.

До сада је био носилац више научних пројеката финансираних од стране Министарства за науку и технологију Србије. У оквиру иновационог пројекта на проблему болести моторног неурона патентиран је котерапијски препарат којим се постижу значајни резултати у борби против једне од најтежих неуролошких болести. Руководио пројектом под називом "Истраживања имунски посредованих болести кичмене мождине, периферних живаца и неуромишићне сјојнице" и стратешким пројектом "Молекуларно-биолошка дијагностика наследних болести у медицини". Сарађује на истраживачком раду на пројектима којима руководе професор Norman Latov из Њујорка и Nigel Leigh из Лондона.

Prof. Dr. Slobodan Apostolski was born in 1950 in Belgrade. He graduated from the Faculty of Medicine in 1974. Since 1976, he has been employed at the Institute of Neurology, Clinical Center of Serbia, and since 1983, at the Faculty of Medicine as well. Presently, he is the head of the Department for Neuromuscular diseases and Unit for immunotherapy of the Institute of Neurology. He completed the most important part of his advanced training in USA, at the Columbia University in New York.

Prof. Apostolski is a member of the majority of national and international neurological associations: New York Academy of Sciences, as well as numerous world associations for peripheral nerve and muscle diseases. For years he has been a chairman of the organizing committee and editor of the Proceedings of the traditional symposium of the Faculty of Medicine in Belgrade "Trends and News in Medicine". He is the author or co-author of 430 papers, four books, manuals, and editor of an important monographs.

His greatest scientific contributions include his research of immunopathogenesis of myasthenia gravis, identification of the new peripheral nerve antigens and their importance in immuno-mediated neuropathies, as well as studies in the filed of neuro-AIDS. He has improved clinical practice in treatment of myasthenia gravis and immunomediated neuropathies.

Проф. др Слободан Апостолски
Институт за неурологију Клиничког центра Србије
Др Суботића 6; 11000 - Београд;
тел: 011/682-988, Факс: 011/3614-122
Кућа: Н. Х. Станка Пауновића-Вељка 3/а; 11193-Београд,
Tel/faks: 011/583-255;
E-mail: aposlob@drenik.net

МИРКО Д. АЋИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Мирко Аћић, редовни професор Грађевинског факултета у Београду, рођен је 1938. године у Врточу, Дрвар, од оца Давида и мајке Јоке Грујић. Средњу техничку школу, архитектонско-грађевинског смера завршио је у Вањој Луци 1958. године. Дипломирао је 1963. године на Одсеку за конструкције Грађевинског факултета у Београду. Магистарску тезу одбранио је 1968. године, а докторску дисертацију под насловом "Прилој решењу проблема граничних стања зидних носача од армираног бейтона" - 1978. године, на Грађевинском факултету у Београду.

Од 1966. године запослен је на Грађевинском факултету у Београду, избором за асистента, 1979. за доцента, 1984. за ванредног професора и 1988. године за редовног професора, на групи предмета Бетонске конструкције. Држао је наставу из скоро свих предмета ове групе. Држи предавања из предмета Теорија бетонских конструкција и Пројектовање и грађење бетонских конструкција 2, а на Последипломским - магистарским студијама - Одабрана поглавља граничних стања бетонских конструкција, Теорију пластичности бетонских конструкција као и Одабрана поглавља из сеизмичког конструктерства. Држао је наставу и на грађевинским факултетима у Новом Саду, Суботици, Подгорици (10 година) и Нишу.

Био је ментор при изради око 300 дипломских радова. Такође је ментор већем броју магистарских теза и девет докторских дисертација. Био је на студијским боравцима у Ахену, Штутгарту, Москви, Кијеву и др. Био је продекан Факултета 1977-79., управник Института за материјале и конструкције Факултета 1985-87. и председник Савета факултета 1996-98. године. Био је шеф катедре за бетонске конструкције од 1989-91. године, а од 1996. године је шеф катедара за материјале и конструкције. Био је члан најуже групе за израду југословенских прописа за бетонске конструкције, донетих 1971. и 1987., а сада је члан ужег тима за примену Еврокодова у

Југословенском грађевинском конструкторству. Од 1986-89. године члан је Комисије за статичке моделе конструкција Евро-међународног комитета за бетон - СЕВ. Председник је Југословенског одбора за бетон и председник Југословенског друштва грађевинских конструктора. Дугогодишњи је члан редакционих одбора часописа Наше грађевинарство и Грађевински календар.

Аутор је или коаутор четрнаест књига (универзитетски уџбеници, монографије, студије, приручници, скрипта, збирке задатака, ...) из области бетонских конструкција. Наводе се: *Теорија армиранобетонских и претходно најреинутнијих конструкција, Гранична стања уопштељивости, Гранична стања бетонских конструкција, Приручник за примену Правилника о техничким нормативима за бетон и армирани бетон - БАБ '87*. Објавио је око 170 радова у југословенским и међународним научним и стручним часописима, на конгресима и симпозијумима, од чега у иностранству 39. Посебно се истичу радови: *Услов њластичности - лома бетона при сложеним њайонским стањима, Теорија њластичности - њримена у бетонским конструкцијама (више радова), Limit Values of Local Stresses, Concrete Structures with Steel Element Outside the Concrete Section, Two Chord Systems of Long Span Concrete Structures, Асеизмичко њрективовање бетонских конструкција* и др.

Одржао је велики број уводних предавања и предавања по позиву, нарочито из области граничних стања и примене теорије пластичности у бетонским конструкцијама као и из области двопојасних система конструкција, које поред земљотресног грађевинарства, спадају у уже области његовог научног истраживања у којима је дао значајан допринос развоју теорије и праксе бетонских конструкција. Посебно је значајан његов научни допринос у докторској дисертацији, у којој је, користећи врло богат фонд сопствених експерименталних истраживања и теоријских анализа, дефинисао понашања равних површинских носача оптерећених у својој равни, у свим граничним стањима од интереса за теорију и праксу. Резултати ових истраживања (посебно предлог новог услова лома бетона при равном стању напона) иницирали су даља истраживања, а нашла су и примену при изради УУ прописа за бетонске конструкције (зидни носачи) из 1987. године.

Учествовао је у већем броју научноистраживачких пројеката, најчешће као руководилац пројекта (3) или подпројекта. Значајан

део активности проф. Аћића обухвата пројектовање и грађење армиранобетонских и претходно напрегнутих конструкција, израда студија, експертиза, ревизија, санација и реконструкција, посебно израда идејних и главних пројеката конструкција великог броја објеката, међу којима је добио и више првих награда. Међу најзначајнија конструкторска остварења, где је дао и оригинални допринос светском градитељству, спадају: зграда Српског народног позоришта у Новом Саду (25000 м²), Хангар 2 ЈАТ у Београду (распона 136,0 м, I награда, 1984.), који је проглашен за најбоље конструкторско остварење у Србији и Југославији у 1986., Складишта робних кућа "Београд" у Београду (40.000 м²), Специјални војни објекти у Ираку, Комплекс објеката на аеродрому Анаба, Хангар у Батајници (140,0 x 110,0 м, I награда, 1990.), Спортска дворана у Новом Београду (133 x 103 м, I награда, 1992.) за 20000 гледалаца, Водоторањ у Шапцу (I награда, 1994), Пословно-стамбена кула у Москви (43000 м²), Спортска дворана у Кошутњаку и др. Као пројектант, консултант, експерт, ревидент и др. учествовао је у реализацији више од 600 нових и постојећих (санације, ојачања и др.) објеката веома различите намене, од којих већи број спада у значајна нестандартна и специфична конструкторска остварења.

Добитник је награде Привредне коморе Београда за најбољу докторску дисертацију у 1978. години. За дело "*Конструкције сиреинутнијих система са челичним елементима ван бетонској дела њресека*" добио је (са тимом коаутора, 1985. године) Октобарску награду Београда у области математичко-физичких и техничких наука. Одликован је Ордеом рада са златним венцем. Носилац је бројних повеља и признања.

Prof. Dr. Mirko Aćić, is a full professor at the School of Civil Engineering in Belgrade. He teaches Concrete Constructions. He was born in 1938 in Drvar. He graduated in 1963, received his MSc and PhD degrees in 1968 and 1978, respectively.

He was a mentor of over 300 graduate, many MSc and nine PhD theses. He is the Head of Department of Materials and Constructions and the President of the Yugoslav Society of Concrete Constructions. He is the author or co-author of a large number of books on concrete constructions.

He published 170 scientific and research papers in the country and abroad. His theoretical contributions to our and world building construction are related to the theory of plasticity and its application, borderline conditions of concrete constructions, double-band construction systems and earthquake engineering. As a designer, reviewer, expert, consultant etc. he participated in raising of several hundreds of buildings, frequently exceptional and original designs.

He received the October Prize of the City of Belgrade. He was also decorated with the Medal of Labor with the Golden Wreath and lots of other Charters and acknowledgments.

Проф. др Мирко Аћић:
Грађевински факултет, Булевар Краља Александра 73;
11000 - Београд
Тел. 011/337-0122, 337-0086
Кућа: Божидара Кнежевића 3; 11000 - Београд,
Тел. 011/2784-674, 063-395-900
E-mail:acic@imk.grf.bg.ac.yu,
E-mail:vlacic@beotel.yu

БОРАН С. БОЈКОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Зоран Бојковић, редовни професор Саобраћајног и хонорарни редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1941. године у Београду, од оца Страхине и мајке Дивне Јеличић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Школске 1959/60 године уписао се на Електротехнички факултет Универзитета у Београду, где је дипломирао 1964. године. Последипломске студије на Електротехничком факултету у Београду завршио је 1974. године. Докторску дисертацију одбранио је 1978. на Електротехничком факултету у Београду. Редовни је члан Југословенске инжењерске академије.

У периоду од 1965. до 1969. године радио је у фабрици телекомуникационих уређаја "Искра" из Крања у Словенији. Године 1969. прелази на Саобраћајни факултет у Београду, где је биран у свим звањима, од асистента (1969), вишег стручног сарадника (1972), доцента (1980), ванредног професора (1982), до редовног професора (1987). Шеф је Одсека за поштански и телекомуникациони саобраћај Саобраћајног факултета. Као утемељивач научних дисциплина Дигитална обрада слике и Мултимедијалне комуникације у нашој земљи, и као оснивач предмета Дигитална обрада и компресија слике и Мултимедијални комуникациони системи ангажован је на формирању ових предмета на редовним и последипломским студијама на Електронском факултету у Нишу, Саобраћајном и Електротехничком факултету у Београду, и Електротехничком факултету у Бањалуци. Руководио је и руководи израдом бројних магистарских теза и докторских дисертација у земљи и иностранству (Румунија). Био је гостујући професор на многим универзитетима и институтима у свету: у Немачкој (Дрезден и Дуизбург), САД (Стенфорд, Арлингтон-Тексас), Кини (Хсингхуа и Нортен Циатонг институт, оба у Пекингу), Румунији (Темишвар, Клуж, Букурешт), Пољској (Познањ), Мађарској (Будимпешта), Грчкој (Патрас), Македонији (Скопље), на Тајвану (Тајпех), и Бугарској (Софија).

Најважнији научни доприноси проф. Бојковића односе се на области дигиталне обраде слике, преноса пакетског видеа у комуникационим мрежама са асинхроним трансфер мод технологијом, као и у области мултимедијалних комуникација. Аутор је преко 350 библиографских једница из ширег спектра телекомуникација, публикованих у реномираним међународним часописима, од тога 10 радова публиковано је као део поглавља у оквиру монографија међународног значаја. У оквиру наведеног броја библиографских јединица посебно треба навести 4 монографије међународног значаја (издавачи Prentice-Hall, 2000. и 2002., и John Wiley, 2004. године, и Editura Politehnica, Timisoara, 1997). Ту су још и две монографије националног значаја (1989. и 1997). Као први или други коаутор објавио је 11 универзитетских уџбеника. Радови, монографије и уџбеници проф. Бојковића цитирају се у радовима иностраних и домаћих аутора.

У научном опусу проф. Бојковића посебно место заузима организација специјалних сесија на међународним и домаћим конференцијама, као што су: 4. светска конференција CSCC (Атина, Грчка, 2000), Међународна конференција VIP (Малага, Шпанија, 2002) и IASTED Међународна конференција CSS 2003 (Канкун, Мексико, 2003), исто тако био је више пута председавајући на међународним научним конференцијама, као и округлим столовима.

Проф. Бојковић је дао више техничких остварења, радећи на међународним и националним пројектима за потребе привреде, ПТТ-а, института, као и на темама које финансира Министарство за науку и технологију Србије. Између осталих, истичу се пројекти *“Истраживање нових капацитета у систему ПТТ саобраћаја и Поштианске медијације”*, *“Развој широкојасних, безжичних дистрибуционих система”*, *“Управљање структурним и технолошким прилагоджавањем Поште Србије развијеним поштама Европе и света”*, *“Унапређење постојеће и могућности изградње алтернативне оптичке мреже као основе националне инфраструктуре”*, *“Постепај: анализа квалитета услуга у поштианском саобраћају”*, *“Нове технологије у ПТТ: систем квалитета у поштианском и телекомуникационом саобраћају”*, *“Развој модела система квалитета у области трансјорџа и комуникационих услуга”*. Поред тога, учествовао је у развоју објекта за потребе аутоматизације телефонског саобраћаја, као и увођењу информационих система.

Од посебних доприноса у оквиру наведених пројеката истичу се развој метода за кодовање, предикцију и компресију мирне и покретне. Затим следи развој модела за анализу квалитета слике. Ту су још и увођење АТМ технологије у широкојасне ISDN мреже, као и разрада методике пакетског видеа преноса. Потврда посебних доприноса у области Мултимедијалних комуникација су запажене монографије: *“Introduction to Multimedia Communication: Application, Middleware Networking”* у издању John Wiley, 2004., *“Multimedia Communication Systems: Techniques, Standards, Networks”* у издању Prentice-Hall, 2002, у коауторству са проф. К. Р. Раом и Д. А. Миловановићем, као и *“Packet Video Communication over ATM Networks”*, такође у издању Prentice-Hall, 2000, у коауторству са проф. К. Р. Раом. И најзад, посебну групу доприноса у оквиру наведених пројеката чине они који се односе на проблеме у области Експлоатације ПТТ саобраћаја. На бази сопствених истраживања разрађени су одговарајући модели за утврђивање квалитета ПТТ система, као и методе за избор мера квалитета. Проф. Бојковић је члан више међународних и домаћих стручних удружења, као што су: Друштво америчких електроничара (Senior Member) IEEE, Европско друштво за обраду сигнала EURASIP (Лозана, Швајцарска), New York Academy of Science, IEEE Communication Society (New York, USA), International Association of Science and Technology for Development IASTED (Калгари, Канада), Technical Committee of Image Processing IASTED Kanada, Research Center for Communications and Signal Processing (Politehnica University of Bucharest, Rumunija), Board of Advisers of the American Bibliographical Institute ABI, Senior Member WSEAS Society USA, Професионална међународна организација за стандардизацију PRO-MPEG, југословенско друштво за ЕТРАН (Београд), Друштво за телекомуникације (Београд), Удружење универзитетских професора и научника Србије.

Ценећи његов укупан научни опус Амерички библиографски институт прогласио га је за једног од водећих истраживача за 1998. годину (Man of the Year 1998). Његова биографија уврштена је у 8. и 9. издање познате енциклопедије *“The International Directory of Distinguished Leadership”*. Истовремено, Британски библиографски институт уврстио је његово име у 13. издање међународне енциклопедије *“Ко је ко међу интелектуалцима”* 1999. године. За свој научни и стручни рад је добио и више домаћих признања од ЕТРАН-а, Друштва инжењера и техничара Југославије, Универзитета и факултета, као и више повеља, плакета и захвалница.

Zoran S. Bojković received his Dipl.Ing., M.Sc. and Ph.D. degrees, all in electrical engineering, from the University of Belgrade in 1964, 1974 and 1978, respectively. In 1965, he joined the ISKRA Company, Kranj in the Republic of Slovenia, working as a project telecommunication engineer. Since 1969 he has been with the University of Belgrade, where he is currently a Professor of Electrical Engineering. He was a visiting professor at Stanford University, Stanford, USA, at the University of Texas at Arlington, USA, at the University of Timisoara, Romania, at the University of Cluj-Napoca, Romania (1994), at the Poznan University of Technology, Institute of Electronics and Telecommunications, Poznan, Poland, at the Hsinghua University, Beijing, China, Northern Jiatong University, Institute of Information Science, Beijing, Faculty of Electrical Engineering Patras, Greece, National University in Taipei, Taiwan, the Faculty of Electrical Engineering Duisburg, Germany, as well as Technical University of Sofia, Faculty of Electrical Engineering, Sofia, Bulgaria. He has taught a number of courses in Electrical Technology, Telecommunication Systems and Network planning, design, control and maintenance, Image Processing and Image Compression, as well as Multimedia Communication Systems.

He published many papers (350), 4 international and 2 national monographs and text books (11). He participated in many communication scientific international and national projects and has been the leader of some of them. His main scientific contributions are in the areas of image and speech coding, image processing, as well as image compression with applications in Broadband Integrated Services Digital Networks, and Multimedia Communications.

He is a Senior member of IEEE, a Senior member of WSEAS, a member of EURASIP, and a member of PRO-MPEG Forum. Also, he is a member of New York Academy of Science. In 1998 prof. Bojković has been selected for inclusion in The International Directory of Distinguished Leadership, Eight Edition society. His distinguished achievements are recorded in the Thirteenth Edition of the "International Who's Who of Intellectuals" (Cambridge England).

Проф. др Зоран Бојковић
Булевар Николе Тесле 38, 11070 Нови Београд
Тел. 011 605 045
E-mail: zsbojkovic@yahoo.com
<http://www.bojkovic.co.rs>

БОГДАН Д. БОШКОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Богдан Бошковић, редовни професор Војномедицинске академије, Научни саветник Војнотехничког института (ВТИ) у Београду у пензији и редовни професор по позиву Медицинског факултета у Фочи, рођен је 1931. године у селу Коњуху код Крушевца, од оца Драгољуба и мајке Милунке Миленковић. Основну школу завршио је у родном месту, а гимназију у Крушевцу. Завршио је два факултета: медицински (Сарајево) и фармацеутски (Загреб) и докторирао на Медицинском факултету у Сарајеву. Од 1956. па до краја 1964. године радио је на Институту за фармакологију и токсикологију Медицинског факултета у Сарајеву.

Као активно војно лице, премештен је у Војнотехнички институт у Београд, где је по основу бенефицираног стажа крајем 1993. године пензионисан у чину луковника ВЈ и звању Научног саветника. Био је члан Савета за научни рад у оружаним снагама и председник његове Комисије за научне кадрове. Био је дугогодишњи руководилац Научног пројекта СР Србије "Заштитна хране од затађивања и здравствени аспекти затађивања".

За експерта Светске здравствене организације изабран је 1971. године. Члан је Британског фармаколошког друштва (1971.), Немачког удружења за фармакологију и токсикологију (1996.), Научног друштва Србије (1996.), Српског лекарског друштва (СЛД), Друштва фармаколога Југославије и Удружења токсиколога Југославије. Главни је и одговорни уредник часописа Archives of Toxicology, Kinetics and Xenobiotic Metabolism, гласила Секције за токсикологију СЛД и члан уредништва више националних медицинских часописа. Био је председник Савезне комисије за дијагностику и терапију. Члан је издавачког савета СЛД.

У ВМА је за предмет фармакологија и токсикологија прошао избор у сва наставна звања, а био је изабран и за редовног професора последипломске наставе на Медицинском факултету

Универзитета у Тузли. Од 1998. је редовни професор по позиву на Медицинском факултету у Фочи. По позиву, држао је предавања у научним институтима у САД и Великој Британији, у којој је на пост-докторским студијама боравио годину дана.

После пензионисања у ВТИ-у, радио је: у Комисији за научноистраживачки рад наставно-научног већа (у једном мандату и као њен председник); са Клиником за неурологију ВМА, на развоју и клиничким испитивањима нових комбинација аналгетика и нових облика антиепилептика; сада је стални сарадник Института за научне информације за фармакотерапију.

Проф. Бошковић је објавио више од 380 радова, од чега 78 у међународним часописима и зборницима, и по два у монографијама и у страним књигама. По позиву је учествовао на 6 међународних симпозијума. Аутор је монографије: *Пестициди - токсикологија и њихова терапија*, и по 2 поглавља у националним уџбеницима.

Допринос проф. Бошковића медицинској науци је фундаменталан и практичан. Најзначајнији допринос представља разјашњење механизма токсичног дејства нервног бојног отрова (БОт) сомана, што је иначе условљавало неефикасност дотадашње терапије. Радови из тог домена: 1) *Ageing and reactivation of acetylcholinesterase inhibited with soman and its thiocholine like analogue*. *Biochem Pharmacol* 17: 1738-41, 1968; 2) *The influence of CDBP on organophosphate poisoning and its therapy*. *Arch Toxicol* 42: 207-16, 1979; 3) *The treatment of soman poisoning and its perspectives*. *Fundam Appl Toxicol* 1: 203-13, 1981, спадају у најчешће цитиране публикације. Само првом од њих, у *International Encyclopedia of Pharmacology and Therapeutics - Anticholinesterase Agents* (Pergamon Press, Oxford, 1970) посвећене су 2 стране текста (259 и 260).

Ово је имало и шири медицински значај, јер се велики број органофосфорних (ОФ) једињења у свету употребљава у виду пестицида у пољопривреди, шумарству, као и хуманој и ветеринарској медицини. Наиме, на основу властитих дугогодишњих претклиничких истраживања ОФ инсектицида, установљено је да су и код њих постојали исти проблеми као и код сомана. Да би решио ове проблеме проф. Бошковић је своја истраживања усмерио у правцу избора најоптималнијег оксима-реактиватора холинестеразе инхибиране нервним бојним отровима и ОФ инсектицидима, као специфичних антидота у тим тровањима. Претклиничким испити-

вањима низа новосинтетизованих оксима и више отрова решен је наведени проблем, јер је доказано да је због специфичне хемијске структуре најефикаснији оксим био HI-6.

Из укупног опуса радова проф. Бошковића значајни су и они који се односе на допринос разјашњењу механизма дејства лекова код *morbus Parkinsoni*, *miotonia congenita*, *myasthenia gravis* и конвузивних стања. Радови из клиничких испитивања на здравим добровољцима, *HI-6 in man: blood levels, urinary excretion and tolerance after intramuscular administration of oxime to healthy volunteers* (*Fundam Appl Toxicol* 5: 89-97, 1985), као и на пацијентима отрованим ОФ инсектицидима, *HI-6 in man: efficacy of the oxime in poisoning by organophosphorus insecticides* (*Human Exp Toxicol* 10: 113-8, 1991 i *Proc 6th CBW Protection Symposium, Stockholm, 1998*), проистекли из сарадње са Клиником за токсикологију и клиничку фармакологију ВМА, уврстили су проф. Бошковића у ред најпознатијих стручњака у свету у области токсикологије и терапије тровања ОФ инсектицидима и нервним БОт.

Проф. Бошковић је и инвентор Новокомб таблета, лека који је 1994. био регистрован у нашој земљи, посебно ефикасног у терапији акутних напада мигрене и других врста јаких болова, укључујући и канцерски и фантомски (*Carbamazepine and etodolac - new combination with highly potent analgesic efficacy* - *Sci Rev* 17-8, 1996).

Проф. Бошковић је кроз наставу фармакологије и токсикологије, менторским радом на одбрани докторских дисертација (68) и магистарских радова (52), поред ВМА, значајно допринео и развоју медицинских факултета у Бањалуци, Београду, Нишу, Новом Саду, Приштини, Ријечи, Сарајеву, Тузли и Загребу.

Биографске одреднице проф. Бошковићу посвећене су у Војном Лексикону (1981), Ко је ко у Србији (1996), *International Directory of Distinguished Leadership*, *Biografskog instituta SAD* (1998) i *2000 Outstanding Intellectuals of the 21st Century*, *Интернационалног биографског центра (IBC) у Кембриџу* (2003). Носилац је одликовања *International Order of Merit (IOM)*, *Интернационалног биографског центра (IBC) у Кембриџу* (2000). Према подацима *Science Citation Index*, радови проф. Бошковића цитирани су више од 750 пута, што је значајно допринело не само његовом личном, већ и утледу наше медицинске науке у свету.

Prof. Bogdan D. Bošković, MD, PhD, IOM (International Order of Merit, IBC, Cambridge) was born in 1931 in Konjuh, a village near an old town Kruševac, Serbia. He graduated at Schools of Medicine and Pharmacy, and was promoted to a doctor of medical sciences (Dr sc med) at the Medical Faculty, University of Sarajevo. He spent eight years (1956-1964) in the Department of Pharmacology and Toxicology as a researcher and postgraduate student. As a military medical officer, he was transferred in 1965 to the Medical Department of Military Technical Institute, being elected at the time as scientific adviser and named as the Chief of the Department.

Later on (in 1981) he was elected a full professor of pharmacology and toxicology at the Military Medical Academy and professor for post-graduate studies at the Medical Faculty, University of Tuzla. He retired at 1993 as an army colonel. In 1971 he was elected an expert in toxicology of the World Health Organization, a member of British Pharmacological Society (1971), German Pharmacological Society (1996) and Serbian Scientific Society. He is a member of Serbian Physicians' Society and Societies of Yugoslav Pharmacologists and Toxicologists.

His entire research career was devoted to preclinical and clinical studies of the new drugs. He published 304 papers in national and 78 in international medical journals, which, according to Science Citation Index, were quoted more than 750 times. His contribution to understanding of mechanisms of toxic effects of organophosphorus compounds (Ageing and reactivation of acetylcholinesterase inhibited with soman and its thiocholine like analogue. *Biochem Pharmacol* 17: 1738-41, 1968) and Warfare Nerve Agents (The treatment of soman poisoning and its perspectives (*Fundam Appl Toxicol* 1: 203-13, 1981) resulted in introduction of HI-6 as a specific antidote in such poisonings in clinical practice in Yugoslavia (HI-6 in man: efficacy of the oxime in poisoning by organophosphorus insecticides - *Human Exp Toxicol* 10: 113-8, 1991 and *Proc 6th CBW Protection Symposium, Stockholm* 1998), and as an antidote against Chemical Warfare Nerve Agents in the Yugoslav Army.

He is now visiting professor of pharmacology and toxicology, Medical Faculty Foča, University of New Sarajevo, Republic of Srpska.

Проф. др Богдан Бошковић:

Кућа: Владимира Поповића 36/21; 11000 - Београд,

Тел: 011/143-249, 064-2184-315

НАДЕЖДА М. ВАНЛИЋ-РАЗУМЕНИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 2002. ГОДИНЕ

Др Надежда Ванлић-Разуменић, научни саветник института за нуклеарне науке у Винчи у пензији, рођена је 1935. године у Београду, од оца Милорада Ванлића, професора, и мајке Катарине, рођ. Радојичић. Дипломирала је на Технолошком факултету у Београду 1961. године.

Цео радни век, од 1962. до 2000. године, била је запослена у Институту у областима радиохемије, радиофармације и физичке хемије комплекса технецијума и калаја на основним истраживањима радиоактивно обележених једињења и препарата намењених дијагностици у нуклеарној медицини. Докторирала је 1981., а научна звања добила: научног сарадника 1982., вишег научног сарадника 1984, научни саветник постала 1992. године.

Њено научно-истраживачко дело састоји се од више повезаних целина. У области органске хемије има истакнуте резултате радова како на синтези органских једињења обележених бета-емитером С-14 и радиофармацеутика на бази живе-203, тако и на синтези органских лиганата потребних за формирање комплекса технецијума и калаја, као основних састојака радиофармацеутика.

Била је и аутор методе за убрзану елиминацију Hg-203 из организма пацијената накнадним давањем раствора натријум-димеркалпосукцината као комплексирајућег средства по обављеној сцинтиграфији бубрега помоћу Hg-203 у време када је овај изотоп био незаменљив (изванредан за сцинтиграфију, а притом са великом радијационом дозом на пацијента). Од 1960. је у светској нуклеарно-медицинској дијагностици дошло до преокрета увођењем метастабилног изотопа технецијума у медицину као скоро идеалног изотопа. Према вештачки елемент, технецијум је показао изванредне физичке особине за дијагностичку примену, као и разноврсну хемију и отада је у целом свету наступио нагао развој хемије технецијума као релативно новог елемента. Др Н. Разуменић се одмах оријентисала на развој нових радиофармацеутика на бази Tc-99 и на

истраживања у области хемије комплексних једињења тог елемента. Развила је поступке за припрему низа радиофармацеутских једињења на бази комплекса Тс-99м, који су високог квалитета, па се и данас користе у нуклеарној медицини. Дала је оригиналне научне доприносе у области хемије технецијума, која су омогућена заменом кратко-живећег изотопа Тс-99м (идеалног за медицину) дуго-живећим изотопом Тс-99 погодног за примену аналитичких и спектроскопских метода у истраживању. Ова замена је била неопходна, јер Тс не постоји у природи као нерадиоактиван.

Објавила је запажене радове о разјашњењу структуре и механизма формирања комплекса технецијума, а такође је направила и два нова једињења технецијума у сарадњи са америчким универзитетом. Дала је и значајне резултате у новој области биохемије и радиофармакологије радиофармацеутика на бази изотопа живе, као и низа технецијумских радиофармацеутика. Наведеном облашћу је почела да се бави у току израде докторске дисертације, која је одбрањена на Фармацеутском факултету у Београду 1981. под насловом: "Биохемијско понашање реналног радиофармацеутског препарата технецијум димеркаптосукцинатног комплекса у бубрежном ткиву". Том приликом је испитано биохемијско понашање у живом организму, као и субћелијска локализација оба комплекса - са Тс-99м и са Тс-99, с тим што је претходно синтетисан комплекс $^{99}\text{Tc}-\text{DMC}$ на препаративном нивоу, окарактерисан спектрофотометријски и биолошки упоређен са Тс-99м на општим животињама. Из резултата тезе је проистекло 5 радова објављених у међународним часописима и цитираних (Science Citation Index).

Била је више пута на студијским боравцима у иностранству: 1977. у Лос Анђелесу на Универзитету Јужне Калифорније; 1978/1979 у Институту за нуклеарне науке у Дрездену; 1987/1988 код реномираног проф. Е. Deutsch-а на Универзитету Cincinnati (SAD); неколико пута у Институту Демокритос у Атини.

Награду Института добила је 1985. за групу радова: *Основна истраживања у области технецијумских комплекса за хуману примену.*

Редовни је предавач две теме у Центру за образовање кадрова у раду са радиоактивним материјалом при Институту непрекидно од 1982., а предавање је објавила у уџбенику Центра "Радиоактивни изотопи и зрачења" (уредник И. Драганић, издање Унив. Бгд-Винча, 1985) под насловом: *Радиоактивно обележавање молекула.*

У току три петогодишња раздобља била је иницијатор и руководилац веома успешних пројеката из основне делатности финансираних од Министарства за науку Србије под насловима:

1985-1990 године. Радиоизотопи - истраживања, развој и примена; 1991-1995 године. Истраживања радиофармацеутских једињења, комплекса и антитела обележених радиоизотопима, и 1996-2000 год. Физичко-хемијска карактеризација радиоактивно обележених биолошки активних молекула (дијагностичких средстава).

Члан је Српског хемијског друштва, Фармацеутског друштва Србије, Удружења нуклеарне медицине Југославије, као и European Association of Nuclear Medicine.

Објавила је сама, или са коауторима, низ научних радова. Списак њених публикација обухвата укупно 170 библиографских јединица од којих: 47 научних радова (30 у угледним међународним часописима, 17 у угледним домаћим часописима, од којих и прегледни радови о хемији технецијума); 19 целих чланака објављених у зборницима (од којих 3 изванредног међународног значаја, 10 међународног значаја и 6 домаћих зборника). Такође су резултати 90 радова (са објављеним апстрактима) саопштени на међународним конгресима (28 реферата) и 62 саопштења на домаћим скуповима (од којих 9 уводних реферата из области радиофармације, радиолошке заштите и физичке хемије). Аутор је и поглавља у неколико монографија. Главни је уредник и писац већег дела монографије *Радиофармацеутици - синтеза, особине и примена*, Веларта, Београд 1998. Радови су јој цитирани у међународним часописима преко 130 пута (Science Citation Index). Такође је одржала низ уводних предавања на састанцима физичке хемије, радиофармације, радиолошке заштите и нуклеарне медицине.

Сумарно, својим практично-научним радом, Др Н. Разуменић је допринела развоју радиофармације, хемије и биохемије комплексних једињења технецијума и тиме допринела овим дисциплинама у нашим и светским оквирима.

Nadežda Vanlić-Razumenić was born in 1935 in Belgrade, in the family of prof. Milorad Vanlić and Katarina Radojičić. She got her education in Belgrade, and graduated Chemical Engineering in 1961 at University of Belgrade, Yugoslavia.

She had been employed in the Vinča Institute of Nuclear Sciences from 1962 until 2000. The first ten years were devoted to the development and research of organic compounds labelled with beta-emitters C-14, S-35, H-3, and P-32. Technetium is a rather new artificial radionuclide with a dominant role in nuclear medical diagnostics (scintigraphy), with a diverse chemistry, complicated by presence of tin and technetium complexes in diagnostic agents. She was awarded PhD in 1981 on Faculty of Pharmacy, and on the basis of the thesis 5 papers were published in international scientific journals covering considerable part of the dissertation. Her long lasting research covered radiochemistry, physical chemistry, biochemistry, organic chemistry, and analytical chemistry of radioactive pharmaceuticals. She was the chief of Dept. of labelled compounds. She attended Summer school for radiopharmacy at University USC (LA) in 1977 with IAEA scholarship. In 1978 she spent 6 months in the Institute for Nuclear Research in Dresden (Prof. R. Münze). During 1987/1988, IAEA has sent her at University of Cincinnati (Ohio, USA) where she took part in the research of new designed technetium complexes (Tc-99 and Tc-99m) lead by Prof. E. Deutsch.

Dr. Nada Razumenić was awarded Vinča Institute annual prize in 1985. She is professor in the School for radioisotopes of the Institute since 1982, and her lectures are published in the text book of the Center under the title: Radioactive Labelling of Molecules. She was 3 times coordinator of scientific project granted from Ministry of Science. She is member of Serbian Chemical and Pharmaceutical Societies, Nuclear Medicine Society of Yugoslavia, and of European Association of Nuclear Medicine (Amsterdam).

She published 170 bibliographic units: 47 full scientific papers (30 in international journals, 17 in domestic journals, 19 full papers in Proceedings). She had 90 congress presentations (28 international and 62 domestic). She was editor-in-chief and main author of Radiopharmaceuticals - Synthesis, Properties, and Application, as well as coauthor of several other books. Her scientific results were cited 130 times (Science Citation Index).

Др. Надежда Ванлић-Разуменић
Голсвортијева 21, 11000 Београд
Тел. 4461-019; моб. 063/8377060,
E-mail: nadavan@eunet.yu

ВЛАДИСЛАВ М. ВАРАГИЋ

Члан Друштва од 1974. године

Др Владислав Варагић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је у селу Доња Трнава (код Крагујевца) 1921. године, од оца Милосава и мајке Лепосаве Борисављевић. Гимназију је завршио у Крагујевцу, а Медицински факултет у Београду. Последипломске студије завршио у Фармаколошком институту Универзитета у Оксфорду (Енглеска).

Своју истраживачку активност је највећим делом изводио на Медицинском факултету у Београду, а делимично у Институту за нуклеарне науке у Винчи и Ваздухопловном институту у Земуну. На Медицинском факултету у Београду изабран је за асистента 1950. године, а касније за доцента, ванредног професора и редовног професора. У току четири године био је управник Фармаколошког института Медицинског факултета. Као универзитетски наставник и истраживач, посебно се бавио експерименталном Фармакологијом, али је истовремено допринео увођењу и развоју Клиничке фармакологије у Србији.

За резултате својих истраживања награђен је Октобарском наградом града Београда и Седмојулском наградом Републике Србије. Члан је Фармаколошког друштва, Српског лекарског друштва, Академије медицинских наука, и Друштва физиолога. У иностранству је члан British Pharmacological Society, Deutsche Pharmakologische Gesellschaft. По резултатима свог рада познат је и изван граница наше земље.

Учествовао је са рефератима на свим до сада одржаним конгресима југословенских фармаколога и физиолога и на скоро свим међународним конгресима и симпозијумима на којима је третирана проблематика из домена његовог истраживачког интересовања. На три међународна конгреса је на позив организатора председавао секцијама на којима је третирана проблематика неуротрансмитера и биолошки активних материја. На два међународна конгреса одржао

је предавања о резултатима свог истраживачког рада. Учествовао је са радовима на четири међународна симпозијума о катехоламинима. На позив редакције часописа Drug Interactions написао је и публиковао обиман преглед у коме су сумирани резултати његовог дугогодишњег истраживачког рада.

Списак објављених научно-истраживачких радова обухвата 332 референце. Његови радови су највећим делом (три четвртине) објављени на енглеском језику, било у страним, било у домаћим часописима. На основу података из Science Citation Index-а радови проф. Варагића су у периоду од 1950 до 1991. цитирани 1114 пута. Овај број је, вероватно, већи јер је проф. Варагић наставио да публикује и после 1991. г. Поред тога написао је уџбеник *Фармакологија* за студенте медицине који је до сада објављен у 19 издања (у заједници са проф. др М. Милошевићем). У сарадњи са колегама из клиничких дисциплина написао је књиге: *Фармакоптерија* у *официјалној* и *Фармакоптерија* у *дечјој* *педијатрији*.

У току 25 година био је главни и одговорни уредник часописа "Iugoslavica Physiologica et Pharmacologica Acta", (био индексан у Current Contents). Биран је за corresponding editor-а у два велика светска часописа British Journal of Pharmacology и Journal of Pharmacology (Париз). Његово предавање на Конгресу фармаколога Мађарске (са међународним учешћем) штампано је у посебној књизи (Pergamon Press i Akademiai Kiado), а његово предавање на симпозијуму о аденозину у Немачкој, публиковано је такође у посебној књизи (IPL Press, Oxford - Washington).

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: до новембра 1998. године, је публиковао укупно 329 радова. Скоро три четвртине радова је публиковано на енглеском језику, и то: у иностраним часописима на енглеском језику 144, у домаћим часописима на енглеском језику 109, и у домаћим часописима на српском језику 76.

У његове најзначајније публикације спадају: *The action of eserine on the blood pressure of the rat.*(Brit. J. Pharmacol., 10, 1955.); - *Adrenergic activation by anticholinesterases.* (са М. Крстићем, Pharmacol Rev., 18, 1966.) ; - *The effect of X - irradiation on the amount of catecholamines in heart atria and hypothalamus of the rabbit, and in brain and heart of the rat.* (са сар., Инт. Ј. Рад. Биол., 12, 1967); *The effect of eserine on the efferent neuronal activity of the cervical sympathetic of the rat* (са Б. Стаменовић,

Neuropharmacol., 9, 1970); - *The effect of cyclic N-2-0-dibutyryl-adenosine 3, 5 - monophosphate, adrenaline and aminophylline on the isometric contraction of the isolated hemidiaphragm of the rat.* (Brit. J. Pharmacol., 54, 1975) - *Adrenergic influences on skeletal muscle contraction.* (Ed. E. Usdin, 1979); - *The role of central cholinergic mechanisms in the peripheral adrenergic activation.* (Neuropharmacology, Akademiai Kiado, Budapest, 1985); - *Neurotransmitter interactions and modulation of cell function.*(са М.Простран, Iugoslav Physiol. Pharmacol. Acta 1989); - *Reversal of haemorrhagic shock in rabbits by physostigmine.* (са сар., Circulatory Shock, 31, 1990) - *The life-saving effect of physostigmine in haemorrhagic shock.*(са сар., Resuscitation, 21, 1991); - *Transmitter interactions in the central cholinergic control of blood pressure regulation.*(са сар., Drug. Metabol. and Drug Interact., 9, 1991); *Централна хипертензија холинергичког порекла и L-arginin-NO-sistem* (са сар., Клин. Експ. Неурологија, 1, 1996); - *Central cholinergically-mediated hypertension (CCMH) and L-arginine-NO system.* (Acta Biol. Med. Exp., 21, 1996).

Главна тема његовог научноистраживачког рада је: функције неуротрансмитера и неуромодулатора. У оквиру рада на овој теми посебан и значајан допринос је дат открићу једног посебног механизма интеракције неуротрансмитера у централном нервном систему који суделује у регулацији артеријског крвног притиска (цитирано у светској литератури преко 1000 пута). Другу групу његових радова чине они у којима је испитиван метаболизам катехоламина у условима стреса (имобилизација, зрачење, лет авионом).

Сви његови радови су донели нова сазнања о неопходности интеракције неуротрансмитера, биолошки активних супстанција и лекова у модулирању функције органа и ткива у здрављу и болести.

Prof. Dr. Vladislav Varagić was born in Donja Trnava (near Kragujevac) in 1921. He graduated from the Faculty in Medicine in Belgrade and completed his postgraduate training at the University of Oxford (England). He was elected Assistant Professor in 1950, and subsequently full Professor.

He was the Head of The Institute of Pharmacology of the Faculty of Medicine. Experimental pharmacology and clinical pharmacology were the fields of his particular interest. He was awarded the October Prize of the city of Belgrade and the Prize of the 7th July of the Republic of Serbia. He is a member of a number of national and international pharmacological associations. Science Citation Index of his papers are more than 1300. He was editor-in-chief of the journal "Yugoslavica Physiologica et Pharmacologica Acta".

He published over 332 papers, out of which almost three quarters were published in the English (in international journals 140, in national journals in the English 108, and in national journals in the Serbian 84). He also published the following books Pharmacology (17 editions), Pharmacotherapy in Pulmonology (2 editions), Pharmacology in Gastroenterology and Pharmacotherapy in Ophthalmology.

Identification of a mechanism of neurotransmitter interaction in the central nervous system and understanding of catecholamine metabolism in stress conditions are his most prominent scientific contributions.

Проф. др Владислав Варагић:
Кућа: Невесињска 19; 11000 - Београд,
Тел: 011/432-737.

ЈОВАН Д. ВАСИЉЕВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Јован Васиљевић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1951. године у Београду од оца Драгољуба, професора хирургије и мајке Браниславе Бошковић, инжењера технологије. Србин, православне вере. Основну и музичку школу, као и гимназију, завршио је у Београду, а дипломирао је на Медицинском факултету 1975. године са просечном оценом 9,73. За постигнути успех награђен је наградама Универзитета и Медицинског факултета у Београду.

Од 1976. ради на Институту за патологију Медицинског факултета у Београду као асистент приправник. Након војног рока, 1980. године одбранио је магистарски рад: "Патологија оклузивних промена артерија доњих екстремитета", а 1981. године изабран је за асистента за предмет Патолошка анатомија. Специјалистички испит положио је једногласно са одликом 1982., а 1988. одбранио је докторску дисертацију: "Патолошка морфологија и формална генеза трансозиција великих артерија срца". Изабран је 1989. за доцента, 1994. за ванредног и 1999. године за редовног професора.

У својој каријери обављао је бројне функције и дужности: био је секретар Катедре за патологију (4 год.), члан Председништва цитолошке секције СЛД, секретар часописа "Кардиологија" (8 год.), члан Радне групе за кардиоваскуларну патологију Удружења кардиолога Југославије и директор Института за патологију (2001-2002). Од 1986-1993 године радио је као консултант за кардиоваскуларну патологију у Клиничком Центру Србије, а од 1993. до новембра 2004. године године био је шеф Одсека за патологију Института за кардиоваскуларне болести "Дедиње". Учествоје у свим видовима наставе из кардиоваскулне и уролошке патологије, имунопатологије и патологије тумора. Члан је Судско-медицинског одбора Медицинског факултета од 2002. године.

Као стипендиста француске Владе провео је 1982. године шест месеци на Институту Кири у Паризу; 1989/90. проводи годину дана на одељењу за кардиоваскуларну патологију Texas Heart Institut-a (Houston, USA), радећи посебно на срчаној трансплантационој патологији, а 1992. године борави шест месеци на University of Illinois, Chicago.

Проф. Васиљевић је добитник Saltykow-љеве награде за најбољи југословенски рад из патологије у 1986. години; са проф. др М. Мирићем, добитник је Октобарске награде Београда 1996. за дело "Вирусни миокардитис и дилагационо кардиомиопатија"; године 2001. постао је за Fellow of the European Society of Cardiology (FESC), а 2004. године Fellow of the Royal College of Pathologists (FRCPath), најугледније професионалне асоцијације патолога на свету.

Примио је већи број признања и повеља за рад у организацији бројних конгреса и симпозијума, добитник је захвалнице СЛД. Био је ментор, коментор или сарадник на бројним студентским, експерименталним и стручно научним радовима, магистерским и докторским дисертацијама. Једини је наш предавач на Европској школи патологије.

Члан је патолошке, цитолошке и кардиолошке секције СЛД, Европског удружења патолога, почасни је члан удружења Турске деље кардиологије и једини југословенски члан College of American Pathologists. Оснивач је и први председник Југословенског Одељења Интернационалне Академије за патологију (IAP), и председник Југословенског Одељења Балканске Медицинске Уније. Био је заменик секретара Одељења био-медицинских наука НДС 4 године, а од 2002. је у функцији Генералног секретара НДС-а. Од 2002. године је подпредседник Етичког комитета СЛД и члан Радне групе за кардиоваскуларну патологију Европског удружења кардиолога.

До сада је као аутор или коаутор публиковао око 450 стручно-научних радова: 197 *in extenso* (40 поглавља у књигама или монографија, 5 самосталних књига, 58 радова у страним часописима и зборницима, 96 радова у домаћим часописима и зборницима, као и преко 250 апстракта у међународним и домаћим часописима и зборницима). По позиву, предавач на последипломској настави у организацији Европске школе за патологију (Alexandroupolis, 1998., 1999. и 2000.), као и Медицинском факултету у Јанини (где је од 1999. Visiting Professor of Pathology). Држао је уводне реферате на Конгресима деље кардиологије и кардиохирургије (Београд, 1997;

Анталија, 1998). Од 1978. учествовао је са усменим презентацијама на свим конгресима Удружења патолога и кардиолога Југославије, а од 1981. на Европским конгресима патолога (укупно 10) и на конгресима International Academy of Pathology (Будимпешта 1996., Ница 1998., Амстердам 2002.)

Међу најзначајније публикације могу се убројати: Vasiljević JD et al.: *Diagnostic Endomyocardial Biopsy Findings in 160 Consecutive Patients - The Yugoslavian Experience*. Am J Cardiovasc Path, 1990; Vasiljević JD et al.: *The Incidence of Myocarditis in Endomyocardial Biopsy Samples from Patients with Congestive Heart Failure*. Am Heart J, 1990; Mirić M, Vasiljević JD et al.: *Long term follow-up of patients with dilated heart muscle disease treated with human leucocytic interferon-alpha or thymic hormones. Initial results*. Heart, 1996; Mirić M, Vasiljević JD et al.: *Acute Hemodynamic Effects of Metropol Nitroglycerin in Patients With Biopsy-proven Lymphocytic Myocarditis*. Amer J Cardiol, 1998; Nešković AN, Mojsilović A, Jovanović T, Vasiljević JD et al.: *Myocardial tissue characterization after acute myocardial infarction with Wavelet image decomposition*. Circulation, 1998; Vasiljević JD et al.: *Myocardial fibrosis assesment from semiquantitative, point-counting and computer-based methods: a comparative study*. Histopatology, 2001;

Руководио је са југословенске стране 4 године (1986.-1989.) научним пројектом о анализи ендомиокардних биопсија срца (са др Olsen-ом, National Heart Hospital, Лондон, пројекат финансиран од стране British Council-а). Био је сарадник у два научна пројекта из урођених срчаних мана (руководилац Академик В. Кањух), а затим и сам руководио два петогодишња подпројекта из ендомиокардних биопсија срца. Тренутно је руководиоца новог научног пројекта (2002.-2005), из патологије адаптационих промена миокарда.

Проф. Васиљевић је код нас први увео анализу биопсија срца, и знатно допринео да њена примена постане рутинска дијагностичка процедура. Добијао је биопсије из свих водећих кардиоваскуларних центара бивше Југославије (Загреб, Нови Сад, Београд). Његови бројни радови из проблематике срчаних биопсија покривају различите методолошке поступке и значајно проширују делатност клиничке патологије. Као један од водећих стручњака кардиоваскуларне патологије, активан у бројним међународним институцијама, значајно је допринео да Београд постане референтни центар за анализу ендомиокардних биопсија, а познат и научно признат у свету.

Prof. Dr. Jovan Vasiljević, MD, Ph D, FECC, FRCPath, orthodox Serb, was born in Belgrade in 1951, and graduated from the Faculty of Medicine in 1975 with highest grades (9.73 out of 10). He defended his M. Sci. thesis in 1980, and his Ph.D. thesis in 1988; in 1989 he was elected Assoc. Professor, in 1994 he was reelected, and in 1999 he became a full time Professor of Pathology, University of Belgrade Medical School.

From 1986 until 1993 he was a consultant for cardiovascular pathology at the Clinical Center of Serbia, and from 1993-2004, he has been Head of the Department of Cardiovascular pathology, of the "Dedinje" cardiovascular Institute. In 2001 and 2002, he was Director of Institute of Pathology, University of Belgrade Medical School.

During 1982, he spent six months at Curie Institute in Paris, while in 1989/90 he spent a year at Texas Heart Institute (USA), working mainly in the field of heart transplant and diagnostic biopsies. In 1986, he was awarded Saltykow's Prize, and in 1996 the October Reward of the City of Belgrade. He is a member of numerous national and international associations including European Society of Pathology, the founder and first President of the Yugoslav Division of International Academy of Pathology, and President of the Yugoslav Division of the Balkan Medical Union. In 2001 he was elected Fellow of the European Society of Cardiology, in 2004 Fellow of the Royal College of Pathologists, and a member of the Working Group for CV pathology of ESC. He was Vice-president of the Ethic Committee of Serbian Medical Society, from 2002 -2004.

He has published over 450 scientific papers, 197 *in extenso* (45 chapters or books, 58 papers in international journals and proceedings, 96 in national journals or proceedings). For 4 years he was investigator in the project on endomyocardial biopsies (1986-1989), in cooperation with National Heart Hospital (London) and 4 times, on 5-year projects funded by the Scientific Fund of Serbia. He is the principal investigator in actual scientific project, in the field of myocardial adaptation in cardiomyopathies and myocarditis.

He was the first one to introduce the analysis of endomyocardial biopsies in Serbian medical practice, and thanks to his achievements, publications and international reputation, Belgrade have become a reference center in the field of cardiovascular pathology.

Проф. др Јован Д. Васиљевић:
Институт за патологију, Медицински факултет, Београд,
Др Суботића 1; Београд, Тел: 011/684-060, 685-559
Кућа: Светозара Марковића 81а; 11000 - Београд,
Тел: 011/361-8786; 063/254-377
E-mail: lol@beotel.yu

ДУШАН Б. ВЕЛИМИРОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Душан Велимировић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1947. године у Београду (отац Бранко, мајка Милица, рођена Стефановић). Средњу школу је завршио у Београду (Прва Београдска гимназија) 1966. године, а дипломирао 1972. године на Медицинском факултету у Београду. Специјалистички стаж из опште хирургије је обавио на II Хируршкој клиници Медицинског факултета у Београду од 1974-1980, где је положио специјалистички испит 1980. године.

Запослен је на Институту за Кардиоваскуларне болести Клиничког центра Србије као кардиоваскуларни хирург, где је у два мандата (1993-2001) вршио функцију начелника Пејсмејкер центра. Магистрирао је 1983. а докторирао 1987 год. на Медицинском факултету у Београду. За асистента на предмету Хирургија на Медицинском факултету у Београду је изабран 1984., за доцента 1991., ванредног професора 1996. и редовног професора 2001 године.

У циљу стручног усавршавања из области кардиоваскуларне хирургије боравио је у више познатих светских центара: Texas Heart Institute, Houston, USA; University Hospital Groningen, and St. Antonius Hospital, Nieuwegein, Holand. Краће стручне посете је имао у више институција: St. Anadal Hospital, Мастрихт, Холандија; Bakulev Institute, Москва, Русија; Hospital "Broussais", Париз, Француска; Hospital of the University of Pennsylvania, Филаделфија, САД; Royal Brompton Hospital, Лондон, ВБ; China-Japanese Friendship Hospital, Пекинг, Кина.

Члан је више интернационалних стручних удружења: European Society for Cardiovascular Surgery (ESCVS), European Association for Cardiothoracic Surgery (EACTS) у којој је 1999 год. изабран за Fellow а (FETCS), North American Society for Pacing and Electrophysiology (NASPE); European Working Group on Cardiac Pacing (EWGCP), национални делегат од 1993-2001; European Society of Cardiology (ESC) у којој је 2001 изабран за Fellow а (FESC); Hungarian Society for Cardiac Surgery, Danubian Forum for Cardiac Surgery (DFC), национални делегате од 1996; New York Academy of Sciences, итд.

Члан националних удружења: Српско лекарско друштво, Удружење хирурга Србије и Црне Горе, Удружење кардиолога Србије, Удружење кардиоваскуларних хирурга Србије (генерални секретар), Радна група за електростимулацију срца УКЈ (председник 1993-2001), Научно друштво Србије (2002), Академија медицинских наука СЛД-а, Одбор за кардиоваскуларну патологију САНУ.

Члан организационих и научних одбора интернационалних стручних састанака: "The First and second International Postgraduate Course on Cardiac Pacing" (Дубровник, 1988 и 1990); "International Vascular Meeting-Redo Vascular Surgery" (Београд, 1995); "II Cardiostim Pan Slavian International Congress on Cardiac Pacing and Electrophysiology" (St. Petersburg, 1995); "5th Balkan Meeting of Pediatric Cardiology and Cardiac Surgery" (Београд, 1997); "8th European Symposium on Cardiac Pacing-Europace" (Атина, 1997); "XI World Symposium on Cardiac Pacing and Electrophysiology" (Берлин, 1999); "1st International Congress of the Mediterranean Society of Pacing and Electrophysiology" (Ђерба, 1999), "VII Asian Pacific Symposium on Cardiac Pacing and Electrophysiology" (Пекинг, 2001).

Председник организационог одбора интернационалних стручних састанака: "Progress in Cardiac Pacing" (Београд 1999); "Advanced techniques in diagnosis and management of cardiac arrhythmias" (Београд 1997); Председавајући научних сесија на интернационалним стручним састанцима: "8th European Symposium on Cardiac Pacing and Electrophysiology" (Атина 1997); "VII Asian Pacific Symposium on Cardiac Pacing and Electrophysiology" (Пекинг). Председник организационог одбора: Симпозијум "Актуелни трендови у електростимулацији срца" (Београд 1999); Симпозијум "Yu Pace" (Београд 2002); Учествовао је у реализацији 4 национална научна пројекта Министарства за науку Србије: У сарадњи са водећим Европским истраживачким центрима (Bakken Research Centar, Мастрихт, Холандија; Vitatron Medical Research Department, Велп, Холандија; Intermedics Reseach Department, Брисел, Белгија; Medico Research Department, Падова, Италија), учествовао је као истраживач у реализацији 16 интернационалних клиничких истраживачких студија из домена иновација пејсмејкер технологија. Одржао је 30 предавања на интернационалним симпозијумима и конгресима из области кардиоваскуларне хирургије и електростимулације срца. Уредник је рубрике Електростимулација срца у часопису Кардиологија.

Као аутор или коаутор публиковао је 375 библиографске јединице, од чега 105 у форми радова штампаних у целини - in extenso (33 интернационална; 72 национална) и 270 у форми сажетак (127 интернационална, 143 национална). Збирни Р фактор публикација је 380,6. Цитираност радова у интернационалној литератури (Science Citation Index) је 62. Значајније публикације:

Д. Велимировић, В. Радмиловић, М. Ђорђевић et al. *Epidural lead fracture caused by material processing fault. PACE*, 1991; - Д. Велимировић, П. Петровић, П. Ђукић et al. *Control of ventricular rate by interatrial septal incision and crista terminalis myotomy in the patients with atrial fibrillation undergoing mitral valve replacement. Eur J Cardio-thorac Surg* 1993; - Д. Велимировић, П. Петровић, П. Ђукић et al. *Corridor procedure-surgical option for treatment of chronic atrial fibrillation in patients undergoing mitral valve replacement. Cardiovascular Surgery*, 1997; - Д. Велимировић, З. Ђаловић, Ф. Де Грегорио et al. *Transvalvular impedance as a tool for atrial and ventricular capture detection. Progress in Clinical Pacing. Edit. M. Santini, SEPI, Rome*, 1999; - Д. Велимировић, П. Петровић. *Третман и њивенција вентрикуларних тахикаријмија кардио-хируршким процедурама. Кардиологија. Уредници: С. Недељковић, В. Кањух, М. Вукотић. Завод за издавачку делатност, Београд, 1994;* - Д. Велимировић. *Хируршко лечење срчане инсуфицијенције. Хирургија за сљугенице и лекаре. Уредник; М. Стевовић, Савремена администрација, Београд, 2000;* - Д. Велимировић (уредник). *Одабрана њолава о елекросиимулацији срца / Selected papers in cardiac pacing. Наука, Београд, 1996.*

Научно-истраживачким радом је омогућена практична примена и увођење бројних иновација у домену кардиоваскуларне хирургије и пејсмејкер терапије: Антиаритмичне хируршке процедуре, проширени трансептални приступ, миотомија cristae terminalis, Corridor процедура у третману атријалне фибрилације при замени митралне валвуле, субендокардна ресекција у третману ВГА, динамичка кардиомиопластика итд).

Проф. др Душан Велимировић
Владимира Томановића, 11 11000 Београд
Тел. 011/4896-836; моб.063/228-078
E-mail:velid@sezampro.yu

Prof. Dr. Dusan B. Velimirović, cardiovascular surgeon, professor at the School of Medicine of the Belgrade University, was born in 1947. in Belgrade, graduated at Belgrade University, School of Medicine in 1972, and became board-licensed surgeon in 1980. He further specialized in cardiovascular surgery in United States and Netherlands. He acquired his MSc and PhD degree in surgery in 1983, and 1987. In 1984 he was elected assistant of the School of Medicine, University of Belgrade, where he was consecutively elected docent, associate professor and full time professor in 1990, 1996 and 2001. He was the head of Yugoslav National reference Pacemaker Center (1993-2001). He participated in 4 scientific research projects of the Ministry of Science of Serbia. He took part in 16 international research projects (multicentric clinical trials) in cooperation with leading European research centers. He gave 24 lectures in the capacity of an invited speaker at international scientific meetings, worldwide. Prof. Velimirovic was a President of the Organizing Committee of two national and two international symposia on pacemaker therapy, and member of organizing and scientific committees of a number of many cardiovascular meetings.

He is a member of the European Society for Cardiovascular Surgery, European Association for Cardio-thoracic Surgery, European Working Group on Cardiac Pacing (national delegate), North American Society for Pacing and Electrophysiology, Danubian Forum for Cardiac Surgery (national delegate), Hungarian Society for Cardiac surgery, New York Academy of Sciences, etc. He is also a member of several Sections of the Serbian Medical Association and associate member of the Academy of Medical Sciences of the Serbian Medical Association, and President of the Working Group on Cardiac Pacing of the Yugoslav Society of Cardiology, Secretary General of the Serbian Society for Cardiovascular surgery, member of the Board and research team for Cardiovascular Pathology of the Serbian Academy of Science and Arts. He published 375 articles, out of which 105 in extenso in books, journals and abstract books (33 in international and 72 in national publications), and 270 as abstracts in journals and abstract books (127 international and 148 national publications). Total R score of all publications is 380.6, and citation index in international literature 62 (SCI). He published articles as first author in the most prestigious journals: Cardiovascular Surgery, European Journal for Cardiothoracic Surgery, PACE, etc.

МИЛАН Д. ВОЈНОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Милан Војновић, редовни професор Рударско-геолошког факултета у Београду, је рођен 1940. године у Сарајеву. Отац Душан, био је официр у чину пуковника и публициста, а мајка Љубица, рођена Четић, домаћица. Основно и средњешколско образовање стекао је у Чачку и Београду. Дипломирао је на Правном факултету у Београду 1964. а магистрирао на истом факултету 1969. године. Докторску дисертацију је одбранио на Социолошкој катедри Филозофског факултета у Београду 1973. Од 1969. године запослен је у Институту за међународну политику и привреду у звањима научног сарадника, вишег научног сарадника и научног саветника. На Машинском факултету у Београду изабран је 1974. за доцента, а 1982. године за ванредног професора. Наставничку делатност наставио је од 1990. на Рударско-геолошком факултету у Београду. У звање редовног професора изабран је 1992. године. Био је шеф Кабинета за Науку о друштву Рударско-геолошког факултета у Београду.

Обављао је безмало једну деценију експертске послове за институције наше земље у УН и УНЕСКО. Представљао је младе Југославије 1960. године на Herald Tribune Forum-у. У студијске сврхе боравио је у САД и Холандији. Обишао је 25. земаља на четири континента.

Др Милан Војновић је учествовао у реализацији великог броја научних пројеката, а једним бројем је и руководио. Сарађивао је у изради Социолошког лексикона и Политичке енциклопедије. Био је члан редакција часописа "Гледишта", "Култура", и "Међународни проблеми" и главни уредник "Прегледа светске привреде". Био је председник Савета омладинског листа "Сусрет" до 1969. године. Члан је редакције "Весника", листа УУПНС. Од осливања Задужбине Андрејевић, заменик је председника редакцијског одбора библиотеке "Dissertatio"

Др Војновић је био потпредседник Удружења универзитетских професора и научника Србије. Добитник је Годишње награде УУПНС "Плакета проф. др Војислав К. Стојановић"

У опусу др Милана Војновића је укупно 160 радова. Објавио је 14 књига, а написао је и 10 обимних студија, од чега 5 заједно са истраживачким тимовима којима је руководио. Поднео је 24 реферата на научним скуповима, а од тога 8 на међународним, одржаним у Софији, Будимпешти, Амстердаму, Солуну, Цавтату, Загребу. Објавио је 70 чланака у часописима, књигама и зборницима, од којих један број у иностранству. Такође је израдио 7 студијских опледа. Има 11 објављених прилога на научним расправама на округлим столовима као и 29 осталих разнородних радова (чланци, прикази и сл.).

У нашој научној јавности појавио се запаженим радовима о омладини, особито појавама њеног социјалног раслојавања и њеној улози у друштву. Докторском дисертацијом *Социјализам и револуционарна акција - оглед о односу бланкизма и марксизма* (Институт за међународну политику и привреду -ИМПП, Београд, 1975.) дао је допринос изучавању ране социјалистичке традиције у Француској, особито осветљавањем њених несумњивих демократских видова.

Др Војновић је први у нас почео темељно да изучава транснационалне корпорације и њихове социјалне и економске ефекте, однос транснационалног капитала и неразвијених друштава, као и ефекате деловања страних фирми у Југославији.

У књигама *Мултинационалне компаније* (Танјут, Београд 1974.), *Транснационалне корпорације* (ИМПП и Привредни преглед, Београд, 1977.), *Земље у развоју и транснационалне корпорације* (ИМПП и Танјут, Београд, 1979.), *Светска доминација крујног капитала* (ИМПП и Export press, Београд, 1981.) др Војновић се посветио проучавању веома комплексних питања са којима се суочавају не само теоријска мисао, већ и савремене државе и друштва. При томе он је давао и сопствене концепције о низу контроверзних питања, па и о још недовољно артикулисаним тенденцијама у глобалним кретањима капитала и о његовом значају не само у економији него и у политици и социјалном развоју савременог света. У књигама *Амерички капитализам* (ИМПП и Пословна политика, Београд, 1984.), *Савремени капитализам* (ИМПП и ИИЦ ССО Србије, Београд, 1986.) и *Дијамантски сјај капитализма* (Научна књига, Београд, 1990.) др Војновић је дао значајан прилог анализи битних

видова америчког капитализма, његове структуре као и утицаја на извесне трансформације саме Америке, а и на развој и односе у савременом свету; прогностички је оцртао тектонске промене у савременом свету у последњој деценији, при чему је савремени развој потпуно верификовао дата предвиђања.

Најзначајнији део научног опуса др Милана Војновића представљају његове књиге посвећене проблему egzистенције српског народа: *Прејород српског народа* (Мимико, Београд, 1993.); *Кобно осипање српског народа* (Прометеј, Београд, 1995.); *Испражњена Србија* (Мимико, Београд, 1997.), *Замирање Србије* (Мимико, Београд, 1998.) и *Срби на раскрићу* (Независна издања Слободан Машић, Београд, 2002.). Овим књигама учинио је значајан подухват научног осветљавања неповољних социјалних кретања у српском народу. Мисаоне ослонце у својим студијама потражио је у баштини великог броја научника и мислилаца који су уопили ране знаке пропадања српског народа, у првом реду Ђорђа Натошевића, Јована Скерлића и др., као и у делима књижевника који су писали о декадентним појавама у Срба.

Др Војновић је указао на разлоге појава знакова дегенерације у ширим слојевима народа, што је раније било карактеристично за део нашег грађанског и интелектуалног слоја. Особито је др Војновић допринео разумевању демографског проблема у крилу српског народа. Треба истаћи и његов значајан допринос карактерологији Срба.

За потребе наставе објавио је, са групом аутора, зборник Друштвено-економске теме (Машићки факултет, 1981.), уџбеник *Социологија* (Прометеј, Београд, 1994.) и скрипта, са проф. др Д. Миловаковићем, *Увод у научно-истраживачки рад* (РГФ, Београд, 2000.).

Milan Vojnović, a University professor, and science consultant, was born in 1940. He graduated and received his M.A. degree from the Law School in Belgrade. He received his Ph.D. degree from the Department of Sociology of the Faculty of Philosophy in Belgrade. For almost a decade, he was our country's expert in the United Nations and UNESCO. He was a member of the editorial board of the *Gledišta*, *Kultura* and *Međunarodni problemi* magazines and the editor-in-chief of *Pregled svetske privrede*. He is a member of the editorial board of *Vesnik*, the journal of the Association of UPSS. He has been the deputy president of the editorial board of the Dissertation edition of the Andrejević Foundation ever since its founding.

Starting with his first book devoted to the relationship between Blanquism and Marxism, the most important paper of its kind in our country, professor Vojnović continued his very successful career with books and articles the subjects of which, at the time of their publications, were not studied in our country. Today, books and papers devoted to multinational corporations and presentday capitalism are the basis for understanding the most important economic and social trends. He published: *Multinational Companies* (1974), *Socialism and Revolutionary Action: Essays on the Relationship Between Blanquism and Marxism* (1975), *Transnational Corporations* (1977), *Developing Countries and Transnational Corporations* (1979), *World Domination of Large Capital* (1981), *American Capitalism* (1984), *Contemporary Capitalism* (1986) and *The Diamond Brilliance of Capitalism* (1990). It is not only contemporary global issues that professor Milan Vojnović was interested in, but also in essential social movements within the Serb nation. It should be pointed out that his books deal with complex issues of the study of the Serb character. Most of these investigations were pioneering ventures in their time and professor Vojnović has continued his interest in these issues even today. This can be seen from the published sociological studies, like *The Revival of the Serb Nation* (1993), *Sociology* (1994), *Unfortunate Diminishing of the Serbian People* (1995), *Empty Serbia* (1997), *The Setting off Serbia* (1998) and *Serbs at the Crossroads* (2002).

Проф. др Милан Војновић
Николе Стефановића бр. 5; 11000 Београд
Тел. 011/3809-145

ВЕЉКО А. ВУЈЧИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Вељко А. Вујчић, редовни професор Природно-математичког факултета у Београду у пензији, рођен је 1929. године у Никшићу, од оца Акима и мајке Љубице Вучићић, где је завршио основну школу и гимназију.

Противавионску војну академију (Друга класа ПАВУ ЈНА) завршио је у Задру, после чега је предавао противавионску наставу гађања и инжењерију у Ужицу.

На Природно-математичком факултету (студије за механику) Универзитета у Београду дипломирао је 1957. године, магистрирао 1959. и докторирао 1961. године. Године 1959/60. стажирао је на Механичко-математичком факултету Московског државног универзитета.

За асистента на ПМФ-у изабран је 1959. године, у звање доцента 1961., ванредног професора 1968., а у звање редовног професора 1974. године. Предавао је: Динамику објеката променљиве масе, Теорију осцилација, Аналитичку механику, Статику, Тензорски рачун, Теорију стабилности и Теорију управљања кретањем. На Машинском факултету у Београду предавао је постдипломски курс тензорског рачуна, на Техничком факултету у Титограду водио је наставу из Статике, Отпорности материјала и Техничке динамике, а на Рударско-металуршком факултету у Косовској Митровици из предмета Механика II.

Водио је научне семинаре из Стабилности кретања, Теорије управљања кретањем и Аналитичке механике. Ментор је 18 магистарских и 8 докторских дисертација.

Написао је два универзитетска уџбеника, а два превео са руског језика. Објавио је преко 170 научних радова у домаћим и међународним часописима, 3 монографије (*Коваријантна динамика*, *Dynamics of Rheonomic Systems*, *Preprinciples of Mechanics*) и једну и коауторску на руском језику. Запажено је преко 120 приказа његових радова у интернационалним водећим часописима и преко 180 цитата у разним часописима, монографијама, универзитетским уџбеницима, докторским и магистарским дисертацијама.

Покренуо је издавање и уређивао више од двадесет година научни часопис Југословенског друштва за механику, који је до сада уврштен у 5 међународних регистара.

У организовању научног рада учествовао је као: шеф Катедре за механику, Управник Одсека факултета за математику, механику и астрономију, декан Природно-математичког факултета у Београду; у Математичком институту САНУ: Управник Одељења за механику, заменик директора, те и в.д. директора. Иницијатор је и председник (првог) Одбора за математику и механику РЗН Србије, председник Већа природних и техничких наука РЗН; руководилац и истраживач републичког макропројекта из механике. Био је председник иницијативног одбора и први председник Друштва за механику Србије, председник Управног одбора Југословенског друштва за механику; члан редакција четири домаћа и једног страног научног часописа као и једне интернационалне серије научних монографија.

Заслужни је члан Југословенског друштва за механику, члан је неколико научних иностраних и међународних друштава.

Дописни је члан Америчке академије за механику (1994), члан Интернационалне академије нелинеарних наука (1996) са седиштем у Москви и дописни члан Европске академије наука и уметности (1998) са седиштем у Паризу. Председник Југословенске академије нелинеарних наука (2001).

Најзначајнији научни резултати проф. Вујичића односе се на неколико међусобно повезаних целина и то:

Први је геометризовао механику објеката променљиве масе, што је произвело нове резултате у механици и поправљање резултата неких иностраних аутора. Битна разлика у геометризацији ове области механике од класичне је установљење да коваријантни (природни) извод метричког тензора није једнак нули, него једном другом тензору зависном од промене масе тела.

У аналитичку динамику унео је значајне прилоге. Проширио је број независних диференцијалних једначина кретања за реономне системе; увео је појам силе, снаге и потенцијала променс веза; модификовао релације “закона” променс енергије, Лагранжову и Хамилтонову функцију, које су централни појмови класичне аналитичке механике. Краће речено монографија *Dynamic of Rheonomic Systems* представља ревизију стандардне аналитичке механике

реономних система и повод да 1997. објави јединствену књигу Препринципи механике и превод *Preprinciples of Mechanics* којом уводи препринципе механике и нову структуру у теорију о кретању тела.

У теорију осцилација и теорију стабилности кретања увео је *Ојштин инваријантни критеријум о стабилности кретања механичких система*; примењен на стабилност равнотежног стања система, овај критеријум представља уопштење знамените Лагранжове теореме о стабилности равнотежног положаја.

Увођење предпринципа механике имало је за последицу нову логичку систематизацију механике и знатне измене у поимању принципа механике, закона динамике, као и њених теорема. Као најзначајнији поједини прилози тога су Принцип принуде коме претходи ново одређење принуде, као и став да је кинетичка енергија негативни рад силе инерције; инваријантна теорема о промени кинетичке енергије, као и нова формула за силу узајамног привлачења тела. Заобиђена су, као непотребна, или напуштена као непостојећа нека широко прихваћена становишта класичне механике.

У тензорски рачун и диференцијалну геометрију проф. Вујичић је увео тако назван “апсолутни интеграл тензора”. Помоћу тог тензорског интеграла понирући у суштину тензорског рачуна разјаснио је спорна питања о тензорској природи неких кинематичких и кинетичких појмова у механици. То ће му омогућити да напише јединствену монографију “*Коваријантна механика*”, за коју страна научна литература истиче да је “књига у целости оригиналан рад који представља и суштински и методолошки интерес без аналога у светској литератури” (часопис “Прикладнаја механика”, Т. 20, Н. 8, 1984.).

Све наведене научне резултате, пре објављивања у научним часописима, аутор је саопштавао на домаћим и страним научним скуповима, као и на научним семинарима Математичког института Српске академије наука и уметности, Математичког факултета Универзитета у Београду и Московског државног универзитета.

Prof. Dr. Veljko Vujičić was born in 1929 in Nikšić where he also completed his high school. He graduated from the Air Defense Military Academy in Zadar.

He graduated from The Faculty of Natural Sciences and Mathematics (Department of Mechanics) in Belgrade in 1957, where he also defended his MSc and Ph.D. theses in 1959 and 1961, respectively. The academic year 1950/60 he spent as a fellow at the Moscow State University.

Currently, he is the head of the Department of mechanics of the Institute of Mathematics of Serbian Academy of Sciences and Arts.

In 1959, he was elected assistant professor at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics. In 1961 he was promoted into associate professor and in 1974, he was elected as full professor.

He is the author of two university text-books, while another two he translated from the Russian language. Prof. Vujičić published more than 170 scientific papers in national and international journals, 3 monographs (Covariant dynamics, Dynamics of Rheonomic Systems, Pre-principles of Mechanics) and in another one published in the Russian language he was a co-author.

He is a meritorious member of the Yugoslav Society of Mechanics, member of the International Academy of Non-linear sciences situated in Moscow, and corresponding member of the European Academy of Sciences and Arts from Paris and president of Yugoslav Academy of non-linear Sciences.

Проф. др Вељко Вујић:

Математички институт САНУ, Кнез Михајлова 35;

11000 - Београд

Тел. 011/630-170, факс: 011/186-105

Кућа: Пролетерске солидарности 27 стан 4; 11070 Београд

Тел. 011/313-1164

E-mail: vvujicic@mi.sanu.ac.yu

ВЕРА В. ВУЈИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Вера Вујић, редовни професор Факултета организационих наука у Београду, рођена је 1947. године у Београду од оца Вељка Ковачевића и мајке Наде Чубриловић. У Београду је завршила основну школу и гимназију, након чега се уписује на групу за Математику, Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, где 1970. године стиче диплому математичара. У периоду од 1970. до 1972. проф. Вујић похађа постдипломске студије на Rutgers Универзитету у САД, где магистрира 1972. године са магистарским радом "*A superlinearly convergent algorithm for unconstrained optimization*".

Школску 1973/74. проводи на Математичком институту Универзитета у Штутгарту, где почиње да ради на докторској дисертацији, коју је у овом институту одбранила у мају 1977. За своју докторску дисертацију "*A convergence theory for linearly constrained optimization problems*" др Вера Вујић добија прву награду на Конкурсу младих истраживача Балкана одржаном у оквиру IV Балканијаде студената и младих истраживача у Београду 1977. године.

Од 1972. проф. Вујић је непрекидно у радном односу на Факултету организационих наука Универзитета у Београду. Године 1975. бирана је у звање асистента за предмет Рачунске машине, програмирање и примена, а 1978. у звање доцента за предмет Математика. Године 1984. проф. Вујић је изабрана у звање ванредног професора за Математику на ФОН-у, а 1994. бирана је у звање редовног професора за Математику и Операциона истраживања. У периоду од 1991-1994. проф. Вујић је на ФОН-у обављала дужност продекана за наставу.

Проф. Вујић је као спољни сарадник била ангажована више година у настави на групи за Математику Природно-математичког факултета у Београду. Била је ментор и члан комисија за оцену и одбрану више докторских и магистарских теза на Природно-математичким факултетима у Београду и Крагујевцу и на Факултету организационих наука.

Као позвани предавач, проф. Вујчић је одржала низ предавања на више универзитета у земљи и иностранству. У оквиру међународне сарадње боравила је на Карловом универзитету у Прагу и у Математичком институту у Оберволфаху. Године 1988. борави на научном усавршавању у САД, где гостује на Michigan State University, Iowa State University и Bowdoin колеџу. У оквиру Немачког програма за академску размену (DAAD), проф. Вујчић је боравила 1992. и 2002. године на Техничком универзитету у Минхену, а март и април 2003. године проводи као гост на Institute for Mathematics and its Applications, University of Minnesota и на универзитету Northwestern у Чикагу.

Од 1975. стални је сарадник Математичког института САНУ у Београду, где учествује у раду пројеката из области Математике. Од 1977. је непрекидно један од руководиоца Семинара за примењену и индустријску математику Математичког института, Математичког факултета и Факултета организационих наука.

Проф. Вујчић од 1986. активно учествује у раду Југословенског симпозијума за операциона истраживања SIM-OP-IS. Била је члан Организационог комитета овог симпозијума од 1976. до 1979., а председник Организационог комитета 1980., док је од 1984. члан Програмског комитета SIM-OP-IS-а. Као члан Програмског и Организационог одбора учествовала у организацији међународне конференције Kucera's Symposium која је одржана 1996. у Београду под покровитељством Научног друштва Србије. Била је један од два едитора Зборника радова са ове конференције, објављеног у посебном броју часописа Scientific Review. Рецензирала је низ чланака за часописе Publications de l' Institut Mathématique, Математички весник, Mathematica Balkanica, Mathematical Programming, Yugoslav Journal of Operations Research (YUJOR), Scientific Review, итд. Учествоје у покретању часописа YUJOR, где обавља дужност придруженог едитора од 1990. до 1997., када је именована је за једног од три главна едитора овог часописа.

Проф. Вујчић је члан Друштва математичара, физичара и астронома Србије, Америчког математичког друштва, Друштва за математичко програмирање и Друштва за операциона истраживања. Један је од оснивача Друштва за индустријску и примењену математику. Добитник је Повеље за заслуге у развоју операционих истраживања.

Проф. Вујчић је своје научне резултате објавила у више уџбеника и монографија и у 70 научних чланака, од којих је више од половине штампано у међународним часописима. У истом периоду учествовала је са својим радовима на преко 60 научних конференција у земљи и иностранству, од чега 5 пута са плеларним предавањем. Научни доприноси др Вере Вујчић везани су пре свега за линеарно, нелинеарно и семинфинитно програмирање и глобалну оптимизацију. Навешћемо неке од најважнијих радова:

M. Ašić, V. Kovačević-Vučjić, *An interior semi-infinite programming method*, *J. Optimizat. Theory and Appl.*, 59, 1988, 353-367.

M. Ašić, V. Kovačević-Vučjić, M. Radosavljević-Nikolić, *Asymptotic behaviour of Karmarkar's method for linear programming*, *Mathematical Programming*, 46, 1990, 173-190.

V. Kovačević-Vučjić, *Numerical stability problems arising in interior-point methods for linear programming*, *Scientific Review*, 14, 1995, 95-108.

M. Čangalović, V. Kovačević-Vučjić, L. Ivanović, M. Dražić, *Modeling and solving a real-life assignment problem at universities*, *European Journal of Operational Research*, 110, 1998, 223-233.

D. Cvetković, M. Čangalović, V. Kovačević-Vučjić, *Semidefinite programming methods for the symmetric traveling salesman problem*, in: G. Cornuejols, R. Burkard, G. Woeginger (eds.), *Integer Programming and Combinatorial Optimization, Lecture Notes in Computer Science*, 1890, Springer, 1999, 126-136.

G. Cornuejols, R. Burkard, G. Woeginger (eds.), *Integer Programming and Combinatorial Optimization, Lecture Notes in Computer Science*, 1890, Springer, 1999, 126-136.

V. Kovačević-Vučjić, M. Čangalović, M. Ašić, L. Ivanović, M. Dražić, *Tabu search methodology in global optimization*, *Computers & Mathematics with Applications*, 14, 1999, 331-346.

V. Kovačević-Vučjić, M. Ašić, *Stabilization of interior-point methods for linear programming*, *Computational Optimization with Applications*, 14, 1999, 331-346.

N. Mladenović, J. Petrović, V. Kovačević-Vučjić, M. Čangalović, *Solving spread spectrum radar polyphase code design problem by tabu search and variable neighborhood search*, *European Journal of Operations Research*, 151, 2003, 389-399.

Prof. Dr. Vera Vujičić (born Kovačević) was born in 1947 in Belgrade where she also completed her elementary and secondary education, and in 1970 graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics of the University of Belgrade. In 1972 she completed her M.Sc. studies at the department of Mathematics of Rutgers University in USA and in 1977 she defended her Ph.D. thesis at the Institute of Mathematics, University of Stuttgart.

During her stay at Rutgers University from 1970 till 1972, Vera Kovačević-Vujičić kept the post of an assistant professor. Upon her return to Yugoslavia she was employed at the Faculty of Organizational Sciences of the University of Belgrade, first as an assistant professor (1972-1978), associate professor (1978-1984) and since 1994 she has been a full professor.

Among others, since 1978 she participates in the following activities: Head of the Seminary for Applied and Industrial Mathematics conducted once a week at the Institute of Mathematics of the Serbian Academy of Sciences and Arts, member of Program and Organizational Board of the Yugoslav Symposium for Operations Research, associate and subsequently one of the three editors-in chief of the Yugoslav Journal of Operations Research.

During the period 1975-1998, Prof. Dr. Vera Kovačević-Vujičić published 2 monographs, several text-books and 50 scientific papers in the field of the mathematical programming and applied mathematics. She participated with her papers at more than 50 scientific conferences in the country and abroad.

Проф. др Вера Ковачевић-Вујићић:
 Факултет организационих наука; Јове Илића 154,
 11000 - Београд
 Тел. 011/3950-821
 Кућа: Милована Маринковића 5; 11040 - Београд
 Тел. 011/2467-737,
 E-mail: vera.kov@fon.fon.bg.ac.yu

МИОМИР К. ВУКОБРАТОВИЋ

Члан Друштва од 1978. године

Професор др Миомир Вукобратовић, академик САНУ, рођен је 1931. године у Ботошу, Зрењанин, од оца Крсте и мајке Роксанде Тоскић. Гимназију је завршио у Краљеву 1950. Дипломирао је на Ваздухопловном одсеку Машинског факултета у Београду 1957. године, где је и одбранио свој први докторат из области ваздухопловства 1964. године. Свој други докторат из домена роботике одбранио је у Институту Машиноведенија АН СССР, у Москви 1972. године. До 1965. је као самостални конструктор радио у Одсеку за чврстоћу и аероеластичност Ваздухопловно-техничког института у Жаркову. Од 1965. године ради у Институту "Михајло Пупин", као руководиоца Одељења за биодинамику, руководиоца Лабораторије за роботiku, флексибилну аутоматизацију и системе специјалне намене. Директор је Центра за роботiku. Редовни је члан САНУ, инострани члан Совјетске (сада Руске) академије наука, редовни члан Интернационалне инжењерске академије, редовни члан Академије нелинеарних наука, инострани члан Академије за навигацију и управљање кретањем, председник Инжењерске академије Југославије, члан Европске Академије Наука и неколико других инжењерских академија најразвијенијих земаља света.

За своју научну и стручну делатност добио је више награда и признања од којих се наводе најзначајније: Седмојулска, 1976.; Октобарска награда града Београда, 1979.; "Борис Кидрич", 1981.; награда АВНОЈ-а, 1982.; "Никола Тесла", 1985.; Диплома иностраног члана Пољског друштва за механику, 1987.; Орден св. Саве I реда, 1994.; награда Удружења научника и универзитетских професора Србије "Војислав Стојановић", 1997.; највише светско признање у роботизици, награда "Jozef Engelberger" коју додељује асоцијација америчке роботске индустрије, 1996.; Златна плакета Друштва инжењера Србије за изванредне научне и стручне резултате у инжењерству, 1997.; Орден "Никола Тесла" I реда, највишег југословенског одликовања у природним и техничким наукама, 2002.; награда "Браћа Карић" у 2002. у области научно-истраживачког рада; "Велика златна медаља", највише одликовање Председништва Међународне Инжењерске Академије, награђен као први Европљанин; награда града Београда за науку 2003., и др.

Почасни је професор Харбинског Института за Технологију, Техничког Универзитета у Владивостоку, почасни доктор Техничког Универзитета у Темишвару и Крајови, Државног Московског Универзитета “Ломоносов”, Универзитета у Новом Саду.

Члан је издавачких одбора 11 међународних журнала; члан, копредседавајући или председавајући преко 100 интернационалних симпозијума, конференција и конгреса; научни руководилац неколико међународних пројеката; вишегодишњи руководилац националног пројекта из Роботике. По позиву је одржао 30 уводних пленарних предавања на светским конгресима, међународним симпозијумима и конференцијама. Држао је по позиву преко 160 предавања и научних семинара на више од 50 универзитета и научних центара Европе, САД, Русије, Јапана и Кине.

Основне научне резултате др Вукобратовић је сам или са коауторима објавио у 212 радова у интернационалним познатим часописима и преко 360 радова у зборницима интернационалних скупова. Објавио је сам или са коауторима 13 основних верзија истраживачких монографија, публикованих на српском, енглеском, руском, јапанском и кинеском језику. Такође је публиковао 4 савремена уџбеника из роботике на српском и енглеском језику, као и 12 поглавља у различитим монографијама на енглеском језику. Међу монографијама основно место заузима прва и до данас најобимнија у свету монографска серија из роботике: Научни основи роботике у 7 књига у издању Springer-Verlag на енглеском језику. Већина књига ове серије је преведена на руски, јапански и кинески језик. Такође треба истаћи капитално монографско дело: *Ножни роботи и антропоморфни механизми* публиковано 1975. на енглеском језику а преведено на руски, јапански и кинески језик. Само на бази Индекса цитираности М. Вукобратовић је цитиран до 2004. године око 1350 пута. По оцени најистакнутијих експерата широм света М. Вукобратовић је зачетник и научни руководилац прихваћене у целом свету “Београдске Школе Роботике”.

Најважнији научни доприноси: *Тачка Нула Момената*, оригинални метод за синтезу и стабилизацију двоножног вештачког кретања. На бази ове методе, представљене у раду: “*Прилој Синтези Двоножној Хода*” са коаутором Д. Јуричићем, IEEE Транс. Биомедицинског инжењерства, No 1, 1969 (први објављени рад у свету из динамике антропоморфних робота), саграђени су у свету, посебно у Јапану, хуманоидни роботи са својствима динамичке равнотеже. Следе светс-

ки почеци у следећим тематским доменима роботике који је научно засновао др Вукобратовић са својим најближим сарадницима: рекурзивно формирање динамике манипулационих робота, рачунарско формирање динамике робота у симболичкој форми, динамички прилаз синтези трајекторија нередундантних и редундантних робота, динамичко управљање роботима, децентрализовано управљање јако спрегнутим активним механизмима, стабилност децентрализованог управљања роботским механизмима, некомплетно оснажени роботски системи, управљање по позицији и сили роботима у контакту са динамичком околином и др.

Најважнији стручни резултати: Под научним руководством М. Вукобратовића, конструисан је први у свету активни егзоскелетон, за приближно антропоморфни ход (реализован 1969. у Институту Михајло Пулин), претходник сложенијих егзоскелетона за паралегичаре; успешна верзија активног егзоскелетона за рехабилитацију паралегичара, пнеуматски оснажен и електронски програмиран, тестиран као први комплетни активни егзоскелетон на свету у Ортопедској клиници у Београду 1972. Први његов прототип се од 1991. налази у фонду Политехничког музеја у Москви, оцењен од Управног одбора музеја као “драгоцен траг науке и технологије прошлог века који треба сачувати за следеће генерације”; Активни егзоскелетон на електромеханички погон, 1974. године; активно одело, први у свету модуларни полумекти активни ортогички уређај за помоћ при ходању дистрофичара, 1978. године (један примерак испоручен Тексашком Рехабилитационом центру у Хјустону, 1980. године); прва у свету електронска ортоза руке, за рехабилитацију дистрофичара у поодмаклој фази болести, 1982. године и др.

Др Вукобратовић је засновао и стручно руководио пројектовањем првих југословенских индустријских робота: UMS1, 1977/78. (први у свету антропоморфни индустријски робот); UMS2, 1980.; UMS3, 1981., UMS3B, 1982., UMS4, 1983., као и њихових управљачких система са припадајућим софтвером. Под његовим руководством у периоду 1975.-1979. је у Институту “Михајло Пулин” успешно завршен пројекат развоја симулатора лета наших борбених авиона, који су од тада до данас широко примењивани у нашем ратном ваздухопловству. Од 1971. до 1993. године М. Вукобратовић је био руководилац више билатералних пројеката финансираних од стране америчких фондова SRS, NSF, UNDP / UNIDO, Европске заједнице и других међународних институција.

Miomir Vukobratović was born in Botoš (Zrenjanin), Yugoslavia, in 1931. He received the B.Sc. and Ph.D. degrees at Mechanical Engineering Faculty, University of Belgrade in 1957 and 1964 respectively. From January 1958 he worked at the Aeronautical Institute in Belgrade. From beginning of 1965 he works at "Mihailo Pupin" Institute in Belgrade, where he is director of Robotics Center. He defended by the invitation in 1972 in Moscow at Central Mechanical Engineering Institute of Russian (former Soviet) Academy his second D.Sc. work on Dynamics, Control, Stability and Realization of Anthropomorphic Active Mechanisms. In the period 1969-1973 together with D. Juričić, M. Vukobratović was introduced the ZMP concept based on which the problem of artificial humanoid gait modeling, as well as its dynamic equilibrium and stable regime are realized for the first time. In the same time period the semi-inverse method was introduced as a decisive step in nominal dynamics modeling of biped locomotion robots. M. Vukobratović as author or with coauthors, published in 212 international leading journal papers, as well as about 365 proceedings papers of international conferences, symposia and congresses.

National recognitions: Full member of Serbian Academy of Sciences and Arts; president of the Academy of Engineering Sciences of Serbia and Montenegro; "Nikola Tesla" first order medal, the highest national recognition in technical sciences; "AVNOJ" - the highest former Yugoslav award for the achievements in Robotics and Cybernetics; "7-th July" award - the highest prize of Serbia Republic for his outstanding achievements in Robotics; holder of Saint Sava medal of first order, the highest award of Serbian orthodox church,

International recognitions: Foreign member of Russian Academy of Sciences; full member of European Academy of Sciences; foreign member of International Academy of Engineering, Moscow; "Big Golden Medal" first European holder of the highest recognition of the International Academy of Engineering; foreign member of Russian Academy of Mining Sciences; full member of International Academy of Nonlinear Sciences, Moscow; foreign member of Chinese, Hungarian and Japanese Academies of Engineering; "Joseph Engelberger" the most prestigious award for outstanding results in applied research and education in Robotics, awarded by robotic industries association in USA.

Проф. др Миомир Вукобратовић
 САНУ, Кнез Михајлова 3б, 11000 - Београд, Тел. 3342-400
 Институт "Михајло Пупин" Волгина 1б, 11000 Београд,
 Тел: 011/774-236
 Кућа: Господар Јевремова 14: 11000-Београд Тел. 011/624-065
 E-mail: vuk@robot.imp.bg.ac.yu

ИВО М. ВУШКОВИЋ

Члан Друштва од 1985. године

Др Иво Вушковић, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1912. године у Загребу од оца Марка и мајке Наталије Полистина. У марту 1936. дипломира као државни стипендиста на Техничком Факултету у Београду. У септембру 1936. додељена му је немачка стипендија "Mitteleuropaischer Wirtschaftstag" за специјализацију у Минхену на Техничкој високој школи где ради две године код професора D. Thome као докторант-сарадник у његовом Хидрауличком институту. Још за време израде докторског рада проф. Thome га је наместио у фабрици I. M. Voith u Heidenheimu у којој је радио у хидрауличкој лабораторији до јесени 1939. године.

У међувремену, докторирао је на Техничкој високој школи (1939.). Године 1940. прешао је код фирме ESCHER WYAS у Цириху где је постављен за опитног инжењера у лабораторији за турбомашине. Тамо ради до септембра 1945. године.

Почетком рата, 1941. године, стижу у Швајцарску наши ратни заробљеници пребегли из Немачке, а из Италије су пак стизали наши јевреји који су такође интернирани. До краја рата је тако пребегло у Швајцарску преко 2000 наших избеглица. Са неколико Југословена који су тада живели у Швајцарској основао је у пролеће 1942. радну групу која се бринула о нашим интернирцима, бранећи њихове интересе пред швајцарским властима. Група је издавала на шапирографу два листа: Глас слободне Југославије и ВВС јавља, које су слали нашим интернирцима у логоре и ван њих. Глас слободне Југославије доносио је углавном вести о партизанској борби у домовини, које је емитирао радио Москва, ВВС јавља доносио је прерађене вести о НОБ-у из Лондона. Такође, група је интензивно контактирала са светским новишким агенцијама. У октобру 1945. као вођа пута спровео је први велики транспорт са нашим избеглицама, њих 1000 у домовину. За ову домољубну и политичку активност додељена су му после рата два ордена "Заслуге за народ".

Из Београда је крајем 1945. проф. Вушковић враћен у Швајцарску у својству помоћног аташеа за индустрију код нашег Посланства у Берну, где је радио за турбомашине у Љубљани. Истовремено је изабран за редовног професора за хидрауличне машине и хидромеханику на Стројној факултети у Љубљани.

У новембру 1950. године постављен је за руководиоца развојног сектора за млазне моторе у Ваздухопловно-техничком институту у Жаркову са задатком да руководи развојем млазног мотора. Учествовао је у пројектовању прототипа и изградњи опитних постројења у Раковици. Све делове прототипа мотора одлично је израдила фабрика "21. Мај" у Раковици. До 1956. године су већ биле остварене и испитане све главне компоненте млазног мотора: аксијални турбокомпресор, комора сагоревања, регулациј-ски систем и др. И кад је требало прећи на испитивање млазног мотора у целини, обустављен је даљњи развој мотора са наивним образложењем да даљи развој треба усмерити на ракетни погон летелице. Један део стручног особља је потом прешао из Раковице на Машински факултет где су основали Војни одсек. Такође је и проф. Вушковић прешао на Машински факултет, па је у јесени 1956. изабран за ваљредног професора за предмет хидрауличне машине.

Као стручњак за хидроенергетику, нарочито за водне турбине и хидромеханичку опрему учествовао је од 1947. активно у изградњи већине хидроелектрана у Југославији. Са професором Босанцем директно је учествовао у изради првог петогодишњег плана за изградњу хидроелектрана у Југославији при чему је Вушковић био задужен за дефинисање параметара турбина и хидромеханичке опреме, а Босанац за електрични део електрана. Тако су настале прве веће хидроелектране као што су Мариборски оток, Медводе, Рама, Јабланица, Зворник и др. У то време су изграђене и прве мале хидроелектране при чему је Вушковић руководио пројектовањем турбина и то Францусове турбине за ХЕ Месићи и ХЕ Богатићи, па Капланове турбине за ХЕ Сана, Чокоњар, Озаљ, Слап Зете и др. То су били агрегати до 2 MW. Такође је учествовао у моделском испитивању за ХЕ Јабланица, Гранчарево, Дубровник, Ђердап II, Ревверзибилну пумпа-турбину Бајина Башта и др.

Током своје делатности на Машинском факултету, где је 1960. постао редовни професор, увео је на редовној и последипломској настави седам нових предмета из области хидрауличких машина,

хидромеханичке опреме, транспорт цевима, техничких мерења и др. Био је низ година шеф катедре и управник Завода за хидрауличне машине. После пензионисања 1979. руководи научно-истраживачким радом у области хидрауличких машина у Институту за енергетику Машинског факултета и у том раздобљу изводи низ тимских студија за привреду, као и пројеката и истраживачких елабората. Више година био је председник клуба Научног друштва Србије за које време су преуређене просторије клуба по функционалности, основан ресторан, уређена кухиња, минибар итд. Од 1961. до 1981. био је спољни научни саветник истраживачког одељења аустријског концерна VOEST-ALPINE у Linzu, где руководи изградњом лабораторије за турбине и пумпе-турбине и учествује у пројектовању великих реверзибилних агрегата. Учествовао је на 41 научном скупу (конгреси, саветовања, симпозијуми) и то 35 пута са рефератом, од чега 21 пут у иностранству. Укупни број научно-стручних радова је око 290, од тога 134 научних радова. Објавио је укупно 61 рад, од тога у иностранству 28, а у земљи 43 рада (од чега 6 уџбеника и 4 скрипта); остали радови су студије, пројекти, истраживачки елаборати рађени у иностранству и у земљи.

Најважнији научни доприноси су: рашчистио је спорно питање утицаја ваздуха у води на појаву кавитације код хидрауличких машина; објаснио је узроке појаве пулзација у сифону код Францисових и пропелерних турбина; решио је питање технолошког поступка код насипавања песка на терену Новог Београда помоћу рефулерних багера за које је са сарадницима развио специјалне рефулерне пумпе; оригинално је применио специјалне ламинарне профиле код обртних кола аксијалних пумпи и тиме знатно побољшао кавитацијска својства пумпи. На интернационалној конференцији "Classics and Fashion in Fluid Machinery" одржаној у Београду 2002. године у вези са Лаудационом церемонијом, проф. др. М. Бенишек је поднео реферат "Prof. dr. ing. Ivo Vuskovic - 90 years of Life and Work".

Dr Ivo Vušković was born in 1912 in Zagreb. He graduated in 1936 from the School of Engineering in Belgrade. In 1939 he received his PhD degree from the Technical School in Munich. From 1938 through 1939 he worked at the Laboratory for Hydraulics of the Escher Wyss factory in Zurich. During the War he took care of our refugees in Switzerland. In October 1945 he led about a 1000 refugees back to the homeland.

In the period 1946-47 he worked in our consulate in Bern. After that he was appointed the Director of the Federal Institute of Turbomachines in Ljubljana and elected Professor of Hydraulic Machinery at the School of Mechanical Engineering. From 1947 he was actively involved in constructions of most hydroelectric plants in Yugoslavia. In the period 1950-1956 he was the head of the project for the development of a jet motor prototype at the Military Technical institute in Žarkovo. In 1956 he moved to the School of Mechanical Engineering in Belgrade where he was elected Professor in 1960.

He was the head of Department of the Director of the Institute of Hydraulic Machines. He introduced seven new courses on both undergraduate and post-graduate levels. For years, he was the head of the Serbian Scientific Society Club. He participated at 41 congresses and conventions, usually with a presentation of his own. He is the author or co-author of about 290 publications (research papers, studies, textbooks).

Проф. др Иво Вушковић:

Кућа: Михановићева 18; 10000 - Загреб, Хрватска

Тел. (+3851) 457-7243.

ЈЕЛЕНА ДАНИЛОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Јелена Даниловић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођена је у Зрењанину, школовала се у Љубљани и Београду, где је завршила Гимназију и Правни факултет. Говори и пише: француски, немачки, руски, енглески, словеначки и италијански језик. Влада класичним и средњовековним латинским језиком и знањем палеографије. Радила је у Министарству спољне трговине (ДФ) до укидања министарства 1951. године, да би наредне године била изабрана за асистента на Правном факултету у Београду, на предмету Општа историја државе и права код професора Алберта Вајса. Годину дана касније због реорганизације наставног плана премештена је као асистент на предмет Римско право. Докторску дисертацију под насловом "Облиционални ујовори у дубровачком праву до 1356. године" радила је више од годину дана у самом Дубровнику, изучавајући, на основу архивског материјала, утицаје римског и средњовековних права у Италији на дубровачко право и рад дубровачке канцеларије. После студијског боравка у Италији (Торину) у трајању од годину дана, одбранила је докторску дисертацију у септембру 1958. године са одликом, пред петочланом комисијом којом је председавао проф. Михаило Константиновић.

За доцента је изабрана 1959. године, за ванредног професора 1962. године, а за редовног професора 1970. године. У међувремену је као стипендиста Фондације "Humboldt" провела више од годину дана код професора Макса Казера у Хамбургу, држећи, поред осталог и предавања студентима прве године на немачком језику. Учествовала је скоро сваке године са рефератима на неком од скупова која су организовала међународна друштва за правну историју, у разним местима Европе, од Ирске до Италије.

Осим на матичном факултету у Београду, предавала је Римско право на факултету у Новом Саду - деветнаест година; Римско право и Националну правну историју у Подгорици - скоро петнаест годи-

на. Предавала је краће време у Сплиту, Приштини и Нишу. Предавала је три месеца у Холандији као гост холандске владе (у Лайдену, Гронингену и Амстердаму).

Била је ментор и учествовала је у одбрани преко двадесет докторских и већег броја магистарских дисертација. На последипломским студијама у Београду, поред курсева из римског права, држала је и курсеве: "Савремени правни системи", "Шеријатско право", "Развој природног права од Хуга Гроција до грађанских кодификација у XIX веку", "Велики правни системи и грађанско право" и др.

По одласку у пензију наставила је да се бави научно-истраживачком и преводилачким активностима, као овлашћени судски тумач.

Због ширине истраживаних тема, радови су груписани у три тематске целине, везане за средњовековно дубровачко, српско средњовековно и црногорско право. Од важнијих књига издвајамо:

- *Популарне шљубе од римској до савремених љрава*. Београд, 1968: 248.
- Љ. Кандић, Ј. Даниловић: *"Историја Правној факултетеа 1808-1905"*; Завод за уџбенике и наставна средства - Београд, књига, 1997: 498;
- Ј. Даниловић - О. Станојевић: *Текстови из римској љрава*. Београд, издање 1970., 9. издање, 1996: 275.
- Ј. Даниловић - *"Историјско љравне студије"*, књига, Подгорица, 2002: 347.
- Приредила и написала предговор за "Општи имовински законик за књажевину Црну Гору и изабрана дјела", Подгорица, Издавач: "Унирекс", Београд, 1998: 543.

Од близу 80 објављених радова издвајамо:

- *О љравној љприроди и развоју усљанове "ајџаи" дубровачкој љрава*, Историјски часопис САНУ, XII-XIII (1963), стр. 30-90;
- *Рејресија у дубровачком љраву XII и XIII века*. Зборник радова Правног факултета у Новом Саду, VI (1972) стр. 275-295.
- *О најамним односима у Дубровнику у XIII и XIV веку*. Анали Правног факултета у Београду, Београд, 4 (1961) стр. 724-734.
- *Sur le contrat de cambium et de la lettre de change a Raguse au XIV sicle. Annales de le Faculte de droit et des sciences economiques de Toulouse*, Toulouse, Tome XVIII fasc. 1 et 2, 1970: 383-393.

- *Сџајџџ љрада Новој Брда из 1412. љодине"*, Анали Правног факултета у Београду, 1990: 40.
 - *"Српски љраћански закон и римско љраво"*, САНУ, књига 118, (Одељење друштвених наука), Београд, 1996: 49-67.
 - *"Својина у Душановом законнику љрема рукојису Манасџира Режевићи"* за САНУ,
 - *"Значај дела В. Бојшића за данашње љраво и љравну науку"*. Зборник Правног факултета, Подгорица, 1999: 7-17.
 - *"Мираз у обичајном љраву Пашићровића"*, Издавач: Историјски институт Црне Горе, 1999: 351-369.
 - *"О одредбама Законика обичеј црногорској и брдској које нису биле љреузетје у Законик књаза Данила"*, САНУ, Подгорица, 2000: 9-24.
- Проф. Даниловић има одреднице sub nome у Енциклопедијама Југославије, "Српске историографије" и "Српског народа".

Члан је Одбора САНУ за издавање споменика српског права и Државног архива Црне Горе, као редактор критичког издања которског Статута. Члан је Савета часописа "Архив за правне и друштвене науке" које издаје Удружење правника Србија и Црна Гора и члан Уређивачког одбора првог кола библиотеке "Класици југословенског права" у издању "Службеног листа СРЈ".

Члан је неколико међународних научних друштава, као што је: "Société d'histoire de droit antoquite", Европско друштво за историју античких права, Брисел; "Société d'histoire de droit francais et etranger" Париз, и "Société d'histoire de droit Jean Bodin", Брисел.

Њен научни опус показује изузетну ширину интересовања, почев од Римског права, разних периода и области правне историје, до расправа о савременом праву и правној теорији.

Проф. др Јелена Даниловић
Кичевска 1, 11000 Београд
Тел. 011 / 459-555

Jelena Danilović was born in Zrenjanin. She got her education in Ljubljana and completed in Belgrade, where she graduated from the School of Law. She speaks and writes French, German, Russian, English, Slovenian and Italian languages. She is also well-versed in the classical, medieval Latin and in paleography. She received her PhD degree in 1958.,with thesis dealing with Dubrovnik Jurisprudence untill 1356.

She was elected assistant professor in 1959, associate professor in 1962 and full professor in 1970. She received a grant from the Humbolt Foundation. Beside the School of Law in Belgrade, she taught a course in the Roman Law at the School of Law in Novi Sad (19 years), and courses in the Roman Law and National Legal History in Podgorica (15 years). For shorter period she taught in Split, Priština and Niš, and lectured in the Netherlands (Leiden, Groningen and Amsterdam), as a guest of the Dutch Government

In Belgrade she used to teach the courses in Contemporary Legal Systems, Islamic Law, Development of the Natural Law from Hugo Groci to Civil Codes in 14th Century, Great Legal Systems of the Civil Law, etc. Because of the wide area they cover, her works have been grouped together in three thematic groups connected with medieval Dubrovnik law, Serbian medieval law and Montenegrin law. The most important works are: J. Danilović: *Popular Complaints from the Roman to the Contemporary Law*, Beograd, 1968. O. Kandić, J. Danilović: *The History of the Law School 1808-1905*, Beograd, 1997, . J. Danilović, O. Stanojević: *Texts from the Roman Law*, Beograd, 1970 (9th edition 1996). J. Danilović: *Studies in the History of Law*, Podgorica, 2002. She has edited and written the introduction to *The General Property Code for the Principality of Montenegro and Selected Works*, Beograd, 1998.

Prof. Danilović is a member of several international scientific societies, like Societe d'histoire de droit antoquite, the European Society for the History of Classical Jurisprudence, Brussels, Societe d'histoire de droit francais et etranger, Paris, and Societe d'histoire de droit "Jean Bodin", Brussels. She is a member of the Committee of the Serbian Academy of Arts and Sciences entrusted with the task of publishing the monuments of the Serbian law and of the State Archives of Montenegro as an editor of the critical edition of the Kotor Statute. Also, she is a member of the board of the *Archives for Legal and Social Sciences* published by the Association of Jurists of Serbia and Montenegro, and a member of the editorial board of the first series of books of the Classics of Yugoslav Law.

ДРАГУТИН Љ. ДЕБЕЉКОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Драгутин Дебељковић, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1950. године од оца Љубише, дипломираног електро-машинског инжењера и мајке, примаријус Др Наталије Дебељковић, рођене Турбин спец. епидемиолога. Србин, православне вере.

Основну школу и гимназију, природно-математичког смера, завршио је у Београду, а дипломирао на Машинском факултету у Београду 1974. године.

Од марта месеца 1975. године ради као асистент на Катедри за аутоматско управљање Машинског факултета у Београду. Брани магистарску тезу 1977. године под називом: "Анализа управљивости термоенергетских блокова у термоелектранама". Докторску дисертацију, под називом: "Синтеза дискретној аутоматској управљања на коначном временском интервалу", одбранио је јула месеца 1979. године, такође, на Машинском факултету, у Београду.

У звање доцента изабран је 1990. године, у ванредног професора 1990. године а у звање редовног професора октобра 1994. године, а све на Катедри за аутоматско управљање, Машинског факултета Универзитета у Београду.

Стални је члан и један од уредника часописа AMSE - Association for the advancement of modelling and simulation techniques in entrpise (France) а од 2004. године члан уређивачког одбора часописа International Journal of Information and System Science (Canada).

У својој каријери обављао је бројне функције и дужности од којих се наводе само најзначајније: био је шеф Катедре за аутоматско управљање (7 година) и дуже времена њен секретар.

Остварио је значајну међународну сарадњу у оквиру петогодишњих научно - истраживачких пројеката (Academic links), реализованих преко British Council-а и Завода за међународну сарадњу са универзитетима: University of Sheffield (Sheffield), University of Stratchclyde (Glasgow) i University of Exeter (Exeter).

Од међународних признања посебно се истиће петомесечна Fulbright-ова стипендија реализована на Rutgers University (USA) и две двомесечне DAAD стипендије на Wuppertal University (Germany) крајем 1999. године и средином 2003. године на Technical University of Dresden (Germany). Средином 2002. године реализовао је једномесечни научно-стручни боравак у Кини, на универзитетима и институтима по сопственом избору а под патронатом Кинеске академије наука. Године 1985. изабран је за експерта UNIDO I TARS за област аутоматског управљања.

Одржао је неколико предавања по позиву, од којих је најзначајније излагање на IEEE Princeton Section on Circuits and Systems 1991. године током боравка у SAD, као и предавања и двonedелни семинар на City University of Hong Kong крајем 1995. године и на The University of Hong Kong почетком 2001. године, следствено.

Циклус предавања одржао је и током једномесечног боравка на Northeastern University of Shenyang i Shenyang Institute of Automation крајем 2002. године а на позив Кинеске академије наука.

До сада је, као аутор или коаутор, објавио једно поглавље у научној монографији међународног значаја, 9 научних монографија и 3 монографије националног значаја, 1 рад у водећем међународном часопису, 30 радова у међународним часописима, 88 радова штампаних у зборницима и саопштених на међународним конференцијама и симпозијумима, 82 радова штампаних у водећим часописима националног значаја, 60 радова штампаних у зборницима и саопштених на конференцијама и симпозијумима националног значаја, 11 уџбеника и 4 збирке задатака а за потребе студената техничких факултета и виших школа сродних струка.

Индекс цитираности његових радова износи 18, од чега се највише цитира коауторски рад са проф. D.H.Owens-ом.

Међу најзначајније публикације могу се убројати: Debeljković et. al. *Application of singular control theory in chemical engineering*, (monograph), Process Eng. Publishing, Prague (Czech Republic), ISBN 80-86059-1-1, 1996., Šarboň, Debeljković, Milinković: *The dynamics of the tube glass drawing process*, Glass technology, Vol. 39, No. 2, 1998, 53-67., Owens, Debeljković: *Consistency and Liapunov stability of linear descriptor systems*, IMA Journal of Control and Information, No. 2, 1985, 139-151., Debeljković et. al.: *On relative stability of linear stationary feedback control systems with a time delay*, IMA Journal of Control and Information,

No.13, 1996, 13-17., Lazarević, Debeljković et. al.: *Finite time stability of time delay systems*, IMA Journal of Control and Information, No.3, 1999, 101-109., Petrović., Debeljković, Ivezić: *Multivariable frequency response methods for designing robust decentralized control of a solid fuel boiler*, Engineering Simulation, No.5, 1999, 671-687., Debeljković: *Singular Control Systems, Dynamics of Continuous, Discrete and Impulsive Systems*, No.4, 2004, 15-30.

Проф. Дебељковић је рецензирао радове предложене за штампу у угледним међународним часописима, као што су: Automatica, IEE Proc. Control - D, Int. Journal of System Science, Journal Dynamics of Continuous, Discrete and Impulsive Systems, AMSE Journal, итд.

У току свог наставничког деловања проф. Дебељковић изводио је наставу из предмета: Пројектовање линеарних система и Динамика објеката и процеса на редовним студијама а из предмета: Стохастички системи, Идентификација система, Системи са кашњењем, Стохастичка идентификација, Сингуларни системи и Савремене методе за анализу и синтезу континуалних, линеарних вишеструко преносних система аутоматског управљања.

Руководио је израдом преко 350 дипломских радова и преко 45 магистарских теза и специјалистичких радова. Код њега су, као ментора, докторирала четири кандидата.

Стручна делатност проф. Д. Љ. Дебељковића огледа се у учествовању и руковођењу научно-истраживачких пројеката које финансира МНТ Србије фундаменталног, стратешко-технолошког и иновационог карактера, као и у сарадњи на развојним пројектима за потребе привреде.

Проф. др Драгутин Љ. Дебељковић
 Милоша Поцерца 17, 11000 Београд,
 Тел. 011 36 11 673; 063 28 47 38
 ddebeljkovic@alfa.mas.bg.ac.yu
 ddebeljkovic@yahoo.com
 Home page:
 www.Debeljkovic.8m.com

Dragutin Lj. Debeljković was born in Belgrade (Yugoslavia) in 1950. He received three degrees from the University of Belgrade: a B. S. in Thermo-energetic Engineering, an M. Sc. and Ph. D., both in Control and System Science Engineering.

From 1980 to 1989 he was Assistant Professor at the University of Belgrade, Faculty of Mechanical Engineering, Department of Control Engineering. He became an Associate Professor in 1990 and a Full Professor in 1994 at the same School.

He published one chapter in an international monograph, 12 national monographs, 1 paper in a leading international journal, 30 papers in international journals, 88 papers published in proceedings and presented at the international meetings, conferences and symposiums, 82 papers published in leading national journals, 65 papers published in proceedings and presented at the national meetings, conferences, 11 textbooks, and 4 handbooks as a collection of manual solutions and solved problems.

The total number of citations of Prof. Debeljkovic papers is 18.

Prof. Debeljković served as a reviewer of respectable journals such as: Automatica, IEE Proc., International Journal of System Science, AMSE Journal etc. He was awarded Fulbright Scholarship (USA) in 1991, twice DAAD Scholarship (Germany) in 1999 and 2003, respectively and Chinese Academy Scholarship in 2002.

He is a member and representative for Serbia of Journal A.M.S.E. (France) and since 2004 one of the editors of International Journal of Information and System Science (Canada), also, Expert of Unido and Tars in the area of Control Eng. and member of editorial boards of some national journals (FME Transactions, Fullerenes and Nanotubes Review, etc.)

He was a mentor to more than 350 diploma works and a supervisor to 45 M.Sc. and 4 Ph. D. dissertations.

He was a member and manager of a number of developmental, fundamental, technological and innovation research projects.

Prof. Debeljković also participated a numerous international projects and Academic links accomplished primarily through The British Council in Belgrade and /or Serbian Office for International Collaboration.

He was twice a Head of Control Engineering Department in periods from 1984 - 1998, and from 1998 up to mid - 2001.

ДУШАН Ж. ДУКИЋ

Члан Друштва од 1973. године

Др Душан Дукић, редовни професор Географског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1923. у селу Моравцима (Лиг), од оца Жарка, свештеника, и мајке Драгиње Костић. Школовао се у Београду. Дипломирао на Географској групи Природно-математичког факултета у Београду 1950. (за 2,5 године и просечном оценом 9,90). Докторску дисертацију, *Сава - њојтамолошка студија*, одбранио је у Српској академији наука и уметности, 1956. године.

У Географском институту Српске академије наука и уметности био је асистент и научни сарадник до 1958. када прелази на Природно-математички факултет, на Катедру за географију за доцента физичке географије. Ванредни професор за хидрологију са климатологијом постаје 1963., а редовни професор за хидрологију и дешифровање аерофотоснимака 1970. године.

На факултету је предавао физичку географију, климатологију, хидрологију и дешифровање аерофотоснимака. Обављао је дужност шефа Катедре за физичку географију, управника Географског института и декана Одсека за географију и просторно планирање (сада Географски факултет); основао и опремио Лабораторију аерометода и био њен управник 18 година, све до пензионисања, 1. октобра 1988. године. Покренуо је постдипломске студије смера Хидрологија река. Код професора Дукића дипломирао је преко 90 студената, магистрирало 32, а докторску дисертацију одбранило 35 географа, архитеката, метеоролога и хидрогеолога; био је 15 пута ментор доктораната. Био је и директор Географског института "Јован Цвијић" Српске академије наука и уметности (1979-1983).

Члан је Српског географског друштва (од 1947), у којем је био председник 10 година (5 мандага), секретар 4 године, толико и уредник издања Друштва. Био је председник Националног комитета за географију (1981-1985). Сада је члан The National Geographic Society, Washington (од 1972), члан Научног друштва Србије (1973), почасни

члан Географског друштва Македоније (1974) и Географског друштва СССР (1980) као и члан Удружења за технологију воде и санитарно инжењерство, Београд (1990).

У међународној географској унији (IGU) био је дописни а затим редовни члан Комисије за међународну хидролошку деценију (1970-72); и Комисије за Међународни хидролошки програм ИГУ (од 1974 - 80.) у којој је био председник Подкомисије за водне ресурсе и њихову заштиту (1976-1980). Учествовао је са рефератима на XXII и XXIII Међународном географском конгресу у Канади (1972) односно СССР (1976). Учесник је IV-X Конгреса Географског друштва СССР односно Руске Федерације, као и IV конгреса хидролога СССР са рефератом (1978). Био је предавач на Међународном вишем хидролошком курсу под покровитељством УНЕСКО-а, у Москви 1988. године.

Проф. Душан Дукић је објавио 5 монографија, 27 радова на страним језицима, 46 радова о водним режимима и искоришћавању њихових вода, 24 рада о снабдевању водом и заштити вода од загађивања, 9 радова о клими и животној средини, 8 радова о аеро-фотографији и космичкој фотографији у географским проучавањима, 19 различитих и пригодних радова, 10 мањих научних прилога, 6 универзитетских уџбеника, 9 средњешколских уџбеника (неки доживели 11 издања), 3 научно-популарне монографије, 35 научно-популарних радова (један на руском језику), 13 научно-стручних радова, 268 одредница у енциклопедијама Југославије, Војној и Поморској и Поморском лексикону, као и 160 разних прилога (рецензија радова домаћих и страних аутора, прилога за географску хронику и групу *In memoriam*).

Значајнија дела су његове монографије, универзитетски уџбеници, као и низ чланака објављених у иностраним и домаћим часописима. Такви су: *О саобраћају и његовим њеликама на рекама и каналима црноморској слива у ФНР Југославији* (1953) - први рад ове врсте у у нашој научно-стручној литератури; *Сава - њошмолошка студија* (1957) - прва већа хидролошка студија велике реке на српском језику, његова докторска дисертација; *Водни ресурси Европи и њихови их комективно исцелозованија* (коаутор, 1971., интерно преведена на енглески у Чикагу), *Воде СР Србије* (1978); *Реке Србије* (коаутор, 2002.); првенац - *Наше реке* (1952), намењена ширем кругу читалаца, објављена у 5000 примерака и распродата за три месеца...;

Заштитна њрироде - реке, море, језера (коаутор, III изд. 1982). Од универзитетских уџбеника истичу се: *Општиа хидрологија* (1962), *Основи метеорологије и климатологије* (1963.), *Климатологија* (1977, 5. издање 1988.), и *Хидрологија коина* (1984) коју су инострани хидрогеографи оценили као најбољи у Европи.

Такође, значајни су радови: *Regime des rivières dans le carst de Yougoslavie et l'utilisation de leurs forces hydrologiques* (Grenoble, 1963); *Les regimes fluviaux en Yougoslavie* (Freiburg I. Br. 1972); *La navigation sur la Save* (Strasbourg, 1972.), *Das Touristenwesen im Jugoslawischen Teil des Eisernen Tor* (Bucuresti, 1975.); *Gidroenergetičeskaja i sudohodnaja sistema "Đerdap"* (Moskva, 1973.), *Dunai i ego vodohozlistvennoe značenie* (Moskva 1976.), *Gidrotehničeskaja sistema Dunai-Tisa-Dunai i ee vlienie na prirodu i hozlistvo Avtonomnogo kral Voevodini* (Moskva, 1981.), *Прилој реионалном њознавању речних режима у Југославији* (1954.), *Водни баланс Југославије* (1959), *Ђердајска хидроелектрана* (1964.), *Алма-Ајта и њена заштитна од блајтно-камених бујица реке Мале Алтаминке* (1968), *Метод графичке анализе речних режима* (1970), *Водни ресурси СР Србије* (1978.), *Проблеми водоснабдевања и заађености њовршинских вода у Европи* (1971), *Заађеност река Југославије* (1973), *Хидролошке области и начини исцраживања налазишћиа воде у миру и рају* (1974), *Динамика искоришћавања и заштитна вода у свеју до краја 20. века, њрејходни резултати* (1982.), *Водни и водојривредни баланс Југославије* (1988), *Еколошка катастрофа Аралској језера и њриаралској реиона* (коаутор, 1990.) и др.

У рубрици "Политике" под називом "Да ли знате?", погуларилуђи географију, дао је око 2350 одговора (почев од 1950.) популарилуђи географска знања у најширим масама читалаца. Цитиран је у преко 120 радова у домаћој и око 45 у иностраној литератури.

За резултате научног и педагошког рада одликован је Медаљом "Јован Цвијић" Српског географског друштва (1979), Орденом рада са златним венцем (1981), Орденом рада са првеном заставом (1988), затим Златном плакетом Природно-математичког факултета Универзитета у Београду (1988). Добитник је више других признања и плакета.

Prof. Dr. Dušan Đukić was born in 1923 in Moravci (Ljig, Serbia). He completed his education in Belgrade and graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of geography in 1950. He defended his Ph.D. thesis (The river Sava- a potamological study) in the Serbian Academy of Sciences and Arts in 1956. He was elected associate professor in physical geography at the same department in 1958, while in 1970 he was appointed full professor in hydrology and photointerpretation. His major professional interest is focused on water regimens of rivers, usage of water resources and their protection against pollution and decoding of the aerocosmic images in geographic research.

He published 149 scientific papers (28 in foreign languages), 5 university text-books, numerous scientific and professional projects, 276 contributions in encyclopedias, which makes the total of 600 reference entries.

For his sabbaticals he went to France, Poland, and USSR. During his university carrier he kept the posts of the head of the department, Dean and Head of the Institute of Geography. He was also a director of the Institute of Geography "Jovan Cvijić" of the Serbian Academy of Sciences and Arts. he received numerous public acknowledgments and awards. Within the International Union of geography, he was a corresponding member of the Commission on International Hydrological Decade and Hydrological Program for ten years.

Проф. др Душан Дукић:

Кућа: Џорџа Вашингтона 16; 11000 - Београд

Тел. 011/323-9220

НЕНАД Ј. ЂАЈИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Ненад Ђајић, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је у Пожези 1941. године, од оца Јосифа и мајке Верославе Страњаковић. Основну школу, гимназију и Машински факултет завршио је у Београду. Последипломске студије на Хемијском инжењерству Технолошко-металуршког факултета у Београду завршио је 1974., а докторску дисертацију из енергетике одбранио је на Рударско-геолошком факултету у Београду 1976. године. После дипломирања радио је у Рударском институту на проблемима топлификације и гасификације градова. На Рударско-геолошком факултету од 1970. биран је у сва звања, а од 1988. године је редовни професор за предмете "Термодинамика" и "Топлогни мотори и енергетска постројења". На специјализацијама и студијским боравцима био је у САД, Вел. Британији, Канади, Немачкој, Пољској, Чехословачкој, СССР и Француској.

Секретар је Одељења техничких наука Научног друштва Србије, генерални секретар Инжењерске академије Србије и Црне Горе, члан Одбора за енергетику САНУ, председник Комитета Србије и Црне Горе Светског савета за енергију. Редован је професор и руководиоц енергетских студија Европског центра Универзитета УН за мир и развој. Главни и одговорни уредник часописа "ГАС" и члан редакција часописа "Енергија" и "КГХ". Руководи Центром за енергетику Рударско-геолошког факултета од 1976. Био је члан Извршног савета и председник Комитета за енергетику Београда, члан Републичког комитета за енергетику и индустрију Србије, редовни члан Знанственог савета за нафту ЈАЗУ, савезних и републичких савета и комисија из области енергетике, екологије и нових извора енергије. Био је члан WEC Committee "New Energy Perspectives 2000-2020", "European Cooperative Networks on Rural Energy ЕАО" и VII Committee "International Gas Union". Председник је Организационог одбора Научно-стручних саветовања енергетичара Југославије

“ENYU”. Добитник је награде “КОЛУБАРА '67” за научно достигнуће из термотехнике, две Првомајске награде Рударског института и Плакете “КГН”.

Објавио је 3 универзитетска уџбеника (“*Топлоћини Мошори*”, “*Енергетски извори и процеојења*”, “*Машине и уређаји за експлоатацију нафтне и гаса*” - коаутор) и 3 монографије као аутор/коаутор (“*Енергија за одрживи свет*”, “*Мерење и регулација природној гаса*” и “*Производња и коришћење геотермалне енергије*”), публиковао или саопштио самостално или као коаутор преко 400 радова (44 уводна реферата), од чега на важнијим међународним скуповима или часописима 65, руководио и/или учествовао у изради 185 студија и пројеката, рецензовао 16 универзитетских уџбеника и монографија и више од 140 студија и пројеката из области енергетике и термотехнике. Био је ментор и/или члан комисија на изради 9 докторских дисертација и више магистарских теза. Руководио је израдом више стратешких пројеката из области енергетике и енерготехнологија МНТ Србије и Југославије у периоду од 1980. године до данас. Наводе се само неки важнији радови из енергетике, као аутор или коаутор, саопштени или штампани у иностранству задњих двадесет година: *South-South Cooperation in the Field of Energy and Nuclear Energy*, Harare, 1986; *New Approaches in Planning Energy Needs*, Cannes, 1986; *New and Renewable Sources of Energy as an Integral Element of the Yugoslav Future Energy Policy*, Nice, 1987.; *The Development of Geothermal Energy in Serbia*, Ancara, 1989.; *Energy Supply Planning in Urbane Areas*, Montreal, 1989.; *The Institutional and Financial Aspects of Energy Conservation in Yugoslavia*, Warszawa, 1990.; *Energy in Yugoslavia - Trends in Production and Utilization*, Washington, 1991.; *A Simulation Model of Distribution Gas Networks*, Krakow, 1995.; *Status and Trends of Development of Centralized Energy Supply Systems in Towns of FR Yugoslavia*, Neptun-Olimp, 1996.; *Possibilities of Development of New and Renewable Sources of Energy in Yugoslavia*, Neptun-Olimp, 1996; *National Information and Technology transfer on New and Renewable Energy Sources*, Athenes, 1997.; *Development trends of Gas Industry in Yugoslavia*, Ohrid, 1998.; *Combined generation of electric and heating energy in future development of Yugoslav energy sector until 2020*, Ohrid, 2000.; *Energy for Sustainable World*, Zlatibor, 2003., itd.

Имајући у виду повезаност енергије, екологије и економије и утицај енергетике на одрживи развој земље, најважнији научни и стручни доприноси су везани за комплексне проблеме енергетике

реализоване кроз научне радове и стратешке студије и пројекте на нивоу земље или републике, чији је одговорни аутор/коаутор или координатор био: Просторни план енергетике Србије до 2000. (1976.); Развој енергетике Србије до 2000. године (1979.); Стратегије развоја енергетике (Србије 1984.), Београда (1990.) и СР Југославије (1996.); Студије развоја гасне привреде СФР Југославије (1985.); Стратегије развоја електропривреде Србије(1990.); Просторни план Републике Србије (1995.); Гасификација Републике Црне Горе(1998.); Просторни планови Колубарског и Костолачког угљеног басена (2002.); Просторни план АП Београда и ГУП Београда (2003.),итд.

Један је од пионира истраживања и коришћења нових и обновљивих извора енергије, посебно геотермалне, у нашој земљи. Саопштеним и штампаним радовима допринео је повећању значаја и улоге NOIE у развоју енергетике земље и Републике, проучавању могућности њиховог рационалног коришћења, изучавању феномена преноса топлоте и масе и других научних проблема што је све допринело развоју нових технолошких решења и топлотних шема. Руководио је и учествовао у многим студијама и пројектима топлификације и гасификације градова у нашој земљи тражећи оптималан склад између тих централизованих система снабдевања енергијом, утичујући рационалну структуру потрошње у складу са расположивим локалним изворима енергије и њихово ефикасно искоришћење.

Такође, руководио је и сарађивао на многим студијама и пројектима из области штедње и рационалног коришћења енергије. Као учесник низа међународних и домаћих конференција у саопштеним и штампаним радовима је истраживао могућности развоја енергетике као подлоге одрживог развоја наше земље, промене структуре потрошње и већег коришћења домаћих потенцијала, ефикаснијег коришћења енергије, оптималног развоја комуналне енергетике, моделирања и билансирања енергетских процеса и повећања заштите животне средине.

Prof. Dr. Nenad Đajić was born in Požega in 1941. He completed his elementary, high school and university education (School of Mechanical Engineering) in Belgrade. Since 1988 he is the full professor of Thermodynamics and Heat-Powered Motors and Energy Plants at the School of Mining and Geology in Belgrade. He is the Secretary of the Department of Technical Sciences of the Serbian Scientific Society, Secretary of Engineering Academy SM, member of the Board for Energetics of the Serbian Academy of Sciences and Arts, Chairman of the Committee SM of the World Council for Energy, Professor and head of studies on energy of the European Center of the UN University for Peace and Development, etc.

He is the author of three University textbooks and 3 monographs. He is also the author or co-author more than 400 papers (44 plenary lectures) where 65 were presented on more important meetings or in outstanding journals. He was the head or collaborator in 185 studies and projects; he reviewed 16 university textbooks or monographs and over 140 studies and projects in the field of energetics.

His most important contributions are related to complex problems of energetics as the basis of sustainable growth, more effective energy use, optimum development of communal energy, modeling and balancing of energy-producing processes and promotion of environmental protection. He is one of the pioneer researchers in the field of new and renewable sources of energy, particularly geothermal energy in our country.

His reported and printed works were contributed in increasing of importance and role of that sources in country and republic energetic development, research of possibility of their rational use, research of heat and mass transfer phenomenon and other scientific topics. All mentioned was contributed in development of new technology solutions and heating schemes. As the participant of many international and domestic conferences, in the papers he investigated the possibilities of the sustainable development energetics of Serbia, the changes of the structure of consumption and more use of domestic sources.

Проф. др Ненад Ђајић:
 Рударско-геолошки факултет, Бушвина 7; 11000 - Београд
 Тел/факс. 011/3219-158, 064-2787 384
 Кућа: Балканска 33; 11000 - Београд
 Тел. 011/685-212
 E-mail:tzar@yubc.net, E-mail:djajic@rgf.org.yu

БОЈАН Д. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Бојан Д. Ђорђевић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1937. године у Београду где је завршио основну школу и гимназију. На Технолошки факултет уписао се 1956. на коме је дипломирао 1961. године. Запослио се у Центру за хемијско инжењерство ИХТМ 1962., а на Технолошко-металуршки факултет (ТМФ) је прешао 1964. када је изабран за асистента, 1971. за доцента, 1976. за ванредног професора а 1982. за редовног професора где се налазио све до пензионисања 2001 године.

На ТМФ-у предавао је на редовним и последипломским студијама предмете Термодинамика и термотехника, Хемијско-инжењерска термодинамика, Примена равнотежне и неравнотежне термодинамике у феноменима преноса, Молекулска и иреверзибилна термодинамика и др. Такође је увео и предавао на V години студија на више одсека стални предмет Енергетика процесне индустрије. По позиву држао је наставу из већег броја термодинамичких предмета на Технолошком факултету у Новом Саду, Интендантској војној академији у Београду и Техничким факултетима у Приштини и Подгорици.

Проф. Ђорђевић је један од оснивача Лабораторије за хемијско - инжењерске параметре. Руководио је већим бројем дипломских, магистарских и докторских радова. Био је члан више комисија за магистарске и докторске тезе и комисија референата за избор у наставна звања на Београдском и другим Универзитетима, у Загребу, Љубљани, Бања Луци, Новом Саду, Нишу и Подгорици. Аутор или коаутор је већег броја уџбеника, приручника и скрипти, од којих су нека дела монографског карактера.

Рецензирао је радове у водећим међународним часописима (Fluid Phase Equilibria, Experimental Thermal and Fluid Science - International Journal of Experimental Heat Transfer, Thermodynamics and Fluid Mechanics и др.), већем броју домаћих часописа и скупова као и радове реферисане на међународним конференцијама (First

World Conference on Experimental Heat Transfer, Fluid Mechanics and Thermodynamics 1988. и др.). Рецензирао је и већи број уџбеника и збирки задатака као и пројекте РЗНС (Универзитета у Београду, Новом Саду и Нишу).

Остварио је непосредну сарадњу са многим универзитетима и институтима у земљи (Технолошки факултет Нови Сад, Машински факултет Ниш, Институт "Винча", ИХТМ), фирмама у земљи ("Минелопрема" - Панчево, Рафинерија "Београд", Рафинерија нафте - Панчево, ХИП-Панчево, "Милоје Закић"-Крушевац, Жељезара-Смедерево и др.) и у иностранству (Imperial Chemical Industries Lim., Research and Development Departement, United Kingdom; Department of Chemical Engineering University of Berkley, Berkley, USA и др.) која је резултирала и бројним елаборатима, студијама, реализованим пројектима и штампаним научним и стручним радовима.

Био је шеф Катедре за опште техничке науке у више мандата, члан Савета ТМФ-а, председник одсека ТМФ-а у Шапцу и др. На Универзитету је био члан више комисија (Комисија за магистарске тезе и др.), као и члан Савета за технолошки развој Србије.

Проф. Ђорђевић је руководио или сарађивао на већем броју пројеката Савезног фонда, РЗНС, Министарство за науку и технологију Републике Србије, Београдске и Покрајинске заједнице науке као и пројеката везаних за привреду. Био је први и дугогодишњи Секретар комисије за номенклатуру и терминологију у хемијском инжењерству при Савезу хемичара и технолога Југославије. Активан је члан СХД. Проф. Ђорђевић је члан уредништва у часописима Journal of the Serbian Chemical Society Belgrade и Хемијска индустрија (Београд).

Опус научне и стручне активности Б. Ђорђевића обухвата преко 360 библиографских навода од којих су научни радови штампани у часописима од међународног значаја, 60 (Fluid Phase Equil.; Chem. Eng. Sci.; Cand. J. Chem. Eng.; IECh/Research; AIChE J.; J. Chem. Eng. Data; J. Chem. Eng. Japan; J. Chem. Thermodynamics, J. Appl. Poly. Sci.; Chem. Ing. Tech.; Thermochimica Acta; Korean J. Chem. Eng.; Physics and Chemistry of Liquids и др.). Научни радови штампани у домаћим часописима 76; научни радови штампани у зборницима радова (пун текст) 18; научни радови саопштени на међународним конференцијама са зборником радова (пун текст) 20; стручни радови, штампани 30; уџбеници, приручници и др. 27; елаборати и студије 33; реализовани пројекти на бази којих су пуштени у погон топлотни апарати 15, и др.

Учествовао је у свим фазама изградње фабрике силика гела (Лабораторија, пилот постројење, индустријски погон) "Милош Мамић" (Галеника). На бази методологија за термохидраулично пројектовање разивача топлоте и кондензатора, "Минелопрема" - Панчево је израдила и пустила у погон преко 100 апарата. Индекс цитираности (SCI) од стране иностраних аутора је преко 140.

Научни, стручни и педагошки допринос проф. Б. Ђорђевића везан је за више подручја термодинамике (особине чистих супстанци, особине неелектролитних раствора, равнотежа пара-течност, равнотежа течност-течност и др.), преноса топлоте (термохидраулички прорачуни топлотних апарата) и писање уџбеника и приручне литературе, како за редовне и последипломске студије, тако и за стручњаке у области хемијског инжењерства и индустрији шећера које су монографског карактера.

У највећој мери, радови проф. Бојана Ђорђевића и сарадника објављени су у водећим интернационалним часописима, а везани за експериментална мерења важнијих термодинамичких и физико-хемијских величина (густина, индекса рефракције, коефицијената дифузије, равнотежа пара-течност и др.) и примену кубних једначина стања на корелисање и предсказивање допунских особина раствора и равнотеже фаза укључујући и симултана корелисања сложених смеша, што представља нови приступ који се развија задњих година у свету. Такође, више година је радио на проучавању могућности проширења примене водећих теорија раствора полимера на систем етилен-полиетилен у широком опсегу притиска и температуре.

Велика цитираност ових радова у свету и њихово уврштавање у уџбенике међународних издавача и многе банке података (TRC, DECHEMA и др.) и монографије су најбоља потврда трајне вредности ових истраживања.

На крају, посебно треба истаћи и велики број домаћих и страних повеља, захвалница и диплома, као и медаљу за трајан и изванредан допринос науци коју је 2000. добио од Српског хемијског друштва. Део научног доприноса приказан је у Who is who in the World, 6th ed. i Dictionary of International Biography, 18th ed.

Prof. Dr. Bojan Đ. Đorđević was born in 1937 in Belgrade. He graduated from the Faculty of Technology, University of Belgrade in 1961, where he also received his ScD degree in 1970. Professor Đorđević began his career as Researcher in IHTM, Belgrade, 1961-64. In 1971 he was elected assistant professor, in 1976 associate professor, while since 1982 he has been full professor at the Faculty of Technology and Metallurgy. He lectured on chemical engineering thermodynamics, energy of process industry, molecular thermodynamics etc.

Also, he lectured various subjects of thermodynamics at many university centers in the country. Professor Đorđević participated in foundation of the Laboratory for chemical engineering parameters. He served two terms as the Head of Fundamental Technical Science Department. He was mentor or co-mentor to over 100 students and a large number of MSc and PhD theses. He is the author or co-author over 150 scientific articles (60 were published in international journals), over 100 scientific papers presented on international and national congresses and symposia, over 30 professional papers and 27 text-books, monographs etc (Thermodynamics and Thermotechnics, 4th ed.; Thermodynamics of Fluids, 2nd ed., over 50 Chemical Engineering Thermodynamics, etc.).

He contributed over 50 studies and projects out of which a large number have been realized in chemical industry (heat exchangers, condensers, etc.). He was the Head of a federal and republic research project and sub-projects. He was cited over 140 times in the international journals by other authors including 3 university textbooks and 3 monographs printed by international publishers. He was a referee in the leading international and national journals and congresses.

His professional interests include equations of state, vapor-liquid equilibria, excess properties of solution and thermo-hydraulic design of heat equipment. He is a member of editorial boards of two outstanding journals (J. Serb. Chem. Soc. and Chem. Ind., Belgrade). He is a member of Yugoslav Association of Chemists and Technologists and the Serbian Chemical Society. He received a number of national and international acknowledgments, awards, plaques and certificates.

Проф. др Бојан Д. Ђорђевић

Технолошко-металуршки факултет Београд, Карнегијева 4

Тел: 011/3370-523

Кућа: 27 марта 36 11000 Београд

Тел: 011 3245-815

БРАНИСЛАВ В. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Бранислав В. Ђорђевић, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1938. године у Скопљу, од оца Вељка, и мајке Милице, рођене Буквић. Гимназију је завршио у Крушевцу. Дипломирао је 1961. на Грађевинском факултету у Београду. Магистрирао 1967, и докторирао 1974. на истом факултету. Најпре је радио у Институту за водопривреду. Од 1971. ради на Грађевинском факултету у Београду. Доцент (1975.), ванредни професор (1979.), редовни професор за групу предмета Коришћење водних снага и Водопривредни системи (1984). Предаје и предмет Еколошки инжењеринг. Био шеф Катедре за хидротехнику, продскан и члан Савета Универзитета у Београду. Члан је Инжењерске академије Југославије од 2000. Као утемељивач Теорије водопривредних система, као нове гране Техничке кибернетике, предавао је на последипломским студијама на универзитетима у Београду, Скопљу, Сарајеву, Загребу, Љубљани, Мостару и Сплиту. Ментор за 22 магистарске тезе и 9 доктората на свим универзитетима у СФРЈ. Сенат Универзитета у Скопљу изабрао га је за Professor honoris causae тог универзитета.

Члан је Комитета за водопривредне системе при Међународној асоцијацији за хидролошке науке, члан Међународне асоцијације за водне ресурсе, експерт Сектора за природне ресурсе Европског савета. Био је представник СФРЈ у Комитету за воде ОУН у Женеви, и председник Радне групе за развој метода планирања у водопривреди. Био је на студијским боравцима у више земаља. Уредник је часописа "Водопривреда", члан редакција водених националних часописа "Електропривреда" и "Наше грађевинарство", председник Одбора за утицај брана и акумулација на околину, председник Комисије за праћење ХЕПС Ђердап.

Др Ђорђевић је водичи југословенски стручњак у области водопривреде и хидроенергетике и афирмисан светске експерт у

области вода. Његово капитално дело објављено у САД (1993) - *Cybernetics in Water Resources Management*, базна је монографија у свету из те области, цитира се у том својству и приказана је у водећим светским часописима, уз наглашавање ауторове улоге у формирању Теорије водопривредних система. Развио је савремене методе оптимизације и планирања вишенаменских хидротехничких система, те се сматра једним од најпознатијих светских експерата на том плану.

Област научног ангажовања др Б. Ђорђевића обухвата: развој нових метода планирања и оптимизације сложених водопривредних и хидроенергетских система, развој метода операционих истраживања у управљању системима, истраживања хидроенергетских потенцијала и метода њиховог коришћења у оквиру комплексних система, планирање хидроенергетских објеката, алокација поузданости водопривредних система сложених конфигурација, анализа утицаја хидротехничких система на еколошко окружење и изналагање мера њиховог адекватног усклађивања, израда стратешких планских докумената водопривреде планирање водопривредне инфраструктуре у просторним плановима.

Аутор је преко 260 библиографских јединица, из ширег спектра хидротехнике. Од тога, књига: 8 као једини аутор (једна издата у САД), две као први аутор. Најпознатије књиге: *Коришћење водних снага I и II* (Октобарска награда Београда за 1984), *Објекти хидроелектрана*, *The Water Resources of Yugoslavia*, *Водопривредни системи*, *Cybernetics in Water Resources Management*, *Хидроенергетско коришћење вода*. У страним часописима и публикацијама објавио 35 радова, у националним публикацијама 18 радова, у водећим националним часописима 53 рада. Учествовао са рефератима на 48 међународних конгреса и на око 70 домаћих скупова. У земљи и иностранству више пута су му повераване улоге генералног известиоца, или улога уводног предавача. Радови су цитирани у свету 69 пута, 9 пута у страним књигама. Научне доприносе дао је у више области. Једну групу чине радови у којима фундира основе Теорије водопривредних система. Развио је низ класа математичких модела за решавање задатака планирања водопривредних система (ВС), посебно у условима неодређености, теорију естиматора у процесу управљања ВС и разрадио више метода за подршку управљању, на бази експертних система. Разрадио је методику стратешких видова планирања, која је коришћена при изради свих водопривредних основа у СФРЈ и СРЈ. Другу групу чине доприноси у области

хидроенергетике, у домену технички и економски искористивих потенцијала. Запажене доприносе представљају методе за моделирање хидролошких серија на више профила, за поузданије димензионисање система акумулације. Развија методе управљања ВС применом “меког рачунања”, фази приступом, методе за анализу обезбеђености испоруке воде из акумулација, за алокацију поузданости ВС сложених конфигурација, за моделирање еколошких процеса у језерима. Разрадио је методе економске валоризације водних ресурса, расподеле инвестиција и рангирања вишенаменских пројеката. Руководио је израдом највећих научних пројеката у области вода, водопривреде и хидроенергетике.

Активно је учествовао у планирању и реализацији највећих хидроенергетских објеката и водопривредних система у СФРЈ и више великих система у иностранству. Неки од најзначајнијих: оптимизације хидросистема на сливовима Мораве, Вардара, Врбаса, Неретве, Саве, ХС ДТД, ХС “Северна Бачка”, управљање банатским делом ХС ДТД, регулација Дунава, ХС “Колубара”, учешће у пројектима ХЕ Ђердап, ХЕ Грабовица, ХЕ Салаковац, ХЕ Мостар, ХЕ Бочац, ХЕ Вишеград, ХЕ Козјак. Урадио је водопривредне анализе и оптимизацију за низ изведених акумулација: Врутци, Гружа, Ђелије, Бован, Првонек, Стрежево, Козјак, итд. Као председник стручног савета или ревидент учествовао је у низу пројеката, од којих се издвајају ХЕПС Ђердап II, ХЕ на Морачи, ХЕ Бук Бијела, ХЕ Фоча, ХЕ на В.Морави, Савска каскада у Словенији, ХЕ на Врбасу, Вардару, Комарници, В.Рзаву.

Као водећи водопривредни планер Југославије био је највише ангажован на изради кључних стратешких планских докумената водопривреде Србије, Црне Горе и некадашње СФРЈ. Руководио је израдом Стратегије дугорочног развоја водопривреде Србије, обрађивач је дела који се односи на воде и водопривредну инфраструктуру у Просторном плану Србије, и координатор ревизије при изради Водопривредне основе Србије. Аутор је студије о хидроенергетским потенцијалима СФРЈ, која је дуго била база за сва планирања у области енергетике. Добио је више националних признања, међу којима су и Октобарска награда Београда и Орден рада са златним венцем.

Prof. Dr. Branislav Đorđević was born in 1938 in Skoplje. He had graduated (1961) at the Faculty of Civil Engineering, Belgrade. Msc & Ph.D. Assistant professor (1975), associate professor (1979), professor (1984) for the subjects "Hydroelectric Engineering" and "Water Resources Systems". He is also lecturing on Engineering Ecology. The head of the hydraulic engineering chair, vicedean, and the member of the Council of the University of Belgrade. He is a member of Engineering Academy of Yugoslavia (2000). As a founder of Water Resources Systems Theory he was lecturing on postgraduate studies on many universities, and he has been the mentor for 22 master of science and 9 doctoral dissertations. Professor honoris causae (University of Skoplje - Macedonia).

His specialties are planning, optimization and design of the large multipurpose water resources systems and hydroelectric power plants (HPP). He is the leading expert, with an international reputation, in the fields of water resources management and hydropower engineering. His monograph *Cybernetics in Water Resources Management* was published in USA (1993) and cited and presented in many leading journals. He has developed contemporary methods for planning and management of multipurpose water resources systems.

He is the author of 260 professional and scientific papers from various fields covering water resources management and waterpower engineering (8 books as a single author - one of these is published in the USA). Well known books are *Waterpower Engineering I & II* (the October Prize of the City of Belgrade), *Hydropower Plants*, *The Water Resources of Yugoslavia*, *Water Resources Systems*, *Cybernetics in Water Resources Management*, *Hydropower Engineering*. The papers and books of Dr. Đorđević are quoted 68 times, 9 times in the foreign books. The chief editor of the journal "Water Resources Engineering", member of editorial boards of the journals "Electric power industry" and "Civil Engineering", the president of Commission for environmental aspects of dams and reservoirs.

He was a director of several scientific water resources and hydropower projects. As the leading water resource planner of Serbia, he was predominantly engaged in the key strategic projects of water resources of Serbia, Montenegro and former Yugoslavia. Dr. Đorđević has been rewarded several times (Belgrade's annual award for the science, the Medal of Labor with the Golden Wreath).

Проф. др Бранислав В. Ђорђевић
 Кућа: Деспота Оливера 2/41; 11000 - Београд
 Тел. 011/8525-180; 418- 927; 321-8559
 Е-mail: branko@grf.bg.ac.yu

МИРОСЛАВ Ђ. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Мирослав Ђорђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1926. године у Београду, од оца Ђорђа и мајке Милеве, рођене Секулић. У Београду је завршио основну школу и гимназију, а на Правном факултету у Београду дипломирао 1950. године. Докторирао је 1963. године, одбранивши дисертацију под насловом "Кривична одговорност њравних лица за њривредне ѡресѡује". На Међународном факултету за упоредно право у Луксембургу завршио је током 1959. и 1960. године три циклуса студија упоредног права.

Од 1946. године био је службеник на административним и правним пословима у Адвокатској комори у Београду. На Правни факултет у Београду прешао је 1952, као последипломски стипендиста у звању млађег правног референта, а затим је 1955. изабран за асистента за предмет кривично право, за доцента 1964, за ванредног професора 1969, а за редовног професора 1978. године. После пензионисања 1992. наставио је рад на факултету у настави на последипломским студијама. Био је ментор за израду већег броја докторских и магистарских дисертација.

Држао је предавања на универзитетима у Паризу (Panthéon-Sorbonne), Москви, Варшави, Прагу, Будимпешти, Кракову, Познању и Печују, и на правним факултетима у Загребу, Сарајеву, Скопљу, Бањалуци, Мостару, Новом Саду, Нишу, Крагујевцу и Приштини, као и на Привредној академији у Новом Саду, на међународном курсу из криминологије Југословенског удружења за кривично право и криминологију и Института за криминолошка и криминалистичка истраживања у Београду, као и на курсевима Центра за унапређење правних студија у Београду, Центра за стручно усавршавање судија у Београду и Мултидисциплинарног центра за подстицање интеграционих процеса и хармонизацију права и Организације за правну едукацију и културу права "Pro iuris" у Београду.

Био је декан Правног факултета у Београду, продекан Факултета, председник Наставно-научног већа, шеф Катедре за кривичне науке, управник Одељења Правног факултета у Београду у Ужицу, председник или члан већег броја комисија и других тела на Факултету и Универзитету, као и председник Секције Удружења универзитетских наставника на Правном факултету у Београду.

Ван Факултета био је председник Савезног стручног савета за правосуђе, члан Републичког комитета за законодавство СР Србије, председник комисија и радних група за израду Кривичног закона СР Србије, Закона о изменама и допунама Кривичног закона СФРЈ, новог Кривичног закона СР Србије, Кривичног законика СРЈ, Закона о изменама и допунама Кривичног закона СРЈ, Закона о привредним преступима и Закона о прекршајима којима се повређују савезни прописи. Такође је као члан комисија и радних група учествовао и у изradi Кривичног закона СФРЈ, Закона о изменама и допунама Законика о кривичном поступку, Закона о извршењу кривичних санкција, Закона о пресађивању делова човечјег тела, Закона о заштити животне средине и већег броја других закона. Био је члан радне групе Уставне комисије за израду амандмана на Устав СР Србије за питања правосуђа, уставног судства, уставности и законитости, члан Комисије Савезног савета за правосуђе за кривичноправна питања, члан Комисије СИВ-а за реформу казненог законодавства и члан Комисије Савезне владе за усклађивање савезног казненог законодавства са Уставом СРЈ.

Био је члан управе Југословенског удружења за кривично право и криминологију, председник Удружења за кривично право и криминологију СР Србије, члан председништва Југословенског удружења за медицинско право, члан редакције часописа “Анали Правног факултета”, “Југословенска ревија за криминологију и кривично право”, “Зборник Института за криминолошка и социолошка истраживања” и члан уређивачког одбора библиотеке “Класици југословенског права”, а сада је уредник прве секције “Право на живот” Копаоничке школе природног права и члан редакција “Архива за правне и друштвене науке”, “Билтена Југословенског удружења за медицинско право” и “Опште енциклопедије права”.

Објавио је преко 170 научних радова међу којима су: *Кривично право - општи део* (коаутор, четири издања), *Кривично право - посеб-*

ни део (коаутор, седам издања), *Кривично право са основама привреднојресјуйној и прекршајној права* (коаутор, два издања), *Практикум за кривично право* - општи део (четири издања), *Практикум за кривично право* - посебни део (два издања), *Коментар кривичног закона СРЈ* (коаутор, пет издања), *Коментар Кривичног закона Републике Србије* (коаутор, пет издања), *монографије Деликџи казненој права* (коаутор), *Привредни ресјуйи, Кривична одговорност правних лица и израдио сјудије Новчани износи у кривичном законодавсјиву у условима високе инфлације и Кривична дела и привредни ресјуйи у удруженом раду*. Сарадник је Правне енциклопедије (три издања), Енциклопедије самоуправљања, Енциклопедије грађанског права и Опште енциклопедије права. Учествовао је са генералним или националним рефератима на међународним конгресима Међународног удружења за кривично право, Међународног удружења за упоредно право и Међународног удружења бивших студената упоредног права, у Стразбуру, Упсали, Ексетеру, Пескари, Амстердаму, Техерану, Будимпешти, Каракасу и Бечу, на Немачко-југословенским правничким данима у Келну, Француско-југословенским правничким данима у Паризу и Стразбуру, а учествовао је и на другим међународним конгресима Међународног удружења за криминологију, Међународног удружења за друштвену одбрану, Међународног удружења за кривично право и Међународног удружења за упоредно право, у Лисабону, Београду, Леђу, Будимпешти и Упсали, као и на преко стотину саветовања, симпозијума и других научних скупова у земљи са рефератима и прилозима у дискусији.

Prof. Dr. Miroslav Đ. Đorđević was born in 1926 in Belgrade. He graduated at the Faculty of Law in Belgrade in 1950, where he earned his PhD in criminal law in 1963. He finished the studies of comparative law on the international Faculty for Comparative Law in Luxembourg in 1960.

Since 1946 he was employed at the Chamber of attorneys in Belgrade. In 1952 he passed to the Faculty of Law in Belgrade where he was promoted into all academic titles from assistant to the full professor in Criminal law. He retired in 1992. He was Dean of the Faculty of Law in Belgrade, Vice-dean, President of the Teaching-scientific council and Head of the Department for criminal sciences. He lectured on a rather big number of universities in the country as well as abroad. He is the member of the Scientific society of Serbia.

He was the President of the Federal scientific council for the justice, a member of the Republic committee for the legislation, the president of the commissions for the elaboration of the Criminal Law of Serbia, the Criminal Code of Yugoslavia, the Law about the economic offenses, the Law about the administrative offences and several other laws. He was the president of the Association for criminal law and criminology of Serbia and a member of the editorial boards of the magazines "Annals of the Faculty of law", "The Yugoslav review for criminology and criminal law" and "Code of the Institute for criminological and sociological researches". He is a member of the Presidency of the Yugoslav association for medical law and of the editorial boards of the "Archive for legal and social sciences", the "Bulletin of the Yugoslav association for medical law" and the "General encyclopedia of law".

He has published more than 170 scientific works, among which, as author or coauthor, 33 books. He has participated with reports on more than 100 congresses, conferences and other scientific meetings in the country as well as abroad.

Проф. др Мирослав Ђ. Ђорђевић
Кућа: Приморска 7; 11120 - Београд
Тел. 011/767376; 752725

ПРЕДРАГ Б. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Предраг Ђорђевић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, интерниста, ендокринолог, дијабетолог. Рођен је у Крушевцу 1940. године од оца Бранка, адвоката, и мајке Лепосаве Рајић. Основну школу и Гимназију завршио у Крушевцу. Магистрирао 1971. са темом: "Утицај фенерана на анафилактичку реакцију миокарда сенсибилизаних замораца". Специјалиста Интерне медицине од 1972. године, а докторску дисертацију, под називом "Антигенитетност најчешће примењиваних инсулина", је одбранио 1976. године.

Професионалну каријеру започео на Медицинском факултету у Београду као асистент на предмету физиологија, затим као асистент на Интерној медицини; редовни је професор од 1989. године. Декан медицинског факултета (1987-91, 2 мандата); проректор Универзитета у Београду (1998-); директор ООУР-а Интерна медицина (1985-87); директор Института за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма КЦ Србије (1993-); председник Републичке стручне комисије за шећерну болест од 1994.; председник Удружења универзитетских професора и научника Србије од 1992. године; потпредседник Интернационалног удружења професора и предавача, (IAUPL) колективног члана UNESCO-а од 1995. године.

Проф. Ђорђевић је одржао више предавања по позиву, у последипломској настави на свим медицинским факултетима (МФ) у претходној Југославији; руководилац Иновација знања из дијабетологије, МФ у Београду, 1994., у Бугарској, 1989; Медитеранске групе за дијабетес -МГСД, Кипар, 1990, 1996; Египат, 1991, 1997; СССР, 1991, 1992; на МФ Giessen, Немачка 1990.

У домаћим удружењима био је председник Ендокринолошке секције СЛД-а; члан председништва СЛД; председник удружења ендокринолога Југославије (1995-); председник Југословенског друштва за проучавање шећерне болести од 1998-. У иностраним удружењима: члан оснивач Интернационалног друштва за транс-

плантацију ткива (Тх), САД; за Тх острваца панкреаса, САД; за Тх панкреаса европског друштва за дијабетес. Доживотни члан Интернационалног (IDF), Америчког (ADA), Европског (EASD) и медитеранског друштва (MGSD) за дијабетес (потпредседник); члан је Генералног савета ендокринолога Европе; Председник и члан уређивачких одбора домаћих и иностраних часописа: главни и одговорни уредник научног часописа МФ Београд “Медицинска истраживања”, “Diabetes end Life Style”, Русија, под покровитељством WHO, “Diabetes management” Румунија, под покровитељством WHO.

Био је председник многих научних и организационих одбора многих научних скупова: Српског конгреса о шећерној болести (4 пута), Конгреса ендокринолога Југославије (2 пута), VII Југословенског конгреса о обољењима штитасте жлезде, X Конгреса ендокринолога Балкана. Одржао је више пленарних предавања на научним Конгресима у земљи и иностранству.

Главне научно-истраживачке области проф. Ђорђевића су биле: анафилактичка реакција миокарда, проблеми имунолошке резистенције на инсулин. По повратку са усавршавања у Ново Research Institute, Данска, први је увео тада актуелне истраживачке методе за одређивање инсулинских антитела - IA (радиоимуно-електрофореза; RIA). Први је у нас увео, још 1982., метод интензификоване инсулинске терапије помоћу етапне с.ц. инфузије коришћењем портабилне инсулинске пумпе. Користећи и данас овај режим инсулинске терапије, проф. Ђорђевић испитује примену аналога НМ инсулина помоћу инсулинске пумпе. Такође, бави се истраживањима везивања и отпуштања инсулина за биоактивна влакна као депоа у систему биоартефицијалног панкреаса.

После боравка у Институту за трансплантацију СССР 1986. урадио је прву Тх феталних острваца ендокриног панкреаса. Руководи мултидисциплинарним тимом који је до сада урадио 12 Тх и једну ре-Тх феталних острваца. Сада ради на примени адултних острваца, као и на проблему апоптозе ћелија острваца, пре и после Тх. Једини примењује овај терапијски метод у нашој земљи.

Посебна област интереса проф. Ђорђевића и је атеросклероза, са аспекта инсулинске резистенције, хипер-липопротеинемije и поремећаја фибринолизе. Бави се и проблемима исхране, гојазности и дијабетесу, као фактора ризика. Затим могућностима превенције инсулин-независног дијабетеса, параметрима за процену и подиза-

ње квалитета дијабетолошке заштите (St. Vincent декларација, WHO), проблемима остеопорозе, имунолошким и терапијским проблемима тиреоидеологије, истраживањима лабораторијских метода.

Резултате својих научних истраживања објавио је у преко 900 научних и стручних радова, од тога 52 у иностраним научним часописима, цитираних преко 75 пута у citation index-у. Затим, у 103 поглавља у монографијама и уџбеницима, као аутор и уредник поглавља и књига.

Проф. Ђорђевић је био ментор преко 90 магистарских теза и докторских дисертација, а руководиоца научних подпројеката и пројеката више од 20 година. Сада руководи макропројектом “Функционални, имунолошки, метаболички аспекти трансплантације острваца ендокриног панкреаса у пацијента са инсулин-зависним дијабетесом”. Руководилац је за Југославију у 3 Интернационална научна пројекта: “Dietary habits and food intake in Mediterranean countries and their possible relation with Diabetes mellitus and cardiovascular risk factors (lipids, etc)” ; “Multinational joint study on diabetes health care availability at urban and rural communities”; “DiabCare - Diab Q Net -Europe”.

Редовни је члан Медицинске академија СЛД, члан Њујоршке академије наука. Одржао је предавања по позиву у САНУ, ЦАНУ, у Академији наука Украјине и Пољске, из научних области Тх острваца и целог панкреаса. У знак признања за резултате научних истраживања увршћен је у више издања књига “Ко је Ко” и “Ко је Ко у Србији”; “Енциклопедија српског народа”; “The International Directory of Distinguished Leadership”, САД и “Dictionary of International Biography”, Cambridge, Engleska.

За дугогодишњи научно-истраживачки и лекарски рад награђен је Наградом за научни рад СЛД; Наградом за научни рад УУПНС; Плакетом УУПНС “Војислав К. Стојановић”; Плакетом Београда, 2 пута; Орденом заслуга за народ са сребрном звездом, Председништва СФР Југославије.

Prof. Dr. Predrag Đorđević was born in 1940 in Kruševac, Serbia. MSc, PhD, Specialist in Internal Medicine, endocrinologist. Head of the Department of Internal Medicine, Ex-Dean of the Faculty of Medicine, Vice-Dean of the University of Belgrade, Director of the Institute of Endocrinology, Diabetes and Metabolic Diseases of the Clinical Center of Serbia. President of the Section of Endocrinology and Member of the Presidency of the Serbian Medical Society (SMS), President of the Yugoslav Association of Endocrinology and Yugoslav Society for Diabetes, and member of numerous foreign societies.

He is President or member of editorial boards of numerous national and international scientific journals. Scientific interest: anaphylactic myocardial reaction, insulin immuno-resistance, insulin therapy regimens, insulin pump, treatment of the fetal and adult islets and whole pancreas, atherosclerosis, problems of nutrition, obesity, osteoporosis, thyroidology, clinical immunology.

He published more than 900 scientific papers, 52 in international journals (citation index above 75). He has been the author or editor of 103 chapters or textbooks, and included in several Who is Who editions. He was the head of numerous projects, including 3 international scientific projects. He is a full member of the Medical Academy of the SMS and New York Academy of Sciences. He was awarded Special prizes by SMS, Serbian Association of University Professors, and with Yugoslav Medal of Merit with Silver Star.

Проф. др Предраг Ђорђевић:

Институт за ендокринологију, дијабетес

и болести метаболизма КЦС

Др Суботића 13; 11000 Београд,

Тел: 011/686-953

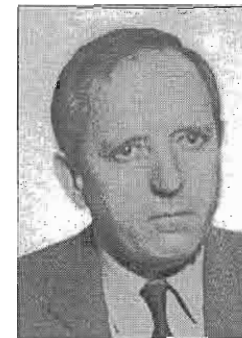
Кућа: Александра Стамболијског 10а; 11000 - Београд

Тел: 011/664-665

E-mail: profpredrag@yahoo.com

РАДОСАВ Ж. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 1974. године

Др Радосав Ђорђевић, редовни професор Електронског факултета Универзитета у Нишу у пензији, рођен је 1933. године у селу Мали Вртоп, у Заплању, општина Гаџин Хан, од оца Живојина и мајке Градимирке Станковић. Основну школу и гимназију учио је и завршио у Нишу, а на Математичкој групи Природно математичког факултета у Београду дипломирао је 1957. године. У току две школске године радио је као средњошколски професор у Гимназији “Стеван Сремац” у Нишу.

Од 1960. године, тј. од оснивања првих факултета у Нишу, радио је прво на Техничком, а затим на Електронском факултету у Нишу, пролазећи кроз сва звања, од асистента до редовног професора.

Докторат математичких наука стекао је 1966. године, одбраном докторске дисертације “О неким ојшћим класама линеарних функционалних једначина”.

У току школске 1968/69., као стипендиста познате фондације “Alexander von Humboldt-Stiftung”, био је на стручном усавршавању при Институту за теоријску и примењену математику Универзитета у Бону (Institut für Reine und Angewandte Mathematik, Universität Bonn).

Дуго година, проф. Ђорђевић је био шеф Катедре за математику, у два изборна периода био је продекан, а затим, такође у два изборна периода, и декан Електронског факултета у Нишу. Исто тако, у два изборна мандата био је проректор Универзитета у Нишу.

Проф. Ђорђевић је своје научне радове објављивао у домаћим и иностраним научним часописима, а са научним рефератима учествовао је на више математичких конгреса и симпозијума, у земљи и иностранству.

Његови научни радови припадају математичким областима: Обичне и парцијалне диференцијалне једначине, Теорија функционалних једначина, Аналитичке неједнакости, Геометријске неједнакости, Теорија матрица, Теорија апроксимација.

Проф. Ђорђевић је, сам или заједно са другим ауторима, објавио велики број научних радова, од којих су више од 30 од посебног значаја.

Неки наслови од њих су: *Sur certaines équations aux dérivés partielles indéterminées, Solution d'une equation fonctionnelle à plusieurs fonctions inconnues, Solution d'un système d'équations fonctionnelles lineaires, On a Class of Functional Equations, Sur un système des equations fonctionnelles lineaires, On a Malet-Hammond's Functional Equation, On a Function Related to Binet-Cauchy's Functional Equation, On a Fuctional Equation Having Determinant Form, Čebišev's Inequality for Convex Sets, On Some Generalizations of Zmorovic's Inequality, Some Inequalities for Triangle, Some Inequalities for the Elements of a Triangle, Some Inequalities for Triangle: Old and New Results, On a Set of Proofs of Isomorphism of Adjacency Matrices, Some Estimates of Lr norm on the Set of Continuously-differentiable Functions.*

Проф. Ђорђевић је коаутор у свету познате монографије о геометријским неједнакостима: *Geometric Inequalities*, у издању веома цењене издавачке куће Wolters-Noordhoff Publishing, Groningen (Холандија) 1969. године. Ова монографија спада у најцитираније књиге и била је дуго година инспирација за многе младе људе који су почињали да се баве овом облашћу. Иначе, аутори ове монографије су: О. Bottema, Р. Ж. Ђорђевић, Р. Р. Јанић, Д. С. Митриновић и П. М. Васић.

Коаутор је трилогијског универзитетског уџбеника, под насловом “*Математика за студенте техничких факултета*”, који је објавио са Г. В. Миловановићем.

Проф. Ђорђевић је сарадник Математичког института Српске академије наука и уметности у Београду, члан је Француског математичког друштва (од 1969.), почасни је члан Српског хемијског друштва (од 1976.) и доживотни почасни члан “*Tesla Memorial Society, Inc.*” (New York) (од 1985.).

Иницијатор је оснивања угледног научног часописа “*Facta Universitatis*” и био је његов први главни и одговорни уредник.

Био је члан редакције у свету познатог научног часописа Публикације Електротехничког факултета, Серија: Математика и физика, Београд, и члан редакционог одбора, такође, познате едиције “*Математичка библиотека*” (Едиција Катедре за математику

Електротехничког факултета у Београду). Члан је редакционог одбора часописа *Facta Universitatis, Series: Mathematics and Informatics*, чији је издавач Универзитет у Нишу.

Руководио је радом на реализацији више научних пројеката и потпројеката из математике које су финансирале Републичка заједница науке Србије или Регионална заједница науке региона Ниш.

За свој укупни научни и наставни рад, као и за општи а нарочито посебни допринос развоју Електронског факултета и развоју Универзитета у Нишу, Ђорђевић је добитник: (1) Јубиларне плакете 1965-1975. Универзитета у Нишу; (2) Плакете Универзитета у Нишу, и (3) Велике плакете и повеље Универзитета у Нишу.

Prof. Dr. Radosav Đorđević was born in 1933. In 1957, he graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Mathematics University of Belgrade. In 1966 he was awarded Ph.D. degree in mathematics.

During 1968/69, he was a fellow of the Alexander von Humboldt foundation. Prof. Đorđević has been a full professor since 1977. For years, he was Head of the Department of Mathematics, vice-dean, and Dean of the Faculty of Electronics in Niš. Additionally, he was also vice-rector of the University of Niš.

Prof. Đorđević published a number of scientific papers from mathematics: Simple and partial differential equations, the theory of functional equations, Analytic inequalities, Geometrical inequalities, The theory of matrixes, The theory of approximations. Prof. Đorđević is also a co-author of the world-wide known monograph on geometrical inequalities entitled "Geometric Inequalities", published by "Wolters-Noordhoff Publishing". The monograph is one of the most frequently quoted books.

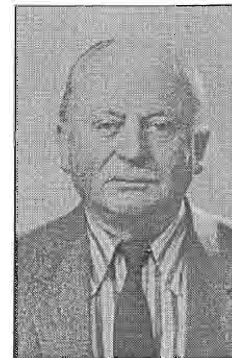
He is a co-author of numerous high-school and university textbooks. He is an associate of the Institute of Mathematics of the Serbian Academy of Sciences and Arts in Belgrade. He is a member of the French mathematical Society (since 1969), Honorary member of the Serbian Chemical Society (since 1976), and life-time Honorary member of "Tesla Memorial society Inc", New York (since 1985).

He initiated foundation of a respectable journal "Facta Universitatis" and he was its first editor-in-chief.

Проф. др Радосав Ђорђевић:
Кућа: Томе Роксандића 3; 18000 - Ниш
Тел. 018/42-781.

СЛОБОДАН П. ЂОРЂЕВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Слободан Ђорђевић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1921. године у Ваљеву од оца Петра и мајке Лепосаве Шишковић. Основну школу и Трећу гимназију завршио је у Београду 1940. Исте године уписао се на Медицински факултет Универзитета у Београду. За време окупације радио је као лекар, највише у хируршкој струци. Војну обавезу одслужио је 1944/45 у НОВ и ПОЈ односно ЈНА. Наставио је студије 1945. и дипломирао је 1950. на Медицинском факултету у Београду.

Академску каријеру је отпочео већ исте године као асистент Медицинског факултета у Београду на Катедри Хирургије за предмет Оториноларингологије. Прошао је потом све степене наставних звања, до избора за Шефа Катедре Оториноларингологије. Био је истовремено професор на Стоматолошком факултету у Београду и на Медицинском факултету (са стоматолошким одсеком) у Нишу; редовни професор и координатор (продекан) на Медицинском факултету у Ниамеју (Нигер), као и у Абиџану (Обала Слоноваче), где је био директор ОРЛ клиника, као експерт Завода за техничку сарадњу Југославије. Био је један од оснивача и секретар Катедре Оториноларингологије.

На Медицинском факултету у Паризу, 1964. године му је додељена титула асистента Универзитета у Паризу. На Медицинском факултету у Београду хабилован је за наставника 1959. године. Од 1956. до 1970. године, у циљу последипломских студија и усавршавања, Проф. Ђорђевић је боравио на College de Médecine des hôpitaux de Paris, Медицинским факултетима у Паризу, Бордоу, Нансију, Монпелијеу, Лиону, Страсбуру и ОРЛ клиникама у Мадриду, Падови, Познању, Варшави, Прагу, Атини, Солуну, Вил-Жуифу и др.

Проф. Ђорђевић је члан следећих иностраних стручних и научних друштава: Collegium Otorhino-laryngologicum Amicitiae Sacrum; Société Française d'ORL et de Pathologie Cervico-Faciale; Société

Francaise de Bronchoesophagologie; Société Médicale Internationale d'Endoscopie et de Radiocinémato-graphie; Société Internationale d'Histoire de la Médecine; Société Européenne pour l'Etude de l'Histoire d'ORL; Association et Fondation des élèves de l'Ecole Portmann de Bordeaux и др.

Члан је наших стручних, научних и других друштава: редовни члан Медицинске академије у Београду; редовни члан Научног друштва за историју здравствене културе Србије (оснивач и председник); Савеза научних друштава за историју здравствене културе Југославије (оснивач и председник); СЛД-а и више његових секција, Удружења ОРЛ Југославије; Удружења канцеролога Југославије (оснивач), Југословенског друштва за историју и филозофију наука; Удружења алерголога и имунолога Југославије; Друштва за борбу против рака; Матице српске у Новом Саду, Старешинства Савеза сокола Југославије. Члан је Alliance Yougoslavie-France и др.

Преко 30 година је сарађивао у разним пројектима САНУ у Београду, где сада има звање сталног сарадника. За Савезни завод за здравље израдио је *“Индикације за лечење и ојерисање болесника у ОРЛ”*. Био је члан Уређивачког одбора и редактор југословенске верзије *“Међународне класификације болести и смрти”* СЗО. Сарађивао је са Министарством здравља Србије у разним комисијама за полагање специјалистичких испита. У Институту Србије за усавршавање у здравству био је наставник разних курсева за усавршавање лекара.

На Медицинском факултету у Београду био је активан и на организацијским пословима као члан разних факултетских одбора и комисија Савета и Деканата (секретар Савета 1959.). Основао је (са Б. Божовићем и И. Станковићем *“Дан школе”*, научни часопис Медицинског факултета *“Медицинска истраживања”* и годишње скупове *“Сиремљења и новине у медицини”*.

Био је секретар *“Терминолошког семинара Медицинског факултета”*, чији је следбеник *“Међудодељенски одбор за медицински језик и терминологију”* САНУ, чији је потпредседник. Био је и организатор и предавач семинара о методама и техници научно-истраживачког рада за студенте и млађе факултетске сараднике, као и члан Комисије за научни рад студената. Уређивао је и редиговао више уџбеника за Медицински факултет, а био уредник, редактор или сарадник часописа (многе основао): *Наука и природа*, *Bulletin Scientifique*,

Српски архив за целокуино лекарство, *Acta historiae medicinae pharmaciae stomatologiae medicinae veterinariae* и др. Објавио је уџбеник *“Практичка Ојориноларинџологија”* и *“Ојориноларинџологија”* за специјалисте опште медицине.

Сарађивао или уредио следеће приручнике: *“Дијагностичко-терапијски лекарски приручник”*; *“Превентивни рад у терапијској медицини”*; *“Мој лекар”*; *“Медицински лексикон”*, *“Медицински речник”* А Костића и др. У нашим и иностраним часописима публиковао је 160 радова стручног и научног карактера из разних болести ОРЛ и из историје медицине.

Оснивач је аудиологије у нас и конструктор прве изоловане коморе. Увео је први код нас (са С. Подвинецом) употребу операцијског микроскопа и функцијску микрохирургију средњег ува, а једини радио селективне операције у лабиринту унутрашњег ува, уз употребу ултразвука. Као ендоскописта увео је екстракцију гвоздених страних тела из трахеје и бронхуса користећи електромагнет.

У ринологији и максило-фацијалној хирургији бавио се пластичним захватима као и хирургијом малигнух тумора. Први је увео осмометрију, конструишући еталоне за испитивање органа мириса. У густатологији је израдио еталоне за испитивање органа укуса густатометријом.

Проф. Ђорђевић се највише бавио онколошким проблемима у области ларинкса и врата. Израдио је *“ТНМ класификацију за ОРЛ”* и био дуго година члан тимова Онколошког института за комбинована лечења у области ОРЛ. Сарађивао је са граничним струкама и институцијама. Посебно се бавио изучавањем историје медицине. Истовремено се бавио ОРЛ струком, педагогијом, научним радом, публицистиком и друштвеним активностима. Један је од оснивача *“Југословенског научног друштва за историју медицине, фармације и ветеринарства”* (сада Савез), *“Научног друштва за историју здравствене културе Србије”* и оснивач и уредник њихових часописа.

Одликован је Орденом рада са златним венцем и Орденом рада са црвеном звездом, а примио је и бројне повеље, плакете и признања. Пензионисан је као наставник универзитета 1982., али је и даље активан јавни друштвени радник.

Prof. Dr. Slobodan Đorđević, a retired professor of medicine, was born in 1921 in Valjevo. He entered the School of Medicine in Belgrade in 1940 and graduated in 1950 and was elected an Assistant Professor of the Surgery at the Department of Otorhinolaryngology.

He was gradually promoted until he was elected the Head of the Department of Otorhinolaryngology in 1970. In 1964 he was at the School of Medicine in Paris when he was elected an Assistant of the University of Paris. His postgraduate education included College de medicine des hopitaux de Paris, Schools of medicine in Nansi, Montpellier, Lyon, Strasbourg, etc.

He is a member of: Collegium Otorrhinolaryngologicum Amicitiae Sacrum, Societe Francaise d'ORL, Societe Francaise de Bronchoesophagologie, Societe Medicale Internationale d'Endoscopie et de Radiocinematographie, Societe Internationale d'Histoire de la Medecine, Societe Europeene pour l'Etude de l'Histoire d'ORL, Association et Fondation des eleves de l'Ecole Portmann de Bordeaux.

He is a full member of the Medical Academy of the Serbian Medical Association, Scientific Society for the History of Health Education in Serbia, Yugoslav ORL Association, Yugoslav Association of Cancerology. He is a permanent collaborator of SANU. He was the Secretary of the "Terminological Course of the School of Medicine".

He published 160 papers in domestic and international journals dealing with ORL and history of medicine. He received the Medal of Labor with Golden Wreath and Medal of Labor with Red Star.

Проф. др Слободан Ђорђевић:

Кућа: Лозничка 1а/II-4; 11000-Београд,

Тел. 011/344-3710.

ДРАГОСЛАВ С. ЂУКАНОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Драгослав Ђукановић, редовни професор Стоматолошког факултета у Београду на предмету Пародонтологија и орална медицина, доктор стоматолошких наука. Рођен је у Београду 1935. године од оца Светислава и мајке Јеленке Вуков. На Стоматолошки факултет у Београду уписао се 1954. године, а дипломирао је међу првима у својој генерацији са просечном оценом 9,66.

Своју магистарску тезу: "Процена хируршког лечења пародонтопатологије" одбранио је 1968. године, као прву одбрањену магистарску тезу из стоматологије у Југославији. Докторску дисертацију "Проучавање пародонцијума у гравидитету" бриљантно је одбранио 1974. године. Изабран је за асистента 1963., за доцента 1972., за ванредног професора 1977., а за редовног професора 1980. године.

Проф. Ђукановић је добитник Октобарске награде града Београда 1987. године за највише достигнуће и истраживачки рад на пољу медицинских наука; "Годишње награде СЛД за научно-истраживачки рад", 1988. и "за организацију здравствене заштите, 1978." као и "Награде за животно дело СЛД", 2003. године.

Боравио је више пута на стручном усавршавању и студијским посетама у Енглеској, Финској, Грчкој, Сједињеним Америчким Државама, Немачкој, Шведској, Аустралији и др.

Проф. Ђукановић је до краја 2003. године публиковао 304 рада, од којих 78 у иностраним часописима, као и 23 монографија, уџбеника и књига. Најзначајније од њих у којима је био коаутор су: монографије "Пародонтопатологија", два издања; "Болести уста", универзитетски уџбеник, четири издања; "Болести уста и зуба у сивановништву Београда", монографија, награђена Октобарском наградом; "Атлас обољења меких црквица усне дупље", универзитетски уџбеник, два издања; "Атлас пародонтопатологија", два издања; "Медицински лексикон", у коме је проф. Ђукановић главни уредник за стоматологију и аутор текста из своје области.

Својим бројним истраживањима и удбеницима постао је познат у целој земљи, као и ван њених граница. Учесник је великог броја конгреса, симпозијума и других научних састанака. Посебно је запажен његов рад у Светској стоматолошкој федерацији (Federation Dentaire Internationale - FDI). Она организује своје конгресе од 1900. године и у њу су учлањени стоматолози из преко 145 држава. Проф. Ђукановић је први Југословен који је икада доживео част да постане први потпредседник (пет година), а затим и председник Научног комитета ове организације и то у два мандата. Организовао је научни програм светских конгреса ове организације у Вашингтону, Амстердаму, Београду, Сингапуру, Милану, Берлину, Гетеборгу, Ванкуверу и Хонг-Конгу. Дугогодишњи је члан Комисије за истраживање и епидемиологију ове Федерације.

Професор Ђукановић је држао предавања на свих пет континената. Поред високе функције у Светској стоматолошкој федерацији, био је, или је сада члан: Academy of Dentistry International, са седиштем у САД (ADI) у којој је 2002. године изабран за потпредседника за земље Европе, Pierre Fauchard Academy, са седиштем у САД (PFA), Association for Dental Education in Europe (ADDE), International Association for Dental Research (IADR), International Research Committee of Implantology (IRCOI), Balkan Stomatological Society (BaSS), Groupment International pour Recherche Scientifique en Stomatologie et Odontologie (GIRSO), Академије медицинских наука, Српског лекарског друштва (редовни члан и председник Научне групе за превентиву у два мандата и члан Научног већа и организатор 6 научних скупова у њој), члан је десетак домаћих научних и стручних удружења у којима је вршио одговорне функције.

Проф. Ђукановић је већ три деценије активан у бројним форумима и телима СЛД-а. Био је у два мандата председник Стоматолошке секције (Подружница Београд), члан Управног одбора и Председништва републичке секције, итд. Један је од главних иницијатора за оснивање Секције за болести уста и зуба СЛД и њен први подпредседник, а одмах затим и председник. Један је од оснивача Секције за пародонтологију СЛД и Удружења пародонтолога Југославије и први потпредседник у њима.

Добитник је више признања СЛД, па и "Повеље СЛД".

Између бројних осталих функција и дужности, позвани је предавач на много конгреса и факултета у земљи и иностранству, организатор бројних семинара, иновација знања, референт за избор у

звање примаријуса, оцењивач и референт бројних научно-истраживачких пројеката, председник комисија за специјалистичке испите на Стоматолошком факултету и ВМА, шеф катедре за оралну медицину и пародонтологију у три мандата, управник Клинике за Болести уста у два мандата, продекан Стоматолошког факултета у два мандата, председник Комисије за науку, члан Комисије у Заједници науке Србије, Савета заједнице медицинских научних установа Србије и многих других.

Запажен допринос дао је Проф. Ђукановић раду Редакције Стоматолошког гласника Србије, где је више од две деценије члан Редакционог одбора. Рецензент је радова из области Пародонтологија и орална медицина. Члан је редакционих одбора још два стоматолошка часописа и рецензент.

Био је, или је сада, носилац 9 научно-истраживачких пројеката и учесник у њима преко 30 година. Из научног опуса Проф. Ђукановића требало би издвојити следећи допринос: научно је расветлио етиопатогенезу промена на пародонцијуму у gravidитету. Резултате је објавио у својој докторској дисертацији, на основу проучавања 1.100 особа; научно је објаснио и први увео у нас хируршку терапију обољења потпорног апарата зуба, и то још 1968. г. у својој магистарској тези и другим радовима; као главни истраживач, са својим сарадницима проучио је нови у нас креиран микропорозни биокерамички имплантат за надокнаду дела дефекта алвеоларне кости у инфракоштаним пародонталним цевовима, у оквиру регенеративне терапије пародонтопатија (1989-1998).

Својим истраживањима је допринео бољем научном сагледавању значаја трауматске оклузије на пародонцијум зуба и могућности елиминације оклузалног трауматизма; научном методологијом и приступом у више епидемиолошких студија (а посебно у једној на 45.056 особа) допринео је утврђивању чињенице да су у нас обољења пародонцијума (поред каријеса зуба) најраспрострањенија стоматолошка обољења; утврдио је да су пародонтопатије главни узрок губитка зуба после 45. године живота и на научно заснованим елементима дефинисао и прецизно први формулисао индикације за екстракцију зуба и тиме смањио број извађених зуба; утврдио је и индикације за многе лекове и терапијске процедуре; низом експеримената проучавао је утицај полних стероида и хидрокортизона на ткиво гингиве и пулпе зуба.

Prof. Dr. Dragoslav Djukanović is the full professor at the Faculty of Dentistry, University of Belgrade. He is the author of 23 monographs, text books and books and 304 papers, out of which 78 were published in international journals. His scientific achievements were rewarded by his election and re-election as President of the scientific committee of the World Dental Federation (FDI). He was the very first master of dental sciences in Yugoslavia, and holder of the PhD degree since 1974.

Professor Dr. Djukanović is a visiting professor at several universities and he delivered his lectures on all 5 continents. He participated at 19 world congresses and more than 120 other congresses and meetings. He served two terms as Head of the Clinic for Periodontology and oral medicine and Vice-Dean of the Faculty of Dentistry, and Head of the Department in three terms. He is the chief investigator in six scientific research projects.

His scientific achievements include elucidation of several unsolved dental problems, as well as those related to development of a new alloplastic implant used for bone defect replacement. He received more than 50 different awards, including Annual award for scientific research of the Serbian Medical Society (1998) and October Reward of the City of Belgrade for scientific research (1987), Belgrade for scientific research (1987), as well as the Award for Lifetime Achievements by Serbian Medical Society (2003).

He is a member of about 20 associations in the country and abroad, including Academy of Medical Sciences of the Serbian Medical Society, Academy of Dentistry Internationale and Pierre Fauchard Academy.

Проф. др Драгослав Ђукановић:

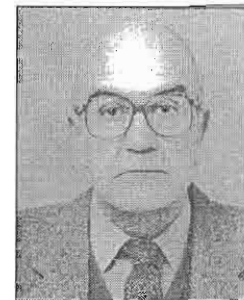
Кућа: Милоша Почеца 3; 11000 - Београд,

Тел: 011/3611-397, 063-886-6266

E-mail: drdjuka@bitsyu.net

ЂОРЂЕ Н. ЗРНИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1996. ГОДИНЕ

Др Ђорђе Зрњић, редовни професор Машинског факултета у Београду, академик АИНСЦГ, рођен је у Београду 1934. године од оца Ненада и мајке Маргите - рођене Микић. У Београду је завршио гимназију и Машински Факултет 1959. године.

По завршетку студија запослио се у "Србија - пројект"-у. За асистента Машинског факултета у Београду изабран је 1960. године, за доцента 1970., за ванредног професора 1979., а за редовног професора 1982. године. Магистрирао је и докторирао на Машинском факултету у Београду. Шеф Катедре за механизацију био је од 1988. до 1999. године. Декан факултета био је од 1994. до 1997. године.

Предавао је пројектовање фабрика, транспортних система и оптимизацију у пројектовању на основним и последипломским студијама. Основао је 1980. године јединствени профил магистарских студија из ове области у земљи, као и 1997. на енглеском језику, за стране студенте, "Mechanization and Machine Design". Посебна пажња се поклања синтези теорије и праксе. Предавао је по позиву 1984-87. на последипломским студијама на Факултету за стројарство и бродоградњу у Загребу. Окупио је и структурно повезао инжењере и научнике из ове области од 1976. године и организовао 15 научно стручних скупова (четири међународна). Б и о је руководио је већег броја магистарских и осам докторских теза. Одржао је низ предавања по позиву на Универзитетима у земљи и иностранству: 1980. Енглеска, 1986. Француска, 1989. Немачка, 1989., 1999., 2001., и 2003. Мађарска, 1996. Шведска.

На основу објављених стручних и научних радова укључен је у иностране асоцијације: ICAW (IFS); ИЕ - Атланта, EUROSIM, IFAC и Асоцијацију Универзитетских професора Европе из области транспорта (1980).- члан се постаје по позиву, са тренутним бројем чланова 37. Сарађивао је са једном од највећих енглеских консалтинг компанија CROWN AGENTS - Лондон и са фирмом YOX (Италија) на пројектима.

Написао је 8 књига јединствених у нашој библиографији из ове области (2 монографског карактера, пет као први коаутор), које су имале укупно 19 издања. Књига *Пројектовање ливница* (6 издања) ушла је у светску библиографију ливарства. Добио је награду Привредне коморе Београда (1989.) за најбоље реализовани и изведени пројекат “Централни погон за одржавање енергетског система Београда”, лоциран на Сави у кругу топлане. На Триеналу IFORS 2002 (Единбург), презентирани рад Best Variant Solution of Copper Ore Transportation (са својим докторантом А. Јовановићем), награђен је као један од шест најбољих радова из целог света.

Заменик је главног уредника часописа “Техника”- Машинство. Експерт је Савезне Владе. Редовни је члан Академије инжењерских наука Србије и Црне Горе. Његова биографија уврштена је у енциклопедију European Research and Development Database, part II Who's Who in European Research and Development.

Његова научна, истраживачка и стручна делатност обухвата развој теорије и праксе пројектовања фабрика, транспортних и складишних система (математичких модела и софтверске подршке), развој, пројектовање и конструкцију сложених транспортних машина.

Објавио је 171 стручни и научни рад у земљи и иностранству, од тога 81 у међународним публикацијама и поглавља у монографијама, PERGAMON, Elsevier Science 1997. и 1999. Већина научних и стручних радова је нашла реализацију у пројектантској пракси. Цитиран је око 270 пута. Руководио је научним пројектом MNTRS “Истраживање савремених метода за анализу и пројектовање сложених система и конструкција у механизацији” (1996-2000). Поставио је теоријску основу у области пројектовања сложених транспортних и складишних система (Large Scale Systems) у нас и остварио синтезу теорије и праксе, што је потврдио кроз низ изведених пројеката. Представља водећу личност у стручној и научној мисли у области транспорта у нашој земљи (и у претходној Југославији).

Развио је нови поступак за моделирање сложених транспортних система као обавезни део процедуре пројектовања и применио га у пракси. Метода TPD (Total Performace Design) омогућава паралелно вредновање (вишекритеријумска анализа) и симулацију процеса кроз итеративни поступак до налажења најповољнијег решења. Метода је верификована у пракси и коришћена код израде

четири доктората. За динамичку анализу сложених транспортних система развија оргиналне симулационе моделе. У књизи “*Technical System Symulation*”, Butterworths, Лондон 1989. приказана су три софтвера за симулацију у целости.

Први је уочио да већина процеса кретања материјала може да се опише Ерланговом расподелом, и да постоји разлика између резултата добијених коришћењем постојећих модела теорије редова чекања и стварних процеса. Одредио је поља реалних процеса кретања материјала и указао на могуће грешке.

Израдио је 92 пројекта од којих је изведено 59 објеката у земљи и иностранству и 97 елабората за потребе привреде. Развио је, пројектовао и конструисао низ сложених, оргиналних и савремених транспортних машина (посебно лучких дизалица) у земљи и иностранству (Бурма, Индонезија, Бангладеш, Немачка и Танзанија). Ове дизалице изведене су у фабрици “ГОША” См. Паланка и функционишу успешно низ година, као прве дизалице такве врсте изведене по сопственим пројектима у нашој земљи. Већина представљају иновације. Пројектоване и изведене конструкције представљале су основу за развој фамилија уређаја које је фабрика производила и извозила низ година. “ГОША” је добила посебно признање 1972. од фирме “CROWN- AGENTS”-Лондон, за најсавременије дизалице испоручене Танзанији.

Развио је и пројектовао сложене и велике системе (лучке терминале, складишно-дистрибутивне центре, ливнице, погон за одржавање енергетског система Града, флексибилне монтажне линије). Резултат је низ изведених савремених објеката у земљи и иностранству (Русија, Бурма, Индонезија), који и данас успешно функционишу. У пројектовању је коришћена развијена сопствена софтверска подршка, тако да су решења показала висок технички ниво и добре резултате изведених објеката у експлоатацији.

Руководио је Иновационим пројектима за МНТ: Развој система флексибилних програмски управљаних шинских транспортера; Развој мобилне хидрауличне платформе са активном носећом конструкцијом; Ревитализација привреде пројектовањем и реализацијом малих производних погона велике флексибилности”. Од стране института ICMET- Craiova, позван је 1998. да руководи пројектом “The analysis of metallic bunker's stability, that is exposed to static and to impulse dynamic strains”.

Prof. Dr. Đorđe N. Zrnić, academician of Engineering Academy of SCG, was born in Belgrade 1934, where he graduated (Dipl. Ing.) from Faculty of Mechanical Engineering, University of Belgrade. After graduation, he was engaged by "Srbija - projekt" company. In 1960 he was teaching assistant, and promoted into full professor in 1982. He received the M.Sc. and Dr.Sc. from the FME University of Belgrade. He has been the Head of Department of Mechanization, and 1994 - 1997 was the Dean of Faculty.

He published 171 scientific papers in Yugoslavia and abroad, including 81 in international publications and chapters in monographs, PERGAMON, Elsevier Science 1997 and 1999. He was cited about 270 times in journals and books.

He was supervisor of many M.Sc. thesis and eight Dr.Sc. dissertations. He was invited lecturer in the country and abroad: England, France, Germany, Hungary and Sweden. He wrote 8 books with totally 19 editions (2 monographs, 5 as first co-author). On the base of his research work he was included in international associations: ICAM (IFS); IIE - Atlanta, USA, EUROSIM, IFAC, Association of European University Professors from the field of Mechanical Handling and Logistics from 1980. - membership only by invitation. He had the cooperation with CROWN AGENTS - London, and YOX (Italy) on projects.

He received the award of Economy Chamber of Belgrade (1989.) for the best project, for industry, of the year. He received one of the six prizes on IFORS Triennial 2002 in Edinburgh, for presented paper. He is expert of Federal Government. He governed the scientific project "Investigation of modern methods for analysis and design of complex systems and constructions in mechanization", and many innovation projects.

He designed 92 projects out of which 59 have been realized in the country and abroad. He designed a series of complex, original and modern material handling machines (specially harbor cranes) in the country and abroad (Burma, Indonesia, Bangladesh, Germany, Tanzania). All these devices are functioning up to now. Many of them are innovative. He designed many complex systems (Port terminals, Warehouses, Foundries, Maintenance plants, Flexible assembly lines, etc). The result is a series of realized objects (Russia, Burma, Indonesia).

Проф. др Ђорђе Зрнић:

Машински факултет, Краљице Марије 16; 11000 - Београд

Тел. 011/337-0266; 337-0362.

Кућа: Чика Љубина 10; 11000 - Београд

Тел. 011/624-964.

E-mail: nenadzrn@yubc.net

КАТАРИНА Ж. ИСАКОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1974. ГОДИНЕ

Др Катарина Исаковић, редовни професор Фармацеутског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођена је у Лалићу (Војводина) 1926. године од оца Живојина Милина и мајке Зорке Ковачић. Гимназију је учила у Сомбору, Новом Саду и Бечеју, матурирала 1947. Исте године уписала се на Медицински факултет у Београду на коме је дипломирала 1953. У току студија, као одличан студент награђивана је три пута. Одбранила је 1962. докторску дисертацију "Улога Фабрициусове кесе у сиварању анитишела у ишића", из области имунологије.

У периоду од 1953.-1956. године била је асистент приправник на Институту за хемију Медицинског факултета у Београду, а затим је изабрана за асистента у Заводу за Микробиологију и имунологију Фармацеутског факултета у Београду. На овом факултету остаје до одласка у пензију 1992. године. Изабрана је за научног сарадника 1965., 1971. за вишег научног сарадника, 1974. за ванредног и 1977. године за редовног професора. Дала је велики допринос у оснивању и развоју Центра за имунолошка истраживања у Београду у коме је радила од његовог оснивања 1972. до одласка у пензију. После пензионисања и даље ради у Центру као саветник у научном раду све до 1997. године. Била је управник Завода за микробиологију и имунологију Фармацеутског факултета (1985-1992) и директор Центра за имунолошка истраживања од 1985. до 1990. године. Као директор, проширила је Центар просторно и кадровски што је условило увођење нове савремене проблематике.

У току 1963. и 1964. године била је на усавршавању у САД, у Одељењу за микробиологију Јелског Медицинског факултета. На краћим студијским боравцима била је у лабораторији проф. J. Vrachet-а на Слободном универзитету у Брислу, Белгија (1960); на курсу "Биолошка активност имуноглобулина" који је организовала Светска здравствена организација у Лозани, Швајцарска; и (1972) учесник курса за наставнике имунологије, у организацији Светске здравствене организације у Хелсинкију и Лами у Финској.

Члан је НДС-а од 1974. године; Друштва имунолога Југославије од 1968. године (оснивач Друштва); Америчког друштва имунолога од 1965; Међународног друштва за развојну и упоредну имунологију од 1975. У друштву имунолога Србије и Југославије била је благајник, затим секретар и председник. Била је представник у Скупштини Међународне уније имунолошких друштава и члан Међународне комисије за стандардизацију у области имунологије. Целокупна научна активност односи се на фундаментална истраживања из имунологије.

Укупно је публиковала 195 научних радова, од тога 150 у водећим међународним часописима: *J. exp. Medicine*, *Nature*, *European J. Immunology*, *J. Immunology*, *Immunology*, *Science*, *J. Neuroimmunology*, *Clin. And Exp. Immunology*, *Immunopathology* и др. Коедитор је књиге “*Microenviromental Aspects of Immunity*” Plenum press, 1972. и коаутор књига “*Основи имунологије*” штампарија Фармацеутског факултета, 1979; “*Имунологија*”, Практикум, 1992.; са сарадницима је написала поглавље “Имунологија” (стр. 171-269) у књизи “*Имунологија са епидемиологијом*”, 1979.

Одржала је предавања по позиву у научним институцијама Чехословачке, Финске, Швајцарске, Румуније и САД, и уводна предавања на научним скуповима; “Имунолошки аспекти леукемије” у Будимпешти; “Тимус и сазревање лимфоцита”, Европски конгрес имунолога у Загребу и “Лимфоцити хроничне лимфоцитне леукемије”, научни међународни скуп у Дубровнику. Такође, држала је предавања по позиву на научним скуповима у нашој земљи. Научна активност обухвата неколико области имунологије: имунологија пгица, онтогенеза имунолошке реактивности, старење имуног система, ауто толеранција и аутоимуност, функционална повезаност имуноског система, нервног и ендокриног система, и малигни лимфоцити: леукемије и лимфоми.

Радећи у САД, на Јелском Универзитету, прва је показала да тимус сисара има битну улогу у настајању имунолошке толеранције (*J. Exp. Med.*, 1965). Годину дана касније, са сарадницима, указује на значај тимуса у настајању *Myasthenia-e gravis* и аутоимуности уопште (*Ann. N. Y. Acad. Sci.*, 1966). Касније, њена група истраживача у сарадњи са научним радницима Института за неурологију КЦС, први описују промене у кортикалним епителним ћелијама тимуса у болесника са *Miasteniјom gravis* (*J. Neuroimmunology*, 1989) и указују

на могући поремећај у селекцији тимоцита што би за последицу могло имати аутореактивност уместо ауто толеранције. (*Clin. Immunology and Immunopathology*, 1981).

Иста група аутора показује да епителне ћелије кортекса и медуле тимуса имају различиту улогу у патогенези *Myasthenia-e gravis* (*J. Biochemistry*, 1991). Међу првима у свету изучава Фабрицијусову кесу у пилића, а касније и тимус, и резултате ових истраживања са сарадницима објављује у *Nature*, 1963. и у *Intern. Arch. Allerhy*, 1964. Прва са сарадницима саопштава да бурза није неопходан орган за стварање антитела (*Nature*, 1966). и да у бурзи постоје и тимус-зависни лимфоцити (*Folia Biol.*, 1977). Значајни резултати су добијени после уклањања примордијума бурзе у току ембриогенезе, као и после ембрионалне тимектомије (*Immunology*, 1977; *Exp. Nematology*, 1976; *Eur. J. Immunology*, 1975). Малигни лимфоцити хроничне и акутне лимфоидне леукемије били су дуже времена њен научни интерес.

За научни рад додељена јој је Седмојулска награда 1981. године. Добитник је Повеље СО Вождовац за 1989. годину, за успешно руковођење Центром за имунолошка истраживања. Добитник је Признања Савеза лекарских друштава Југославије (за развој имунологије), и Захвалнице Заједнице медицинских научних установа за допринос у раду.

Проф. Исаковић усмерава свој рад и ка подизању младих имунолога. Под њеним руководством одбрањено је 11 магистарских радова и 14 докторских дисертација. Залаже се за развој имунологије кроз Заједницу медицинских научних установа, и Фонд за научни рад (фундаментална истраживања). Била је члан бројних комисија ових организација. Од 1986-1990. године била је координатор макропројекта Имунологија, као и многобројних подпројеката. Била је члан Савета Републичког и Савезног ГИБИТ-а, а на Фармацеутском факултету председник комисије за научни рад.

Prof. Dr. Katarina Isaković was born in Lalić in 1926. She graduated from the Faculty of Medicine in Belgrade in 1953, and defended her PhD thesis in the field of immunology in 1962. Since 1953 till 1956 she kept the post of the assistant professor at the Institute of Chemistry of the Faculty of Medicine, to be subsequently transferred to the Faculty of Pharmacy, Institute of Microbiology and Immunology where she remained until her retirement in 1992. She was elected Professor in 1977.

Her contribution related to foundation and development of the Center for Immunological Research was enormous, and she was Director of the Center during the period 1985-1990. The period between 1953 and 1964 she spent at Yale University, USA for advanced training, and she also spent some time in Belgium, Switzerland and Finland.

She is a member of the Serbian Scientific Society, Society of Yugoslav Immunologists (one of its founders), American Association of Immunologists, International Society for Developmental and Comparative Immunology.

Her complete scientific activity was focused to fundamental research in the field of immunology. She published total of 195 scientific papers, out of which 150 were published in the leading international journals. She received The Seventh July Reward for her scientific achievements in 1981, as well as other acknowledgments.

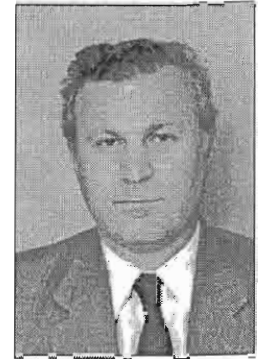
Проф. др Катарина Исаковић:

Кућа: Коче Капетана 6; 11000 - Београд

Тел: 011/444-8736.

МИЛОШ А. ЈАНИЋИЈЕВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Милош Јанићијевић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1947. године у Врби (општина Краљево), од оца Александра и мајке Ружице Вучинић. Гимназију завршио у Краљеву, а дипломирао на Медицинском факултету у Београду 1973. године са средњом оценом 9,1. Као студент је био демонстратор и аутор 3 стручно-научна рада. Лекарску каријеру започео у Неурохируршкој клиници у Београду (1975.); специјалистички испит из неурохирургије положио 1980. Одбранио магистарски рад: *Касни резултатни оперативни лечења хидроцефалуса у деце методом вентрикулоаурикулосијомије* (1979); докторирао на тему: *Глиоми хемисфера велике мозга* (1986). Био је на стручном усавршавању и студијским боровцима у неурохируршким одељењима у National Hospital у Londonu, Universitatshospital у Цириху, Research Institute of Neurosurgery у Kijevu и Colorado University у Njujorku.

Био је помоћник директора (1991.-1992.), начелник одељења (1992.-1995.), и директор Института за неуро-хирургију Клиничког центра Србије (1995-2001). Наставничку каријеру започео као асистент приправник за предмет Хирургија-неурохирургија (1979), биран у сва сарадничка и наставничка звања, а 1997. године изабран за редовног професора Медицинског факултета у Београду.

Године 2000. је изабран за ванредног члана Академије медицинских наука СЛД. Био је председник Научног већа КЦС (1993-2000.). Члан је Судскомедицинског одбора Медицинског факултета од 1996. Био је генерални секретар Удружења неурохирурга Југославије (1992.-1998.); члан Управног одбора Југословенског друштва за неуронауке (од 1995.) и председник је Етичког комитета СЛД (од 1996.). Члан је уређивачких одбора часописа Acta Infectol. Jugoslavica и Клиничка и експериментална неурологија.

Био је директор научног програма VIII Ann Meeting Laser Assoc Neurosurg Intern (1990.), председавао сесијама на I World Congr Laser

Med (1996.), и I Inter Conf Emerg Surg (1996.), као и на бројним домаћим стручно-научним скуповима. Био је председник Организационог VIII конгреса неурохирурга Југославије (1998.).

Био је руководилац је подпројекта Биолошки потенцијал интранијумских тумора (1996.-2000.), координатор пилот-клиничке студије о фармакокинетици тиазофурина у централном нервном систему (1996.-2000.), сарадник у подпројекту Одложено погоршање стања након субаракноидне хеморагије (1996.-2000.) и пројекту Дуговременска прогноза лечених малигнух тумора мозга (1985.).

Објавио је укупно 265 публикација из области неурохирургије. Коаутор је монографије *Хидроцефалус у деце клинички и хируршки проблеми* (1980.), а за монографију *Тумори мозга* је награђен Октобарском наградом града Београда (1994.). Коаутор је у уџбеницима *Неурохирургија* (1985.), *Неурохирургија-приручник* (1984.) и аутор поглавља у књигама *Ласери и апликације* (1990.), *Основи неурохирургије* (1998.) *Украјинска медицина* (1999, 2002) и уџбенику *Хирургија* (2000). Уредник је и аутор у монографији *Хирургија тумора базе лобање* (2004). Посебно се бавио хируршким лечењем хидроцефалуса у деце, хируршким компликацијама и дуговременском прогнозом болести из чега су проистекли магистарски рад, прва монографија у нашој земљи (1980.) и већи број радова из овог домена.

Увео је микрохируршки поступак у операцијама глиома мозга; учествовао у дефинисању протокола за лечење малигнух тумора централног нервног система; учествовао у формирању првог интердисциплинарног конзилијума из овог домена и изучавао дуговременску прогнозу малигнух тумора мозга. Увео је директну електоркортико-стимулацију у операцијама тумора локализованих у функционалним зонама мозга. У оквиру експерименталне неуроонкологије се бавио биолошким потенцијалом и стереоидним рецепторима можданих тумора. Најзначајнији радови: *Our surgical strategy in cerebral midline tumor surgery - Advantage of the usage of CO2-laser in surgery of intracranial tumors* - *Директна електрична стимулација кортекса у операцијама тумора унутар и у близини централне моторне зоне* - *Intermediate filaments expression a tool for further fenotypic differentiation of brain tumors* (коаутор).

Први у нашој земљи је применио ласер у операцијама интракранијалних тумора; држао предавања на првом специјал-

истичком курсу (1989.) и објавио поглавље о употреби ласера у неурохирургији (1990.). Најзначајнији рад: *The laser surgery of brain stem and craniocervical junction lesions*.

У сарадњи са хирурзима граничних дисциплина увео је комбиновани транскранијални-трансфацијални приступ туморима предње базе лобање у истом оперативном акту. Најзначајнији радови: *Комбиновани краниофацијални приступ туморима предње базе лобање* - *Surgical treatment of tumors of the fronthoethmoidal region* (коаутор).

У неуротрауматологији је дао допринос разумевању етиопатогенезе, хируршкој техници и избору пластичних материјала за затварање трауматских и спонтаних назоликворних фистула. Скренуо је пажњу на проблем минорних повреда главе, допринео разумевању њихових хируршких компликација и предложио стандардизацију дијагностичких и превентивних поступака. Најзначајнији радови: *Management of treatments with mild craniocerebral injuries - Prognostic factors in acute head injuries brain stem contusion during first week* (коаутор) - *Дијагностички и терапеутски проблеми риноликвореје*.

За стручно-научни допринос у области ангиома мозга добио је Повељу Неурохируршке клинике (1988.). Објавио је највећи број радова из ове области у домаћој литератури. Најзначајнији рад: *Хирургија артериовенских малформација мозга* - ретроспективна анализа 147 случаја. Актуелно се бави клиничким истраживањем и увођењем нових хируршких приступа туморима и кавернозним малформацијама можданог стабла. Најзначајнији рад: *Surgical treatment of the brain stem tumors*. Сарадник је у актуелном научно-истраживачком пројекту "Развој биомедицинских инекционих материјала и производња програмираних својстава".

Prof. Dr. Miloš Janičijević was born in 1947 and graduated from the Faculty of Medicine in Belgrade in 1973. In 1979 he defended his MSc thesis, received Board Certificate in neurosurgery in 1980, and was awarded PhD degree in 1986. He visited university neurosurgical hospitals in London, Zurich, Kiev and New York.

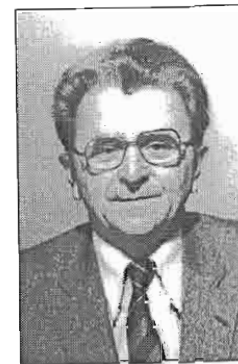
He is full time professor of neurosurgery, and was a Director of the Institute for Neurosurgery, President of the Scientific Board of the Clinical Center of Serbia and President of Ethical Committee of the Serbian Medical Society. During the Period 1992-1998 he was also Secretary General of the Yugoslav Association of Neurosurgeons.

He published, as the author and contributor 7 books and 265 publications in neurosurgery. Main topics of his surgical and research activities include: a) surgical treatment, complication and long-term survival of hydrocephalics, b) cerebral glioma microsurgery including brain stem glioma, direct electrocortical stimulation in different brain areas, tumor surgery using CO2 laser, c) combined approaches to anterior cranial base tumors, d) surgical repair of nasal CSF fistulas and e) surgical treatment of cerebral angiomas. In experimental research, he is the head of the project on biological potentials of intracranial tumors.

Проф. др Милош Јаничијевић:
Институт за неурохирургију, КЦ Србије
Вишеградска 26; 11000 - Београд,
тел: 361-5547, 363-5044
Кућа: Бјеловарска 5а; 11000 - Београд,
Тел: 011/3975-675;

ДОБРИВОЈЕ Т. ЈОВАНОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1979. ГОДИНЕ

Др Добривоје Јовановић, редовни професор Саобраћајног факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је у Бељини код Чачка 1923. године од оца Тихомира и мајке Зорке Обрадовић. На Електротехничком факултету у Београду дипломирао и докторирао је 1951. и 1963., респективно.

Радио је (а) преко 10 година у Институту за нуклеарне науке у Винчи на развоју електронских кола, инструмената и мерних метода за нуклеарна истраживања; (б) 5 година у Институту за аутоматiku и телекомуникације “Михајло Пупин” у Београду на развоју логичких кола и меморија за прве домаће електронске рачунаре, телефонске централе и телепринтере; (в) 5 година у Институту ЕИ Земун на развоју првих домаћих дигиталних телефонских централа и система за аутоматску детекцију и исправљање грешака у дигиталним сигнаlima; (г) 15 година на Електронском факултету у Нишу, где је биран за ванредног, а онда за редовног професора за предмет Компоненте дигиталних система (Логичка кола и меморије), чију концепцију креира самостално и објављује оригиналан универзитетски уџбеник први из области дигиталне електронике у нашој земљи; (д) 20 година на Саобраћајном факултету у Београду где 1) оснива Катедру за техничку кибернетику, руководи њом и кроз наставу формира предмет Електроника, телекомуникације и аутоматизација управљања (“Саобраћајно транспортна кибернетика”), 2) један је од оснивача Одсека за ПТТ саобраћај којим руководи од оснивања (1971.) до одласка у пензију (1988); 11 месеци у Француској, у Центру за нуклеарна истраживања у Saclay -у на развоју специјалних уређаја за нуклеарна истраживања.

Руководио је израдом већег броја магистарских и докторских теза. Држао је наставу на последипломским студијама на Електронском факултету у Нишу и на Саобраћајном факултету у Београду. Учествовао је на више домаћих и међународних скупова са

радовима. Руководио је и учествовао у изради више пројеката у области електронике, телекомуникација, рачунара, саобраћаја и веза. Аутор је 6 патената.

Био је члан Управног комитета европског научног истраживачког Пројекта COST 306 (електронска размена података у међународној трговини и транспорту). Био је подпредседник Комисије за научноистраживачки рад SMEITJ-а и члан жирија за доделу Октобарске награде Београда за техничке науке. 1987. изабран је за члана Знанственог савета за промет Југословенске академије знаности и умјетности.

Одликовања, признања и награде: Повеља од Института Винча, Орден рада са црвеном заставом за допринос у развоју науке, образовања и рада Универзитета у Београду - поводом прославе 150-те годишњице постојања и рада Универзитета, Орден рада са сребрним венцем, две Повеље од Електронског факултета Универзитета у Нишу, Плакета од Факултета прометних знаности Свеучилишта у Загребу, Плакета Града Београда, Признање од Друштва инжењера и техничара Саобраћаја и веза Нови Сад, Благодарница од Техничког факултета у Битољу, Захвалница од Техничког факултета у Чачку, награда ЕТАН-а.

Кроз научно истраживачку делатност у областима нуклеарне електронике, телекомуникација, рачунара, управљања у области саобраћаја и веза, универзитетског образовања и социо-кибернетике, у домаћим и иностраним часописима објавио је преко 130 радова од којих су неки цитирани у домаћој и иностраној литератури.

Међу више запажених научних доприноса истичу се оригинална решења електронских кола, мерних метода, уређаја и система (*Echelle binaire Rapide - Fast Pulse Height Analyzer - High Voltage Power Supply 0 - 2000В*, и др.). У решењу кола датог у раду *Мултивибратор Circuit Using PNP and NPN Junction Transistors* (Electronic Eng., 1959) је коришћењем комплементарних биполарних транзистора постигнута комплементарна симетрија (COmplementary Symetry - COS) - претеча комплементарној симетрији добијеној коришћењем MOS транзистора у развоју познате COSMOS технологије. Метода за појачавање малих електричних сигнала коришћењем интегратора и диференцијатора дата у докторској дисертацији и презентирана на конференцији ИМЕКО 1964 се и данас користи у пројектовњу савремене инструментације у истраживачким лабораторијама. Исто

тако једноставно решење електронског кола за заштиту редног транзистора од прегоривања у стабилним изворима напајања у условима кратког споја, дато (са коаутором) у раду *A Simple Circuit for the Protection of the Stabilized Transistor Power Supplies* нашло је широку примену у пројектовању извора напајања за велики број различитих транзисторских уређаја.

Радови из области система саобраћаја и веза односе се на аутоматизацију управљања саобраћајем на аутопутевима, у градовима, на безбедност (на пример рад Филозофија безбедности у пројектовању система и управљању у области саобраћаја, дигитализацију телекомуникационих система. Један број радова из области електронске размене података (Electronic Data Interchange - EDI), електронске трговине и аутоматизације пословања (The Role of the Telecommunications Network in Development of Logistic Systems (with Special Attention to the Electronic Transmission of Documents in International Trade and Transport - COST306-EDI у Међународном робном саобраћају и Проблеми стандардизације - EDI и Електронска Трговина у светлу Информационе научно технолошке револуције, и др.) су пионирског карактера подстичући развој ове области у нашој земљи.

Кроз образовну делатност креирао је неколико курсева у оквиру редовне и последипломске наставе ("Логичка кола и меморије", "Компоненте дигиталних система" - "Микропроцесори", "Електроника, телекомуникације и аутоматизација управљања", "Саобраћајно транспортна кибернетика", "Аутоматизација управљања саобраћајно транспортним процесима", Примена кибернетике и информатике у железничком саобраћају, и др. и за неке од њих написао одговарајуће уџбенике. Из области универзитетског образовања и социокибернетике запажени су му радови *"Модел управљања друштва и универзитетско образовање инжењера ПТТ саобраћаја"*, *Пословни систем као ћелија друштва са асиметријом права и обавеза*, *The Information Scientific Technological Revolution Changing Mode of Living of Society*, и др.

Prof. Dr Dobrivoje Jovanović was born in Beljina, Serbia in 1923. He received his B.S. and Ph.D. degrees from the School of Electrical Engineering in Belgrade in 1951 and 1963, respectively.

He worked at the Institute of Nuclear Sciences in Vinca (10 years), Mihajlo Pupin Institute for Automation and Telecommunications (5 years) and Ei Zemun Institute (5 years), University of Niš (15 years) University of Belgrade (20 years), Nuclear Research Center Saclay (1 year) on research and development of nuclear instrumentation, hardware (analog circuits, logic circuits and memories) for computers, traffic and transportation control and communications systems including education and socio-cibernetics.

He is the author of over 130 papers, 8 books, 6 patents and over 20 projects. He created several original university courses in analogue and digital electronics, telecommunications and traffic and transportation cybernetics.

His major scientific contributions include those in the field of electronic circuit design (the electronic circuit with Complementary Symmetry - a predecessor of the complementary symmetry existing in the well known COSMOS technology and others), electronic devices and measuring methods.

Проф. др Добривоје Јовановић:
Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305
Кућа: Новопазарска бр. 27; 11000 Београд
Тел. 011/450-176.
E-mail: dobriboca@ptt.yu

МИЛАН Т. ЈОВАНОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Милан Јовановић, научни саветник на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1939. године у Крагујевцу од оца Томе Јовановића, електро-машинског инжењера, и мајке Ружице, домаћице. Основну школу завршио је у Крагујевцу, док је гимназију започео и завршио у Београду. Технолошко-металуршки факултет уписао је 1957. године, а дипломирао је са просечном оценом 9 на Металуршком одсеку истог факултета 1962. године.

У Лабораторији за реакторске материјале Института за нуклеарне науке "Винча" запослио се одмах после завршетка студија, и у истој Лабораторији (садашња Лабораторија за материјале) био је запослен до краја 2002. године када одлази у пензију. Као стипендиста Међународне агенције за атомску енергију (ИАЕА) школске 1968/1969. године боравио је у Енглеској где је на Универзитету у Бирмингему магистрирао. Докторирао је 1978. године на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду. За научног сарадника изабран је 1979., а за вишег научног сарадника 1986. године. У звање научног саветника изабран је 1993. године. Више пута боравио је у Канади. Током 1985. и 1986. године био је на пост-докторској специјализацији на Универзитету у Торонту, а од 1993. са повременим прекидима до 1997. године на University of Alberta у Edmontonu, боравио је као професор по позиву. Све до одласка у пензију налазио се на месту шефа Одељења за метале. После одласка у пензију и даље је активан у истраживачком раду.

Др Милан Т. Јовановић је члан председништва Савеза инжењера металургије Србије и Црне Горе и редакције часописа "Journal of Serbian Chemical Society". Члан је American Society for Metals (ASM), American Metallographic Society i Society for Advanced Materials Process Engineering (SAMPE). Са групом сарадника био је 1977. године награђен Годишњом наградом Института у Винчи, а 1981. године и Годишњом наградом Лабораторије за материјале.

Неколико пута радови су му били награђени на конференцијама ETAN-а, а један дипломски рад чији је био научни руководилац добио је Октобарску награду града Београда 1991. године.

Целокупна научна активност др Милана Т. Јовановића везана је за основна и усмерена истраживања у области физичке металургије и науке о материјалима. Објавио је укупно 165 научних и стручних радова, од тога 45 радова у међународним часописима и 14 радова у националним часописима, а реферисао 72 рада на међународним и домаћим конференцијама. Осим тога, под његовим научним руководством урађена су четири дипломска рада, пет магистарских радова и једна докторска теза.

Велики део истраживачке делатности др Милана Т. Јовановића био је посвећен фундаменталном испитивању процеса ојачавања легура. У више научних радова, као и у докторској тези, испитивани су механизам термичког таложења, утицај претходне деформације на кинетику термичког таложења (деформационо старење), као и механизам термичког таложења које се одвија под истовременим дејством температуре и деформације (динамичко деформационо старење).

Бавећи се истраживањем микроструктуре и механичких особина металних материјала за примену на високим температурама (суперлегура и интерметална једињења) др Милан Т. Јовановић објавио је више научних радова. Посебно поглавље међу овим истраживањима било је добијање суперлегура са усмереном, па чак и монокристалном структуром. Технологија производње турбинских лопатица млазних авиона са усмереном и монокристалном структуром припада области високе технологије, а група истраживача у Лабораторији за материјале успела је да добије одливке суперлегура са таквом структуром. У новије време бавио се истраживањима у области интерметалних једињења, тј. алуминида никла и титана који представљају најновију генерацију металних материјала за примену на повишеним температурама.

Током неколико година боравка у Канади и сарађујући са канадском нуклеарном агенцијом (AECL) и истраживачким центром HYDRO, резултатима својих истраживања допринео је бољем упознавању многобројних параметара који утичу на процес тзв. успореног пуцања хидрида. Његови резултати у области лома хидрида допринели су бољем упознавању процеса настајања хидрида, као и њиховог утицаја на особине материјала који се користе у нуклеарној технологији.

Са групом сарадника радио је на освајању технологије производње импланата од легура титана намењених ортопедској и стоматолошкој хирургији.

Радови који најбоље дају опис активности др Милана Т. Јовановића су:

М. Јовановић, "The Isothermal Growth of Secondary Phase Particles in a Dilute Uranium Alloy", *Journal of Nuclear Materials*, 35 (1970), 223-230.

М. Јовановић, В. Ђурић, Ђ. Дробњак, О. Несић, Р. Костић, "Ageing of Cu-Be Alloys with and without Cobalt Addition", *Materials Science and Technology*, 2 (1986), 122-128.

М. Јовановић, А. Stern, H. Kneis, G.C. Weatherly, M. Leger, "Thermal Diffusion of Hydrogen and Hydride Precipitation in Zr-Nb Pressure Tube", *Canadian Metallurgical Quarterly*, 27 (1988), 323-330.

М.Т. Јовановић, S. Tadić, "Influence of Temperature Exposure on Microstructure and Creep Resistance of IN-100 Superalloy", *Materials Characterization*, 30 (1993), 3-12.

М.Т. Јовановић, G.K. Shek, H. Seahra, R.L. Eadie, "Metallographic and Fractographic Observations of Hydrides During Delayed Hydride Cracking in Zr-2.5%Nb Alloy", *ibid*, 40 (1998), 15-25.

М.Т. Јовановић, Z. Mišković, B. Lukić, "Microstructure and Stress Rupture Life of Polycrystal, Directionally Solidified and Single Crystal Castings of Nickel-Based IN 939 Superalloy", *ibid.*, 40 (1998), 261-268.

М.Т. Јовановић, R.L. Eadie, Y. Ma, M. Anderson, S. Sagat, B. Перовић, "The Effect of Annealing on Hardness, Microstructure and Delayed Hydride Cracking in Zr-2.5Nb Pressure Tube Material", *ibid*, 47 (3-4) (2001), 259-268.

Dr Milan T. Jovanović was born in Kragujevac in 1939. He graduated at the Faculty of Technology and Metallurgy, the University of Belgrade in 1962. Since 1962, he has been working at the Department of Materials Science, Institute of Nuclear Sciences "Vinča". As a scholarship holder of the International Atomic Energy Agency (IAEA) he obtained M.Sc. degree in 1969 from the University of Birmingham, England.

He earned his doctoral degree in 1978 from the Faculty of Technology and Metallurgy, the University of Belgrade. He spent two years (1985. and 1986.) on post-doctoral studies at the University of Toronto in Canada. From 1993. to 1997. he was invited professor at the University of Alberta, Edmonton, Canada.

The whole scientific activity of Dr Milan T. Jovanović was connected to both fundamental and applied research including several fields of physical metallurgy and materials science, such as: - nuclear technology and metallic materials for nuclear reactors; - processes of strengthening of non-ferrous alloys, especially copper, aluminum and precious-based alloys; - metallic materials for high temperature application (superalloys and intermetallic compounds); - metal matrix composites; - metallic materials for ortopedic and dental implantology.

Dr Milan T. Jovanović published 165 papers in total, among which 45 in leading and well known scientific international journals, 14 in national journals and presented 72 papers at international and national conferences. He was also supervising several bachelor, master and doctoral thesis.

Др Милан Т. Јовановић
Хаџи Рувимова 15-17/IV, стан 14
11000 Београд
тел: 2450-057;
E-mail: tmsj@ptt.yu

ДРАГОЉУБ Ђ. КАВРАН

Члан Друштва од 1996. године

Др Драгољуб Кавран, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1933. године, у Београду, отац Ђура. Завршио III Мушку гимназију и Правни факултет у Београду, са одличним успехом. Награђиван. Докторирао са темом "Руковођење у органима државне управе" на Правном факултету Универзитета у Београду.

Део своје специјализације обавио је у САД, Великој Британији, Италији. Језици: енглески, руски, италијански, служи се немачким и француским.

Поред права студирао је и светску књижевност. Изабран за асистента за управно право и јавну управу на Правном факултету у Београду 1959. године, а за редовног професора Управног права и Науке о управљању 1980. године.

Након међународног конкурса 1998. године био је именован на положај Специјалног техничког саветника за Јавну управу Генералног секретара Уједињених нација са седиштем у Њујорку. Од 1983, уз послове Специјалног техничког саветника, обављао и дужност Регионалног координатора Програма развоја јавне управе и јавних финансија Уједињених нација за Европу, Блиски и Средњи Исток. У том својству организовао рад на анализи и усавршавању рада државне управе и јавних служби на Бахреину, у Бугарској, Грчкој, Египту, Јемену, Јордану, Катару, Кувајту, Оману, Мађарској, Пољској, Саудијској Арабији, Совјетском Савезу, Турској, Чехословачкој и Уједињеним Арапским Емиратима.

Године 1984. постављен је за в.д. директора Одељења за јавну управу у Сектору за Међународну техничку сарадњу и развој Уједињених нација. На захтев Наставно-научног већа Правног факултета, на Правни факултет у Београду вратио се 1986. Од тада одржава наставу из предмета Управно право и Наука о управљању на редовним и последипломским студијама. Биран за шефа Катедре за јавно право у три маха.

У Југославији је предавао на правним факултетима у Љубљани и Марибору, Подгорици, Новом Саду, Крагујевцу и Приштини. Предавао и на факултетима Организационих наука у Београду и Крању и на Факултету политичких наука у Београду.

У иностранству учествовао на бројним универзитетима у разним земљама. Предавао је на: *Micigena - Ann Arbor*, 1970. Курсеви на последипломским студијама: Управни системи у упоредној перспективи: САД, Совјетски Савез, Француска и Југославија. и курс: Искуства у учешћу грађана у управљању јавним пословима.

У току 1970. предавао на универзитету *Kolumbija, Misuri i Kent State Univerzitetu* у Охају. Курсеви: Основе јавне управе, Модели јавних служби и Политичке и организационе детерминанте управљања јавним пословима.

Одржао предавања по позиву у области јавне управе, административног права, кадровске политике, управљања јавним пословима, упоредног права, организационе теорије и процеса административне реформе и реорганизације: у Канади: на Карлтон Универзитету и Универзитету Онтариј, У САД: на Колумбији, *Fordham -u*, Њујорк Универзитету, Државном Универзитету Мичигена, Универзитету Небраске, Универзитету Тексаса, Универзитету Кентакија и Универзитету Аризоне.

Био гостујући професор или предавао на универзитетима или Институтима за јавну управу у Великој Британији, Индонезији, Италији, Индији, Јапану, Јемену, Катару, Казахстану, Кенији, Кини, Киргистану, Монголији, Немачкој, Непалу, Пакистану, Португалији, Филипинима, Холандији, Туркменистану, Турској, Уједињеним Арапским Емиратима, Замбији, Зимбабвеу и Шпанији.

Са писменим и објављеним рефератима учествовао је на преко стотину светских или међународних конгреса, симпозијума и конференција и семинара у Европи, Америци, Азији и Африци.

Вршио или врши дужности; председника Савеза удружења кадрoвских стручњака Југославије, председника Удружења за јавну управу Југославије, председника комисије за реформу високог образовања, потпредседника Савезне комисије за реорганизацију државне управе потпредседника Комитета за персонална питања Међународног Института за административне науке у Брислу, члана стручних група за образовање, за реорганизацију државне управе Међународног Института за административне науке, члан је радних група ЕГПА и Америчке асоцијације за јавну управу, итд.

Декретом председника др Мугабеа, у периоду од маја 1987. до маја 1989. био председник Комисије за ревизију јавне управе Зимбабвеа. Од 1989. године вршио је или врши дужност шефа мисија експерата Уједињених нација ради истраживања и оцене рада органа државне управе и припреме пројеката управне реформе и реорганизације у бројним земљама у развоју.

Био је председник Секције: Будућност Јавне управе Светског Састанка експерата за јавну управу и финансије Уједињених нација у *Argrowood -u*, маја 1992. године.

Био је члан мисија за реформу система управљања Светске банке и Уједињених Нација у Индонезији у више наврата.

На Листи сталних експерата Уједињених нација за област јавне управе више од двадесет година.

Био је Главни и одговорни уредник Југословенског часописа "Кадрови и рад" од 1970. до одласка у Уједињене нације, 1981. године. Заменик је Главног и одговорног уредника часописа "Архив за правне и друштвене науке".

Објавио је укупно 23 књиге и удбеника у области јавне управе, теорије и праксе организације, кадровске политике и управне реформе и реорганизације. Коаутор је удбеника објављеног у САД у више издања: "*Management in an International Context*"; "*Наука о управљању*", *Организација, кадрови и управљање*; *Public Administration and Public Policy*, *Gosudarstvennoe Upravljenje i Gosudarstvennaja politika*; *Public Administration Policy Studies Volume I Administrative reform and Civil Service Training*, *Office for Project Services*, *United Nations Development Programme*; *Право и животиња средина Зборник радова*, уредио са Горданом Петковић;

Објавио преко 400 студија, монографских радова, чланака и прилога у Европи, Америци и Азији. Досада, водио је више од 60 пројеката у области управне реформе и реорганизације у преко 40 земаља, на 4 континента, након чега су вршене реорганизације државне управе и јавних служби у тим земљама. Подносио у више махова надлежним органима нацрте пројеката управне реформе у Србији и Југославији, а руководилац је пројекта реформе државне управе Црне Горе.

Prof. Dr Dragoljub Kavran, is the Head, Department for Public Law, Belgrade University School of Law, Chair, Professor of Administrative Law and Public Administration, Chairman, Yugoslav Association for Public Administration.

He was born in 1933 in Belgrade. He studied Law and World Literature, specialized in Administrative Law, Public Administration and Personnel Policy in USA, England and Italy. Taught Administrative Law, Public Administration and Personnel Policy courses at Belgrade and Ljubljana Universities, visiting professor, Michigan University - Ann Arbor, Western Michigan University, Columbia, Missouri, U. of Arizona, New York University etc.

Between 1981-86 he served in New York as Special Technical Adviser for Public Administration to the Secretary General. Interregional Coordinator for Public Administration - Europe and Middle East. Coordinated institution or capacity building projects in many countries. Authored 23 books: "Organization, Personnel and Management" Ljubljana, Slovenia, 1993; "Public Administration and Public Policy" Handbook-Trainers manual, UN, 1997 and 1998; "Gosudarstvennoe Upravljenije and Gosudarstvennaja politika", Učbenoe Posobie, Russian, United Nations, 1997 and 1998; "Public Administration Policy Studies-Administrative Reform and Civil Service Training", UN, 1997; "Environmental Law and environmental Protection" co-editor, Belgrade, 1997; "Organization, Theory and Practice", in print.

He published over 400 studies and articles; participated at over 100 International Congresses and Seminars. He is a member of IIAS, EGPA, American Association for Public Administration, etc.

Проф. др Драгољуб Кавран:

Правни факултет, Булевар краља Александра 67; 11000 Београд
тел: 3027-600

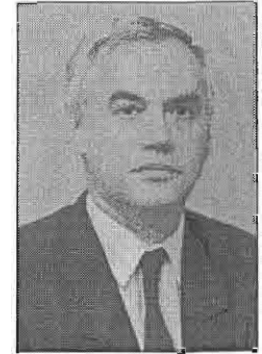
Кућа: Хероја Милана Тепића бр. 4, 11000 - Београд

Тел. 011/3066-260

E-mail:kavran@sbb.co.yu

ОСКАР И. КОВАЧ

Члан Друштва од 1996. године

Др Оскар Ковач, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду, рођен је у породици Илеша Ковача и Розалије Немеш, 1937. године у Зрењанину (Србија), где је и завршио гимназију. Економски факултет Универзитета Београду, завршио је 1960. године. На истом факултету је магистрирао 1967. и докторирао 1971. године. Био је специјализант на London School of Economics and Political Science 1966.-1967., са стипендијом OECD. Године 1979-1980. провео је на Massachusetts Institute of Technology, USA, на osnovu fellowship-a American Association of Learned Societies.

До краја 1965. године Оскар Ковач био је шеф Сектора у Заводу за планирање СР Србије, Београд; затим у годинама 1965.-1972. научни истраживач и директор сектора у Институту економских наука, Београд. Године 1972. био је биран за доцента, 1978. за ванредног професора, а 1984. године за редовног професора Економског факултета Универзитета у Београду. У периоду 1983.-1985. био је декан Економског факултета у Београду. Био је шеф Катедре за међународну економију (1992.-1996.), председник Комисије за докторате и члан Управног одбора факултета.

Био је члан Комисије за израду Дугорочног програма економске стабилизације и шеф групе за систем и политику економских односа са иностранством (1981.-1983.) за шта је одликован Орденом рада са црвеном заставом 1985. године.

Био је члан Савезног извршног већа СФР Југославије (мај 1986. - март 1989. година) и потпредседник Савезне владе СР Југославије 1992. године.

Обављао је одговорне послове у свим врстама професионалних организација економиста и њихових часописа и шеф Комитета за међународне односе Друштва економиста Југославије (1981-1984). Члан је Одбора за економске науке САНУ. Био је главни уредник часописа за друштвену теорију и критику "Гледишта".

Професор Ковач је са предавањима по позиву учествовао у раду Економског института Мађарске академије наука, Америчке асоцијације за славистичке студије, New York Council on Foreign Relations, конференције УН у Бангкоку, Међународне организације рада у Женеви, Универзитета у Сеулу, Универзитета у Хамбургу и Минхену, Центру за студије трећег света у Мексику, Централноевропском универзитету у Прагу, Светској банци и OECD.

Професор Ковач објавио је 350 радова (шестнаест књига, самостално или у коауторству). Од тога 3 на Мађарском, а 57 на светским језицима. Од ових је 39 објављено у иностранству. Његови важнији радови покривају следеће области:

Платини биланс и међународне финансије. Монографија о релевантности платнобилансног ограничења при формулисању концепције привредног развоја и економске политике. Утврђује све додирне тачке домаће са међународном привредом и указује на импликације тога за мале и отворене тржишне економије. Развија низ савремених метода економске анализе, посебно у области финансијских односа са иностранством.

Ово је у новије време најпотпунија монографија објављена у нас из материје међународних финансија. Као и у својим другим радовима, нове теоријске концепте и аналитичке методе професор Ковач, тамо где је то примерено, примењује на југословенску економску стварност. У овој монографији он је дао значајан научни допринос унапређењу политике девизног курса и развоју концепта девизног тржишта у Југославији. Такође је подробно доказивао нужност повезивања домаћих тржишта робе и фактора производње са истоврсним иностраним тржиштима, не пропуштајући да укаже и на тешкоће које ће због тога настајати.

На темељу теоријског и аналитичког инструментаријума припремљеног у овој монографији, професор Ковач је у раду *Reintegration of Yugoslavia Into the World Economy*, користећи међународна искуства, конструисао и применио један макроекономски модел, први ове врсте у нас, који омогућава тестирање конзистентности и избор одговарајућег сценарија реорганизације спољног дуга СР Југославије. Успешна реорганизација тог дуга, уз одређени прилив свежег капитала, неопходан је услов сваке смислене развојне стратегије.

Спољноекономска равнотежа и привредни раси. Монографија у

целини посвећена проблемима у спољноекономским односима које са собом доноси привредни развој. Садржи ауторов економетријски модел за пројекцију привредног раста и анализу конзистентности политика одржавања домаће и спољноекономске равнотеже. Модел је више пута примењиван у средњерочним пројекцијама макроекономских агрегата у Југославији и у раду М. Обрадовића у Француској. Садржи и целовиту теоријску основу за вођење политике економских односа са иностранством.

На сличан начин методолошка решења из његове студије *Ефективна заштитица и конкурентности југословенске привреде*, из 1992. године, сада један институт поново примењује у циљу сагледавања политике заштите југословенске привреде, коју би она могла да понуди као услов за регулисање чланства СРЈ у Светској трговинској организацији.

У 2002. и 2003. години је два издања доживела најновија књига професора Ковача Међународне финансије. На више од двадесет штампарских табака се истражују нови феномени и проблеми настали у светској привреди након престанка система фиксних девизних курсева, снажне либерализације међународних кретања капитала, растуће транснационализације пословања предузећа и банака. Рад се посебно бави теоријским питањима детерминације нивоа и кретања девизних курсева, новим елементима у механизмима прилагођавања платног биланса, настанком и функционисањем Европске монетарне уније.

У описаним радовима професор Ковач успешно спаја ригорозна теоријска разматрања са емпиријским економским анализама југословенске привреде. Сматра се врским познаваоцем међусобних релација кључних макроекономских агрегата, као и односа домаћих и екстерних фактора и ограничења привредног развоја. Посебно значајним се сматра његово указивање на чињеницу да Југославија и Србија, као релативно мале привреде, морају да следе политику веће специјализације у производњи и у извозу, што поставља сложена питања пред будућу развојну политику. Резултати његових истраживања дају допринос формирању стратешке развојне и средњерочне економске политике.

Prof. Dr Oskar I. Kovač was born in 1937 in Zrenjanin (Yugoslavia). He was awarded his M.Sc degree at the Department of Economics, University of Belgrade in 1967. His Ph.D. degree followed in 1971. He was postgraduate research student at the London School of Economics and Political Science in 1966-67, and he spent his leave of absence at the Massachusetts Institute of Technology, USA, in 1979-1980.

Since 1972. Mr Kovač is at the Department of Economics, University of Belgrade, first as assistant professor, than associate professor (1978) and tenured Professor of Economics (1984). For the years 1983-1985 he was the Dean of the Department and for ten consecutive years the Head of the Chair for International Economics.

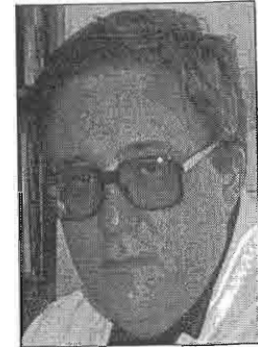
Professor Kovač gave many lectures and took part in academic activities based on invitations of many foreign institutions, like the Economic institute of the Hungarian Academy of Sciences, the American Association of Slavistic Studies, the New York Council on Foreign Relations, ILO-Geneva, Seoul University-Korea, Universities of Hamburg and Munich, the Third World Studies Centre-Mexico, Central-European University-Prague, the World bank and OECD.

Professor Kovač published over 350 papers and books (fourteen books, alone or as co-author) 3 of them in Hungarian and 57 in foreign languages, 39 of them were published abroad. His work covers the following areas: balance of payments and international finance, external equilibrium and economic growth, the reintegration of Yugoslavia into the world economy, effective protection and competitiveness of the national economy. In all his work Professor Kovač succeeds to link together rigorous theoretical considerations with empirical analysis of the Yugoslav economy. He is known to have excellent knowledge of the mutual relationships of the main macroeconomic variables as well as of the relationship of domestic and external determinants and constraints of economic development.

Проф. др Оскар Ковач:
Економски факултет, Каменичка 6; 11000 - Београд
Тел. 011/3021-075 факултет
Кућа: Жарковачка 60; 11139 - Београд
Тел. 011/541-240, Факс: 011/639-560;
E-mail: kovac@one.ekof.bg.ac.yu

ВЛАДИМИР С. КОСТИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Владимир С. Костић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1953. године у Београду, од оца Светислава и мајке Слободе Нестор. У истом граду завршава основно и средње образовање, а 1978. године завршава Медицински факултет (МФ) Универзитета у Београду.

У Институту за неурологију Клиничког центра Србије се запошљава 1980. године. Специјалиста неуропсихијатрије постаје 1985. године, а од 1987. године је начелник Одељења за дегенеративне болести CNS-а и од 2001. директор Института. Редовни је професор Неурологије на МФ у Београду, а од 2002. до 2004. године и његов декан.

Новембра 1982. године одбранио је магистарску тезу *In vitro* изучавање енергетског стања кайилара мозга. Докторску дисертацију *Изучавање метаболизма йросијаландина у исхемији мозга* одбранио је априла 1986. године.

Члан је уредништава међународног часописа Focus on Parkinson's disease i Movement Disorders, већег броја домаћих часописа (Клиничка и експериментална неурологија, Психијатрија данас, Acta Infectologica, Acta Physiologica et Pharmacologica Yugoslavica). Редовно рецензира радове у домаћим и међународним часописима.

Генерални је секретар Удружења неуролога Југославије, члан је Интернационалног комитета Интернационалне неуропсихијатријске асоцијације и представник наше земље у Movement Disorder Society. Био је члан Извршног одбора Европског друштва за клиничку неурофармакологију и један од покретача и руководиоца Неурохируршко-неуролошких семинара. Организовао је већи број домаћих и међународних стручних састанака и конгреса.

Др Костић је више пута боравио у иностраним истраживачким и академским институцијама: био је у Middlesex Hospital у Лондону (1987. године), у Институту за неурологију Колумбија Универзитета

у Њујорку као стипендиста Fulbright-ове фондације у звању гостујућег професора (15 месеци; 1989/1990. година) и у истој институцији у Њујорку као виситинг research scientist додатних 13 месеци (1995/1996. године).

Др Владимир С. Костић је члан Српског лекарског друштва, Удружења неуролога Југославије, Југословенског друштва за неуронауку, Светске неуролошке федерације, Америчке неуролошке академије (Corresponding Fellow), Royal Medical Society (Велика Британија), Интернационалног друштва за неурохемију, Интернационалног друштва за поремећаје моторике, Интернационалне неуропсихијатријске асоцијације. Др Костић је редовни члан Медицинске академије Српског лекарског друштва.

Добио је Октобарску награду града Београда за 1988. и 1994. годину. Добитник је Годишње награде Српског лекарског друштва за научно истраживачки рад 1997. године. Дописни члан САНУ од 2000. године.

У библиографији др Костића је наведена 561 јединица: 12 поглавља у међународним књигама и монографијама, 2 ревијска рада у међународним часописима, 2 силабила са интернационалних конгреса, 86 оригиналних радова у часописима цитираним у Current Contents, 3 писма у часописима цитираним у Current Contents, 10 радова у међународним часописима ван листе Current Contentsa, 10 радова у домаћим часописима који су били цитирани у Current Contents, 15 ревијалних радова у домаћим часописима, 66 радова у националним часописима, 169 сажетака са интернационалних састанака и 151 сажетак са домаћих стручно-научних састанака. Поред тога, др Костић је аутор и коаутор 38 поглавља у књигама и монографијама националног значаја и 15 радова који су целини публиковани у зборницима националних стручних састанака.

Др Костић је уредник и ко-уредник 10 монографија, а аутор је и коаутор 5 објављених књига: Маринковић С, Илић А, Милисављевић М, Костић В: *Функционална и шпојографска неуроанатомија* (Савремена администрација, Београд, 1988); Мршуља ББ, Костић ВС: *Неурохемија у неуролошким болестима* (Медицинска књига, Београд, 1994); Костић ВС, Штернић Н: *Терапија невољних покрећа* (Савремена администрација, Београд, 1990, прихваћена као уџбеник за последипломску наставу на Медицинском факултету у Београду); Костић ВС: *Паркинсонова болест и паркинсонизам*

(ЦИБИФ, Београд, 1998, прихваћена као уџбеник за последипломску наставу на Медицинском факултету у Београду) и Живковић М, Штернић Н, Костић ВС: *Исхемичка болест мозга* (Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, прихваћена је као уџбеник на Медицинском факултету у Нишу).

Одржао је 17 предавања по позиву у иностранству (Грчка, САД, Израел, Словенија, Чешка Република, Кипар, Мађарска) и велики број предавања по позиву у земљи.

Радови др Костића су према подацима SCI до фебруара 2000. године цитирани у међународним часописима 750 пута. Др Костић је био ментор у 9 одбрањених магистарских и 11 одбрањених докторских теза на Универзитету у Београду.

Др Костић је руководио пројектом Паркинсонова болест: изучавање регулационих механизма моторике и понашања (МНТ Србије 1991-1995) и ко-руководилац са југословенске стране у међудржавном пројекту са Италијом (Проф. А. Albanese, Рим) Истраживање генетске основе дистоније и паркинсонизма. Руководио пројектом Истраживање невољних покрета (МНТ Србије 1995-2000) и генетска истраживања дегенеративних болести CNS-а (у оквиру стратешког пројекта МНТ Србије 1997-2000). Руководи пројектом др.1988 Министарства за науку Србије и пројекта у оквиру САНУ.

Коруюководилац са српске стране у међудржавном пројекту са Словенијом (Проф. др Звездан Пиртошек).

Vladimir S. Kostić (1953), Professor of Neurology at the Medical School, University of Belgrade, corresponding member of the Serbian Academy of Science and Arts, Chairman of the Institute of Neurology, Clinical Center of Serbia, has focused his scientific interest in degenerative disorders of the central nervous system, mainly etiopathogenesis and treatment.

In the course of his training and subsequent academic carrier he spent two months at the Middlesex Hospital in London (UK) (1987), as a Fulbright Fellow and visiting-professor 15 months (1989/1990) in the Neurological Institute of the Columbia University (New York; USA), and finally, in the same institution as a visiting research scientist 13 more months (1995/1996).

He was awarded the October Prize of the City of Belgrade for scientific achievements in 1988 and 1994. Also, he got Annual Research Award of the Serbian Medical Society in 1997. Since 2000 he has been a Corresponding member of the Serbian Academy of Science and Arts.

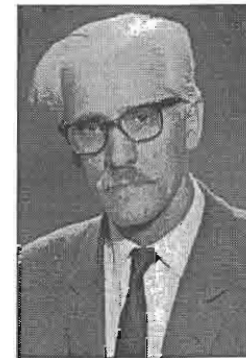
He delivered 17 invited lectures in various countries (USA, Greece, Israel, Slovenia, Czech Republic, Cyprus, Hungary), as well as a great number of lectures at home.

He is the author of 5 textbooks (Marinković S, Ilić A, Milisavljević M, Kostić: Functional and topographic neuroanatomy 1988 ; Mršulja BB, Kostić V: Neurochemistry in neurological disorders 1994 ; Kostić V, Šternić N: Treatment of involuntary movements 1990 ; Kostić V: Parkinson's disease and parkinsonism 1998 ; and Živković M, Šternić N, Kostić V: Brain Ischemia 2000) and editor of 10 monographies. He is also the author or co-author of 561 reference units, 86 of which are original full papers in the journals cited in Current Contents and 12 chapters in international books. He is heading several scientific projects mainly devoted to the genetic background of neurodegenerative disorders.

Проф. др. Владимир С. Костић
Институт за неурологију КЦС
Ул. Др Суботића 6, 11000 Београд
Тел: 685.596; Факс: 684.577
E-mail:kostic@imi.bg.ac.yu

ЖИВКО К. КОСТИЋ

Члан Друштва од 1975. године

Др Живко К. Костић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1913. године, у Мостару, од оца Косте и мајке Василије Петрић. Матурирао у гимназији у Мостару 1932. године. Дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду 1936. Потом продужио студије на постдипломском курсу на истом факултету, на групи економских наука. У време рата прекинуо рад на докторској дисертацији, те одбранио докторску дисертацију на Економском факултету Универзитета у Београду 1957. године.

Радну каријеру почео као новинар. Затим радио у Министарству привреде Србије у звању начелника, па као руководиоца у привреди. За професора на Вишој економско-комерцијалној школи изабран 1956. На Економском факултету у Београду изабран за доцента 1958. Пошто је 1960. изабран за ванредног професора, прелази на Факултет у сталном радном односу. За редовног професора изабран 1967. године. На свим овим изборима био је изабран за предмет Економика предузећа. С обзиром на објављене радове, предавао је и Организацију предузећа и Планирање и тржишну политику предузећа. На постдипломским студијама на Економском факултету у Београду држао је предавања на више курсева: Расподела дехотка у предузећу, Организација предузећа, Општа теорија организационих система, Методологија научног рада. Такође, држао је предавања на редовним и постдипломским студијама на економским факултетима у Крагујевцу, Нишу, Приштини, Скопљу, Подгорици, Новом Саду, Сарајеву, Ријеци. На Економском факултету у Београду био дугогодишњи шеф Катедре за економику и организацију предузећа. У два мандата био је биран за продекана за наставу.

На друштвеном плану био је члан разних стручних удружења, у више издавачких кућа члан издавачког савета. У Савезу економиста Србије обављао разне функције: председник Секције за обра-

зовање економских кадрова, главни и одговорни уредник часописа Савеза, члан Управном одбора. Такође је био члан Секције за научни рад Савеза економиста Југославије, изабран за члана Научног друштва економиста Југославије, а потом за члана Југословенске академије економских наука. Изабран за почасног члана Савеза економиста Србије.

Објавио је 19 књига (од којих 5 са коауторима). Неке су добиле јавне награде и признања, а неке су преведене на пољски, словачки, мађарски, бугарски и словеначки. Објавио је бројне радове у часописима и зборницима. Учествовао је, са рефератима и саопштењима, на многим научним скуповима у земљи, а и на међународном плану на научним скуповима у Бечу, Паризу и Намиру, претежно о проблематици кибернетике и теорије система из угла економике и организације предузећа. Поред тога, превео је 18 књига са француског и руског.

Био је члан Редакционог одбора и сарадник-аутор у “Економској енциклопедији”, “Економском лексикону”, “Економској и пословној енциклопедији” и сарадник у “Књиговодственом лексикону”, “Педагошком речнику”, “Лексикону маркетинга”, “Популарној енциклопедији”. Био је главни и одговорни уредник органа Економског факултета “Економски анали”, главни и одговорни уредник “Економике удруженог рада”, уредник публиковане студије Економског института ФНРЈ “Привреда ФНРЈ” и уредник периодичне публикације истог Института “Тромесечни преглед привреде ФНРЈ”.

Проф. Костић је био члан редакције у више часописа, а актуелно је члан редакционог одбора органа Научног друштва Србије “Научни преглед” (“Scientific Review”). Био је рецензент многих научних радова и ментор у значајном броју докторских и магистарских дисертација.

Најважнији радови у којима је дао нове и оригиналне доприносе у области економске и организационе науке су: “*Основи теорије мезоекономије*” (5 издања), “*Каузалијетей и финалијетей у функционисању мезоекономских система*”, “*Feedback mechanism between mezzoeconomic structure and micro and macroeconomic interests*”, “*Предметей економетрије у производном предузећу*”, “*Основи организације предузећа*” (26 издања), “*Управљање индустријским предузећем*” и “*Економика предузећа*” (са коаутором).

У економску теорију први је увео појам “мезоекономије” и теоријски га образложио као системску међукарику између микроэкономије појединаца, посматраних у улози произвођача и потрошача, и макроекономије друштва у целини.

На оригиналан начин је извршио анализу и научну обраду односа и резултата проузрокованих интеракцијама у динамици та три економска система, понудио могућу основу за решење фамозног “no-bridge” проблема у економској теорији. У области организације, дефинисао је предмет, циљеве и методе науке о организацији, те је одвојио научну дисциплину Организације од научне дисциплине Економике предузећа, које су у класичним концептима биле измешане.

Посебан оригинални допринос у тој области је што је увео трипартитни теоријски концепт примарних функција у предузећу, за разлику од класичног бипартитног схватања тих функција, те је теоријски дефинисао односе између примарних и секундарних функција у функционисању предузећа.

Prof. Dr Živko Kostić was born in Mostar in 1913. He graduated from the School of Law, University of Belgrade. He earned his PhD degree at the School of Economics, University of Belgrade, where he was elected Professor of Economic Management of Enterprises. He was the Head of the Department of Economic Management of Organization of Enterprises for seven consecutive terms.

He is a member of the Learned Society of Economists of Yugoslavia and the Yugoslav Academy of Economic Sciences, honorary member of the Association of Economists of Serbia. he submitted papers at numerous conferences in Yugoslavia and abroad. Prof. Kostić is also a member of the editorial board of the encyclopedia of Economy and several other encyclopedias.

Prof. Kostić is the editor in chief of prestigious academic journals in the field of economy. He published 19 books and numerous articles in academic journals and proceedings. His principal publications include: *The Foundations of the Theory of Mezo-economy* (5 editions) and *Elements of the Organization of the Enterprise* (26 editions).

He introduced the concept of mezo-economy into the economic theory and formulated the original concept of functions in the enterprise.

Проф. др Живко Костић:

Кућа: Змај Јовина 15; 11000 - Београд

Тел. 011/2637-763.

СЛОБОДАН Б. КРЧЕВИНАЦ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1996.ГОДИНЕ

Др Слободан Крчевинац, редовни професор Факултета организационих наука Универзитета у Београду, рођен је 1939. године, у Београду, од оца Божидача и мајке Гроздане. Ожењен је и има троје деце. Основну школу је завршио у Београду 1950., кад је уписао VII мушку гимназију у којој је матурирао 1958. Исте године је уписао Електротехнички факултет, Универзитета у Београду, одсек Техничка физика који је дипломирао 1963. године.

Одмах, по дипломирању, запослио се као асистент у Лабораторији за реакторску физику, Института за нуклеарне науке у Винчи. Објавивши запажене радове, 1968. године је добио стипендију за младе таленте Међународне атомске агенције из Беча, за усавршавање на Faculty of Science and Engineering, University of Birmingham, Велика Британија, где је 1971. одбранио докторску дисертацију "*Neutron energy spectrum unfolding method*". Од 1972. до 1976. ради као научни сарадник у Економском институту у Београду на проблемима економетријских анализа, примене операционих истраживања и информационих система. На Факултет организационих наука, Универзитета у Београду, прелази 1976. где је изабран за доцента, потом 1981. за ванредног професора и 1986. за редовног професора. Од 1986. до 1988. ради као гостујући професор на Department of Operations Research and Information Systems, College of Business, Eastern Michigan University у USA. Од 1988. је поновно на Факултету организационих наука.

Предавао је на више југословенских универзитета. Био је шеф Катедре за математику, статистику и операциона истраживања, и руководио је Лабораторије за операциона истраживања а у три мандата је биран за продекана за научно-истраживачки рад. Био је председник Савета Факултета организационих наука и члан Већа за машинске, саобраћајне и организационе науке, Универзитета у Београду. У оквиру програма научно-истраживачког рада Лабораторије за операциона истраживања, био је ментор 6 докторских дисертација и 13 магистарских радова.

Као UNIDO експерт је боравио шест месеци у Сомалији током 1990/91. У Групи за сукцесију Владе СРЈ ради као експерт од 1994. Председавао је групом експерата за информационе технологије Министарства за телекомуникације Владе СРЈ, у припреми Министарске конференције земаља југоисточне Европе, 1998. године. Члан је Управног одбора Економског института и председник Управног одбора Ekisoft-а. Један је од неколицине оснивача Југословенског симпозијума за операциона истраживања - SYMOPIS, који се, почев од 1974., одржава већ 25 пута. Стални је члан његовог Програмског комитета и добитник Повеље SYMOPIS-а која је додељена за значајне научне доприносе теорији и пракси развоја и примене операционих истраживања, за плодан вишегодишњи научно-истраживачки и педагошки рад којим је допринео развоју ове научне дисциплине код нас и у свету и уздизању научног подмлатка.

Учествовао је у оснивању и ради као Associate Editor међународног часописа Yugoslav Journal of Operations Research. Члан је Научног савета часописа Info Science и часописа Свест (Conscientia). Био је уредник Библиотеке - Операциона истраживања и Информациони системи у оквиру које су, у издању Научне књиге публиковане 22 књиге и монографије. Члан је Друштва за операциона истраживања и члан његовог првог председништва. Стални је члан Програмског комитета Балканске конференције о операционим истраживањима и један од њених оснивача. Члан је и оснивач Konstantinos Porfirogenet Society on Location Theory, Regional and Environmental Planning и члан Advisory Board-а, Journal of the Institute of Middle East Studies "Al Mamun". Више година је био Course Director, Graduate Research Seminar, Florida State University, Tallahassee, USA. Био је позвани предавач и председник сесија на бројним домаћим и међународним научним скуповима.

Објавио је са сарадницима 20 уџбеника и монографија, од којих су посебно запажени: *Global Modelling*, Proceedings of IFIP Working Conference, Springer Verlag, 1981 (Едитор) и Алгоритми и програми из операционих истраживања, Научна књига, 1. издање 1983; 2. издање 1989 у којој се, по први пут код нас, систематски излажу алгоритми и дају рачунарски програми за изабране методе операционих истраживања. Аутор и коаутор је 88 научних и стручних радова објављених у међународним и домаћим часописима и научним скуповима. Радови објављени до 1972. су из области експерименталне реакторске физике од којих се посебно издваја рад "A new method for

the exact measurement of thermal neutron distribution in an elementary cell", Journal of Nuclear Energy, Vol 21, 1966 који представља први југословенски рад из реакторске физике објављен у водећем светском часопису. Од 1972., истраживачки интерес се помера на математичко моделирање и примену метода операционих истраживања на проблеме управљања организационим системима и интеграцију са информационим системима, што постаје његов главни и трајни научни интерес. Научни резултати објављени у 88 научних и стручних радова су, највећим делом, плод рада на преко 70 научно-истраживачких пројеката за различите привредне и владине организације и војску. Тако се у раду "The Multiple Criteria Input-Output Model", 10th IFIP Conference on System Modelling and Optimization, New York, 1981, оригинално повезује вишекритеријумско програмирање са међусекторским моделом са применом на планирање у сложеним системима. У раду "An Integer Goal Programming Model for Human Nutrition Planning", Optimization Days, Montreal, 1983, се по први пут излаже нови приступ у примени операционих истраживања у планирању исхране људских колектива, поступак који се и данас практично користи у југословенској војсци, са финалним резултатима датим у раду "Some Experience in Human Nutrition and Institutional Menu Planning and Programming - Models, Solution Methods, Applications", Yugoslav Journal of Operations Research, Vol.1, No.2, 1991. Посебно је занимљив покушај да се квантитативно размотри проблем сукцесије југословенске државе, изложен у раду "Modelling Dissolution of Complex Organizations", Yugoslav Journal of Operations Research, Vol. 4, No.2, 1994. Последњих година су истраживани проблеми примене операционих истраживања у финансијама, представљени у радовима "Business Valuation Models Using CA-Compete", Computer Associates Seminar on Advanced Modelling Software, Vienna, 1992, "Operations Research in Finance and Accounting", Scientific Review, No.14, 1995 и "An Application of DEA to Assess Relative Efficiency of Investments in Agriculture", Studies in Regional & Urban Planning, Issue 4, 1996.

Својим дугогодишњим радом у образовању и научним резултатима и својим прегалачким радом на свим формама научно-истраживачког рада, Проф. С. Крчевинац је битно утицао на развој операционих истраживања и информационих система код нас, значајно подижући ниво ових дисциплина у светским размерама.

Prof. dr Slobodan B. Krčevinac was born in 1939 in Belgrade. He graduated from the School of Electrical Engineering in Belgrade in 1963 and received his PhD degree from the Faculty of Science and Engineering, University of Birmingham, UK in 1971. In 1986 he was elected full professor of Operational Research and Econometric Methods. From 1986 through 1988 he was a visiting professor of the Eastern Michigan University, USA.

He is a member of several national and international professional societies, UNIDO expert and Yugoslav government expert. He is the founder and permanent member of the Program Committee of the Yugoslav Symposium on Operational research and Balkan Conference on Operational Research, member of Konstantinos Porfirougenet Society and a member of the Advisory Board, Journal of the Institute of Middle East Studies "Al Mamun".

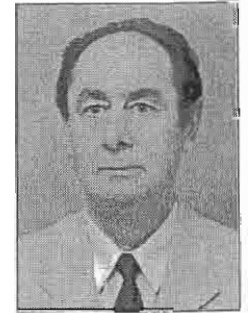
He is the founder and associate editor of the international Yugoslav Journal of Operations Research.

He published 20 textbooks and monographs, 88 scientific papers and worked on 70 research projects. His impact on development of operations research and information systems in Yugoslavia is very significant and recognized internationally.

Проф. др Слободан Крчевинац:
Факултет организационих наука, Јове Илића 154;
11000 Београд, Тел. 011/3950829.
Кућа: Тодора Дукина 81; 11000 - Београд
Тел: 011/2451-763
E-mail:krca@fon.bg.ac.yu

ЈАРОСЛАВ М. ЛАБАТ

Члан Друштва од 1996. године

Др Јарослав Лабат, редовни професор Физичког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1933. године у Бачком Петровцу од оца Михала и мајке Емилије Лачок. У родном месту је завршио основну школу и гимназију. Након матуре уписује се на Природно-математички факултет у Београду група физика где дипломира 1957 године. За асистента на истој групи је изабран 1958. године. Почетком 1961. одлази на последипломске студије на Универзитет у Ливерпулу (Енглеска) где докторира 1963. године са темом: "Study of azimuthal pinch discharge in hydrogen". Након повратка, наставља да ради као асистент, да би 1964. године био изабран за доцента. За ванредног професора изабран је 1972. а за редовног 1982. године. Цео свој радни век је провео на Природно - математичком факултету у Београду, на Катедри за физику, односно Одсеку за физичке и метеоролошке науке који је касније прерастао у Физички факултет.

За управника Одсека за физичке и метеоролошке науке изабран је 1971. године и на тој дужности је био до 1973. Биран је и за председника Савета Одсека, затим за председника Савета Природно-математичког факултета као и Института за физику. Од стране Наставно-научног већа Универзитета у Београду биран је у више мандата за председника Стручног већа за природне науке а касније за физику и метеорологију и ту је дужност вршио све до 1997. године.

Од 1958. године члан је Друштва математичара, физичара и астронома Југославије а од 1981. након оснивања, постаје члан и први председник Друштва физичара Србије. На тој дужности је био до 1985. и у исто звање је биран поново 1995. године. Члан Европског физичког друштва постао је 1974., а 1975. изабран је за члана међународног научног комитета конференције ICPIG (International Conference on Phenomena in Ionized Gases) и на тој дужности је био шест година. Од 1979 до 1996. био је члан Саветодавног одбора часописа "Contribution to Plasma Physics" који излази у Немачкој. Члан Њујоршке академије наука постао је 1992., а члан Научног друштва Србије 1996. године.

На Универзитету у Ливерпулу (Енглеска) боравио је у два наврата: од 1961 до 1963. године на докторским студијама, а онда поново, као гостујући професор, 1976. године. Позван је од Електротехничког факултета у Прагу (Чехословачка) 1969. године да одржи серију предавања из физике плазме, а касније, 1974. године и од Института за физику Чешке Академије наука. У Институту за физику плазме Макс Планк у Гархингу (Немачка) боравио је два месеца радећи на фузионим експериментима.

Научна активност проф. Лабата сконцентрисана је од самог почетка на област физике гасне плазме. У почетку је радио на експерименталним истраживањима високотемпературске плазме уводећи методе временски разлучене спектроскопије као и методе магнетних сонди за одређивање карактеристика водоничне плазме настале јаким импулсним електричним пражњењем. Методе спектроскопије високе моћи разлагања на временски брзо променљиве изворе прилагодио је касније на мерења ширине спектралних линија и налажење правилности у механизмима ширења спектралних линија емитованих плазменим изворима.

Главни део публикованих радова односи се на презентацију резултата који су проистекли из ових истраживања. Радови су објављени у водећим међународним часописима (Phys.Review A, Phys.Letters A, J.Phys.B, Astronomy&Astrophysics, Z.fur Physik D, J.Quant, Spectroscopy & Radiative Transfer, Physica Scripta, Contributions to Plasma Physics - 46 радова) и у зборницима радова међународних конференција (SPIG, ESCAMPIG; ICPIG, ICSSL - 25 радова).

У оквиру своје остале научне активности проф. Лабат се интензивно бавио експерименталним и теоријским питањима неравнотежне ниско температурске плазме, јаким ударним таласима, утицајем пертурбације на карактеристике плазме, преносом ексцитације у касним периодима после-светлења плазме а посебно оптогалванским ефектом до кога долази при интеракцији ласерског зрачења са плазмом.

Резултати тих истраживања публиковани су у облику 12 радова у раније наведеним међународним часописима, а 32 рада у зборницима међународних конференција. Укупно је публиковао 58 радова у водећим међународним часописима и 57 радова у зборницима међународних конференција. Радови проф. др Лабата цитирани су од стране других аутора у радовима и монографијама преко 150 пута.

Држао је више уводних предавања на међународним конференцијама по позиву: На међународној конференцији о феноменима у јонизованим гасовима (ICPIG) уводно предавање је држао три пута и то 1969., 1973. и 1987. Имао је уводно предавање на међународној конференцији SPIG 1996. као и на европским конференцијама ESCAMPIG 1976. и EPCLP 1991. Поред тога је имао и два уводна предавања на Чехословачком симпозијуму о елементарним процесима и хемијским реакцијама у ниско температурној плазми и то 1976. и 1984. године.

Био је носилац пет уговора о научно-истраживачком раду са Министарством науке Србије. Организовао је деветнаесту међународну Конференцију о феноменима у јонизованим гасовима ICPIG 1989. године у Београду и уредио је четири тома радова поднетих на конференцији.

У оквиру своје стручне активности проф. Лабат предавао је предмете: Физика за студенте физичке хемије, док је за студенте физике предавао предмете: Физичка механика и термофизика, Електромагнетизам и оптика, Физика јонизованих гасова и Физика плазме.

На последипломским студијама предавао је Поглавља опште физике, Физику електричних гасних пражњења, Физику плазме и Дијагностику плазме. На Универзитету у Новом Саду три године је предавао Електронику за студенте физике.

Написао је три универзитетска уџбеника: *Физика за студените физичке хемије*, *Електроника физичка и техничка* и *Физика јонизованих гасова*. Учествовао је у писању уџбеника физике и приручника за ученике средњих школа.

Руководио је израдом великог броја дипломских, магистарских и докторских радова.

Држао је више предавања на семинарима за наставнике основних и средњих школа и имао је више прилога у образовном програму Радио Београда.

Добитник је Ордена рада са златним венцем.

Prof. Dr. Jaroslav Labat was born in 1933. He graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics in Belgrade. He was awarded his Ph.D. degree at the University of Liverpool (England) in the field of the physics of high-temperature plasma. He spent whole professional career at the Faculty of Physics, University of Belgrade where he went the whole way from an assistant to full professor.

He lectured on general physics and physics of the ionized gases and plasma. As a scientist, Prof. Labat was particularly focused at the processes in ionized gases and interactions of laser radiation and plasma. He published 58 papers in international scientific journals and 57 papers in international congress proceedings. His papers were quoted more than 150 times.

Prof. Labat is the author of three university text-books. He was the member of numerous scientific associations and editorial boards. He delivered a number of plenary lectures at the international conferences. He is a member of the Serbian Scientific Society and Serbian Association of Physicists.

Проф. др Јарослав Лабат:

Кућа: Мије Ковачевића 9;11000 - Београд

Тел. 011/763-870.

E-mail:labat@ptt.yu

БРАНКА Г. ЛАЗИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1996. ГОДИНЕ

Др Бранка Лазич, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Новом Саду, у пензији, рођена је 1937. у Суботици од оца Грује и мајке Звезданке Добрић. По народности је српкиња. Основну школу, Гимназију и Пољопривредни факултет завршила је 1960. у Новом Саду. Од 1. јуна 1960. изабрана је за асистента на предмету Повртарство Пољопривредног факултета у Новом Саду, затим за доцента, ванредног професора, а 1982. г. изабрана је за редовног професора. Била је декан од 1985-1989., и у два мандата шеф Катедре за ратарство и повртарство. Предавала је по позиву 1975/76. на Пољопривредном факултету у Сарајеву, а 1976/78. и на Пољопривредном факултету у Земуну.

Поред специјализације у Бугарској (1965, 1972), Холандији (1974), била је на више студијских боравака у Русији, Молдавији, Мађарској, САД. Члан је International Society for Horticulturae science, и оквиру The American Biographical Institute изабрана је за Honorary Appointment to the Research Board of Advisors (1989) и The International Directory of Distinguished Leadership (1994), а у оквиру The International Biographical Centre Cambridge изабрана је 1990. и представљена у публикацији Men and Women of Distinction (1990). За рад у оквиру Савеза инжењера и техничара Југославије више пута је награђивана.

Била је члан Управног одбора Матице српске, члан Савета Енциклопедије Југославије (1974-1990). Била је главни и одговорни уредник југословенског часописа за пољопривреду "Савремена пољопривреда" (1991-1996) и члан уређивачког одбора научног часописа Ecologica (1994). У периоду 1976-1980. је председник и затим члан поткомисије за поврће, а од 1992 је члан Савезне комисије за признавање сорти пољопривредног биља.

У оквиру образовног рада проф. Лазич предаје Повртарство, а једно време и Цвећарство. Допринос развоју Повртарства на факултету потврђује менторство више од 150 дипломских радова, 3 награђена

научна рада студената. Проф. Лазић је у оквиру последипломских студија, руководилац групе Производња поврћа, ментор за два специјалистичка, осам магистарских и шест докторских теза.

Научни рад проф. Лазић обухвата истраживања биолошких особина поврћа, утицаја агроколошких и агротехничких мера на производњу и квалитет поврћа у конвенционалној и еколошкој производњи.

До сада је објавила и саопштила 303 наслова, од чега је једини аутор у 73 рада, први аутор у 188 радова. У иностранству је објавила 25 радова, а по позиву одржала је 12 реферата, у земљи 28 реферата. Објавила је 12 студија, 19 пројеката и коаутор је прве југословенске сорте црног лука - купусински јабучар (1980). Карактеристике научно-истраживачког рада уочљиве су и по овим цитираним радовима: Утицај минералне исхране и сорте на динамику растења, принос и квалитет црног лука као и садржај $NRKCa$ (1970); Могућност производње поврћа под пластиком (1979); Утицај минералне исхране на принос повртарске паприке (1981); Basic characters of *Allium* sera ecotypes in Yugoslavia (1988); Утицај биолошке производње на принос и квалитет поврћа (1992); Development Sustainable Vegetable Production (1994); Агробиолошки аспекти квалитетне производње главних повртарских врста (1995); Agrobiological characteristics of rare *Alliums* (1996); Наша био-башта (1996); Формирање генофонда за потребе ББГ Југославије (1997); Зависност квалитета дечије хране (поврће) од еколошких услова и начина производње (1998).

Објавила је 12 књига: М. Поповић, Б. Лазић - *Гајење раној поврћа у заштићеном простору*. Б. Лазић и сар. - *Башића зелена целе јодине* превед. на мађарски и албански. Б. Лазић - *Здравље из башиће целе јодине*. Б. Лазић и сар. - *Добић из заштићене башиће*. Б. Лазић - *Гајење поврћа, Заједница за воће и поврће*. М. Старовић, Б. Лазић - *Посебно рајтарство и повртарство*, средњошколски уџбеник. Б. Лазић, М. Ђуровска, В. Марковић - *Повртарство*. Б. Лазић - *Поврћњак - Башића зелена целе јодине*. Б. Лазић, М. Ђуровска, В. Марковић, Ж. Илин - *Повртарство - Б.Лазић - Био-башта за децу*. (2002), Б.Лазић - *Рајтарско- повртарски приручник* (2003).

У оквиру Научно-истраживачког рада проф. Лазић је руководила већим бројем научних пројеката: Унапређење производње поврћа у периодима 1975-1980, 1981-1985 и 1986-1990, затим међународним пројектима Collecting local populations and varieties of

Allium and *Brassica* sp. in different ecological regions of Yugoslavia (IBPGR, No 84/103, 1986-1989) и пројектом *Methods of improving yield and quality of high value Vegetables* (1985-1991); затим развојно-иновационим пројектима (3), као и технолошким пројектом: Развој и примена нових технолошких поступака у гајењу поврћа и кромпира у циљу потпунијег искоришћавања нових сорти и алтернативних извора енергије (1994-1997).

У периоду 1989-1991., руководила је Савезним пројектом: Формирање биљног генофонда за потребе Банке биљних гена Југославије. Урадила је технолошки део у 9 главних, 7 идејних пројеката и 12 студија, од којих издвајамо: Технологија чувања поврћа и цвећа у стакленику Карађорђево (1978), Могућност коришћења енергије ТЕ-ТО Нови Сад за биљну производњу и рибарство (1983), Програм развоја производње индустријског поврћа у области Skikda i Annaba (Алжир, 1977), Студија изводљивости формирања Банке биљних гена поврћа (са Јовићевић Д., 1988), Стање и могућност развоја повртарства у Југославији (Београд, 1991), и Наша био-башта (Нови Сад, 1997).

Организатор је и председник програмског одбора за 10 домаћих научних скупова (од 1975-1997) из области повртарства, квалитета поврћа и из области заштите животне средине и пољопривреда. Била је председник програмског одбора међу-народног симпозијума Први балкански симпозијум Поврће и кромпир (Београд, 1996) и Симпозијума са међународним учешћем Генетички биљни и животињски ресурси Југославије (Златибор, 1997) чији је организатор било Научно друштво Србије. Проф. Лазић је била председник Музичког фестивала подунавских земаља, председник Савета културне манифестације "Бранково коло", потпредседник и председник Савета Змајевих дечијих игара, 1983-1993. Председник је Савета Галерије - спомен збирке Рајко Мамузић, 1982-1984.

За почасног члана Руске академије изабрана је 1999. г. а за редовног члана Инжењерске академије Србије и Црне Горе 2002. г.

Проф. Бранка Лазић носилац је Ордена заслуга за народ са сребрним зрацима (1979), Повеље града Новог Сада (1979), Награде ослобођења Војводине (1984), Првомајске награде Савеза синдиката Новог Сада (1987) и Medalje International Society for Horticultural Science - Section of Vegetables (1996).

Prof. Dr. Branka Lazić (born Grujić) was born in 1937 in Subotica. She completed her elementary, high school and faculty of Agriculture (1960) in Novi Sad. She defended her MSc and Ph.D. theses at the Faculty of Agriculture in Novi Sad in 1967 and 1970, respectively. She was elected assistant professor in 1960, associate professor in 1970, extraordinary professor in 1976 and full professor in 1982.

She served two terms as a Head of the Department of Farming and Plant Growing and during the period between 1985 and 1989 she was the Dean. She was a mentor for 8 MSc theses and six Ph.D. theses, as well as the mentor of 2 foreign students and 4 from the country during their advanced training.

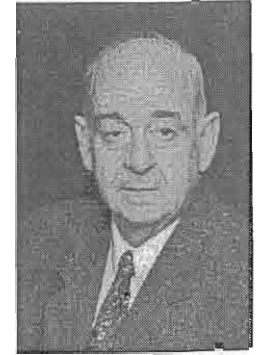
She was the head of 11 scientific and technological projects (2 international), and published and presented 303 papers, (73 as a single author and 188 as the first author, 25 at international congresses out of which 12 as invited lecturer). She developed first Yugoslav onion sort named "kupusinski jabučar". Her scientific research work is based on agrobiological studies, vegetable quality, the methods of growing in protected areas and methods of ecological productions. She is a member of ISHS (1974), ABI Research Board of Advisers (1989), SIT of Yugoslavia, Serbian Scientific Society (1996).

She published 12 books as a single author and first author, out of which the books "Health from the garden throughout the year" (1991), "Benefits of the Protected Garden" (1991), "A window to the bio-garden" (1998) and "Vegetable growing" are the quoted ones.

Проф. др Бранка Лазич:
Пољопривредни факултет, Доситеја Обрадовића 8;
21000 - Нови Сад
Тел. 021/458-033
Кућа: Владике Платона 10; 21000 - Нови Сад
Тел. 021/456-689, 064-141-3589
E-mail:brankal@polj.ns.ac.yu

СЛОБОДАН М. ЛАЗОВИЋ

Члан Друштва од 1974. године

Др Слободан Лазовић, редовни професор Саобраћајног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1938. године у Београду од оца Милована и мајке Данице, рођене Мркишић. Вишу гимназију завршио је 1957. године у Јагодини, Електротехнички факултет у Београду 1961. године, где је и магистрирао 1968. године одбраном магистарског рада под називом "Нова класа филтера за импулсне примене". Докторску дисертацију под називом "Синтеза преносних функција укритих четиворпола за комуникацију импулса" одбранио је 1972. године на Електронском факултету Универзитета у Нишу.

По дипломирању др Лазовић се запослио у Институту за нуклеарне науке "Борис Кидрич" у Винчи у лабораторији за електронику где је радио на развоју електронске инструментације за примену радиоактивних изотопа у индустрији и био руководио одговорног одељења. На Електронски факултет Универзитета у Нишу прешао је 1966. године где је биран у звање предавача (1966.), доцента (1968.) и ванредног професора (1973.) за област електронике. Од 1978. године ради на Саобраћајном факултету Универзитета у Београду где је био биран у звање редовног професора 1981. године за област телекомуникационих система. Држао је наставу на редовним и последипломским студијама на Саобраћајном факултету у Београду, на електротехничким факултетима у Нишу, Београду, Приштини и Подгорици и на Машинском факултету у Нишу. Руководио је израдом дипломских радова, магистарских радова и докторских дисертација.

Током своје каријере проф. Слободан Лазовић је боравио на научном усавршавању и радио на заједничким истраживањима у Француској, Немачкој и САД. Такође је школску 1972/73. годину провео на Massachusetts Institute of Technology, Department of Electrical Engineering, USA као гостујући професор.

На Електронском факултету у Нишу др Лазовић је био шеф катедре за електронику, продекан факултета и проректор Универзитета у Нишу. На Саобраћајном факултету у Београду био је шеф катедре за поштански и телекомуникациони саобраћај, продекан и декан факултеа, као и председник савета. О оквиру некадашње Републичке заједнице науке Србије Проф. Лазовић је био председник Већа давалаца услуга и председник Одбора за елекроетехничке науке.

Проф. Лазовић је током десет година био председник програмског одбора Конференције југословенског друштва за електронику, телекомуникације, рачунарство, аутоматику и нуклеарну технику (ЕТРАН) и председник Комисије за електротехничке науке овог друштва, председник програмског одбора Симпозијума о новим технологијама у поштанском и телекомуникационом саобраћају. Сада је члан програмских одбора телекомуникационог форума (TELEFOR) и међународне телекомуникационе конференције TELSIKS. Члан је издавачког савета националног часописа "Телекомуникације".

Проф. др Слободан Лазовић је као први или други коаутор објавио шест сталних универзитетских уџбеника: *Увод у електронику* I део, *Увод у електронику* II део, *Електроника I*, *Електроника II*, *Основи електронике* и *Телекомуникациони системи део оптички системи преноса*. Ови уџбеници су имали велике тираже и штампани су у више издања.

Најважнији научни доприноси др Лазовића се односе на електронску мерну инструментацију, електричне филтре и оптичке телекомуникационе системе. У области електронске мерне инструментације поред објављених радова истичу се и практичне реализације гама релеа и изотопског мерача дебљине који су ушли у малосеријску производњу. Један је од првих истраживача који се бавио синтезом електричних филтара у временском домену и ту дао запажене доприносе у области компресије радарских сигнала. У области оптичких телекомуникационих система значајни су доприноси у пројектовању локалних оптичких мрежа и развоју нових метода за динамичко рутирање саобраћаја у потпуно оптичким мрежама.

Из ових области објавио је 135 научних радова у реномираним међународним часописима, у националним часописима, на међународним и националним научним и стручним конференци-

јама од којих је знатан број радова по позиву и поднесен је на пленарним седницама. Такође је био више пута председавајући на међународним и националним научним и стручним конференцијама. Радови проф. Лазовића се цитирају у радовима иностраних и домаћих аутора.

Неки од најважнијих и најчешће цитираних радова Проф. Лазовића су: Лазовић С.: "Нова класа филтара за импулсне примене". Зборник радова. XII Конференција ЕТАН-а, Ријека, 1968. (Рад је проглашен за најбољи рад Конференције у области електронике и електричних кола); Lazovich S: *Transfer-Function Synthesis of Allpass Filters for Pulse Compression*, Electronics Letters, Vol.8. No.3, 1972; Rakovich B, Lazovich S: *Monotonic Low pass Filters with Improved Stopband Performance*. IEEE Transactions on Circuit Theory, Vol. CT-19, No.2, 1972; Lazović S, Litovski V: *A New Method of Bandpass Allpass Network Synthesis for Compression*, Proceedings of the Second International Symposium on Network Theory, Herceg Novi, 1972; Lazović S, Penfield P: *Notation for the Output from Synthesis Programs*. European Conference on Circuit Theory and Design. Лонгон, 1974. Аćимовић-Распоповић V, Lazović S, Bakmaz M: *Die Messungen in Optischen Nachrichten Systemen*. Proc 16. Verkehrswissenschaftliche Tage, Dresden, 1989; Аćимовић-Распоповић V, Lazović S: *Supplement to the Uses of Excess Bandwidth in Single Mode Fiber Optic Communication Network*, Facta universitatis, Ниш, 1989; Bojković Z, Lazović S, Bakmaz M: *Advance Digital HTDV over ATM Network*. Facta Universitates, Series Electronics and Energetics, Vol.7, 1994; Bojković Z, Lazović S, Bakmaz M, Аćимовић-Распоповић V: *Quality of Service for Packed Video over ATM Networks*. TELSIKS 97, Ниш, 1997; Bogojević D, Lazović S: *A Telecommunication Development: Yugoslavia vs Europe*. Facta Universitates, Series Electronics and Energetics, 2002.

Проф. Лазовић је дао више техничких остварења радећи на 33 пројеката за потребе привреде, владиних организација, самосталних института и Војске Југославије.

Slobodan Lazović was born in 1938 in Beograd, Yugoslavia. He received the B.S, M.S. and Ph.D. degrees in electrical engineering, in 1961, 1968, and 1972, respectively.

He was with the Institute of Nuclear Science "Boris Kidrič, Belgrade, the Faculty of Electronics, Niš, the Massachusetts Institute of Technology, USA and the Faculty of Traffic and Transport, Belgrade, where he has been promoted, in 1981, to the academic position of Full Professor in the field of telecommunication systems. He received the advanced training in France, Germany, and United States,.

At the Faculty of Electronics in Niš, he was the head of the Department of Electronics, the vice dean of the faculty and the vice rector of the University of Niš. At the Faculty of Traffic and Transport, Belgrade he was the head of the Department of Post and Telecommunication Traffic. At this faculty he was vice dean, dean, and president of the Faculty Counsel.

Professor Lazović was the president of the Program Committee of the Society for Electronics, Telecommunication, Computer Science, Automation, and Nuclear Engineering, ETRAN, the president of the Program Committee of the Symposia of New Technology in Post and Telecommunication Traffic. He is the member of the Program Committees of Telecommunication Forum, TELFOR and International Conference TELSIS. He is also the member of Editorial Board of the journal "Telecommunication".

The main scientific contributions of Professor Lazović are in the electronic measuring instrumentation, electric filters, and telecommunication systems. He was one of the first researchers in the field of synthesis of electrical filters in the time domain where he has given noticed contributions in the compression of radar signals. In the field of optical telecommunication, his outstanding achievements are in the design of local optical networks and in the development of novel methods for dynamic routing of traffic in complete optical networks.

In the aforementioned fields, he published 6 books and 135 papers in international journal, national journals, domestic and international scientific and engineering conferences.

Проф. др Слободан Лазовић:

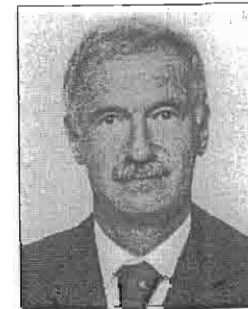
Кућа: Шајкашка 21/6

Тел: 011-339-0814, 064-270-3258

E-mail: vlajelena@arkayu.net, E-mail: vlajelena@sf.sf.bg.ac.yu

ВОЈИСЛАВ Б. ЛЕКОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Војислав Лековић, редовни професор Стоматолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1949. године у Подгорици. Дипломирао је на Стоматолошком факултету 1974. године. Од 1976. ради на Клиници за пародонтологију и оралну медицину Стоматолошког факултета у Београду. Магистарску тезу одбранио је 1979. године, а докторирао је 1981. године. У својој каријери обављао је низ одговорних функција на Стоматолошком факултету. Сада је на функцији декана Стоматолошког факултета, у другом мандату. Професор је по позиву на Калифорнијском Универзитету у Лос Анђелесу.

Објавио је и презентовао преко 315 научно-истраживачких радова, највећи број у међународним часописима и најзначајним скуповима у земљи и иностранству. Аутор је и коаутор у 11 монографија и уџбеника. Књига prof. dr Fermina Carranze - *Clinical Periodontology*, у којој је проф. Лековић коаутор, штампана је у највећем броју издања до данас у свету. Цитиран је преко 542 пута у најпознатијим међународним часописима и уџбеницима из области пародонтологије и других грана стоматологије. Главни истраживач или учесник је у 27 међународних и националних истраживачких пројеката. Главна тема његових истраживања је регенеративна терапија пародонтопатија. За своја достигнућа у истраживачком раду награђиван је више пута, укључујући две Октобарске награде за научно-истраживачки рад (1980. и 1987.), годишњу награду Европске асоцијације за имплантологију (1997.) и годишњу награду СЛД-а за научно-истраживачки рад (2002.). Члан је више међународних и националних удружења, између осталог и Америчке академије за пародонтологију (AAP), Европске академије за пародонтологију и имплантологију, итд. Проф. Лековић је дао изузетно значајан допринос развоју стоматолошке науке код нас и у свету. Увео је у примену код нас и научно објаснио хируршку терапију обољења потпорног апарата зуба-пародонтопатија. Посебно је значајно да је са интерна-

ционалним тимом који је створио, у област пародонталне хирургије, увео две потпуно нове хируршке технике: режањ операције са очувањем интерденталне гингиве - Papilla preservation technique (J. Periodontol. 1985; 56(4): 204-10) и режањ операције у пределу вишекорених зуба - (J. Periodontol. 1988; 59 (2): 67-72). Ове хируршке технике су од момента публиковања општеприхваћене у целом свету и постале су рутинске методе у хируршком лечењу пародонтопатија.

Базичним, експерименталним и клиничким истраживањима први је у земљи увео синтетску замену за кост у регенеративној пародонталној хирургији. У оквиру тога доказао је биокompatibilност, хистолошки и клинички одговор пародонталних ткива примењеног материјала. Сви касније продуковани материјали створени су по узору на овај који је креирао професор Лековић (J. Periodontol. 1985; 56(2): 82-8)

Са својим истраживачким тимом први је у свету увео концепт "усмерене регенерације пародонцијума". Овај концепт (Guided Tissue Regeneration) представља револуционарни проналазак у регенеративној терапији пародонтопатија и нашао је широку примену у многим гранама медицине. (International Dent. Res. Assoc. ; 1991; 3: 203-207).

Од посебног је значаја да су сва наведена и многа друга експериментална и клиничка истраживања извршена у нашој земљи на Клиници за пародонтологију и оралну медицину Стоматолошког факултета у Београду, одговарајућим институтима Медицинског и Ветеринарског факултета, што је допринело да се Стоматолошки факултет сврста међу значајне истраживачке центре у Европи и да се тиме да велики допринос афирмацији наше науке.

Примена фактора раста у хируршкој терапији пародонтопатија је најновије поље истраживања у области стоматологије. И на решавању овог проблема тим професора Лековића дао је непроцењив допринос примењујући фактор раста глеђи (амелогенин) и "тромбоцитне факторе раста" за реконструкцију ткива потпорног апарата зуба. (J. Periodontol. 2000; 71 (7): 1110-6. J. Periodontol. 2002; 73: 198-205).

Професор Лековић је са својим експерименталним и клиничким истраживањима дао значајан допринос развоју зубне имплантологије. Први је у земљи документовано доказао процес остеоинтеграције око денталних имплантата (замена за зуб). Закључци и добијени резултати до којих су дошли, потврђени су бројним истраживањима широм света и данас важе као доктрина

(Oral Maxillofacial Implants. 1992; 7 (4):491-6. Осим ових значајних резултата до којих се дошло дуготрајним истраживачким радом, проф. В. Лековић заслужан је за унапређење стоматолошке и пародонтолошке праксе у нашој земљи. Тако је 2002. године основано Удружење пародонтолога Србије и Црне Горе, које данас броји 385 чланова. Децембра 2003. године наша земља је постала члан Европског удружења пародонтолога чиме су се отвориле нове могућности сарадње и размене научне мисли са осталим чланицама. Будући да је члан Америчке академије за пародонтологију, Европске академије за пародонтологију и имплантологију, проф. Лековић је организатор и домаћин бројних семинара и научних скупова, са учешћем веома цењених страних предавача, који се организују више пута годишње у земљи. Циљ ових научних скупова којима присуствују научни радници и стоматолози разних специјалности јесте унапређење стоматолошке праксе и упознавање са најновијим техникама и процедурама које се примењују у свету и то не само на пољу пародонтологије, него и осталих стоматолошких специјалистичких грана. Проф. В. Лековић је идејни покретач и носилац значајних пројеката финансираних од Министарства за науку и технологију Републике Србије, чијим се средствима омогућава научна афирмација многих младих истраживача сарадника.

Из изнетих чињеница произилази да је професор Лековић дао немерљив допринос померању граница наших сазнања у области пародонтологије, проналаском бројних нових метода и њиховом широком применом у свету. Захваљујући томе, професор Лековић се афирмисао као врсан истраживач и научник, тако да је врло често предавач по позиву на најзначајнијим стоматолошким скуповима и конгресима (преко 100 предавања). Велико акумулирано искуство, знање и креативност, омогућили су професору Лековићу да оформи и међународни тим истраживача, који се данас сматра водећим из области пародонталне хирургије у свету. У свом креативном научном раду велику пажњу поклања усавршавању млађих кадрова и гајењу научног подмлатка. Најцитиранији је доктор стоматологије у Србији и Црној Гори, а његови резултати у науци достигли су реноме у свету најеминентнијих истраживача у стоматологији.

Prof. Dr Vojislav Leković, professor at the School of Dentistry, University of Belgrade, was born in Podgorica in 1949. After high school, he entered the School of Dentistry in Belgrade where he graduated, and earn his PhD degree in 1981. He was a vice-dean and the Chairman of the Scientific Board of the Dentistry School in Belgrade. Curently he is the Dean of the Belgrade School of Dentistry and visiting professor at the UCLA, Perio Department.

He published over 315 papers, substantial number abroad, 9 books and 2 books published in USA: In: Carranza, F.Jr.: Clinical Periodontology, chapter 56 titled: "The periodontal flap". Saunders Co. Publ.,1990, and Critical Decisions in Periodontology. Hall W. et al. Mosby Publ., 2003.

He is a member of a number of national and international periodontal associations. He was awarded: the October Prize of the city of Belgrade, UCLA-Annual Award and the Prize of the European Academy of Implatology. Prof. Lekovics clinical research emphasizes on bone reconstruction techniques and aesthetic management in complex perio and implant cases. Also he supervises several lines of research. One of these lines deals with biological aspects of bone formation applying membranes, membrane supporting materials as well as matrices and bone growth factors. Another line explores the biomechanical aspects of early and immediate implant loading. The use of bone grafts, GTR procedure and principles of tissue engineering in surgical therapy of periodontal disease therapy are his most prominent scientific contributions.

Prof. Lekovic is a president of Serbian and Montenegrin periodontal Society. He has lectured extensively throught the world and the Science Citation Index of his papers is more than 538.

Проф. Др Војислав Лековић
Кућна адреса:
Моравска бр.2, 11000 Београд
тел: 011/2432-236; моб: 063 209 701
E-mail: vojalek@EUnet.yu

Стоматолошки факултет у Београду
Клиника за пародонтологију и оралну медицину.
Др Суботића бр.4, 11000 Београд
тел: 011/684-697; fax: 635-631

НАДА Т. МАЈКИЋ-SINGH

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1996. ГОДИНЕ

Др Нада Мајкић-Singh, редовни професор Фармацеутског факултета Универзитета у Београду, рођена је 1947. године у Мајкић Јапри, од оца Триве и мајке Маре Тополић. Дипломирала је на Фармацеутском факултету у Београду 1969. године, магистрирала 1972. и докторирала 1974. године са темом "Посивљање кинетичке методе за одређивање аеробних трансхидрогеназа уз АВТС".

На Фармацеутском факултету у Београду ради од 1971. године као асистент за предмет медицинска биохемија. Бирана је у звање доцента (1978.) и ванредног професора (1984.), а редовни је професор медицинске биохемије и клиничке ензимологије од 1988. године. Специјалиста је медицинске биохемије. Била је Управник Завода за медицинску биохемију Фармацеутског факултета у Београду (од 1984. до 1995.). Од 1986. године директор је Института за медицинску биохемију Клиничког центра Србије. Била је председник Управног одбора Завода за фармацију Србије (1993.- 2003.), као и први председник Скупштине Фармацеутске коморе Србије (од 1997. до 2001. године).

Била је председник Секције за медицинску биохемију Фармацеутског друштва Србије (1983 - 1987). Председник је Друштва медицинских биохемичара Југославије од 1988. године и национални представник у Међународној федерацији за клиничку хемију и лабораторијску медицину (International Federation of Clinical Chemistry and Laboratory Medicine, IFCC), Форуму европских друштава за клиничку хемију (FESCC) и Балканској клиничко-лабораторијској федерацији (Balkan Clinical Laboratory Federation, BCLF).

Главни и одговорни уредник је часописа "Југословенска медицинска биохемија" од 1991. године у ком периоду овај часопис постаје међународни. Члан је Редакционог одбора часописа Clinical Chemistry and Laboratory Medicine и рецензент је у више међународних часописа. Од 1994. до 2003. године била је председник Савезне Комисије за медицинску биохемију, као и Републичке Комисије за медицинску биохемију и клиничку биохемију, а од маја 1992. године председник је Комисије за примаријате Фармацеутског Друштва Србије.

Из области медицинске биохемије усавршавала се под руководством проф. др Ивана Беркеша, као и у Енглеској (1972) у Лондонској политехничкој школи (North-East London Polytechnic School) и на Универзитету у Њукаслу, у Институтима за клиничку биохемију и експерименталну биологију (University of Newcastle upon Tyne, Newcastle University Hospital, Department of Clinical Biochemistry). Прва је у нашој земљи увела технике анализирања изоензима у клиничкој пракси.

Главне области њеног истраживачког рада су клиничка ензимологија, генетски полиморфизам, утицај лекова на ниво клиничко-биохемијских параметара, улога биолошки активних протеина у метаболичким процесима и стандардизација појединих клиничко-биохемијских метода. Руководила је истраживачким пројектима “Методичка исцртавања у анализи ензима” (1976 - 1990), “Генетски полиморфизми хумане крви” (1981 - 1990) и “Улога биолошки активних протеина у метаболичким процесима” (1990 - 2001). Од 2002. године руководи пројектом “Лабораторијски показатељи оштећења и дисфункције органа” који финансира Министарство за науку, технологије и развој Републике Србије. Аутор је са сарадницима преко 15 оригиналних поступака за одређивање активности ензима или супстрата помоћу ензима. Већина резултата истраживачког рада је штампана у водећим међународним часописима из области клиничке биохемије и ензимологије. Објавила је преко 350 научних и стручних радова (100 у домаћим; 140 у међународним и 110 у водећим међународним часописима) и 350 саопштења на домаћим и међународним конгресима из области медицинске биохемије. Одржала је преко 50 уводних, пленарних предавања. У Друштву медицинских биохемичара Југославије организовала је шест Конгреса медицинских биохемичара Југославије, два Балканска састанка лабораторијске медицине и више Биохемијских дана. Оснивач је Научне конференције “Професор Иван Беркеш”, као и стручног годишњег састанка “Новине у лабораторијској медицини” и трајних курсева усавршавања медицинских биохемичара.

Почев од 1986. године, са сарадницима се ангажовала на формирању обједињене клиничко-биохемијске службе, КЦС, која је прерасла у Институт за медицинску биохемију. Под њеним руководством у 2000. години у лабораторијама Института за медицинску биохемију први пут је у нашој земљи уведен систем менаџмента квалитетом према Стандарду ISO 9001:2001 и акредитација према стандарду ISO 17025.

Институт такође спроводи национални програм спољашње контроле квалитета свих лабораторија у земљи, познат као YUNEQAS-медицинска биохемија.

Учествује у извођењу додипломске, последипломске и специјалистичке наставе медицинске биохемије. Посебно се ангажовала на формирању профила-медицински биохемичар, који се данас школује по савременом програму у оквиру петогодишњих студија на Фармацевтском факултету, као и осавремењивању програма специјализације из медицинске биохемије. Била је ментор при изради бројних магистарских радова, специјалистичких радова и докторских дисертација. Из области медицинске биохемије написала је 15 уџбеника, од којих нарочито треба поменути *Клиничку ензимологију* (1993) и *Медицинску биохемију* (1994). Уредник је монографија *Advances in Laboratory Medicine* (ДМБЈ - Београд, 1997) и *Примена медицинске биохемије у лабораторијској медицини* (ДМБЈ, 2000.) и први аутор и уредник монографија *Развој медицинске биохемије у Југославији* (ДМБЈ - Београд, 1998.) и *Централна лабораторија и Институт за медицинску биохемију Клиничког центра Србије - 1952 у речи и слици 2002*, (ДМБЈ - Београд, 2002.). На позив Завода за издавање уџбеника написала је два уџбеника за средњу медицинску школу из области медицинска биохемија.

У нашој земљи члан је Друштва медицинских биохемичара Југославије и Фармацевтског друштва Србије. У иностранству је члан Међународног друштва за клиничку ензимологију (International Society of Clinical Enzymology), Америчког друштва за клиничку хемију (American Association of Clinical Chemistry), Међународне федерације за клиничку хемију (International Federation of Clinical Chemistry), Енглеског друштва клиничких биохемичара (English Association of Clinical Biochemists), Њујоршке академије наука (New York Academy of Science), Канадског друштва за клиничку хемију (Canadian Society of Clinical Chemists) и Федерације балканске клиничке лабораторије (Federation of Balkan Clinical Laboratory). Била је члан Одбора за липиде при Кардиолошкој секцији СЛД-а.

Од стручних признања добила је Диплому Савеза Фармацевтских друштава (1988.) и Диплому медицинских биохемичара Југославије (1995.).

Prof. Dr Nada T. Majkić-Singh was born in Yugoslavia in 1947, graduated from the Faculty of Pharmacy of the University of Belgrade in 1969, gaining the MS degree in Medical Biochemistry in 1972, and PhD degree in 1974. She began her professional career at the Faculty of Pharmacy as Associate in Medical Biochemistry, keeping the post from 1971 till 1978, while during the period 1978-84 she was an Associate Professor. Since 1984 she has been Professor in Medical Biochemistry, Clinical Chemistry and Clinical Enzymology, and from 1984 till 1995 she was the Director of the Department of the Medical Biochemistry at the Faculty of Pharmacy.

Her present appointment, Director of the Institute of Medical Biochemistry at the Clinical Center of Serbia, she has held since 1986. In the period of 1997 to 2001 she was the first President of Pharmaceutical Chamber.

Professor Majkić-Singh is the author of over three hundred and fifty scientific papers and fourteen books. She is a member of many Associations for Clinical Biochemistry. Since 1988, she has been President of the Society of Medical Biochemists of Yugoslavia and Editor in Chief of the Society Journal Yugoslav Medical Biochemistry. During her long and dedicated career, Professor Majkić-Singh has been awarded by the Union of the Pharmaceutical Societies of Yugoslavia (1988) and the Society of Medical Biochemists of Yugoslavia (1995).

Проф. др Нада Мајкић - Singh:
Клинички центар Србије, Институт за медицинску биохемију,
Вишеградска 26; 11000 - Београд
Тел/Факс: 011/361-5631;
Кућа: Велемајстора Боре Костића 57; 11070 Нови Београд,
Тел. 011/3186-441
E-mail: singh@eunet.yu

АЛЕКСАНДАР В. МАРКОВИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Александар Марковић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је у Ђуприји 1924. године од оца Велимира и мајке Љубице Нинић. Основну школу и гимназију завршио је у родном месту а матурирао 1943. са одличним успехом. Од 1944-1946. био је у војсци, а затим уписао Медицински факултет у Београду, који је завршио 1952. године. Исте године запослио се на тадашњој II Хируршкој клиници Медицинског факултета и почео специјализацију из опште хирургије. Специјалистички испит из опште хирургије положио је 1958. године. За асистента приправника изабран је 1954., за асистента 1959., за доцента 1964., за ванредног професора 1973. и 1978. године изабран је за редовног професора при Катедри хирургије. Хабилитирао је на Медицинском факултету 1963. године а докторирао 1977. године.

Био је начелник одељења на II хируршкој клиници од 1958-1984. године, а саветник од 1984-1989. године.

У више наврата боравио је у иностранству на стручно-научном усавршавању. У 1957. години провео је пар месеци на Интерној клиници (Prof. Felinger) и Хируршкој клиници (Prof. Shenbauer) у Бечу, изучавајући проблем конзервативног и оперативног лечења обољења периферних артерија. По повратку у земљу увео је методу конзервативног лечења инсуфицијентне периферне циркулације, путем интраартеријских инфузија код Virgove болести. Крајем 1957. и у 1958. био је на усавршавању у Стразбуру, у Француској (Prof. Fontaine), и у својству асистента радио на одељењу за кардио-васкуларну хирургију. Проводи неко време и у болници Broussier, у Паризу, (Prof. Mateille i Prof. Dibost), проучавајући проблематику вантелесне циркулације. На постдокторским студијама у Лондону, 1980. године провео је два месеца у болницама: Hammersmith, St. Mary, St. Marc and Gay's hospital.

Такође, посетио је многе познате хируршке центре (Будимпешта, Праг, Братислава, Варшава, Минхен, Келн, Милано, Торино, Барселона, Мадрид, Копенхаген, Лондон, Париз, Токио, Кијото и др.).

Био је активни члан Српског лекарског друштва (СЛД), и као предавач одржао бројна предавања у многим подружницама по унутрашњости. Од 1959. до 1962. био је секретар хируршке секције СЛД, а затим више пута и члан Управног одбора секције. Био је члан Управног одбора канцеролошке секције СЛД а од 1973-1977. био је председник хируршке секције СЛД. У истом периоду био је и потпредседник Удружења хирурга Југославије.

Члан је: Медицинске академије СЛД, Удружења хирурга Југославије, Хируршке и кардиолошке секције СЛД, Међународног хируршког друштва, Међународног друштва за дигестивну хирургију, Међународног друштва за кардиоваскуларну хирургију и Балканске медицинске уније.

За своје успехе у стручном и научно-истраживачком раду награђен је Повељом СЛД (1972), Плакетом СЛД (1973), Плакетом Удружења хирурга Југославије (1973), Плакетом Медицинског факултета (1989), Повељом гимназије у Ђуприји (1979) и Повељом Организационог Одбора "Светски здравствени плакат" (1992).

Проф. Марковић је публиковао преко 220 радова, од чега 40 у иностранству. Аутор је 80 научних радова, 100 стручних радова, 40 саопштења, 2 књиге и 2 уџбеника хирургије. Своју научну делатност остваривао је кроз учествовање или руковођење са 4 научна пројекта. Посебно је интересовање усмерио у проучавању хипотермије, вантелесне циркулације, трансплантације органа. Битно подручје преокупације је било и периферна циркулација, односно реваскуларизација, посебно у домену доњих екстремитета. Интензивно је изучавао питања везана за опсежне ресекције на интестиналном тракту, посебно на дебелом цреву. Експериментално и клинички је изучавао проблематику у вези са хроничним и акутним опструкцијама на дебелом цреву што је детаљно изложио у својој докторској дисертацији.

У току целокупног свог радног стажа, бавећи се клиничком и експерименталном хирургијом, проучавао је разну актуелну проблематику и као хирург, наставник и научни радник учествовао је у разрази многих проблема из хирургије који су обрађивани на II

Хируршкој клиници Медицинског факултета у Београду, а који имају посебан значај јер представљају пионирске радове у нашој земљи.

Као наставник Медицинског факултета, са пуно одговорности и љубави, прилазио је студентима и максимално се трудио да им на што приступачнији начин пренесе градиво из хирургије. Био је доследан и дисциплинован у раду, али се трудио да буде адекватно принципијелан, због чега су га студенти ценили и поштовали.

Треба истаћи и то, да се проф. Марковић перманентним усавршавањем трудио да овлада новинама и проблемима са којима се сусретала хируршка научна мисао, те да је студиозним радом и упорношћу акумулирао велико медицинско знање. Доследан својим принципима, сем наведених активности у клиничком, наставном и посебно научно-истраживачком раду, био је веома активан у раду СЛД-а, посебно хируршке секције.

Prof. Dr. Aleksandar Marković was born in Ćuprija in 1924. He graduated from the Faculty of Medicine in Belgrade in 1952 and began to work at the 2nd Surgical Hospital (residency in surgery).

He was elected assistant in 1954, and gradually full professor in 1978. He was awarded PhD degree in 1977. He was head of a Department at the II Surgical Hospital during the period 1958-1984, and consultant from 1984 till 1989. On several occasions he was abroad in Vienna and France, for his professional advanced training.

He was an active member, a secretary of the Surgical Section and member of the Stirring Committee of the Serbian Medical Society (SMS) and delivered numerous lectures in its branches. During the period 1973-1977, he was president of the Surgical Section of the SMS. He was a vice-president of the Yugoslav Surgical Association and member of numerous national and international surgical associations. For his achievements he received SMS Charter (1972), Plaque (1973), and Charter of the Yugoslav Surgical Association (1973).

He published more than 220 papers, out of which 40 were published in international journals (80 scientific papers, 100 professional papers, 40 communications, 4 text books in surgery). During his scientific career he participated in 4 projects. His field of interest included hypothermy, extracorporeal circulation, peripheral circulation, i.e. revascularization. He addressed different problems as a surgeon, teacher and scientist and participated in elucidation of numerous problems as a pioneer.

Проф. др Александар Марковић:
Кућа: Булевар АВНОЈ-а 122; 11070 - Нови Београд,
Тел. 011/697-247.

АТАНАСИЈЕ – ТАСА М. МАРКОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Таса Марковић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији. Рођен је 1933. године у Београду, од оца Миодрага и мајке Марије Разим. Основну школу и гимназију завршио је у Свилајнцу 1951. године са одличним успехом. Дипломирао је на Медицинском факултету у Београду 1961. године са одличним успехом. Специјалистички испит из гинекологије и акушерства положио 1970. године са одличним успехом.

Изабран за асистента 1976. године а за редовног професора 1994 године. Заменик директора клинике од 1992-1997. године, директор за наставу и научно-стручну делатност од 1998-2000. године, а био је и председник Етичког комитета клинике. Докторирао је 1983 године. Био је шеф катедре гинекологије и акушерства од 1995-1997 године. Држао је наставу на Медицинском факултету у Крагујевцу од 1984-1994., као и наставу 4 године на Стоматолошком факултету у Београду.

У току 25 година рада на Медицинском факултету био је ментор у 35 докторских теза, 33 пута ментор у магистарским тезама, 10 пута у тезама из уже специјализације у струци, више од 25 пута председник или члан комисије за мишљење и одбрану теза. Такође био је ментор докторских теза у Крагујевцу, Новом Саду, Бања Луци. Исто тако више пута био је председник и члан комисије за унапређења у виша звања на факултету. Држао је наставу из гинекологије и акушерства специјализантима, затим наставу из Перинатологије, Ултразвучне дијагностике, Хумане репродукције, Ургентне и Опште медицине. Више пута био је позвани предавач и председавајући на нашим и страним конгресима. Светски конгрес ултразвука (Буенос Аирес 1999.) и Европски конгрес ултразвука (Јерусалим, 1990.). Учествовао је на 7 светских конгреса и 9 европских конгреса и 7 наших конгреса гинекологије и акушерства. Био је почасни гост Конгреса удружења гинеколога (1987, 1989), почасни је

члан Удружења гинеколога Пољске, и почасни члан Перинатолога Немачке. Организовао је и био водитељ Научног скупа Академије медицинских наука СЛД: *досјетливића ултразвук у медицини на уласку у тирећи миленијум*. Медицински факултет сваке године организује научни скуп “Најновија Стремљења”. Године 1996 био је модератор сеансе “*Kolor doppler kao dijagnostička metoda u гинекологији и акушерству*”. Члан је Научног одбора Југословенске школе за патологију спољних гениталних органа и колпоскопију.

Усавршавао се у Западном Берлину 1977/78. код prof. Saling-a, у Heidelbergu код prof. Kubli-a, 1978. у Baselu код prof. Käser-a, 1978. у Tübingenu код prof. Hirsch-a i prof. Hammaher-a, у Бечу код prof. Baumgartner-a i prof. Kratochvil-a. Председник је Хируршке научне групе, председник Надзорног одбора и редовни члан Академије медицинских наука СЛД., а био је и потпредседник Академије медицинских наука СЛД.

Заменик је секретара Одељења Медицинско-биолошких наука НДС-а. Председник Удружења за примену ултразвук у медицини, биологији и ветерини Србије и директор Едукационог центра ултразвук у медицини и ветерини Србије. Био је генерални секретар СЛД од 1987-1996. Председник Гинеколошко-акушерске секције СЛД. од 1996-1999. Члан је 14 наших друштава и удружења и 12 страних асоцијација. Члан уређивачког одбора часописа Српски Архив од 1986. и члан савета. Члан савета и председник савета часописа Југословенске гинекологија и перинатологија и још многих других. Добио је награду СЛД за научно-истраживачки рад 1997 и организацију здравствене службе 1992. Добитник Медаље Удружења гинеколога Пољске и медаље гинеколошко-акушерске секције “Др Никола Хаџи Николић” као највеће признање. Био је члан научног одбора Југословенског конгреса гинеколога и опстетричара 2001. Председник је научног одбора Удружења за перинаталну медицину Југославије. Налази се у лексикону “Ко је ко, у Србији 1995. и 1996.” међу 4.700 личности елите Србије. Такође, налази се у “Twelfth edition 1997.” International “Who’s Who of intellectuals IBS” Cambridge - England. Исто тако у American biographical institute as “acknowledged personality in 1998”. Поводом 80 година Медицинског факултета добио је захвалницу у знак признања за дугогодишњи допринос у развоју Медицинског факултета у Београду, а 2003. добио је Награду за животно дело СЛД-а.

Увео је на Клиници дијагностичке методе: Амниоскопију, Амниоцентезу, Кардиотокографију, Микро анализе феталне крви, Ултразвук, поједине модификације оперативних захвата: Царски рез шивење продужним шавом у једном слоју. Абдоминална и вагинална хистеректомија - хватање лигамената и крвних судова заједно и затварање вагиналних зидова продужним шавом у једном слоју. Обострани уздужни рез, без попречних резова, код радикалне вулвектомије, програмирани порођај и још многе друге финесе у оперативној техници и акушерству.

Публиковао је до сада 421 стручно-научна рада и написао поглавља у 21 књизи. Стручно- научне радове публиковао је у страним и нашим часописима, као и у зборницима наших и страних конгреса и симпозијумима. Главни уредник је књиге: Ултразвук у медицини, која има преко 800 страница, а писало их је 133 аутора и сада се ради треће издање. Књига је добила прву награду “Златна фонтана” на међународном сајму књига у Херцег Новом 1997. Руководилац је у два научна пројекта, а у једном је истраживач. Сва три су Савезног министарства за развој, науку и животну средину.

Поред великог броја публикација, неке су од посебног значаја, те су од стране Научног комитета страних часописа а и зборника светских конгреса оцењени као најбољи и награђени су:

Diagnostic efficacy of color doppler ultrasonography in detection of the ovarian malignancies. *sonace International, Medison Vol. 2, No. 20, 33 - 44, 1995.* Programmed inducing non - indicator labour. *international journal of XIII world congress of gynaecology and obstetrics, 5, 1991, 1392, 448, Singapore* value of biophysical profile of the fetus in the intensive surveillance of high risk pregnancies. *international Journal of 7 th Congress, Euroson 90, Jerusalem, 1990., 109.* Hysterectomy totalis vaginalis a surgical treatment of stress urinary incontinence at women over 45 years of age *International Journal of XVI FIGO Congress of Gynaecology and Obstetrics, 144, 19.19, Washington, 2000.*

Приликом одласка у пензију доц. др Душан Станојевић одржао је на клиници пригодан говор у ком је рекао да је проф. др Марковић био симбол клинике, едуковао је велики број кадрова и постао један од легенди Југословенске гинекологије и акушерства и био један од најбољих гинеколога своје и неколико околних генерација. Оставио је дубок траг у струци и науци нашег поднебља.

Prof. Dr. Atanasije - Tasa M. Marković was born in Belgrade in 1933. He graduated from the Medical School of Belgrade in 1961., and got a PhD degree in 1983. He was elected full professor in 1994, and was Head of chair from 1995 to 1997. He spent his whole career at gynaecological-obstetrical clinic "Narodni Front", Belgrade, and was for 5 years vice-director and director for education and scientific-professional activity of the clinic. He is president of Serbian Association for ultrasound in medicine, biology and veterinary medicine, and director of Educational Center for ultrasound in medicine and veterinary medicine in Serbia since 1985. He is secretary of medical and biological science department, and member of Serbian Scientific Society. He is president of supervisory board, President of surgical scientific group and member of Academy for medical sciences of Serbian Medical Society (SMS), Honorary member of gynecological Association of Poland and perinatologist of Germany, Secretary of SMS for 8.5 years, president of gynaecological-obstetrical section (GOS) of SMS. He is a winner of scientific-research work and organization of health service of SMS and he got a medal "Dr Nikola Hadzi Nikolic" GOS of SMS. He is a member of many international and our associations.

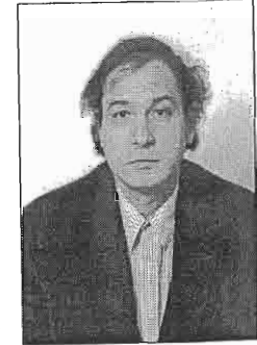
Published 421 papers and abstract in national and international journals, and 21 book chapters. He was involved in 2 federal projects of Ministry of Science, Main editor-in-chief of the book "Ultrasound in Medicine", named book of year at international fair and won prize "Golden Fountain". He was mentor, president and member of commission in about 100 theses and specialization examinations. Many times he was invited to be a lecturer at our and foreign congresses, and chairman of some sessions. In the clinic, he introduced: Amniocentesis, cardiotocography, micro-analyses of foetal blood, ultrasound, some modifications in gynaecological surgery, partus programatus.

His name is in lexicon "Who's Who in Serbia" in 1995. and 1996. among 4700 people elite in Serbia. His name is also in "Twelfth edition 1997. of the International who's who of intellectuals" Cambridge, England. Also, he was elected by American biographical institute as acknowledged personality in 1998. On the occasion of 80 years of Belgrade Medicine School, he won a letter of thanks in recognition of contribution regarding the development of Medical School, University of Belgrade. In 2003, he got a Price for life achievement from Serbian Medical Society.

Проф. др Атанасије-Таса Марковић
Београд, 29. новембра 126/III-14, 11000 Београд
Тел./Фах. (+381 11) 3294234; 063 287803
Email:tasam@EUnet.yu

ЖАРКО Д. МИЈАЛОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Жарко Мијајловић, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1948. године у Прокупљу од оца Душана и мајке Љиљане. Први део основног школовања учио је у Прокупљу, док је други део, као и гимназију, завршио у Београду. Дипломирао је на Природно-математичком факултету у Београду, група за математику, 1971. На истом факултету завршио је постдипломске студије 1973, док је докторску дисертацију *Прилози теорији модела и Булових алгебри* одбранио 1977. Од 1972. запослен је на Природно-математичком факултету, и члан је Катедре за алгебру и логику: најпре као асистент (1972-79), затим доцент (1979-86), ванредни професор (1986-93) и од 1993. као редовни професор. У оквиру Математичког института САНУ руководио је Семинаром за математичку логику (1977-87) и био је управник Одељења за математику (1988-91). Такође је био управник Института за математику Математичког факултета (1992-94). Члан је редакција научних часописа *Publication de l'Institute Mathematique* (Београд), *Mathematica Balkanica* (Софија). Покретач је и главни је уредник часописа *Преглед националног центара за дигитализацију* (NCD Review), први број објављен 2002. Од 2000. шеф је Катедре за алгебру и логику на Математичком факултету.

Поља истраживања проф. Мијајловића су математичка логика са применама у алгебри и рачунарству (Булове алгебре, теорија поља, модели аритметике, моделско-теоретска алгебра; у рачунарству семантика програмских језика, примене у дигитализацији, рачунски алгоритми). Предложио је нов метод (према наводу S. Rudeanu-a) за доказивање особина Булових алгебри и решавање Булових једначина методама теорије модела. Део методе заснован је на Вагт-овој теорему и својствима хорновских формула теорије Булових алгебри и теоремама преноса. У теорији модела формалне аритметике први је приметно (објавио) резултате који се односе на парцијалну

засићеност нестандартних модела аритметике који уопштавају underflow и overflow принципе А. Робинсона. Дао је нов доказ теореме потпуности за логику са квантором “за непребројиво много”. Такође је дао нов алгоритам за рачунарско проверавање хипотеза теорије бројеве које се односе на факторијелну функцију. Ови радови изазвали су ново занимање код нас и у свету за познату Kurepinu Levi факторијел хипотезу.

До сада је публиковао око 60 научних радова у међународним и домаћим часописима (пored осталих у водећим часописима: *Notre Dame Jour. of Formal Logic*, *Zeitschr. für Math. Logik und Grundlagen der Mathematik*, *Studia Logica*, edicija “Synthese Library”, *Kluwer Academic Publ.*; “*Intelektualne Sistemi*”, *Russ. Akad. Tehn. Nauk.*). У својим радовима и монографијама Мијајловићеве радове цитирали су: Ј. Магијашевич у вези решења Десетог Хилбертовог проблема, затим Р. Сморињски, П. Хајек и П. Пудлак резултате из теорије модела аритметике, Р. Суу у вези Курелине леви факторијел хипотезе и С. Рудеану резултате о Буловим алгебрама. Био је учесник 30 међународних конференција из математике. Објавио је монографију *Model theory and applications* и универзитетски уџбеник *Алгебра*. Са Наташом Божовић написао је универзитетски уџбеник из теорије група, док је са Костом Дошеном и Зораном Марковићем аутор књиге “*Хилбертови проблеми и логика*”. Ментор је 9 докторских дисертација и 14 магистарских теза.

Ж. Мијајловић предавао је на основним студијама математике у Београду, Нишу и Крагујевцу Алгебру, Логику, Математичку логику у рачунарству, Примену рачунара, Теорију алгоритама, језика и аутомата, Теорију бројева, као и предмете из алгебре, логике и теоријског рачунарства на постдипломским студијама. Писао је чланке за *l'Encyclopedie Philosophique* (Presses Universitarie de France, Paris). Писао је, такође, прегледне чланке за *Mathematical Review's* (SAD) од 1979, да би ову активност престао по својој вољи 24. марта 1999. У периоду 1985-2000. руководио је потпројектом из логике Министарства за науку Србије, док је 1996. и 1997. и поново од 2002. водио технолошке пројекте из области дигитализације и архивирања података. Главни је уредник издања *Selected works of Đuro Kurepa* (Математички институт САНУ, 1996), и електронско-фототипског издања *Сабрана дела Богдана Гавриловића* (Математички институт САНУ, 1997), затим издања *Сабрани радови из алгебре Михаила Пешровића* (Завод за издавање уџбеника, Београд, 1998), а сада је

један од уредника издања у припреми *Сабрана дела Јована Караматића*. Био је главни организатор меморијалног скупа посвећеног Ђури Курепи који је одржан 1995. у организацији Научног друштва Србије, Математичког факултета и Математичког института. За едисију САНУ *Животи и дело српских научника* написао је обимне биографске чланке о српским математичарима Богдану Гавриловићу и Ђури Курепи. Такође је уредник електронских издања: *Стиаре правире, картице и фотобиографије Београда* (Математички институт САНУ, Музеј града Београда и Математички факултет, 1997), *Multimedia presentation of Kotor and Boka Kotorska* (за светску изложбу ЕХРО '98, Лисабон). Заслужан је за покретање иницијативе за изградњу нове астрономске станице Астрономске опсерваторије у Београду на Видојевици код Прокупља.

Проф. Мијајловић је на дужим студијским боравцима или као гост боравио четири пута на Универзитету у Мадисону, САД (1973-74, Фулбрајтова стипендија; 1977, 1991-92 и 1990 honorary fellow) и на Courant-овом институту у јесен 1990. (Њујорк). Био је професор по позиву на Hebrew University - Department of mathematics (зимски семестар 1990). Одржао је предавања по позиву или као гост у следећим градовима: Софија (Институт за математику БАНУ, 1977), Варшава (Математички институт и Варшавски универзитет, 1984, 1994), Јахранка (Пољска - конференција из теорије модела, 1986), Јерусалим (Hebrew University, 1990, 1993), San Jose (California State University, SAD, 1991), Москва (Катедра за вештачку интелигенцију, MGU, 1996), Дебрецен (Универзитет Лајош Кошут 1997), Будимпешта (CEU, 1997, 1998), Солун (Аристотелов универзитет, 1998, 1999), Скопље (Универзитет у Скопљу, 2000), Боровец (Бугарска, MASSE 2003). Такође је одржао више предавања на нашим универзитетима, последње у Нишу 2003. (плeнарно предавање на годишњем скупу Друштва математичара Србије). Добитник је Југословенске награде 25. Мај (1967), и Прве награде од стране Балканске уније математичара 1977. Посебна инересовања: историја науке и астрономија

Žarko (Dušan) Mijajlović, professor of logic and algebra at the Faculty of Science in Belgrade was born in Prokuplje, Serbia, Yugoslavia, in 1948. He graduated at the University of Belgrade in 1971, and obtained his Ph.D. in mathematics with thesis Model theory of Boolean algebras at the same University in 1977. He achieved the position of full professor in 1993, and since 2000 he is the head of the Chair of Algebra and Logic at the Faculty of Mathematics, University of Belgrade.

The main field of his scientific interest are algebra and mathematical logic with specialization in model theory and applications in computer science (in particular Boolean algebras, models of arithmetics, model-theoretic algebra; in computer science: artificial intelligence, scientific and symbolic computing etc.). He has published about 50 papers in domestic and international journals, including: Notre Dame Jour. of Formal Logic, Zeitschr. für Math. Logik und Grundalgen der Mathematik, Studia Logica, Kluwer Academic Publ., series "Synthese Library"; "Intelektualne Sistemi", Russ. Akad. Tehn. Nauk. and attended more than 20 international conferences in mathematics.

He is an author or coauthor of four books in logic and algebra, including the monograph "Model theory and applications" (in English, 1988). He has several tens of citations (among others: J. Matijašević, R. Smorinski, P. Hajek, P. Pudlak, S. Rudeanu, R. Guy and Djuro Kurepa). He is a member of editorial boards of scientific journals: Publication de l'Institute Mathematique, and Mathematica Balkanica. With an interest in the field of digitization, he was also the editor of three compact disks in the area of art and history of mathematics.

He is a recipient of the first prize for papers awarded by Balkan's Union of Mathematicians (1977). Also, he was awarded twice by Fulbright scholarship (1973 and 1991), and was a visiting scholar in Warsaw, Courant institute (New York), University of Wisconsin, and the visiting professor at the Hebrew University in Jerusalem (1990). Up to now he delivered about ten invited lectures in foreign mathematical centers, or conferences. Avocation : History of mathematics and astronomy.

Проф. др Жарко Душан Мијајловић
 Математички факултет Београд, Студентски трг 16
 тел: 011/630-151
 Томаша Јежа 6; 11000 Београд
 Кућа тел: 011/2432397-397
 E-mail: zarkom@cunet.yu; zarko@matf.bg.ac.yu

МОМЧИЛО Д. МИЛИСАВЉЕВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Момчило Милисављевић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1929. године у селу Браничеву, Србија, Југославија, од оца Драгољуба и мајке Данице Петронић, учитеља. У Нишу је завршио основну школу "Свети Сава" 1940. године и Другу мушку гимназију 1948. године. На Економском факултету у Београду дипломирао је јуна 1952. године. Од октобра 1952. до септембра 1953. године налазио се на одслужењу војног рока у школи за резервне официре.

По повратку из војске, у октобру 1953. изабран је за асистента Економског института ФНРЈ на коме је радио до 1956. године када је изабран за асистента на Економском факултету у Београду, за предмет Економика и организација предузећа. Докторирао је на Економском факултету у Београду одбранивши докторску дисертацију под насловом "Трошкови као фактор пословне политике предузећа" 1961. године. Изабран је за доцента за предмет Планирање и пословна политика предузећа 1962. У звање ванредног професора биран је 1967. а 1973. године унапређен је у звање редовног професора.

У том периоду развио је два предмета: Планирање и пословна политика предузећа и Маркетинг. На факултету је обављао дужности председника Комисије за постдипломске студије, председника Комисије за докторате, руководиоца постдипломског курса Пословна економија и шефа катедре за Економику и организацију предузећа од 1982-1994. године, када је пензионисан.

Био је руководилац Центра за менаџмент Универзитета у Београду и председник Одбора за економију при Министарству за науку и технологију Србије. Члан је Академије економских наука.

Био је члан редакције више часописа а шест година је био главни и одговорни уредник часописа Маркетинг. Био је главни уредник "Лексикона маркетинга" који је издала Савремена администрација Београд 1977. године. До увођења санкција руководио је

сарадњом наших економских институција у оквиру ТЕМПУС програма. Добио је Октобарску награду Београда 1974. године за књигу “Маркетинг”.

Боравио је више пута у иностранству: Бостон, САД, Harvard Business School, “Интернационални наставнички програм”, 1958, једна година; Станфорд, САД, Stanford Business School, “Финансије и контрола”, 1962, једна година; Берлин, Немачка, International Institut for Management und Verwaltung, сарадник-истраживач, 1973, 3 месеца; Лондон, В. Британија, London School of Business Study, “Међународни маркетинг”, 1975, 2 месеца; Albany, SAD, School of Business New York State University, размена наставника, 1986, 2 месеца; Pittsburgh, USA, Business School University of Pittsburgh, Фулбрајтов програм за предаваче, 1989, 5 месеци; Лондон, В. Британија, Middlesex University, ТЕМПУС програм, 1991, 1 месец.

Публиковани радови професора Милисављевића могу се разврстати у четири категорије:

Као универзитетски наставник несумњиво је плодан писац уџбеника за студенте. Прву своју књигу под насловом “Основи економског образовања” (Рад, Београд 1958) која је доживела више издања објавио је као асистент. Његов уџбеник “Планирање и развојна политика предузећа” коаутор са Ј. Тодоровићем доживео је осам издања. Даљи корак у развоју ове дисциплине је рад “Основи стиранијског менаџмента”, Пословна школа Мегатренд Београд 1997.

Двадесет прво издање уџбеника “Маркетинг”, публиковано је 2003. године, у издању Савремене администрације, Београд. За студенте последипломских студија објавио је два уџбеника. Први је “Стиранијски менаџмент”, Чигоја штампа, Београд, 2000. године, а други је “Стиранијски маркетинг”, Економски факултет, Београд, 2004. године.

У другу категорију се могу сврстати монографије. Прва је “Метод случајева применен у економском образовању”, Информатор, Загреб, 1961. Његова докторска дисертација “Грошкови као фактор пословне политике предузећа” публикована је 1965. године од стране издавачког предузећа Култура, Београд. Монографија “Политика цена предузећа” Савремена администрација Београд, 1972. је имала велики утицај на начин формирања цена од стране југословенских предузећа. У коауторству са Р. Сенићем и С. Јаношевићем публико-

вао је рад “Иновације и технолошка стиранија предузећа” Економски факултет Београд, 1993. Последња обимна монографија “Савремени стиранијски менаџмент”, Институт економских наука, Београд, 2002., године обрађује проблеме управљања предузећем у процесу глобализације светске привреде.

Трећу категорију радова чине прилози у часописима и зборницима са научних скупова у земљи и иностранству. У ту категорију спада преко сто прилога од којих је једна петина на страним језицима. Највећи део прилога је из два основна научна подручја Управљања предузећем и Маркетинга. Мањи број прилога је посвећен проблемима образовања менаџера потребних савременој привреди.

Последњу, четврту категорију, чине пројекти који се могу сврстати у три групе. Прву чини већи број пројеката рађених на факултету и институтима са којима је Милисављевић сарађивао чији су наручиоци били предузећа и републичка и савезна администрација. У другој групи су пројекти који су у деведесетим годинама рађени у оквиру Центра за менаџмент Универзитета у Београду. Професор Милисављевић је био руководиоца и истраживач у следећим пројектима: 1. Потребности за менаџерима у Србији (1994.); 2. Менаџмент у функцији иновација I и II књига (1995. и 1996.) и 3. Унапређење иновативне активности у привреди Србије (1997.). У трећу групу спадају макропројекти у фундаменталним истраживањима Министарства за науку и технологију Србије: Био је и руководиоца и истраживач макропројеката 1. Стратегија развоја самоуправног предузећа (1986.-1990.), 2. Стратегија предузећа у тржишној привреди (1991.-1995.), 3. Управљање трансформацијом предузећа (1996.-2000.).

Prof. Dr. Momčilo Milisavljević was born in 1929 in Braničevo. He completed his elementary and high school education in Niš, and graduated from the School of Economics in Belgrade where he also earned his PhD Degree in 1961. For three years he worked at the Yugoslav Institute of Economics, and from 1956 to October 1994 he worked at the School of Economics where he was retired as the full Professor. He was the Head of the Center for Management, University of Belgrade and the chairman of the Economic Board at the Serbian Ministry of Science and Technology. He spent longer periods of time at leading business schools in USA, Great Britain and Germany.

The published works of Prof. Milisavljević may be classified in four categories.

As a university teacher, the author is certainly a prolific writer of textbooks for students. The twentieth edition of the textbook "Marketing" was issued in 2001., published by Savremena administracija, Beograd. For graduate students the author published the textbook "Strategic Management", Čigoja štampa, Beograd, 2000.

The second category is composed of monographies. The monography "Leadership in the Firms", published by Čigoja štampa, Beograd, 1999. In the latest monography "Contemporary Strategic Management", Institut ekonomskih nauka, Beograd, 2002., the problems of managing the firms in the process of the world economy globalization are treated.

The third category consists of over hundred papers in journals and proceedings from conferences held in the country and abroad.

The last, fourth category comprises a number of projects being realized for different orderers.

He is a member of Academy of Economic Science.

Проф. др Момчило Милисављевић:

Економски факултет, Каменичка 6; 11000 - Београд

Тел. 011/ 3021-019

Кућа: Мије Ковачевића 9; 11000 - Београд

Тел. 011/763-139, 063-251-585

E-mail: miltat@beotel.yu

БРАТИСЛАВ Д. МИЛОВАНОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Братислав Миловановић, редовни професор Електронског факултета у Нишу, рођен је 1948. године у Росици код Рибарске бање, као средњи син оца Драгољуба и мајке Станије (по рођењу Јовановић). Основну школу завршио је у суседном селу Рибару, а електротехничку школу у Нишу. Електронски факултет у Нишу је дипломирао 1972. као најбољи студент генерације; магистрирао је 1975. и докторирао 1979. године. Од 1972. до 1980. био је прво стручни сарадник, а потом, асистент приправник и асистент. У звање доцента, ванредног професора и редовног професора биран је 1980., 1985. и 1990. године, респективно. У периоду од 1981. до 1984. године, у два мандата, био је шеф Катедре за теоријску електротехнику. Године 1989. прелази на Катедру за телекомуникације где је од 1994. до 2000. године је био шеф Катедре за телекомуникације. Био је продекан у периоду 1987. до 1991. године, а затим декан факултета од 1994. до 1998. године. Од 1996. до 2000. године је био председник Управног одбора ЕИ HOLDING корпорације. Био је заменик председника Одбора за електротехнику при Министарству за науку и технологију.

Обавио је више студијских боравака: Институт за микроталасну технику у Бохуму, Siemens и Технички факултет у Минхену, Thomson у Француској и Marconi у Енглеској. Члан је уређивачких одбора неколико међународних научних часописа и рецензент радова за више реномираних научних часописа и конференција.

Проф. Миловановић је члан међународних струковних удружења (IEEE i ARFTG), Председништва Друштва за ЕТРАН и Управних одбора Друштва за микроталасну технику и Друштва за телекомуникације. Председник је националног удружења за микроталасну технику и технологију од 2000. године и потпредседник YU MTT Chapter-a. Председник је комисије ЕТРАН-а за микроталасну и суб-милиметарску технику. Дописни је члан Инжењерске академије Југославије. Председник је Савета ЈУНИС-а при Универзитету у Нишу. Председник је Одбора за информационо комуникационе

технологије при Регионалној привредној комори. Члан је националног ИЦТ Комитета за сарадњу са УНЕСКО-ом. Члан је више експертских комисија и радних група ресорних Министарстава.

Добитник је Октобарске награде Града Ниша (1986.), троструки добитник награде РТС (1985., 1994. и 1997.) за научне резултате у области телекомуникација, дипломе за најбољи рад на међународној научној конференцији CAS'94 и Повеље Електронског факултета (1985.) и Плакете Универзитета у Нишу (1989.) за изузетан допринос развоју Факултета и Универзитета. Добитник је највишег признања националног Удружења за микроталасну технику и технологију (1999.).

Проф. Б. Миловановић је афирмисани и у свету познати и признати научни радник. Основне области научне делатности су микроталасна техника и сателитске комуникације. Аутор је или коаутор преко 300 научних радова, од којих су 32 рада објављена у ремираним међународним часописима (Archiv fur Electrotechnik, Electronics Letters, J. of Microwave Power Electromagnetic Energy, AEU, J. de Physique, Acta Acustica, Applied Microwave & Wireless, COMPEL, и др.), 90 су саопштена на међународним конференцијама, 25 радова штампано у домаћим часописима, и тд. О значају научних радова др Миловановића сведочи и чињеница о великом броју цитата (18 цитата само у иностраним часописима према Science citation index-у). Рад саопштен на конференцији EuMC'77 у Копенхагену штампан је у изузетно цењеној монографији "Advanced antenna technology" угледног научника проф. Ј. В. Claricoats-а која је обухватила радове који су значајно утицали на развоју научне мисли у области технологија микроталасних антена. Проф. Б. Миловановић је едитор пет зборника радова са научних конференција (4 међународне). Био је гост-уредник специјалних бројева неколико међународних (2) и домаћих (4) часописа.

Импресивни су резултати кандидата у области истраживачко-развојног и научно-истраживачког рада. У дужем периоду у оквиру сарадње са Еи Ниш, успешно је руководио истраживачким тимом у области сателитске и кабловске телевизије (EF i Ei EDS) и микроталасне технике (EF i Ei IRIN). Руководио је, такође, израдом више иновационих пројеката за потребе Еи Ниш и Републичког хидрометеоролошког завода из Београда.

Проф. Миловановић је један од заиста ретких истраживача који је подједнако добре и вредне резултате остварио у основним, примењеним и развојним истраживањима. Аутор је великог броја

лабораторијских и индустријских прототипова специфичних микроталасних склопова и уређаја. Он је пионир и најзаслужнији за домаћи развој опреме за сателитску и кабловску телевизију. Такође је дефинисао концепт и техничко решење MMDS система. Руководилац је дугорочног пројекта који има за циљ аутоматизацију рада и интеграцију метеоролошких радара у јединствени систем противградне заштите Републике Србије. Руководио је реализацијом преко 20 пројеката у области основних и примењених истраживања. Од 1990. године, у три трогодишња истраживачка циклуса, био је руководилац стратешких телекомуникационих пројеката у области технолошког развоја које финансира Министарство за науку, технологије и развој. Тренутно је руководилац пројекта "Развој широкопојасних бежичних дистрибуционих система" у области технолошког развоја и пројекта "Развој микроталасних апликатора за сушење материјала" у оквиру националног програма енергетске ефикасности. По критеријумима Министарства за науку и технологију проф. Миловановић је један од најуспешнијих истраживача у области електротехнике и информационих технологија.

Проф. Миловановић је утемељивач бијелалног научног скупа о телекомуникацијама у савременим сателитским, кабловским и радиодифузним сервисима "ТЕЛСИКС". Био је председавајући свих, до сада одржаних ТЕЛСИКС скупова (5), као и председник програмског одбора међународне научне конференције ICEST'02.

Проф. Миловановић је успоставио успешну научну сарадњу са великим бројем научно-истраживачких институција широм света: Бохум и Минхен (Немачка), Нотингем и Лондон (Енглеска), Сан Франциско (УСА), Лвив (Украјина), Краснојарск (Русија) и др.

Остварени резултати у области научно-истраживачког и наставног рада, сврставају проф. Миловановића у ред водећих светских стручњака. Најзаслужнији је за успешан рад Лабораторије за микроталасну технику и сателитску телевизију на Електронском факултету у Нишу, и за савремено конципиране програме предмета додипломских (12) и последипломских студија (11). Руководио је израдом 6 доктората, десетак магистарских теза и преко 10 дипломских радова. За проф. Миловановића се може рећи да је утемељивач и кључни носилац угледне школе микроталасне технике у којој се развио већи број младих стручњака који данас, широм света, постиже веома запажене научне и наставне резултате.

Prof. Dr. Bratislav D. Milovanović was born in 1948 in Rosica, Serbia. He received his B.Sc. (as the best student of his generation), M. Sc. and Ph.D. degrees from the Faculty of Electronic Engineering, University of Niš in 1972, 1975 and 1979, respectively. From 1972 he was promoted to all academic positions to full Professor (1990). From 1981 till 1984 he was head of the Chair for Theoretical Electrical Engineering, and since 1994 he is head of the Chair for Telecommunications Department. Also, he was the Vice-dean from 1989-1991, and Dean from 1994-1998. Since 1996, he is the President of the Administrative Committee of Ei-Holding Co. Niš.

Prof. Milovanović is an author of 3 student textbooks, and he also founded 2 microwave laboratories: one for student' practical exercise and a research one. He supervised six Ph.D theses, over ten M.Sc., and more than one hundred diploma works. In addition to his graduate and postgraduate teaching activities, he was head of over 20 R&D projects. By the criteria of the Ministry of Science, Prof. Milovanović is one of the most successful researchers in the field of electronic engineering and information communication technologies. His scientific interests are in field of telecommunication, and specially in field of microwave technique. As the author or co-author, he published over 300 scientific papers (32 in the world-known scientific journals and over a hundred papers in Proceedings of international conferences. Also, he is a reviewer of several world-leading scientific journals and conferences, and a member of the Editorial Boards of several scientific journals. In addition, he was a guest-editor of special issues of several international scientific journals.

Prof. Milovanović is general chairman of series (5) of TELSIXS conferences, the last three (1997, 1999 and 2001) are the international IEEE ones. He is vice-chairman of international ICEST conferences and more other ones. His scientific contribution made him one of the leading scientists in telecommunications. For his scientific achievement he received the October Prize of the City of Niš (1986), the annual prize of RTS (1985, 1994 and 1997), Plaque of the University of Niš (1989) and Plaque of YU Society for microwave technique and technology (1999). He is a IEEE member, member of Serbian Scientific Society, corresponding member of Yugoslav Academy of Engineering and the President of YU MTT Society.

Проф. др Братислав Миловановић,
кућа: 18000 Ниш, Бул. Срегена Младеновића 18/21,
Тел. 018 531 771; Fax: 018 531 669; mob; 063 400 080
Посао: Електронски факултет, Београдска 14, 18000, Ниш
Тел: 018 529 320 Fax: 018 524 931,
E-mail: batam@pogled.net; bata@elfak.ni.ac.yu

ГРАДИМИР В. МИЛОВАНОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Градимир Миловановић, редовни професор Електронског факултета Универзитета у Нишу, рођен је 1948. године у Зоруновцу код Књажевца (Србија) од оца Вукашина и мајке Вукадинке Савић. По националности је Србин, православне вероисповести. Основну школу завршио је у родном месту, гимназију природно-математичког смера у Књажевцу, а затим Електронски факултет у Нишу, на коме је дипломирао 1971. године са просечном оценом 9.54 на смеру за обраду података.

Последиломске студије из области примењене математике завршио је 1974. године са просечном оценом 10, одбранивши магистарски рад под називом "О неким итеративним методима за убрзавање конвергенције итеративних процеса у Банаховом простору". Године 1976. одбранио је докторску дисертацију под називом "О неким функционалним неједнакостима" и стекао научни степен доктора математичких наука.

Након дипломирања (1971) изабран је за асистента при Катедри за обраду података на Електронском факултету у Нишу, а 1974. за асистента на Катедри за математику. У јесен 1976. године, изабран је за доцента, фебруара 1982. за ванредног професора, а 1986. за редовног професора на Електронском факултету у Нишу. Од 1983. године шеф је Катедре за математику, од 2002. декан је Електронског факултета у Нишу, а од 2004. налази се на дужности ректора Универзитета у Нишу.

У току наставничке каријере уводио је и предавао велики број специјалних курсева, посебно на последиломским студијама на факултетима Универзитета у Нишу, Крагујевцу, Београду и Приштини. Посебно треба истаћи предмете као што су: Теорија апроксимација, Специјалне функције, Теорија оператора, итд. Под његовим непосредним руководством до сада је магистрирало 15, а докторирало 9 кандидата.

У периоду 1989-1991. био је проректор Универзитета у Нишу са задужењима у области научног рада, међународне сарадње и издавачке делатности, члан Републичког фонда за науку и председник Комисије за

међународну сарадњу овог Фонда. Такође, био је председник Управног одбора Универзитетске библиотеке "Никола Тесла" у Нишу и председник Скупштине Заједнице универзитетских библиотека Србије. Дугогодишњи је члан Комисије за математику и механику Министарства науке Србије.

Проф. Миловановић је члан и потпредседник Научног друштва Србије. Члан Југословенског удружења за примењену и индустријску математику (ЈУПИМ), Америчког математичког друштва (АМС), Друштва за индустријску и примењену математику (СИАМ), Француског математичког друштва (СМФ) и Друштва за примењену математику и механику (ГАММ). Члан је Управног одбора Математичког друштва Србије. Као гост професор Миловановић је више пута боравио у најразвијеним научним центрима у свету (САД, Италија, Немачка, Француска, В. Британија, Шпанија, Пољска, Данска, Норвешка, итд.).

Организовао је 4 међународне конференције, а више од десет пута био је члан организационих и програмских комитета међународних и домаћих научних скупова. Имао је више од 30 пленарних и уводних предавања на међународним научним скуповима. Руководио је израдом више научних пројеката (иа пример, "Савремени проблеми математике" (1991-1995), "Методи и модели у теоријској, индустријској и примењеној математици" (1996-2000)), а сада руководи пројектом "Примењени ортогонални системи, конструктивне апроксимације и нумерички методи", који финансира Министарство за науку, технологију и развој Републике Србије. За свој научни рад више пута је награђиван од стране Електронског факултета у Нишу, Универзитета у Нишу, Математичког института САНУ у Београду и Скупштине града Ниша.

Проф. Миловановић је уредник у научним часописима: *Acta Universitatis, Ser. Mathematics and Informatics* (Универзитет у Нишу) и *Publications de l'Institut Mathematique* (Математички институт САНУ, Београд). Члан је редакције следећих часописа: *East Journal on Approximations* (Darba, Sofija, Bugarska), *Journal of Inequalities in Pure and Applied Mathematics* (Victoria University of Technology, Australia), *Journal of Inequalities and Applications* (Gordon and Breach, New York, USA), *Revue d'Analyse Numerique et de l'Approximation* (Acad. R.S. Romania, Bucharest, Romania), *Journal of Natural Geometry* (Birkbeck College, University of London, England), Публикације Електротехничког факултета, Серија

Математика (Београд), *Novi Sad Journal of Mathematics* (Нови Сад), *Yugoslav Journal of Operations Research* (Београд), *FILOMAT* (Ниш), *Kragujevac Journal of Mathematics* (Kragujevac).

Рецензент је у многим међународним часописима и референт за *Mathematical Reviews* (САД) и *Zentralblatt für Mathematik* (Немачка). Стални је рецензент италијанског министарства за науку и технологију (МУРСТ).

До сада је објавио 12 универзитетских књига и три монографије, од којих и једну на преко 800 страница ("*Topics in Polynomials: Extremal Problems, Inequalities, Zeros*") у издању познате куће "World Scientific" (Singapore - New Jersey - London - Hong Kong). Десетак веома афирмативних приказа ове монографије појавило се у најеминентнијим светским часописима. Такође, проф. Миловановић је био уредник и за четири књиге, од којих је једна ("*Recent Progress in Inequalities*") издата од стране издавачке куће "Kluwer" из Холандије. Објавио је више од 200 научних радова, од тога преко 50 у најеминентнијим светским часописима (иа пример, *Numerische Mathematik*; *Journal of Approximation Theory*; *ACM Transactions on Mathematical Software*; *Applied Mathematics and Computation*; *Computers and Mathematics with Applications*; *Constructive Approximation*; *Proceedings of the American Mathematical Society*; *Journal of Mathematical Analysis and Applications*; *Journal of Computational and Applied Mathematics*; *Mathematics of Computation*; *Integral Transforms and Special Functions*; *Mathematical and Computer Modelling*; *BIT*; *Computing*; *Numerical Functional Analysis and Optimization*; *Numerical Algorithms*; *The Rocky Mountain Journal of Mathematics*; *The Fibonacci Quarterly*, итд.).

Главни научни доприноси професора Миловановића су у области теорије апроксимација, нумеричке анализе, теорије ортогоналности и екстремалних проблема. Посебно треба истаћи следеће доприносе: (1) увођење нових концепата ортогоналности у реалним и комплексним доменима; (2) конструкција s -ортогоналних полинома и квадратуре са вишеструким чворовима; (3) сплајн апроксимације које очувавају максимални број момената апроксимирајуће функције; (4) конструкција квадратурних процеса максималног степана тачности; (5) брзи сумациони процеси засновани на примени квадратура; (6) нови приступи у теорији ортогоналних Минцових система; (7) екстремални проблеми са алгебарским и тригонометријским полиномима. Цитираност радова професора Миловановића износи више стотина.

Prof. Dr. Gradimir V. Milovanović was born in Zorunovac near Knjaževac (Serbia) in 1948. He graduated from the Faculty of Electronic Engineering in Niš in 1971. He was awarded MSc degree in 1974 and Ph.D. degree in 1976 at the University of Niš in the field of Mathematical sciences. From 1971-1976 he kept the post of an assistant professor at the Faculty of Electronic Engineering in Niš, and was promoted to associate professor (1976-1981), reelected, and in 1986 he was elected full professor. Since 1983 he has been the Head of the Department of Mathematics of the Faculty of Electronic Engineering in Niš. During the period 1989-1991 he was the vice-rector of the University of Niš and during the period of 2002-2004 he was a Dean of the Faculty of Electronic Engineering in Niš. Now, he is a Rector of the University of Niš.

Prof. Milovanović is a member of numerous international scientific societies (AMS, SIAM, SME, GAMM) and also a member of Mathematical Society of Serbia Managing Board. As a guest, professor Milovanović gave lectures at many universities abroad: (USA, Italy, Germany, France, U.K., Spain, Poland, Denmark, Norway, etc.).

He organized a number of scientific meetings in the field of mathematical sciences. He is editor and member of editorial boards of numerous international mathematical journals. He published more than 200 scientific papers in the field of numerical analysis, approximation theory, orthogonality theory and extremal problems (e.g., *Numerische Mathematik*; *Journal of Approximation Theory*; *ACM Transactions on Mathematical Software*; *Applied Mathematics and Computation*; *Computers and Mathematics with Applications*; *Constructive Approximation*; *Proceedings of the American Mathematical Society*; *Journal of Mathematical Analysis and Applications*; *Journal of Computational and Applied Mathematics*; *Mathematics of Computation*; *Integral Transforms and Special Functions*; *Mathematical and Computer Modelling*; *BIT*; *Computing*; *Numerical Functional Analysis and Optimization*; *Numerical Algorithms*; *The Rocky Mountain Journal of Mathematics*; *The Fibonacci Quarterly*, etc.), 12 books and three monographs. One of them is "Topics in Polynomials: Extremal Problems, Inequalities, Zeros", World Scientific, Singapore - New Jersey - London - Hong Kong, 1994.

Проф. др Градимир Миловановић
Електронски факултет, Београдска бр. 14, 18000 Ниш
Тел. 018 529 105, 529 220
Кућа: Димитрија Димитријевића бр. 36, 18000 Ниш
Тел. 018 520 996 и 520 351 063 400 390
E-mail: grade@nia.ac.yu

ДИМИТРИЈЕ П. МИЛОВАНОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1988. ГОДИНЕ

Др Димитрије Миловановић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1928. године у селу Доњем Црнатову, Општина Житорађа, срез Топлицки, од оца Петра и мајке Лепосаве Момчиловић. Основну школу је завршио у месту рођења, гимназију у Прокупљу а медицинске студије у Београду. Специјализацију из неуропсихијатрије је завршио на Неуропсихијатријској клиници у Београду. Општелекарски стаж је обавио у Општој болници у Нишу, а прво место службовања је Вучитрн.

Од 1954. до 1994. године је непрекидно у радном односу са Неуропсихијатријском клиником Медицинског факултета у Београду. Специјалистички испит из неуропсихијатрије је положио 1960. У звање асистента је изабран 1962. године. Докторску дисертацију је одбранио 1968. године под менторством академика проф. др Јована Ристића, са насловом: "Пароксизмалне дискинезије у току примене неуролетика у психијатрији". У звање доцента, на катедри за неурологију и психијатрију, изабран је 1968., 1974. је изабран за ванредног а 1979. године у звање редовног професора на Медицинском факултету за предмет неуропсихијатрија.

Одлуком Савета Медицинског факултета постављен је истовремено за наставника новоустановљеног предмета Етика у медицини, пошто је до тада био професор предмета Основи етике здравствених радника на Вишој медицинској школи. Тако се догодило да је оснивач и први предавач медицинске етике на Вишој медицинској школи у Београду и основач и први предавач Медицинске етике на Медицинском факултету.

Као доцент биран је за директора Основне организације удруженог рада "Владимир Ф. Вујић", за управника Психијатријске клинике "Владимир Ф. Вујић" тада Универзитетског клиничког центра и за директора Института за психијатрију Клиничког центра Србије. У оквиру Медицинског факултета биран је за шефа Катедре и за председника Судско-психијатријског одбора Медицинског

факултета. Био је стипендиста Светске здравствене организације и на студијским боравцима у Француској (Париз, Лион, Шамбери), у Швајцарској, Совјетском Савезу и Чехословачкој.

Члан је Медицинске академије СЛД-а и почасни члан Словачког психијатријског друштва. Био је на дужности председника Психијатријске секције СЛД-а, као и председник Удружења психијатара Југославије.

Члан је Редакцијског колегијума париског часописа *L'encephale*. Члан је *Интернационалној Неуропсихофармаколошкој Колегијума* (ЦИНП).

Оснивач је и главни и одговорни уредник психијатријског часописа Удружења психијатара Југославије ЕНГРАМИ. Оснивач је и организатор Прве целодневне Теле-Апел службе у СФРЈ за помоћ особама у кризним ситуацијама.

Носилац је једног домаћег и у претходном периоду три интернационална пројекта са југословенске стране: 1) О транскултуралном изучавању депресија (са чувеном Париском клиником - Света Ана; 2) Оптимизација дијагностичких и терапијских инструмената у психијатрији (са Московским психијатријским институтом; 3) О суициду (Европски пројекат).

Методологија и доктрина медикаментозног лечења психијатријских болесника су дело др Миловановића током протеклих 30 година рада у психијатрији. Он је практично родоначелник психофармаколошке терапије и едукације студената и лекара у области медицинске етике и ментално-хигијенског понашања у лекарској пракси. Иницирао је и организовао преко двадесет тематских едукативних семинара за психијатре Србије.

Предавања по позиву држао је у Москви, Лењинграду, Прагу, Братислави, Софији и у Белелеју у Швајцарској.

Публиковао је преко 200 стручно-научних радова у земљи и иностранству, посебно у француским часописима. Посебан научни допринос представљају радови из области терапије у психијатрији, алкохолних психоза, афективних психоза, психосоматских поремећаја, постпарталних психоза и др.

Међу књигама и монографијама, најзначајније и посебно познате у нашој стручној јавности су:

Медицинска етика (четири издања), за коју је добио Октобарску награду града Београда 1979. За ангажовање у Савезу

лекарских друштава СФРЈугославије и доприносе лекарској публицистици одликован је Орденом рада са сребрним зрацима и Орденом заслуге за народ са сребрним зрацима.

Клиничка психофармакологија (четири издања) намењено лекарима, специјалистима психијатрије и полазницима на последипломским студијама. Прво издање штампано као прво дело на југословенским просторима у Словенији, у Љубљани, а остала три у Београду. Књиге : *Присилне и фобичне неурозе* (у сарадњи са М. Поповићем; *Анксиозни и депресивни поремећаји* (у сарадњи са Ђ. Живковић; и *Психијатријски љрактикум* (у сарадњи са М. Штернићем).

Такође, аутор је и поглавља психијатрије у два издања Лекарског приручника, као и *Фобичне и остали облици неуроза* (у сарадњи са Ђ. Живковић и С. Ђурђићем).

Следе: *Психосоматски поремећаји и њихово лечење* (у сарадњи са М. Јашовић-Гашић и Ђ. Живковић), и *Терапија душевних обољења* (у сарадњи са С. Стојиљковићем и Ј. Полексићем).

Терапија депресивних стања (Искусства са Миансаном) у сарадњи са Ј. Полексићем; *Алкохолизам у индустрији* (у сарадњи са М. Поповићем); *Сексуалне дисфункције* (у сарадњи са Д. Слијепчевићем и З. Ракићем).

Аутор је и *Историје српске психијатрије* (у сарадњи са П. Марковићем), као и поглавља за енциклопедију - "Историја српског народа". Следе: *Душевни животи човека* (двотомна едиција) два значајна поглавља; *Човек и гроће* (у сарадњи са С. Стојиљковићем и Ј. Веселим); *Психијатрија* (уџбеник Катедре за студенте медицине) где је аутор више поглавља.

Учествовао је у писању колективног уџбеника - *Методологија истраживачког рада* - поглавље под насловом: Истраживачки рад у психијатрији, инструменти и методологија.

Ликовно стваралаштво у психијатрији (у сарадњи са С. Миловановићем); *Liezon-консултативна психијатрија* (у сарадњи са М. Јашовић - Гашић. Зборник радова психијатара Југославије, Нови Сад.; *Психијатријски поремећаји у трудноћи* (Опстетриција - уредник Д. Динуловић).

Prof. Dr. Dimitrije Milovanović was born in 1928 in the village of Donje Crnatovo, municipality of Žitorada (Serbia). He is a specialist in neuropsychiatry, the founder of the medical ethics in our country, as well as pioneer of methodology and doctrine of medicamentous treatment in psychiatry.

He is a member of International neuropsychopharmacological Board (CINP), Medical Academy of the Serbian Medical Society, Editorial Board of the *L'Encephale*, journal published in Paris, and also the initiator of the psychiatric journal of the Association Yugoslav Psychiatrists "Engrami".

He is the initiator of the first 24-hour Tele-appeal service in Belgrade. For years he was the director of the Clinic of Psychiatry of the Clinical Center of Serbia, President of the Forensic Psychiatric Board of the Faculty of Medicine and President of the Psychiatric Association of the former SFRY. He conducted more than 20 educational seminars and was the head of three international scientific projects. He was awarded two medals for labor and merits in SFRY.

He published more than 200 scientific papers in Yugoslav and French journals, as well as more than 20 books and monographs as the author or contributor. His scientific contribution is specially illustrated by the following papers methodology of the research work in psychiatry, alcoholic psychoses, psychopharmacotherapy, postpartal psychoses, affective disorders, medical ethics, etc.

Проф. др Димитрије Миловановић:
Кућа: Кнеза Милоша 80; 11000 - Београд
Тел. 011/3612-676, 063-7140-192

ВЕЉКО МИЛУТИНОВИЋ

Члан Друштва од 1996. ГОДИНЕ

Др Вељко Милутиновић, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1951. године у Београду од оца Милана и мајке Симонице. Завршио је Електротехнички факултет универзитета у Београду 1975. године.

На истом факултету је и докторирао 1982. упоредо са радом у Институту Михајло Пупин, где је био до 1982. До 1983. радио је као доцент (tenure-track assistant professor) на Florida International University (Miami, Florida). До 1989. радио је на Purdue University (West Lafayette, Indiana), прво као доцент по позиву (visiting assistant professor) и после (од 1987.) као доцент (tenure-track assistant professor). Године 1989. прелази на Електротехнички факултет универзитета у Београду (прво као доцент, потом као ванредни професор од 1992, а од 1997. као редовни професор). До августа 1995. био је ангажован на Purdue University као професор по позиву (State of Indiana Employee: Grant 1285/0055) сваког лета (укупно 6 пута). Члан је SMD и IEEE (senior member). Такође, члан је уређивачког одбора у три међународна часописа, а рецензент у још седам. Примарне области рада су му архитектура рачунара и системска подршка за електронско пословање на Интернету. Секундарне области су микропроцесорска техника, микропроцесорски системи, дистрибуирани системи и VLSI.

Проф. Милутиновић је објавио укупно 26 књига (4 на српском, 1 на пољском и 21 на енглеском) као што следи. Написао је 4 књиге на српском језику (2 као самостални аутор, за предавања на 2 предмета која самостално предаје на Електротехничком факултету, а 2 као први коаутор, за вежбе на иста два предмета). Једна од две самосталне књиге је преведена на пољски, а друга на енглески.

Објављено му је 8 едитованих књига на енглеском језику (4 као едитор и 4 као коедитор) у којима је поједина поглавља писао он сам или са сарадницима, а остала су писали водећи истраживачи из

области. За једну је предговор написао нобеловац Kenneth Wilson, а за једну нобеловац Leon Cooper. Објављено му је (као едитору или коедитору) на енглеском језику 7 едитованих књига изабраних радова са оригиналним прегледом области и коментарима едитора, од којих је једна била бестселер свих времена за издавача. Објављено му је 5 зборника радова са међународне конференције IEEE/ACM NCCSS Computer Architecture (као коедитор).

У међународним часописима или у горе поменутиим едитованим књигама је објавио преко 100 радова. Од тога, објавио је преко 70 радова у међународним часописима (од тога 16 као једини аутор). Од ових преко 70 радова, преко 40 је објављено у IEEE часописима (од тога 8 као једини аутор).

Објавио је преко 100 радова на конференцијама на којима се радови штампају у целини; преко 30 радова на домаћим и преко 70 радова на међународним (од ових 70, као једини аутор 10). Два од њих су добијали награде на IEEE/ACM конференцијама.

Од пројеката најзначајнији у којима је учествовао су следећи: Практично реализовани уређаји који су ушли у производњу: (а) 2-микропроцесорски модем за 4800 б/с (IMP, 1978), (б) 17-микропроцесорски детектор КТ радио сигнала података (IMP, 1980), (в) 32-битни микропроцесор на 200 МХз (RCA, 1986), (г) 16-битни микропроцесор на бази вертикалне миграције (NCR, 1986), (д) DSM плоча по методи RMS за РС рачунаре (Encore, 1994), (ђ) имплементација модела клона 64-битног микропроцесора i860 као улаз за силицијумску компилацију (ТДТ, 1996). У свих 6 случајева ради се о првим уређајима који су се појавили у својој категорији у свету. Такође је имао пројекте из фонда за науку и фонда за технолошки развој, као и више међународних пројеката.

Има укупно преко 300 цитата, као што следи. Цитирања у часописима - преко 100 цитата. Цитирања у часописима који улазе у SCI: ако се одбију самоцитати као и индиректни цитати, укупно преко 70 цитата. Цитирања у иностраним часописима који не улазе у SCI (нпр. нови IEEE часописи): преко 25 цитата. Цитирања у књигама - преко 100 цитата. Цитирања у књигама из архитектуре рачунара - Stanford University Library Index (SULI): Овај извор наводи да постоји 30 књига штампаних на енглеском језику после 1990., које садрже термин "computer architecture" у наслову или једном од подналова. Милутиновић је цитиран у 20 књига, међу 10 најцити-

ранијих аутора је у 12 књига, а најцитиранији од свих аутора је у 5 књига. Аутори последњих 5 књига (луксузна издања) су: Flynn (Stanford), Gupta (MIT), Stallings (MIT), Bartee (Harvard), Tabak (Boston). Укупно у поменутих 30 књига постоји преко 50 цитата (1997.). Цитирања у иностраним књигама и другим библиотечким јединицама изван области архитектуре рачунара - само из библиотеке Електротехничког факултета: Број навођења у књигама које поседује библиотека ЕТФ је преко 50. Сигурно има још навођења у књигама које библиотека не поседује. Цитирања у зборницима радова са међународних конференција - преко 100 цитата. Сигурно их има још које библиотека не поседује. Остало: Његових 6 радова је прештампано у више едитованих IEEE књига других аутора (збирке одабраних радова из разних области).

Едиторства по позиву у специјалним IEEE часописима: IEEE computer (GaAs Computers, октобар 1986.) - Milutinović. IEEE Computer Architecture Newsletter (DSM, mart 1997 - Milutinović). Proceedings of the IEEE (DSM, mart 1999 - Milutinović + Stensrom). IEEE Transactions on Computers (Cache Memory, februar 1999 - Milutinović + Valero). Proceedings of the IEEE *(DSM, mart 1999.) - Milutinović + Stensrom.

Држао је постдипломску наставу на следећим универзитетима у свету: Salerno, Pisa, Barcelona, Valencia, Stanford, Purdue. Одржао је преко 200 предавања по позиву у иностранству (од тога су 50 вишечасовни туторијали по конференцијама, универзитетима и индустрији): Stanford, Berkley, MIT, Illinois, Purdue, UCLA, USC. Добијао је разне позиве за консултације у индустрији (типично као одзив на објављене радове и књиге) од следећих компанија: NCR Headquarters, AT+T Headquarters, Encore, Intel, SUN, QSI, TD Technology, ET Communications, IBM, OKI, Philips, Virtual, Honeywell, Fairchild, Aerospace Corporation, Electrospace Corporation, ItalData, Web Education, CSEM, SSGRR, итд.

Prof. Dr Veljko Milutinović was born in 1951 in Belgrade. He graduated from the School of Electronic Engineering in Belgrade where he earned his PhD degree in 1982. His professional interest is focused on computer architecture and system support for electronic business on the Internet. His activities also cover microprocessor technique, microprocessor systems, distributed systems and VLSI.

He published 26 books (4 in Serbian, 1 in Polish and 21 in English) and over 100 papers international journals. He also presented over 100 papers on international conferences. He designed several devices that had been produces and was in charge of several, including some international, projects. He has been cited for 300 times in journals and books.

Проф. др Вељко Милутиновић:
Електротехнички факултет, Булевар краља Александра 73;
11000 - Београд, тел. 011-3218-302
Кућа: Далматинска 55, 11000 - Београд
Тел. 011/769-872;
E-mail:vm@etf.bg.ac.yu

МОМЧИЛО Д. МИЛУТИНОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Момчило Милутиновић, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1936. године у селу Горња Ржаница (Александровац-Жупски), од оца Драгутина и мајке Лепосаве Вилимоновић. Основну школу завршио је у родном селу, а Нижу реалну гимназију са малом матуром у Александровцу 1950. године. Средњу пољопривредну школу завршио је у Букову, код Неготина, Крајина 1954. године. На Пољопривредном факултету, Универзитета у Београду дипломирао је 1959. године. У току студија био је на пракси у СР Немачкој (Baumschule Pflingsten, Soest 1957.; Baumschule Gebrueder Mohr, Elmshorn, 1958.) и Швајцарској (Huwill, Hochdorf) у трајању од 10 месеци. У 1959/60 години био је на одслужењу војног рока у Школи резервних официра у Задру.

Од 1960. године радио је на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду, као асистент на предмету Оплењењење воћака и винове лозе. У звање доцента изабран је 1971. године, у звање ванредног професора 1976., а у звање редовног професора изабран је 1982. године за исти предмет. Пензионисан је 2001. године.

Последипломске студије са магистарском тезом завршио је на Пољопривредном факултету у Београду-Земуну 1965. године, а докторску дисертацију на истом Факултету одбранио је 1968. године са темом "Цитогенетичке и друге важније биолошке особине тшйова малине у Зайадној Србији".

У току 1969-1972. године био је у Институту за генетику Универзитета у Бону - СР Немачка, као стипендиста фондације Alexander von Humboldt Stiftung, ангажован у области Цитогенетике и мутационог оплењењењења диљака. На истом Универзитету после времена стипендије ангажован је као доцент и за извођење наставе из предмета Karyologie und Mutationslehre 1971/1972. Завршио је

курс за примену изотопа за истраживања у биологији 1969 у СР Немачкој. На студијском боравку у иностранству (1-2 месеца) био је пет пута у институтима за област генетике и оплемењивања воћака односно винове лозе (Енглеска, Индија, САД и СР Немачка).

Члан је International Society for Horticultural Science (Section Fruits, Commission Plant Genetic Resources, Working Group Pollination).

У оквиру образовног рада проф. Милутиновић је предавао Оплемењивање воћака и винове лозе на Пољопривредном факултету у Београду, а такође и на Пољопривредном факултету Универзитета у Приштини. Био је руководиоца последипломске наставе за магистеријум на групи Генетика и оплемењивање воћака и винове лозе, а и сада изводи наставу на истој наставној групи. Био је ментор или члан комисија већег броја дипломских радова, магистарских теза и докторских дисертација. Изводи наставу из Оплемењивања воћака за магистеријум и на Агрономском факултету у Чачку. Учествовао је у комисијама за магистарске тезе или докторске дисертације и на Агрономском факултету у Чачку, Пољопривредном факултету у Новом Саду и Биолошком факултету у Београду.

Научни рад проф. Милутиновића обухвата различите аспекте истраживања из области Генетике и Оплемењивања воћака и винове лозе, а и других хортикултурних биљака. Посебна област његових истраживања је функционална способност мушког и женског гаметофита и регуларност мејозе у току микроспорогенезе и дејство рентген зрака на мутагене промене. Већи број радова обухватају истраживања заматања плодова воћака и винове лозе и утицај опрашивача на заматање плодова и принос. Значајан број научних радова, почев од докторске дисертације, посвећен је генетичкој анализи генотипова воћака и винове лозе за важније особине како потомства добијеног хибридизацијом тако и генотипова из природне популације, значајних генетичких ресурса воћака у нашој земљи (малина, вишња, шљива, јабука) који се користе као почетни материјал за стварање нових генотипова у оплемењивачком раду и као генофонд воћака.

До сада је у домаћим и међународним часописима и публикованим саопштењима са научних скупова објавио 174 научна рада. У међународним научним часописима објавио је 13 радова, а од 52 саопштена рада на међународним конгресима и симпозијумима 26 су штампана у целини. Објавио је три јединице уџбеничке литературе и

коаутор је монографије "Банка гена воћака Југославије". Коаутор је 10 пројеката за подизање и експлоатацију воћњака, од којих је један међународног значаја за подизање 936 ха воћњака у Анголи.

У оквиру научно-истраживачког рада проф. Милутиновић је руководио већим бројем тема, подпројеката и пројеката по конкурсима МНТР Србије. У оквиру Савезног пројекта "Формирање биљног генофонда за потребе Банке биљних гена Југославије" био је члан руководећег тима за Банку гена воћака Југославије (1989-1991.). Учествовао је у три контрапарт пројекта и био руководиоца пројекта "Selection of Prunus and Sharka virus", који је финансирала Влада САД 1986-1991. године. Његови научни радови су цитирани у многим домаћим и страним публикацијама.

На Факултету је имао разне функције у комисијама и органима. Био је шеф Наставног одсека, директор Института за хортикултуру, шеф Катедре за воћарство, члан Савета Факултета, продекан Факултета, директор Огледног школског добра "Радмиловац" и члан Биотехничког већа Универзитета у Београду. Био је члан редакционог одбора часописа Зборник радова Пољопривредног факултета. Учествовао је у организацији и програмском раду многих домаћих научних скупова, а био је председник организационог одбора XI Конгреса воћара Југославије са међународним учешћем 2000. године.

Био је члан Скупштине и члан Комисије за пројекте Основне заједнице наука Београд. Био је члан Савезне комисије за признавање сорти пољопривредног биља и председник подкомисије за врсте воћака са јагодастим плодовима. Сада је председник Југословенског научног воћарског друштва, члан управног одбора Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије, члан Друштва генетичара Србије, члан Научног већа Института за истраживања у пољопривреди "Србија" и члан Редакционог одбора и Издавачког савета часописа "Југословенско воћарство". Експерт је за Генетику и Оплемењивање воћака и винове лозе и носилац више јавних признања, међу којима је Плакета Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, Плакета Југословенског научног воћарског друштва, Захвалница Основне заједнице наука Београд и Орден Републике са бронзаним венцем.

Prof. Dr. Momcilo Milutinović was born in 1936, in Rzanica - Aleksandrovac. He has graduated at Faculty of agriculture, Belgrade in 1959. He finished postgraduate studies and obtained his M.Sc. and Ph.D. theses at the Faculty of Agriculture Belgrade-Zemun in 1965, and 1968, respectively. He was elected assistant in 1960, assistant professor in 1971, associate professor in 1976 and full professor in 1982, at Faculty of Agriculture, for Fruit and grapevine Breeding. He was retired in 2001.

During 1969-1972 he was in Institute for Genetics, University of Bonn, FR of Germany, as a scholarship holder of Alexander von Humboldt foundation, and after he was committed as assistant professor. He was five times on different studies abroad.

He was Chef of Teaching Staff, Director of Institute for Horticulture, Chef of Pomology Department, member of Faculty Council, Vice Dean, Director of School Farm "Radmilovac" and member of Biotechnical Chamber of University of Belgrade.

Prof. Milutinovic is now President of Yugoslav Society for Fruit Science, member of Serbian Society of Genetic and ISHS in Fruits section. He is member of Scientific Council of research Institute in Agriculture "Serbia". He is, also, member of editorial and publishing board of journal "Yugoslav Pomology". He was leader of several scientific projects funded by Ministry of Science and Technology of Republic Serbia. He was leader of project "Selection of Prunus and Sharka Virus" that was funded by USA Government (1986-1991).

He is an expert for Genetics and Fruit and Grapevine Breeding. He got several public recognition, certificates of merit and medallions, including medallion of Faculty of Agriculture, medallion of Yugoslav Society for Fruit Science and Republic Decoration with Bronze Wreath.

He published, in domestic and international journals 174 scientific papers. He published three textbooks, and he is co-author of monograph "Gene Bank of Yugoslavia fruits". He is co-author of 10 projects for orchard training and exploitation, and one has international character, for training orchard of 936 ha in Angola.

He is a member of Serbian Scientific Society since 2002.

Проф. др Момчило Милутиновић
Пољопривредни факултет, Немањина 6, 11081 Београд-Земун,
тел. 2615-315 локал 223; Факс: 2193-659
Кућа: Булевар Арсенија Чанојевића 113/6
тел. 011 132-371

МИЛАН М. МИТРОВИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Милан Митровић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1929. године, у Београду, од оца Велибора, доцента Београдског универзитета и мајке Мирославе Путник, професора. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, 1953. године. Технолошки факултет, Хемијско-техно-лошки одсек, завршио је у Београду 1947.-53. Специјализацију из Пројектовања процеса и управљања процесима обавио је на одсеку за хемијско инжењерство Државног универзитета Мисурија, у Роли, САД. Докторирао је у области техничких наука на Технолошко-металуршком факултету у Београду, 1967. године.

Професионална оријентација се односила на: физичка мерења аутоматска регулација процеса, пројектовање процеса и система управљања, феномени преноса количине кретања, топлоте и масе, динамика процеса, сепарациони процеси, структурна интеграција процеса и процесних система, методологија истраживачког и развојног рада.

Био је асистент у Заводу за физику техничких факултета, Београдског универзитета, 1953-1960, доцент на Технолошко-металуршком факултету, 1960-1970., ванредни професор на Универзитету у Каргуму, Судан, 1967-1970., и на Технолошко-металуршком факултету, 1970-1975., редовни професор Технолошко-металуршког факултета, 1975-1994., продекан Технолошко-металуршког факултета, 1979-1981., управник Одељења за истраживање и развој процеса Института за хемију, технологију и металургију, Београд, 1965-1967. и 1970-1974., научни саветник Института за општу и физичку хемију, Београд, 1994-1998. године.

Био је на студијском боравку у Макс Планк институту, у Гетингену, Немачка, 1960. и на Рајс институту, Њустон, САД, 1985. Као научни сарадник био је четири месеца на DECHEMA-институту, у Франкфурту, Немачка, 1974. године.

Члан је Извршног комитета Европске федерације за хемијско инжењерство (EFCE), 1973.-94. и председавајући радним телима EFCE, 1986.-88.; члан одбора за координацију светских хемијско-инжењерских федерација, 1986.-88.; председник Савеза хемичара и технолога Југославије и Комитета за хемијско инжењерство Српског хемијског друштва; члан Научног друштва Србије од 1988. и Инжењерске академије Југославије од 1998.; секретар Одељења за хемијско-технолошке и металуршке науке Инжењерске академије Југославије.

Публиковао је преко 120 радова у научним часописима (од тога 56 радова у међународним часописима); око 70 радова на конгресима и симпозијумима (12 пленарних и секцијских радова по позиву); руководилац више научно-истраживачких пројеката - највећи пројект "Феномени преноса у вишефазним системима" (4 периода по 5 година, у просеку око 30 научних радника).

Важнији научни доприноси су: феномени преноса - комплексни гранични слојеви (ротирајућа и осцилаторна тела, развој дифузионих граничних слојева, велики Ре-бројеви); филмски токови нењутновских течности; физичко моделовање преноса масе, топлоте и количине кретања. Динамика процеса - циклички сорпциони процеси; електротермичка десорпција. Сепарациони процеси - теорија двојних и вишеструких сепарација; мембрански мултифазни и вишестепенни контактори; мембранска пертракција и персорпција. Хемијски реактори - мембрански и микрокапиларни каталитички реактори; некаталитичке реакције гас-чврсто. Управљање процесима - мултиваријабилни оптимални и суб-оптимални системи. Будућност хемијског инжењерства - општа предвиђања, нестационарни и периодични процеси, структурна интеграција процеса и процесне опреме.

Проф. Митровић је учествовао у организацији I и II Југословенског хемијско инжењерског конгреса, као и више других конгреса и симпозијума; промоција хемијско-инжењерских наука у свим деловима претходне Југославије (чланство у радним групама EFCE, истраживања, перманентно образовање); ментор за 24 докторске дисертације и великог броја магистарских и докторских радова; сарадња са више универзитета и института на истраживачком раду (Twence, Rice, Washington, DECHEMA, Марибор, Тузла, Нови Сад).

Руководио је или учествовао у више од 80 пројеката; широке консултантске делатности; 5 пријављених патената, а важнији пројекти су: развој више сензора за мерење влажности ваздуха; кристализација и калцинација алуминијум трифлуорида (развој новог флуидизационог система са интерним грејним елементима); развој нових електролитичких алуминијум оксидних мембрана за апсолутну микрофилтрацију; Материјали за десалинациона постројења (међународни пројект ЕЕЗ); производња ултра-чисте воде мембранским процесима; синтеза угљен дисулфида (побољшања у конструкцији реактора); покретно постројење за производњу инфузионих раствора (развој, пројект и изградња прототипа); развој, пројектовање и израда прототипова више уређаја за пречишћавање воде од РБХ загађења; двојна мембранска сепарација емулзија (развој); адсорпционо-јоно-измењивачко-хемисорпциона филтар хартија за комплексно пречишћавање воде (награда за проналаске, Љубљана 1984.); ултрафилтрација декстрана, сурутке и силика-сола (лабораторијских вода (полуиндустријски развој); производња ултра-чистих гасова; мембранско обогаћивање и пречишћавање метана; производња апсолутног етанола; развој и производња адсорптивне сепиолитске хартије за пречишћавање отпадних гасова (патент); развој мембранских трансверзалних модула са шупљим влакнима (патент); развој мембранских система за производњу двојних емулзија и микрокасула (патент).

Проф. Митровић је добитник Награде за проналаске "Борис Кидрич", Љубљана 1984.; Орден рада са сребрним венцем; Повеља заслужног члана Српског хемијског друштва.

Prof. Dr Milan Mitrović was born in 1929 in Belgrade. He was a full professor at the School of Technology and Metallurgy in the period 1987-1994. He lectured on process control, process dynamics, separation processes.

He was a member of the EFCE Executive Committee (1974-1994), IOFH scientific adviser, President of the Yugoslav Association of Chemists and technologists, President of the Chemical Engineering Committee of the Serbian Chemical Society, member of the Serbian Scientific Society and Yugoslav Engineering Academy.

His professional interests include transport phenomena in multi-phase systems, cycling sorption processes, electrothermal desorption, theory of multiple separation, transverse hollow fiber membrane modules, membrane multiphase-multistage contractors, microcapillary catalytic reactor and sorption elements, membrane reactors, thin layer (paper) sorbents, structural integration of processes (multifunctional equipment), membrane pertraction and persorption, supercritical extraction, water, air and industrial effluents purifying processes.

Проф. др Милан Митровић:

Савез хемичара и технолога Југославије,

Кнеза Милоша 9; 11000 - Београд

Тел/факс: 011/639-624

Кућа: Булевар Арсенија Чарнојевића 124; 11070 - Београд

Тел. 011/2134-365

МИХАЈЛО М. МИТРОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Михајло Митровић, редовни професор Медицинског факултета у Београду у пензији, хирург, рођен је 1938. године у Београду од оца Митра, професора хирургије и мајке Данице Димитријевић. Православне је вероисповести. Ожењен је и има двоје деце. Гимназију је завршио у Београду. Медицински факултет у Београду је уписао 1956. а дипломирао је 1963. Специјализацију опште хирургије је започео 1966. на Првој Хируршкој клиници у Београду. Специјалистички испит из опште хирургије је положио 1970. За асистента при катедри хирургије на Медицинском факултету у Београду изабран је 1971., за доцента 1978., за ванредног професора 1985., а за редовног професора 1991. године. Сада се налази на месту начелника Центра за ургентну хирургију Клиничког центра Србије у Београду.

Докторску дисертацију "Хируршко лечење ахалазије" је одбранио на Медицинском факултету маја 1977. На усавршавању је био на Институту за хирургију у Брауншвајгу (Немачка) 1973., на Институту за абдоминалну хирургију - Каролинска (Штокхолм) и у Хамерсмит болници у Лондону 1976., на одељењу за хирургију једњака у Бирмингему (Енглеска) 1980. и у Ст. Маркс болници у Лондону 1982. На студијским боравцима био је у више болница у Великој Британији и САД 1984. и 1986. године.

Редован је члан Међународног удружења хирурга и Међународног гастро-хируршког клуба. Члан је хируршке секције, трауматолошке секције и секције за ургентну медицину Српског лекарског друштва. Редовни је члан Медицинске академије СЛД. Био је председник Трауматолошке секције Србије; био је члан Југословенског гастро-хируршког клуба и члан председништва Удружења хирурга Југославије; био је члан одбора Српске академије наука и уметности за трауматологију у ванредним условима, као и Одбора одељења медицинских наука.

Био је главни и одговорни уредник југословенског часописа за ургентну хирургију и трауматологију "CHIRURGIA URGENS", члан је редакционог одбора европског часописа "The European Journal of Emergency Surgery" и редакционог одбора југословенског часописа ургентне медицине "Хало 94 Београд".

Члан је Ротари клуба Београд "Сингидунум" где је задужен за међународне односе.

Проф. Митровић је објавио преко 140 радова (70 радова је штампао у домаћим часописима у целини, 45 у домаћим часописима као сажети; 24 рада је штампао у страним часописима као сажети, 2 рада у иностраним часописима у целини. Учествовао је у писању 3 књиге, у једној је био главни и одговорни уредник, и објавио је две монографије. Био је ментор у више магистарских радова и докторских дисертација.

Научни допринос је посебно присутан у радовима из области хирургије једњака. Ахалазија као болест има посебно место, почев од докторске дисертације па кроз низ радова из ове области. Проблеми оперативне технике антирефлукс метода, компликације и реинтервенције код Хелерове операције. Такође, први у нашој земљи је публиковао радове о функционалној дијагностици (манометрија једњака итд.) код ахалазије. У својим радовима приказује веома студиозна истраживања у области акутних обољења панкреаса, посебно некротичног панкреатитиса.

Читав низ радова је посвећен питању лечења "тешко повређених и критично оболелих" који се као термин у нашој стручној литератури ургентне хирургије појављује све чешће захваљујући овим радовима. Као један од најистакнутијих хирурга и истраживача у овој области, дао је посебан профил ургентној хирургији. Први је етаблирао научноистраживачки рад на пољу политрауме и њених системских компликација, где је започео пројекте базичних истраживања у сарадњи са референтним центрима земаља развијеног света (Израел, Италија). Као учитељ готово свих хирурга у Ургентном центру инсистира на мултидисциплинарном раду, што у области класичне хирургије није било правило. Написао је монографију (са рецензијом) "Уйошреба шавној материјала у хирургији", оригинална и прва публикација ове врсте у нашој земљи. Учествовао је као коаутор у два уџбеника хирургије са поглављима: "Хирургија медијастинума и дијафрагме" и "Хирургија слезине". Главни је и одгов-

орни уредник уџбеника "Основе ургентне медицине (хирургија-реанимација-теријајрија)", уџбеника намењеног лекарима на специјализацији ургентне медицине. Одржао је 5 предавања по позиву у разним болницама у оквиру Медицинског факултета у Бангкоку и Сингапуру, и једно предавање у Кијеву. Био је носилац научног пројекта "Траума у Југославији". Био је уводничар на многим научним скуповима, састанцима и конгресима у земљи и иностранству.

Међу најзначајнијим публикацијама могу се издвојити: Докторска дисертација: *Хирушко лечење ахалазије*, Београд, 1977; Mitrović M, Šijački A: *Prospective study of stress ulcer in politrauma treated with somatostatin*, Journal of Emergency Surgery, 1995, 15 (4); Mitrović M, Šijački A: *Chest trauma*. Medical science of Israel, 1995; *Основи хирургије*, Медицинска књига, 1988, Поглавље: Хирургија медијастинума и дијафрагме (коаутор); Mitrović M, Šijački A, Lazarević D: *Severe trauma in Yugoslavia*; Emergency Surgery - CIC Edizioni Internazionali, 1996: 145-150; Bukumirović V, Gvozdenović M, Mitrović M et al.: *Long term parenteral nutritious in a case of complete small intestinal resection*, Arch Gastroenterohepatol, 1998, 17; ; Ignjatović S, Majkić-Singh N, Mitrović M, Gvozdenović M: *Diagnostic accuracy of C-Reactive protein and phospholipase A in prognosis of acute pancreatitis evaluated by ROC curve analysis*, MED-LAB, 1997, 156; ; Ignjatović S, Majkić-Singh N, Mitrović M, Gvozdenović M: *Clinical value of interleukin - 6 and tumor necrosis; Factor in prognosis of acute pancreatitis evaluated by ROC curve analysis*. Balkan Journal of Clinical Laboratory, 1998, 2:88. Дугогодишњи рад у EATES, као и на многобројним међународним скуповима крунисан је првом међународном конференцијом ургентне хирургије у Београду, 1996. године на којој је био председник Научног комитета.

Поред наведених радова, Проф. Митровић је аутор и следећих публикација: *Основи хирургије*, Медицинска књига, 1993, поглавље: *Слезина* (као коаутор); *Уйошреба шавној материјала у хирургији*, Београд, 1993, (монографија са рецензијом); *Основи хирургије*, 1955, поглавље: *Хирургија слезине; Основе ургентне медицине (хирургија-реанимација-теријајрија)*, 1955, (са сарадницима).

Носилац је Ордена Светог Саве другог степена, који му је доделио Свети архијерејски сабор Српске православне цркве децембра 1997.

Проф. др Михајло Митровић је директор хирургије у приватној Клиници "Петковић".

Prof. Dr. Mihajlo Mitrović, surgeon, was born in 1938 in Belgrade where he completed his secondary education and Faculty of Medicine, as well as the residency in general surgery. He is the full professor at the Faculty of Medicine in Belgrade, Head of the Emergency Surgery Center of the Clinical Center of Serbia in Belgrade. He was awarded PhD degree for his thesis entitled "Surgical Treatment of Achalasia". For his advanced training he spent some time in Germany, Sweden, Great Britain and USA. He is a member of a number of international and national scientific and professional societies and full member of the Medical Academy of the Serbian Medical Society, editor-in-chief of the Yugoslav journal "CHIRURGIA URGENS", member of the editorial boards of the "European journal of Emergency Surgery" and Yugoslav journal "Halo 94-Belgrad".

Prof. Mitrović published more than 140 papers either in extenso (70 in national journals) or in the form of abstracts, both in the country and abroad. He gave his contributions in 3 books, in one as an editor-in-chief, and published two monographs. He was a mentor for numerous MSc and PhD theses. He was the head of the project "Trauma in Yugoslavia". He was decorated with the medal of St. Sava of the second order.

Проф. др Михајло Митровић:
Клиника "Петковић" Маглајска бр. 19
11000 Београд, тел. 011-667-078
Кућа: Краља Милутина 38; 11000 - Београд
Тел. 011/361-3673, 063-279-464

МИЛАН В. МИЋУНОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Милан Мићуновић, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Крагујевцу, рођен је 1944. године у Чокотину, Лесковац, од оца Вука и мајке Достане Димитријевић. Православне је вероисповести. Завршио је Машински факултет у Крагујевцу 1966. године, магистрирао на Природно-математичком факултету у Београду 1971., а докторирао 1974. године на Институту основних техничких проблема Пољске академије наука у Варшави. Нострификација докторске тезе је обављена на ПМФ-у у Београду. За редовног професора је изабран 1984. Био је шеф Катедре за примењену механику и аутатику и продекан за наставу.

Поред матичног факултета изводио је последипломску наставу на Грађевинском факултету у Нишу и (за слушаоце са докторатом) на међународној летњој школи у Јановицама (Краков, Пољска). Био је гостујући професор у Institutu EUROATOM (Joint Research Centre SEC) 1986. године у трајању 12 месеци. Члан је веома угледног међународног удружења International Society for Interaction of Mathematics and Mechanics, као и друштва: Polish Society of Applied Electromagnetics i GAMM (Gesellschaft fuer Angewandte Mathematik und Mechanik). Члан је редакција оба међународна часописа из механике који се штампају на територији Србије и Црне Горе: Theoretical and Applied Mechanics (главни је уредник а издавач је Југословенско друштво за механику) као и Facta Universitatis - Series Mechanics, Automatic Control and Robotics.

Његове главне области истраживања су: вископластичност метала и композита са металном матрицом, стабилност нелинеарних осцилација возила, вишеосни динамички експерименти пластично деформисаних спрувета, геометријска теорија дислокација, простирање таласа у еластичним композитима као и пластични таласи, пластичност непрекидно оштећених и неутронски озрачених челика, вископластичност феромагнетика, лузање и

нискоциклични замор реакторских аустенитних нерђајућих челика и нееластичност микроморфних поликристала.

Држао је предавања на семинарима у Новом Саду, Подгорици, Београду, Солуну, Варшави, Познању, Москви, Милану и Харбину. Добио је награду "Растко Стојановић" на Југословенском конгресу механике у Порторожу 1978. године за најбољи рад учесника млађих од 35. година.

На редовним додипломским студијама држао је наставу из Статике, Кинематике, Динамике, Теорије осцилација и Нелинеарних система аутоматског управљања, а на последипломским студијама из Механике континуума, Нелинеарних осцилација, Теорије пластичности и Тензорског рачуна. Коауторски је објавио следеће књиге: *Стилџика, Кинематика, Теорија осцилација* (Научна књига, Београд, коаутор М. Којић) и *Динамика* I. део (Универзитетска ријеч, Подгорица, коаутори: Л. Вујошевић и Р. Булатовић. Аутор је монографске књиге: *Примењена механика континуума* (Научна књига, Београд).

Укупан број научних радова у међународним часописима је 27, имао је 26 саопштења на међународним и 24 на националним конгресима, 6 научно-истраживачких пројеката којим је руководио у земљи и 5 међународних пројеката којим је руководио. Држао је уводна предавања на међународним конгресима у Каиру, Варни, Атини док је у Порто Алегреу (Бразил) и Бомбају имао коауторска уводна излагања. Има један патент (коаутори Albertini, С. Montagnani, М) регистрован у European Patent Office.

У оквиру стручне делатности издваја се следећих пет међународних пројеката (сви за институт EUROATOM-Joint Research Centre Commission of European Communities, Ispra, Italia) којима је руководио: (1) Influence of the damage history on the inelastic behaviour of austenitic stainless steels, 1989. (2) Influence of irradiation on the inelastic behaviour of aisi 316h, 1991 (3) study of ductile failure criteria under multiaxial loading, 1997 (4) Critical review of constitutive equations of metals for computer codes used by automotive industry for crash and forming-cutting analysis, 1999 (5) Study of ductile failure criteria under multiaxial loading (biaxial hopkinson tests) 2000 године.

Од објављених радова могу се издвојити следећи:

A geometrical treatment of thermoelasticity of simple inhomogeneous bodies: I) *Geometrical and kinematical relations* (1974), II) *Constitutive equations and field equations* (1974) III) *Approximations* (1975) *Bulletin de*

l'academie Polonaise des sciences - Serie des sciences techniques, Kinetic stress tensor in statistical theory of screw parallel dislocations, Theoretical and applied mechanics, 1979. *Finite plane strain and stability of elastic materials reinforced by two families of inextensible fibres, Zeitschrift fur angewandte Mathematik und Mechanik (ZAMM)*, 1984. *On neutron irradiation of an isotropic thermoplastic body*, (with B. Maruszewski) *International Journal of Engineering Science*, 1989.

Viscoplastic behaviour of aisi 316h - multiaxial experimental results and preliminary numerical analysis (with С. Albertini and М. Montagnani), *Nuclear Engineering and Design*, 1991. *On the thermal elastoplastic transition in viscoplasticity of metals*, *Facta Universitatis (Ser. Mech.)*, 1992. *Inelastic memory versus viscoplasticity of continuously damaged materials*, *Journal of the Mechanical Behaviour of Materials*, 1993. *Ratchetting phenomenon at low strain rates for aisi 316h stainless steel* (with D. Veljkovic) *Facta Universitatis (Ser. Mech.)*, 1998. *On viscoplasticity of ferromagnetics*, *Theor. Applied Mechanics*, 2001. some thermodynamic aspects of viscoplasticity of ferromagnetics, *Facta Universitatis (Ser. Elec. Energ.)* 2002. *Plastic wave propagation in hopkinson bar - revisited* (with A. Baltov) *Archives of Mechanics*, 2002. *Low order inelastic micromorphic polycrystals*, *Theoretical and applied mechanics*, 2002. *High strain rate thermo-inelasticity of damaged aisi 316h*, (with С. Albertini and М. Montagnani), *International Journal of Damage Mechanics*, 2003. Главни доприноси у раду су:

- Неευклидска интерпретација коначних деформација са узи­мањем у обзир нееластичности, пузања, замора, феромагнетичности, анизотропије. - Принцип нееластичне меморије метала и композита са специјалним случајевима материјала диференцијалног и интегралног типа. - Опште еволуционе једначине нееластичног понашања метала и композита изведене из горњег принципа помоћу инваријантне формулације на основу тензорских генератора. - Трегирање дифузне и локализоване нестабилности како класичном тако и тензорском формулацијом. - Примена општих еволуционих једначина нееластичности на проблеме вишеосних динамичких експеримената, жилавог лома, локализације љуски од ауто-мобилског лима, пластичних таласа са коначним деформацијама. - Пузање и нискоциклични замор реакторских аустенитних нерђајућих челика. - Конститутивни опис микроморфних нееластичних поликристала.

Prof. Dr. Milan V. Mićunović was born in Čokotin, Serbia, in 1944. He has been professor of Mechanics at the Faculty of Mechanical Engineering, University of Kragujevac since 1984. He is a member of following organizations: Int. society for interaction of mathematics and mechanics, Polish society of applied electromagnetics and GAMM (Gesellschaft fuer angewandte mathematik und mechanik) as well as a member of redaction committees of the following international journals:

Theoretical and applied mechanics (Editor-in-chief) - Belgrade and Facta universitatis - ser. mechanics, control and robotics - Nis

His main research fields include: viscoplasticity of metals and composites with metal matrix, issues of stability of nonlinear vibrations of motor vehicles, multiaxial dynamic experiments of plastically deformed specimens, geometric as well as statistical theory of dislocations, wave propagation in elastic composite materials as well as plastic wave propagation, plasticity of continuously damaged as well as neutron irradiated steels, viscoplasticity of ferromagnetics, creep as well as low cycle fatigue of austenitic stainless steels, and description of nanomaterials by inelastic micromorphic polycrystals.

He is author of 90 papers in international and national journals, a chapter in one monograph written in English and one monograph written in Serbian, co-author of 5 books and one international patent. He participated at 26 international (5 plenary lectures) as well as 24 national conferences (1 plenary lecture) and coordinated 5 international and 4 national research projects.

Проф. др Милан Мићуновић:
 Машински факултет; 34000 - Крагујевац
 Тел. 034/335-867
 Кућа: Стевана Дорђевог 32; 34000 - Крагујевац
 Тел. 034/357-653; 064-244-3911
 Е-mail: mmicun@cunet.yu

БОРИВОЈЕ Д. МИШКОВИЋ

Члан Друштва од 1985. године

Др Боривоје Мишковић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1927. године у Београду од оца Деспота и мајке Даринке Вучетић. Основну школу, гимназију и Технолошки факултет Техничке велике школе завршио у Београду. Докторско звање стекао на Технолошко металуршком факултету Универзитета у Београду.

За асистента на Технолошком факултету изабран 1958., за доцента 1961., за ванредног професора 1970. и за редовног професора 1976. Предавао предмете: Увод у технологију метала, Калибровање ваљака у ваљаницама метала, Прерада метала у пластичном стању, Теорија пластичне деформације метала, Отпор метала деформацији и Физичко моделирање процеса пластичне прераде метала.

Био је главни инжењер и технички директор Жељезаре Смедерево (1953-1961), главни металург југословенских железара (1962-1971), продекан и декан Технолошко металуршког факултета (1979-1983), и шеф катедре (више пута). Сада је виши научни саветник - спољни сарадник Института за металургију Сартида АД.

Научна и стручна усавршавања као и студијска путовања обавио је 1961. у Пољској, 1966. у Енглеској, 1970. у Јапану, 1975. у Немачкој, а у периоду од 1964. у земљама источне Европе - СССР, Бугарска, Румунија, Пољска, Чехословачка и Мађарска.

Члан је Научног друштва Србије; члан је Инжењерске академије Југославије; заслужни и почасни члан Научних организација пољских инжењера; почасни члан Српског-хемијског друштва; заслужни и почасни члан Савеза инжењера и техничара Србије, Савеза инжењера и техничара Југославије и Савеза инжењера и техничара рудара, геолога и металурга Југославије. Члан је Управног одбора Балканског Савеза металурга.

Заменик уредника и уредник часописа “Рударство, геологија и металургија” у периоду 1964-1982. Уредник часописа “Техника” од 1983-1999. године. Иницијатор оснивања и заменик уредника часописа “Металургија” од 1985. године.

Био је председник Савеза инжењера и техничара рудара, геолога и металурга Југославије од 1976-1980.; Иницијатор оснивања и председник Савеза инжењера металургије Југославије од 1994. Био је потпредседник Српског хемијског друштва; сада је његов члан Председништва и Управног одбора.

Техничка и технолошка активност огледала се у директном решавању проблема у својству главног инжењера ваљалоница и техничког директора Железаре, главног металурга југословенских железара, саветника већине железара у бившој Југославији и као носиоца великог броја инвестиционих пројеката. Истичу се пројекти реконструкције ваљалонице челика у Железари Смедерево, изградње ваљалоница танких трака капацитета 200.000 т/год., изградње мини железаре у Замбији капацитета 150.000 т/год., за поцинковање уских трака, за ваљалоницу-тела за млевење у рударској индустрији, итд.

Истичу се такође истраживачки пројекат освајања: челичних лимова и трака за емајлирање, за поцинковање, за беле лимове, за судове под притиском, за аутомобилску индустрију, за бродоградњу, као плоснатих производа - лимова и трака од микролегираних челика.

Допринос развоју научних и техничко технолошких знања остварена су кроз велики број научних и стручних радова, студија, истраживачких објеката, научних књига, Универзитетских уџбеника и уџбеника за средње школе.

Објавио је 124 научна рада, од тога 32 на међународним скуповима и у публикацијама; 31 стручни рад од тога 12 на међународним скуповима и у публикацијама; 14 књига, монографија и уџбеника као и 90 научних пројеката, што укупно износи око 260 библиографских јединица.

Од научних књига написане заједно са Н. Мишковић и др. ауторима наводе се четири, публиковане у периоду од 1993-1998.: “Општор деформацији при еластичној преради метала и лејуре” (1993.); “Развој металних материјала на основу челика” (1995.); “Физичко моделирање процеса еластичне прераде метала” (1996.); и “Калибрање ваљака у ваљалоницама челика и обојених метала”

(1997.). Поменуте књиге су издате од стране Технолошко металуршког факултета, Београд и Савеза инжењера металургије Југославије, Београд.

Најважнији радови, објављени са Н. Мишковић и др. ауторима, из теорије пластичне деформације и процеса пластичне деформације су: “Проучавање зависности општора деформацији лејуре Fe Si 3,2 од термомеханичких параметара ваљања”; “Испитивање шемјер-ајурно деформационој режима на ширење метала при еластичној деформацији”; “Determination of Yield stress with micro-alloyed steels using COOK-McCrumis model for roll force and rolling torque”; “Flow, analysis, through use of Moar’s tapes in the process of cold rolling of Au-Ag-Cu alloys”; “Contribution of investigation of influence of Thermomechanical Parameters of Hot Rolling on Mechanical Properties and Resistance to Deformation of Micro-Alloyed Steels with V, Nb and Ti”, итд.

У теорији процеса пластичне деформације допринео је оптимизацији математичких модела за прорачун параметара деформације у процесу ваљања трансформаторских, нискоугљеничних и микролегираних челика, као и разради модела ширења метала (челика, бакра и алуминијума) при различитим термомеханичким параметрима топлог и хладног ваљања.

За дугогодишњу научну и стручну активност у области металургије добио је следећа признања: више захвалница и плакета металуршких предузећа бивше Југославије за допринос њиховом развоју; Златну значку Prof. Ass Zlatarova за допринос њиховом развоју; Златну значку Prof. Ass Zlatarova - највеће признање Савеза научних друштава Бугарске за развој металургије, две плакете СЕВ-а за развој металургије; медаљу Српског хемијског друштва за примену науке у металургији; Златну плакету поводом 50 година излажења часописа “Техника” за вишедесетничку уређивачку активност и Орден рада са златним венцем од Председништва бивше Републике Југославије.

Prof. Dr Borivoje Mišković was born in Drvar. He completed his elementary and high school education in Belgrade where he subsequently graduated from the School of Technology. He defended his PhD thesis in 1969. In 1958 he was elected assistant professor, and was promoted in 1961, 1970 and finally in 1976 when he became a full professor.

He was the head engineer and technical manager of Smererevo Steel Works (1953-1961), the chief metallurgist of all Yugoslav steel works (1961-1972), vice-dean and Dean of the School of Technology and Metallurgy (1979-83), head of department, member of SEV Commission (1964-88), member of task forces of the European Steel Board UN (1968-1972). He is the President of the Yugoslav Society of Metallurgic Engineers, member of the Presidency and Managing Board of the Serbian Chemical Society.

Alone and with his collaborators Prof. Mišković published 260 scientific and research papers, studies investment projects as well as 8 books and monographs. In the rolling theory he contributed to studies of metal resistance to deformation, physical modeling of plastic deformation process of metals and cylinder calibration. In technology of steel rolling his major contribution is given in development of new and improvement of the old types of steel, metal sheets and bands.

He received two plaques by SEV, Golden badge of Prof. As. Zlatarov from the Bulgarian Association of Scientific Societies, Medal of the Serbian Chemical Society and a large number of charters and plaques from metallurgic institutions for his contribution to development of metallurgy. He received the Medal of Labor with golden wreath from the Presidency of former Republic of Yugoslavia.

Проф. др Боривоје Мишковић:

Кућа: Светог Саве 43; 11000 - Београд,

Тел: 011/444-0897

ДРАГОМИР Т. МЛАДЕНОВИЋ

Члан Друштва од 1977. године

Др Драгомир Младеновић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1919. године у Лесковцу, од оца Тодора и мајке Младене Стоичевић. Основну школу и гимназију завршио је у Лесковцу 1938. Дипломирао је на Медицинском факултету у Београду 1948. године. Након положеног специјалистичког испита из гинекологије и акушерства 1952., проводи одређено време на последипломском усавршавању, прво у Лондону и Паризу, а затим на клиникама у САД.

Изабран је за асистента 1951., доцента 1955., ванредног професора 1965. а за редовног професора Медицинског факултета у Београду изабран је 1970 године. Радни век је провео на Гинеколошкој клиници Медицинског факултета и у Гинеколошкој болници града Београда, где је тринаест и по година био у функцији директора. Као хонорарни професор предавао је гинекологију и акушерство у средњој Медицинској школи, у школи за бабице, а по позиву десет година био професор Више медицинске школе у Београду. Такође, био је професор на Вишој медицинској школи ВМА, а у школи за бабице био је хонорарни директор двадесетседам година и наставник још четири године. Једно време, држао је и део наставе из гинекологије и акушерства на факултетима у Нишу, Приштини и Крагујевцу.

Организовао је и учествовао у вођењу последипломске наставе за средње медицинске кадрове, за лекаре опште медицине, специјализанте и специјалисте гинекологе и акушере. Годинама је био члан републичке комисије за доделу звања примаријуса, члан комисије за полагање специјалистичког испита из опште медицине и специјалистичког испита из гинекологије и акушерства. Дуго година био председник комисије за полагање специјалистичког испита из гинекологије. Био је члан Просветног савета и здравственог савета републике Србије.

Почасни је члан Удружења гинеколога и акушера Југославије и почасни председник српског лекарског друштва. Такође, почасни је члан Научног друштва Грузије, удружења гинеколога Мађарске, Пољске, Чехословачке, Румуније, Бугарске и заслужни члан Балканске Медицинске Уније.

Учествовао је са радовима на скоро свим конгресима лекара Србије, на конгресима гинеколога и акушера Југославије, на бројним гинеколошким недељама српског лекарског друштва; на међународним конгресима Светске федерације гинеколога и акушера; на бројним конгресима гинеколога и акушера француског и немачког језичког подручја; на конгресима лекара подунавских земаља, на неколико европских конгреса за стерилитет и фертилитет и светских конгреса за перинаталну медицину.

Проф. Младеновић је добитник Седмојулске награде СР Србије, Награде Српског лекарског друштва за научноистраживачки рад и Награде за животно дело.

Проф. Младеновић је аутор или коаутор преко 300 стручних и научних радова објављених у нашој и страниј медицинској литератури. Он је коаутор универзитетских уџбеника "Гинекологија" и "Породиљство", а аутор је "Акушерство са гинекологијом", за студенте медицине и лекаре опште праксе. Такође, аутор је "Айласа оперативне гинекологије", "Гинеколошке операције" за гинеколог-специјалисте и књиге "Акушерство и гинекологија", за бабичке школе и уџбенике из акушерства и гинекологије за средње медицинске школе.

Његови најважнији научни доприноси се налазе у следећим радovima: планирање породице у Србији; рана дијагностика малигних обољења гениталних органа жене; трудноћа и порођај после миомектомије; тешкоће и грешке у дијагностици ванматеричне трудноће (коаутор); значај резус инкомпатибилности родитеља код превремено рођене деце (коаутор); токолиза и употреба токолитика за продужење трудноће код претећих побачаја у одмаклој трудноћи и претећих превремених побачаја (коаутор); хируршки проблеми у гинеколошкој пракси (коаутор) и трудноћа и порођај после царског реза (коаутор).

Од посебног је значаја увођење дијагностичких и терапијских новина, укључујући и примену цитостатика у гинеколошку и акушерску праксу. Као најважнији научни допринос проф.

Младеновића може се истаћи подстицај за научни приступ демографској политици у Србији са медицинског становишта, и настојање да се већ настале неповољне тенденције успешно сузбијају. Такође, давао је предлоге за уједначавање прираштаја становништва у различитим регионима, форсирањем natalитета у крајевима где је он близу или испод критичне границе. Указивао је на улогу лекара и друштва у целини у решавању овог проблема уз обавештавање широке медицинске јавности, посебно гинеколога о, у то време, новим методама ране дијагностике малигних обољења женских гениталија. Дао је велики допринос конзервативном третирању болесница у случајевима миома материце и проучавања кретања трудноће и избора начина порођаја код болесница код којих је претходно урађена миомектомија.

Проф. Младеновић се бавио проучавањем дијагностичких тешкоћа и могућности постављања погрешне дијагнозе у случајевима ванматеричне трудноће, указујући на елементе којима се битно побољшава дијагностика ове болести. Настојао је да се извесним оперативним поступцима у лечењу жена са карциномом грлића материце смањи проценат компликација, нарочито уринарних, и побољшају непосредни и крајњи резултати лечења.

Уживао је огроман међународни углед који се, између осталог, испољавао у омогућавању стручно-научне размене са иностранством, као и на усавршавању страних лекара у Гинеколошкој болници "Народног фронта", из Јордана, Ирака, Етиопије, Нигерије, Судана, Сомалије и др. Као међународно признатог стручњака, посећивали су га и проводили одређено време на усавршавању и страни лекари из Познања, Сегедина, Кана, Стразбура и Базела.

Организовао је спровођење стручних курсева и семинара за последипломско усавршавање специјализаната и специјалиста из гинекологије и акушерства.

Проф. Младеновић је дао велики допринос у гинеколошкој хирургији упрошћавајући оперативну технику готово свих гинеколошких операција. За собом је оставио школу оперативне гинекологије на простору целе Југославије.

Prof. Dr. Dragomir Mladenović was born in 1919 in Leskovac. He graduated from the Faculty of Medicine in Belgrade in 1948, and passed his Board in gynecology and obstetrics in 1952. For his advanced training he spent some time in London, Paris and in USA. He was elected Assistant Professor in 1951, and gradually full professor in 1970. Whole career he spent at the Clinic of Gynecology and Gynecological Hospital in Belgrade, keeping the post of the Director for 13.5 years. He is an honorary member of the Yugoslav Association of Gynecologists and Obstetricians, honorary President of the Serbian Medical Society (SMS), honorary member of the Scientific Society of Georgia, gynecological associations of Hungary, Poland, Czechoslovakia, Romania, Bulgaria and meritorious member of the Balkan Medical Union.

He received the 7th July Prize of the Republic of Serbia, SMS award for scientific achievements and SMS award for life achievements. He is the author of more than 300 scientific papers, published in national and international journals. He gave his contributions to 2 university textbooks "Gynecology" and "Obstetrics"; and "Gynecology with Obstetrics" for medical students and general practitioners. His most prominent achievements were in the field of population policy in Serbia, in gynecological surgery, by simplifying surgical techniques of almost all gynecological procedures. He was a role model for the surgical gynecology at the whole territory of former and actual Yugoslavia.

Проф. др Драгомир Младеновић:
Кућа: Баба Вишњина 37; 11000 - Београд
Тел. 011/444-1202

ИЛИЈА М. НАГУЛИЋ

Члан Друштва од 1974. године

Др Илија Нагулић, редовни професор Медицинског факултета у Београду у пензији, рођен је 1923. године у Буприји. Отац Милутин из Сталаћа, носиоц Албанске Споменице, велики жупан Крушевачке и Моравске области и пом. Бана Моравске и Дунавске бановине до 1941. године. Мајка Десанка Урошевић из Вршца. Гимназија: Карагујевац, Ниш, Нови Сад, Срем, Карловци. Испит зрелости 1941. године. Медицински факултет у Београду 1945-52. Демонстратор на Анатомском институту 1947-49. године и на II хируршкој клиници у Београду од 1949-52. године. Специјализација неурохирургије на Медицинском факултету у Београду 1952-57. године. Три месеца на Клиници Ребро Загреб 1957 (Јузбашкић, Кожић). У Нишу основао Неурохируршки одсек 1957. године из кога се касније развила Неурохируршка клиника. Био је оснивач и председник Неурохируршке секције СДЦ од 1975 -86. године.

Стручно усавршавање: Француска (Лион) 6 месеци 1960., признат степен "assistant étranger"; у САД је провео школску годину 1962-63. Теме студија: васкуларна, функционална и дечија неурохирургија. Студијски боравци у центрима: Фрајбург-Бр. 1969.; Кингстон и Монтреал 1970.; Москва 1974. и 1976; Стокхолм и Цирих 1976.; Кијев 1986. Хабилитациони рад "Одузетости доњих удова проузроковане туморима пределу кауде еквине и лумбалном дискус хернијом" и Докторска дисертација "Неурохируршки ћирстијуи очној дуйљи" - одбрањени на Мед. факултету у Београду 1960. и 1980.

Звања и функције на Медицинском факултету од асистента 1957. до редовног професора 1981. године биле су : Шеф катедре за последишломске студије из неурохирургије 1979-88. године; члан Катедре за последишл. студије из офталмологије и Комисије за магистеријум из експер. хирургије; ментор течаја специјализације из опште хирургије за наставу из неурохирургије 1980-88. године. Аутор је детаљног програма специјализације и колоквијума из неурохирургије (1977) и "Кашилоја знања и вештина" за студенте (збирно издање Катедри Медицинског факултета. у Београду 1983. године).

На Неурохируршкој клиници Медицинског факултета у Београду био је: начелник Одељења "Б" са дечјим одсеком (1962-73); директор нове Клинике (1973-78), други по реду од њеног оснивања као Одсека неурохирургије при Катедри хирургије 1938; члан КПО Клинике и начелник III Сектора који чине Одељење "А" и "Б", са Одсеком дечије неурохирургије и Одсеком електродијагностике (1978-88). Као директор нове клинике, дао је концепт организације рада сектора, одељења, одсека и служби који и данас постоје, уз пријем нових кадрова и савремену опрему (СТ скенер 1977.). Био је иницијатор опремања Клинике ради течаја кондензоване наставе у интернатском смештају студената (1974.). Аутор је номенклатуре, класификације и програма релативних вредности неурохируршких операција.

Учествовао је у оснивању медицинских факултета у Алжиру са наставницима из Југославије, Пољске и Чехословачке. Шеф Одељења неурохирургије у Орану пет семестара 1965-68. Био је члан међународне комисије за испите из хирургије 1979, 1981. и 1986. (Триполи, Бенгази-Либија). Носилац Ордена заслуге за народ са сребр. зрацима и Повеље Почасног грађанина у завичајном подручју (2003).

Био је члан прве редакције часописа "Медицински подмладак" (1949-51), члан редакције "Acta chir Yugoslavica" од 1972; Уређ. одбора Медицинске енциклопедије Lagousse (1974-76); Редакцијског савета часописа "Неуропсихијатрија", Загреб (1976-90); редакције SA (1992-95). Члан Одбора Евр. удружења неурохирурга (1975-78). Члан је Медицинске академије СЛД од 1976. године, а од 1981. године Интернационалног друштва за лечију неурохирургију (ISPN).

Публиковао је 134 рада од којих 22 у иностраним часописима. Са 16 радова је учествовао на међународним конгресима. Универзитетски уџбеник "Неурохирургија" (друго издање 1975. на 848 страна) одликује богата оригинална иконографија као резултат личног искуства током година хируршког рада. Монографија "Функционална неурохирургија" (1988) је јединствен извор информација из те области, а дао је прилоге и у "Уџбенику хирургије" (1988).

Из подручја дечије неурохирургије дао је радове о урођеним малформацијама нервног система; о примени церебралне ангиографије; о руптури интервертебралног диска у деце предшколског доба; о екстрацеребралним колекцијама ликвора. Предложио је класификацију кранијалних дисрафичних малформација на окципиталне и субокципиталне.

Рад о темпоралним менингоцелама се цитира као изворна студија у светској литератури. Први је радио операције задње лобањске јаме у деце у седећем положају (1960). У лечењу хидроцефалуса примењивао је дренажу кроз средње ухо, лумбо-перитонеални шанг и престерналну имплантацију валвуле.

У области функционалне неурохирургије дао је предлоге о лечењу бола, спастичних стања, епилепсије и психичких поремећаја. Запажен је реферат на симпозијуму Научног друштва Србије о развоју функционалне неурохирургије у нашој земљи. Објавио је искуства "О могућностима примене стереотаксичких интервенција код хиперкинезија детета и младића" помоћу технике хемијског и механичког наносења лезије у мозгу (1961), као и савременом техником електролитичке лезије биполарним електродама (1988). У контроли укидања тремора Паркинсонове болести користио је пиезоелектрички трансјусер "тремормат". Као консултант Савезног института и Завода за рехабилитацију 1959-89, бавио се рестауративном неурохирургијом хиперкинезија и мишићног хипертонуса у деце и одраслих.

Иницијатор је прве експерименталне трансплантације феталног адреналног ткива у ткиво можданог стабла, као модел за лечење Паркинсонове болести. У подручју хирургије тумора и повреда предела очне дупље дао је допринос применом оригиналне технике мини-орбитотомije "Drawer" помоћу вибрационих тестерица на пнеуматски погон (Чикаго и Минхен 1979. и 1981).

У хирургији крвних судова мозга бавио се међу првима директним приступом ради оклузије анеуризми и радикалне ексцизије атриовенских малформација. Заслужан је за развој микронеурохирургије од 1977. године. Први је радио анеуризме у анестезији помогнутој физичким хлађењем и хибернацијом (1964). Више од петнаест година оперисао је каротико-кавернозне фистуле емболизацијом уз интра- и екстракранијалну оклузију судова. У току ових примено је континуирану контролу кротока мозга реографијом са истовременим регистровањем електроенцефалограма. Вршио је и тромбектомије великих крвних судова у врату.

Од 1986. године први је у нашој земљи вршио имплантације радиоактивних изотопа у мождане туморе.

Ilija Nagulic, M.D., Professor of Neurosurgery was born in Ćuprija, Serbia, in 1923. He finished a High school in 1941. After the IInd World War, he graduated from the Belgrade Faculty of Medicine in 1952. During his study he worked as an instructor ("demonstrator") at the Institute of Anatomy (1947-49), and at the IInd Clinic of Surgery (1949-52). After his specialization in neurosurgery (1952-57) he spent 6 months in France-Lyon (1960), and one year in USA (1962-63). He made professional visits to Freiburg-Br, Kingston-Montreal, Moscow, Stockholm, Zürich and Kiev. His habilitation work (i.e. Mr Sc degree) in 1960 was entitled "Palsies of lower extremities due to tumors in the region of cauda equina and lumbar herniated disc". He received his PhD degree in 1980 with thesis entitled "Neurosurgical approaches to the orbit". He was elected from assistant in 1957 to full professor in 1981. He was Chairman for Postgraduate education in neurosurgery 1979-88. He was the Chief of Neurosurgical service "B" (1962-73); Director of the Neurosurgical University Clinic (1973-78), and Head of the IIIrd neurosurgical section including two services and two divisions (for Pediatric NS. and for Electrodiagnostics). He was the founder and president of the Neurosurgical section of Serbian medical society (1975-86) and member of European Association of Neurosurgical Societies. He is full member of Medical Academy of SMS from 1976 and of the International Society of Pediatric neurosurgery (ISPN) from 1981.

He published 134 papers (22 in international journals). "Neurosurgery" was the first neurosurgical university textbook in former FNRJ (two editions 1970 and 1975; 848 pages). His book "Functional neurosurgery" (1988) is a survey of personal experience in restorative neurosurgery. For control of tremor abolition in parkinsonian patients during stereotaxic operations he used the piezoelectric transducer. In orbital surgery he is the author of mini-orbitotomy (Drawer). He also had important role for implementation of microneurosurgery in the Clinic. He was first to apply physical cooling and hibernation in cerebrovascular surgery (1964). He had a long term experience in operations of carotico-cavernous fistulas, performing embolization and occlusion. He did thrombectomies in the neck. In the treatment of cystic brain tumors he performed from 1986 the implantation of radioactive isotops.

Проф. др Илија Нагулић:

Кућа: Крумедолска 1а; 11000 - Београд,

Тел: 011/2452-352

E-mail: mnagulic@cunet.yu

АЛЕКСАНДАР Н. НЕШКОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Александар Н. Нешковић, доцент Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1959. године у Чачку. Отац Никола и мајка Оливера су били инжењери. Основну и средњу школу и музичку школу је завршио у Београду. Дипломирао је на Медицинском факултету у Београду 1988. године, где је 1993. године магистрирао на последипломским студијама из кардиологије, а 1999. године одбранио и докторску дисертацију под насловом "Ехокардиографска студија ремоделовања леве коморе после акутног инфаркта миокарда". Доцент је интерне медицине и кардиологије на Медицинском факултету у Београду и управник Клинике за кардиологију Института за кардиоваскуларне болести "Дедине".

Др Нешковић је врхунски експерт за трансторакалну и трансезофагеалну ехокардиографију и један од пионира стрес-ехокардиографије у нашој земљи. Усавршавао се у најчувенијим светским лабораторијама за ултразвук срца: у Massachusetts General Hospital у Бостону (код др Arthur Weyman-a) и на Cleveland Clinic Foundation (код др James D. Thomas-a). Др Нешковић је и врхунски обучен интервентни кардиолог, усавршавао се у једном од најугледнијих центара у за примарну РТСА, у Sareggi болници у Фиренци. Носилац је Дипломе европског кардиолога од 2002. године (European Cardiologist Diploma).

Лекарску каријеру започео је у Клиничко-болничком центру Земун, где је 1994. године завршио специјализацију из Интерне медицине и након тога убрзо постављен за шефа Коронарне јединице.

Од почетка каријере др Нешковић учествује у истраживањима из области интерне медицине, а посебно кардиологије, и као аутор и коаутор објављује радове у најугледнијим међународним часописима. На научну каријеру др Нешковића највише су утицали професор Обрен Поповић, који га је још као студента медицине упутио у медицинска истраживања и доцент Александар Д. Поповић, од кога је учио ехокардиографију и вештину писања научног рада.

Године 1996. године прелази на Институт за кардиоваскуларне болести Дедиње, на место шефа Одељења за клиничка истраживања при Центру за кардиоваскуларна истраживања, а од 1999-2003. године је управник Центра. Од 1996. године, када је Центар за кардиоваскуларна истраживања основан, сарадници Центра су објавили 63 рада *in extenso* у међународним часописима индексираним у *Current Contents*-у.

Др Нешковић је од 1996-1999. године учествовао као сарадник на потпројекту Републичког Министарства за науку и технологију "Дугорочно праћење ремоделовања леве коморе: његовогдишња ехокардиографска ситуација", а од 1999-2001. године је био руководилац истог пројекта. Од свих пројеката Републичког Министарства за науку и технологију из области кардиоваскуларне медицине, највећи број публикованих радова у међународним часописима *in extenso* у наведеном периоду потиче из пројекта којим је руководио др Нешковић. Под руководством др Нешковића у оквиру Центра за кардиоваскуларна истраживања координирано је учешће истраживача Института за кардиоваскуларне болести Дедиње у 5 мултицентричних међународних пројеката.

Научни интерес др Нешковића везан је за акутни инфаркт миокарда, систолну и дијастолну функцију леве коморе, срчану инсуфицијенцију, плућну емболију, митралну регургитацију и стрес ехокардиографију.

Као признање за резултате научно-истраживачког рада, др Нешковић је 1999. године изабран за Fellow-a of the European Society of Cardiology (FESC) и 2001. године за Fellow-a of the American College of Cardiology (FACC). Више пута му је указивана част да буде председавајући или предавач по позиву на међународним састанцима из области акутног коронарног синдрома и ехокардиографије под покровитељством European Society of Cardiology. Чест је предавач на међународним курсевима из области трансторакалне и трансезофагеалне ехокардиографије.

Др Нешковић резултате свог истраживачког рада редовно приказује на најугледнијим међународним стручним састанцима (American College of Cardiology, American Heart Association, European Society of Cardiology) и објављује у најпрестижнијим стручним часописима (*Circulation*, *Journal of the American College of Cardiology*, *American Journal of Medicine*, *European Heart Journal*, *American Heart Journal*, *American Journal of Cardiology*, итд.).

Др Нешковић је објавио 378 публикација, од чега 84 рада *in extenso*, а од тога 40 радова *in extenso* у међународним часописима индексираним у *Current Contents*-у и 4 поглавља у међународним књигама. Уредник је међународне књиге "*Emergency Echocardiography*", издавача Francis & Taylor из Лондона.

Рецензент је у часописима *Circulation*, *American Journal of Cardiology*, *European Journal of Heart Failure* и *European Journal of Echocardiography*.

Главни је уредник часописа JAMA - Serbia and Montenegro и члан уређивачког одбора часописа *Cardiovascular Ultrasound*.

Др Нешковић је један од оснивача и потпредседник Југословенског удружења за ултразвук срца и члан је Председништва Кардиолошке секције Српског лекарског друштва.

Ожењен је Војиславом, анестезиологом, асистентом Медицинског факултета у Београду, и отац је две кћерке, Маше, студента филмске режије и мале Софије Александре.

Доц. др Александар Н. Нешковић
Институт за кардиоваскуларне болести Дедиње
Милана Телића 1, 11040 - Београд, СЦГ
Кућа: Париске комуне 65, стан 14/II
тел. 606-547; 064 1216359
E-mail: neskovic@hotmail.com

Aleksandar N. Nešković, MD, PhD, FFSC, FACC, was born in 1959, in Čačak. He is currently Chairman of the Department of Cardiology in Dedinje Cardiovascular Institute, and Associate Professor of Medicine and Cardiology at Belgrade University School of Medicine, where he obtained Doctor of Medicine (1988), MSc (1993) and PhD (1999) degrees and finished Internal Medicine and Cardiology Fellowship.

He is an expert in transthoracic and transesophageal echocardiography and one of the pioneers of stress-echocardiography in Yugoslavia. He was trained in part in Noninvasive Echocardiography Laboratory in Massachusetts General Hospital in Boston (Arthur E. Weyman, MD) and in Cleveland Clinic Foundation (James D. Thomas, MD). Dr Nešković is a founder and vice-president of the Yugoslav Society of Echocardiography. He also serves as an interventional cardiologist, trained for primary PTCA in Careggi Hospital, Florence, Italy. He has participated in numerous cardiovascular research projects. In 1996, he moved to Dedinje Cardiovascular Institute, to be appointed as a Chief of Division of Clinical Research in Cardiovascular Research Center.

From 1999 to 2003 he served as a Director of "Dr. Aleksandar D. Popović" Cardiovascular Research Center. During 1996 to 2003, as a result of extensive research activities, 4 multicenter international projects were conducted and 63 scientific articles in international journals indexed in *Current Contents* were published. Dr. Nešković has been invited many times to give lectures or to chair the sessions at international meetings and teaching courses on transthoracic and transesophageal echocardiography. His scientific interest include reperfusion in acute myocardial infarction, postinfarction left ventricular systolic and diastolic function, pulmonary embolism, mitral regurgitation and stress-echocardiography.

Dr. Nešković has been presenting abstracts regularly for years at annual meetings of the American College of Cardiology, American Heart Association, and European Society of Cardiology. He has published a number of original scientific articles in top-rank international journals, including *Circulation*, *Journal of the American College of Cardiology*, *American Journal of Medicine*, *European Heart Journal*, *American Heart Journal*, and *American Journal of Cardiology*.

Dr. Nešković is a Fellow of the European Society of Cardiology and a Fellow of the American College of Cardiology.

ПАВЛЕ С. НИКОЛИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Павле Николић, редовни професор на Правном факултету Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1928. године у Београду од оца Саве, инжењера агрономије и мајке Оливере Соколовић, обоје из Београда, где је завршио основну школу и гимназију, а затим и Правни факултет (1951.), на коме је стекао и докторат правних наука одбранивши докторску дисертацију 1961. године. Школску 1964.-1965. годину је провео у Паризу као стипендиста француске Владе, а био је и полазник V сесије d'Etudes supérieures de Sciences politiques Правног и Економског факултета Универзитета у Ex en Provans-у (Ница 1958.).

За научног стипендисту на Правном факултету у Београду је изабран 1952. године, а за асистента за предмет Уставно право 1955., за доцента (1962.), ванредног професора (1970.) и редовног професора (1977.). Био је продекан Правног факултета у Београду (1975.-1977.), директор Института за правне и друштвене науке Правног факултета (1977.-1979.), шеф Катедре за политичке науке на истом факултету (два мандата), дугогодишњи директор Међународног универзитетског центра за друштвене науке Универзитета у Београду, судија Уставног суда Србије (1980.-1987.) задржавајући, при томе, радни однос на факултету и др.

Вршио је функцију председника Југословенског удружења за уставно право, члана Председништва Југословенског удружења за упоредно право, генералног секретара Удружења за политичке науке Србије, члана Председништва Савеза удружења правника Југославије, итд. У периоду од 1998. до 2003. године био је главни и одговорни уредник часописа "Архив за правне и друштвене науке".

Титулу Doctor honoris causa му је доделио Универзитет у Rouen (Француска) 1986. године. Био је професор по позиву на Универзитету Paris I Panthéon-Sorbonne - Француска (1980) и професор по позиву на Универзитету у Фрибургу - Швајцарска (1981).

Године 1984. је изабран за почасног професора Универзитета "Colegio Mayor de Nuestra Senora del Rosario" у Боготи (Колумбија), као и за почасног члана Колумбијског удружења за уставно право.

Проф. Николић се бави проблемима уставног права, а посебно питањима парламентаризма, скупштинског система, организације и рада парламента, односа законодавне и извршне власти, федерализма, уставног судства, итд. Објавио је преко 200 научних и стручних радова. Најважније књиге: уџбеник *Уставно право* (изд. 1991., 1993., 1994., 1995.-96., 1997.), *Савезна скупштина у уставном и политичком систему Југославије* (1969.), *Скупштински систем* (1973.), *Федерација и федералне јединице* (1989.), *Од распада до безнађа и наде* (1997.), *Нацрт Устава Краљевине Србије* (2001.). *I Sistemi costituzionali dei nuovi Stati dell' ex-Yugoslavia*, Torino, (2002.), *Од "Устава" до Устава...* (2003.), и др.

Више од осамдесет радова Николић је објавио на страним језицима: на француском, енглеском, пољском, италијанском, руском, шпанском, немачком, мађарском, јапанском и чешком језику. Радове објавио у следећим страним часописима: *Ruch prawniczy, ekonomiczny i socjologiczny* (Пољска), *Panstwo i prawo* (Пољска), *L'Europe en formation* (Француска), *Ethiopiennes* (Сенегал), *Problemy rad narodowych* (Пољска), *Studia prawnicze* (Пољска), *Revue d'études comparatives Est-Ouest* (Француска), *International review of contemporary law* (Белгија), *Annali - Istituto di studi europei A.de Gasperi* (Италија), *Jurist* (Јапан), *Tchikenku* (Јапан), *Quaderni costituzionali* (Италија), *Pravnik* (Чешка), *Revue européenne de Droit Public* (Француска), *World Constitutional Law Review - Corean Branch of IACL* (Јужна Кореја), *Diritto pubblico comparato ed Europeo* (Италија).

Радове објавио у више од 30 страна зборника: у Француској, Мађарској, Италији, Колумбији, Швајцарској, Индији, Пољској, Немачкој, Холандији, Белгији, Нигерији, Грчкој, Аустрији, Шпанији, као и у домаћим издањима на страном језику.

Проф. Николић је одржао 11 курсева (од тога три на докторату) и преко 50 предавања на 36 универзитета (факултета) и у десетак других научних и стручних институција у 18 земаља широм света: у Француској (у Паризу на два универзитета, а затим у Греноблу, Бордоу, Авру), Пољској (у Познању, Кракову, Лублину, Варшави), Русији (у Москви, Петровграду), Италији (у Болоњи на два универзитета, Фиренци, Торину, Риму, Калабрији), Ираку (у

Багдаду), Мексику (у Сиудад Мексику на два факултета, Оахаки), Египту (у Александрији, Каиру), Алжиру (у Алжиру), Шпанији (у Барселони), Мађарској (у Печују), Немачкој (у Берлину), Швајцарској (у Фрибургу, Женеви), Колумбији (у Боготи), Кини (у Пекингу, Тјенцину), Јапану (Токиу, Кјоту, Сендају), Грчкој (у Атини), Холандији (у Ротердаму), а затим у Тунису на Међународној академији за уставно право (два курса), у Паризу у Друштву за упоредно законодавство, у Аости у Универзитетском колеџу за федералистичке студије, у Риму на Полицијској академији, у Токиу у Јапанском удружењу за уставно право, у Токиу и Сапороу у Peace Constitution League, у Варшави у Уставном суду Пољске, и у још неким институцијама у Француској, Пољској, Немачкој.

Својевремено је био стални члан професорског кора Међународне академије за уставно право у Тунису, Европског института у Ници и Универзитетског колеџа у Аости, Института за политичке студије у Греноблу и у Бордоу, члан Европске мреже за децентрализацију и локалну аутономију у Европским земљама и др. На Универзитету Ben Aknoun у Алжиру је гостовао и као члан Комисије за одбрану докторске дисертације.

Као национални или генерални референт, проф. Николић је учествовао на преко 60 конгреса и других научних скупова у иностранству (20 земаља). На већем броју скупова и конгреса био је председавајући (Атина, Варшава, Ротердам, Гренто Левико, Токио, Удине и др.). Учествовао је са рефератом на бројним скуповима у земљи.

Проф. Николић је био један од оснивача и први Генерални секретар Међународног удружења за уставно право (1981.-1993.), а од 1993. до 2004. године је потпредседник тог Удружења, сада је почасни председник овог Међународног удружења. Такође, био је један од оснивача и потпредседник Међународне академије за уставно право (1984.-1996.), као и члан Научног савета ове Академије.

Добио је медаљу Универзитета у Каљарију (Италија), медаљу Регионалног савета Haute-Normandie (Француска), медаљу Министарства јавне безбедности (Италија), Златни орден за заслуге Пољске, медаљу Француског удружења конституционалиста, златну медаљу Универзитета Arturo Prat, у Сантијаго де Чиле, награду Службеног листа СФРЈ за најбоље дело у области правних наука (1989.).

Prof. Dr Pavle Nikolić was born in Belgrade in 1928 where he graduated from the School of Law, earned his PhD, and was consecutively promoted into all academic titles at the School of Law.

He was a Vice-Dean, Head of Department and Director of the Institute of Legal and Social Studies at the same institution. He was the editor in chief of the "Archives for Legal and Social Studies", President of the Yugoslav Association of Constitutional Law. He is member of the Serbian Scientific Society.

He was awarded the title of Doctor honoris causa by the University of Rouen, France (1986). He was visiting professor at the University of Paris I Pantheon-Sorbonne (1980) and University of Freighburg, Switzerland (1981). He was elected Honorary Professor of the Colegio Mayor de Nuestra Senora del Rosario University in Bogota (Colombia, 1984).

Prof. Nikolić published over 200 scientific and research papers, eighty of which appeared in ten different languages - in 16 international journals and over 30 foreign proceedings or books. He held 11 courses (three for postgraduate studies) and 50 lectures at 43 universities in 18 countries. He presented his papers at over 60 congresses in 20 countries, and at a dozen, scholarly and expert institutions in 6 countries.

He is the founder and Secretary General of the International Association for Constitutional Law (1981-1993) and since 1993 he has been the vice-president. (in 2004 he was elected Honorary president). He is also the founder and vice-president of the International Academy for Constitutional Law (1984-96).

Проф. др Павле Николић:

Кућа: Булевар краља Александра 38; 11000 - Београд,

Тел. 011/323-2893.

ПАНТЕЛИЈА М. НИКОЛИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Пантелија Николић, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је у Нишу 1928. године, од оца Милутина и мајке Анке Главаш. Дипломирао је на Одсеку за телекомуникације Електротехничког факултета. Од 1954. до 1957. године радио је у Средњотехничкој школи "Никола Тесла" у Београду као наставник. За асистента на Електротехничком факултету је изабран 1957., за доцента 1965., за ванредног професора 1973., а за редовног професора 1980. године. Под његовим руководством је урађено и одбрањено 17 докторских дисертација и преко 20 магистарских радова. На Факултету је радио до 1993. када прелази на рад у Институт техничких наука САНУ у звању научног саветника, где ради све до данас.

Као стипендиста UNESCO-а провео је 1962. и 1963. на Универзитету у Nottingham-у (Енглеска) 15 месеци, где је касније магистрирао (1964.) и докторирао (1969.). Сарадња са тим Универзитетом је потом настављена тако да је проф. Николић сваке године проводио око два месеца као члан њиховог истраживачког тима (University Research Fellow) све до почетка санкција. Досада је боравио и радио око 30 пута на том Универзитету и објавио око 30 заједничких радова. Такође је посетио велики број истраживачких лабораторија у Енглеској, Немачкој, Грчкој, Мађарској, Пољској, Румунији и другим земљама, где је најчешће држао предавања о резултатима свога рада.

На Електротехничком факултету проф. Николић је био управник Завода за енергетске претвараче и шеф Катедре за технологију електротехничких материјала од њеног оснивања до 1991. Држао је наставу из више предмета из области електротехничких материјала за које је написао уџбенике: "Технологија електротехничких материјала" (1974), "Електротехнички материјали" (1980, 1982, 1987 са Д. Раковићем) и "Диелектрици и магнезици

(1982 са С. Стојиљковићем). Од 1988. године је дописни, а од 2000. године је редовни члан Српске академије науке и уметности.

Објавио је преко 330 научних и стручних радова од којих је већи део публикован у преко 20 иностраних реномираних часописа, као и 7 књига. Најважнији доприноси су у следећим објављеним радовима: "Optical Energy Gaps, Lattice Parameters and Solubility Limits of Solid Solutions of SnSe and GeSe in PbTe and GeSe in SnTe" British Journal of Applied Physics, 1965; "Optical Energy Gaps of PbSe-SnTe, PbSe-SnSe, PbTe-SnTe and PbTe-SnTe" Brit. J. Appl. Phys., 1967; "New Semiconducting Materials", Science of Sintering, 1975; "On the Comparative Merits of FIR Transmission and Reflection Spectroscopy on Layer Crystals", Infrared Physics, 1980 (коаутор Ј. М. Chamberlain); "Far Infrared Transmission of Single Crystal GeS₂", Infrared Physics, 1982; "A New Method for Fast and Efficient Magnetic Selection of hard Ferrites", IEEE Transaction Magnetics, 1985 (са коауторима); "Photoacoustic Observation of the Exciton Effect in GaSe", Applied Optics, 1985 (коаутор D. M. Todorović); "Photoacoustic and Electroacoustic Properties in Semiconductors", Progress in Quantum Electronics, 1989 (коаутор D. M. Todorović); "Planar Thick Film Varistors", Hybrid Circuits, 1993. (са коауторима); "Photoacoustic Frequency Heat Transmission Technique: Thermal and Carrier Transport Parameters Measurements in Silicon", J. Appl. Phys. 1995 (са коауторима); "Planar Thick Film Integrated LCV Cells", Microelectronics Inter., 1995. (са коауторима); "A photoacoustic investigation of transport Properties and Thermal Diffusivity of InSb Single Crystal", Microelectronics Journal, 1996. (са коауторима); "Transport Properties of Carriers in GaAs Obtained Using the Photoacoustic Method with Transmission Detection Configuration", J. Phys. C: Condens. Matter, 1996. (са коауторима); "Far Infrared Reflectivity of GaAs/AlGa as Multiple Quantum Well Structure", Microelectr. J., 1996. (са коауторима); "Thermal and Electronic Transport Properties of Single Crystal PtSb₂ Obtained by the Photoacoustic Method" Jpn. J. Appl. Phys., 1997. (са коауторима); "Far Infrared Properties of PLZT Ceramics", J. Mat. Sci., 1997 (са коауторима); "Anisotropy in Thermal and Electronic Properties of Single Crystal GeSe₂ Obtained by the Photoacoustic Method", Jpn. J. Appl. Phys., 1998 (са коауторима).

Последњих неколико година проф. Николић са сарадницима објавио је преко 40 радова претежно из области фотоакустичне и инфрацрвене спектроскопије неких савремених материјала и неколико минерала који су од интереса за апликацију. На пример:

P.M. Nikolić, S. Đurić и сарадници: "Some Thermal and Electronic Transport Properties of Mineral Marmatite (ZnS:Fe)" у часопису Mineral Research Bulletin 34, 2247-61; (1999).

P.M. Nikolić, S. Đurić и сарадници. "Application of the Photoacoustic Method for Characterization of Natural Galena (PbS)", Phys. Chem. Minerals, 27 (10), (2000) 712-720;

P.M. Nikolić, D. Vasiljević-Radović и сар. "Far-Infrared Reflectivity Properties of BaTiO₃ Ceramics", Zeitschrift fur Metallkunde, 92 (2), (2001) 115-118;

P.M. Nikolić, K. Radulović и сар. "Far-Infrared Spectroscopy of PbTe Doped with Iron", J. Serb. Chem. Soc., 67 (6) (2002) 415-23;

P.M. Nikolić, S. Đurić и сар. "Possibility of Characterization of Powders Using a Horizontal coherer", Proc. of X World Round Table Conference on Sintering - Science of Sintering: Current Problems and New Trends, Ed.M.M. Ristić, Belgrade, 2003, pp. 203-208;

P.M. Nikolić, M.V. Nikolić и сар.: "Photoacoustic Properties of Sintered NiO", Zeitschrift fur Metallkunde 95 (2004) 147-150.

Основне области научног и стручног рада проф. Николића су: Технолошки услови синтезе и карактеризација савремених електро-техничких материјала, Примена инфрацрвене спектроскопије у карактеризацији електротехничких материјала и Примена фотоакустичних метода у карактеризацији материјала. Најважнији научни доприноси су: Синтеза и оптичке особине низа нових полупроводничких једињења и легура као на пример: PbxSn1-xTe, SnS, GeSe₂, SnS₂, GeSe, PbxHg1-xTe, итд.

Легура PbxSn1-xTe је у разним армијама света од 1980. коришћена за израду инфрацрвених детектора за област између 8 и 14 микрометара, јер до тада ова област није била покривена одговарајућим детекторима. Објавио је низ радова из области теорије и примене савремене фотоакустичне спектроскопије и публиковао је монографију о томе.

Синтезовао је неколико нових аморфних полупроводника на бази Ge-Sb-Se(S) који имају значајне особине у примени за израду оптичких влакана за преношење сигнала таласне дужине зрачења CO₂ ласера; Објавио је већи број радова о диелектричним особинама хексаферита, као и о синтези, мерењима и особинама оксидних суперпроводних керамика; Руководио је већим бројем пројеката из области науке о материјалима.

Prof. Dr. Pantelija Nikolić was born in Niš in 1928. He graduated from the School of Electrical Engineering majoring in tele-communications where he subsequently started his academic career teaching electrotechnical materials.

He received a UNESCO grant and spent 15 months in Nottingham (England) where he subsequently received his MSc (1964) and PhD (1969) degrees and continued collaboration with the institution long after that, at the School of Electrical Engineering.

Prof. Nikolić was the Head of Institute of Energy Transformers and Head of Department of Technology of Electrotechnical Materials from the day it was established in 1991.

Since 1988 he has been a corresponding member of the Serbian Academy of Sciences and Arts. He published over 300 scientific and research papers, most of which appeared in over 20 outstanding international journals. The main fields of Prof. Nikolić's professional interest included technological conditions of synthesis and characterization of modern electrotechnical materials, application of infrared spectroscopy and photoacoustic methods in characterization of electrotechnical materials.

Проф. др Пантелија Николић:
Кућа: Лимска 6; 11000 - Београд
Тел: 465-779.
E-mail: nikolic@sanu.ac.yu

СИМЕОН Н. ОКА

Члан Друштва од 1996. године

Др Симеон Ока, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1935. године у Београду, од оца Николе и мајке Милане Петровић. Матурирао је у Првој Београдској гимназији 1954. г. Машински факултет у Београду, завршио је 1960. г. Магистрирао је на Електротехничком факултету, смер Реакторска термотехника 1966., а докторирао на Машинском факултету у Београду 1971. године у области механике флуида. Ради од 1960. у Институту за нуклеарне науке "Винча", у Лабораторији за термотехнику и енергетику. У Институту је биран: 1964. у звање асистента, 1972. за научног сарадника, 1978. за вишег научног сарадника и 1986. за научног саветника. На Машинском факултету у Београду биран је 1979. у звање ванредног професора, а 1986. у звање редовног професора.

У Лабораторији је био руководилац Области процесне технике (1972-1976.), директор Лабораторије (1976-80) и руководилац Области термоенергетике (1980-90). Од 1991. до 1995. био је председник Одбора за енергетику Министарства за науку и технологију Србије. Боравио је 1965. године у Паризу, Université d'Orsay, Laboratoire des Mécaniques des fluides, и 1968. године у Институту теплофизике, Сибирског одељења Академије наука СССР, у Новосибирску.

Члан је редакције часописа Russian Journal of Engineering Thermophysics и Journal of Aerothermomechanics, у издању Сибирског одељења Руске академије наука. Године 1994. покренуо часопис Thermal Science, који издаје Југословенско друштво термичара, на енглеском језику и његов је уредник. Године 1995. изабран је за почасног члана Научног Савета Института теплофизике Сибирског одељења Руске академије наука у Новосибирску, а 1996. изабран је за члана Научног друштва Србије.

У току 37 година научне активности бавио се основним и примењеним истраживањима физичких процеса у области енергетике, и то у граничним областима механике флуида (турбулентна

струјања), простирања топлоте и сагоревања, и применом резултата ових истраживања за развој савремених енергетских технологија. Руководио је великим бројем пројеката у основним, примењеним и развојним истраживањима турбулентних струјања и преноса топлоте на високим температурама, и у области сагоревања угља и биомасе у флуидизованом слоју.

У оквиру међународне научне сарадње координатор је заједничких истраживања у области турбулентних струјања са Институтом за теплофизику, СО РАН, Новосибирск и Универзитетом у Ерлангену, а у области сагоревања у флуидизованом слоју са Универзитетом у Аachenу. Члан је Извршног Комитета Споразума земаља OECD у области сагоревања у флуидизованом слоју. Иницијатор је увођења предмета Турбулентно струјање на постдипломским студијама на Машинском факултету у Београду, који предаје од 1972. године до данас. По позиву је држао постдипломску наставу на Машинским факултетима у Скопљу (Савремене методе мерења брзине и протока флуида, 1979-1983.) и у Битољу (Турбулентна струјања, 1991.).

Руководио је израдом 15 магистарских теза и 12 докторских теза, на универзитетима у Београду, Нишу, Скопљу и Битољу. Године 1977. добио је Награду Института за развој система за пнеуматско пражњење вагона, а 1986. Октобарску награду Београда, за резултате у истраживању и развоју технологије сагоревања у флуидизованом слоју. Др Ока је 1994. г. по други пут добио Октобарску награду Београда за монографију *Сагоревање у флуидизованом слоју, Основни процеси и примена*.

На његову иницијативу отпочела су истраживања: струјања са вртложним областима, струјања и преноса топлоте у системима гас-чврсте честице, високотемпературских турбулентних токова, сагоревања у флуидизованом слоју. Др Ока је међу првима експериментално изучавао опструјавање и прелаз топлоте са групе од два цилиндра и показао постојање затворене вртложне области при критичном растојању два цилиндра и утврдио промене облика струјања при промени растојања цилиндра (Костић Ж., Ока С.: *Fluid Flow and Heat Transfer with two Cylinders in Cross Flow*, Int. J. Heat and Mass Transfer, Vol. 15, 1972., pp 279-299). Ова истраживања значајна су за многе практичне проблеме: струјање у измењивачима топлоте, опструјавање стубова, димњака, група објеката и др. Радови из ове области цитирани су у светској литератури 35 пута.

У области анемометрије са врелом жицом др Ока је међу првима одредио величину грешке која се прави при мерењима у непосредној близини зида (Ока С., Костић Ж.: *Influence of Wall Proximity on the Hot-Wire Velocity Measurements*, DISA Informations No.13, May 1972, Каневче Г., Ока С.: *Correcting Hot-Wire Readings for Influence of Fluid Temperature Variations*, DISA Informations, No. 15, Oct. 1973). Радови из ове области цитирани су 33 пута. У области турбулентних струјања на високим температурама иницирао је и руководио истраживањима у којима су развијене специфичне мерне методе: летећа Питот сонда, летећи термопар, енталпијска сонда и примењена Ласер-Доплер анемометрија. Овим истраживањима развијени су математички модели као основа савремених инжењерских прорачуна и оптимизације струјних и термичких процеса у енергетској опреми.

Др Ока 1976. иницира и руководи основним, примењеним и развојним истраживањима у области сагоревања у флуидизованом слоју, гради експерименталну базу у Лабораторији и образује истраживачки тим. Дугогодишњим истраживањима развијена је оригинална методологија за испитивање подобности угља и других чврстих горива за сагоревање у флуидизованом слоју, утврђене су карактеристике сагоревања домаћих лигнита и мрких угљева и утицај особина угља на понашање при сагоревању у флуидизованом слоју. Подаци добијени овим истраживањима послужили су као основа за развој сопствених конструкција ложњишта и котлова са сагоревањем у флуидизованом слоју, који су ушли у производне програме наших фабрика енергетске машиноградње и користе се у индустрији.

Др Ока је у току своје научне активности објавио 19 радова у ремираним међународним часописима, 13 по позиву у књигама, 33 у домаћим часописима, 56 радова на међународним и 64 на домаћим скуповима. Написао је две монографије, два уџбеника и два дела монографског карактера, објавио као уредник три међународна тематска зборника позваних радова (*Процеси преноса в високоштемпературских и хемически реакцијујуших пошоках и Процеси преноса в одно и двух фазних пошоках*, са академиком С.С. Кутателадзе и Теченије и теплопредача на високих температурах, са академиком В.Е. Накорјаковим), два домаћа тематска зборника позваних радова (*Сагоревање у флуидизованом слоју*, посебно издање часописа *Термотехника* са Б. Грубором I *Сагоревање биомасе у енергетске сврхе* са Н.Нинићем) и, најзад, има три патента из области сагоревања у флуидизованом слоју.

Prof. Dr. Simeon N. Oka was born in Belgrade in 1935. He graduated in 1960 from the School of Mechanical Engineering, Belgrade University, where he also defended his PhD thesis in 1971. In 1986 he was elected professor at the School of Mechanical Engineering. He is member of editorial boards of two outstanding professional journals.

In 37 years of his scientific activity Prof. Oka published 19 papers in referential international journals, 13 invited papers in books, 33 in domestic journals, 56 at international and 64 at domestic meetings. He published two monographs (Combustion in Fluidized Layer, Processes and Application and Energy Potential of Biomass in Serbia), two textbooks (Modern Methods of Fluid Velocity Measuring and Tube Transport). He was the editor of three international collections of invited papers (together with Academician V.E. Nakoryakov), two domestic collections of invited papers (Combustion in Fluidized Layer and Combustion of Biomass for Energy with N.Ninic) and has three patents related to combustion in fluidized layer.

Проф. др Симеон Ока:
 Кућа: Гандијева 49Б, 11070 - Београд
 Тел: 064-168-2000
 Тел. 011/3185-082
 E-mail: okasn@afrodita.rcub.bg.ac.yu

МИОДРАГ В. ОРЛИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Миодраг Орлић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1939. године од оца Василија, судије Окружног суда и мајке Гордане Новаковић, учитељице. Србин, православне вере. Основну школу и гимназију завршио је у Зрењанину (матурирао 1958). Студије на Правном факултету у Београду завршио је 1962. године са просечном оценом 9,87. Последипломске студије започео је на истом факултету и после одслушане наставе положио је 1965. године усмени магистарски испит са одличним успехом (оцена 10). Пошто је одслужио војни рок 1963/67 одбранио је са одликом рад под називом: "Лична својина као правна категорија" у јуну 1969. године. Докторирао је 1975. године одбранивши са одликом докторску расправу под називом: "Правна природа закупа".

Универзитетску каријеру започео је 1966. године када је био изабран за асистента на Правном факултету у Београду на коме је стекао и сва остала универзитетска звања: доцент (1975), ванредни професор (1981), редовни професор (1993). Предавао је Стварно право, Увод у грађанско право и Облигационо право.

Поред низа других дужности које је обављао на факултету био је председник Савета, и шеф Катедре за Грађанско право.

Уз предавања на факултету у Београду одржавао је наставу на Правном факултету у Крагујевцу (4 године) и на Одељењу Правног факултета у Ужицу (4 године). Као гостујући професор у земљи држао је предавања у Скопљу, Новом Саду и Српском Сарајеву. У својству гостујућег професора држао је предавања у Стразбуру III (1979), Париз I (1983), Париз II (1981), Клермон Феран (1983), Берген (1984) и Колумбија Њујорк (1987), а као професор по позиву држао је предавања из Упоредног и југословенског Грађанског права на последипломским студијама Универзитета у Бордоу (1986, 1989, 1992. и 1995).

Изван рада на факултету, био је судија Врховног суда Србије (1986-1992). Није се пријавио на конкурс за реизбор судија у Врховни суд 1992. године, сматрајући да судијска функција треба да буде стална. Обављао је дужност арбитра у Спољнотрговинској арбитражи (при Привредној комори) од 1978. године до данас.

Учествовао је у међународним арбитражама као арбитар (Међународни арбитражни суд Међународне трговинске коморе у Паризу) и као правни експерт за југословенско право (Арбитражни суд у Лондону).

Био је генерални секретар Савеза удружења правника Југославије (1978-1985), а данас обавља дужност председника Удружења правника Србије.

Био је члан редакције часописа "Правни живот" и главни уредник часописа *Анали Правног факултета у Београду* (1997-2004).

Професор Орлић објавио је више од 150 радова, међу којима неколико монографских радова, више издања уџбеника и изванредан број чланака и студија штампаних у иностранству.

Важнија дела у области Грађанског права су: *Сиварно право*, универзитетски уџбеник (коауторски рад са професором Др Обреном Станковићем) - девет издања: *Yougoslavie* (породично и наследно право Југославије); *Jurisclesseur notarial, Droit compare, Paris 1989*; *Правна природа закупа*, докторска дисертација Београд 1974; *Правни положај* (универзитетских) задужбина, Београд 1971; *Сиванарско право* Београд 1980; *L'arbitrage international en Yougoslavie*, Милано, Giufrè, 1991. *Culpa in contrahendo: la rupture des pourparlers, Premières journées juridiques yougo-suisse*, Zürich, 1984 pp. 243-256. *La promesse de contracter eu droit yougoslave, Recueil des travaux presentés aux deuxièmes journées juridiques yougo-suisse*, Schulthess Zürich, 1986, pp. 153-171 ; *L'évolution de la législation des baux d'habitation en Yougoslavie, Journées juridiques de la Société de législation comparée, Revue internationale de droit comparé no spécial*, vol. 7, Paris, Société de législation comparée pp. 137-153.

Можда најзначајније дело, монографског карактера јесте обимна студија *Закључице уговора* коју је аутор објавио 1993. године. Састоји се из четири дела: I *Прејовори и прејоворна одговорности*, II *Понуда*, III *Прихваћање* и IV *Пријемни споразуми*. У монографији су уз брижљиво простудирану судску праксу разматрана нова решења у Упоредном праву и искуства у пословној пракси међународних трговинских уговора.

Као Генерални секретар, а доцније председник комисије за међународну сарадњу Савеза Удружења правника Југославије, учествовао је на тринаестим (1979), четрнаестим (1982) и петнаестим (1985) југословенско-француским правничким данима. На овим потоњим поднео је реферат О еволуцији стамбеног законодавства у нашем и упоредном праву и председавао раду једне комисије. Такође је учествовао на седмим (1983) и осмим југословенско-италијанским правничким данима, као и у сусретима са ирачким, совјетским и пољским правницима. Поднео је реферате на првим (1983) и другим (1986) југословенско-швајцарским правничким данима у Лозани и Фрибуру односно у Београду. У оба случаја председавао је раду једне научне комисије.

У својству судије Врховног суда Србије на позив професора Џ. Хазарда (John Hazard) и госпође Б. Аронштајн Блек (Barbara Aronstein Black) декана Правног факултета Колумбија универзитета у Њујорку, учествовао је са два реферата (I *Federalism and Human Rights*, II *Protection of Ethnic Minorities*) на прослави двестогодишњице америчког Устава.

Учествовао је као председник радне групе на припреми појединих закона. У пројекту Европске банке за обнову и развој (ЕБРД) руководио је радом на изради Закона о заложном праву на покретним стварима и потраживањима уписаним у регистре. Немачка организација за техничку сарадњу (GTZ) поверила му је израду Нацрта закона о хипотеци. Приликом израде оба ова законска нацрта сарађивао је са многим научним и стручним удружењима међу којима треба нарочито нагласити научну сарадњу са Институтом Max Planck за инострано и међународно приватно право из Хамбурга.

Дописни је члан Института за пословно право и праксу Међународне трговинске коморе у Паризу. Такође је члан Друштва за упоредно законодавство. У том својству позван је уз неколико других страних учесника да да допринос за свечани број (Melanges) за професора Xavier Blanc-Jouvan-а што је и учинио прилогом *La responsabilité delictuelle dans le Droit serbe et yougoslave (L'influence française)* објављеним 2005. године.

Миодраг Орлић
Крунска 74, 11000 - Београд
Тел. (381-11) 244-69-10; 444-84-59; Факс: (381-11) 244-30-24
E-mail upj@eunet.yu

Prof. Dr. Miodrag V. Orlić was born in Zrenjanin in 1939. After graduating from the Faculty of Law in Belgrade, he took his master's degree and presented his doctoral thesis under the heading "The Legal Nature of the Lessee's Right" (1975). Prof. Orlic began his university career at the Faculty of Law in Belgrade, where he also acquired other university titles. His lecture courses include A General Introduction to Private Law, Real Property Law and the Law of Obligations (Contracts and Torts). He has been a mentor for numerous post-graduate and doctoral theses. Prof. Orlic has lectured at many university departments of law at home and abroad and this includes the post of visiting professor at the Faculty of Law in Bordeaux (France). Apart from his work at the university, he was appointed a justice of the Supreme Court of Serbia (1986-1992). In that capacity he took part, presenting two papers at the celebration of the 200th anniversary of the American Constitution at Columbia University's School of Law, in New York. He also works as an arbitrator in cases of international arbitration and, as an expert for Yugoslav Law. He was the General Secretary of the Federation of Associations of Jurists of Yugoslavia, and today is the President of the Association of Jurists of Serbia. He was a member of the editorial committee of the magazine "Legal Life" and the editor-in-chief of the journal "Annals of the Faculty of Law" (1997-2004).

Among more than 150 published papers, the most important of his works are: Formation of Contracts (1993, a monograph); Real Property Law, a university textbook (as co-author with Prof. Dr. Obren Stankovic) - nine editions; Yugoslavia (Family Law and the Law of Inheritance of Yugoslavia); Jurisclasseur Notarial, Droit compare, Paris 1989; The Legal Nature of the Lessee, doctoral thesis 1974; The Legal Nature of (University) Endowments, Belgrade 1971; Tenancy Law, Belgrade 1980; L'arbitrage international en Yougoslavie, Milano, Giufre 1991; Culpa in contrahendo: La rupture des pourparlers, Zurich, 1984, pp.243-256; La promesse de contracter en droit yougoslave, Zurich, 1986, pp.153-171; L'evolution de la legislation des baux d'habitation en Yougoslavie, Journees juridiques de la Societe de legislation comparee, Revue Internationale de droit compare, no. special, vol.7, Paris, Societe de legislation comparee, 1985 pp.137-153. Prof. Orlic is also a corresponding member of the Institute of International Business Law and Practice (International Chamber of Commerce in Paris) and a member of the Society for Comparative Legislation.

ВОЈИСЛАВ М. ПАВЛОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Војислав Павловић, редовни професор Факултета ветеринарске медицине Универзитета у Београду, рођен је 1950. године у Београду, од оца Милана и мајке Миленке Србљановић, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао на Ветеринарском факултету 1976. године. Прво је радио у Институту за медицинска истраживања, где се бавио проблемом токсоплазмозе. Године 1978. изабран је за асистента приправника на Катедри за породилство, стерилитет и вештачко осемењавање домаћих животиња Ветеринарског факултета у Београду. Исте године уписује се на последипломске студије - магистратуру. Потреба увођења нових методологија у раду Катедре, упућује га 1980. у Школу за примену радиоизотпа у Винчи.

Магистарски рад: "Упоредно испитивање броја соматичних ћелија и бактерија у узорцима млека узиманим у различито време у односу на јутарњу мужу крава" одбранио је 1981., када је и изабран за асистента. Завршава два курса за радио имуна испитивања како би увео РИА методу у рутинску примену. Докторску дисертацију: "Испитивање фагоцитозне особености PMN леукоцита у млеку крава током естралног циклуса" одбранио је 1987. На место доцента изабран је 1988. године, за ванредног професора 1993, а за редовног професора 2001. године.

Југословенску школу за примену ултразвука у медицини, биологији и ветерини, завршио је 1995. г. због све већих захтева у домену дијагностике gravidитета и стерилитета домаћих животиња. Заједно са сарадницима, оснивач је првог кабинета за ултразвучну дијагностику у ветерини на просторима Југославије. Од 1997. г. је водитељ групе за ветерину и предавач у Југословенској школи за примену ултразвука у медицини, биологији и ветерини.

Проф. Павловић је, од избора у звање доцента као ментор, извео 30 специјалиста, 9 магистара наука и 5 доктора наука, а сада

руководи са 2 магистратуре и 3 доктората. Активно је укључен као руководилац или сарадник по темама у више научно-истраживачких пројеката који су се радили или се раде на Институту безбедности, код Војске Југославије, КЦС, ВМА и Ветеринарском факултету. Низ година руководи са више уговора и сарађује са привредом из области говедарства, коњарства и овчарства.

До сада је објавио преко 130 научних и стручних радова од чега је 20 пленарних реферата на међународним скуповима, 20 је штампано у иностраним часописима, а остали су публиковани у домаћим часописима. Објавио је и монографију под називом “*Дијагноза правидијећа домаћих животиња*” и уџбеник “*Породиљство домаћих животиња*” (у штампи).

Од стране Матичне комисије Академије ветеринарске медицине Српског ветеринарског друштва изабран је за једног од првих 15 редовних чланова Академије. Исте године, уврштен је као једини ветеринар са ових простора у Водич кроз Европу, Универзитета Алфор (Француска), као један од 3000 ветеринара света.

Предавања по позиву држао је на Ветеринарским факултетима у Старој Загори (Бугарска), Скопљу, као и на првом конгресу Аристотелас Универзитета из Солуна и Београдског Универзитета 1996. године. Један је од десет чланова издавачког савета међународног часописа “*Macedonian Journal of reproduction*”. Главни и одговорни уредник је уџбеника: “*Патофизиологија домаћих животиња*” и практикума из патохистолошких вежби за студенте ветеринарске медицине. Члан је Извршног одбора Српског ветеринарског друштва и председник секције за ултразвучну дијагностику.

Радови проф. Павловића углавном се односе на проблематику маститиса, физиологију и патологију репродукције, ембриотрансфер, ултразвучне дијагностике и гинеколошко-акушерску науку и праксу. Радови који се односе на проблематику маститиса (пленарни реферати на симпозијумима “Маститис и квалитет млека”, 1993. и 1996. године) дају значајне резултате код терапија у засушењу, а изузетно је важан рад који даје практична решења обележавања PMN леукоцита радиоактивним изотопом.

Проф. Павловић и сарадници су први код нас увели у праксу неуротерапију Имплантолом, у циљу сузбијања неплодности код крава и то код плоткиња, где до тада познате методе лечења нису дале резултате. Активно учествујући у савременим достигнућима

репродукције крава, проф. Павловић је освојио методологију трансфера ембриона ових животиња. Вишегодишња испитивања плодности великог броја крава и кобила на територији Србије дала су резултате који представљају основу за свеобухватни приступ лечењу неплодности и повећању производње млека и меса.

Веома распрострањена пракса проф. Павловића у гинеколошко-акушерским захватима како на великим тако и на малим животињама, омогућила је постизање запажених резултата. Тако, резултати царског реза и акуширања код кобила са процентом успешности преко 70%, представљају изузетни прилог овој проблематици.

Проф. Павловић у свом магистарском раду “*Упоредно испитивање броја соматичних ћелија и бактерија у узорцима млека узиманим у различито време у односу на јуларњу мужу крава*” доказује да је најпогодније узимање млека за бактериолошка и цитолошка испитивања непосредно пре муже. Узимањем узорака после муже, број леукоцита се повећава, а број бактерија смањује, те такав узорак не представља репрезент стања вимена.

Докторска дисертација “*Испитивање фагоцитне способности PMN леукоцита у млеку крава током естралног циклуса*” представља увођење, први пут код нас, нове методологије обележавања PMN леукоцита, и доказује прераспodelу леукоцита у организму у току естралног циклуса. Број леукоцита у вимену драстично је смањен, док је у кореспондентним крвним судовима утеруса значајно повећан.

Посебан прилог у ултразвучној дијагностици огледа се кроз његове радове који играју значјну улогу у развоју ове младе дијагностичке гране на нашим просторима. Његов допринос се огледа не само у приближавању ултразвучне дијагностике ветеринарској медицини, него и на прецизности појединих резултата који представљају основу како у раној визуализацији ембриона, тако и у биометријским испитивањима ембриогенезе и гениталног тракта женки.

Поред доприноса за примену ултразвучне дијагностике у домену гинекологије, његови радови су акцентирани и на примену ултразвучне дијагностике органа абдомена, са посебним освртом на панкреас (са обзиром на чињеницу да је већ дужи низ година, у сарадњи са Институтом за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма Клиничког центра Србије, члан мултидисциплинарног тима за трансплатацију овог органа).

Prof. Dr. Vojislav Pavlović was born in 1950 in Belgrade where he graduated from the Faculty of Veterinary Medicine in 1976. He has been employed at the Institute of Medical Research, Department of Parasitology. In 1978 he was elected assistant professor at the Department of Obstetrics, Sterility and Artificial Insemination of the Domestic Animals of the Faculty of Veterinary Medicine in Belgrade. Demand for the new technologies led him to enroll the School for application of Radioisotopes in Vinča in 1980, after he introduced RIA as a diagnostic method in veterinary medicine. He defended his MSc thesis in 1981, and PhD thesis in 1987, and was elected associate professor in 1988, and extraordinary professor in 1993.

He participated actively in a number of scientific research projects. He is the head of many collaborative and contracting projects with farms dealing with cattle, horse and sheep breeding. He has published 105 scientific papers, out of which 12 were presented as plenary lectures at the international meetings, 11 were published in international journals.

As an invited lecturer he delivered his lectures at the Faculties of Veterinary Medicine in Stara Zagora (Bulgaria), Skopje, as well as on the first bilateral congress of the Aristotelas University from Salonika and University of Belgrade in 1996. He is a member of the Executive Board of the Serbian Society of Veterinary Medicine and president of the section for ultrasound diagnostics.

Проф. др Војислав Павловић:
Ветеринарски факултет, Клиника за породичство.
Булевар ЈНА 18; 11000 - Београд;
Тел. 011/2684-184
Кућа: Владимира Гортана 43; 11080 - Земун
Тел. 011-3164466, 103-674, 063-22-1922
E-mail:mison@ptt.yu

АЛЕКСАНДАР Ј. ПАКВОР

Члан Друштва од 1996. године

Др Александар Паквор, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1934. године, у Новом Саду, од оца Јосифа и мајке Наде Мицић, где је и завршио гимназију. На Грађевинском факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1959., магистрирао 1972., а докторирао 1979. године.

Запослио се 1959. у Институту за водопривреду Јарослав Черни у Београду, где се бавио пројектовањем хидротехничких конструкција и испитивањем конструкција и конструкцијских модела.

На Грађевински факултет Универзитета у Београду дошао је 1965. и сада је у звању редовног професора. Предавао је већину предмета из области Бетонске конструкције. Сада предаје Пројектовање и грађење бетонских конструкција на редовним студијама, као и Изабрана поглавља граничних стања бетонских конструкција и Савремени проблеми монтажних бетонских конструкција на последипломским студијама. На специјалним последипломским студијама на енглеском језику предаје Maintenance, Fire Actions and Seismic Design of Concrete Structures. Годинама је предавао Теорију бетонских конструкција на Факултету техничких наука у Новом Саду.

Од оснивања Института за материјале и конструкције Грађевинског факултета у Београду, био је први Управник од 1978. до 1980. Почев од 1991. године поново је Управник Института.

Активан је члан International Association for Bridge and Structural Engineering IABSE. Од 1985. до 1995., био је члан IABSE Working Commission WC8 Operation, Maintenance and Repair of Structures. За Потпредседника WC8 био је изабран од 1987. до 1991., а за Председника WC8 од 1991. до 1995. године, када је био и члан IABSE Technical Committee. Сада је, од 1995. године, Председник Working Group WG 22 Reliability and Maintenance of Structures. Као алтернативни делегат Југославије, члан је IABSE Permanent Committee.

У Comité Euro-International du Béton CEB био је члан Commission 9 Behaviour, Maintenance and Repair i General Task Group GTG 18 Structures Made of Precast Elements, а касније члан Commission 5 Operation and Use i Task Group 5/3 Structural Form, Detailing and Operation.

У иностранству, држао је више предавања по позиву на Универзитетима и уводних излагања на научним скуповима. За IABSE Symposium у Рио де Женеиру 1999. прихватио је да буде Keynote Speaker на пленарној седници. Често је био члан Научних комитета, организатор или председавајући седница међународних научних скупова.

Аутор је или коаутор већег броја књига из области бетонских конструкција. Публиковао је преко 180 радова у домаћим и међународним научним и стручним часописима, или на конгресима и симпозијумима.

Његови најзначајнији публиковани радови су из области пројектовања и грађења армираних или претходно напрегнутих бетонских конструкција, теорије и примене двопојасних конструкцијских система, граничних стања употребљивости бетонских конструкција, бетона и рециклиране опеке, као и трајности, експлоатационог века, деградације, одржавања, поправке, санације и ојачања бетонских конструкција.

Руководилац је Савезног научноистраживачког пројекта Систем управљања мостовима - технички, организациони и економски аспекти одржавања, санација и ојачања и Републичког научноистраживачког потпројекта Истраживања савремених материјала, конструкцијских система и метода грађења, одржавања, санирања и ојачања бетонских конструкција.

Руководилац је Републичких потпројеката технолошког развоја Истраживања могућности агрегата за бетон на бази рециклирања опеке и бетона, са аспекта технологије материјала и конструкцијске примене и Основе прорачуна и дејства на конструкције.

Поред наставног и научноистраживачког рада, веома је активан као пројектант, експерт, консултант или ревидент при пројектовању, грађењу, санацији и ојачању великог броја армираних и претходно напрегнутих бетонских конструкција за различите намене.

Најзначајнији пројекти су му: Универзална спортска хала Београдска арена 133/103 м за 20.000 гледалаца на Новом Београду,

Хангар Југословенског аеротранспорта 136/70 м на Аеродрому Београд, хангар 2 x 140/110 м у Батајници, Аеродромски комплекс Аннаба са Хангаром у Алжиру, Хангар за хеликоптере у Кувајту, Комплекс Пословно спортског центра у Тузли, сајамске зграде у Тјумену у Русији, административне и стамбене зграде на Централном Тргу града Оран у Алжиру, комплекс зграда Радничког универзитета у Новом Саду.

Један је од добитника Октобарске награде Београда за најбоља достигнућа у области математичко-физичких и техничких наука за 1985. годину, за дело *Конструкције сирејнутих система са челичним елементима ван бейонској дела њресека*, које су примењене на великом броју објеката. Дело Конструкција новог хангара на Аеродрому Београд, чији је један од одговорних пројектаната, проглашено је за најбоље конструкторско остварење у Србији, а затим и у Југославији у 1986. Идејно решење Спортске хале Београдске арене на Новом Београду, за које је један од аутора конструкције, освојило је 1991. године Прву награду на Позивном анонимном конкурс.

Пројекат технолошког развоја Увођење Еврокодова за конструкције у грађевинско конструкторство Србије, за који је руководиоц потпројекта Основе прорачуна и дејства на конструкције, проглашено је за најбоље остварење у грађевинском конструкторству Југославије из области науке и технологије у 1996. и 1997. години.

Члан је Председништва Југословенског друштва грађевинских конструктора и Савета за пројектовање и грађење железничке станице Београд центар.

Поседује активно знање енглеског, немачког, француског и руског језика.

Prof. Dr. Aleksandar Pakvor was born in 1934 in Novi Sad. He graduated in 1959 from the School of Civil Engineering in Belgrade where he received his MSc (1972) and PhD (1979) degrees.

He started his career at the Jaroslav Černi Institute and moved to the School of Civil Engineering in Belgrade in 1965 where he started lecturing on Concrete Constructions. For a long time he was a lecturer at the School of Technical Sciences in Novi Sad. He is the Head of the Institute of Materials and Constructions of the School of Civil Engineering. He is an active member of IABSE and SEV and their bodies and task forces.

He was invited lecturer in the country and abroad and delivered plenary lectures at different professional meetings. He is the author of several books and over 180 papers. He is the head of a federal research project and a republic sub-project, as well as of two republic sub-projects on technological development.

His activities include design, expertise, consultations and reviewing. He received the October Prize of the City of Belgrade in 1985, the Best Design in Serbia and Yugoslavia in 1986 and the best project in civil engineering in Yugoslavia in the field of science and technology in 1996 and 1997.

Проф. др Александар Паквор:
Кућа: Нехруова 105; 11070 - Нови Београд,
Тел. 011/177-6392; 063/663940
E-mail: pakvor@grf.bg.ac.yu

НЕДЕЉКО ПАРЕЗАНОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Недељко Парезановић, редовни професор Математичког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1932. године у Ивањици, од оца Светомира и мајке Стајке Кривокућа. Основну школу је завршио у Ивањици, а средњу школу у Београду. Дипломирао је на Природно-математичком факултету у Београду 1957. године на групи за механику. На истом факултету је одбранио и докторску тезу 1961. године.

Од 1950. до 1957. године је радио у студију Радио Београда, а по дипломирању на факултету прелази у Војно-технички институт у Београду, где је радио на пословима конструкције номограма и примене аналогних рачунара. Године 1959. прелази у Институт за нуклеарне науке “Борис Кидрич” у Винчи у лабораторију за Примењену математику. Тада започиње и свој истраживачки рад на пословима поставке и анализе математичких модела. У то време користи машину за решавање линеарних алгебарских једначина, репетитивни диференцијални анализатор и први велики дигитални рачунар IBM-705 у Савезном заводу за статистику.

Преласком у Институт “М. Пупин” у Београду (1961.) почиње да ради на пројектовању дигиталних електронских рачунара и развоју системског и апликативног софтвера. У области пројектовања електронских дигиталних рачунара посебну пажњу заслужују Идејни пројекат ЦЕР-11 и Стони електронски калкулатор ЦЕР-30 рађени у Институту “М. Пупин” у Београду. ЦЕР-11 је више година успешно коришћен у ЈНА, а ЦЕР-30 је заснован на оригиналној идеји калкулатора са усвајањем програма (1963.). За потребе Творнице рачунских стројева у Загребу коаутор је пројекта по коме је произведена већа серија електронских калкулатора ТРС 501 и ТРС 511. Радио је на развоју рачунара “Космос” у Институту “М. Пупин” за потребе Института за аутоматику и телемеханику из Москве. Том приликом је више пута боравио у Москви.

Објавио је више научних радова у часописима (30 радова) и зборницима радова (26 радова). Аутор је више књига, универзитетских и средњошколских уџбеника (укупно 24).

Рачунарство је област за коју није постојала литература на нашем језику, па је писање уџбеника била прека потреба. Неки уџбеници Н. Парезановића су издавани у преко 20 издања, као што је *Програмски језик FORTRAN IV*. Редактор и рецензент је енциклопедијског издања: Оксфордски речник рачунарства, издавач "Нолит", Београд, 1990.

Руководио је већим бројем пројеката (11). Ментор је већем броју кандидата при изради специјалистичких, магистарских и докторских теза.

Стручни и истраживачки рад у области рачунарства врло брзо се мењао за последњих 40 година пратећи промене које је диктирала савремена технологија израде рачунара. Радови из шездесетих година се односе, претежно, на аналогне рачунаре. Радови су публиковани (4 рада) у познатим часописима IRE и IEEE Transactions on Electronic Computers. Rad Solving of Integral Equations on a Differential Analyzer by Fredholm's Method (коаутор) је цитиран у књизи G.A.Korn, T.M.Korn: Electronic Analog and Hybrid Computers, McGraw-Hill, New York, 1964., као и у енциклопедији: *Авиономизација производства и промишленая електроника*, Издателство "Совјетская енциклопедия", Москва, 1965. (1)(85-86). У раду *Решавање Фредхолмове интегралне једначине применом диференцијалних једначина*, Математички весник 12(27) 1975. показано је под којим условима се може решење интегралне једначине добити итеративним мењалем почетних услова диференцијалне једначине. Ово омогућава моделирање интегралних једначина без чувања претходног решења у облику функције (Математички весник, 2(15) (30), 1978.). Садржај рада *Аритметичке операције множења и дељења на дигиталним машинама* (Аутоматика, број 2, 1963.) је одштампан у издању Теоретическая кибернетика, Москва, 1963.

Рад у настави је почео 1963. године. Од тада је држао више курсева на редовним и последипломским студијама у више универзитетских центара (Београду, Загребу, Новом Саду и Нишу). То су најчешће били први курсеви из области рачунарства, као што су: Основи рачунарских система, Програмски системи, Програмски језици, Рачунске машине и програмирање, Примена рачунара и Увод у кибернетику.

Универзитетску каријеру започиње 1967. у звању ванредног професора на Електронском факултету у Нишу. Од 1969. је руководилац Рачуноског центра Математичког института у Београду и држи наставу на Математичком факултету у Београду. На истом факултету заснива и стални радни однос од 1972. године у звању ванредног професора, а 1980. бива изабран у звање редовног професора. Од оснивања Катедре за рачунарство на Математичком факултету у Београду био је шеф Катедре више година. На овом факултету остаје до одласка у пензију 1997. године са 46 година радног стажа, од чега 40 година у области рачунарства.

У оквиру стручне сарадње боравио је у Институту за техничку кибернетику у Москви, на Челси и Империјал колеџу у Лондону и Институту за техничку кибернетику у Братислави. На позив Чехословачке академије наука одржао је предавање у Институту за теорију информација у Прагу (1967.).

Главни уредник је серије публикација у Математичком институту у Београду под називом "*Савремена рачунска техника и њена примена*". Покренуо је часопис "*Рачунарство у науци и образовању*" код издавача "Нова књига", Београд и био главни уредник. Члан је редакције часописа "*Рачунарство*" покренутог у Математичком институту у Београду. Сада је уредник и редактор библиотеке "*Модуларна библиотека рачунарства*" у издању "Науке", Београд. Више година је био члан Комисије за матичност математике и рачунарства Универзитета у Београду. Био је продекан Математичког факултета у Београду.

Добитник је две награде за најбоље радове на ЕТАН-у (IX и XII конференција). Примио је Повељу у знак признања за развој мулти-дисциплинарних студија у Центру за мулти-дисциплинарне студије Универзитета у Београду. Примио је Плакету Комитета за примену математичких метода и рачунара у геологији, рударству и металургији за ширење рачунарских знања. Добитник је Златне плакете Завода за уџбенике и наставна средства за дугогодишњи успешан рад на писању уџбеника.

Prof. Dr. Nedeljko Parezanović was born 1932. He graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics in Belgrade in 1957 at the Department of Mechanics.

He defended his Ph.D. thesis at the same Faculty in 1961. Upon graduation he kept posts at scientific institutes, and most of his professional career he spent as professor at the Faculty of Mathematics in Belgrade. His research work was focused on solving of differential and integral equations using computers.

He published 56 papers in international and national journals and proceedings. His most important results are achieved in solving of Fredholm type integral equations. He was one of the designers of the domestic electronic digital computers, both for large systems and desk calculators. He is the author of 24 books in the field of computer science. He received golden plaque by The Institute of Text-books and Teaching Aids in Belgrade for his achievements in writing text-books.

Проф. др Недељко Парезановић:

Кућа: Цара Уроша 6а; 11000 - Београд

Тел. 011/626-504.

E-mail: nparezanovic@ikomline.net

E-mail: nparezan@matf.bg.ac.yu

СТАНИСЛАВ Т. ПЕЈОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Станислав Пејовић, професор Рајерсон Универзитета у Торонту (Ryerson University, Toronto, Canada), научни сарадник Универзитета у Торонту (University of Toronto), био је редован професор Машинског факултета у Београду. Рођен је 1933. године од оца Тадије и мајке Љубице Вучковић. Другу мушку гимназију у Београду завршио је 1952. године, дипломирао 1958. године и докторирао 1964. године на Машинском факултету Универзитета у Београду. Обе дипломе нострификовао Универзитет у Торонту 2002. и исте године постао је овлашћени инжењер (Professional Engineer Ontario) у Онтариу, Канада.

У Енергопројекту се запослио као пројектант, а затим је радио и као саветник до 1980. године. Од 1960. је запослен на Машинском факултету Универзитета у Београду, а од 1977. до 1998. године је редовни професор. Био је два пута шеф Катедре за хидроенергетику Машинског факултета Универзитета у Београду као и хонорарни професор Природно-математичког факултета у Београду. Последипломску наставу је изводио на Универзитетима у Београду, Сингапуру, Сарајеву и Скопљу.

Од 1966. године је стипендиста Хумболтове фондације, а од 1990. је регистрован стручњак Организације за индустријски развој при Уједињених нацијама (UNIDO). Посетио је 1993. године Универзитет у Хонг Конгу, где је радио на истраживачком пројекту и одржао предавања по позиву. Школске 1993/94. је изабран за гостујућег професора Националног Универзитета у Сингапуру. Од 1998. године је експерт Међународног канадског конзорцијума (Hydro Quebec, Rousseau Saucen Warren, Canada) у иранској компанији Фараб у Техерану и ради на изградњи хидроелектрана у Ирану. Поред тога ради, на најошговорнијим пројектима нестационарних појава које дефинишу максимална оптерећења, за канадске компаније (ACRES, Niagara Falls, Ontario; Merlin General Corporation, Kincardine, Ontario; Ontario Power Generation; Stone and Webster a Show Group Company, Canada).

Члан је од 2003. године екипе експерата немачке компаније Ленмајер (Lahmeyer International, Panel of Expert mision) која је успешно рашила проблем повратног хидрауличног удара иранске електране од 2000 MW а ради и са америчком компанијом (Field System Machining Inc, Illinois USA) на проблему прегрејавања лежајева пумпно акумулационе електране (Richard B. Russell Pump Storage Project).

Сарадник је Математичког института и Института техничких наука САНУ. Члан је Удружења америчких инжењера (ASME - American Society of Mechanical Engineers) и дописни члан Хидроенергетског техничког комитета овог удружења (ASME Hydro Power Technical Committee). Члан је Савета међународног истраживачког центра, Пекинг, Кина. Био је члан Одбора секције за хидрауличне машине и Кавитацију Међународног друштва за хидрауличка истраживања (IAHR - International Association for Hydraulic Research) и Председник Организационог одбора XV Симпозијума, Београд, 1990. Члан је Међународног Удружења уређивачког одбора за серију књига из хидрауличних машина и постројења, Пекинг, Кина.

Проф. Пејовић је истакнути научни и стручни радник из области хидрауличних машина, постројења и механике флуида. Аутор је и коаутор 9 нумеричких програма за струјање у хидрауличним машинама и постројењима, преко 120 објављених радова у домаћим и страним часописима и зборницима а одржао је велики број предавања по позиву у земљи и иностранству (Инжењерима Министарства за енергетику и заштиту околине Онтарија, Канада; Инжењерима електропривреде Србије, итд.). Аутор је и коаутор 5 књига и препорука за пројектовање хидроелектрана, међународног значаја које се често цитирају: Pejović S, koautor: *Modelling of Water Distribution Systems*, Canada, 2004. ; Pejović S, koautor: *The Guide to Hydropower Mechanical Design*, ASME (American Society of Mechanical Engineers) Hydro Power Technical Committee, HCI Publication, 1996.; Pejović S: Boldy A.P., *Guidelines to Hydraulic Transient Analysis of Pumping Systems*, P & B Press, Belgrade - Coventry, 1992. Pejović S. (Editor): *Modern Technology in Hydraulic Energy Production, Proceedings from the 15th IAHR (International Association for Hydraulic Research) Symposium on Hydraulic Machinery and Cavitation*, Belgrade, 1990. Pejović S: Boldy A.P., Obradovic D., *Guidelines to Hydraulic Transient Analysis*, Technical Press, England, 1987.

Аутор је и 14 књига на српском језику. Цитиран је у преко 100 радова у земљи и иностранству. На Универзитету у Хонг Конгу 1993. пушта у рад инсталацију за мерење хидрауличних вибрација и удара и врши мерење фактора пригушења хидрауличких вибрација чиме потврђује теоријске поставке својих програма за такве прорачуне. Први пут у свету је успешно срачунао и потврдио мерењем теоријски срачунате факторе пригушења хидрауличних осцилација система при резонанци лабораторијске инсталације. Поставио је услове сличности за анализу хидрауличног удара и хидрауличних вибрација на моделу система и машине. Утицај раствореног и нераствореног ваздуха у води на сличност струјања и турбуленцију такође први уводи у анализу стационарних, нестационарних и осцилаторних појава. Први анализира утицај нераствореног ваздуха у води који настаје при кавитацији и увођењу ваздуха у турбину, на хидраулички удар, вибрације и стабилност система.

Запажена је и стручна делатност проф Пејовића у модификацији и пројектовању 3 опитне инсталације и 17 хидрауличних постројења у земљи и иностранству, анализи хидрауличног удара и осцилација код 34 хидрауличних машина, моделских испитивања 11 турбомашина и испитивање 14 електрана. Наводе се само најважнији објекти у бившој Југославији: Реверзибилна хидроелектрана Бајина Башта, Власинске електране Пумпно акумулациона станица Лисина; Водоводи Панчева, Брача, Будве, Београдског водовода и канализације "Врачар 2"; у иностранству: Hydroelectric Plant "Masjed-E-Soleyman," Iran (Canadian International Consortium); Big Hanaford Combined Cycle Plant, Water Cooling System, India (Stone & Webster Canada); Hydroelectric Plant Andrews 3, Canada (ACRES, Niagara Falls, Canada). Био је главни инжењер примопредајних испитивања Хидроелектране Бочац и руководио развојем метода за анализу повратног хидрауличног удара у сифону турбина, и хидрауличних вибрација и стабилности хидропостројења. Радио је и објавио неколико радова из области пулзација притиска и резонанце у бајпасу крвотока срца примењујући методе прорачуна развијених и проверених на великом броју инжењерских система.

Члан је Савета за енергетику Онтарија, Канада.

Prof. Stanislav T. Pejovic, Ph.D., P. Eng (Professional Engineering licensed in Ontario, Canada) was born in 1933 in Belgrade. Graduated in 1958 at the Faculty of Mechanical Engineering in Belgrade, he earned his PhD degree in 1964, PhD in Mechanical Engineering certified by University of Toronto, Canada in 2002, licensed by the Professional Engineers Ontario (PEO) in 2002. Research Associate at the University of Toronto, Canada. Member of the Policy Advisory Council on Energy of Ontario, Canada. Professor at the Ryerson Polytechnic University, Toronto, Canada. Visiting Professor National University of Singapore, Full-time Professor Faculty of Mechanical Engineering, University of Belgrade, Head of Hydraulic Energy Department.

He designed 3 test rigs, 20 powerplants, pumped storage plants and pumping systems. Completed successfully hydraulic transient and vibration analysis of 32 hydraulic large size machines and systems and developed model acceptance tests of 11 rotating (turbo) machines, field tests of 12 and acceptance tests of 7 power plants. Led numerous final field tests as a Chief Engineer.

Co-author of the Guide to Hydropower Mechanical Design prepared by the ASME Hydro Power Technical Committee. Authored and co-authored 19 books, 120 technical papers and 8 computer programs. Member of Hydro Power Technical Committee, Power Division, American Society of Mechanical Engineers (ASME), member of the International Association for Hydraulic Research (IAHR). Awarded scholarship of Alexander von Humboldt Foundation. He enjoys swimming, skating, and skiing.

Проф. др Станислав Пејовић:

Машински факултет, Краљице Марије 16; 11000 Београд

Тел. 011/337-0266

Кућа: Чајничка 22; 11000 - Београд

Тел. 011/533-4434; 533-9708

E-mail:pejovics@asme.org

МИЛУТИН М. ПЕНЧИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Милутин Пенчић, научни саветник у пензији, рођен је 1928. године у селу Градишту, општина Пирот, од оца Милисаве и мајке Лепосве рођене Петровић. Основну школу завршио је у месту рођења, а гимназију у Пироту 1947. године. Пољопривредношумарски факултет у Земуну, Универзитета у Београду уписао је 1947. године, а дипломирао на ратарском одсеку Пољопривредног факултета 1952. године. Од друге године стипендиста је САНУ, Института за физиологију развића и генетику. Године 1951/52. завршио је Школу резервних официра у Требињу.

Изабран је за асистента у одељењу за селекцију и семенарство Завода за пољопривредна истраживања у Крушевцу 1953. године. На пословима генетике и opleмњивања стрних жита радио је до 1958. године, када прелази на рад у Институт за ратарство у Земун Пољу, каснијем Институту за кукуруз. У Институту за кукуруз формира групу, а затим одсек за физиологију кукуруза, која ће му бити главно поље рада на кукурузу. Винчину школу за примену радиоизотопа завршио је 1959/60. У Институту за кукуруз биран је у сва научна звања од асистента до научног саветника. 1986. године изабран је за заменика председника Савезног комитета за науку и технологију. На том послу је остао до 1990. године, када је постављен за савезног саветника за научно-технолошки развој. Пензионисан је 1993. године.

Докторску дисертацију под називом *Биолошке и економске особине јоулација и сората ораса (Avena sativa L.)* др Пенчић је одбранио 1962. године на Пољопривредном факултету, Универзитета у Београду.

Специјализацију из примене радиоизотопа у проучавању физиологије биљака обавио је у Лењинграду, у Институту за биофизику Академије наука СССР и Москви у Тимирјазевској академији.

Др. Пенчић је у Институту за кукуруз у Земун Пољу обављао дужности од шефа одсека до генералног директора.

Поред наведених др Пенчић је обављао и функције ширег друштвеног значаја: Председник управног одбора FAO/UNDP Европског кооперативног програма за биљне генетичке ресурсе - ECP/GR, коорди-

натор FAO Европске кооперативне истраживачке мреже за кукуруз, национални координатор и члан извршног комитета ECP/GR, члан југословенске комисије за UNESCO, председник југословенске делегације у кооперативном научноистраживачком програму SEV-а, члан комисије за науку Савезне скупштине, председник Сталне конференције научноистраживачких организација Београда, члан комисије за биљне генетичке ресурсе у FAO

Др Пенчић је активно суделовао у редакционим одборима научних и стручних часописа. Био је главни и одговорни уредник Архива за пољопривредне науке 12 година и међународног журнала за кукуруз *Zea* 6 година, уредник за пољопривреду у Енциклопедији српског народа /у штампил/. Као експерт агенције Уједињених нација за исхрану и пољопривреду FAO учествовао је у изради и реализацији националних програма за научноистраживачки рад и унапређење производне кукуруза у Танзанији, Мозамбику и Анголи. Био је и експерт Савезног министарства за развој науку и технологију. Члан је друштва биљних физиолога Југославије и друштва генетичара Србије. Председник је Југословенске инжењерске академије /ИНА/. Председник је Удружења за заштиту биолошке разноврсности пољопривреде Југославије AGROGEN YU.

Др Пенчић је аутор или коаутор 131 библиографске јединице, од којих су 32 објављене у иностранству. Учесник је многих научних скупова у земљи и иностранству.

Сви његови радови се могу сврстати у две целише: физиологија биљака и генетика и одлимењивање биљака. Општа карактеристика научног опуса Др Пенчића је отварање нових истраживачких поља у нашој земљи. Почетком шездесетих година прошлог века основао је прву лабораторију за изучавање физиологије кукуруза у нашој земљи. Он је међу првим ауторима објављивао радове из примене радиоизотопа и радиоактивног зрачења у области физиологије и генетике биљака. Иницијатор је увођења биофизичких метода у изучавању реакције биљног организма на промене услове средине. Формирао је, у заједници са млађим истраживачима, посебну лабораторију за биофизику биљака, прву на територији ондашње Југославије. Његово ангажовање на формирању националног програма и организованом раду на биљним генетичким ресурсима у ондашњој Југославији, спада у ред пионирских подухвата. Започети су пројекти Формирање банке биљних гена као савезне институције и Формирање генофонда за подреде банке биљних гена у којима је учествовало 26 научних института и факултета из целе земље. Из ове области он је такође први објавио радове који третирају

проблематику генетичких ресурса као целине (Генетички извори за селекцију биљака 1987, Место биљних генетичких ресурса у очувању биодиверзитета 1993, Управљање биљним генофондом Југославије 1997, Значај банке биљних гена за селекцију и семенарство 1997. и др.) Као национални координатор у Европском кооперативном програму за биљне генетичке ресурсе (ECP/GR) значајно је утицао на увођење многих младих истраживача у технологије конзервирања генетичких ресурса и подизању свести о друштвеном значају тог посла и прихватању унифицираних стандарда IBPGR (Међународни одбор за биљне генетичке ресурсе). Захваљујући његовој међународној активности у овој области одобрено је финансирање из иностраних извора неколико истраживачких пројеката у нашој земљи и поверено је Институту за кукуруз у Земун Пољу да формира и одржава Европску базу података о кукурузу.

У области физиологије биљака, др Пенчић је највише радова посветио физиологији стреса (водни баланс, феномен суше, високих и ниских температура): *Some investigation of the water balance within the plant of maize* 1967, *High temperature affects some physiological proces in maize plant* 1980, *Физиолошке основе селекције кукуруза* 1985, *Проучавање физиолошкој аспектиа ошћорности хибрида и линија кукуруза на високе темпериатуре мейодом фото-индуковане биолуминисценције* 1975, *Photo- induced bioluminescence method for the investigation of photosynthetic structures* 1975, *Проучавање утицаја земљишне суше и високих темпериатура ваздуха на неке физиолошке процесе у биљци кукуруза* 1976, *Неки показатељи ошћорности линија кукуруза према ниским темпериатурама* 1985. и др.

Др. Пенчић је веома много допринео ширењу и примени науке у пољопривреди у земљи и иностранству.

Носилац је Ордена рада са златним венцем 1974, Ордена заслуга за народ са сребрним зрацима 1983, а додељене су му и Спомен плакета града Београда 1969, Плакета града Београда 1984, Повеља Почасни члан Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије 1983, Повеља Почасни члан Савеза пољопривредних инжењера и техничара Србије 1978, Диплома Сталне конференције научноистраживачких организација Србије 1986. и многобројне плакете асоцијација и организација.

Др Милутин Пенчић
Устананичка 136, 11000 Београд
Тел. 011 3474780; 011 489 8517
E-mail: m pencic@ptt.yu

Dr Milutin Penčić was born in Gradište, Pirot municipality in 1928. He completed elementary school in Gradište and high school in Pirot in 1947. As a scholar of the Serbian Academy of Sciences and Art he graduated from the Faculty of Agriculture, Belgrade. He worked at the Maize Research Institute Zemun Polje where he was awarded all scientific degrees. He was a Vice President of the Federal Committee for Science, Technology and Informatics.

Dr Penčić directly contributed to the scientific and research work within the fields of plant physiology, biophysics and plant genetics and breeding (genetic resources). He defended his PhD thesis within this field at the Faculty of Agriculture, University of Belgrade in 1962. Beside original papers and manuscripts (131) published in the country and abroad, he participated in many international symposia. The characteristics of Dr Penčić's opus are the initiation of new research fields in our country: first studies on plant biophysics, plant genetic resources and also on the application of radioisotopes in studies on plant physiology. The majority of published papers are related to physiology of stress, genetic resources relevant for plant breeding and selection, preservation of biological diversity.

Beside the direct scientific and research work, he strongly contributed to the organization of science. Dr Penčić held the post of Director General at the Maize Research Institute Zemun Polje. Dr Penčić was Vice President of the Federal Committee for Science, Technology and Informatics.

For 12 years Dr Penčić was the editor-in-chief of the Journal of Scientific Agricultural Research and of the international bulletin on maize Zea. Dr Penčić was the initiator of the national programme on plant genetic resources and the establishment of a Yugoslav gene bank.

Dr Penčić was elected the first President of the European Cooperative Programme for Crop Genetic Resources Networks (ECP/GR) Governing Board (1979-1982). He was a coordinator of the FAO European Research Network of Maize. He is a member of the Federation of European Phytobiologists.

As an expert of the FAO, Dr Penčić participated in the implementation of national programmes on research and seed production in several developing countries. He is currently President of the Yugoslav Academy of Engineers. Dr Penčić received many recognitions and awards for his scientific and professional activities.

ЖИВОТА М. ПЕРИШИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Живота Перишић, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1935. године, у Београду, од оца Милисави и Даринке Лазаревић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Дипломирао је 1959. на Грађевинском факултету Универзитета у Београду, са средњом оценом 9,48. Магистарску тезу одбранио је 1972. године, а докторску дисертацију 1979. године на Грађевинском факултету у Београду. Члан је Инжењерске академије Југославије.

У Институту за водопривреду "Јарослав Черни" у Београду запослио се 1960. У току 1963. године провео је 4 месеца у Алжиру као саветник Владе Алжира за омладину и јавне радове.

На Грађевинском факултету у Београду постављен је за асистента 1965. године. За редовног професора изабран је 1988. године. На редовним и на магистарским студијама предаје армиранобетонске и претходно напрегнуте конструкције. Био је продекан Грађевинског факултета у Београду 1975.-77., управник Института за материјале и конструкције 1980.-81. и декан факултета 1991-96. Сада је председник Управног одбора факултета.

Био је председник Југословенског друштва грађевинских конструктора 1987.- 98., члан је Националног комитета Habitat II СР Југославије, председник Републичке грађевинске ревизионе комисије за стручну контролу техничке документације за објекте од значаја за Републику, од њеног оснивања 1997., и председник Стручног савета за пројектовање и грађење комплекса железничке станице Београд Центар.

У IABSE - *International Association for Bridge and Structural Engineering* члан је Комисије 8 - Operation, Maintenance and Repair of Structures а у Fib - *Fédération Internationale du Béton* национални је делегат Југославије, члан Управног савета и члан Комисије III - Design.

Био је члан председништва СЕВ - *Comité Euro-International du Béton*. Био је професор по позиву 1982. на *école Polytechnique Fédérale* у Лозани а држао је предавања на Универзитету Berkeley, Imperial College у Лондону, Универзитету у Бечу, Институту *du Bâtiments et des Travaux Publics* у Паризу, на Институтима за технологију у Сеулу и у Куала Лумпуру и на Универзитету у Шефилду.

Најзначајније научне прилоге проф. Перишић дао је у области анализе утицаја вискоеластопластичних деформација бетона на понашање бетонских конструкција у току времена. Из те области је и његова докторска дисертација: *Прилој одређивању утицаја течења и скућивања у пресецима армиранобетонских носача са њрслинама*.

Друга област у којој је остварио значајне резултате су гранична стања бетонских конструкција. Велики део активности посветио је изради и унапређењу техничке регулативе у области бетонских конструкција. Један је од добитника Октобарске награде Београда за 1985. годину. "за резултате постигнуте у области развоја конструкција спрегнутих система са челичним елементима ван бетонског дела пресека".

Аутор је или коаутор више књига из области армиранобетонских и претходно напрегнутих конструкција а у југословенским и међународним научним и стручним часописима, на конгресима и симпозијумима објавио је више од 200 радова.

Руководилац је научноистраживачког пројекта: *Теоријска и експериментална истраживања бетонских конструкција и истраживачко-технолошкој пројекцији: Увођење Еврокодова за конструкције у грађевинско конструктивно Србије* Министарства за науку и технологију Републике Србије и научноистраживачког пројекта: *Истраживања у бетонским, спрећујућим и челичним конструкцијама* Савезног министарства за развој, науку и животну средину. Едитор је Библиотеке *Еврокодови за конструкције*.

Осим наставног и научног рада, значајан део његове активности представља пројектовање и експертско-консултантско или ревидентско учешће у пројектовању, грађењу, реконструкцијама и санацијама армиранобетонских и претходно напрегнутих конструкција. Међу најзначајније такве објекте спадају: Раднички универзитет у Новом Саду, мостови на Аутопуту кроз Београд, објекти централног градског трга у Орану, аеродромски комплекс и хангар на Аеродрому Анаба, црпна станица *Beni Amrane* 6,0 м³/сек на брани

Isser-Khedaga и конструкцијска решења на брани *Tichi Haf* у Алжиру, синхролифт у Измиру у Турској, магацински објекти у луци Мисурата, водоторњеви *Sebha* и *Traghen* у Либији, војна складишта и заштитни објекти у Кувајту, друмски мостови у Кореји, специјални војни објекти у Ираку, стамбено насеље у Хаифи и хотелски комплекс *Hadera* у Израелу, Хангар 2 *JAT 136/70* м на Аеродрому Београд за који је, са тимом аутора, добио признање за најбоље конструктерско остварење у Србији а затим и у Југославији у 1986., хангар 2х140/110 м у Батајници, Саборни храм Светог Спаса у Приштини, зграда хотела *Славија*, Љубљанске банке, Народне банке Југославије и Београдске банке на Славији, у Београду, универзална спортска дворана Београдска арена 133/103 м за 20.000 гледалаца у Новом Београду, расхладни торњеви у Термоелектрани Колубара, агро-комплекс у Казању, постројење за снабдевање водом у Јарослављу, зграда Централне банке Русије у Москви, објекти сајма у Тјумену у Русији, пословни торањ у Ташкенту у Узбекистану, спортска дворана у Херцег Новом, позориште Нова Опера у Москви, апартманско насеље *Савина* у Херцег Новом и телекомуникациони торањ на станици Београд Центар. Експерт је Светске банке за претходно напрегнуте бетонске конструкције.

Признање за најбоље достигнуће у области науке и технологије у грађевинском конструктерству Југославије у 1996. и 1997., за руковођење пројектом *Увођење Еврокодова за конструкције у грађевинско конструктивно Србије*, и највише признање Југословенског друштва грађевинских конструктера за животно дело у грађевинском конструктерству, добио је 1998.

Професор Перишић је заслужни и почасни члан Савеза грађевинских инжењера и техничара Југославије, носилац је бројних повеља и признања, одликован је Орденом рада са сребрним венцем, Орденом заслуга за народ са сребрном звездом и Орденом рада са златним венцем.

Prof. Dr Života Perišić was born in 1935 in Belgrade. He graduated from the School of Civil Engineering in 1959 and received his MSc and PhD degrees in 1972 and 1979, respectively. In 1965 he got a post at the School of Civil Engineering lecturing on reinforced concrete and pre-stressed constructions.

He was the Dean in the period 1991-1996 and he is currently the President of the Faculty Managing Board. He is very active in professional organizations IABSE and FIB. He was an invited lecturer in Lausanne and also delivered lectures on a large number of universities and international professional meetings.

He is the author of several books and over 200 papers. He has been an active designer, expert and consultant on most important construction works of the Yugoslav civil engineering.

He received the October Prize of the City of Belgrade in 1985, Award for the Best Design in Yugoslavia in 1986, Award for the Best Achievement in the Field of Science and Technology in Constructions in 1996 and 1997 and the Life Achievement of the Yugoslav Society for Civil Engineering in 1998. He was decorated with the Medal of Labor with Silver Wreath, Medal for Merit with Silver Star and Medal of Labor with Golden Wreath.

Проф. др Живота Перишић:
Грађевински факултет, Булевар краља Александра 73;
11000 - Београд
Тел. 337-0890.
Кућа: Доситејева 49; 11000 - Београд
Тел. 011/185-190;
E-mail: perisic@grf.bg.ac.yu

СЛОБОДАН К. ПЕРОВИЋ

Члан Друштва од 1972. године

Др Слободан Перовић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1932. године у Прокупљу, отац Крста и мајка Милица Васиљевић. Основну школу учио у Крагујевцу, гимназију у Другој мушкој у Београду. Дипломирао на Правном факултету у Београду (1956), на истом факултету докторирао (1963), на коме је биран у сва универзитетска звања: асистент (1958), доцент (1964), ванредни професор (1969), редовни професор (1977 до 2001). Матични предмет: Облигационо право. Дугогодишњи шеф Катедре за грађанско право и дугогодишњи Председник постдипломских студија. Велики број докторских и магистарских дисертација рађени су под његовим менторством. Дугогодишњи члан и председник бројних универзитетских тела.

Члан је Словеначке академије наука и уметности. Члан је Црногорске академије наука и умјетности. Члан је Академије наука и умјетности Републике Српске. Члан је Друштва за компаративно право у Паризу и Друштва пријатеља француске правничке културе. Дугогодишњи члан Правног савета Југославије.

Председник је Научног друштва Србије, Председник Суда Србије и Црне Горе, Председник Савеза удружења правника Србије и Црне Горе, Арбитар међународних арбитража, Оснивач Копаоничке школе природног права. Носилац је бројних иностраних повеља и признања.

Главни је уредник часописа "Правни животи", часописа "Scientific Review", Зборника радова "Актуелна питања савременог законодавства". Члан је више редакција појединих часописа. Главни је редактор Енциклопедије имовинског права, Главни редактор Опште енциклопедије права, Главни редактор Коментара Закона о облигационим односима, Председник Уређивачког одбора библиотеке "Класици југословенског права", члан Савета Медитеранске школе европског права. Руководио је бројним научним пројектима. Аутор је великог броја рецензија књига из области правних и сродних дисциплина.

Учествовао је на бројним научним симпозијумима, домаћим и иностраним (преко 50), најчешће са главним рефератом или националним рефератом. Аутор је више књига, уџбеника и монографија, научних

студија и више стотина радова публикованих у домаћим и иностраним издањима из области грађанског права, компаративног права и филозофије права. Многа од ових дела објављена су на француском, немачком и енглеском језику, а такође и на мађарском, пољском, руском, шпанском и кинеском језику.

Укупним опусом у овим областима, утицао је на развој правне теорије и праксе и по том основу стекао научни ауторитет и углед у земљи и иностранству.

У литератури грађанског права, посебно облигационог, аутор је систематских дела, монографских расправа, као и бројних студија. Главна дела у овој области су: *Облигационо право*, актуелни универзитетски уџбеник, седам издања, стр. 800, писан на бази класичне римско пандектне литературе, наше и стране, са преко 1800 позивања на одговарајуће изворе, приказан у француској часописној литератури. Бројне генерације студената правних факултета на редовним и постдипломским студијама, стекле су и преко овог уџбеника неопходна знања из ове области права; *Општа теорија уговора* (1968, стр. 300) посвећена је питању аутономије воље и њеним ограничењима. Бројна становишта из ове књиге утицала су на решења југословенског законодавства у области кодификације уговорног права; *Формални уговори у грађанском праву* (1964, стр. 150), монографија, заснована на изворима теорије и праксе, широко приказивана и често цитирана у научним и стручним радовима; *Забрањени уговори у грађанском праву* (1975, стр. 260), монографија, уџбеник на постдипломским студијама, посвећен спектру различитих теорија о установи јавног поретка; *Ретроактивност закона*, теорија сукоба закона у времену (1987, стр. 320), монографија, такође, уџбеник на постдипломским студијама, расправља питање повратне снаге закона у односу на tzv. стечена права. Представља прву књигу на нашем језику која на целовит начин обрађује категорију стечених права, посебно са становишта ретроактивности закона; *Уговор као акт моралне и правне цивилизације* (1993, стр. 140), студија, посвећена синтези историјског и актуелног стања уговора као акта сагласности воља. Важније студије из шире области грађанског права: својинско питање (2001), право на обзирност и накнада штете (1999), правичност и принцип интегралне накнаде уговорне и деликтне штете (2000), кодификације облигационог права у савременим условима (2003), начело еквивалентности и двострани уговори (2004); комутативна правда и накнада штете (1992); Предговор Закону о облигационим односима, 12 издања, стр. 100. У скраћеној верзији објављен и у издању Пољске академије наука.

У области компаративног права и филозофије права, главна дела су: *Правно филозофске расправе* (1955, стр. 540), монографија, збир ауторових

студија о проблему правде и правне државе, кризи правног система; *Природно право и суд* (1996, стр. 130), монографија, посвећена филозофији природног права. У овој књизи аутор је засновао Хексагон природног права, и то право на: живот, слободу, имовину, интелектуалну творевину, правду и правну државу. Ово дело је објављено и на француском језику: *Le Droit Naturel et le Juge* (1997, стр. 150); *Судијска независност - иролејомена* (1998, стр. 130), монографија, посвећена димензијама судијске независности, статусној независности и гаранцијама судијске независности и гаранцијама судијске независности. Рад је објављен и на енглеском језику: *Independence of the judiciary*, као и на француском: *L'indépendance du juge* (1998); *Људска права као њековина школе Природног права* (1998, стр. 150), монографија, посвећена универзалности и имплементацији људских права, остварењу и неостварењу људских права; *Људска права и судијска независност* (1998, стр. 210), монографија, збир ауторових студија о људским правима и судијској независности које су већ биле објављене као посебне целине; *Правда и стечена права* (1994, стр.130), студија о појму и различитим схватањима правде од антике до данас, а посебно о комутативној и дисдистрибутивној правди; *Prolongatio iuris naturalis* (1996, стр. 65), студија о проширењу рационалног природног права са становишта међународне заједнице и појединих правних система; *Култура законитости и природно право* (1997, стр. 120), студија посвећена детерминантима опште и правне културе, као и легитимитету и легалитету права у односу на априорно (трансцендентно) праведно право; *Моћ природног права* (1998, стр. 105), студија посвећена атрибутима природног права; *Културни идентитет и природно право* (2004, стр. 130), студија, посвећена односу права према чиниоцима културног идентитета: филозофија и наука, религија, морал, језик, економска конституција, социјална кохезија, интелектуална култура, заштита живота и здравља, радне навике, породична структура, судство; *Беседа са Койаоника* (2004, стр. 530), збирка ауторових уводних излагања на годишњим сесијама Копачичке школе природног права од 1990 до 2004, и то: три заблуде перспекте тржишној привреди и правној држави; својински односи; вратимо се Школи природног права; моћ и немоћ уговора; Хексагон природног права; између чулности и умности права; легалитет природног права; морална трипартиципација и природно право; непоразност Хексагона природног права; природно право као мера светског поретка; природно право и култура мира.

Декларација о природним правима човека (2003), објављена на енглеском, француском, немачком, шпанском, руском и кинеском језику. Текст Декларације представља синтезу научних ставова аутора о општим питањима права човека као слободног бића природе.

Prof. Dr. Slobodan Perović was born in 1932, graduated from the School of Law, University of Belgrade (1956) where he earned his PhD in Civil Law (1963). He went all the way from assistant to his current position of the full professor and Head of Department of Civil Law. He was a mentor to numerous master and doctoral theses. He is a member of the Slovenian Academy of Sciences and Arts, and Montenegro Academy of Sciences and Arts; and Academy of Sciences and Arts Republic of Srpska Society for Comparative Law in Paris, Legal Council of Yugoslavia; He is the President of the Scientific Society of Serbia and the Yugoslav Association of Lawyers.

He is President of the Highest Court of State Union of Serbia and Montenegro. He is the founder of the "Kopaonik School of Natural Law". He is an arbiter for international arbitrages in the field of international commercial traffic. He is the Editor in chief of journals "Legal Life" and "Scientific Review", the chief editor of the Encyclopedia of Proprietary Law and General Encyclopedia of Law. He is the President of the editorial board of the Classics of the Yugoslav Law edition.

He participated at numerous scientific conventions, both in the country and abroad (over 50), most commonly with the plenary presentation. He is the author of several books, textbooks and monographs, research studies and several hundreds of papers published in domestic and international publications in the field of civil law, comparative law and philosophy of law.

Prof. Perović is the author of "Declaration of Natural Human Rights" (2003), which is published in six foreign languages. With his overall achievement in all fields of law he influenced development of legal theory and practice that earned him the high reputation in the country and abroad.

Проф. др Слободан Перовић
 Правни факултет, Булевар Краља Александра 67;
 11000 - Београд
 Удружење правника Србије, Крунска 74, 11000 - Београд
 Тел. 011/244-6910
 E-mail: upj@eunet.yu

НАДЕЖДА А. ПЕТРАНОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Надежда Петрановић, редовни професор Факултета за физичку хемију Универзитета у Београду у пензији, рођена је 1934. године у Београду, од оца Алексе Перића и мајке Јулијане Чех. Основну школу и гимнанизацију завршила је у Београду. На студије физичке хемије, Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, уписала се школске 1953/54 године, где је дипломирала 1959 године. По дипломирању, исте године, изабрана је за асистента на Катедри за физичку хемију Природно-математичког факултета у Београду. Школске 1962/63 године је уписала последипломске студије и магистрирала 1967. године. Докторску дисертацију "Испитивање система синтетички зоолиит - расипој соли" одбранила је на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду 1972 године. У звање доцента је изабрана 1975. године на Одсеку за хемијске и физикохемијске науке ПМФ-а, 1984. године изабрана је за ванредног професора, а 1991. године за редовног професора на Факултету за физичку хемију у Београду. За шефа Катедре за електрохемију и хемијску кинетику бирана је 1991. године и на тој дужности је остала до 2001. године. Била је члан Одбора за физичку хемију САНУ, члан Одбора за хемију Републичког Фонда за науку, стални члан Комисије за полагање стручних испита, члан Универзитетске комисије за матичност и Комисије за магистарске и докторске студије Научно наставног већа Универзитета у Београду.

Проф. Петрановић је боравила у више наврата у иностранству: била је на студијском боравку 1977. године у Енглеској у више истраживачких лабораторија и универзитетских центара: Department of Chemistry, Imperial College of Science and Technology, London; Department of Chemistry, University College London; 1980. године: Department of Chemistry and Applied Chemistry, University of Salford, Salford; Institute of Science and Technology, Imperial College, London; 1985. године је била на студијском боравку у Паризу:

Universite' P.- et M. Curie, Laboratoire de Chimie des Solides, CNRS, Paris; Institut de Recherches sur la Catalyse, CNRS, Villeirbanne.

Члан је следећих научних удружења у земљи и иностранству: Међународно друштво за зеолите IZA, Српско хемијско друштво, Америчко хемијско друштво, Друштво физикохемичара Србије (Председник је Секције за физичку хемију материјала, од оснивања 1995. године), Научно друштво Србије, Југословенско друштво за истраживање материјала. Члан је редакције научног часописа Техника- Нови материјали.

Добитник је Плакете у знак признања и захвалности за допринос у остваривању послова и задатака Природно-математичког факултета, као и признања за допринос раду и развоју Друштва физикохемичара Србије. Проф. Петрановић је ушла у наше и стране лексиконе : Ко је ко у Србији, International Who's Who of Twentieth Century Achievement, Dictionary of International Biography , The International Directory of Distinguished Leadership 8th edition, Outstanding People of The 20th Century.

Научно-истраживачки рад проф. Петрановић одвијао се у неколико различитих области физичке хемије, међутим највећи број радова односи се на испитивање физикохемичких процеса на границама фаза са акцентом на термодинамичку и кинетичку анализу процеса. Ширина приступа у истраживању се може илустровати бројем угледних научних часописа у којима су објављени радови (21 међународни, од којих 11 водећих часописа). Има 124 рада публикована у међународним и домаћим научним часописима и конгресним материјалима: 65 радова у часописима, од чега 42 у међународним часописима (16 у водећим часописима), 23 рада у домаћим часописима, 3 рада монографског карактера, 56 радова саопштених на научним скуловима (28 на мђународним) штампаних у конгресним материјалима и преко 50 саопштења на научним конференцијама у земљи и иностранству, као и више стручних публикација. Проф. Петрановић је написала универзитетски уџбеник из Хемијске термодинамике (1992. - 1996. године).

Међу значајним радовима су: N.Petranovic, M.Susic, *The Thermochemical Behaviour of Zeolite Inclusion Complexes*, *Thermochimica Acta*, 31 (1979) 211; N.Petranovic, M.Susic, *High Temperature Treated Ag-A Zeolite*, *Zeolite* 3 (1983) 271; N.Petranovic, *Correlation Between Structure and Transport Properties*, *J.Serb.Chim.Soc.*,

59 (7) (1994) 1958 (рад монографског карактера). Посебно су запажени и цитирани у угледним међународним монографијама (D.W. Breck, *Zeolite Molecular Sieves*, 1974, п.541, J.A.Rabo, *Zeolite Chemistry and Catalysis*, 1976, п.336, R.M.Barrer, *Hydrothermal Chemistry of Zeolites*, 1982) sledeći radovi : M.V.Susic, V.M.Radak, N.A.Petranovic, D.S.Veselinovic, *Ion Exchange Equilibria in Molecular Sieve 4A*, *Trans. Faraday Soc.*, 62 (1966) 3479; N.Petranovic, M.Susic, *Adsorption and Ion Exchange Phenomena on Synthetic Zeolite 4A in Alkali Nitrate Melt*, *J.Inorg.Nucl.Chem.*, 31 (1969) 551; M.V.Susic, N.A.Petranovic, D.Mioc, *The Properties of Zeolite 4A Treated in Molten Salts*, *J.Inorg.Nucl.Chem.*, 33 (1971) 2667; N.Petranovic, M.Susic, *Surface Phenomena on Zeolite A in Molten Salt Media, Mechanism of Bivalent Cation Exchange*, *J.Inorg.Nucl.Chem.*, 36 (1974) 1381; N.Petranovic, U.Mioc, M.Susic, R.Dimitrijevic, I. Krstanovic, *Inclusion Complexes of Zeolite A with Silver Nitrate and Alkali Nitrates*, *J.C.S. Faraday I*, 77 (1981) 379.

Проф. Петрановић је била руководилац пројекта Физикохемички процеси у хомогеним и хетерогеним системима код Министарства за науку и технологију Србије, за период 1996-2000 и за период 1991-1995 година, под истим називом, затим руководилац подпројекта Структурно зависни процеси у чврстим системима у оквиру пројекта Физичка хемија кондензованих система, код РЗНС за период 1985-1990; у периоду 1968-1985 била је руководилац појединих тема на пројектима фундаменталних истраживања код РЗНС.

У оквиру своје стручне активности проф. Петрановић је предала Хемиску термодинамику и Физичку хемију материјала, а на последипломским студијама учествује у настави из предмета: Кинетика и термодинамика процеса на граници фаза и Савремени проблеми у физичкој хемији.

Проф. др Надежда Петрановић
Смиљанићева 41, 11000 - Београд
Тел. +381 11 452-179

Prof. Dr. Nadežda Petranović was born 1934. in Belgrade. Education: Ph.D., 1972; M.Sc., 1967.; Graduate Degree, 1959. Employment: Head of Department of Electrochemistry and Chemical Kinetics, Faculty of Physical Chemistry, 1991-2001; Full Professor, 1991; Associate Professor, 1984; Docent, 1975; Assistant, 1959. Organizational Memberships: Faculty of Physical Chemistry, 1990 to 2001; Faculty of Sciences, 1960-90. Teaching: Chemical Thermodynamics (3rd semester), Physical Chemistry of Materials (8th semester). Areas of interest: Adsorption processes, Superionic conductors, Phase transformations and synthesis of new materials, Metal microstructure in zeolites.

Projects: Physico-chemical processes in homogeneous and heterogeneous systems (project leader), with Ministry of Sciences and Technology of Serbia, for the period 1991-1995 and 1996-2000. Prof. Petranovic was a member in Learned Societies: Serbian Chemical Society, International Zeolite Association, American Chemical Society, Society of the Physical Chemists of Serbia, Yugoslav Material Research Association, Serbian Scientific Society.

Published Works: Author, Chemical Thermodynamics (textbook), 1996 & 1992; 124 Articles in Journals and Congress Materials including: Correlation between Structure and Transport Properties, Surface Phenomena on Zeolite A in Molten Salts Media, Ion Exchange Equilibrium in Molecular Sieve 4A, Inclusion Complexes of Zeolite A with Silver Nitrate and Alkali Nitrates, Thermochemical Behavior of Zeolite Inclusion Complexes; some of them were especially noted and cited in distinguished internationally monographs (D.W.Breck, Zeolite Molecular Sieves, J.A.Rabo, Zeolite Chemistry and Catalysis).

Participant in numerous International Conferences, Conferences of Physical Chemists of Serbia, Conferences of Serbian Chemical Society and many others.

Honors and Awards: Award Society of the Physical Chemists of Serbia; Plaque of Faculty of Sciences; included in the editions: International Who's Who of Twentieth Century Achievement, Ko je ko u Srbiji, Dictionary of International Biography 26th Edition, The International Directory of Distinguished Leadership 8th Edition, Outstanding People of The 20th Century, as well as in numerous other.

ПРЕДРАГ Љ. ПЕТРОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Предраг Петровић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је у Скопљу 1935. године, од оца Љубомира и мајке Маријонке Настос. Србин, православне вере. Дипломирао је на Медицинском факултету Универзитета у Београду 1960. године. Специјалистички испит из Опште хирургије положио је 1969. године. Докторску дисертацију: "Patch angioplastika u hirurškom lečenju koarktacije aorte" одбранио је 1978. године на Медицинском факултету Универзитета у Београду. У звање асистента на предмету хирургија изабран је 1970., доцента 1978., ванредног професора 1984. године, а у звање редовног професора Медицинског факултета у Београду 1990. године. Ужа област рада је кардиохирургија, као и целокупна кардиоваскуларна проблематика, где је постигао бројне и завидне резултате.

Усавршавао се из кардиохирургије 1974/75 године на Baylor University у Хјустону (САД) код професора Michael De Bakey-а. По повратку са усавршавања, наставио је развој кардиохирургије бивше II хируршке клинике. Најпре у тиму својих учитеља, проф. др Војислава К. Стојановића и проф. др Борислава В. Вујадиновића, а потом, формирајући тим млађих стручњака са ове клинике, која касније прераста у Институт за кардиоваскуларне болести Клиничког центра Србије, чији је директор био од оснивања до 2001. године.

Захваљујући пажљивој селекцији и образовању кадрова у најпознатијим светским центрима, великом броју иновација у области дијагностике и терапије, савременом лечењу пацијената, интензивној међународној сарадњи и великом броју публикованих радова у земљи и иностранству, Институт за кардиоваскуларне болести Клиничког центра Србије, под руководством проф. Петровића, израстао је у установу цењену и признату у међународним размерама.

Дугогодишњим радом, посебно је утицао на развој кардиохирургије у областима везаним за хируршко решавање: акутне дис-

екције аорте, едокардитиса и уградње вештачких срчаних валвула, тумора срца, компликација акутног инфаркта миокарда (вентрикуларног септалног дефекта, анеуризме леве коморе, псеудоанеуризме и др.). Такође, дао је значајан допринос и у хируршком решавању поремећаја срчаног ритма, а посебне заслуге му припадају за успешно увођење у рутинску праксу кардиохируршких процедура у дубокој хипотермији са потпуним заустављањем циркулације.

Међу изузетно сложеним операцијама, које се раде само у врхунским центрима, а које је дужи низ година успешно изводио са својим тимом, могу се издвојити: реоперације срчаних залистака, бупасс реоперације, коридор операције код поремећаја срчаног ритма и многе друге.

Проф. Петровић је редовни члан Хируршке секције Српског лекарског друштва, редовни члан Медицинске академије Српског лекарског друштва, редовни члан и з више наврата Национални делегат у Европском удружењу кардиоваскуларних хирурга и члан Међународног кардиоваскуларног удружења др Michael de Bakey.

Оснивач је и први председник Удружења кардиоваскуларних хирурга Србије. На челу првог националног Удружења ове врсте, основаног 2001. године, иницирао је и реализовао акредитацију великог броја кардиоваскуларних хирурга у Европском борду за торакалну и кардиоваскуларну хирургију. За свој рад и заслуге на пољу међународне афирмације наше кардиоваскуларне хирургије, проф. Петровић је акредитован звањем "Fellow of European Board for Thoracic and Cardiovascular Surgery (F.E.T.C.S.)".

Проф. Петровић је објавио преко две стотине научних радова из области кардиохирургије и сродних научних дисциплина. Аутор је и коаутор у поглављима која се баве кардиоваскуларном хирургијом и пејсмејкер терапијом, у три уџбеника: постдипломски уџбеник "Кардиологија" I и II, "Хирургија за студенте Медицине"; монографијама: "Pericardiology" и "Одабрана поглавља о пејсмејкер терапији"; и један је од уредника књиге: "Индикације за оперативно лечење коронарне болести и хируршко лечење болесника са дисфункцијом леве коморе".

Међу најзначајнијим објављеним радовима, свакако треба издвојити:

Petrović P. et al.: *Surgical treatment of an acute dissection of the ascending aorta* - XXI World Congress, Lissabon, 1993;

Petrović P. и sar.: *Hirurška revaskularizacija miokarda* - *Acta Chirurgica Yugoslavica*, 1994;

Petrović P.: *Rekonstruktivna hirurgija aorte*. - *Acta Chirurgica Yugoslavica*, 1996;

Petrović P.: *Indikacije za lečenje koronarne bolesti i hirurško lečenje bolesnika sa disfunkcijom leve komore*. - *Kardiologija, posle diplomski udžbenik iz kardiologije*, Medicinski fakultet, Beograd, 1994:787-89;

Petrović P. и sar.: *Pseudostenoze mitralnog ušća*. - *Acta Chirurgica Yugoslavica*, 1984;

Petrović P.: *Dissection of the ascending aorta: surgical treatment*. *Scientific Review*, Belgrade, 1996;17-18:185-98.

Учествовао је на великом броју домаћих и страних, европских и светских конгреса и симпозијума, првенствено излажући сопствена, обимна искуства из кардиоваскуларне проблематике.

Поред стручне делатности, проф. Петровић је врло ангажова и на пољу едукације студената медицине, постдипломаца и специјализаната. Био је ментор у великом броју магистарских радова и докторских теза. Као носилац или сарадник научно-истраживачких пројеката, проф. Петровић је утицао на основна опредељења у научно-истраживачкој делатности која обухватају све најважније области савремене кардиологије, кардиохирургије, васкуларне хирургије и пејсмејкер терапије.

Овако значајан допринос развоју кардиохирургије није остао незапажен, тако да је проф. Петровић носилац великог броја признања, како у земљи, тако и у иностранству.

Од поменутих, треба издвојити: Плакету "Dr Michael De Bakey", Захвалницу Конгреса васкуларних хирурга у Лисабону 1989. године, Плакете и Дипломе Српског лекарског друштва, Захвалнице Хируршке секције Српског лекарског друштва, Признање његове светости, патријарха српског - Господина Павла, за рад на књизи "Кардиологија".

Проф. Петровић је носилац Ордена заслуга за народ са сребрном звездом као и посебне Повеље Српског лекарског друштва за научно-истраживачки рад.

Prof. Dr. Predrag Lj. Petrović was born in Skopje in 1935. He graduated at Medical Faculty in Belgrade in 1960. and passed Board exam in General surgery in 1969. He was awarded a PhD degree 1978. and elected full professor of surgery at Belgrade Medical faculty in 1990.

For his advanced training, he spent a year at Baylor University in Houston, USA, with Prof. Michael De Bakey. Upon return, he continued his work in cardiac surgery at former II surgical clinic, today, Institute for Cardiovascular diseases, Clinical centre of Serbia, where he was director. He had particular influence on development of cardiac surgery associated with surgical treatment of acute aortic dissections, infective endocarditis, heart tumors, complications of the acute myocardial infarction, heart rhythm disturbances and surgery with deep hypothermic circulatory arrest.

Prof. Petrovic is a full member of the Surgical Section of the Medical Academy of Serbian Medical Society, member and national representative at International Society for Cardiovascular Surgery, and member of the International Cardiovascular Society Michael De Bakcy. He had substantial contribution in founding of Serbian Society for Cardiovascular Surgery, where he is the first elected President.

He has published more than 200 scientific papers, being the author or co-author in 3 textbooks, 2 monographies and mentor for many MSc and PhD theses. European Board of Thoracic and Cardiovascular Surgeons has certified his Fellowship (F.E.T.C.S.) in 2001. His prominent contribution to the development of cardiac surgery was awarded with numerous acknowledgements, both in our country and abroad.

Проф. др Предраг Петровић:

Институт за кардиоваскуларне болести, КЦ Србије,

Косте Тодоровића 8; 11000 - Београд,

Тел. 361-5783

Кућа: Ђуке Динића 7; 11000 - Београд

Тел. 011/2410-843

РАДИВОЈ И. ПЕТРОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1981. ГОДИНЕ

Др Радивој Петровић, научни саветник института "Михајло Пупин" у Београду у пензији, рођен је 1933. године, у Зеници, од оца Илије, професора математике и мајке Смиље Радаковић, учитељице.

Гимназију завршио у Београду 1952.

Факултет завршио у Београду 1958.

Магистрирао је 1963., а 1964. одбранио док-

торску дисертацију на истом факултету. Године 1958. запослио се у Институту "Борис Кидрич" у Винчи. Године 1961. прелази у Институт "Михајло Пупин" прво оснива Одељење за импулсно управљање, води то одељење до 1967., а затим руководи радом Лабораторије за аутоматику. Од 1974. је научни саветник у Одељењу за Операциона истраживања. Од 1981. је помоћник директора Института, са ресором научноистраживачки рад у Институту.

Године 1965. је изабран за доцента, 1974. за ванредног професора, а 1982. за редовног професора Електротехничког факултета у Београду са непуним радним временом на предметима Теорија оптималних система и Операциона истраживања. По позиву држи постдипломску наставу на Економском, Грађевинском и Саобраћајном факултету у Београду и већем броју других факултета широм земље. Одржао је 15 предавања по позиву у научним и универзитетским центрима у СССР, САД, Мађарској, Великој Британији, Немачкој. Објавио је 9 књига. Године 1977. изабран је у звање научни саветник. Редовни је професор Саобраћајног факултета од 1992.

Научни резултати и доприноси: Оригинална метода за машинско множење путем коинциденције, дата 1962., а применљива за аналогне и хибридне рачунаре. Метода је ушла у најпознатији светски "Приручник за аналојно рачунање" Korn - Korn, McGraw-Hill, 1972., str. 256.

Утврђена веза између ајдунгованих и оригиналних једначина у теорији динамичке оптимизације и начин интеграцања ајдунго-

ваних једначина. Метода је објављена у реномираном америчком часопису *Journal of the Franklin Institute* 1963. године и ушла у класични уџбеник теорије оптимизације J. Tou: *Modern Control Theory*, McGraw-Hill, 1964.

Оригинална поставка и решење задатка расподеле ресурса на оријентисаном графу. Развијен је поступак временске декомпозиције у динамичком програмирању и метод кооперативне расподеле ресурса. Ови резултати позитивно су оцењени у страниој научној литератури, нпр. прегледни рад W. Herroelen, *Operational Res. Quarterly*, Vol. 23, No. 3, str. 265. Оптимизација ресурса на мрежи обрађена је у књизи *“Специјалне методе оптимизације”*, за коју је др Петровић добио Октобарску награду Београда за математичке и техничке науке за 1978. годину.

Поставка и решавање шест задатака из области управљања транспортом. Задаци су решени користећи теорију игара са ненултом сумом, што је допринос формалном третирању делимичних конфликта у тражењу неинфериорних решења. др Петровић је добио прву Награду Научног фонда “Борис Крајгер”, 1972., за допринос у примени теорије игара.

У неколико радова публикованих у земљи и иностранству у периоду 1977-1982. Др Петровић је са својим сарадницима дао конкретне доприносе методама оптималног повишења поузданости електронских система. Проблеми су постављени као задаци математичког програмирања са врло много променљивих. Резултати су публиковани у најеминентнијем светском часопису за област поузданости, *IEEE Transactions on Reliability*, SAD, најпознатијем европском часопису за операциона истраживања, *European Journal of Operations Research* и најпознатијем америчком часопису за војне науке *Naval Logistics Research*.

Др Петровић је са својим сарадницима развио методу за оптимални диспечинг у електроенергетском систему. Метода се заснива на динамичком програмирању и адаптацији метода Лагранжевих мултипликатора у функционалном простору. Резултати су прво публиковани у иностраним часописима, а затим је др Петровић добио позив да их публикује у посебној глави књиге *“Optimization and Control of Dynamic Operational Research Models”*, North-Holland, 1982.

Рад у области анализе перформанси вишенивојских система управљања (1984.) је прво саопштен на светском конгресу за опера-

циона истраживања IFORS, Washington, 1984., а затим публикован у избору 80 најбољих, од близу 400 саопштених радова. Рад је категорисан као југословенска национална контрибуција. У раду се дефинишу и изводе формуле за перформансе сложеног хијерархијског система управљања.

Др Петровић од 1989. године води истраживачки тим који је развио први експертни систем друге генерације у нашој земљи за РС ниво SPARTA II (Spare Parts Adviser) са доменом знања у поузданости и логистици електронских система. Научни допринос је третирање неизвесности помоћу fuzzy скупова и fuzzy логике, као комбинавање хеуристике и оптимизационих алгоритама. Рад је саопштен на XII светском конгресу за операциона истраживања, Атина 1990. добио статус југословенске националне контрибуције и објавиће се у издању Пергамон-а 1991. године у селекцији 33 националне контрибуције.

“Специјалне методе у оптимизацији система”, Техничка књига, Београд, 150 страна, 1977., научна монографија за коју је аутор добио Октобарску награду Београда. Садржи компаративну анализу метода дискретне оптимизације, оригиналне доприносе и алгоритме за динамичко, комбинаторно мрежно програмирање.

“Hierarchical spare parts inventory systems”, North Holland-Elsevier, 296 страна, 1986. (коаутори: А. Шенброн, М. Вујошевић). Монографија представља први јединствен теоријски приказ сложених хијерархијских система са редундансом и залихама резервних делова за електронске системе. У књизи су дати оригинални доприноси у анализи устаљених режима неких класа стохастичких процеса и више нових оптимизационих алгоритама. Монографија је позитивно приказана и оцењена у више иностраних часописа.

Prof. Dr. Radivoj I. Petrović was born in 1933. He graduated from the School of Electrical Engineering in Belgrade in 1958, defended his MSc thesis in 1963 and was awarded Ph.D. degree at the same School in 1964. During the period 1958-61 he was employed at the Institute in Vinča, and thereafter for three decades in "Mihajlo Pupin" Institute where he went all the way from investigator, head of the laboratory to deputy director of the Institute in charge of scientific research.

Presently, he is a full professor at the School of Transportation and Traffic Engineering. He is the author of about 200 scientific papers, out of which more than a half were published in international journals, 8 scientific monographs, two of which were published abroad.

His scientific work was particularly focused on the theory of systems and operational studies. He received a number of scientific rewards and acknowledgments by Republic of Serbia, City of Belgrade and some other scientific organizations. He was the president of the European Jury for Awarding of EURO Golden Plaque for scientific achievements in the field of operational studies.

Проф. др Радивој Петровић:

Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305; 11000 - Београд
Тел. 011/3976017.

Кућа: Вранска 29; 11000 - Београд
Тел: 011/418-964

E-mail:radivoj@yubc.net

МИЛЕНА ПОКРАЈАЦ

Члан Друштва од 2002. године

Др Милена Покрајац (Станојчић), редовни професор Фармацеутског факултета Универзитета у Београду, рођена је 1948. године у Кривој Реци, Чајетина, Србија; отац Видосав, мајка Новка (Ристовић). На Фармацеутском факултету у Београду дипломирала је 1974. године са просечном оценом 9 (девет).

Од јануара 1975. године ради на Фармацеутском факултету. У звање асистента-приправника изабрана је 1975. године. Магистарску тезу из области фармакокинетице одбранила је 1978. године, а у звање асистента изабрана је исте године. Током 1978/79. боравила је у Лондону, Велика Британија. Усавршавала се у *Research Laboratory, Department of Pharmacy, Chelsea College, University of London*, под руководством Prof. Arnold H. Beckett-a. Докторску дисертацију из области метаболизма лекова и фармакокинетице одбранила је на Фармацеутском факултету у Београду 1980. године. У звање доцента изабрана је 1982. године, а од 1981. изводи наставу из предмета Фармакокинетика, који је она и увела и организовала. Маја 1988. године изабрана је у звање ванредног професора, а маја 1993. за редовног професора за предмет Фармакокинетика.

Од 1988/89. године организује и руководи специјализацијом из Клиничке фармације, као и магистарским и докторским студијама из Фармакокинетице. Учествује и у специјализацији из Фармакоинформатике. Била је ментор већег броја и члан Комисије у преко 30 специјалистичких радова, ментор 7 магистарских теза и 3 докторске дисертације из области којима се бави.

Од 1982. године до данас учествује или руководи истраживачким пројектима Министарства за науку Републике Србије. Клиничка фармакокинетика је примарна област њеног истраживачког интереса. Сарађује са многим институтима и клиничким центрима, као и са фармацеутском индустријом, као консултант за област фармакокинетика.

У лабораторији у којој је радила у Лондону поново је боравила током краћих периода 1983. и 1985. године.

Маја 1987. године боравила је код Prof. Stephen H. Curry-a, Division of Clinical Pharmacokinetics, College of Pharmacy - J. Hillis Miller Health Center, University of Florida, Gainesville, SAD (завршила специјални Универзитетски курс из клиничке фармакокинетике).

Јуна 1989. боравила је код Prof. Douwe D. Breimer-a, Department of Pharmacology and Center for Human Drug Research, Center for Bio-Pharmaceutical Sciences, University of Leiden, Leiden, Holandija, (узнавање са Центром, и истраживањима у области клиничке фармакокинетике и организацијом клиничке фармације).

Септембра 1997. године боравила је код Prof. Kamal K. Midha и Prof. John W. Hubbard, College of Pharmacy and Nutrition, University of Saskatchewan, Saskatoon, Kanada (узнавање са системом образовања и истраживањима у области фармакокинетике-метаболизма и диспозиције лекова).

Октобра 2002. године боравила је у Institute of Experimental Biopharmaceutics, Joint Research Center of the Academy of Sciences of the Czech Republic and PRO.MED.CS Praha, Hradec Kralove, Češka Republika, kod Prof. Jaroslava Kvetine.

Проф. Милена Покрајац је до сада објавила преко 200 радова из области биоаналитике, метаболизма лекова, испитивања биолошке расположивости/еквивалентности лекова, фармакокинетике и клиничке фармакокинетике. Од тога је 127 радова *in extenso*, и то: 7 поглавља у монографијама међународног значаја, 13 поглавља у монографијама националног значаја, 16 радова у водећим међународним часописима, 32 рада у међународним часописима, 1 рад је предавање по позиву на скупу међународног значаја штампано у целини, 8 радова са међународних скупова штампаних у целини, 47 радова у националним часописима, 1 рад је уводно предавање на скупу националног значаја штампано у целини, 2 рада су са националних скупова штампана у целини. Остала 74 рада су штампана у изводу, и то: 1 рад је уводно предавање на националном скупу, 58 радова у међународним часописима и 15 радова је у националним часописима.

До сада је учествовала на преко 50 међународних и домаћих конгреса и симпозијума и има преко 100 саопштења. Била је предавач по позиву на више научних и великом броју стручних скупова (Конгреси, Симпозијуми). Одржала је пленарно предавање на II Конгресу фармацеута Југославије са међународним учешћем новем-

бра 1998. године у Београду и била председник Научног одбора Конгреса. Више пута је била члан Научних и Стручних одбора Конгреса и Симпозијума.

Аутор је уџбеника *Фармакокинеџика* за студенте фармације (1996. и 2002.), и приручника *Фармакокинетика* за вежбе из овог предмета (1995. и 2001.). Коаутор је *Практикума за фармацеуџску хемију* за студенте фармације и уџбеника за средњу фармацеуџску школу у више издања.

Члан је Редакцијских одбора часописа: *Acta Pharmaceutica Jugoslavica*, до 1992.; Архив за фармацију; *Pharmaca Jugoslavica*; *Archives of Toxicology, Kinetics and Xenobiotics Metabolism*. Била је главни уредник часописа Архив за фармацију.

Члан је или је била члан више организација и тела: Фармацеуџског друштва Србије (ФДС), Друштва фармаколога Југославије (ДФЈ), Српског лекарског друштва (СЛД), Републичке стручне Комисије за фармацеуџску делатност, Комисије Националног Центра за нежељена дејства лекова, Међународног удружења фармацеута (FIP), Међународног удружења за информације о лековима (DIA), Европског удружења клиничких фармацеута (ESCP), Међународног удружења за проучавање ксенобиотика (ISSX), Југословенске делегације у Комисији за европску фармакопеју при Савету Европе, Савезне Комисије за лекове, Одбора за медицинске науке Министарства за науку и технологију Републике Србије. Експерт је Савезног секретаријата за развој и науку у области Фармација - фармакокинетика, клиничка фармакокинетика, биоаналитика.

Била је председник Катедре за медицинску биологију, а сада је управник Института за фармакокинеџику Фармацеуџског факултета у Београду, чији је оснивач.

Добитник је Признања Апотекарске установе Београд 1997. год. (25 година Установе) и Златне плакете Фармацеуџског факултета у Београду 1999. год. (60 год. Факултета).

Проф. др Милена Покрајац

Кућа: Булевар краља Александра 44

тел: 32-444-34, факс 2546-526

Посао: Фармацеуџски факултет, Војводе Степе 450, Р. факс 146

тел. 39-70-379, факс 39-72-840; Моб: 063-322-161

E-mail: milena.pokrajac@pharmacy.bg.ac.yu

Prof. Milena Pokrajac (Stanojčić) was born in Kriva Reka, Serbia, Yugoslavia in 1948. She graduated from the Faculty of Pharmacy, University of Belgrade in 1974, and received MSc and PhD degrees in Pharmacokinetics in 1978, and in 1980, respectively. At the Faculty of Pharmacy she began in 1975, where she was elected assistant professor in 1978, lecturer in 1982, associate professor in 1988 and professor of Pharmacokinetics in 1993, the subject which she introduced in Pharmacy studies with us. Since 1989 she is a leader of postgraduate studies in Pharmacokinetics, and specialization in Clinical Pharmacy. From 1982 she has been leading and taking part in Research Projects financed by Ministry of Science of the Republic of Serbia.

During 1978/79 she was at Research Laboratory, Dept. of Pharmacy, Chelsea College, University of London (Prof. A.H.Beckett). She has also been visiting scientist at: Chelsea College, London, 1983 and 1985; Division of Clinical Pharmacokinetics, Gainesville College of Pharmacy, University of Florida, USA, 1987 (Prof. S.H.Curry); Center for Bio-Pharmaceutical Sciences, Leiden University, The Netherlands, 1989 (Prof. D.D.Breimer); College of Pharmacy and Nutrition, University of Saskatchewan, Saskatoon, Canada, 1997 (Prof. K.K.Midha & Prof. J.W.Hubbard); Institute of Experimental Biopharmaceutics, Joint Research Center of the Academy of Sciences of the Czech Republic and PRO.MED. CS Praha, Hradec Kralove, 2002 (Prof. J.Kvetina).

She has published over 200 papers (127 are in extenso) in the field of bioanalysis, drug metabolism, bioavailability/ bioequivalence, pharmacokinetics and clinical pharmacokinetics, most of them in international journals. She has also given many lectures at international and national scientific Congresses and professional Symposia, and was president of the Scientific Board and plenary lecturer of the II Yugoslav Congress of pharmacists with international participation (Belgrade, 1998). Prof. Pokrajac has published four books in several editions, and is the author of Pharmacokinetics-Handbook, 1995 and 2001 and Pharmacokinetics-Textbook, 1996 and 2002. She is a member of Editorial Boards of several journals and was the editor of Archives of Pharmacy. She is a member of a number of national and international professional societies, and committees. Prof. Milena Pokrajac has been awarded by Belgrade Pharmacists Institution, and by the Faculty of Pharmacy (gold acknowledgment). She founded Department of Pharmacokinetics at Faculty of Pharmacy in Belgrade in 1992, and she has been Head of it since then.

ЈОРДАН П. ПОП-ЈОРДАНОВ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1969. ГОДИНЕ

Др Јордан Поп-Јорданов, академик, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1925. године у Великом Градишту, од оца Петра и мајке Софије Кошевалиске. Гимназију је учио у Пожаревцу и Штипу. Завршио је Филозофски факултет у Скопљу (Група за филозофију, 1956.) и Електротехнички факултет у Београду (Одсек за техничку физику, 1960.), где је стекао и докторат техничких наука.

Био је на стручном усавршавању у Лондону (General Electric Company, 1960. године) и Москви (Институт за теоријску и експерименталну физику, 1962. године).

У периоду 1960.-1970. године радио је у Институту за нуклеарне науке у Винчи, где је био научни и виши научни сарадник. У Институту у Винчи је под његовим руководством израсла група младих доктора наука позната код нас и у свету по својим научним резултатима.

Године 1969. изабран је за дописног члана Македонске академије наука и уметности (МАНУ), а 1974. за редовног члана. Јануара 1971. прелазни на Електротехнички факултет у Београду, најпре како ванредни, а затим (од 1976.) као редовни професор, све до пензионисања 1984. године. Исте године изабран је за председника МАНУ, на којој дужности остаје до краја 1991.

Сада је директор Истраживачког центра за енергетику, информатику и материјале МАНУ, и председник Македонског националног комитета Светског савета за енергију.

Био је између осталог председник Научног већа Института у Винчи, декан Електротехничког факултета у Београду и главни уредник часописа "Техничка физика". Поред Македонске академије наука и уметности, члан је Њујоршке академије наука, Међународне академије наука, Европске академије наука и уметности и Медитеранске академије, као и Америчког физичког друштва,

Међународног друштва за сунчеву енергију, Међународног друштва за неутронску регулацију, Савета Римског клуба за будућност Европе и почасни члан Светске иновационе фондације.

На редовним и постдипломским студијама на Електротехничком факултету држао је наставу из атомске и статистичке физике, енергетске микрофизике и квантне електродинамике. На истом факултету оснива и постдипломски смер за сунчеву енергију, први у земљи из ове проблематике. Предавао је и на постдипломским студијама на Природно-математичком и Филозофском факултету, као и у Центру за мултидисциплинарне студије Београдског универзитета.

Основне научне области у којима је радио су: неутронска и реакторска физика, неklasична енергетика, технолошки ризици и филозофија природних наука. Сада се претежно бави фотоволтаичним изворима енергије и квантном неуродинамиком.

Објавио је уџбенике “*Неравнотежна стајистичка физика*” (1981.) и *Квантна електродинамика*” (1983.). Аутор је или коаутор око 200 научних радова од којих је две трећине објављено у иностранству. Њихови резултати су коришћени у многим страним чланцима, монографијама и докторским тезама.

Добитник је већег броја домаћих и иностраних награда и признања за научна достигнућа.

Карактеристични радови: Термализација неутрона в хетерогеном реакторе, Analytical investigation of thermal neutron fields in heterogeneous media, Advances in local nuclear fuel burn up physics, On evaluation risk from energy technologies, O prirodni mikročestica, The modern natural sciences and philosophy, Brain drain in energy and informatics, Holistic approach to environmental risks from various energy options and some response measures, Psychosomatic technological risk & its assesment and management, Quantum models of thin films for advanced photovoltaic technology, Exploring the quantum concept of memory.

Учествовао је на међународним научним скуповима у двадесетак земаља Европе, Америке и Азије, најчешће као позвани референт. Био је рецензент међународних научних часописа и референт за избор професора на иностраним универзитетима.

Током више од две деценије рада рада у Институту за нуклеарне науке у Винчи и на Електротехничком факултету у Београду руководио је бројним домаћим и иностраним научним пројектима из техничке физике и енергетике.

У Македонској академији наука и уметности сада ради са групом одабраних младих истраживача као руководилац неколико домаћих и иностраних пројеката из енергетског моделирања, соларног електрицитета и квантне неуродинамике. Говори десетак језика, од којих неколико светских (енглески, француски, руски, немачки и есперанто).

Најважнији научни доприноси: аналитички прилаз решавању проблема термализације неутрона у хетерогеним срединама, у свету прихваћен под називом “метод Поп-Јорданова”; генерализација третирања спектралних и кинетичких карактеристика поља термалних неутрона; интерпретација дуализма микрочестица периодичним својствима материје; развој природнонаучног концепта интеракције онтолошких, гносеолошких и аксиолошких компонената; увођење мултидимензионалне репрезентације енергетских и других технолошких ризика; идентификација канализованих стања у квантним моделима танких слојева; примена квантне електродинамике на соларне ћелије и динамику мозга.

Prof. Dr Jordan Pop-Jordanov was born in 1925 in Veliko Gradište. He graduated from the Faculty of Philosophy in Skopje (1956) and also from the Faculty of Electrical Engineering in Belgrade (1960) where he received his D.Sc. degree in engineering sciences (1964).

From 1960 to 1970 he was employed as a researcher at the Institute of Nuclear Sciences Vinca-Belgrade, being for the last two years the chairman of the Scientific Council of the Institute. In the period 1971-84 he was the professor at the Faculty of Electrical Engineering in Belgrade, being also the Dean of the Faculty from 1977 to 1979.

In the year 1984 he was elected the President of the Macedonian Academy of Sciences and Arts in Skopje where he served till the end of 1991. Since 1994 he is the Director of the Research Center for Energy, Informatics and Materials of the Macedonian Academy of Sciences and Arts.

He is a member of the New York Academy of Sciences, International Academy of Sciences, European Academy of Sciences and Arts, Mediterranean Academy, American Physical Society, International Society for Solar Energy, International Society for Neuronal Regulation and Club of Rome Council for the Future of Europe, as well as the, as well as the Honorary Member of the World Innovation Foundation.

His main fields of professional interest included: neutron and reactor physics, renewable energy, technological risks, quantum neurodynamics and philosophy of natural sciences. He published the textbooks: Non-equilibrium Statistical Physics (1981) and Quantum Electrodynamics (1983). He is the author or co-author of about 200 papers, where about two-thirds were published in international journals and books.

Проф. др Јордан Поп-Јорданов:

Кућа: Орце Николов 75; 91000 - Скопје, Македонија

Тел. (389 91) 238-338.

E-mail: jppj@manu.edu.mk.

ВЕЉКО Н. ПОТКОЊАК

Члан Друштва од 1999. године

Др Вељко Поткоњак, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1951. године у Београду од оца Небојше Поткоњака и мајке Милице Поткоњак, рођене Булат. Дипломирао је 1974. године на Електротехничком факултету у Београду. Магистрирао је 1977., а докторирао 1981. године на истом факултету.

Од 1975. године Вељко Поткоњак је запослен на Електротехничком факултету у Београду и то: од 1975. до 1985. у звању асистента; од 1985. до 1990. у звању доцента (за област роботика); од 1990. до 1995. у звању ванредног професора; а 1995. је изабран у звање редовног професора.

Професор Вељко Поткоњак је предавао и на Електронском факултету у Нишу и на Техничком факултету у Чачку.

Годину 2000. и прву половину 2002. провео је као гост на National Technical University of Athens, а у исто време је предавао и на American University of Athens. Радио је као консултант-експерт за научне и просветне власти у земљи, као и за домаће и стране фирме.

Члан је Научног друштва Србије од 1999. године и Инжењерске академије Југославије од 2002. Од 1995. руководи секцијом Роботика при ЕТРАН-у. Био је члан великог броја организационих и програмских одбора домаћих и међународних конференција. Вељко Поткоњак је добитник (у групи аутора) Теслине награде за 1985. годину.

Вељко Поткоњак је писао рецензије за међународне часописе: IEE Transactions on Robotics and Automation, IEEE Transactions on Systems, Man and Cybernetics, Dynamics and Stability of Systems, Robotics and Autonomous Systems (Elsevier), Intelligent and Robotic Systems (Kluwer), Robotics and CIM, Mechanism and Machine Theory (IFToMM); као и за домаће часописе и монографије, међународне и домаће конференције и домаће научне и технолошке пројекте.

- Монографије и поглавља у књигама: укупно 3 међународне научне монографије, 2 поглавља у међународним приручницима и неколико књига и уџбеника у земљи. Издава се следеће:

1. М. Vukobratović, V. Potkonjak, *Dynamics of Manipulation Robots*, (монографија), Springer-Verlag, Берлин, (1982.), (320 страница). Ова монографија је преведена на јапански (1986.) и на кинески (1990.).
2. М. Vukobratović, V. Potkonjak, *Applied Dynamics and CAD of Manipulation Robots*, (монографија), Springer-Verlag, Берлин, (1985.), (305 страница).
3. М. Vukobratović, V. Potkonjak, Chapter 20: *Dynamics*, in Section: *Robotics, Mechanical Systems Design Handbook*, CRC Press, 2001. (36 страница)
4. М. Vukobratović, V. Potkonjak, K. Inoje, M. Takano, Chapter 21: *Actuators and CAD of Robots*, in Section: *Robotics, Mechanical Systems Design Handbook*, CRC Press, 2001. (34 странице)
5. М. Vukobratović, V. Potkonjak, V. Matijević, *Dynamics of Robots with Contact Tasks*, (монографија), Kluwer Academic Publ., 2003, (248 страница).

- Радови у међународним часописима - укупно 52 рада.
 - Радови на међународним конференцијама - укупно 25 радова
 - Радови у домаћим часописима - 2; и на домаћим конференцијама - 18.
- Радови В. Поткоњака су у међународним публикацијама цитирани 97 пута, према званичним информацијама (Citation Index).
- Научно-истраживачки и развојни пројекти - укупно 8, од којих је на 5 пројеката или тема био руководилац.
 - Комерцијални пројекти - 3 (руководилац на сва три), и 5 консултантских студија за наручиоце из земље (2) и иностранства (3).

Овде је дат сажети, систематизовани приказ главних резултата рада проф. Вељка Поткоњака, који представљају оригиналне научне доприносе. Такође се помињу и кључна стручна достигнућа.

В. Поткоњак је започео свој истраживачки рад учествујући у развоју алгоритама за састављање математичких модела робота помоћу рачунара. Из тог периода треба истаћи два нова алгорита, један базиран на Лагранжевим једначинама и други на Апеловим једначинама. Том приликом су по први пут искоришћене Лагранжеве једначине за описивање динамике робота.

Следећи корак у разради динамике робота био је увођење ограничења на кретање завршног уређаја и извођење одговарајућих динамичких модела. Ово је такође био потпуно нов резултат. Даље је следило учешће у изучавању контактних задатака са динамичком околином.

Истраживања динамике робота, укључујући њихове погонске системе, водило је развоју концепта, алгоритама и програмског решења за рачунарско пројектовање робота. Развој CAD система значајан је по томе што је урађен 1985. године, далеко пре других истраживачких центара (Универзитет у Токију следио је ова истраживања и завршио свој систем тек 1993.).

Рад на проблемима редувантних робота резултирао је разрадом концепта дистрибуираног позиционирања који, користећи биомеханичке аналогije при планирању кретања, омогућава већу флексибилност у коришћењу робота.

Даља разрада човеколиког понашања робота водила је ка упоредној анализи понашања биомеханичких и роботских система у карактеристичним људским и роботским задацима. Такође је постављен концепт вештина за решење инверзне кинематике и управљање у директној грани.

Истраживања у области тзв. активних система довела су до формулисања оригиналног концепта система са променљивом геометријом.

Комерцијални пројекти су представљали комплетан развој (од идеје до комерцијализације) лабораторијске опреме која се већ више година користи на неколико места.

Проф. др Вељко Н. Поткоњак
Електротехнички факултет, Булевар краља Александра 73;
11000 - Београд,
тел. 011-3370-164 ; 011-3218-318; факс. 011-3248-681
Кућа: Устаничка 149, 11000 - Београд
тел. 011 4890-842
E-mail: potkonjak@yahoo.com

Veljko N. Potkonjak, Professor of Electrical Eng., Dipl.Ing. (1974), M.Sc. (1977), Ph.D. (1981).

Statement of interest: Robot Dynamics and CAD; Biomechanics, Humanoids. "Active systems". Education (methods, equipment, e-learning).

Academic career: Faculty of Electrical Eng., University of Belgrade, Serbia: 1995-present Professor; field: Robotics ; 1990-1995 Associate Professor ; 1985-1990 Assistant Professor ; 1974-1985 Teaching and research assistant. National Technical University of Athens, Greece: 2000, 2002 Researcher Visitor, Intelligent Robotics and Automation Lab. The College of Southeastern Europe - The American University of Athens, Greece: 2000, 2002 Professor; fields: Mathematics, Mechanics, Robotics. Faculty of Electronics, Univ. of Niš, Serbia: 1990-1999 Professor. Technical Faculty in Čacak, Univ. of Kragujevac, Serbia: 1996-1999 Professor.

Publications: books, monographs and book chapters: Three research monographs: two of them published by Springer-Verlag (in English) in 1982 and 1985 (one has been translated into Japanese and Chinese); and the third published by Kluwer Academic Publ. (in English) in 2003. Two chapters in Mechanical Systems Design Handbook (CRC Press), 2001. Five books and textbooks in the field of robotics and automation (in Serbian). Editor of robotics chapters in Proc of ETRAN for 1995-2003. International journal papers: 52 papers. Papers in Serbian journals: 2. Papers at international conferences: 25. Papers on former Yugoslav conferences : 18.

Professional. Funded Research: 8 projects (heading 5). Commercial Projects: heading 3 projects. Other Activities: Consulting (various). Representative for products of INTELITEK (Eshed Robotec) and EMCO for Serbia and Montenegro, 2002-present. Member of the expert groups (Council for technological development of the Republic of Serbia; Ministry of Education, Republic of Serbia). Organizations: Serbian Scientific Society, member since 1999; Yugoslav Academy of Engineering, since 2002; Yugoslav Committee for ETRAN, Head of Section for Robotics and FMS (1995-present).

Professor Potkonjak was granted Award "Nikola Tesla" (in a group of five scientists), Contribution to the science, Tesla Foundation, in 1985.

ЈАГОШ М. ПУРИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Јагош Пурић, редовни професор Физичког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1942. године у Коврену од оца Мила и мајке Голфије, рођене Фуртула. Гимназију је завршио у Бијелом Пољу. Дипломирао је 1965. године, магистрирао 1969. на Групи за физику Природно математичког факултета у Београду, где је и докторирао 1972. године у области физичких наука. Од 1965. до 1967. године био је професор физике у Гимназији у Бијелом Пољу.

На ПМФ-у у Београду ради од 1967. године као асистент где је за доцента биран 1973., за ванредног професора 1981., а за редовног професора 1984. године. Студентима физике, хемије, математике, механике и биологије предавао је више предмета: Општи курс физике, Физичку механику, Физику атома, Електро-магнетизам и примењену спектроскопију. Сада предаје Физику атома и Примењену спектроскопију на Физичком факултету.

Као постдокторски стипендиста Међународне агенције за атомску енергију у Бечу (ИАЕА) радио је 1973/74. у Лабораторији за физику плазме и термонуклеарну физику у Culham-у у Енглеској.

Научна делатност проф. Пурића везана је за области физике атома, физике и спектроскопије плазме, физике фузионе плазме и физике ласера. До сада је објавио више од 160 научних радова од чега преко 60 у водећим међународним часописима. Његови радови су цитирани у међународној научној литератури више од 700 пута. Већина ових радова посвећена је експерименталном одређивању Штаркових параметара спектралних линија у плазми. Осим великог броја значајних експерименталних резултата развио је и оригиналну методу за мерење помераја спектралних линија у плазми услед Штарковог ефекта. Такође, дао је значајан допринос за утврђивање постојања зависности Штаркових параметара спектралних линија од параметара атомске структуре, као што су главни квантни број, редни број елемента, наелектрисање остатка емитера (које види електрон у плазми), а посебно потенцијала јонизације са горњег нивоа датог

прелаза линије. Из ове последње зависности могуће је предвидети, са довољном тачношћу, Штаркове ширине и помераје још неиспитиваним линија, а на основу постојећих, било експерименталних било теоријских података, за групе линија унутар мултиплета, супермултиплета, спектралне серије, низа прелаза, изоелектронске и изонуклеарне секвенце, истог прелаза унутар хомологне групе емитера и сл. Тим својим пионирским радом створио је нову област истраживања регуларности унутар Штаркових параметара, за којом посебан интерес постоји у астрофизици. Иначе, значај познавања Штаркових параметара лежи у могућности дијгностике плазме на основу њиховог мерења. Плазма је четврто стање материје и медијум за контролисану термонуклеарну фузију - најамбициознији научни подухват за решење енергетске кризе човечанства крајем прошлог и почетком овог века.

Професор Пурић је учествовао на бројним међународним и домаћим научним конференцијама са саопштењима, а на XV и XXI Међународној конференцији о феноменима у јонизованим гасовима (ICPIG) Шестом симпозијуму о физици јонизованог гаса (SPIG), Првој југословенској конференцији о облицима спектралних линија (YUCSLS), Другој међународној конференцији о физици и технологији плазме (PPPT-2) 1997. године и Другом југословенско-белоруском симпозијуму о физици и дијагностици лабораторијске и астрофизичке плазме (PDP-2) одржао је уводна предавања.

Био је члан Међународног научног комитета ICPIG-а од 1985. до 1991. године и председник тог Комитета од 1989. до 1991., председник Научног комитета XVIII SPIG-а од 1994. до 1996. и Научног и организационог комитета Друге југословенске конференције о облицима спектралних линија (II YUCSLS) од 1995. до 1997. године. Од 1996. године члан је Међународног научног комитета PPPT.

Аутор је више уџбеника и збирки задатака. Више година руководи радом Лабораторије за спектроскопију плазме Физичког факултета, у оквиру које је реализовао више научних пројеката из физике плазме. У оквиру једног од таквих пројеката под његовим руководством, а у заједници са Институтом за физику изграђен је извор плазме звани Плазма фокус, на коме су отпочела истраживања феномена контролисане термонуклеарне фузије у плазми у нашој земљи. Развио је врло успешну сарадњу са Лабораторијом у Culham-у, у Енглеској, Опсерваторијом у Меудону код Париза, Институтом за молекулску и атомску физику Националне академије Белорусије у Минску, са Институтом за

ласерско инжењерство Универзитета у Осаки и Институтом за фузионе науке у Нагоји у Јапану и многим другим. У Меудону (код Париза), Осаки и Нагоји држао је предавања по позиву.

У Центру за науку и технолошки развој у Београду чији је директор, у оквиру сарадње са Националном академијом наука Белорусије од 1999. г. под руководством проф. Пурића реализује се пројекат изградње најсавременије варијанте двостепеног јакострујног квазистационарног плазма акцелератора за стварање плазма снопова велике брзине и густине енергије. Први пут у свету заједно са белоруским колегама коришћењем ових снопова плазме добијене су субмикронске структуре на површини монокристала силицијума.

Руководио је израдом више докторских и магистарских радова. Његови докторанти, међу којима и они из иностранства, постали су истакнути истраживачи у поменутиим научним областима. Својим међународним научним угледом допринео је укључивању Југославије у Европску истраживачку рачунарску мрежу (EARN) и преко ње у BITNET претече данашњег INTERNET-а.

На Универзитету у Београду обављао је многе одговорне дужности: шеф Катедре за физику атома и молекула, управник Института за физику ПМФ, управник и декан Одсека за физичке и метеоролошке науке, продекан и декан ПМФ, члан Скупштине и Савета Универзитета у Београду и ректор Универзитета у Београду. Поред тога био је и председник Скупштине Републичке заједнице науке Србије и одборник Скупштине града Београда. Добитник је Октобарске награде града Београда за науку 1973. године и награде Института за физику за 1971. године. Награду Савеза студената Универзитета у Београду "Четврти април" добио је као студент 1964. г., као асистент (1968) и као редовни професор (1985). Члан је Научног друштва Србије од 1996. године, а од 1998. до 2002. године био је секретар Одељења природно-математичких наука.

Проф. др Јагош Пурић
Физички факултет, Студентски трг 16; 11000 -Београд
Тел. 381 11 32 82 619; факс. 381 11 630 152
Центар за науку и технолошки развој, Обилићев венац 26,
11000-Београд; Тел/Факс:+381 11 32 82 582
Кућа: Панчићева 2, 11000-Београд,
E-mail:jpuric@sezampro.yu

Prof. Dr. Jagoš Purić was born in 1942 in Kovren. He graduated in 1965 from the University of Belgrade, Faculty of Natural Sciences and Mathematics, at the Department of Physics. He received his M.Sc. and Ph.D. degrees in 1969 and 1972, respectively. He was elected Assistant Professor in 1973, Associated Professor in 1981, and Professor in 1984. Prof. Purić scientific work is related to the Atomic Physics, Plasma Physics and Plasma Spectroscopy, Fusion Plasma Physics and Laser Physics. He participated at many international and domestic scientific conferences presenting his papers and having invited lectures.

He is the author of several textbooks and exercise manuals. He has published more than one hundred and sixty scientific papers including more than sixty in the leading international journals. His publications have been cited in the international literature more than seven hundred times. A majority of the papers have been devoted to the experimental studies of Stark parameters of special lines in plasma; and theoretical evaluation of Stark parameters dependences on different atomic structure parameters of the emitters such as effective quantum number of the transitions, rest core charge of the emitter (seeing by the electron undergoing transition); nuclear charge number and upper level ionization potential within multiplets, supermultiplets, transition arrays, isoelectronic and isonuclear transition sequences and homologous groups of the elements.

He was the Head of the Laboratory for Plasma Spectroscopy at the Faculty of Physics where several projects in the field of plasma physics have been realized under his leadership. Since 1999 he has been in charge of Project for construction of two-stage quasi stationary plasma accelerator in the Center for Science and Technology Development in Belgrade in the collaboration with Institute of Molecular and Atomic Physics of National Academy of Science of Belarus. He was also mentor to numerous MSc and PhD theses. He cooperated with a number of laboratories in England, France, Japan and Belarus. His international reputation as a scientist contributed to the inclusion of Yugoslavia in the European Academic Research Network - EARN, and then to the BITNET, as the predecessors of INTERNET.

Prof. Purić was awarded with the October Prize of the City of Belgrade for science in 1973, and the annual Prize of the Institute of Physics in Belgrade in 1971. He has been a member of the Serbian Scientific Society since 1996. He served as the Secretary of the Natural Science Department of the Society from 1998. to 2002. He was the Rector of the University of Belgrade from 1998. to 2001.

МИЛОВАН В. РАДОВАНОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1974. ГОДИНЕ

Др Милован Радовановић, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1931. године у Скопљу, од оца Војислава и мајке Вукосаве Пилетић. Основну и нижу музичку школу учио у Скопљу. Матурирао је у III мушкој реалној гимназији у Београду 1949. године. Студирао географију на Природно-математичком факултету у Београду и дипломирао 1955. године.

Изабран је за асистента за геоморфологију на Катедри за географију Природно математичког факултета 1957. године. Докторску дисертацију из географских наука под насловом *Призренски Подгор-Антропогеографска ситуација*, одбранио је на Катедри за географију Природно математичког факултета, 1962. Године 1963. изабран је за доцента за предмет Антропогеографија, за ванредног професора Природно математичког факултета у Београду 1971. а 1980. године изабран за редовног професора Архитектонског факултета у Београду за предмет Урбани системи, као и за научног саветника у СДИ IDN, и за редовног професора у Центру за мултидисциплинарне студије Београдског универзитета, смер заштита и унапређење животне средине са демографијом. У СДИ IDN је радио до 1987., када је прешао на рад у Географски институт "Јован Цвијић" САНУ, где је пензионисан 1996. године. Од 1997. је редовни професор на Одску на географију Природно математичког факултета у Бања Луци.

И после престанка сталног радног односа са Природно математичким факултетом, односно Географским факултетом у Београду, проф. Радовановић је све време до данас активно учествовао у његовом раду кроз постдипломске студије и у комисијама за оцену и одбрану магистарских и докторских теза.

Био је шеф Катедре за географију и управник Географског института Природно математичког факултета 1966/67; продекан

Природно математичког факултета 1971-1975; члан Савета Архитектонског факултета; управник Центра за демографска истраживања Института друштвених наука 1985/86; председник Научног већа IDN; директор Географског института САНУ и руководилац Одељења друштвене географије; члан Етнографског одбора САНУ у једном мандадном периоду; члан Међу-одељенског одбора САНУ за проучавање Косова и Метохије.

Године 1963. био је на Географском факултету МГУ у Москви и на Геолошко-географском факултету Универзитета у Тбилисију; по позиву МГУ, 1967. држао је предавања о становништву Југославије; у Минхену 1969., као члан делегације Просторног плана Србије води преговоре са Баварском владом о функционалној интеграцији Подунавља; у Москви 1977., по позиву Савета за истраживање производних снага при ГОСПЛАН-у СССР, као и 1970. у Пољској, у оквиру сарадње Универзитета "Адам Мицкијевич" у Познању и Београдског Универзитета, учествоје у преговорима.

Проф. Радовановић је руководио израдом 16 докторских дисертација из географских наука. Такође, је руководио или учествовао у комисијама за оцену и одбрану 40 магистарских радова из географије, демографије, урбанизма, просторног планирања и заштите животне средине. Иницијатор је и организатор пост-дипломских студија из науке о становништву на Природно математичком факултету у Београду и један од иницијатора пост-дипломских студија из Заштите и унапређења животне средине за демографијом у ЦМС.

Проф. Радовановић је до сада објавио 112 научних радова, од којих 28 студија и расправа монографског карактера из следећих области: теорија и методологија географије; теорија животне средине; антропогеографија, етногеографија, демографија, политичка географија и геополитика; просторно и урбанистичко планирање; урбана географија; геоморфологија. Од тога је 14 монографија и 17 осталих научних радова посвећено антропогеографским, демографским и политичко-географским проблемима Косова и Метохије. Из ове групе радова помињемо следеће: *Становништво Призренској Подјора*, Гласник Музеја Косова и Метохије, Приштина, 1965; *Косово и Метохија у Републици Србији и Савезној Републици Југославији*, Ваљево, 1993; *Косово и Метохија као географска и етнокултурна целина Републике Србије, Савезне Републике Југославије и Југословенске*

Европе, Едисија "Етнички простор Срба", књига 1, Географски факултет, 1993. Исто дело објављено је на енглеском језику у књизи "The Serbian Question in The Balkans", University of Belgrade - Faculty of Geography, 1995; - *Антропогеографске и етнодемографске особености шарпланинских жупа Горе, Опоља и Средске, Срби и Албанци и остали етнички групи на Косову и Метохији са освртом на појаве међуетничке флорантност и њихову условљеност*, "Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама". *Десрбизација и албанизација Косовско-метохијске Старе Србије* - Архив за правне и друштвене неуке, књ. ЛИВ, бр. 3 Београд 1998. стр 3-39. *Југословенска Србија* - континуитет кризе и могући исходи (један од аутора) *Пос. издање Института за геополитичке студије*, књ. 5, Београд 2001. 84 стр. *Goranes, Muslims and Turks in the Šar (Šar) Mountain župes (parishes) of Serbia*, Serbian Academy of Sciences and Arts, Belgrade, 2002. р. 7-22. *Етнички и демографски процеси на Косову и Метохији*, Liber Press, Београд, 2004. стр. 668.

Проф. Радовановић је руководио израдом 10 НИ пројеката, од којих су два посвећена шарпланинском региону Косова и Метохије: Сирињска жупа и Шарпланинске жупе Гора, Опоље и Средска.

Проф. Радовановић је био председник организационих комитета 10 научних скупова националног значаја, од којих је један изведен у организацији Научног друштва Србије: *Актуелни проблеми демографског развоја у Србији*, Аранђеловац, 1982. Био је председник Организационог комитета Првог међународног Југословенског симпозијума о становништву (Охрид, 1973). Учествовао је са рефератом на преко 30 осталих научних скупова.

Члан је Српског географског друштва (од 1949); члан Географског друштва Републике Српске (од 1993); члан Статистичког друштва Србије; члан Савеза демографа Југославије; Member of the National Geographic Society (1992), Washington, USA; почасни члан Географског друштва Македоније.

Признања: Октобарска награда Београда 1974. године за рад на Историји Београда; Златна плакета и Повела Универзитета "Кирил и Методиј" у Скопљу; Медаља Јована Цвијића, додељена 1991. године.

Prof. Dr. Milovan Radovanović was born in 1931 in Skopje. He graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics in Belgrade at the Department of Mathematics in 1955. In 1957 he was elected assistant professor, in 1963 associate professor, in 1971 extraordinary professor, while since 1980 while has been full professor and Scientific advisor.

He was Head of the department of Geography and Head of the Institute of Geography of the Faculty of Natural Sciences and Mathematics, Head of the center of Demographic Studies of the Institute of Social Sciences and director of the Serbian Academy of Sciences and Arts Institute of Geography "Jovan Cvijić". He published 88 scientific papers in the field of theory and methodology of geography, environmental theory, antropogeography, etnogeography, demography and urban geography.

He was particularly focused on problems associated with population growth and political geography of Kosovo and Metohija. He was a mentor of 16 Ph.D. theses in the field of geography, demography and etnogeography. He organized 10 scientific meetings of national and international importance.

He initiated collaboration between the Faculty of Geography in Belgrade and Serbian Academy of Sciences and Arts Institute of Geography "Jovan Cvijić" with numerous universities and other scientific institutions throughout the former USSR and Poland Faculty of Geography in Moscow, University of Tbilisi, University of Warsaw, Krakow and Poznan. He was decorated with the medal of Jovan Cvijić, one of the most distinguished European rewards for the achievements in the field of geography and related sciences.

Проф. др Милован Радовановић:
Кућа: Др Ивана Рибара 194/В
Тел. 011/176-2935

БОРИВОЈЕ М. РАДОЈИЧИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1977. ГОДИНЕ

Др Боривоје Радојичић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, у пензији, рођен је 1919. године у Велесу. Србин, православне вере. Отац Миливоје, правник, председник суда, мајка Стана Бујошевић, домаћица, обоје из Ужица. Гимназију је завршио у Скопљу 1938. године и исте године започео студије на Медицинском факултету у Београду. Дипломирао, после прекида за време окупације, 1948. године. Учествовао у рату на сремском фронту. Специјализацију неуропсихијатрије завршио 1954. и исте године као стипендиста владе Србије проводи годину дана на последипломским студијама у Лондону, на Institute of Neurology National Hospital Queen Square, где је завршио свој рад "Субдурални хематоом раној дејинињсјива" који је рађен на материјалу болница Atkinson Morley и Hammersmith Hospital. По дозволи декана Института користио је библиотеке те установе и Royal Society of Medicine.

За асистента је изабран 1954. године, за доцента 1960, за ванредног професора 1965. а за редовног 1971. године. Крајем 1957, у сарадњи са родитељима оболеле деце, оснива Друштво за помоћ деци са церебралном парализом, а једну годину касније оснива Центар за церебралну парализу у Београду уз помоћ градских власти. Исте године организује прво Одељење за децу неуропсихијатрију за децу и омладину, које је касније постало прва Клиника за неуропсихијатрију за децу и омладину у овом делу Европе. Три године касније (1960) са родитељима ментално ретардиране деце оснива Друштво за помоћ које је развило сарадњу лекара са психолозима и дефектолозима и бољи увид медицине у организацију и руковођење специјалним установама.

На клиници којом руководи, организује Диспансер и патронажну службу за дистрофичаре, а као члан управа удружења дистрофичара Београда и Србије, руководи организовањем и управљањем Центра за дистрофичаре Новопазарска бања, која је постао установа за продужно лечење ове категорије болесника.

Покренуо је питање стварања посебне установе за дијагностику и лечење цереброваскуларних болести и добио од декана Медицинског факултета задатак за израду елабората о организацији такве установе. На основу тога је отворен центар за цереброваскуларне болести и кардиологију, који је касније постао специјална болница. Као члан Иницијативног одбора и Матичне комисије за оснивање Дефектолошког факултета учествовао је у изради наставног плана и раду факултета.

Као члан делегације Министарства здравља, у Кувајту је одржао низ предавања 1969., после чега је уследио позив Емирата да организује неурологију за време двомесечног боравка 1971/72. године у тој земљи.

Поред сталног рада у функцији наставника Медицинског факултета у Београду, био је и професор на Стоматолошком факултету у Београду и Нишу, као и на Дефектолошком факултету у Београду. Био је директор Клинике за неуропсихијатрију за децу и омладину, директор Центра за церебралну парализу, Центра новопазарске бање и Центра за менталну хигијену при неуроаудиолошком одељењу.

На препоруку декана, Института за неурологију у Лондону добио је позив од оснивача Америчке академије за неурологију, професора Бакера, да ради на клиници у Минеаполису, САД, где је затим радио годину дана (1960/61) на истраживањима у области мултипле склерозе и цереброваскуларних болести. Пет година касније, после нострификације дипломе, добија позив да на истој клиници ради као виситинг професор у настави са лекарима на специјализацији и као лекар клинике са пуним овлашћењима.

Од 1981. године је један од 30 почасних чланова Америчке Академије за неурологију. Почасни је члан Друштва неуролога, психијатара и неурохирурга Бугарске, члан је редакционих одбора више медицинских часописа, члан Научног одбора Венецијанског неуролошког симпозијума и Југоисточно-европског друштва за неурологију и психијатрију са седиштем у Солуну и Грацу. Председник је Неуропсихијатријске секције СЛД-а у два мандата, оснивач је и први председник Секције за неуропсихијатрију за децу и омладину, оснивач је и први председник Савеза друштава за неуропсихијатрију развојног доба СФРЈ, доживотни је почасни председник истог Савеза. Доживотни је почасни председник Друштва за помоћ

недовољно ментално развијеним особама и Друштва дистрофичара Србије. Био је организатор и председник Првог конгреса за неурологију и психијатрију развојног доба 1969. године.

Члан је Научног друштва Србије од 1977. године, а за почасног члана Америчке Академије за Неурологију изабран је 1981. године. Говори енглески, немачки и француски. Добитник је Седмојулске награде за 1980. годину.

Руководио је радом више истраживачких пројеката које је финансирала Републичка заједница здравственог осигурања и Градски секретаријат за здравље: Епидемиологија менталне ретардације у Београду, Субакутни леукоенцефалитис, Етиопатогенеза церебралне парализе, Мијастенија у деце, Могућности запошљавања дистрофичара, Рехабилитација ментално ретардираних, Породица и епилептичко дете, Школске и радне способности епилептичке деце.

Објавио је 177 радова, 22 у иностраним часописима. Највећи број посвећен је проблемима епилепсије, цереброваскуларним болестима, мултиплој склерози у деце и одраслих, мијастенији, мишићним дистрофијама и питањима неуропсихијатријске заштите деце и омладине.

У области наставе посветио се стварању медицинске литературе из области неурологије за студенте и лекаре чиме је дао допринос образовању лекара и стоматолога. Томе је највише допринела књига "Клиничка неурологија", која је први пут изашла 1962., а њено 15. издање из 1997. представља уџбеник неурологије на свим факултетима пређашње и садашње Југославије. "Неурологија за сџомајологе" и "Психолојологија за сџомајологе", испуниле су обавезе наставника на Стоматолошким факултетима, свака са по 4 издања.

"Урјенина неурологија" је најновије дело посвећено лекарима, изашло 2003. године. Књига "Ојшћа и сјецијална клиничка неурологија" (Београд, 1998, страна 584) резултат је и резиме дугогодишњег рада и искуства клиничара, наставника и истраживача и представља пресек неурологије у нас и у свету, носећи печат аутора.

Капитално дело "Болесїи нервної сїстема" са 4 издања (1985-1997), са 1330 страна намењено је лекарима на специјализацији и специјалистима неурологије, педијатрије, интерне медицине и психијатрије. Оцењено је као енциклопедијско дело.

Prof. Dr. Borivoje Radojičić was born in 1919 in Veles. He graduated from the Faculty of Medicine in 1948 and completed his residency in neuropsychiatry in 1954. We was elected assistant professor in 1954, and then gradually full time professor in 1971. In 1957 he established the Center for Cerebral Palsy in Belgrade and first Department of Pediatric Neuropsychiatry. He also established the Supportive Society for Retarded Children. He contributed to organization of the center for cerebrovascular diseases and cardiology, which subsequently developed into a specialized hospital. Prof. Radojičić participated in foundation of the Faculty of Defectology. He spent a year in Minneapolis, USA, where later on, he become a visiting professor.

Since 1981, he has been honorary member of the American Academy of neurology, Society of neurologists, psychiatrists and neurosurgeons of Bulgaria, and member of other national and international societies. He is honorary President of the Association of Societies for Developmental Neurology and Psychiatry, and life-long President of the Society for Support of Mentally Retarded Individuals and Association of Dystrophics of Belgrade and Serbia. He received the Seventh July Award for the year 1980. He published more than 177 papers, 22 in international journals, dealing with epilepsy, cerebrovascular diseases, multiple sclerosis and myasthenia in children, muscle dystrophy, etc. His major work "Nervous System Diseases" has reached the level of encyclopedia, and the most recent book entitled "General and Special Clinical Neurology" is the result and summary of his years-long work as a clinician, teacher and researcher.

Проф. др Боривоје Радојичић:
 Кућа: Бирчанинова 25; 11000 - Београд
 Тел.011/645-863
 E-mail:borado@drenik.net

БОЖИДАР Ж. РАДОЈКОВИЋ

Члан Друштва од 1975. године

Др Божидар Радојковић, редовни професор Електротехничког факултета у Београду у пензији, рођен је 1924. године у Сталаћу од оца Живана и мајке Грозде Рајић. Све школе завршио је у Београду. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду, 1951. Докторирао је на истом факултету, 1958., са темом: *Процењивање ојасности од лугајућих струја у електрификованој саобраћајној мрежи* (Публикације Електротехничког факултета 13/1962). Читав радни век провео је на Електротехничком факултету у Београду, најпре у звању млађег индустријског инжењера а затим као асистент (1952.), доцент (1959.), ванредни професор (1965.) и редовни професор (1971). У пензију је отишао 1989.године. Био је на стручном усавршавању у Италији и Француској.

На Електротехничком факултету у Београду, у оквиру редовних студија, предавао је три предмета: Електрична вуча, Електрична возила и Стабилна постројења електричне вуче. На постдипломским студијама предавао је два предмета: Специјална поглавља из електричних возила и Тиристорски погон машина једносмерне струје.

Из истих области држао је наставу на одговарајућим факултетима у Новом Саду, Подгорици, Скопљу и Нишу. На Железничком одсеку Машинског факултета у Београду држао је наставу из области електричних возила. На споменутим факултетима био је ментор магистарских и докторских радова, као и у Сарајеву и Загребу.

На Електротехничком факултету у Београду био је: шеф Енергетског одсека, шеф Катедре за употребу електричне енергије, продекан Факултета и подпредседник Савета факултета.

Написао је три стална универзитетска удбеника са укупно седам издања. Најзначајнији су: *Електрична вуча* (прво издање 1965.) и *Једнофазне локомотиве 25 kV 50 Hz са силицијумским усмерачима* (прво издање 1969.). Публиковао је више од педесет

научних радова (у разним часописима, конгресним документима, саветовањима, *Scientific Review* Научног друштва Србије и добрим делом у Публикацијама Електротехничког факултета). Написао је више десетина стручних радова, студија и пројеката.

Најважнији научни радови односе се на одређивање параметара електричне и машинске природе који утичу на адхезиона својства електричних возила као и побољшање регулационих својстава применом енергетске електронике. Међу најзначајнијим радовима, који су утицали на развој практичних и теоријских сазнања су: *Утицај валовићности стипује најјања вучних мотора на њихов рад и конструкцију* (Публикације Електротехничког факултета 21/1966), *Проблем великих брзина у железничком саобраћају* (Саобраћај и средства 1/1970), *L'utilisation d' adherence des locomotives electriques et la determination du poids remorque* (La Haye 1974., Публикације Електротехничког факултета 75/1975.), *Аутоматски рад електричних возила* (ЕТАН 1976.), *Утицај енергетске електронике на даљи развој једнофазних локомотива 25 kV 50 Hz* (Публикације Електротехничког факултета 78 /1979) и *Оптимизација неких параметара при избору чојера за вучни мотор* (публикације Електротехничког факултета 89/1982.). Радови професора Радојковића цитирани су у многим магистарским и докторским радовима, као и у уџбеницима, између осталог и у уџбенику за *Ingenieurschule Zurich: Elektrische Bahnen*, Springer Verlag, Berlin 1989., аутора Филиповића.

Професор Радојковић је аутор или коаутор великог броја значајних студија и пројеката. Студије и пројекти обављени су било у оквиру Електротехничког факултета у Београду, било у сарадњи са привредним организацијама и научним институтима који се баве електричном вучом. Међу значајним студијама је позната и обимна студија, чији је био руководилац, под називом: *Приградски електромоторни воз 25 kV 50 Hz за Југословенске железнице*. Ова студија рађена је на Електротехничком факултету у Београду, али су у њој учествовали и железнички стручњаци из Сарајева, Загреба и Љубљане.

Учествовао је у изради веома озбиљне студије која је обављена у Саобраћајном Институту СРП под називом: *Методологија избора возних средстава за пруге великих брзина*. Ова студија осветљава проблеме увођења великих брзина на железници и пружа велику практичну помоћ при доношењу одговарајућих одлука за избор најповољнијег возила за велике брзине.

За Научну заједницу САН Војводина учествовао је у изради студије под насловом: *Реулисани електромоторни погон*, Нови Сад 1988. Неколико запажених радова и студија посвећено је градском саобраћају и изради метроа: *Неки елементи значајни за димензионисање вучних мотора за возила градског саобраћаја* (Публикације Електротехничког факултета 82-87/1981) и *Избор система метроа* (Публикације Електротехничког факултета 65/1977).

Проф. Радојковић је био у три маха експерт при Међународном арбитражном суду (*Tribunal arbitral de Chambre du commerce international*) и то: у Хагу 1973-1975. (*L'utilisation de l' adherence de la locomotive 441*); у Лозани 1977 - 1979. (*Causes de l' incendie de la rame motrice*); у Паризу 1981 - 1983. (*L'utilisation de l' adherence et le poids remorque d' une locomotive diesel - electrique, type CC, avec bogie monomoteur*).

Проф. Радојковић је био, дуги низ година, активни учесник у свим делатностима Југословенских железница у којима су решавана битна стратешка питања од важности за електрификацију железничких пруга па следствено томе и за привреду земље. Имао је одлучујући утицај на избор оптималних техничких решења и то: система електрификације пруга, напојне контактне мреже и електровучних подстаница, електричних возила и управљања.

Био је саветник на нивоу Заједнице југословенских железница, железничко-транспортних предузећа Београда и Загреба, председник Стручног савета ЖТП Београд, председник републичких Комисија за пријем електричног дела пруге Београд-Бар. Био је саветник у многим предузећима и организацијама чија је делатност електрична вуча, као што су: ГОША, МИНЕЛ, СЕВЕР, ГСП, Институт Кирило Савић и Институт ЦИП. Учесник је у конструкцији првог домаћег тролејбуса и прве домаће рудничке локомотиве.

За свој научни и стручни рад професор Радојковић је добио многе награде и признања, између осталог и Орден рада са црвеном заставом.

Prof. Dr Božidar Radojković was born in 1924. He completed his education in Belgrade and graduated from the School of Electrical Engineering in January 1951 where he received his PhD degree in electrical traction (June 1958).

His career started at the School of Electrical Engineering where he initially got a post of an assistant and gradually earned the title of professor (1971). He lectured on electrical traction, electrical vehicles and stable plants for electrical traction. He also held two courses on post-graduate studies. He lectured on the same subjects at many university centers in the country. He has been a member of the Serbian Scientific Society since 1975.

He wrote three university textbooks and published over fifty papers and several dozens of studies and projects. His most important achievements cover the following fields: determination of electrical and machine parameters that influence adhesive properties of traction vehicles, improvement of regulatory features by the application of energy electronics, traction motor supply from static transformers. Professor Radojković was invited on three occasions in the capacity of an expert at the Arbitrage Tribunal of the International Chamber of Commerce. Over his career he was an adviser to numerous scientific institutions involved in the issues of electrical traction.

Проф. др Божидар Радојковић:
Кућа: Невесињска 11; 11000 - Београд
Тел: 011/431-659.

СЛОБОДАН Д. РАДОСАВЉЕВИЋ

Члан Друштва од 1979. године

Др Слободан Радосављевић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1915. године у Крагујевцу, од оца Драгомира и мајке Доротеје-Марије Мај. Основну школу завршио је у Крагујевцу а гимназију у Скопљу 1933. године. Дипломирао је 1938. године на Технолошком одсеку Техничког факултета у Београду. Докторску дисертацију под насловом "Дејство мешала на азотну киселину" одбранио је 1952. године. Ратне године провео је у заробљеништву.

Почетком 1940. године постављен је за асистента на Технолошком одсеку Техничког факултета на коју дужност је поново преузет после повратка из заробљеништва. За доцента је изабран 1949. За предмет Неорганска хемија на Технолошком факултету, за ванредног професора изабран је 1956., а за редовног професора изабран је 1962. године.

Био је стипендиста Америчког хемијског друштва (1951) и провео је шест месеци у Лабораторији за неорганску хемију Универзитета државе Пенсилваније у САД.

Оснивач је модерне неорганске хемије у нашој средини. Дугогодишњи шеф Катедре за Општу и неорганску хемију на Технолошко металуршком факултету и Управник одељења за неорганску и елемент-органску синтезу Института за хемијска, технолошка и металуршка истраживања. Продекан (у три мандатна периода) и декан факултета, те проректор Универзитета. Члан Савета Факултета и Универзитета, као и члан Савета за високо школство СР Србије.

Председник Комисије за фундаментална истраживања у хемији Фонда за научни рад СРС, члан Комисије за хемијске технологије Савезног фонда за научни рад, члан Савета за научни рад СРС, потпредседник Асоцијације научних унија Југославије (АНУЈ). У више наврата члан Комисије за додељивање Октобарске награде, као и

члан жирија за додељивање Октобарске награде Београда. Члан Међурепубличког координационог одбора и члан РИЗ за сарадњу са иностранством у области културе, науке и образовања. Члан Југословенско-америчке комисије за Фулбрајтов програм.

Резултати обимног и разноврсног научног и стручног рада објављени су у преко 200 дела, научних радова, саопштења, патената, пројеката, елабората, расправа, чланака и књига. Ово је пратило и учешће на бројним конгресима, симпозијумима и саветовањима: Београд, Париз, Праг, Љубљана, Евимор, Дортмунд, Авињон, Загреб, Дубровник, Бордо, Лунд, Москва и др. (17 међународних и 26 домаћих).

Добитник је Седмојулске награде Владе СР Србије. Октобарске награде града Београда, Повеље почасног и заслужног члана Савеза хемичара и технолога Југославије. Повеље Српског хемијског друштва као заслужног и почасног члана. Одликован је Орденом рада са црвеном заставом и Орденом заслуга за народ са златним венцем.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе се односе на следеће области: - *Расиварање кадмијума у азојној киселини* - *О редукционој моћи водоника издвојеној при расиварању цинка у азојној киселини* - *Расиварање кадмијума у смеши азојне и сумпорне киселине. Darstellungsmoeglichkeiten der Organoaroxysilane - Ueber die Herstellung einer geeigneten Kontakt-masse fuer die Gewinnung von Organohalogenisilanen* (коаутор) - *Contribution to the Study of Hydrolysis of Methyltrichlorosilane* (Још десет значајних радова из ове области). - *Preparation of Hexafluoroaluminic acid and some of its salts* (коаутор). - *Effect of Boric Acid on the Tetrafluoroborate Ion Hydrolysis in Solution of Tetraboric Acid* (коаутор) - *Synthesis and Crystal Structure of Zink-hexafluoroaluminate* (коаутор). Поред наведених, публиковао је још шест значајних радова из ове области. - *Beitrag zur Kenntnis von Trimetaphosphimsaure und ihren Derivaten* (коаутор), затим још два значајна рада: - *Depolymerization of Polysulfide Polymers by Dithionite ions* (коаутор) - *Synthesis of Disulfide Polymers of Low Molecular Weight by Repeated Depolymerization* (коаутор). Поред наведених, објавио је још четири значајна рада из ове области.

Најважнији научни доприноси су радови из области:

(1) Решавања дејства азотне киселине на метале. Ови радови су цитирани као "најзначајније достигнуће у хемији" у књизи "Annual Reports on the Advances in Chemistry" (1949) коју издаје Хемијско

друштво у Лондону (Седмојулска награда 1950; на позив Америчког хемијског друштва преко UNESCO-а провео шест месеци у САД).

Радови из области (2) су допринели, између осталог, развоју индустрије силикона у нас (с тим у вези провео месец дана као гост Академије наука СССР у Москви, Лењинграду и Донковском базену). Радови као значајни ушли у приручнике "Chemie und Technologie der Silicone" проф. др Walter Noll-а, и "Organohalosilanes-precursors to Silicone", R.J. Voorhoeve-а.

Радови из области (3): Поред афирмације на бројним конгресима у иностранству допринели су развоју производње "фреона" у алуминијум-трифлуорида из отпадне силико флуороводоничне киселине.

Радови из области (4) омогућили су широки захват на синтези соли метафосфимске киселине и метала прелазних низова.

Радови из области (5), који представљају оригиналан пут синтезе тиокола изазвали су интересовање истраживача у Јапану, Индији, СССР, САД, СРН и др. У вези ових добијен позив за сарадњу у обради поглавља о сумпору у познатом приручнику "Gmelins Handbuch der Anorganischen Chemie".

Prof. Dr. Slobodan Radosavljević was born in 1915 in Kragujevac. He completed his high school in Skoplje in 1933 and graduated from the Faculty of Technical Sciences at the Department of Technology in Belgrade in 1938. In 1958, he defended his Ph.D. thesis at the Faculty of Technical Sciences in Belgrade.

He was elected assistant professor in 1940 and re-elected upon his return from imprisonment, where he spent the years of war. He was promoted to associate professor at the department of Inorganic Chemistry in 1949, extraordinary professor in 1956 and full professor at the same department in 1962.

He spent 6 months at Pennsylvania State University in USA at the laboratory of inorganic chemistry as a fellow of the American Association of Chemists. The topics of his particular scientific interest are the following: synthesis of inorganic and element-organic compounds such as silicon-organic, sulfur-organic compounds, fluorine, phosphorus and nitrogen compounds.

He published over 65 scientific papers, out of which many are quoted in text-books and other publications, as well as 40 scientific communications at the international meetings, 15 patents, about 20 professional papers and 40 scientific projects. He translated five professional books and wrote two manuals.

He received the Seventh July Prize of the Republic of Serbia, the October prize of the City of Belgrade, Charter of the Honorary and meritorious member of the Yugoslav Union of Chemists and Technologists, Appreciation Charter of the Serbian Society of Chemists, Memorial Charter of the Faculty of Technology and Metallurgy. Prof. Radosavljević was also decorated with the National Medal for Merits with golden wreath.

Проф. др Слободан Радосављевић:
Кућа: Невесињска 13; 11000 - Београд
Тел. 011/444-8357

ЉУБИСАВ М. РАКИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1969. ГОДИНЕ

Др Љубисав Ракић, академик, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1931. године у Сарајеву, од оца Миодрага и мајке Вукосаве Николић. Ту је завршио основну школу, а гимназију у Београду 1949. године. Медицински факултет у Београду је завршио 1955. године, као један од првих студената у својој класи. У току студија, био је демонстратор на физиологији 4 године и суделовао је у истраживачком раду. По дипломирању, запослио се као асистент за предмет Физиологија и Биохемија, где 1961. постаје доцент, а 1969. године професор.

Од 1971. године је истовремено професор неуробиологије у Центру за мултидисциплинарне студије Београдског Универзитета за последипломску наставу. Од 1964. до 1979. године био је управник Биохемијског института Медицинског факултета, а од 1969. до 1975. године био је шеф Катедре. У периоду од 1980. до 1984. године био је декан Медицинског факултета у Београду. Од 1962., а и данас, је научни руководилац Лабораторије за неурофизиологију Института за биолошка истраживања "Др Синиша Станковић", као и научни руководилац Лабораторије за истраживање мозга у Котору.

У оквиру ових лабораторија остварена је успешна међународна научна сарадња са бројним лабораторијама у свету (САД, Француска, Енглеска, Италија, Чехословачка, и др.), посебно са лабораторијама и институтима у Русији (Институт биологије развића АН СССР, Москва; Институт еволуционе физиологије и биохемије АН СССР, Лењинград; Институт физиологије АН СССР им. Павлова, Лењинград; Институт мозга АМН Русије, Москва; Институт Неурокибернетике Државног универзитета у Ростову на Дону; Институт физиологије Московског института им. Сеченова, и др.). Сарадња са руским научницима реализовала се највећим делом кроз истраживања у оквиру пројеката који су део протокола о сарадњи АН СССР-а и Савета Академија наука и уметности СФРЈ.

Проф. Ракић се научно усавршавао у Лабораторији П.К. Анохина у Москви (1956.), Лабораторији професора Н. W. Magouna и J. D. Frencha, Институт за истраживање мозга Калифорнијског универзитета у Лос Анђелесу (1961.-62.), као и другим лабораторијама у Југославији и иностранству. Учествовао је с рефератима као позвани предавач на више међународних конгреса физиолога, биохемичара, неурохемичара, неуролога, и др. Такође, одржао је бројна предавања по позиву на универзитетима и научним институтима у СССР-у, САД, Великој Британији, Француској, Пољској, Мађарској, Румунији, Бугарској, Италији, Немачкој, Египту, Израелу, Либији, Албанији. У лабораторијама којима руководи Проф. Ракић обучавали су се многи млади научни радници из Југославије и иностранства.

Проф. Ракић је члан већег броја научних друштава и академија у бившој Југославији (члан је Српске академије наука и уметности, Црногорске академије наука и умјетности, Академија наука и умјетности Босне и Херцеговине, Академија наука и уметности Косова, Друштва физиолога, биохемичара, биофизичара, клиничких неуропфизиолога Југославије, СЛД-а и др.). Иностранни је члан АН СССР (Руске академије наука), Њујоршке академије наука, Евро-Азијске академије наука, Међународне организације за истраживање мозга ИВРО, Краљевског друштва за медицину Лондон, Међународних друштава физиолога, биохемичара, неуролошких наука, неурохемичара, биолошке психијатрије и др.). Почасни је члан Свесавезног друштва физиолога и биохемичара СССР им. Павлова и Британског друштва за изучавање мозга и понашања. Члан је Научног друштва Србије од њеног оснивања.

Учесник је ослободилачког покрета Југославије, носилац је више државних одликовања у СФРЈ и највиших научних награда у Србији (Седмојулска награда Србије за 1968. годину и Награда АВНОЈ-а за 1977. годину).

Истраживања професора Ракића обухватају област централног нервног система (ЦНС), која се огледају у изучавању неуролошке основе понашања. Постављајући у центар изучавање основних нервних процеса - раздражење и инхибицију - он их разматра из аспекта параметара више научних дисциплина - неурофизиолошких, биохемијских, имунолошких и еволуционих.

Глобално узевши, резултати његових истраживања могли би се сврстати у неколико група: (1) регулациони механизми раздражења

и инхибиције ЦНС-а, (2) биохемијска организација ЦНС-а, (3) биолошки ритмови у мозгу, с посебним освртом на изучавање биолошке основе парадоксалне фазе спавања, (4) истраживање неуроимунологије и пластичности мозга, (5) еволуциона биохемија и физиологија мозга, с посебним освртом на регулациону улогу медијатора нервног система у процесима ране ембриогенезе, (6) крвно-мождана баријера, (7) ЦНС и рак, и генска терапија тумора.

Објавио је 457 радова у интегралном облику (две трећине у иностраним публикацијама), 6 монографија у иностранству и 3 у земљи, као и 5 уџбеника у сарадњи, који су доживели укупно 16 издања. Најважнији радови се односе на:

Истраживање раздражења и инхибиције у ЦНС-у: *Regulatory systems of behavior*, 1984, Мир - Москва; - *Impact of basic Science on medicine*, Acad. Press, New York, London, 1966.

Хемијски мозак: - *Exp. Cell. Res.*, 86, 317-324, 1974; - *Comp. Biochem. Physiol.*, 12, 425-7, 1984.

Изучавање крвно-мождане баријере: - *Peptide and Amino Acid Transport Mechanisms in the central nervous system*, 1988, Mac Millan Press, Cambridge; - *Barriers and Fluids of the Eye and Brain*, 1992, Mac Millan Press, Cambridge.

Изучавање биохемијске организације нервног система: - *Circulatory and developmental aspects of brain metabolism*, 1980, Plenum Press, New York.

Изучавање еволуционе физиологије и биохемије нервног система: *Brain Research*, 400, 285-299, 1987.

Изучавање улоге пластичности мозга: - *Brain Research*, 1997. - *Molecular Brain Research*, 1997. - *J. Molecular Medicine*, 75(9), 1997.

Истраживање улоге нервног система у канцерогенези и односа канцерогенезе и хемијског мозга: - *Anticancerogenesis and Radiation Protection*, 2, 1991, Plenum Press, New York. - *The Central Nervous System and Cancer - Monoamine Hypothesis*. *Dtsch. Zsch. Onkol.* 26, 6, 150-157, 1994.

Актуелно поље истраживања проф. Ракића односи се на улогу нервног система у канцерогенези и генску терапију тумора.

Prof. Dr. Ljubisav Rakić, was born in 1931 in Sarajevo. He graduated from the School of Medicine in 1955. He got a post of an assistant professor of Physiology and Biochemistry at the Faculty of medicine in Belgrade. In 1961 he was promoted to Associate Professor and in 1969 to Professor. Since 1971 he has been a professor of neurobiology at the Center for Multidisciplinary Studies for postgraduate studies.

Prof. Rakić is a member of numerous scientific societies and academies in the country (SANU, CANU, Academy of Sciences and Arts of Bosnia and Herzegovina, and Kosovo, Societies of biochemists, biophysicists, clinical neurophysiologists of Yugoslavia, Serbian Medical Society, etc.) and abroad (Academy of Sciences of USSR - now Russian Academy, New York Academy of Science, Euro-Asian Academy of Sciences, International Brain Research Organization, Royal Medical Society, International societies of physiology, biochemistry, neuro sciences, neurochemistry, biological psychiatry, etc.)

He is also an honorary member of the Pavlov Federal Association of Physiologists and Biochemists and British Society for Brain and Behavior Research. He has been a member of the Serbian Scientific Society since the foundation. His results include: regulatory mechanisms of irritation and inhibition in the CNS, biochemical organization of CNS, and study of neuro-immunology and plasticity of the brain.

He published 457 papers in extenso (two thirds in international papers), 6 monographs abroad and 3 in the country, as well as 5 textbooks in collaboration, with 16 editions.

Проф. др Љубисав Ракић:
Медицински факултет, Институт за биохемију, Пастерова 2.
11000 Београд, 643-570
САНУ - Београд, Кнез Михаилова 35; Тел: 3342-400
Кућа: Андрићев венац бр. 4
Тел. 011/3232-254

АЛЕКСАНДАР Љ. РУВАРАЦ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1988. ГОДИНЕ

Др Александар Руварац, научни саветник института "Винча" у пензији, рођен је 1932. године, у Скопљу, од оца Љубомира и мајке Јелене Трајковић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду 1951. у II мушкој гимназији. Исте године уписао је студије на Физичко-хемијској групи Природно-математичког факултета Универзитета у Београду. Године 1956. запослио се у Институту за нуклеарне науке у Винчи, у Одељењу за прераду ислуженог нуклеарног горива. У периоду од 1957. ради на проблемима могућности одвајања плутонијума, урана и физионих производа из ислуженог нуклеарног горива, који су у основи имали процесе течно-течне екстракције и јонску измену на јоноизмењивачким материјалима. У 1962. боравио је годину дана у Noratom A/S, у Ослу, Норвешка, где ради на израчунавању физичко-хемијских и техничко-технолошких параметара потребних за пројектовање једног сепарационог процеса на нивоу предпројекта. Ове поставке у наредним годинама проверене су на лабораторијском постројењу, са циљем добијања неопходних техничко-технолошких параметара.

У периоду од 1965-1970. године, изучавао је процесе јонске измене на неорганским јоноизмењивачима (цирковијумфосфат, цирковијумоксид), са циљем добијања оптималних параметара и услова за пречишћавање и издвајање плутонијума од урана и физионих продуката. Године 1968/69. боравио је у Институту за нуклеарне науке Чехословачке Академије Наука у Прагу. Део ових истраживања као и касније добијени резултати послужили су за израду докторске дисертације: *Јонска измена калијум и уранил јона на цирковијумфосфату при повишеним температурама*, која је одбрањена 1970. године на Физичко-хемијској групи Природно-математичког факултета у Београду. Др Руварац је изабран 1972. у звање научног сарадника а 1983. у звање научног саветника.

Интересантни и оригинални научни резултати постигнути при истраживањима на неорганским јоноизмењивачима, подстакли су

National Sciences Foundation из Вашингтона, САД да иницира и финансира вишегодишњу научну сарадњу са групама из *Ohio University, Athens*, и *Texas A/M University College Station*. Априла 1976. именован је за директора Лабораторије за хемијску динамику и процесну технику, Института за нуклеарне науке у Винчи, где је остао на дужности до 1990. када је отишао у пензију. У овом периоду развијане су у Лабораторији под руководством др Руварца научне области у подручју хемије, технологије и физичке хемије, при чему је урађено више магистарских и докторских дисертација, и публиковано преко стотину научних радова.

Резултати научног рада др Руварца дати су у преко седамдесет публикација као и у низу пројеката и техничких документа. У иностранним и домаћим научним часописима објавио је 35 научна радова, док је преко 35 научних радова приказао на научним скуповима у земљи и иностранству.

Научно-истраживачка делатност др Руварца одвијала се у неколико области: хемијско-технолошки процеси у преради испушеног нуклеарног горива, екстракциона хемија, јоноизмењивачки процеси на неорганским материјалима, као и на постављању и развоју метода за одређивање термодинамичких величина у хемијским процесима.

Први научни резултати др Руварца баве се истраживањима сепарационих процеса од интереса за процесе прераде испушеног нуклеарног горива. При томе истраживани су сепарациони процеси коришћењем органских екстрагенаса, што је довело до постављања једне хемијско-технолошке схеме процеса прераде испушеног нуклеарног горива. Ови сепарациони процеси компликују се присуством значајних количина радиоактивних физионих продуката. На основу ових истраживања израђено је експериментално лабораторијско постројење на којем је први пут у земљи третирана одређена количина испушеног нуклеарног горива из реактора РА у Винчи и Нуклеарне електране у Чехословачкој. Ослањајући се на стечено знање из области течностечно екстракције, стечено у раду на процесима прераде испушеног горива било је могуће да се реше и неки проблеми из хемијске индустрије. У овим испитивањима добри резултати су остварени при екстракцији урана из раствора фосфорне киселине, добијен разлагањем сирових фосфата минералним киселинама, као и при проучавању процеса екстракције бакра са реагенсима на бази супституисаних оксима и хинолина.

Истраживања при проучавању процеса јонске измене на неорганским јоноизмењивачима започета са идејом да се пронађе начин за пречишћавање отпадних радиоактивних раствора, било из процеса прераде испушеног горива, било из воде за хлађење нуклеарних електрана. При овим испитивањима коришћени су неоргански материјали: цирконијумфосфат, цирконијумоксим, магнетит и неке земље. При томе су разматрани хемијски процеси, проучавајући стехиометрију процеса, структуру материјала, њихове промене при високим температурама и притисцима, као и њихову отпорност на радиоактивно зрачење.

Проучавајући хемијске процесе са термодинамичког становишта, др Руварца се суочио са низом проблема који прате израчунавање термодинамичке константе хемијске равнотеже из резултата расподеле неке специје у двофазним системима. Проучавајући ове процесе дошло се до закључка да постоји један састав јоноизмењивача или екстрагенса када су хемијске активности компонената једнаке и да се термодинамичка константа хемијске реакције може израчунати из превојне тачке криве која се добија из количника активности испитиваних јонских врста у воденој фази. Тако постављена је једна брза, сигурна и тачна метода за одређивање термодинамичке константе равнотеже без познавања коефицијената активности специја у чврстој фази.

Преглед важнијих радова: - I, Gal, A. Ruvarac, *Separati of Plutonium from Uranium and Fission Products on Zirconium Phosphate columns*, J. chromat., 13,549 (1964); B.Gaudernack, I. Gal, E. Jurksrud, i. Faulnes, A. Ruvarac, *Preliminary Study of a Fuel Reprocessing Pilot Plant, III UN International Conf. on the Peaceful Uses of Atomic Energy, A/Conf. 28/P/704* (1964); A. Ruvarac, V. Vesely, *Simple Graphical Determination of Thermodynamic equilibrium Constants of Ion Exchange Reactions*, Z. fur Physikalische Chemie (neu Folge) 73, 1 (1970); Dj. Petković, A. Ruvarac, *A New Method for Determination of Thermodynamic Equilibrium Constants in Separation Processes*. J. Radioanal. Chem. 21,31 (1974); A. Ruvarac, Group IV Hydrous Oxides, Chapter 5., in Book *Inorganic Ion Exchangers*, Edt. A. Clearfield, CRC Press Inc. U.S.A. (1982); A. Ruvarac, Dj. Petković, *Determination of the Thermodynamic Equilibrium Constants of Ion Exchange Processes*, J. Chem. Soc., Dalton Trans., 2565-2567 (1988); A. Ruvarac, A. Clearfield, *Use of Inorganic Ion Exchangers and Adsorbents in Chemical Processes of the Nuclear Cycle*, Bull. Soc. Chim. (Belgrade) 53(6)283 (1988).

Prof. Dr Aleksandar Ruvarac was born in 1932 in Skopje (Macedonia). He completed his elementary and high school education in Belgrade. He graduated from the School of Natural Sciences and Mathematics (majoring in Physical Chemistry) in 1957.

In October 1956 he got a post at the Institute of Nuclear Sciences in Vinča at the department of Nuclear Fuel Processing. In 1970 he defended his PhD thesis entitled Ion Exchange of Potassium Uranyl Ions on Zirconium Phosphate at Elevated Temperatures. He was elected research associate in 1975, promoted to senior researcher in 1975 and finally to scientific adviser in 1983.

From 1976 through 1990 when he retired he was the head of Laboratory of Chemical Dynamics and Process technique of the institute of Nuclear Sciences in Vinča.

The results of scientific activities of Dr Ruvarac are presented in 35 papers published in domestic and international journals, while over 40 were presented at scientific meetings in the country and abroad.

Dr Ruvarac was also a successful educator, both in the Laboratory he headed and as a lecturer on post-graduate studies and mentor to graduate, MSc and PhD theses.

Др Александар Руварац:

Кућа: Булевар краља Александра 249; 11000 - Београд

Tel. 011/412-551, E-mail: vanja.r@eunet.yu

МИЛОШ САМАРЦИЈА

Члан Друштва од 1969. године

Др Милош Самарција, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1920. године у Клокочевцима. Дипломирао на Правном факултету у Београду 1947. године на коме је стекао докторат економских наука 1956. године. До избора за асистента на Правном факултету 1949. године радио је у административним установама, затим од 1951. до 1953. године у Амбасади ФНРЈ у Паризу.

Враћа се на Правни факултет, где је биран у сва универзитетска звања, а за редовног професора 1965. године. Предавао је Политичку економију, затим Привредни систем Југославије. Као стипендиста Фордове фондације боравио је у САД на проучавању проблема теорије и политике цена. Држао је и предавања на универзитетима у САД као гостујући професор.

Био је члан Економског савета СИБ-а, као и члан и председник Економског савета Скупштине СР Србије. Члан је Научне секције Савеза економиста Југославије од њеног оснивања. Био је члан Редакционог одбора часописа "Социјализам" и директор Института за економику инвестиција. Уређивао је економску библиотеку 1958-1960. године у издању Нолита.

Био је економски саветник у Економској комисији ОУН за Европу у Женеви од јуна 1972. године. Дуго низ година, као експерт ОУН, обавља функције економског саветника у земљама у развоју.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: написао је и објавио радове из области економске теорије, теорије вредности и цена и из домена привредног система Југославије и посебно социјалистичког самоуправљања. Неколико књига - уџбеника и монографија и већи број реферата, расправа и чланака. Неки радови су објављени у иностраним часописима, зборницима и посебним публикацијама.

Најзначајније радове представљају следеће публикације: *Цена и производње - методолошко-теоријска разматрања*, *Полићика цена*, *Проблеми цена у социјалистичкој привреди*, *Привредни систем Југославије* (учбеник).

Најважнији научни доприноси: Његови радови представљају допринос изучавању теоријских проблема вредности и цена, затим привредног система, а посебно односа плана и тржишта у социјалистичкој привреди. Ту посебно долазе доприноси у истраживањима из домена упоредних привредних система и посебно социјалистичких система, совјетског и источноевропских земаља и социјалистичке Југославије.

У Економској комисији Уједињених нација у Женеви радио је у Одељењу економских анализа као заменик директора и водио сектор - социјалистичке земље (централно-планске економије). Организовао је и рад на проблемима државног планирања у земљама тржишне привреде у Западној и Јужној Европи. Питање међусобних економских односа и посебно спољне трговине између западних и источних земаља - чланица Економске комисије су били предмет годишњих извештаја (*The Economic Survey for Europe i Trade Bulletin*). У земљама у развоју радио је на проблемима развојног планирања (*Development planning*) и организовао израду годишњих и средњерочних планова и инвестиционих програма.

Најважнији научни допринос који је својим радом проф. Самарџија постигао, може се најбоље сагледати кроз следећу анализу: "Његови радови представљају допринос изучавању теоријских проблема вредности и цена, затим привредног система, а посебно односа плана и тржишта у социјалистичкој привреди.

Ту посебно долазе доприноси у истраживањима из домена упоредних привредних система.

Данас живи у иностранству, у Швајцарској, у Женеви.

Prof. dr Miloš Samardžija was born in 1920 in Klokočevci, Croatia. He graduated from the School of Law in Belgrade in 1947 where he also earned his PhD degree in 1956. He was promoted from Assistant Professor to full Professor (1965). He lectured on political economy and Yugoslav economic system.

He was a member of the Economic Council of the Federal Executive Committee and the Chairman of the Economic Council of the Serbian Assembly, director of the Institute of Economic Investments and adviser at the Economic Commission for Europe OUN in Geneva.

He wrote numerous in the field of economic theory and economic system (books, textbooks, monographs and articles). His papers are a contribution to the studies of theoretical problem of value and prices, economic system the relations of the plan and market in socialist and developing economics.

РАДОМИР Д. СИМИЋ

Члан Друштва од 1983. године

Др Радомир Симић, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1939. године у Прокупљу, од оца Драгољуба и мајке Станке Ракић. Дипломирао је 1963. године на Рударском одсеку Рударско-геолошког факултета у Београду, где је 1972. одбранио магистарски рад. Докторску дисертацију је одбранио 1974. године на Политехници у Вроцлаву, у Пољској.

Радио је у Топличким рудницима у Прокупљу и у Комбинату Косово, а од 1969. је на Рударско геолошком факултету у Београду, где је 1984. изабран за редовног професора. Проф. др Симић је био проректор Београдског универзитета и декан Рударско геолошког факултета у Београду. Обављао је значајне дужности у струковним организацијама: био је председник Савеза инжењера рударства и геологије Југославије и потпредседник Савеза инжењера и техничара Југославије.

У току своје универзитетске каријере проф. Симић је руководио израдом 130 дипломских радова и, као један од оснивача Катедре и Смера за површинску експлоатацију, дао видан допринос развоју ове области рударства. Био је ментор при изради 11 докторских дисертација и 23 магистарска рада. Такође је руководио израдом преко стотину домаћих и иностраних пројеката и студија, а од 1987. до 1991. био је национални координатор UNDP пројекта “*Computerized Coal Mining Systems*”.

Самостално или са другим ауторима, проф. др Симић је објавио 20 универзитетских уџбеника, научних и стручних монографија. Има укупно 180 штампаних стручних и научних радова, од чега значајан број у иностранству. Радови су штампани у следећим иностраним часописима: “*Gornictwo*”, “*Gornictwo Odkrywkowe*” и “*Prace naukowe Politechniki Wroclawskiej*” (Пољска), “*Engineering and Mining Journal*” (Индија), “*Mineral Resources Engineering*” (Енглеска), “*Bollettino della associazione Subalpino*” (Италија) и “*Resources Geology*”

(Јапан). Радови су штампани и у следећим домаћим часописима: "Сигурност у рудницима", "Техника", "ИТ новине", "Yugoslav Technics", "ИМК-14. октобар", "Енергија", "Зборник радова Рударско геолошког факултета у Београду" и "Научни преглед".

Проф. Симић је учествовао у раду Светског рударског конгреса у Турској (1979.), Југославији (1982.), Индији (1984.), Шведској (1987.), Кини (1990.), Шпанији (1992.), Бугарској (1994.) и Мексику (1996.). Од 1980. је члан Међународног организационог комитета за Светски рударски конгрес, а 1997. године је изабран за почасног члана овог најквалитетнијег светског рударског састава.

На светским рударским конгресима обављао је значајне функције: на 11. конгресу, одржаном 1982. у Југославији, био је председник конгреса, на 12. конгресу (1984. у Индији), председавао је заседању конгресног округлог стола о образовању рударских стручњака, а на 16. конгресу (1994. у Бугарској) председавао је другој конгресној пленарној седници. На пет светских рударских конгреса (Индија, Шведска, Кина, Шпанија и Бугарска) подносио је заједничке главне југословенске реферате, који су писани по позиву и на захтев домаћина.

Осим на светским рударским конгресима, проф. Симић је, са самосталним или заједничким радовима, учествовао на 22 инострана и 54 домаћа, научна и стручна скупа. Захваљујући и њему, реч југословенских стручњака се чула на међународним састанцима у Пољској, Мађарској, Бугарској, Јужној Африци, Италији, САД, Русији, Немачкој, Грузији, Канади, Аргентини, Чехословачкој и Јапану. Проф. Симић је био иницијатор одржавања првих заједничких симпозијума са Пољском, Бугарском, Чехословачком и Совјетским Савезом, на којима је, најчешће, био и председник организационог одбора.

У истраживачком раду проф. Симића издвајају се два периода: први до 1984. и други од 1984. до данас. Први истраживачки период карактерише велика активност на развоју површинске експлоатације, што прате научни и стручни радови посвећени, пре свега, усавршавању постојеће рударске технологије, са ширим и општијим приступом. То је истовремено период, када проф. Симић, учествујући у изради бројних студија, пројеката и ревизија, веома озбиљно креира укупан развој површинске експлоатације у Југославији.

Други истраживачки период, селективнији је и, својим највећим делом, обухвата специфична научна истраживања оријентисана на освајање нове рударске технологије, код које се откопавање чврстих минералних сировина обавља кроз бушотине. У том периоду проф. Симић, у тесној сарадњи са проф. Николајем Игорјевичем Бабичевим из Москве, веома интензивно ради на лабораторијском и индустријском утврђивању битних технолошких параметара бушотинске технологије. Резултат тих истраживања су три научне студије о непосредним индустријским експериментима, пројектованим за откопавање боксита у Никшићком бокситном басену, затим за откопавање кварцног песка у Милићима и, такође, боксита у Посушју. Студијска решења за експериментално откопавање боксита су први покушаји у светској рударској пракси да се бокситна руда, изузетне чврстоће, откопава кроз бушотине. Сви аспекти наведених истраживања су систематизовани у две заједничке научне монографије, које су изазвале велико стручно интересовање. У Москви је у штампи и заједничка књига, којом аутори Бабичев и Симић саопштавају своје теоријске и практичне поставке наведене рударске технологије.

Последњих година проф. Симић активно учествује у изградњи фабрике за добијање непрекидног базалтног влакна у Куршумлији, при чему остварује квалитетну сарадњу са Украјинском академијом наука. Такође, руководи и пројектом примене подземне гасификације угља у југословенским лежишним условима.

Истраживачки рад проф. Симића прате значајна домаћа и инострана признања. Рударско геолошки факултет у Београду додељује му Повељу "Проф. Б. Миловановић" за објављене научне радове изузетно високог квалитета из области геолошких и рударских наука. Добитник је и међународних признања за допринос рударској науци: Медаље Крупињског, коју додељује Светски рударски конгрес, Златне значке Проф. Златаров, коју додељује Федерација научних организација Бугарске и Медаље "Заслужан за рударство Пољске".

Члан је три иностране академије и то: Руске академије рударских наука, Московске геолошко истраживачке академије и Украјинске академије рударских наука. Редовни је члан Инжењерске академије Србије и Црне Горе.

Radomir D. Simić, Member of the Science Society of Serbia from 1983, Full Professor of the Faculty of Mining and Geology, University of Belgrade, was born in 1939 in Prokuplje, by father Dragoljub and mother Stanka, born Rakić. He graduated from the Faculty of Mining and Geology (majoring in mining), University of Belgrade in 1963, and obtained his M.Sc. degree in 1972. He earned his Ph.D. degree at the Wrocław Polytechnics (Poland) in 1974.

He worked first in the Toplica Mines in Prokuplje and Kosovo Industries. In 1969, he got the post of a teaching assistant at the Faculty of Mining and Geology, where he finally got the title of full professor in 1984. Professor Simić was the Deputy Rector of the University of Belgrade and Dean of the Faculty of Mining and Geology in Belgrade. He has occupied significant positions in the professional organizations: he was president of the Yugoslav Association of the Mining and Geological Engineers and now is the vice-president of the same Association.

In the course of his academic career, Professor Simić has supervised work on more than 130 B.Sc. theses, and as one of the founders of the Chair of Surface Mining, he has given a valuable contribution to the development in this field. He also supervised more than 23 M.Sc. and 11 Ph.D. theses. Besides, he was principal investigator of more than one hundred domestic and foreign projects and studies.

Professor Simić is the author or co-author of 20 university textbooks, scientific and professional monographs, as well as 180 papers, of which a substantial number were published abroad. In addition to the World Mining Congresses, Professor Simić participated as author/co-author in the work of 22 foreign and 54 domestic scientific and professional meetings.

The research work of Professor Simić has recently received significant recognition. He is a recipient of foreign awards for his contribution to mining science: "Krupinski's Medal", awarded by the World Mining Congress, the gold badge "Prof. Zlatarov", awarded by the Bulgarian Federation of Scientific Organization and the medal "Meritorious for Poland's mining".

He is a member of three foreign academies: the Russian Academy of Mining Sciences, Ukrainian Academy of Mining Sciences, the Moscow Academy of Geological Investigations and full member of the Engineering Academy of Serbia and Montenegro.

Проф. др Радомир Симић:

Кућа: Др Драгослава Поповића бр. 15/13, 11000 - Београд

Tel. 011/323-9296; 063-804-7401:

E-mail: rsimic@rgf.bg.ac.yu

МИОДРАГ Ж. СИМОНОВИЋ

Члан друштва од 1977. године

Др Миодраг Симоновић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1927. године у Крушевцу, од оца Животија и мајке Десанке Мишић. Основну школу и гимназију завршио у Крушевцу, где је и матурирао 1946. године са одличним успехом. Завршио је два факултета: Медицински и Машински. Примљен је на Клинику за Оториноларингологију и максилороцијалну хирургију Медицинског факултета Универзитета у Београду, где је провео читав радни век. После завршене специјализације 1959. године биран је за асистента, а касније сукцесивно за доцента, ванредног и редовног професора. Одбранио је прву докторску дисертацију из области Оториноларингологије на Универзитету у Београду 1963. године са мултидисциплинарном темом: "Механика кретања течности у лабиринту под дејством термичких фактора". При томе су бројна медицинска и техничка испитивања делимично морала да се врше у иностранству.

Професор Симоновић је оснивач аудиолошког одсека Клинике и његов шеф све до пензионисања 1992. године. Водио је редовну и последипломску наставу, углавном из ове области и у оквиру бројних сродних специјалности, не само у Београду већ и на факултетима у Сарајеву, Новом Саду, Нишу, Крагујевцу и Приштини. Био је ментор и председник испитних комисија бројних магистарских радова и докторских дисертација на различитим факултетима широм наше земље. И даље учествује на бројним међународним скуповима и конгресима, као и на пројектима и студијама, нарочито где је поред медицинских потребно познавање математичких, физичких и техничких проблема.

Биран је на многе функције на ОРЛ клиници и Медицинском факултету, као и у стручне републичке и градске комисије из области медицине и аудиологије, у више њих и као председник. Био је и председник ОРЛ секције Српског лекарског друштва, један од осни-

вача и председник Секције за аудиологију и фонијатрију Удружења ОРЛ Југославије и члан Матичне комисије за оснивање Дефектолошког факултета. У три међународне научне и стручне асоцијације је представник наше земље: Интернационалном бироу за Аудиологију (BIAP), Европској федерацији аудиолошких држава (EFAS) и Интернационалном друштву аудиолога (ISA). Посебно признање за дугогодишњи научни рад исказано му је избором за почасног члана Француског ОРЛ друштва 1995. године. Члан је Уредништва најстаријег и најпознатијег медицинског часописа у нас - Српског архива за целокупно лекарство.

Стручни и научни боравци у иностранству су реализовани у преко 20 земаља. У неколико највећих центара Француске боравио је 1960-1961 преко годину дана, где је великим делом обрадио своју докторску дисертацију и за добијене резултате добио титулу "Assistant étranger". У САД је боравио три пута по 1 до 3 месеца као visiting professor на више универзитета и износио резултате својих истраживања. Активно је учествовао на преко стотину домаћих и страних конгреса и симпозијума, на неким председавао, посебно на једној седници I Европског конгреса ОРЛ у Паризу.

Објавио је до сада 241 научни и стручни рад, од чега 112 у међународним часописима и зборницима интернационалних конгреса и симпозијума, 4 у Научном прегледу, самостално или као први аутор.

Проф. Симоновић је обрадио пет великих вишегодишњих научно-истраживачких пројеката, при чему је у свима био главни истраживач. Од њих, три су пројекта била домаћа, финансирана од стране Републичке заједнице науке Србије, и то: "Корелација поремећаја функције органа слуха и равнотеже код периферних и централних лезија, процена инвалидности и могућности рехабилитације", обрађиван у периоду 1976-1980. године; "Проучавање индикативних шестова осетљивости на буку и избор ефикасних заштитних мера", обрађиван 1981-1986. године; "Могућности превенције инвалидности, оцена радне способности и рехабилитација особа изложених деловању буке и вибрација великог интензитета", обрађиван у периоду 1986-1990 године; два следећа пројекта су међународна, али координирана и вођена од стране проф. Симоновића, а финансирана од стране Југословенско-америчког заједничког фонда, и то: "Методологија ране дијагностике и рехабил-

итације деце са конгениталним оштећењем слуха", пројекат ЈФП 609 од 1985-1998. год.; "Методологија ране дијагностике и рехабилитације оштећења слуха у деце", пројекат ЈФП 864 у периоду 1989-1992. године.

Резултати истраживања наведених у насловима пројеката обрађиваних током скоро две деценије дали су оригиналне и суштинске доприносе у тој области науке и праксе. Послужили су као основа и за бројне студије које су делимично још у току, а подробно су изнети у књигама, монографијама и зборницима, што је много пута цитирано у домаћој и страниј литератури, као на пример: *Аудиологија* - самостална монографија аутора, прва те врсте у нашој земљи, Универзитет у Београду, 1977. 483 страна, 501 слика; *Бука, штетна дејства, мерење и заштита* - монографија за коју је проф. Симоновић са сарадницима добио Октобарску награду Београда 1982. године, 296 страна, 312 слика; *Механика кретања течности у каналима унутрашње ува и проблем равнотеже*, студија више аутора у оквиру радова Српске академије наука и уметности са осветљавањем проблема из разних аспеката. Глас САНУ, Београд, 1987, 25, 1-44.

Дванаест предавања проф. Симоновића објављених у 12 Зборника Југословенских и међународних саветовања: *Заштита од буке и вибрација у животној и радној средини*, Београд, 1978-1989.; Цитат најпознатије француске енциклопедије "Encyclopedie medico-chirurgicale" у свом тому посвећеном оториноларингологији, а у поглављу "Examen vestibulaire", наводи радове проф. Симоновића као јединог југословена и подвлачи значај његовог научног доприноса; четири рада проф. Симоновића, штампана у Научном прегледу Научног друштва Србије, навођена су много пута у магистарским и докторским тезама као основни постулати за даљу обраду, а исто тако и у студијама из ових области.

Професор Симоновић је до сада примио укупно 26 домаћих и страних признања, повеља, плакета, диплома и захвалница, међу којима су Октобарска награда Београда 1982. године, Диплома о избору за почасног члана Француског ОРЛ друштва, Повеље Медицинског и Дефектолошког факултета у Београду, Плакете ОРЛ секције и Српског лекарског друштва, Диплома Секције за аудиологију и фонијатрију Удружења ОРЛ Југославије и друге.

Prof. Dr. Miodrag Simonović was born in 1927 in Kruševac, Serbia. He graduated from two faculties Faculty of Medicine and Faculty of Mechanical Engineering. He completed his residency at the ENT clinic of the Faculty of Medicine in Belgrade in 1959. His university career went all the way from assistant professor to full time professor. For his multidisciplinary thesis he was awarded PhD degree in 1963.

He was a founder and head of the Department of Audiology of the ENT Clinic until his retirement in 1992. He was a lecturer at a number of universities, and a mentor for numerous MSc and PhD theses. He is a member of numerous professional and scientific societies in the country and abroad, being the president of some of them or chairman of scientific sessions and congresses. For his advanced training, he spent some times in more than 20 countries, as a researcher or visiting professor.

He has published 241 scientific and professional papers, out of which 112 in international journals. He is also the author or co-author of 12 books and monographs. He participated as leading investigator in 5 major scientific research projects, out of which 3 were national and 2 international. Numerous studies are in progress. He gave a number of original and essential contributions to the fields of his interest. He received the total of 26 national and international acknowledgments, charters, plaques, certificates and letters of appreciation.

Проф. др Миодраг Симоновић:
Кућа: Кнеза од Семберије 6а; 11000 - Београд,
Тел. 011/456-558.

ДРАГОЉУБ Б. СТЕФАНОВИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Драгољуб Стефановић, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1927. у Скопљу, од оца Бошка и мајке Магде Наумовић. Основну школу и део гимназије завршио у Скопљу; од 1941. до 1944. школовање наставио у Нишу. Редовно школовање прекинуо због мобилизације, а коначно матурирао 1946. у гимназији у Пироту. Студије започео 1946. на Рударском одсеку Техничког факултета, а дипломирао 1950. на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду. Докторску дисертацију са темом *Перманентно намагнетисање мајмајских стена* одбранио је 1962. Предавао Геоманетизам и Методе геофизичких испитивања.

Непрекидно је био у запослен на Рударско- геолошком факултета, где је 1977. стекао и звање редовног професора универзитета. Од 1978. до 1992. био шеф Катедре за геофизику. Професор по позиву Рударско-геолошког факултета, Универзитета у Скопљу.

Оснивач и први Председник Стамбене задруте београдског универзитета. Од 1959. до 1961. боравио као гостујући наставник на Универзитету Станфорд у Калифорнији, САД.

Од 1955. непрекидно је члан *European Association of Exploration Geophysicists (EAEG)*. Године 1982. изабран је за потпредседника Асоцијације, а наредне године, према Статуту Асоцијације, додељена му је функција председника, затим функција *Past-President -a*. У функцији председника *EAEG* био је 1994. званични представник Европске асоцијације геофизичара (*EAEG*) на Конгресу *Society of Exploration Geophysicists (SEG)* Сједињених Америчких Држава и одржао уводно излагање.

Члан је Српског геолошког друштва, Савеза инжењера и техничара Југославије и Југословенског геофизичког друштва и његов оснивач, био је организатор многих међународних и националних конгреса, међу којима и неколико конгреса Савеза геофизичара Југославије. као и 49. Конгреса *EAEG* који је одржан јуна 1987. у Београду (Сава центар) 1987.

Био је председник Комисије за мултидисциплинарне студије Републичке заједнице наука Србије. Дугогодишњи сарадник Геомагнетског института у Гроцкој, Београд. Члан редакције Зборник радова Рударско-геолошког факултета, уредник Изабрана дела Милутина Миланковића.

Проф. Стефановић је објавио следеће књиге: Геомагнетске методе истраживања (1978), Основе геофизике - Сеизмичка рефракциона испитивања; Сеизмичка рефлективна испитивања; Геофизички каротаж (1996), Изабрани радови Д.С. (1997). Превео са енглеског Геофизичка истраживања J. J. Jakosky (1963). Редактор више превода књига из области популаризације геолошких наука. Аутор је 80 прилога из домена популаризације наука објављених у часописима и листу Политика.

Био је ментор 7 доктора наука, 9 магистара наука и 120 инжењера геофизике.

Организовао је лабораторију за палеомагнетска и археомагнетска испитивања у Југославије у оквирима Геомагнетског института у Гроцкој. Својим радовима поставио основе магнетостратиграфских проучавања на којима се заснива и концепт циклостратиграфије.

Проф. Стефановић је објавио око 100 научних радова из домена геофизичких испитивања, палеомагнетизма, глобалне тектонике и концепта геофизичких испитивања и интерпретације.

Неки запаженији радови сврстани су по областима којима се бавио, а не по редоследу објављивања:

Complex Interaction of Cosmic and Geological Events that Affect Variation of Earth's Climate Through Geological History (1984).

Миланковићева концепција као основа за свеобухватну теорију климатских промена током геолошке прошлости. (1988), Глас САНУ, репринт, Д.С. Изабрани радови.

Geophysical Data Relevant to the Plate Tectonics Concept of the North-East Mediterranean. Int. Sym. Metahalogeny & Plate Tectonics, Belgrade.

Dimension and the Role of Ultramafic Complex Merdita-Đakovica-Orahovac. (1997). *International Symposium, dedicated to Prof. S. Karamata.*

Role of Geophysics for Water Prospecting in Arid Region, (1982) Cannes, France, 44 EAEG Meeting.

Paleomagnetic Characteristic of Some Upper Cretaceous Volcanic Rocks of the Timok Eruptive Complex, (1981), SANU, Glas CCCXXIX, Belgrade.

Magnetostratigraphic Methodology of the Pannonian Basin Neogene. (1992), *Comptes Rendus Societe Serbe de Geologie.*

Могућност комплексне интерпретације биостратиграфских, магнетостратиграфских, сеизмостратиграфских и седиментолошких проучавања плиоценских седимената у северном Банату. (1995), Геол. Анали Балканског полуострва, Београд.

Quo Vadis, Geofiziko 11. Конгрес геолога Југославије, Тара, књ.3, Петрологија, Геохемија, Тектоника, 407-417, 1986.

Exploration Geophysics in Yugoslavia: the Roots are Deep! The first Break, EAEG Conference Issue, vol. 5, No. 5, pp.151-160.

Исцрпнији подаци налазе се у Изабраним радовима, издање Рударско-геолошког факултета, 1997.

Својим радовима поставио основе савременим научним дисциплинама, а дефинисао ново схватање интерпретације резултата геофизичких испитивања у Југославији.

Prof. Dr. Dragoljub Stefanović was born in 1927 in Skopje, Macedonia. He graduated from the Faculty of Mining and Geology, University of Belgrade at the Department of Geophysics in 1950 and was promoted to the Doctor of Technical Sciences at Belgrade University. From 1959 until his retirement he was at the same Faculty. During the period 1978-1992 he was the Head of The Geophysical Department. He was mentor of 8 students for their Ph.D. theses and 10 for MSc theses, and 120 among 300 graduated at the Department of geophysics at his time.

From September 1959 till January 1961 he was a professor at the Geophysics Department of Stanford University, Stanford, Cal., USA.

During 1984 he was the President of European Association of Exploration Geophysicists.

He published 3 books, more than 100 papers, mostly in the field of rock and paleo-magnetism. The extensive list of his publications is quoted in *Izabrani radovi* (1997) (Selected publications).

Проф. др Драгољуб Стефановић

Кућа: Булевар Авној-а 116; 11000 - Београд

Тел: 011-673-170

ИЛИЈА С. СТОЈАНОВИЋ

Члан Друштва од 1969. године

Др Илија Стојановић, редован професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1924. године, у Оточцу, Лика од оца Стеве и мајке Смиље Илић. Школовао се у Оточцу, Госпићу и Београду, где је 1950. дипломирао на Одсеку за телекомуникације Електротехничког факултета Универзитета у Београду.

На истом Факултету је одбранио докторску дисертацију 1957. и биран је у сва звања, од асистента (1953.) до редовног професора 1971. године.

Основао је Катедру модерних телекомуникација чији је шеф био 19 година, а доцније и управник Завода за телекомуникације и рачунарску технику. У периоду од 1961. до 1963. био је продекан факултета, а четири мандата биран је за председника Савета Факултета. Пензионисан је 1989., а од оснивања МОБТЕЛ-а 1994. у њему стално ради у својству специјалног саветника.

Сем наставне делатности на матичном факултету, проф. Стојановић је држао наставу и на Електротехничким факултетима у Подгорици, Новом Саду и Бања Луци. Поред рада на Факултету дуго година је био научни саветник у РТВ Београд, Институту "Михајло Пупин" и у ВФ фабрици Електронске индустрије у Земуну.

Проф. Стојановић је предавао предмете: Основи телекомуникацијама, Техника веза, Радио-релејне везе, Шумови у телекомуникацијама и Принципи модерних аналогних и дигиталних телекомуникацијама. Узео је видног учешћа на последипломским студијама, где је дуго година био шеф Смера за телекомуникације. Водио је и велики број магистарских и докторских теза.

Као научник проф. Стојановић је публиковао низ чланака у најугледнијим часописима у САД, В. Британији, Француској и СССР. Светски запажене доприносе он је дао у области радио-комуникација.

Објавио је преко 50 научних и стручних радова, од чега 5 књига и 23 пројеката. Више радова је штампало у страним часописима.

Најважнији доприноси су у следећим радовима: *Influence des variations du temps de propagation de groupe sur la bande passante video d' un faisceau hertzien*; *Determination of integration limits in calculating distortion noise power*; *Antenna feeder mismatch effects on error probability in digital systems* (коаутор); *A new probabilistic approach to the definition of radio coverage zone*; *Tracking a pair of unresolved targets with monopulse radar*; *Sharing criteria and interference aspects for space communication services*; *Error rate prediction for NCSFK digital mobile radio systems*; *Algorithm for obtaining a self-synchronising M-ary code enabling data compression*; *Effects of the selection diversity on error performance of digital mobile radio systems* (коаутор); *A design concept for reconfigurable mobile radio networks with slow-frequency-hopping systems* (коаутор); *Performance of direct sequence spread-spectrum receiver using decision feedback and transversal filters for combatting the narrow-band interference* (коаутор).

Као посебан допринос вредно је истаћи универзитетски уџбеник "Основи телекомуникација" (девет издања) која претставља јединствен уџбеник на свим југословенским универзитетима.

Научни и стручни радови, публиковани у иностраним и домаћим публикацијама и зборницима, посвећени су телекомуникацијама. У њима је проф. Стојановић остварио следеће научне доприносе: објашњење утицаја изобличења насталог услед варијације времена простирања групе на пренос видео сигнала; проналажење рекурзивног обрасца за бесконачне редове образоване од производа Беселових функција; предлог новог демодулатора FM сигнала који изузетно отпоран на интерференцију; увођење појма зоне покривања и њено израчунавање; предлог за коришћење decision feedback филтера у адаптивним системима са проширеним спектром за редуцију интерференције; нов пријемник у системима са проширеним спектром.

Проф. Стојановић, као врстан инжењер, градитељ, пројектант и конструктор везао је своје име за најзначајније системе и конструкције. Он је био један од водећих стручњака при увођењу телевизије, изградњи мреже радио-релејних веза по читавој Југославији, пројекту и изградњи сателитске станице у Ивањици, изградњи веза по далеководима високог напона. У последњих пет година он се посветио увођењу мобилних телекомуникација у Србији и представља једног од твораца овог система.

Као педагог и професор уживао је изузетан углед. Један од

најбољих предавача, писац познатог уџбеника "Основи телекомуникација", који је увео у свет телекомуникација готово све данашње инжењере, он је својим ђацима остао у дубоком сећању.

Посебно треба истаћи делатност проф. Стојановића на међународном плану у области телекомуникација. Он је активан учесник готово свих Међународних конференција о коришћењу радио спектра од 1961. Исто тако учествовао је у раду *International Telecommunication Union (ITU)*. У том послу је имао изузетних успеха.

Године 1984. председавао је Комитету за планирање FM радиодифузије; 1985. био је биран за председника Светске конференције за коришћење геостационарне сателитске орбите и планирање радио служби које је користе; 1988. био је изабран поново за председника Друге и финалне сесије ове Конференције; 1986. је биран за председника *Plenary Assembly of the CCIR (Commite Consultative Internationale de radiocommunications)*; 1987. изабран је за председника Панела експерата за будућу улогу и организацију *IFRB (International Frequency Registration Board)*; 1989. изабран је за члана *High Level Committee of ITU*.

Добитник је Седмојулске награде (1970.), две награде РТ Београд за најбоље научно дело из телекомуникација и две награде ЕТАН-а за најбољи рад у области телекомуникација. Носилац је више одликовања. Изабран је за дописног члана Српске академије наука и уметности 1985. године, а од 2000. године за редовног члана САНУ.

Prof. Dr Ilija Stojanović was born in 1924 in Otočac, Lika. He graduated from the School of Electrical Engineering (majoring in telecommunications and electronics) in 1951.

In 1957 he defended his PhD thesis and in his university career he went the whole way from an assistant (1953) to full professor (1971). In addition to his teaching activities at the Belgrade School, he also lectured at the University Schools of electrical engineering in Podgorica, Novi Sad and Banja Luka.

International activities of Prof. Stojanović are particularly noteworthy since he was frequently a chairman of different international bodies.

He received the 7th July Prize (1970), two awards of RT Belgrade for the best study in telecommunications and two ETAN awards for high achievement in telecommunications.

In 1985 he was elected a corresponding member of Serbian Academy of Science and Arts.

He published over 50 scientific papers, out of which 5 books and 23 projects in telecommunications as his scientific contribution that made him one of the leading scientists in this field.

Проф. др Илија Стојановић:
Кућа: Цетињска 9; 11000 - Београд
Тел. 011/323-4952, 063-230-150
E-mail: ilja@ptt.yu

МИЛИЋ Р. СТОЈИЋ

Члан Друштва од 1988. године

Др Милић Стојић, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1940. године у Ужицу од оца Радоја и мајке Косаре Церовић. Основну школу и гимназију завршио је у Ужицу. Школске 1958/59. уписао се на Електротехнички факултет у Београду, где је дипломирао 1963. године.

Постдипломске студије на Електро-техничком факултету завршио је 1965. одбраоном магистарског рада "Прилаз проблему осетљивости система аутоматског управљања". Докторску дисертацију под насловом "Анализа и синтеза нелинеарних система аутоматског управљања применом алгебарских критеријума асимптотичке стабилности", одбранио је на Електротехничком факултету 1967. године.

Краће време после дипломирања, од фебруара до октобра 1963., био је запослен у Институту за нуклеарне науке у Вишњи. У октобру 1963. прешао је на Електротехнички факултет. У звања асистента, доцента, ванредног професора и редовног професора за област аутоматике биран је 1963, 1969, 1975. и 1980., респективно.

Одржавао је наставу на редовним и постдипломским студијама на Електротехничким факултетима у Београду, Нишу и Бања Луци, на Факултету техничких наука у Новом Саду, на Машинском факултету у Крагујевцу и у Ваздухпловнотехничкој војној академији (ВТВА) у Жаркову.

Руководио је са 16 магистарских радова и девет докторских дисертација од којих пет на Електротехничком факултету у Београду и по једној на Електротехничким факултетима у Нишу, Сарајеву, Загребу и на Техничком факултету у Чачку.

У три наврата провео је укупно шест месеци на Одсеку за физику Универзитета у Бирмингему, Велика Британија, као сарадник на заједничким истраживачким пројектима.

Главни научни доприноси проф. Стојића припадају: теорији стабилности, осетљивости динамичких система, рачунарској симулацији и управљању у реалном времену електромоторним погонима и индустријским процесима.

Аутор је два уџбеника, коаутор две монографије на српском и једне на енглеском и аутор једне монографије на руском језику. Публиковао је преко 130 научних радова од којих 20 у реномираним међународним часописима: *IEEE Transactions on Automatic Control*, *Avtomatika* и *telemehanika*, *Izd. ANSSSR*, *International Journal on Circuit Theory and Application*, *Automatica*, *International Journal of IFAC*, *International Journal on System Science*, *IEEE Transactions on Industrial Electronics* и *IEEE Transactions on Power Electronics*. Остали научни радови су публиковани у домаћим часописима и у зборницима домаћих и међународних конференција.

Стално је цитиран у радовима домаћих аутора, а његов индекс цитираности (*Science Citation Index*) од стране иностраних аутора у међународним часописима је 67, закључно са 1997. Књиге проф. Стојића К. *Континуални системи аутоматског управљања* (8 издања) и *Дискретни системи управљања* (4 издања) служе као стандардни уџбеници за предмете из области аутоматике на универзитетима у Југославији. Мада писане на српском језику, обе су приказане и у реферативном журналу *Новие книги за рубежом*, изд. АНСССР, као запажена дела страног аутора.

Проф. Стојић је дао више техничких остварења у пројектима које је Електротехнички факултет радио за потребе привреде, самосталних института и ЈНА односно Војске Југославије. У три петогодишња периода био је руководилац стратешког пројекта "Електронски системи мерења и управљања" при Министарству за науку и технологију Србије. Пројектовао је Лабораторију за аутоматику на Електротехничком факултету у Београду и Лабораторију за управљачке системе у ВТВА у Жаркову.

На Електротехничком факултету у Београду шеф је Катедре за аутоматику и у два наврата је био старешина Одсека за електронику, телекомуникације и аутоматику. Председник је Друштва за електронику, телекомуникације, рачунарство, аутоматику и нуклеарну технику (ЕТРАН). Секретар је Одељења техничких наука Научног друштва Србије. Био је уредник часописа *Automatica*, *International Journal of IFAC* и главни уредник *Publication of Electrical Engineering Faculty*, Београд.

Сада је уредник часописа *Scientific Review, Series: Science and Engineering*, гласила Научног друштва Србије. Члан је редакцијског одбора *Facta Universitatis, Series: Electronics and Energetics*, часописа Универзитета у Нишу, члан редакцијског одбора и гост уредник часописа *Electronics*, гласила Електротехничког факултета у Бања Луци.

За научне и стручне резултате добио је више награда и признања: Орден за војне заслуге (1968), Октобарску награду Београда (1980) за остварења у техничким наукама, Награду међународне конференције *FCIP* за најбољи рад (1970), три награде "Душан Митровић" за најбоље радове на Конференцијама ЕТРАН-а (1973, 1981. и 1990), Награду "Проф. Бранко Раковић" (1973) за најбоље научне чланке штампане у реномираним међународним часописима, Теслину награду (1993) за врхунско техничко остварење и више повеља и плакета и захвалница високошколских установа и научних института.

Проф. др Милић Стојић
Електротехнички факултет, Булевар Краља Александра 73;
П.О. Бокс 3554, 11020-Београд
Тел: 337-0166
Кућа: Голсвортијева 13; 11000 - Београд
Тел. 011/444-2155, 064/148-8913
E-mail: estojic@etf.bg.ac.yu

Milic Stojić, Full Professor of the Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade, was born on February 27, 1940 in Užice, by father Radoje and mother Kosara, born Cerović. He completed his elementary and high schooling in Užice. In the academic 1958/59 year he enrolled the Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade, where he graduated in January 1963 and in 1965 and 1967 he obtained his M.Sc. and Ph.D. degrees, respectively. After graduation, from February to October 1963, he was with the Institute for Nuclear Science in Vinča, Belgrade.

From October 1963, he is with the Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade, where he has been promoted to the academic positions Teaching Assistant, Assistant Professor, Associate Professor, and Full Professor in 1963, 1969, 1975, and 1980, respectively. For his scientific and engineering achievements, he received the Decoration for Military Merits (1968), October Prize of the City of Belgrade (1980), for outstanding achievements in technical sciences, Award of the International Conference of FCIP (1970), for the best paper presented at the Conference, three annual ETRAN awards (1973, 1981, and 1990), for the best papers presented at the ETRAN conferences, Award "Professor Branko Raković" (1993), for the best papers presented in international scientific journals, "Tesla Award" for Scientific Merit (1993), Charter and Grand Plaque of the University of Niš, and other numerous charters, medals, and letters of thanks from universities and scientific organizations.

He has published two textbooks, he is co-author of two monographs in Serbian, co-author of one monograph in English, and author of one monograph in Russian. He has published over 170 scientific papers, among them 24 in the renowned international journals. Other papers have been published in domestic journal (34), in the proceedings of conferences in Yugoslavia (81), and in the proceedings of international conferences (29). Several hundred times he has been cited in papers, books, and in M.Sc. and Ph.D. theses of Yugoslav authors. To the year 2001, according to Science Citation Index, he was cited in the international journals 96 times. Professor Stojić gave numerous technical solutions within the projects carried out by the Faculty of Electrical Engineering for the needs of the industry, scientific institutes and Yugoslav Army. In three five-year periods he headed the strategic project "Electronic Systems of Measuring and Control" supported by the Ministry of Science and Technology of Serbia. He designed the Laboratory for Automatic Control at the Faculty of Electrical Engineering and the Laboratory for Control Systems in the Air Force at the High Military Academy in Zarkovo (Belgrade). For the project of electronic simulator of guided missile, he was awarded the Decoration for Military Merits (1968), and for the project of microprocessor-based servo drive with induction motor, he obtained, together with Professor Slobodan Vukosavić, the "Tesla Award" for Scientific Merit (1993). He supervised 25 M.Sc. and 13 Ph.D. theses.

АНДРИЈА Б.К. СТОЈКОВИЋ

Члан Друштва од 1985. године

Др Андрија Стојковић, редовни професор Природно-математичког факултета у Београду, у пензији, рођен је од мајке Катарине (рођ. Стевановић) и оца Богомира, 1924. године и Чачку, где је завршио основну школу и гимназију са матурским испитом 1943. године. Од страних језика говори француски и руски а служи се немачким, енглеским и латинским језиком.

Дипломирао је филозофију на Универзитету у Београду 1949. године. Одбранио је докторску дисертацију под насловом "Лењин о формалној логици" коју је радио под менторством проф. Душана Недељковића, а одбранио пред комисијом чији су чланови били Милош Н. Ђурић, Душан Недељковић, Владимир Филиповић, Маријан Ткалчић и Стјепан Патаки, на Филозофском факултету у Београду 1951. године.

Био је професор београдских гимназија (1950-54), затим асистент (1954), доцент (1960), ванредни професор теоријске филозофије на Филозофском факултету (1962-75). Као редовни професор предавао је Основе филозофије и Филозофију природних наука на Природно-математичком факултету у Београду од 1975. до пензионисања 1990. године. Као хонорарни наставник предавао је на редовним и последипломским студијама у Високој школи политичких наука у Сарајеву, на Пољопривредном факултету и у Центру високих војних школа у Београду.

Један је од оснивача и члан: Филозофског друштва Србије, Друштва за филозофију и историју наука и Хегеловог друштва, и члан Међународног Хегеловог друштва (*Internationale Hegel-Gesellschaft, Salzburg-Berlin*). Био је коуредник часописа: "Филозофски преглед" (1953-55), "Филозофија" (1957-64) и "Дијалектика" (Часопис за методолошко-филозофске проблеме математичких, природних и техничких наука, 1966-89), "НУС" (1985-90) и "Нова мисао" (1989-90). Са рефератима учествовао је на

више од 60 југословенских и међународних скупова филозофа универзитетског и академијског нивоа. Одржао је око хиљаду јавних предавања у више од 100 места Југославије. Члан сарадник је од 1985. године и стални члан сарадник Матице српске од 1995. године и члан Удружења књижевника Србије од 1997. године.

Објавио је истраживачке радове из следећих области: 1. Теоријска филозофија, 2. Историја филозофске и друштвене мисли у Србији и Југославији, 3. Филозофија наука, 4. Педагогија, дидактика, школство, и 5. Филозофска библиографија.

Поред 45 књига и брошура, објавио је више од 150 расправа, студија и научних огледа, 350 мањих чланака и критичких осврта и већи број осталих стручних и књижевно-критичких написа. Радови су му објављивани и нашли одзива на руском, пољском, словачком, македонском, словеначком, мађарском, француском, кинеском, енглеском, немачком и румунском језику. Већи број расправа објавиле су му Српска академија наука и уметности, Црногорска академија наука и уметности, Македонска Академија наука и уметности и Југословенска (Хрватска) Академија знаности и уметности.

Значајније књиге проф. Стојковића су:

(1) *Лењин о формалној логици* (1959). *Лењин хуманист и дијалектичар* (1976, 1978). *Дијалектички материјализам* (1962. и 1967, коаутор Б. Шешкић). *Основи марксистичке филозофије* (1973-85, 8 издања). *Класификација на наукије* (1963). *Увод у филозофију природних и математичких наука* (1975). *Филозофско-социолошки сисии* (1984).

(2) *Почеци филозофије у Срба*. Од Саве до Доситеја на основама народне мудрости (1970). *Развитак филозофије у Срба 1804-1944*. (1972). *L'évolution de la philosophie serbe* (1977). *Бранислав Пејронијевић I*. (1989). *Животини њи Досијеја Обрадовића* (1989). *Филозофски погледи Досијеја Обрадовића* (1980). *Филозофски погледи Владимира Јовановића* (1972). *Милан Кујунџић Абергар*. *Филозофска и друштвено-политичка схватања* (1977). *Филозофски и друштвено-политички погледи Јована Жујовића* (1982). *Филозофски погледи Милутина Миланковића* (1988).

(3) *Српски народ на размеђу Истока и Запада*. Прилози историографији, историологији и историографији (1998). *Филозофија историје код Срба до 1941*. (1999). - (4) *Чачанска гимназија 1837-1987*. (коаутор Б. Ковачевић, 1987). *Како ћеш постојати усрех у школи*. (Из

методике и технике умнога рада) (1956). *Основе методике настава марксистичке филозофије у ВАКОВ* (коаутор Б. Самоловчев, 1984).

Као најважније научно-филозофске доприносе проф. Стојковића као кандидата Одељења друштвених наука САНУ за дописног члана САНУ 1983. године, референти Душан Недељковић, Јован Ђорђевић и Радомир Д. Лукић истакли су: "Његову изузетно вредну и даровиту научно-истраживачку личност и карактеристичну уједно самосвојност, оригиналност и колективност, као и изузетно богатство самог његовог научног дела на многим пољима марксистичке филозофије у њеном бурном развитку последње три деценије, од оригиналне Стојковићеве докторске тезе Лењин о формалној логици до данас, кад његово дело већ код нас и у свету делује као једно од незаобилазних и врхунских у многим горућим питањима данашњице." Додајемо овде још и то да је ово широко потврђено бројним студијама. Треба рећи да је проф. Стојковић важне доприносе дао историји филозофске и друштвене мисли а нарочито филозофији историје код Срба и Југословена.

"Својим многобројним темељним истраживањима на основама архивске грађе и других релевантних докумената проф. Стојковић је обухватио целокупан развитак српске филозофске и друштвене мисли од њеног почетка до данас, посвећујући пажњу не само њеним великанима већ и покретима и филозофским писцима. Критика је позитивно оценила и његове радове из методике, дидактике и нарочито из историје нашег школства, као и из филозофске библиографије". - Поводом 70-год. његовог живота, Хегелово филозофско друштво одржало је научни скуп чија су саопштења објављена, (Живот и дело Андрије Б. К. Стојковића, Београд, 2000. стр. 63) са рефератом академика Драгутина Лековића и проф. Радмиле Шајковић и Глигорија Зајечаровића којим се А. Стојковић поново предлаже за дописног члана САНУ.

Prof. Dr. Andrija Stojković (1924) received his B.A. (1949) and Ph.D. (1951) from the Faculty of Philosophy of the Belgrade University. From 1962, through 1975 he, as a University professor, lectured on the Philosophy of Marxism at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics.

Prof. Stojković is a member of the Philosophical Society of Serbia, Hegel Society in Belgrade and Internationale Hegel Society in Berlin. As co-editor he edited various philosophical magazines published in Belgrade, such as Philosophical review (Filozofski pregled), Philosophy (Filozofija), Dialectics (Dijalektika), NUS and New thought (Nova misao). He participated with papers in more than 60 national and international scientific meetings.

He is an associate member of Matica Srpska, Scientific Society of Serbia and Association of Writers of Serbia. For years, Prof. Stojković has been conducted studies in the field of philosophy, philosophic bibliography, pedagogics, didactics, history and history of philosophy in Serbs and Yugoslavs.

He is the author of 45 books and booklets, 150 treaties and 350 scientific and literary papers. His works were published and reviewed in the Serbian, Russian, Polish, Slovakian, Macedonian, Hungarian, French, English, German, Chinese and Romanian languages.

Проф. др Андрија Стојковић:

Кућа: Кнеза Вишеслава 9; 11000 - Београд

Тел. 011/3554-022; 064/2827-652

ЈОВАН В. СУРУТКА

Члан Друштва од 1974. године

Др Јован Сурутка, академик, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1921. године у Бања Луци, од оца Војислава и мајке Лепосаве Суботић, где је завршио и гимназију 1939. године Дипломирао је на Електротехничком одсеку Техничког факултета Универзитета у Београду 1947. и одмах је постављен за асистента у Институту за телекомуникације Српске академије наука и уметности.

Године 1950. изабран је за предавача на Електротехничком факултету у Београду за предмет Теоријски основи телекомуникационе технике. Године 1954. изабран је за доцента а 1959. за ванредног професора за предмет Теоријска електромагнетика. За редовног професора за исти предмет је изабран 1968. године. Поред предмета за који је биран, предавао је и предмете Антене и простирање радиоталаса и Основи електротехнике, као и неколико предмета на последипломским студијама.

Утемељивач је модерне електромагнетике у нашој земљи. Његови уџбеници "Електромагнетика" (7 издања, прво 1965. и награда Универзитета) и "Основи електротехнике" (9 издања, прво 1978.) су и данас веома актуелни. Посебно је значајан његов допринос организацији наставе и научног рада на Електронском факултету у Нишу и Електротехничким факултетима у Бања Луци, Скопљу и Цовом Саду.

У два изборна периода (1962.-64. и 1969.-71.) био је декан Електротехничког факултета, председник Факултетског савета, више година члан Савета за високо школство СРС, Универзитетског савета Универзитета у Нишу и члан Савета Радио телевизије Београд. За резултате у научном раду добио је Октобарску награду града Београда (1967.), Годишњу награду ЕТАН-а (1970.), годишњу награду РТБ (1971. и 1978.), Повељу РТБ (1977.), Повељу и Велику Плакету Универзитета у Нишу (1980.), Почасни докторат Универзитета у Бања Луци (1988.), Теслину награду за научни рад (1993.) и Теслину

медаљу (1998.). Одликован је Орденом рада са златним венцем (1965.), Орденом Републике са сребрним венцом (1978.) и Орденом заслуга за народ са златном звездом (1986.).

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1974., а за редовног члана 1983. Године 1988. изабран је за почасног члана Инжењерске академије Југославије.

Научна и стручна делатност проф. Сурутке се одвија у следећим главним областима: теоријској и примењеној електромагнетички, теорији и конструисању антенских система, простирању радио таласа у природним срединама и плацирању система за емитовање и дифузију радио и телевизијских програма.

Самостално или у заједници са својим сарадницима објавио је око 145 радова, од којих је велики број публикован у угледним страним часописима, зборницима радова, а и у документима *ITU-R (International Telecommunication Union- Radiocommunication)*, односно бившег *CCIR* -а. Поред тога аутор је око 50 већи: пројеката и елабората. Аутор је веома запажене монографије *“Јонсфера и њен утицај на широкоспољно крајњих таласа”*, као и 45 пројекта и елабората. Као дугогодишњи технички саветник РТ Београд, ЈРТ и РТ Црне Горе имао је водећу улогу у конципирању и изградњи свих радио и ТВ мреже у Србији и Црној Гори. Више година је био члан Радне групе Техничке комисије Европске уније за радиодифузију.

Најважнији радови, којима је утицао на развој теорије и праксе односе се на област линеарних антена и антенских система. Теоријски и практични доприноси у овим радовима сврставају академика Сурутку у ред врхунских стручњака и пионира у овој области у нашој земљи и шире. Његови радови и радови његових сарадника су допринели да Електротехнички факултет у Београду стекне углед значајног центра за истраживање на подручју линеарних антена.

Академик Сурутка се бавио највише проблематиком линеарних антена, али је дао значајан допринос и у области спрегнутих линеарних радијатора и антенских система за усмерено зрачење. Значајну групу радова чине радови где је у анализи линеарних антена коришћен и афирмисан варијациони метод. Проф. Сурутка и његови сарадници су проширили примену варијационог рачуна на широку класу линеарних антена, извели одговарајуће формуле и развили програме за израчунавање улазне импедансе и расподелу струје за многе линеарне антене.

У каснијим фазама истраживања коришћени су поступци засновани на интегралним једначинама *Hallen* -овог типа и интегродиференцијалним једначинама *Pocklington* -овог типа. За нумеричко решавање ових једначина је коришћен једноставан, али ефикасан метод подешавања у тачкама (*Roger Harrington*) са полиномском апроксимацијом струје у антенским проводницима (Академик Бранко Поповић).

Поред већег броја значајних доприноса теорији и методама прорачуна, из ових истраживања су произашла и оригинална техничка решења у области пројектовања и градње антена за сва фреквенцијска подручја (сем микроталасног). Развијен је поуздан метод за израчунавање, не само електростатичких, већ и високофреквенцијских напона које индукује струја у антени.

Метод проф. Сурутке за елиминацију статичког електрицитета са изолованих затега високих стубних антена предајника велике снаге, који се често цитира у стручној литератури, дао је значајан допринос у решавању тог проблема при градњи економичних и ефикасних антена, за које је проф. Сурутка добио и признања (*ITU-R* и *PTC* 1998.). Такође је познат његов врло оригиналан метод за подешавање *СТ* антена са усмереном карактеристиком зрачења.

Значајно је допринео расветљавању проблема сопствених и међусобних импеданси спрегнутих паралелних радијатора неједнаких дужина и у различитим међусобним положајима. Поред линеарних антена многи радови проф. Сурутке обухватају разноврсне проблеме електростатике и стационарних магнетних поља.

Задњих година академик Сурутка је са сарадницима велику пажњу посветио проблемима заштите персонала и грађана од таквих нејонизујућих електромагнетских поља снажних радиодифузионих предајника. Развијене су једноставне и поуздане методе за израчунавање блиског електричног и магнетског поља и зона сигурности стубних *СТ/ДТ* антена, а посебно краткоталасних диполских завеса, које су примењене у нашој земљи и прихваћене од стране радних група *ITU-R*. Био је иницијатор и научни руководилац израде дигиталног модела топографске карте Југославије.

Prof. Dr Jovan V. Surutka was born in 1921. in Banja Luka (Republic Serbska). He graduated in 1947 from the School of Technical Sciences University of Belgrade (Electromechanical Division). From 1950 he was promoted to all academic position at the School of Electrical Engineering in Belgrade. In two elective periods (1962-64 and 1969-71) he was the Dean of the Faculty of Electrical Engineering, and for several years a member of the Serbian University Council and Serbian Education Council.

For his scientific achievement we received the October Prize of the City of Belgrade (1967), the annual ETAN Award (1970), annual prize of RTB (1971 and 1978), Charter and Grand Plaque of the University of Niš (1980) and "Tesla Award" for Scientific Merit (1993). He was decorated with several other medals.

In 1974 he was elected a corresponding member of the Serbian Academy of Arts and Sciences and in 1983 he became a full member.

He was the founder of modern electromagnetic in our country and the principal areas of his scientific and engineering activities are theoretical and applied electromagnetics, theory and design of antenna system, radio-wave propagation and TV broadcasting systems. As the author or co-author, he published about 145 papers as well as 50 major projects and studies.

For many years he has been a technical advisor of RTV of Serbia. He has a key role in planning and building activities of all radio and TV networks in Yugoslavia. His research and professional activities followed his main interests in electromagnetics, theoretical and applied sepectromagnetics, theory and construction of antenna system, propagation of radio waves in natural environment and emission systems, as well as diffusion of radio and television programs.

Проф. др Јован Сурутка:
Кућа: 29. Новембра 66; 11000 - Београд
Тел. 011/766-167. Факс: 011/324-8681.
E-mail: sk@galeb.etf.bg.ac.yu

БУДИСЛАВ Д. ТАТИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Будислав Татић, редовни професор Биолошког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1926. године у селу Туларе код Прокупља, од оца Драгомира и мајке Јовке, рођене Павићевић. Основну школу завршио је у селу Тауларе, а гимназију, виши течајни испит у Лесковцу и виши течајни испит у Прокупљу. Дипломирао је на Природно-математичком факултету у Београду 1951. године са темом: *Familija Compositae* у околини Београда. Докторирао је 1961. године са темом: *Флора и вегетација Сивугене иланине код Краљева*, која је објављена у Билтену Института за ботанику ботаничке баште 1969. године.

Провео је две године као привремени учитељ у селу Прају, среза топличког. Остало време, до краја радног стажа радио је на Природно-математичком факултету у Београду. Службовање је започео као асистент 1952., а биран за доцента 1961., ванредног професора 1969. и редовног професора 1975. године. У пензију је отишао 1992. године. Боравио је на стручном усавршавању у универзитетским институцијама у Лондону, Москви, Лењинграду, Гетингену и Сиднеју.

У оквиру редовних студија на Природно-математичком факултету у Београду предавао је три предмета: Морфологију биљака, Систематику и филогенију виших биљака и Општу ботанику (студентима молекуларне биологије). На последипломским студијама предавао је Еволуцију и филогенију биљака и Принципе таксономије.

Активно је учествовао у формирању факултета у Приштини и Крагујевцу где је држао наставу из Морфологије биљака и Систематике и филогеније биљака. Поред наставног посла, на матичном факултету, као и факултетима у формирању, руководио је израдом докторских дисертација десетини кандидата, који су данас еминенти научни радници и професори универзитета.

На Природно-математичком факултету у Београду обављао је дужности продекана, а затим декана факултета, а у Крагујевцу је био четири године старешина Одељења и касније декан, када се факултет осамосталио.

Професор Татић је написао три универзитетска уџбеника, са укупно осам издања: Морфологија биљака (са коауторима); Систематика и филогенија виших биљака (заједно са В. Блечићем), преуређено издање 2002. године, и Општа ботаника (са Б. Петковићем) у Заводу за уџбенике и наставна средства у Београду.

Учествовао је са научним саопштењима на три Светска конгреса ботаничара: у Лењинграду (1975), Сиднеју (1981) и Берлину (1986). Обављао је дужност директора Ботаничке баште у Београду девет година и нарочито похваљен у радној организацији из разлога што је у Заједници за образовање издејствовао укључење Беште у финансијску конструкцију будућег Биолошког факултета. Написао је монографију под насловом Стота годишњица Ботаничке баште "Јеврамовац" коју је опремио и издао Завод за уџбенике и наставна средства 1996. године.

У годинама ширења високошколских установа у Србији, Проф. Татић је обављао дужност председника Комисије Републичке заједнице образовања Србије. Тада су оформљени: Универзитет у Крагујевцу, ПМФ у Нишу и Одељења факултета у Чачку и Краљеву.

Професор Татић је објавио преко 100 научних и стручних радова углавном у нашим часописима, али и изверстан број у иностранним. Проблематика коју је у радовима обухватао односи се управо на области науке коју је и предавао. Сам или у коауторству са В. Блечићем и Б. Атанацковићем, картирао је вегетацију Србије и Црне Горе на више листова размере 1:50 000, која је уврштена за израду опште Карте Потенцијалне Вегетације Југославије.

У неколико радова саопштио је принову за флору Србије и Југославије, од којих су и ове: *Asplenium adulterinum*, *Ranunculus falcatulus*, *Asphodeline liburnica*, *Bidens vulgata*, *Gagea fistulosa*; *Ptilostemon strictus*, *Laserpitium siler*, *Abies borisii regis* и друге.

Проф. Татић је у коауторству са В. Вељовићем написао научну монографију са насловом: "Distribution of serpentized masives on the Balkans peninsula and their ecology", која је укључена у "The ecology of areas with serpentized rocks. A world view"; Kluwer Academic Publishers, printed in Netherlands in 1992.

Професор Татић је, на иницијативу Америчке читаонице у Београду, превео у сарадњи са професором енглеског језика Миленом Мамузић, књигу "Biological conversation with particular aephsion on wild life", autora John Black-a, 1970. године.

Поред научног и стручног педагошког рада професор Татић је активно учествовао у објављивању уџбеника за основну и средњу школу. Написао је сам или у коауторству око двадесет уџбеника који су и данас у употреби. Иако у пензији, он непрестано објављује Збирке задатака, мапе, зидне слике и друге стручне публикације које су у употреби у нашим школама. Као председник издавачког одбора руководи је пројектом издавања Сабраних дела Јосифа Панчића у издању Завода за уџбенике 1998. године. Са М. Матовићем у наставку едиције Сабраних дела Ј. Панчића објавио је Ендемичне биљке (изашла из штампе 2002. године).

Руководио је у изради неколико научних пројеката, од којих је најзначајнији Флора и вегетација Ђавоље вароши код Куришумлије. Овај пројекат је високо оцењен у стручним и научним круговима.

Посебан допринос др Татића је у области истраживања флористичких елемената нарочито серпентинофита.

Добитник је плакета и захвалница од Универзитета у Београду, Приштини, Крагујевцу и "4.април" Дан студената у Београду.

За свој научни и педагошки рад професор Татић је добио Орден рада и Орден рада са сребрним зрацима, Октобарску награду града Београда и Седмојулску награду Републике Србије.

Prof. Dr. Budislav Tatić was born in 1926. He completed his education at gymnasium in Leskovac and Prokuplje, and graduated from the Faculty of Science, University of Belgrade, on the Department of Biology in 1951. He was elected for Assistant in 1952, for Assistant-Professor in 1961, and after his PhD degree, in Plant systematic and taxonomy, for full Professor in 1975.

Dr Tatic lectured on Plant Morphology, Plant Systematic and Plant Phylogeny in Belgrade, Kragujevac and Pristina, and he had his courses for post-graduate students. He wrote three university textbooks, about 20 textbooks for High and grammar school, and published over 100 scientific papers, several monographic studies and projects. He contributed in foundation of the Faculties of Science in Pristina and Kragujevac.

Prof. Tatic wrote very good monographic paper about serpentine flora and vegetation on the Balkans Peninsula, published in edition Roberts-Proctor in Netherlands.

Dr. Tatic participated on three World botanical Congresses in Leningrad (1975), Sidney (1981) and Berlin (1986).

He was Dean of Belgrade Faculty of Science and also Faculty of Science in Kragujevac, and Director of Botanical garden and Botanical Institute in Belgrade.

Prof. Tatic was a successful educator as a lecturer on post-graduate studies and mentor for PhDs theses.

He was on specialization in University institutes in Leningrad, Moscow, Göttingen and Sidney.

On the ground of his scientific results, Prof. Tatic was awarded with The October Price of The City of Belgrade, and Seventh July Prize of Republic Serbia, as well as several medals from Presidency of SFRJ.

Проф. др Будислав Таћић
Биолошки факултет Београд, Студентски трг 16
Тел. 011/3246-655
Невесинска 15, 11000 Београд
Кућа тел: 011/2430-719

ДУШАН Б. ТЕОДОРОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Душан Теодоровић, редовни професор Саобраћајног факултета Универзитета у Београду рођен је у Београду 1951. године, од оца Бранка и мајке Јелене Вујовић. Дипломирао је на Саобраћајном факултету Универзитета у Београду 1973. На истом факултету је магистрирао 1976. и докторирао 1982. године.

Током више од двадесет година проф. Теодоровић се бави развојем модела и софтвера за управљање процесима у ваздушном, друмском и речном саобраћају. У звање доцента на Саобраћајном факултету Универзитета у Београду изабран је 1983., а у звање ванредног професора 1988. године. У звање редовног професора изабран је 1993. године. Оснивач је предмета “Транспортне мреже” на редовним студијама Саобраћајног факултета. Такође, оснивач је последипломског курса “Фази-неуро моделирање у саобраћају”.

Објавио је преко 100 научних радова, од чега је 40 радова објављено у међународним научним часописима. “*Transportation Research*”, “*Transportation Science*”, “*Journal of Transportation Engineering*” (ASCE), “*Transportation Planning and Technology*”, “*The Logistics and Transportation Review*”, “*Civil Engineering Systems*”, “*European Journal of Operational Research*”, “*Fuzzy Sets and Systems*”. Аутор је књига “*Transportation Networks*”, “*Airline Operations Research*” и “*Traffic Control and Transport Planning' A Fuzzy Sets and Neural Networks Approach*” које су објављене од стране угледних међународних издавача.

Био је по позиву гост-уредник специјалних бројева међународних научних часописа “*Transportation Planning and Technology*” и “*Fuzzy Sets and Systems*”. Помоћник је уредника научног часописа “*Yugoslav Journal of Operations Research*”. Члан је редакција часописа “*Journal of Transportation Engineering*” (*American Society of Civil Engineers*), “*Vehicle and Mobile Mechanics*” и “*Tehnika- Saobracaj*”. Стални је рецензент већег броја међународних научних часописа.

Био је копредседник девете Мини европске конференције “*Fuzzy Systems in Traffic and Transportation*”. Резултате својих истраживања је саопштавао на Midlsexs Политехници у Лондону, Универзитету Пенсилваније у Филаделфији, Универзитету државе Мериленд у Колеџ Парку и Универзитету Калифорније у Берклију. Био је по позиву гостујући професор (у трајању од месец дана до једне школске године) на Техничком универзитету Данске у Копенхагену, Универзитету Delaver (САД) и Националном Chiao Tung универзитету Тајвана у Тајпеху.

У главне научне доприносе проф. Теодоровића спадају: Развој нових метода за пројектовање транспортних мрежа, Развој нових метода за управљање саобраћајним токовима, Пионирски рад на развоју интелигентних транспортних система, Методи за пројектовање транспортних мрежа развијени од стране проф. Теодоровића омогућавају одређивање “најбољег” облика транспортне мреже, избор рута које треба да постоје у мрежи и одређивање фреквенција поласака дуж појединих рута. Коришћењем ових метода могуће је извршити пројектовање транспортне мреже и у условима када се не располаже довољно прецизним подацима о будућим путничким и робним токовима. Развијене методе успешно решавају тешке комбинаторне задатке, при чему узимају у обзир сва оперативна ограничења везана за перформансе транспортних средстава и капацитете грана и чворова.

Проф. Теодоровић је развио већи број модела за предикцију путничких токова на транспортним мрежама, расподелу саобраћајних токова по алтернативним рутама, избор вида превоза, избор типа авиона за мрежу линија, пројектовање редова летења и редова вожњи, распоређивање саобраћајних средстава на транспортне задатке, диспечирање саобраћајних средстава у реалном времену и пројектовање рута саобраћајних средстава у дистрибутивним системима. Развио је нове методе за одређивање фреквенција летења и прорачун временских губитака путника на ваздухопловним транспортним мрежама.

Методе за управљање саобраћајним токовима у ваздушном и друмском саобраћају које је развио проф. Теодоровић омогућавају боље коришћење капацитета елемената транспортног система (аеродроми, ваздушни путеви, градске саобраћајнице) и отклањање поремећаја у одвијању ваздушног и градског саобраћаја.

До краја осамдесетих година за решавање саобраћајних проблема развијани су у свету искључиво детерминистички и/или стохастички модели. Професор Теодоровић представља једног од пионира примене “меког рачуна” (фази скупови, вештачке неуронске мреже, генетски алгоритми) у решавању сложених проблема саобраћајног инжењерства. О овоме сведоче позиви за писање прегледних радова, позиви за обављање функције госта уредника међународних научних часописа, као и монографија објављена 1998. од стране уледног светског издавача “*Kluwer Academic Publishers*”.

Посебно је значајно истаћи алгоритме апроксимативног резновања развијене од стране проф. Теодоровића за решавање проблема избора руте у градском и ваздушном саобраћају, пројектовања облика транспортних мрежа, загушења у систему контроле летења, рутирања саобраћајних средстава, управљања саобраћајем на изолованој раскрсници у реалном времену, као и проблема диспечирања бродова, авиона и приградских возова.

Најзначајнији радови: Књиге објављене од стране иностраних издавача: Teodorović, D., “*Transportation Networks*”, *Gordon and Breach Science Publishers, New York-London-Paris-Montreux-Tokyo (1986)*. Group of authors, “*Civil Engineering Practice*”, *Technomic Publishing, Lancaster-Basel (1988)*. Teodorović, D., “*Airline Operations Research*”, *Gordon and Breach Science Publishers, New York-London-Paris-Montreux-Tokyo-Melbourne (1989)*. Teodorović, D., Vukadinović, K., “*Traffic Control and Transport Planning: A Fuzzy Sets and Neural Networks Approach*”, *Kluwer Academic Publishers, Boston (Dordrecht) London, 1998*.

Prof. Dr Dušan Teodorović (born in Belgrade in 1941) is a full professor of the Faculty of Transportation, University of Belgrade. He published over 100 papers, out of which 40 in international journals. He published three books abroad that made a mark in the international professional and scientific community.

He is one of the pioneers in the field of "soft computations" (fuzzy sets and artificial neural networks) in modeling the problems of transportation engineering.

His influence has been substantiated by his guest editing of special issues of the following journals: *Transportation Planning and Technology* and *Fuzzy Sets and Systems*, as well as writing invited review papers for the following journals: *European Journal of Operational Research* and *Transportation Research*. He also wrote a monograph entitled *Traffic Control and Transportation Planning: A Fuzzy Sets and Neural Networks Approach* for esteemed Kluwer Academic Publishers.

He was a visiting professor (covering periods of one month to one academic year) at the Danish Technical University in Copenhagen, Delaware University (USA) and national Chiao Tung Taiwan University in Tai Peh.

Проф. др Душан Теодоровић:
Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305; 11000 - Београд
Тел. 011/493-211, факс: 011/466-294
Кућа: Боривоја Стевановића 16; 11000 - Београд
Тел. 011/489-0580;
E-mail: duteodor@vt.edu
E-mail: duteodor@eunet.yu
e.mail: teodor@eunet.yu

МИЛЕНКО М. ТЕШИЋ

Члан Друштва од 1978. године

Др Миленко Тешић, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1924. године, у селу Звизар (УБ), од оца Милана и мајке Персе Јосиповић. Основну школу учио је у Ваљеву, а гимназију у Београду. Учесник је НОБ-а. Радни век је провео у Југословенској ратној морнарици, углавном у Сплиту; пензионисан је у чину капетана бојног брода. Завршио је Војно-поморску академију у Дубровнику и Дивуљама, а Вишу војнопоморску академију у Сплиту.

Дипломирао је на Географској групи Природно-математичког факултета у Београду (1953). До 1958. бави се океанографским истраживањима Јадрана у Хидрографском институту Ратне морнарице у Сплиту. Две године је провео на бродовима као начелник штаба дивизиона разарача. Од 1962. године је наставник Морнаричке високе школе за предмет војнопоморска географија.

Докторску дисертацију "Ушницај хидрографско-морфолошких чинилаца на проширање ултразвучних таласа у Северном Јадрану" одбранио је 1965. године на Природно-математичком факултету у Београду. За редовног професора изабран је 1972. У својству научног саветника Института за обалну привреду у Сплиту учесник је студијске групе за проучавање марина на студијским путовањима у Грчку (1973), Италију (1974) и Холандију (1975). Од 1976. предаје методологију научног рада у Центру високих војних школа (у Ратној школи) у Београду, посебно на постдипломским студијама. У школској 1982/83. био је ангажован као професор у Војнопоморској академији у Триполију (Либија).

Од студентских дана бави се научним радом. Добитник је две универзитетске награде за научне радове. Члан је више географских друштава, а у Српском географском друштву руководио је научним радом у својству потпредседника Друштва. Члан је Друштва за проучавање и унапређење поморства Југославије, односно председник Поморско-научичке секције тог Друштва. У оквиру Међунаро-

дне геофизичке асоцијације председник је Студијске групе за географију мора при Савезу географских друштава Југославије. Именован је за члана Стручног савета за истраживање крша у оквиру ЈАЗУ (Загреб). Био је члан државне делегације на Међународној хидрографској конференцији у Монаку (1957).

Уредник је научног часописа Хидрографски годишњак у издању Хидрографског института ЈРМ у Сплиту, где је објављено више научних и стручних радова. Главни је уредник научног часописа за ратну вештину Билтен у издању Центра високих војних школа у Београду. Главни је уредник Зборника сећања бораца Петнаеста мајевичка бригада (у којој је био за време рата). Учесник је на бројним конгресима и симпозијумима на којима редовно подноси реферате.

Написао је 80 научних, 120 стручних радова, 150 енциклопедијских чланака, око 300 осврта и приказа, 25 поверљивих студија за потребе ратне морнарице, 6 уџбеника. Са француског, енглеског и немачког превео је 10 радова из војно-поморске географије и методологије научног рада. Десет радова му је објављено на енглеском језику. Сарађивао је на реализацији више научних пројеката, међу којима се истичу: "Стање и перспективе развоја геофизичких оружја", "Ваздушни десанти и противдесантна одбрана у Југославији", "Снабдевање водом у планинским подручјима Југославије". Руководио је пројектом "Развој Трогирског бродоградништа". Био је у двадесетак комисија за докторате, магистратуре и за избор у висока наставничка звања. Писао је више рецензија за стручно-научне радове.

Један је од истакнутих војних географа Југославије, а водећи је за географију мора и војнопоморску географију. Бавио се са четири научне области: војнопоморска географија и метеорологија, физичка географија мора (океанографија), методологија научног рада и геополитика.

Поставио је темеље и развио војнопоморску географију анализирајући утицај географских (маринских) чинилаца на борбена дејства, што је основа за процену тактичке, операцијске и стратегијске ситуације на Јадранском мору, укључујући обале свих јадранских држава, чиме се уврстио у ред најјачих теоретичара поморске ратне вештине. У оквиру физичке географије мора изучавао је елементе морске средине (морска маса, обале, острва, морско дно и атмосфера), указујући на утицаје маринске средине на човека, односно борбене активности.

Извршио је оригиналну класификацију медитеранских држава према обалским физичко-географским својствима, укључујући просторност, односно дубину према унутрашњости континента. Методологију научног рада развио је на темељу богатог методолошко-научног наслеђа, али и властитих искустава стечених радом на бројним физичко-географским и друштвеним проблемима, тако да се може сматрати једним од утемељивача сциентологије у војнонаучној теорији и пракси. Геополитиком се бавио у позном стваралачком добу, пошто је у теорији и пракси нашао довољно материјала за геополитичку анализу и синтезу на југословенском простору.

Важнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе су: *Војнопоморска географија I*, Сплит, 1968; *Војнопоморска географија II*, Сплит, 1982; *Параметри звучне иуштање у мору*, Ријека, 1973; *Утицај природе обалског појаса Југославије на борбена дејства* (Морнарички гласник 5, Београд, 1974); *Схватања о хидрографији крша* (Морнарички гласник, Сплит, 1956); *Поморскометеоролошки чиниоци психофизичког стања човека*, Сплит, 1975; *Hydrologic-morphological dialectics of artificial lakes*, Београд, 1978; *Основи учења о науци; Теоријско-методолошки основ Цвијићеве стваралаштва*, САНУ, Београд, 1982; *Геополитика Србије у континуираној савременим збивања*, Географски фак., Београд, 1991; *Геополитичка условљеност арайске етногенетске асимилације у Либији*.

За учешће у изради студије "Снабдевање људских животиња на мору" у сарадњи са Институтом за поморску медицину из Сплита добио је највише признање за научни рад у ЈНА - повеља 22. децембра.

Био је члан Надзорног одбора Научног друштва Србије. Сада већи део времена проводи на селу где се бави повртарством и воћарством.

Prof. Dr. Milenko Tešić was born in the village of Zvizdar (Ub). He completed his elementary school in Valjevo and high school in Belgrade (IVth high school for boys). He participated in National liberation war and spent his whole professional career as navy officer. He was retired as battle ship captain in 1980. He graduated from the Military Navy Academy in Dubrovnik and Divulje, and completed his higher military education in Split.

Prof. Tešić graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Geography in Belgrade. He spent five years at the Naval Institute of Hydrography dealing with oceanography. Since 1992 he was a lecturer in the High navy school in Split and Military School in Belgrade. In 1965 he defended his Ph.D. thesis at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics. He was elected full professor in 1972.

He is a member of a number of geographic associations, president of the Study group on sea research with the International Association of the geophysicists. He is editor-in-chief of numerous scientific papers. He is the author of 70 scientific, 120 professional, and 150 encyclopedic studies, as well as 25 confidential studies and 6 text-books. He translated from English, French and German. He was particularly engaged in physical geography, marine navy geography, methodology of the scientific work and geopolitics.

Проф. др Миленко Тешић
Кућа: 27. Марта 39, 11000 - Београд
Тел. 011/324-8005

ДИМИТРИЈЕ А. ТЈАПКИН

Члан Друштва од 1974. године

Др Димитрије Тјапкин, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1926. године у Пећи од оца Аркадија и мајке Вере Иванов, где је завршио гимназију 1945. године. Дипломирао на Електротехничком факултету 1950. године где је и докторирао. На усавршавањима у трајању од годину дана био у Физичко-техничком институту у Браушвајгу 1956., Институтима Пољске АН, и развојној лабораторији фирме Thomson-CSF, Pariz (1956. и 1960.), све из области технологије полупроводничких компоненти.

На ЕТФ-у од 1950. године као асистент; у звање доцента изабран 1958., ванредног професора 1967. а у звање редовног професора 1971. године. Упоредо радио у развоју Фабрике Никола Тесла (1950.), Конструкционом бироу ваздухопловне индустрије (1953.), Електронској лабораторији Института у Винчи 1953-1957. и Институту за физику од 1963., од 1966-1971. био помоћник и заменик директора.

На Електротехничком факултету био шеф Катедри за електротехничке материјале (1965-1975.) и за микроелектронику и техничку физику од 1982. до 1991.; старешина Одсека за техничку физику од 1971. до 1975., продекан (1969/71) и декан (1975/77). Године 1974. изабран је за дописног члана Европске академије наука, уметности и књижевности (*Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres, Paris*), 1997. године, а за редовног члана Инжењерске академије Југославије, 1998. године. Члан је југословенског друштва за ЕТРАН од оснивања, а почасни члан Председништва од 1997. Члан редакционог одбора часописа *Scientific Review NDS*, часописа *Publications of the Faculty of El. Eng. Series Engineering Physics, ETF-Beograd*.

Активан је учесник на пленарним и научним скуповима, као и саветовањима и симпозијумима. У својству председника Комисије за физику Републичке заједнице науке и потпредседника Координационог одбора за праћење реализације САС-а о развоју микроелектронике у Србији (1984-1987), такође утиче на развој његове струке. У

оквиру ових активности био је и међу истакнутим организаторима научних и стручних, домаћих и међународних скупова, саветовања и конференција, као што је организовање саветовања о полупроводницима у Загребу 1958., Међународни симпозијум о физици површина у Дубровнику 1977., итд. Проф. Тјапкин је један од оснивача Југословенског друштва за ЕТАН (1953) и учесник свих његових конференција.

Професионална оријентација проф. Тјапкина су електронске полупроводничке компоненте (технологија и физичка електроника). Иницијатор је формирања Групе за полупроводнике при ЕТФ-у (1955.), која је развила прве диоде и транзисторе у земљи, касније произвођених у ЕИ у Нишу. Ова група је касније прерасла у посебан Центар за микроелектронске технологије ИХТМ-а, Београд.

У високошколску дипломску и постдипломску наставу Београдског и Нишког универзитета уводи (од 1958) област Физичке електронике и Физике чврстог тела - полупроводника. Такође је увео област микроелектронске технологије и поузданост, преко предмета Елементи електронских уређаја и Физичка електроника чврстог тела. Проф. Тјапкин се може сматрати творцем области физичке електронике полупроводника и уопште науке о материјалима код нас. Један је од оснивача Катедре за електротехнички материјал као и Лабораторије за технологију електротехничког материјала и Елементе електронских уређаја (1954) а оснивач је Лабораторије за полупроводнике (1967), на ЕТФ-у у Београду.

Издао је преко 200 дипломских радова; развоју научног подмлатка, допринео учешћем у око 40 докторских односно 80 магистарских теза (од тога као ментор - за 18 односно 39 теза). Аутор је 8 универзитетских уџбеника издаваних од 1958. до 1994. Они представљају и (скоро једину) стручну литературу на нашем језику из ове области, од којих се наводе: Физичка електроника и електронска физика чврстог тела. Научна књига, Београд, 1980. Зборник проблема из физичке електронике и електронске физике чврстог тела. Електротехнички факултет, Београд, 1994.

Аутор је или коаутор преко 200 научних или стручних радова од чега у реномираним међународним публикацијама - преко 50 радова. У последњих 20 година његови радови су цитирани у преко 170 радова других аутора. Наводе се следећи радови у којима је проф. Тјапкин аутор или коаутор: *Evaluation théorique et expérimentale des tensions des claquages dans les transistors. Commun. du Colloque intern. sur les dispositifs a*

semi-conducteur, Paris, 1961.; P-n Transition Capacitance. Solid-State Electr. (1971).; Determination of Arbitrary Doping Profile in P-N Junctions. Electronics Lett. (1978).; Semi-empirical Determination of Avalanche Breakdown Temperature Parameters in P-N Junctions. Solid-St.Electr. (1984).; Resonant Second Harmonic Generation by a Semi-Conductor Quantum Well in Electric Field. IEEE Journ. of Quantum Electronics, (1989); Температурска зависност Фермијевог нивоа према двозонском моделу допираног полупроводника. Зборник XXXIII Конф. ЕТАН-а, Нови Сад (1989); The influence of Hybridization of the Impurity and the Conduction Bands on the Density of States of Doped Semiconductors. Phys.Stat.Sol.(b), (1989).; Electrical Conductivity of Doped Semiconductors: The Two-Zone Hybrid Model Approach. Semicond. Sci.Techmol. (1990). Shallow Impurities in a Quantum Well: Hybridization Aspect. 20th International Conference on Microelectronics, Niš (1995).; Electronic and Optical Properties of Semiconductor Quantum wells and Superlattices. Proc. First Yugoslavian Advanced Materials Conference, Herceg Novi, Materials Science Forum, (1996).

Најважнији научни доприноси: Увођење "струјне" концепције одређивања капацитивности п-н спојева (и MISIM структура) - Одређивање произвољног профила примеса п-н спојева - Моделовање појава пробоја у п-н спојевима са формулисаним новим температурским ефектима - Развијање (самосагласних) метода за прорачун проводности у (јако) допираним полупроводницима у врло широком дијапазону садржаја примеса (1:106) - Проучавање квантизације електричним пољем у инверзним слојевима, MIS структурама, квантним јамама и супер-решеткама - Увођење истраживања флукуационих процеса и повезивање истих са физиком отказа полупроводничких направа.

Руководио је са већим бројем примењених и фундаменталних пројеката за привреду. Сада, као професор у пензији, води подпројект Моделовање полупроводничких компоненти у пројекту Полупроводничка микроелектроника, и смер Физичка електроника чврстог тела и плазме на постдипломским студијама.

За свој рад добио је многа признања: Седмојулска награда за 1963. Повеља СМЕИТЈ-а, у знак признања и захвалности за допринос у развоју електротехнике, поводом 25 година СМЕИТЈ-а (1977.). Југословенска звезда за ЕТАН за електронске саставне деле. Орден рада са црвеном заставом. Октобарска награда града Београда за 1991. годину.

Dr Dimitrije A. Tjapkin was born in Pec, Yugoslavia in 1926. He received his BSc degree in 1950 and PhD degree from the School of Electrical Engineering, University of Belgrade, Yugoslavia.

From 1950 onwards he was promoted to all academic positions to full professor (1971). He was also the Dean (1974-1977). He taught both graduate and postgraduate courses of solid state physics, solid state electronics and electronics components at the universities of Belgrade and Niš. From 1965 - 1975 he was the Head of the Department of Electrotechnical materials, and from 1987 the Head of the Department of Microelectronics and Technical Physics.

In 1955 he initiated the foundation of the Semiconductor Group at the School of Electrical Engineering in Belgrade and started his research in the field of semiconductors (development of the first diodes and transistors for the Electronic Industry of Serbia). Subsequently, he directed the applied and fundamental research in solid state electronics. He published over 200 papers, out of these over 50 in international journals. He was cited over 170 times in papers by other authors.

Prof. Tjapkin is a member of the Serbian Scientific Society, European Academy of Arts, Sciences and Humanities (Paris) and also a full member of the Yugoslav Academy of Technical Sciences (Belgrade).

Проф. др Димитрије Тјапкин:

Др Драгослава Поповића 15; 11000 - Београд

Тел. 011/323-8909.

ЈОВАН Б. ТОДОРОВИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1988. ГОДИНЕ

Др Јован Тодоровић, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је у Београду 1932. године, од оца Бранислава и мајке Даринке Канрга. Ту је завршио основну и средњу школу. На Машинском факултету у Београду дипломирао је 1957. године, на Одсеку за опште машинство. На истом Факултету одбранио је 1972. докторску дисертацију из подручја поузданости моторних возила. Од 1957. до 1963. радио је у предузећу ИМТ у Београду, на више радних места. Средином 1962. изабран је за доцента на Машинском факултету у Београду. Почетком 1977. изабран је у звање ванредног, а 1984. у звање редовног професора за групу предмета Моторна возила. Од 1977. до 1997. био је шеф Катедре за моторна возила, а у два мандата продекан и председник Савета Машинског факултета, а затим од 1989. до 1993. проректор Универзитета у Београду. Поред рада на матичном Факултету држао је предавања на више факултета у земљи, а по позиву и на универзитетима у Великој Британији (Cranfield), Јапану (Токуо, CHUO Uni.) и Италији (Palermo). Био је ментор 26 докторских и 45 магистарских и специјалистичких теза.

Проф. Тодоровић је један од оснивача и почасни председник Југословенског друштва за моторе и возила, током десет година био је члан Савета Федерације аутомобилских инжењера FISITA и две године потпредседник ове Федерације, четири године је био члан Управног одбора Аутомобилске алијансе AIT и две године потпредседник ове Алијансе за регион Европе. Члан је Британског удружења машинских инжењера IMechE, овлашћени инжењер у овој земљи и члан Америчког друштва аутомобилских инжењера SAE. Од 1996.-2002. био је генерални секретар НДС-а. Члан је Инжењерске академије Југославије од 1998. године и секретар Одељења машинских наука ове Академије.

У претходним годинама био је председник Републичког и члан Председништва Југословенског савета за безбедност саобраћаја, председник Савеза проналазача Србије, председник Ауто-мото

савеза Србије и члан Председништва Ауто-мото савеза Југославије, члан Управних одбора ИМТ-а, ИМР-а и Института за физику. Тренутно је члан Председништва Удружења Наука и друштво, Председник Савета за науку и технологију Привредне коморе Југославије, члан је Научног већа Института ЛОЛА, члан Управног одбора Компаније БЕЛИМ и члан уредништва више научних и стручних часописа (*Scientific Review, Yugoslav Journal of Operations Research, Mobility and Vehicle Dynamic, Vojnotehnički Glasnik*). Добитник је Октобарске награде града Београда за науку, Октобарске награде Привредне коморе Београда, Медаље Федерације аутомобилских инжењера FISITA, Плакете безбедности Владе СФРЈ, Златне плакете Савеза проналазача Југославије, Златних плакета Ауто-мото савеза Србије и Југославије, Златних значки ИМТ из Београда и ППГ из Трстеника и више других признања и награда.

Објавио је више књига од којих су најзначајније: (1) Монографија: *Кочење моторних возила*, 1988., (2) Уџбеник: *Ефективност система у машинству*, у сарадњи са Д. Зеленовић, III издање 1990., (3) Монографија: *Инжењерство одржавања техничких система*, 1993., (4) Уџбеник: *Испитивање моторних возила*, ИВ издање 1995. Објавио је или јавно саопштио око 200 радова, од којих у иностраним часописима и на иностраним скуповима око 40. Најзначајнији су му радови: (1) *An approach to braking system reliability, FISITA Paper, London, 1972*, (2) *Theory of reliability and its application to vehicle brakes and braking systems, u saradnji sa Č. Duboka, Proc. C46/76, IMechE, London, 1976*, (3) *Linear wear hypothesis for the prediction of brake lining life, Proc. C15/83 IMechE, London, 1983*, (4) *The influence of anti-lock devices on the reliability of braking systems, Proc. C183/85, IMechE, London, 1985*, (5) *Evaluation of the efficiency of heavy-duty drum brakes and their influence on the braking performance, u saradnji sa Glasner, E.C., SAE/FISITA paper No. 865129, Beograd, 1986*, (6) *Analysis of the Braking Performance of Commercial Vehicle While Cornering, u saradnji sa Appel, H., Essers U., Gochring E., Powel R. i Glasner E.C., SAE/FISITA Paper No. 925071, London, 1992*, (7) *Operational Life Expectancy of Rubbing Elements in Automotive Brakes, u saradnji sa Ž. Arsenić i Č. Duboka, Tribology International, Vol. 28, No 3, London, 1995*, (8) *Preventive maintenance of units having two kinds of wear failures, u saradnji sa Č. Duboka i Ž. Arsenić, Yugoslav J of Operation Researches, Vol. 6, No. 1, Beograd, 1995*. Радови су му цитирани у иностраним часописима око 20 пута, а у домаћим часописима и у радовима преко 200 пута.

Остварио је запажене резултате и у инжењерско-конструкцијским активностима. Један је од конструктора трактора ИМТ-555, и за који има два патента. Са сарадницима је развио и више конструкција пробних столова за испитивање кочница и фрикционих спојница, који се и данас користе на Машинском факултету у Београду и у неколико фабрика. За ове конструкције добијено је више домаћих патената.

Руководио је и био сарадник на преко 40 научно-истраживачких и развојних пројеката, претежно за потребе индустрије возила и компонената и Војске Југославије. Од њих су најзначајнији: (1) Истраживање режима оптерећења моторних возила 1970-1975, (2) Истраживање поузданости моторних возила 1972-1976, (3) Истраживање система одржавања и снабдевања резервним деловима техничких средстава у ЈНА 1980-1988, (4) Истраживање карактеристика фрикционих механизма и кочних система моторних возила 1980-1990, (5) Моделирање триболошких особина фрикционих система возила, почев од 1991. године. Своје стручне и научне активности усмерио је у два подручја: (1) фрикциони и кочни системи моторних возила и (2) ефективност техничких система, посебно са становишта инжењерства поузданости и инжењерства одржавања, односно сигурности функционисања. У подручју фрикционих система бави се теоријским истраживањима и инжењерско-пројектантским пословима. Посебно су значајни доприноси у домену истраживања карактеристика фрикционих материјала, усмерени на моделирање одговарајућих процеса и могућности предикције понашања фрикционих материјала у реалним условима рада. Са тим у вези су и резултати у развоју експерименталне технике, која је омогућила дефинисање одговарајућих југословенских стандарда, као и у развоју фрикционих материјала сопствених технологија и нових конструкција спојница и кочница моторних возила.

Истраживања ефективности техничких система су у почетним фазама била превасходно усмерена на шире подручје моторних возила, да би се касније проширила на машинске системе у целини. Ове активности су обухватиле више подручја ефективности техничких система, укључујући информационе системе о раду и одржавању, логистику и поузданост човека.

Prof. Dr. Jovan B. Todorović was born in Belgrade in 1932 where he finished his education. He graduated from the School of Mechanical Engineering, University of Belgrade in 1957 where he was promoted as the Doctor of Technical Sciences in 1972. From 1957 - 1963 he was employed by a tractor factory in Belgrade, but he subsequently got a post at the School of Mechanical Engineering in Belgrade. In 1977 he was elected assistant professor and promoted to full professorship in 1984.

He published several books and over 200 papers, 40 of them in international journals and scientific conventions. He has realized a number of approved designs in engineering practice and owns several patents.

His scientific and engineering activities were directed to two areas: (1) friction mechanisms and vehicle braking systems, and (2) system effectiveness, i.e. dependability, reliability and maintainability engineering. He gave important contributions to investigation and research of friction materials, particularly by modeling friction processes in vehicle brakes and clutches, as well as in the area of maintenance systems for motor vehicles and other complex technical systems.

Проф. др Јован Тодоровић
Машински факултет, Краљице Марије 16; 11000 - Београд
Тел. 011/337-0358.
Кућа: Голсвортијева 27; 11000 - Београд
Тел. 011/344-1799, 064-168-9941
E-mail: jtodorovic@mas.bg.ac.yu

МАРИЈА С. ТОДОРОВИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Марија (Славка) Тодоровић, редовни професор Пољопривредног факултета у Београду, рођена Ђукић у Новом Саду, дипломирала је на Енергетском одсеку Машинског факултета у Београду 1965. године. На специјализацији је била 1966. у Институту за термодинамику и расхладну технику Техничког Универзитета у Западном Берлину. За асистента за Термодинамику је изабрана 1967. на Технолошком одсеку Пољопривредног факултета у Београду. Докторску дисертацију из техничких наука брани 1977. на Машинском факултету у Београду, а редовни професор Термодинамике постаје 1989. године.

Као истраживач гостује 1985/86 године на Машинском Одељењу Универзитета Калифорније у Берклију, а 1993/95 као професор на Школи Инжињерства Универзитета Канзаса у Лоренцу.

Креирала је и држала наставу и на последипломским студијама, била руководилац и учествовала у вођењу бројних магистарских и докторских радова на Машинским факултетима у Београду, Сарајеву, Љубљани, Берклију, Алжиру, Адлаиди, Лоренцу и на Електротехничком факултету у Београду. Оснивач је Лабораторије за термодинамику и термотехнику (ОИЕ) и Одељења за енергетску ефикасност и обновљиве изворе енергије на ПФ-у у Београду. Оснивач је и директор Међународне летње школе о ОИЕ и одрживом развоју, која се у оквиру Светског соларног програма УНЕСКО-а одржава од 1997. године у Београду.

Оснивач је и едитор периодичне електронске монографије - *Renewable Energy Sources for Sustainable Development and HFA*. Аутор је и издавач седам књига и две монографије на енглеском језику *Heat and Mass Transfer in Porous Media*, и *Spatio-Temporal Structure and Chaos in Heat and Mass Transfer Processes*. Објавила је 186 научна и 79 стручна рада. Држала је пленарна предавања на 10 престижних међународних конференција и била је члан научних и организационих комитета и претседавајући на већем броју међународних конференција међу којима су и I и II светска конференција експерименталног преноса топлоте и масе, механике флуида и термоодинамике, два Светска конгреса ISES-а, Други светски конгрес КЛИМА-2000 у Сарајеву 1989, ASHRAE -2004.

Водила је 27 мултидисциплинарна (национална и међународна научно-истраживачка пројекта). Била је научни саветник 9 домаћих и страних пројеката, међу којима су и пројекат *Modeling of Steady State Thermal Performance and Dynamics of Air Conditioning Systems*, Универзитета у Аделаиди, 1994/1996 а 1987/1991 је била научни саветник прве и друге фазе истраживачког пројекта *Open Cycle Absorption Solar Cooling* Центра за енергетска истраживања Универзитета Аризоне, и Министарства за енергију САД (DOE).

Била је научни секретар Међународног центра за пренос топлоте и масе (ICHMT), уредник је научно - стручног часописа KGH-SMEITS, представник наше земље у Међународном Институту за хлађење у Паризу (Комисије за Термодинамику и подпредседник Комисије за криохлађење), члан Техничких комитета ASHRAE за коришћење сунчеве енергије и за омотач зграда, председник Радних група УНЕСКО и ФАО за коришћење сунчеве енергије, члан је техничких комитета за сунчеву енергију и биотехнологију ASME, и др. Носилац је бројних награда и признања (KGH Плакета: 1995. за допринос LTT, 1996. за допринос KGH часопису, за развој технологија и производа коришћења сунчеве енергије награде Београдског 1989 и Новосадског Сајма 1985), Фулбрајтовог признања 1985, награда Удружења соларне индустрије Канзаса 1993 и 1994, награде *Solar Two Challenge DOE-a* и *Southern California Edisona* 1994, и др.

Научно истраживачки рад М. Тодоровић - теоријски и експериментални обухвата: интегралне методе за решавање нелинеарних проблема простирања топлоте и материје, термодинамику реалних материја и биоматеријала, феномене простирања топлоте и масе, посебно прелазних динамичких режима на макро, микро и нано нивоу у једно и вишефазним, вишекомпонентним и порозним системима без и са хемијским реакцијама односно променом фазе, а у односу на примену у области претварања енергије, складиштења и очувања енергије, биотехнологија, електронике, термотехнике односно енергетике.

Међународну афирмацију стиче спровевши прво испитивање у свету криве равнотеже и П-В-Т величина стања гасне фазе фреона - 502 у Институту за термодинамику и расхладну технику у Берлину. Током постдокторског истраживачког рада на Универзитету Калифорније у Берклију унапређује физички модел уопштавајући математичке формулације мултифазног простирања топлоте и материје у порозним медијима, и под њеним руководством се изво-

ди прва микровизуелација термичке дисперзије у порозном систему и мерење "микро" температурног поља у изолованом менискусу течности применом течних кристала.

Под њеним руководством су успостављена испитивања и развијени методи одређивања особина пропустљивости сунчевог зрачења материјала, термичких и особина преноса топлоте и масе порозних материјала, термичких и реолошких особина реалних флуида, кинетике фазних прелаза и карактеристичних величина конвективног прелаза топлоте, а Лабораторија за термодинамику термотехнику Пољопривредног факултета (ЛТТ) постаје поред наставног и научно-истраживачки центар у коме се ради теоријски и експериментално на унапређењу знања важних за технолошки развој у области сушења и другог процесовања биоматеријала, система за високо ефикасан пренос топлоте и материје; система за складиштење топлоте, компонената и система активног и пасивног претварања сунчеве енергије, биотехнике и др. ЛТТ развија опитне методе и системе за лабораторијска испитивања и динамичке симулације понашања материјала и компонената система, као и теренска испитивања-мониторинг и нумеричка испитивања динамике система термотехнике и техничко технолошких система и система KGH/објекат, система когенерације, пријемника и система коришћења сунчеве енергије, биореактора и биосистема.

Проф. Тодоровић пионирски развија нови мултидисциплинарни прилаз пројектовању одрживих и интелигентних зграда, са становишта енергетске ефикасности, обновљивих извора енергије и материјала, квалитета унутрашње и спољашње средине, обухватајући притом све фазе "циклуса животног века" зграде.

Својим радом доприноси да се обновљиви извори енергије и истраживање и развој одговарајућих технологија у Југославији доведу на физички и технички добре основе из претходног стања еуфоричних и технички неоснованих ишчекивања са једне стране и крајњег песимизма недовољно обавештене друге стране. Њени напори за развој нових технологија и унапређење коришћења сунчеве енергије у Србији, Југославији, и у периоду 1993-1995 у САД су донели реализацију бројних нових производа и уређаја. По њеним пројектима је израђена серија прототипова загрејача ваздуха, низа типова сушара, пријемника енергије сунчевог зрачења, високотемпературног пријемника концентрисаног сунчевог зрачења. Има ћерку и два сина и била је вишеструки првак Југославије у тенису.

Marija Todorović has B.Sc. of Engineering and Ph. D. in Thermodynamics, Faculty of Mechanical Engineering, Belgrade. Specialization, Technical University - West Berlin, Postdoctoral Research-Fulbright Scholar, UC Berkeley, California, adjunct professor at the Architectural Engineering Department, University of Kansas, Lawrence. Founder and head of the Laboratory for Thermodynamics and Termotechnics at the University of Belgrade. Made scientific contributions in the field of real matter thermodynamics; thermal and heat and mass transfer relevant properties of materials, including biomaterials; heat and mass transfer in newtonian and non-newtonian and heterogeneous multiphase systems; dynamic simulations of HVAC/building performance; energy efficiency optimization, intelligent and sustainable buildings; biotechnology and bioprocessing.

She was head and coordinator of 27 Yugoslav and international multidisciplinary R&D projects. Planner, designer, reviewer and consultant of a numerous thermal processing, energy conservation, solar thermal and integrated energy projects. Former: Scientific Secretary of the ICHMT, Belgrade; a member of the Scientific Committee of two World Conferences on Experimental Heat Transfer, Thermodynamics and Fluid Mechanics; chairman of UNESCO and FAO Working Group "Solar Water Heating Systems"; and of EEC-FAO Working Group on PV; Vice-president of the C2 Commission, presently a member of B2 Commission of IIE, Paris, of the Technical Committee for Solar Energy Utilisation of ASHRAE and of ASME. Awarded for "Innovations" by the Belgrade and Novi Sad Fair, and with the KU Lawrence Team by the DOE/Southern California Edison Solar-Two Challenge Award.

She published and presented 186 scientific papers and is author of 79 design projects. Has been invited as a plenary keynote lecturer to 10 international conferences. Published 7 books and two monographs.

Founder and head of the DERES (Division for Energy Efficiency and Renewable Energy Sources - leader in the field of environmental technologies including laboratory measurements and field testing and monitoring, energy efficiency audits, environment/energy systems dynamic simulations and optimisations). Founder and director of the International Summer School on Renewable Energy Sources.

Проф. др Марија С. Тодоровић

Пољопривредни факултет Београд, Немањина б, 11080-Земун
тел: 011/615-315

Косте Рацина 6, 11000 Београд

Кућа: тел: 011/2667-775

ПАВЛЕ Р. ТОМИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Павле Томић, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Новом Саду, рођен је 1948. године у Турији, општина Србобран од оца Радивоја и мајке Милосаве Мравић. Основну школу завршио је 1963. године у родном месту, а гимназију у Србобрану. Дипломирао је на Природно-математичком факултету у Новом Саду 1971. године. Средња оцена студија на другом степену је 9,25. За постигнуте резултате на студијама је награђиван. Магистрирао је 1974. године на Природно-математичком факултету у Београду. Просечна оцена на постдипломским студијама је 9,00. Докторску дисертацију одбранио је такође на Природно-математичком факултету у Београду 1977. (тада је имао 29 година).

После завршених студија запошљава се као професор у гимназији Јован Јовановић Змај, у Новом Саду. После две године изабран је за асистента на Катедри за географију на Природно-математичком факултету у Новом Саду. Половином 1978. године изабран је за доцента, године 1983. за ванредног професора, и 1992. године за редовног професора Универзитета у Новом Саду.

Данас на Департману за географију, туризам и хотелијерство Природно-математичког факултета, на смеру професор географије изводи наставу из Економске географије и Географске основе заштите животне средине, а на смеру менаџер у туризму, наставу из предмета Туризам и заштита и Светска привреда и туризам. Одржава наставу на специјалистичким и магистарским студијама из области Наставна географија и Туризам.

У почетку своје научне каријере почео је да се бави хидрологијом, посебно са аспекта коришћења воде за снабдевање насеља и индустрије. Касније га је рад на факултету усмерио у правцу економске географије и географског аспекта заштите животне средине, али се повремено враћао и свом првобитном опредељењу. У економској географији дао је већи број значајних радова из пољо-

привредне, индустријске, а касније и туристичке географије. Научни рад из области заштите животне средине обухватао је проблеме угрожености вода и земљишта. Смисао за иновативност и синтетичка проучавања одвео га је у проучавање феномена одрживог развоја и проучавање регионално-географских проблема. Као резултат тога настао је већи број самосталних монографија и монографија у коауторству.

Укупан библиографски попис износи 278 јединица, од тога 152 научни рад; 10 стручни; 5 научно-популарна; 17 уџбеника (за основну, средњу, вишу школу и факултет); 2 скрипте, 78 ауторских јединица за енциклопедију; 15 оцене радова (прикази) других аутора.

Од научних радова 52 је реферисано на научним скуповима у земљи и иностранству. Од укупно 34 објављених географских монографија, 4 је самостално написао (општина Житиште, општина Ковин, општине Бела Црква и географска монографија Турије) док у преосталих 30 је био коаутор (општина Кањижа, општина Бачка Топола, Културна добра у туристичкој понуди Војводине, *Sustainable Tourism- sustainability principles, practice and policy*, Војводина и др.) Више пута је боравио на студијском боравку, на научним скуповима у иностранству: Сегедину, Печују, Регенсбургу, Познању, Халеу, Варшави, Темишвару, Охриду, Будимпешти, Букурешту, Истанбулу, Атини, Сучави, Тулчи, Лисабону и Сеулу.

У досадашњем раду на Факултету обављао је више дужности. Између осталих био је председник Материјално-финансијског већа ПМФ, Председник Савеза географских друштава СФРЈ, председник Друштва географа Војводине. Био је више пута директор Института за географију. Године 2000. је изабран за Председника Српског географског друштва. Исте године изабран је за редовног члана Научног друштва Србије. Почетком 2002. године изабран је за члана Савета за туризам Војводине и члана Савета Географског факултета у Београду, Председника Управног одбора, Републичког центра младих талената у Новом Саду, члана Управног одбора Туристичке организације Војводине, члана Савета за туризам Војводине. У августу 2004. године изабран је за дописног члана Војвођанске академије наука и уметности. Тренутно је декан ПМФ и руководилац низа научних пројеката: пројекта Министарства за технологију и науку републике Србије "Географски аспекти стања и правца развоја Србије (Војводине)", међународног пројекта "Култура и туризам у Региону

Дунав-Криш-Мориш-Тиса", као и бројних пројеката који се односе на формирање и усмеравање туристичке понуде Војводине, односно њених појединих локалитета. Поред тога он је покретач и активни учесник научног скупа из области туризма (Савремене тенденције у туризму, хотелијерству и гастрономији) који се одржава седму годину узастопно у Новом Саду или у комбинацији са туристичким дестинацијама на простору Војводине. Покретач је два нова научна часописа: *Geographica Panonica* (међународни часопис са међународном редакцијом на енглеском језику) и *Туризам* у којем се објављују саопштења са научног скупа. Такође је оснивач и један од уредника географског научно-популарног часописа *Геа*. Главни је и одговорни уредник научних издања на Департману за географију, туризам и хотелијерство Природно-математичког факултета у Новом Саду.

Уз све дужности успевао је да се успешно ангажује на подизању научног подмлатка који се огледа у подржавању рада младих истраживача "Бранислав Букуров" на Департману за географију, туризам и хотелијерство у Новом Саду, раду са асистентима и успешном менторству виша магистара и доктора географских наука. До сада је био ментор 102 дипломска рада, 11 специјалистичких радова, 5 магистарских радова и 4 доктората.

За свој досадашњи рад више пута је похваљен. Између осталог, добио је: Плакету Организације студената Природно-математичког факултета у Новом Саду; Захвалницу просветног Савета Војводине; Диплому Природно-математичког факултета из Новог Сада у знак признања за значајан допринос у раду и развоју Факултета и Плакету Друштва географа САП Војводине за изузетан рад и постигнуте резултате у настави и науци географије Војводине, Златну значку Културно просветне заједнице Србије, Повељу о избору Научног друштва Србије као истакнути научни ауторитет, Медаљу "Јован Цвијић", Српског географског друштва у знак посебног признања и захвалности за особите резултате постигнуте на унапређењу географске науке и наставе.

Проф. др Павле Томић
Природно математички факултет
Трг Доситеја Обрадовића 3, 21125 Нови Сад
тел: 021/59-696
Алмашка 17, 21000 Нови Сад
Кућа тел: 021/550-524

Dr Pavle Tomić was born in 1948 in Turija, the municipality of Srbobran. I completed primary school in my birthplace, in 1963, and secondary school in Srbobran, in 1967. He graduated 1971 at the Faculty of Science in Novi Sad with the average mark 9.25. He got the MSc degree in 1974 and he defended my doctoral dissertation in 1977 at the Faculty of Science in Belgrade (29 years old at the time). When he finished the studies, he got the job as a teacher in the secondary school "Jovan Jovanovic Zmaj" in Novi Sad. After a couple of years, he got the position of the teaching assistant at the Department of Geography at the Faculty of Science in Novi Sad. In 1978, he was promoted into assistant professor, in 1983, into associate professor and, in 1992, into the full-time professor of the University of Novi Sad.

The complete bibliography list consists of 278 units: 152 scientific papers, 10 specialist papers, 5 popular scientific papers, 17 textbooks (for primary and secondary school and university), 2 course notes, 78 authorized units for encyclopedia and 15 reviews. Fifty-two scientific papers were presented on scientific meetings both in the country and abroad. Out of 34 published geographic monographs, he is the author of 4 (municipality of Zitiste, municipality of Kovin, municipality of Bela Crkva and geographic monograph of Turija) whereas he is the coauthor in 30 other books. He have been a director of the Institute of Geography more than once. At the moment, he hold the following positions: the Dean of the Faculty of Science in Novi Sad and the coordinator of the scientific project "Geographic aspects of the factors and development trends in Serbia (Vojvodina)", and the coordinator of 5 more projects, one international (Culture and Tourism in the Region Danube-Kris-Moris-Tisza). In 2000, I was elected the chairman of the Serbian Geographic Society in Belgrade, and a member of the Scientific Society of Serbia.

At the beginning of 2002, he was elected a member of the Tourism Council of Vojvodina, and a member of the Council of Geographic Faculty in Belgrade, the President of the directing committee of the Republic Center for Young Talents in Novi Sad, and a member of the directing committee of Tourist Organization of Vojvodina. He was also editor in chief of the publications at the Department of Geography, Tourism and Hotel Management.

МИЛАН С. ЂАЛОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Милан С. Ђаловић, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1932. године у селу Ђелини код Чачка, од оца Селомира, земљорадника и мајке Гвозденије, рођ. Јовановић, домаћице. Основну школу похађао је у селу Јездини код Чачка, у периоду 1939. - 1943., а гимназију у Чачку, у периоду 1943. - 1951. године. После завршене матуре (био је ђак генерације), уписао је Електротехнички факултет у Београду, где је на Енергетском одсеку дипломирао 1957. године. На истом факултету је магистрирао 1966. године са темом "Динамичка анализа система за аутоматску регулацију учестаности и снага размене повезаних енергетских мрежа" и одбранио докторску дисертацију 1973. године, чији је наслов "Линеарни регулатори са компензацијом поремећаја".

После дипломирања и једногодишњег одслужења војног рока, запослио се у Електропривреди Србије, где је на разним дужностима од инжењера-приправника до руководиоца службе радио до 1980. године, када је прешао на Електротехнички факултет у Београду, на којем је радио до пензионисања, 1998. године.

На Електротехничком факултету у Београду, изабран је за доцента са скраћеним радним временом 1973. године, а за ванредног професора на Факултету техничких наука у Новом Саду, 1975. године. За ванредног професора у сталном радном односу на Електротехничком факултету у Београду изабран је 1980. године, а за редовног професора 1987. године. Предавао је предмете на редовним и постдипломским студијама, из области аутоматског управљања (Основи аутоматског управљања) и електроенергетских система (Анализа електроенергетских система, Планирање електроенергетских система, Експлоатација електроенергетских система, Регулација електроенергетских система и Оптимално управљање електроенергетским системима) на електротехничким факултетима (одсцима) Универзитета у Београду, Новом Саду, Подгорици и

Крагујевцу (Чачак). Током универзитетске каријере руководио је изработом 9 докторских дисертација, 45 магистарских теза и 60 дипломских радова.

Школске 1970/71. године (2 семестра) и 1982/83 године (1 семестар) био је гостујући професор на Универзитету *Illinois, Urbana, IL, SAD*, где је предавао курсеве из анализе и регулације електроенергетских система и радио на истраживању проблема оптималне регулације електроенергетских система. Школске 1974/75. године, као гостујући професор на *Georgia Institute of Technology, Atlanta, GA, SAD* (1 семестар), предавао је курс Анализа електроенергетских система, а летњи семестар 1983 године провео као истраживач на Универзитету *Cornell, Ithaca, NY, SAD*, где је радио на проблему уклапања електрана на ветар у савремене електроенергетске системе. У периоду 1985. - 1987. године радио је као научни саветник у *Kuwait Institute for Scientific Research (KISR)* у Кувајту, на пројектовању изводљивости повезивања арапских земаља Залива у заједнички електроенергетски систем (познаг као *Gulf Cooperation Council Interconnection Project*). После тога, све до ирачке окупације Кувајта 1990. године, био је спољни научни саветник тог института.

До 2004. године, објавио је (сам или са сарадницима) 38 чланака у најпознатијим светским часописима (*IEEE Trans. on Power Systems, Delivery and Energy Conversion, Automatic Control, Proc. IEE, RGE, Electric Power Systems Research, Int. Journal of El. Power and Energy Systems, European Trans. on El. Power, Revue d'automatisme, Informatique et Recherche Operationel, Int. Journal of Control, Archive for Electrical Engineering, Regelungstechnik, El. Power Components and Systems*). Поред тога, поднео је 42 реферата, штампана у зборницима међународних конференција (*IEEE PES WM i SM, CIGRE, IFAC, WEC, PSCC, PSAC, BPC*). Према непотпуним подацима *Scientific Citation Index-a*, до 1993. године (за касније године нема података), цитиран је преко 80 пута, а у књигама, издатим у иностранству до 2002 године, 14 пута. Сам је аутор двотомне монографије “Регулација електроенергетских система” (штампане 1997. године), а први аутор књига и збирки решених задатака под насловом “Експлоатација електроенергетских система” (1999), “Планирање електроенергетских система” (2000) и “Основи анализе електроенергетских мрежа и система” (2004).

Био је директан учесник или стручни консултант на низу пројеката из области анализе, планирања развоја, експлоатације и регулације електроенергетских система обрађиваних у ЕПС-у,

“Електроисток”-у, “Енергопројект”-у и институтима “Никола Тесла” и “Михајло Пупин”. У домаћим часописима и у зборницима конференција, објавио је преко 85 чланака и реферата.

Награђен је од стране Електротехничког факултета у Београду за успех на студијама 1954. и 1955. године, затим наградом “Колубара 1966” за магистарску тезу, наградом “Вељанић” 1973. за докторску дисертацију, наградом “Митровић” 1972. за реферат на ЕТАН-у и наградама ЈУКО CIGRE за реферате на конференцијама 1989 и 1999, као и наградом “CIREД 1998” за реферат на конференцији ЈУКО CIREД-а 1998. године и плакетом ЈУКО CIGRE 1989. године за активност у тој организацији. Године 1977. добио је Октобарску награду Београда за математичко-физичке и техничке науке, а године 2002. повељу и плакету ЕПС-а “Ђорђе Станојевић” за допринос на развоју електропривреде и електрификације Србије.

Члан је издавачког савета часописа *INT. Journal of El. Power and Energy Systems* (од 1982. године) и био је често рецензент радова у истом часопису. Такође је био више десетина пута рецензент радова поднетих за објављивање у часописима *IEE Proc., Automatica, Int. Journal of Engineering Intelligent Systems* и стручних конференција *PSCC, PSAC* и *BPC*. Био је и члан програмског одбора на неколико међународних стручних конференција (*IFAC Symp. u Seul-u, Koreja 1990., PSAC 1997. и 1999., Tesla III Millenium, BPC 2001. и 2002. године* итд.). Члан Председништва, односно Извршног одбора ЈУКО CIGRE и председник Студијског комитета 39 (“Експлоатација и управљање електроенергетским системима”) био је у два наврата: 1977 - 1985 (у СФРЈ) и 1993 - 1997 године (у СРЈ).

Године 1996. изабран је за члана Научног друштва Србије, а 2000. године за редовног члана Инжењерске академије Југославије.

Dr Mladen Čalović was born in 1932, in the village of Beljina, near Čačak, in farmer's family, from his father Selomir (1902-1954) and mother Gvozdenija, born Jovanović (1912-1985). He finished the primary school in the village Jezdina (in 1943) and high school in Čačak (in 1951), as the top student. Studies at the School of Electrical Engineering of the University of Belgrade, he started in 1951 and graduated on Energy Division 1957. At the same institution, he was granted the M.S. degree in 1966 (with the thesis "Dynamic Analysis of tie-line load and frequency control in interconnected power systems"), and Ph.D. degree in 1973 (with the dissertation "Linear regulators with disturbance compensation property").

After graduation, he was employed in 1958 by Power Industry of Serbia. In 1980, he moved to a permanent employment to the School of Electrical Engineering of the University of Belgrade. He spent the rest of his working career there, till the retirement in 1998, in the position of "Full professor". During his university instructor career, he was advisor to 9 Ph.D., 45 M.S. and more than 60 diploma candidates.

In the academic year 1970/1971 (2 semesters) and 1982/1983 (1 semester) he was visiting professor at the University of Illinois, Urbana, IL, USA and 1974/1975 (1 semester), at the Georgia Institute of Technology, Atlanta, GA, USA. In the period 1985-1987, he spent as the senior scientist with Kuwait Institute for Scientific Research in Kuwait. After that, he was the external scientific consultant to KISR until 1990.

Up to the year 2004, he published (alone or with co-authors) 38 papers in the first-class scientific journals. In addition, he presented 42 papers at international scientific and professional conferences. According to incomplete data of the Scientific Citation Index (1993), he was cited more than 85 times in scientific papers and in 14 monographs and books printed abroad.

Dr Čalović is the only author of two-volume monograph "Power System Control" (printed in 1997) and the first author of textbooks (followed with solved problem manuals) titled "Power System Operation" (1999), "Power System Planning" (2000) and "Analysis of Power Networks and Systems" (2004).

In the year 1997, he was elected for the member of Scientific Society of Serbia and in 2000, for the full member of YU Engineering Academy.

Проф. др Милан Ћаловић:

Кућа: Булевар краља Александра 181; 11000 - Београд

Тел.011/422-165.

МИЛУТИН М. ЂИРОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Милутин Ђировић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1928. године у Београду, од оца Милисави и мајке Зорке. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Дипломирао је на Економском факултету у Београду 1951. године, докторирао је на истом факултету 1957. са темом докторске дисертације: "Теорија уравнотежења илајиног биланса". У школој 1957/58. био је на постдокторским студијама на Лондонској економској школи (LSE).

Од 1949. до краја 1951. године радио је на девизним пословима у Савезном министарству финансији и у Главној централи Народне банке Југославије. Од 1952. је стално запослен на Економском факултету у Београду у разним универзитетским звањима. За редовног професора изабран је 1970. године. Пензионисан је 1993. године. Сада је руководиоца последипломских студија на Факултету за менаџмент Универзитета Браће Карађић у Београду.

На Економском факултету је у оквиру редовних студија предавао предмете Монетарна економија и Банкарство, а на магистарским студијама предмете Монетарна стратегија, Међународне финансије и Банкарски менаџмент. Био је шеф Катедре за економску политику и развој као и продекан за наставу. Руководио је истраживачким програмима као и специјалистичким и иновационим курсевима из области монетарне економије, банкарства и финансија. Предавао је на последипломским студијама и на другим економским факултетима у претходној Југославији. Био је ментор или члан комисија за 150 магистарских теза и 40 докторских дисертација.

Професор Ђировић имао је низ значајних функција у стручним организацијама и државним органима. Био је члан Економског савета Савезног извршног већа, члан централне радне групе за израду Дугорочног програма економске стабилизације и

председник радне групе за израду Антиинфлационог програма, члан Комисије за спровођење Дугорочног програма економске стабилизације, главни економски саветник Народне банке Југославије, председник Економског савета Савезне владе, члан управног одбора Беобанке, председник Економско-правног савета Војвођанске банке, специјални саветник Европског центра за мир и развој Универзитета Уједињених нација, члан Председништва Савеза економиста Југославије и члан Одбора за економске науке Српске академије наука и уметности. Био је члан неколико међународних група независних експерата.

Учествовао је са рефератима на бројним домаћим и међународним научним скуповима. По позиву је одржао специјално предавање на престижној *Per Jacobssonovoj* трибини (предавање је штампано на неколико светских језика), затим је учествовао на пет међународних научних скупова у организацији ЕСПД (Европског центра за мир и развој Универзитета Уједињених нација), са рефератима активно је учествовао на светском конгресу економиста у Монреалу, на научном симпозијуму Међународне асоцијације економиста у Елсиноре/Данска, на Конгресу пољских економиста у Варшави. Држао је предавања на Florida State University, Humboldt univerzitetu у Берлину, Економском факултету у Хамбургу, Универзитету Ломоносов у Москви, затим на конференцији високих функционера о банкарској и пословној сарадњи Југоисточне Европе одржаној у Атини итд. Као визитинг професор био је у неколико централних банака: *Bank for International Settlements* (Базел), *Riksbank* (Стокхолм) и *Bank of England* (Лондон). У земљи је - претежно са уводним рефератима - учествовао на већем броју научних скупова које су организовали Савез економиста Југославије, Научно друштво економиста Југославије, Српска академија наука и уметности и ЦАНУ.

Био је члан редакционих одбора или савета часописа: *Финансије*, *Југословенско банкарство*, *Економист*, *Економски анали*, *Development & South-South Cooperation*.

Публиковао је књиге: *Теорија уравнијежења илајтног биланса* (1958), *Новац и кредити* (1966), *Монетарни-кредитни систем* (1976), *Новац и стабилизација* (1982), *Монетарна економија* (1987), *Банкарски менаџмент* (1995), *Девизни курсеви* (2000), *Банкарство* (2001) и *Фузије и аквизиције* (2004). Коедитор је две књиге на енглеском језику: (1) *International Financing and Economic*

Development (1982) и (2) *Financial and Banking System of Yugoslavia* (1985). Поред тога, публиковао је 118 научних и стручних радова који су штампани у виду чланака у научним часописима или као делови књига. Знатан део ових радова штампан је на страним језицима - енглеском, француском, немачком, италијанском, шпанском и руском. У већем броју случајева ти радови су поднети као уводни реферати на научним скуповима и конференцијама.

Научни и стручни доприноси: Проф. Ђировић је критички анализирао новије теоријске концепте и оперативне процедуре у свету и проверавао могућности њихове примене или модификације у југословенским условима. У том смислу излазио је са оригиналним решењима на теоријском и примењеном нивоу. Његови радови битно су утицали на развој домаће теоријске мисли, а радови на страним језицима успешно су репрезентовали домаћу економску науку у свету.

На плану макроекономске стратегије значајне су његове софистициране анализе савремених макроекономских теорија (теорије рационалних очекивања, разних верзија кејнзијанске теорије). Разрадио је разне аналитичке варијанте инфлационих процеса као и адекватне варијанте дезинфлационе политике. Формулисао је оптималне критеријуме за прилив страног капитала у мање развијене земље у контексту одрживости токова репродукције финансијског капитала. Разматрао је формирање дужничке кризе земаља у развоју као и модалитете њиховог савлађивања.

Анализирао је савремене теорије формирања валутних криза (детерминистичке и стохастичке теорије) и развио једну нову теоријску конструкцију. Дао је суптилне анализе и оцене увези са процесима власничке трансформације уз коришћење искустава других земаља. Формулисао је критеријуме за утврђивање кредитног ризика пословних банака. Истраживао је процесе компјутеризације банака и њихове ефекте на нове облике организације и технологије банкарског пословања укључујући и увођење експертских система.

Признања: Редовни члан Научног друштва економиста Југославије, редовни члан Академије економских наука СЦГ и члан Научног друштва Србије (члан Председништва НДС).

Одликовања: (1) Орден рада са златним венцем (1973) и (2) Орден рада са црвеном заставом (1985). Добитник је већег броја повеља, плакета и захвалница.

Professor Milutin Ćirović was born in 1928 in Belgrade. He received his PhD degree from the School of Economics, University of Belgrade in January 1957 for his thesis entitled A Theory of Balance-of-Payment Adjustments. After that he spent a year at postdoctoral studies at the London School of Economics. His university career started in 1952 at the School of Economics in Belgrade. In 1970 he was elected a full time professor. He lectured on monetary economy, banking and international finance. For years he was a member and subsequently the chairman of the Economic Council of the Yugoslav Federal Government. He was an invited lecturer in several university centers abroad. He is the author of the following books: A Theory of Balance-of-Payments Adjustments (1958), Money and Credit System (1976), Money and Stabilization (1982), Monetary Economics (1987), Bank Management (1995), Foreign Exchange Rates (2000), Banking (2001) and Mergers & Acquisitions (2004). He is a co-editor of two book published in English. He also published 118 articles in journals and books, among them quite a lot in foreign languages. He is a member of the Yugoslav Scientific Society of Economists, Yugoslav Academy of Economic Sciences and Serbian Scientific Society.

Проф. др Милутин Ћировић:

Кућа: Кнеза Вишеслава 15б; 11030 - Београд

Тел. 011/3554-393.

E-mail: zcirovic@amadeus.uni.bk.ac.yu

ВЛАДЕТА В. УРОШЕВИЋ

Члан Друштва од 1983. године

Др Владета Урошевић, научни саветник Института за Физику у пензији, рођен је 1925. године у Стопањи, општина Трстеник од оца Војислава учитеља, и мајке Станиславе Ковачевић, учитељице. Основну школу учио је у Битољу, а гимназију у Скопљу, Крушевцу и Врњачкој Бањи. За време II светског рата био је у изблегличким домовима у Врњачкој Бањи, као и у логору у Смедеревској Паланци и у НОВЈ.

Дипломирао је 1957. године Физичку хемију на Природно-математичком факултету у Београду, где је и магистрирао (1962) и докторирао (1967) физику.

Радио је као асистент и руководиоца Одсека за развој метода детекције нуклеарног зрачења у Институту за нуклеарне науке у Винчи (1956-1962), професор и директор Више техничке машинске школе у Трстенику (1962-1967) и научни радник Института за физику у Београду (1962-1991), где је биран за научног сарадника (1963), вишег научног сарадника (1970) и научног саветника (1977). У Институту за физику био је руководиоца Лабораторије за физику јонизованих гасова и Одељења за интердисциплинарна истраживања. Био је директор ООУР-а за физику конверзије енергије, заменик директора и председник Научног већа Института.

Био је годину дана на специјализацији у Физичко-техничком институту А.Ф. Иоффе АН СССР у Лењинграду, где је радио експериментални део докторске дисертације ("Испитивање елементарних процеса промене наелектрисања при интеракцији протона са атомима аргона"), као и на студијским боравцима у СССР и Француској (више пута), у Немачкој, Шведској, Италији и САД. Био је професор по позиву на Универзитету у Коимбри (Португал).

Члан је већег броја научних и стручних друштава, међу којима и Европског физичког друштва. Један је од оснивача Балканске уније физичара. Био је председник Друштва физичара Србије. Одликован је Медаљом за храброст, Медаљом заслуга за народ и Орденом рада са златним венцем. Ожењен је и има једног сина.

Научни опус др Урошевића карактерише ширина захваћених проблематика, увођење нових области, истраживање и развој нових експерименталних метода. Објавио је преко 120 научних радова из области атомских сударних процеса, физике слабо јонизованих гасова, физике танких слојева, физике високих притисака, биофизике и физичке метрологије.

Најважнији радови су: *Absolute Beta Measurements by a 4π Method*; - *Photon Counting in Atomic Collision Experiments*; - *Some Characteristics of Plasma in High Pressure Pulsed Discharge*; - *Excitation 4π of State of N_2 by an Electron Swarm*; - *Experimental Investigation of Excitation of Argon Metastables by an Electron Swarm*; - *The Use of Known Helium Line Cross Sections for Investigation of Unknown Transition in Neon*; - *Optical Spectra Emitted by Pulsed Discharge in Electrolytes*; - *Excitation Processes at the Interface Electrolyte-Electrode*; - *The Role of Interference in Electroluminescence of Thin Anodic Oxide Films*; - *Investigation of Anodic Alumina by a Photoluminescence Method I, II- Spectroscopically and Time Resolved Investigation of Delayed Light Emission of Green Leaves*; - *Photoconductivity of CdS Under High Pressure*; - *The Influence of High Pressure on Ruby Fluorescence Lifetime*; - *Realization of Primary Optical Radiation Standard*; - Двобојни фотоелектрични пирометар са фотонапонском диодом (Yu-патент); Непосредственное определение сечению элементарных процессов изменений зарядовых состояний при атомных столкновениях методом совпадению - Процессы захвата енизацию и захвата с ионизацию при столкновениях протонов с атомами.

Др Урошевић учествовао је на више од 20 значајних међународних научних скупова на којима је држао уводна предавања или реферате. Руководио је израдом десетак докторских дисертација, као већег броја магистарских и дипломских радова. Објавио је 8 монографија и уџбеника и преко 50 стручних радова. Заштитио је 4 патента из области мерне и регулационе технике. Руководио је већим бројем научно-истраживачких пројеката Савезне комисије за нуклеарну енергију, Савезног фонда за научни рад, Републичког фонда за научни рад Србије и Савезног завода за мере и драгоцене метале, као и заједничким пројектима Института за физику са АН СССР, МГУ Ломоносов и Националним бироом за стандарде у Вашингтону.

Најважнији научни доприноси: Увођење коинцидентне методе за испитивање атомских сударних процеса и прва мерења елемен-

тарних процеса промене наелектрисања у тим сударима. Развој методе "хелијумског стандарда" за апсолутно мерење сударних ексцитационих процеса и прва тачна мерења пресека за дисоцијативну ексцитацију молекула.

Увођење спектрално разложених мерења у експерименте са ројем електрона и прва одређивања коефицијента побуђивања метастабилна инертних гасова. Прва испитивања спектра емитованих при импулсном пражњењу у електролитима и временски разложених спектра при импулсном пражњењу у гасовима.

Откриће и проучавање интерферентних феномена при галвано- и фото-луминесценцији танких оксидних слојева на вентилним металима - Откриће "анти-стоксовских" спектралних компонента у фотосинтетичкој луминесценцији. - Реализација прве југословенске дијамантске пресе за притиске од неколико стотина Кбаг и одговарајућих мерних метода за испитивање материјала под високим хидростатичким притисцима. Откриће зависности времена живота побуђених стања у рубину од притиска - Реализација примарног југословенског еталона оптичког зрачења и првог југословенског радијационог пирометра.

Prof. Dr. Vladeta Urošević was born in 1925 in Stopanja, Serbia. he graduated from the University of Belgrade at the Department of Physical Chemistry where he was also awarded a Ph.D. degree in physics. He was employed at the Institute of Nuclear Sciences in Vinča and at the Institute of Physics in Belgrade, keeping the posts of deputy director and president of the Scientific Council of the Institute. He published more than 120 scientific papers in the field of atomic collision processes, physics of the poorly ionized gases, thin layer physics, high pressure physics, biophysics and physical methodology.

His major contributions to development of physics and interdisciplinary sciences include introduction of the coincidental method in studying of atom collision processes, and first measurement of effective sections of the elementary process of charge change during these collisions; introduction of spectrally separated measurements into the experiments with electron swarm and first determination of excitation coefficient of inert gases metastables; identification and studying of interference phenomena upon galvano- and photoluminescence if the thin oxide layers on valve metals;

It also includes the discovery of "anti-stocx" spectral components in photosynthetic luminescence of plant leaves, discovery of dependence of life span of evoked Cr conditions in ruby on pressures in range of 0-300 kbar, realization of black body at the hardening point of gold as a primary Yugoslav etalon of optic radiation and first Yugoslav double-color radiation pyrometer.

Др Владета Урошевић:

Кућа: Смиљанићева 19; 11000 - Београд

Тел. 011/457-910.

E-mail: urosevv@etf.bg.ac.yu

БУДИМИР В. ФИЛИПОВИЋ

Члан Друштва од 1983. године

Др Будимир Филиповић, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1934. у Лесковцу, од оца Владимира и мајке Нагалије Марчић. Основну школу и гимназију такође је завршио у Лесковцу 1954. На Геолошкој групи ПМФ дипломирао 1958. године. После краћег времена проведеног у Геолошком заводу у Сарајеву (1959/60), 1960. године изабран за асистента за хидрогеологију, најпре на Групи за геологију ПМФ, а од 1963. године на РГФ (Смер за хидрогеологију и инжењерску геологију), и то за исти предмет.

Магистарски рад је одбранио 1963. године а докторску дисертацију 1967. године из области хидрогеологије под називом: Хидрогеолошка класификација лежишта минералних сировина на примеру Косовског басена. Године 1968. изабран је за доцента, 1974. за ванредног професора за предмет Методика хидро-геолошких истраживања, у звање редовног професора за исти предмет изабран је 1980. године. Последњих десетак година држи наставу на Институту за хидрогеологију из предмета Регионална хидрогеологија Југославије и Минералне воде. У протеклом периоду држао је вежбе и предавања из предмета Општа хидрогеологија, Рудничка хидрогеологија, Специјална хидрогеологија и др.

Држи наставу из области хидрогеологије на трећем степену, о чијем извођењу и води бригу. Иза ове активности остало је више десетина магистраната, а већини од њих био је и ментор. Такође, био је члан, или ментор више одбрањених докторских дисертација из области хидрогеологије.

У периоду 1971-1998. био је најпре, шеф Смера за хидрогеологију, руководилац ООУР-а Групе за хидрогеологију и Института за хидрогеологију у дужем временском интервалу. У два наврата био је продекан РГФ и председник Савета факултета, као и шеф Геолошког одсека Факултета.

У периоду 1966-1989. обавио је дуже, или краће студијске боравке у Пољској, Бугарској, Мађарској, Француској, Русији, ЧССР и др., у току 1968. године провео је 6 месеци на Специјализацији на Универзитету "Ломоносов" у Москви. Служи се руским и француским језиком.

Члан је СГД, односно, био је и члан Одбора друштва, један од Оснивача и Председник Секције за хидрогеологију СГД, затим, СХД; члан је СИТЈ, где тренутно, обавља дужности: потпредседника СИРГЈ, а био је и члан Извршног одбора СИТС.

Сада је члан Одбора ЈКХИГ, а у претходном периоду и председник Комитета, као и члан Организационих одбора више одржаних Симпозијума у периоду од 1971-1999., а био је и председник Организационог одбора научног скупа "100 година хидрогеологије у Југославији" (1997 година). Такође, члан је уређивачког одбора часописа "Геолошки анали Балканског полуострва", "Зборника метеоролошких и хидролошких радова" СХЗ, "Балнеоклиматологија" Савеза бањских и климатских места Србије где је председник Техничке секције и члан Извршног одбора. Био је члан Међународне организације хидрогеолога (АИХ) и потпредседник Комисије за хидрогеологију КБГА (Карпато-балканске Геолошке Асоцијације).

Научно-стручна активност се посебно односи, у протеклом периоду, и на плану НИР. Објавио је преко 200 научних и стручних радова у земљи и иностранству, више монографија, уџбеника и скрипата. Аутор је, или коаутор више десетина студија, елабората, извештаја, пројеката, рецензија и сл. (преко 150), чиме је несумњиво, значајно допринео и утицао на развој струке и науке у нас, а и шире на формирање образовног процеса.

Уџбеници и сл.: (1) "Практикум из хидрогеологије" (1972), (2) "Одабрана поглавља из предмета Хидрогеологија лежишћа минералних сировина" (скрипта) са Н.Милојевићем, за 3-ћи степен наставе на Рударском одсеку, 1966.; (3) "Хидрогеологија лежишћа минералних сировина" (са Р.Ваљаревићем), уџбеник, Сарајево, 1977.; (4) "Хидрогеолошка истраживања за потребе водоснабдевања", уџбеник, 1975.; (5) "Методика хидрогеолошких истраживања", уџбеник, 1980; (6) "Заштитна подземних вода" (са С.Вујасиновићем), уџбеник, 1982.; (7) "Минералне воде" (са Н. Димитријевићем), уџбеник 1991; (8) "Регионална хидрогеологија" (ауторизована предавања), 1990.; (9) "Геофизички кароџаж у хидрогеолошким истраживањима" (Х.Репсолда), превод са више сарадника, 1993.

Монографије и сл.: (1) "Хидрогеологија лежишћа бакра "Мајданџек" (са Н. Димитријевићем и В.Томићем), 1975.; (2) "Хидрогеологија територије Београда" (са М. Миливојевићем и Н. Димитријевићем), 1975. (3) "Геологија Србије", књ. VIII "Хидрогеологија" (са групом аутора, 1976.; (4) "Ground Waters in Carbonate Rocks of the Carpatin-Balkan Mountain Range" (ед. З. Стевановић, Б.Филиповић), 1995. (5) "Математичко моделирање транспорта загађења подземних вода из дејонија пјешака у ојкојане просторе површинских којева" (група аутора), 1996. ; (6) "Водни минерални ресурси литосфере Србије" (група аутора 1996.; (7) "Минералне, термалне и термоминералне воде Србије", 2003.

Учесник је великог броја стручних и научних скупова у земљи и иностранству (саветовања, симпозијуми, конференције, конгреси и сл.) са једним или више саопштења. Поред тога, учесник је у реализацији међународних пројеката из домена водопривредне проблематике у Либији и Ирану, као експерт за хидрогеологију, чији су носиоци били југословенска предузећа и институти.

Својим досадашњим радом несумњиво је утицао и допринео развоју струке и науке у области хидрогеологије у целини, а посебно: у развоју образовног процеса и формирања профила хидрогеолога у оквиру геолошких наука, као аутор, или коаутор више уџбеника, скрипата, практикума, превода и сл; у развоју и унапређењу хидрогеолошких истраживања и примени савремених метода за потребе рударства, грађевинарства, пољопривреде, заштите животне средине, балнеологије и др. кроз изразу више студија, пројеката и елабората.

Таквим својим активностима, у сарадњи са својим млађим колегама, оформио је, практично, југословенску школу хидрогеологије која, као таква, сваким даном скреће све већу пажњу и на иностраном плану, што несумњиво иде у прилог реалној валоризацији учињених напора у протеклом периоду.

Треба поменути и чињеницу да је добио више плакета, захвалница, похвалница и сл., међу којима се истичу: Повеља за дугогодишњи рад и допринос развоју хидрогеологије у Југославији поводом "100 године хидрогеологије у Југославији" и Избор за почасног члана СИТС-а. Носилац је Повеље "РХМЗ поводом 150 година метеорологије у Србији". Од 2000. године је у пензији.

Prof. Dr. Budimir Filipović was born in 1934 in Leskovac, where he completed elementary and high school. He graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Geology in 1958. He began his professional career at the Institute of geology in Sarajevo (1959/60), and in 1960 he was elected assistant professor in Hydrogeology at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics, Department of geology. Since 1963 he was assistant professor. In 1968 he was promoted to associate professor, and in 1980 he was elected full professor.

He defended his MSc thesis in 1963 and Ph.D. thesis in the field of hydrogeology in 1967. During the period 1971-1998 he was the Head of the department of Hydrogeology, Head of the Institute of Hydrogeography, Head of the Department of Geology in vice-dean of the faculty of Mining and geology in two terms. He has been a member of the Serbian Scientific Society since 1983, Serbian Geological Society, Serbian Chemical Society, Union of Geologists and Miners of Yugoslavia and Union of Serbian Union of Geologists and Technicians, International Association of Hydrogeologists (AIH), etc.

He has published or reported, at national or international meetings more than 200 papers. He is the author or co-author of large number of studies and projects (above 150). He published numerous monographs and test-books in the field of hydrology which made great influence on development of science and educational process in the field of hydrology. He received numerous charters, appreciation certificates and plaques.

Проф. др Будимир Филиповић:

Кућа: Невесињска 13; 11000 - Београд

Тел. 011/439-433.

ДРАГОСЛАВ Ђ. ХЕРЦЕГ

Члан Друштва од 2002. године

Др Драгослав Херцег, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Новом Саду, рођен је 1948. године у Кули, Војводина, Србија, од оца Ђорђа и мајке Миросаве Пејак. Основну школу и Гимназију "Јован Јовановић Змај" завршио је у Новом Саду. На студије математике Природно-математичког факултета у Новом Саду уписао се школске 1967/68. године а дипломирао је 1971. На истом факултету је завршио последипломске студије, одбраном магистарске тезе "Приближно решавање неких класа операторских једначина" 1976. године, и одбранио докторску дисертацију "Диференцијалне функције на нееквидистантним мрежама" 1980. године.

Школске 1971/72. године радио је као асистент на Вишој техничкој школи у Новом Саду. На Природно-математичком факултету у Новом Саду изабран је за асистента 1972, за доцента 1980, за ванредног професора 1985. и за редовног професора 1989. године. На научном усавршавању у Математичком институту Универзитета у Минстеру, Немачка, провео је осам месеци 1977/78. године. Био је гостујући професор у Коимбри, Португалија, 1989. године.

Био је ректор Универзитета у Новом Саду (1991-1996), декан Природно-математичког факултета у Новом Саду (1985-1987), продекан Природно-математичког факултета за математику (1996-1998), ди-ректор Института за математику (1980-1985, 1989-1991), руководилац Института за математику (1998-2002), шеф рачунског центра (1979-1980), председник Савета Фонда Универзитетског образовања Војводине, члан Републичког савета за науку, члан Републичког савета за унапређење универзитетског образовања и председник Управног одбора Математичког института у Београду (1998-2001).

Сала је директор Департмана за математику и информатику Природно-математичког факултета у Новом Саду и потпредседник Матице српске.

Наставу на основним и последипломски студијама држао је на више факултета Универзитета у Новом Саду: Природно-математички, Технолошки, Медицински, Учитељски, Факултет техничких наука.

Био је ментор осам одбрањених докторских дисертација, осамнаест одбрањених магистарских теза, пет одбрањена специјалистичка рада и осамнаест дипломских радова.

Био је члан више комисија за одбрану докторских дисертација и магистарских теза и специјалистичких радова на Природно-математичким факултетима у Новом Саду, и Београду, на Електронском факултету у Нишу, на Техничком факултету "Михаило Пупин" у Зрењанину, на Економском факултету у Суботици, на Факултету техничких наука у Новом Саду, на Учитељском факултету у Сомбору.

Објавио је осамнаест уџбеника и збирки задатака за факултете, више школе и гимназије, и неколико приручника са четрдесетчетири издања. Такође је коаутор две монографије.

У току наставничке каријере уводио је и предавао већи број предмета. Посебно треба истаћи писање уџбеника и приручника за средње школе и активности у вези увођења рачунара у школску праксу. Аутор је првог средњошколског уџбеника из нумеричке математике у Србији (1979. и 1990.). Коаутор је и првих уџбеника са електронским додатком за интерактиван рад студената и ученика (2001. и 2003.).

За свој рад добио је више повеља, плакета и диплома, а Октобарску награду Новог Сада за изузетне научне резултате, развој научног подмлатка и организацију научног рада, као и популаризацију нумеричке математике, добио је 1990. године.

Научна област којом се бави је математика, ужа научна област нумеричка математика.

Објавио је више од 110 научних радова у домаћим и водећим иностраним научним часописима из нумеричке математике.

Учествовао је са саопштењима на преко педесет домаћих и међународних конгреса и семинара.

Организовао је 26 научна скупова, од тога 12 домаћих, као председник програмског одбора, једног међународног као члан организационог одбора, једног међународног мини симпозијум на Другом светском конгресу нелинеарне анализе у Атини 1996. године, четири домаћа као председник организационог одбора и осам домаћих као члан организационог одбора.

Од 1993. године је главни и одговорни уредник је часописа Нови Сад Journal of Mathematics. У истом часопису је био заменик главног и одговорног уредника од 1988. године, а члан редакције од 1983. године.

Рецензент је у више домаћих и страних научних часописа и у реферативним журналима *Zentralblatt fur Mathematik* (од 1984.) и *Mathematical Reviews* (од 1986.).

Одржао је више предавање по позиву у Немачкој, САД, Мађарској, Португалу и Југославији.

Био је руководилац домаћих научних пројеката: *Нумеричка и симболичка обрада података*, Војвођанска академија наука и уметности и Самоуправна интересна заједница за научни рад Војводине од 1985-1993, *Математички модели и симулације са применама*, Републичко министарство за науку Србије, од 1994. до 2000. године и једног међународног Numerical solution of operators equations, финансираног од стране National Science Foundation YU-USA, од 1988-1991. Сада руководи научним пројектом Нумеричко решавање операторских једначина (1840), Министарство за науку и технологију Србије.

Члана GAMM-а (Друштво за примењену математику и механику, Немачка) од 1980, члана AMS (Америчко математичко друштво) од 1986, SIAM (Друштво за индустријску и примењену математику, САД) од 1992. године.

У научном раду професор Херцег се бавио нумеричким решавањем контурних проблема са и без пертурбационог параметра и нумеричким решавањем система линеарних и нелинеарних једначина. У литератури је позната његова тротачкаста диференцијална шема четвртог реда Хермитовог типа за нумеричко решавање сингуларно пертурбованих контурних проблема обичних диференцијалних једначина.

У научном и стручном раду професора Херцега истиче се рад са младим научним радницима у оквиру Групе за нумеричку математику, којом руководи непрекидно од 1979. године.

Последњих неколико година професор Херцег се бави методиком наставе математике и организовао је више семинара за средњошколске професоре на ту тему, као и специјалистичке студије на Природно-математичком факултету у Новом Саду.

Prof. Dr. Dragoslav Herceg was born in Kula, Vojvodina, Serbia, in 1948. He graduated from the Faculty of Science, University of Novi Sad in 1971. He earned his M.Sc. degree in 1976, and Ph.D. degree in 1980, at the Faculty of Science, University of Novi Sad in field of Mathematical science.

He was Teaching Assistant (1971-72), Advanced Technical School, Novi Sad, Teaching Assistant (1972-1980), Assistant Professor (1980-1985), Associate Professor (1985-1989), Professor (1989-present) at Faculty of Science, University of Novi Sad, and Visiting Professor (Fall 1989) at the University of Coimbra, Portugal.

During the period 1991-1996 he was Rector of University of Novi Sad; Dean of Faculty of Science, University of Novi Sad (1985-1987); Vice-dean of Faculty of Science, University of Novi Sad (1996-1998); Director of Institute of Mathematics (1980-1985, 1989-1991, 1998-2002) and Director of Department of Mathematics and Informatics (2002-present).

Since May 2004 he is vice president of Matica srpska, Novi Sad.

Prof. Herceg is a member of many international scientific societies, including GAMM, AMS and SIAM. He published more than 110 scientific papers in the field of numerical analysis and numerical methods of linear algebra; 18 textbooks and two monographs.

Проф. др Драгослав Херцег
Природно математички факултет
Департман за математику и информатику
Трг Доситеја Обрадовића 4, 21125 Нови Сад
тел: 021/458-136, 350-449; факс: 021/350-458
Стан: Лукијана Мушицког 18, 21000 Нови Сад
Тел. 021/611-353
E-mail: hercegd@im.ns.ac.yu

НЕБОЈША А. ЦАРИЋ

ЧЛАН ДРУШТВА ОД 1974. ГОДИНЕ

Др Небојша Царић, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Новом Саду у пензији, рођен је 1925. године у Новом Саду, од оца Лазара и мајке Меланије Вучегић. Средњу школу похађао у Белој Цркви, Осијеку, Новом Саду и Вршцу, где је матурирао 1944. године. Природно-математички факултет у Београду завршио је 1949. године на географској групи. После тога, постављен је за асистента Географског института САНУ; до 1963. радио је као цивилни службеник у армији. За доктора географских наука промовисан је 1964. на Београдском универзитету. Исте године изабран је за доцента на Катедри за географију на Филозофском факултету у Новом Саду. За ванредног професора изабран је 1970. а за редовног 1975. године у Институту за географију Природно-математичког факултета у Новом Саду.

Главни предмети које је предавао били су: географија становништва, развитак географских теорија и увод у самосталан рад. На постдипломским студијама држао је курс "Савремени проблеми друштвене географије". У току службовања две године је био заменик директора а исто толико и директор Института. Боравио је од 1966. до 1968. у три маха на Универзитету у Сегедину (Мађарска), 1972. на Универзитету Ломоносов у Москви а 1973. на универзитету у Кијеву, Москви и Лењинграду. Од 1980. био је председник Савета за издавање Зборника радова Природно-математичког факултета а од 1981. главни и одговорни уредник за издања Института за географију. Непосредно је уредио пет монографија и шест свезака Зборника радова Института. Од 1979., један мандат је био носилац пројекта за геоморфолошко картирање Војводине и пројекта "Атлас становништва Војводине". У последњих неколико година, до 1998. руководи израдом монографије "Привредно-географске одлике насеља вршачких џланина" у Матизи српској.

Године 1969. изабран је за члана сарадника Матице српске а крајем осамдесетих година за њеног сталног члана. Године 1979.

Управни одбор Матице изабрао га је за члана Одбора Одељења за друштвене науке у којем, до 1998. ради већ 20 година. Од 1987. био је један мандат члан управног одбора Матице и у два мандата члан Управе Катедре Матице.

У 1974. години изабран је за члана Научног друштва Србије. До 1998. године био је у више мандата члан Управе Друштва. Члан је Српског географског друштва (Београд) од 1946. године. У једном мандату био је члан Комисије за научни рад Савеза географских друштава Југославије.

Укупан број научних и стручних радова проф. Царића је 140. Од тога, научних радова има 64, саопштења на научним скуповима 2, уџбеника и скрипата 8 и стручних радова 66. Структура научних радова је следећа: 16 радова из географије становништва и насеља, 12 радова из методологије истраживања у географији становништва, 7 радова са демографским проблемима, 9 радова са проблемима географије насеља и питањима локације насеља и индустријских зона, 6 радова се односе на проблеме економске географије и хумане екологије, 3 рада се баве војном географијом и географским проблемима народне одбране, један рад је из регионалне географије, два из физичке и 4 из комплексне (општегеографске) проблематике.

Значајнији објављени научни радови су 8 књига: Антропогени фактори убрзане ерозије тла и конзервација земљишта на западном Копаннику (аутор) и седам географских монографија војвођанских општина: Бечеј (аутор), Нови Сад 2 и 3, Апатин, Вршац, Кикинда и Панчево (коаутор).

Међу чланцима и опширним студијама треба издвојити: *Појаве и проблеми у географији насеља у вези са латентним ојасношћу од конвенционалне и нуклеарне раше; Народна одбрана и нове географске теме; Једно схватање о географији насеља; О процесу формирања густине насељености становништва - основни закони и фактори; Закон интегралности географске средине и регионално просторно планирање; Индустријализација Југославије - основни проблеми концентрације производње и равномерног развоја земље (у коауторству са Анђелком Царић); Научно-техничка револуција и промене у географским особеностима САП Војводине - проблеми оптимизације; Математичке пројекције становништва новосадског региона од 31. марта 1981. до 31. марта 2001.; Пројекција становништва САП Војводине од 1981. до 2001.; Аналитички метод прогнозе броја и полно-старосне структуре становништва - комплет*

програма за рачунаре Тексас инструмент 58, 58Ц и 59 и нека основна упутства; Прогноза броја и полно-старосне структуре становништва у Градској заједници општина Нови Сад (период 1981. - 2001. година); Демографска кретања у САП Војводини и новосадском региону до почетка 21. века; Процес урбанизације и општествена система; Промена фертилитета у Војводини до краја 20. века; Истраживања у друштвеној географији - основни прорачуни и програми у Бејзику; Развике географске науке; Неки аспекти демографске и економске анализе становништва - програми у GW Basic-у; Једно гледиште о савременој географији становништва.

Најважнији научни допринос дат је у географији становништва и демографији, што се види из цитираних наслова радова. Између осталог, град Нови Сад је прихватио као демографску основу плана развоја аналитичку и математичку пројекцију становништва коју је објавио проф. Царић. Овим су постигнуте велике уштеде јер је раније планирана изградња инфраструктуре за далеко већи број становника. Посебан допринос су методологија истраживања и израда оригиналних рачунарских програма за географију становништва и демографију. Према обавештењу од Свесавезног географског друштва Совјетског Савеза рад који је био штампан у СССР-у "Процес урбанизације и општествена система" накнадно је још једном штампан а сепарати су разаслани планским комисијама које се баве проблемима урбанизације. У раду који се бави ерозијом тла на Копаннику и њеном гашењу, поред низа оригиналних и врло ефикасних метода за проучавање ерозије и њеног заустављања, дати су основи и предвиђања за развој данашњег туристичког центра, што је аутору признато.

Због доприноса географској науци Скупштина Српског географског друштва доделила му је 1992. највише признање - Медаљу Јована Цвијића. Због доприноса Матициним достигнућима, 1977. додељена му је Диплома и Медаља Матице српске. Природно-математички факултет у Новом Саду доделио му је две повеље. Институт за географију ПМФ у Новом Саду "посебно признање као оснивачу и за дугогодишњи плодотворан рад на унапређењу географске науке", Српско географско друштво Спомен плакету "у знак посебног признања и захвалности за рад на развијању географије". Од Универзитета, Природно-математичког факултета и Института за географију добио је још три захвалнице.

Prof. Dr. Nebojša Carić was born in 1925 in Novi Sad. He graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Geography in 1949. In 1964 he was awarded Ph.D. degree in geographical sciences, and during the same year he was elected associate professor at the Faculty of Philosophy in Novi Sad.

In 1970 he was elected as associate professor, while in 1975 he was appointed full professor at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Institute of Geography in Novi Sad.

He lectured on the following subjects population geography, geography of the geographic territories and introduction into independent work. For two years he was director of the Institute. He was also head of the projects entitled 'Geometrical mapping of Vojvodina, and 'Atlas of Population of Vojvodina'.

In 1969 he was elected associate member of 'Matica srpska', and by the end of the eighties he was elected full member of the association. In 1974 he was elected associate member of the Serbian Scientific Society to be promoted into full member in 1988. Since 1946 he has been a member of the Serbian Geographic Society.

Prof. Carić published the total of 130 papers out of which there were 60 scientific, 60 professional, 8 text-books and manuals and 2 communications at the scientific meetings. His most important papers are related to the theoretical issues and methods of studies in population geography.

Проф. др Небојша Царић:
Кућа: Булевар Јаше Томића 15: 21000 - Нови Сад
Тел. 021/332-480.

СЛАВКО В. ЦАРИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Славко Царић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду, у пензији, рођен је 1936. године у Озацима, Војводина, Србија, од оца Војина и мајке Олге Јовановић. Основну школу и гимназију завршио је у Новом Саду са одличним успехом 1955. године. На Правном факултету у Београду дипломирао је са одличним успехом 1959., а докторирао је 1964. године, успешно одбранивши докторску дисертацију под називом "Правни односи између шведског и комитентног из уговора у шведској". Одмах после дипломирања 1959. године, као посебан стипендиста за научни рад Владе СР Србије, обављао послове асистента на Правном факултету у Београду све до 1964. године.

Проф. Царић је на Универзитету у Новом Саду непрекидно у радном односу од 1960. године до данас, и то прво у звању асистента, затим од 1965. у звању доцента, од 1969. у звању ванредног професора, а од 1974. године у звању редовног професора Правног факултета у Новом Саду. Проф. др Славко Царић је био шеф Катедре привредно-правних наука и руководиоца последипломских студија привредно-правног смера.

Проф. Царић је веома истакнути и веома цењен научни радник из области привредног права, међународног привредног права, банкарског права и саобраћајног права и то не само у нашој земљи, него и у иностранству. Аутор је самостално или у коауторству 87 књига и преко 450 чланака и расправа из ове области права, од којих је преко 60 објављен у иностранству. Посебно је значајан рад проф. Царића на енциклопедијама (Правна енциклопедија, Пословна и економска енциклопедија, Енциклопедија имовинског права, Лексикон међународног привредног права). У Правној енциклопедији је члан редакције већ више од 20 година и уређује онај део Правне енциклопедије на чијој изради је ангажовано преко 80 аутора.

Проф. Царић руководио је великим бројем научно - истраживачких пројеката из области привредног права, међународног привредног права, банкарства и саобраћајног права.

Руководио је и Савезним научно - истраживачким пројектом о приватизацији непрофитабилних организација, а непосредно је био ангажован и на пројекту о реконструкцији југословенског правног система и пројекту о историји банкарства у Војводини у оквирима Матице српске.

На научним и стручним скуповима у земљи и иностранству проф. Царић је био референт на преко 140 научних и стручних скупова. Одржао је велики број предавања у иностранству.

На последипломским студијама и докторантским курсевима проф. Царић држао је предавања на скоро свим правним факултетима у Југославији, као и на неким економским факултетима, а затим на Пољопривредном факултету у Новом Саду и Факултету за физичку културу у Новом Саду, као и на Интердисциплинарним студијама на Универзитету у Новом Саду и у Универзитету у Љубљани. Био је један од организатора и предавача на Међународној банкарској школи на Палићу.

У више наврата боравио је у иностранству на научном и стручном усавршавању, а посебно као Хумболтов стипендиста боравио је у Немачкој више од две године на већем броју универзитета и научних института.

Посебно је значајан и ванредан допринос проф. др Славка Царића у подизању научног подмлатка. Као ментор на изради и јавној одбрани докторских дисертација био је преко 30 пута и преко 50 пута на изради магистарских радова.

Проф. Царић је два пута биран за декана Правног факултета у Новом Саду, у два мандатна периода био је проректор Универзитета у Новом Саду, а преко 8 година обављао је функцију директора Научно-образовног института привредно - правних и економских наука. Укупно 18 година био на челним пословодним функцијама, још као асистент почетник био је члан првог Савета универзитета у Новом Саду 1960. године.

Посебно је значајан рад проф. др Царића, преко 30 година, на израдама Устава и великог броја закона код нас. Исто тако преко 35 година проф. др Славко Царић обавља велики број функција арбитра у унутрашњим и спољнотрговинским споровима, и то како у Југославији, тако и у иностраним арбитражама (Беч, Цирих, Лондон, Франкфурт на Мајни и тд.).

Члан је великог броја научних и стручних организација у нашој земљи и иностранству, као на пример, Интернационално удружење правника, Светска организација за индустријску својину, за осигурање итд. Сада је члан Управног одбора Матице српске у Новом Саду, члан Управног одбора Удружења правника у привреди Југославије, потпредседник Удружења правника Србије.

За свој рад проф. Царић је до сада три пута одликован, носилац је такође великог броја повеља и других облика признања у земљи и иностранству.

Од објављених научних књига и монографија проф. Царића посебно треба нагласити књигу *Уговори робној промету* (заједно са Проф. др Владимиром Капором) која је доживела десет издања и која је у СФР Југославији била уџбеник на редовним и последипломским студијама на десет универзитета, затим *Правни положај привредних организација*, последње издање 1996, *Банкарски послови и хартија од вредности*, *Међународни трансјорни робе*, *Право пословној промету*, *Привредно и радно право*, *Нове појаве у робном промету*, *Правни аспекти привредној планирања*, *Међународно привредно право* (заједно са другим ауторима), *Собраћајно право* (заједно са другим ауторима), *Уговори грађанској и привредној права* (заједно са другим ауторима) итд.

Посебно треба нагласити изузетан значај проф. Царића у организовању последипломских студија на Правном факултету у Новом Саду, почев од 1981. па до данас. У оквиру ових студија којима сво време руководи проф. др Славко Царић, написано 46 књига од стране преко 60 аутора из земље и иностранства, као и серије књига о завршеним научно-истраживачким пројектима из области привредног права и банкарства.

Проф. Царић је у уредништвима, редакцијама и издавачким саветима скоро свих наших најистакнутијих правних издавача и часописа. Преко десет година у три изборна периода, био је председник Издавачког савета Научне књиге у Београду.

Проф. Царић је оснивач и руководиоца Привредне академије самосталног и недржавног Универзитета у Новом Саду (2000.) у чијем су саставу: Правни факултет, Спољнотрговински факултет и Директорски факултет. На овим факултетима предаје Привредно право, Међународно привредно право и Банкарско право и руководиоца је последипломских студија.

Prof. Dr Slavko Carić was born in 1936 in Odžaci. He graduated from the School of Law in Belgrade in 1959, always with flying colors. In 1964 he earned his PhD degree at the School of Law in Belgrade. He has been working at the School of Law since 1960 progressing from Assistant Professor to full Professor.

At the moment he is the Head of Department of Economic-Judicial Sciences and the Head of post-graduate courses in Economic-Judicial Sciences at the School of Law in Novi Sad.

Prof. Slavko Carić is the author or co-author of 87 books and over 450 articles and studies in the field of business law, international business law, banking law and traffic law. His particular contribution was given to encyclopedia of law and economics, encyclopedia of proprietary law and other encyclopedias.

He participated at over 140 professional and scientific meetings in the country and abroad. He was a Humboldt fellow in Germany and Switzerland for over two years. He was the Dean of the School of Law in Novi Sad, vice-president of the University of Novi Sad and Director of Scientific-Educational Institute for two, two and three terms of office, respectively.

He is the editor of a large number of scientific publications and journals, and is also in the editorial board of the Encyclopedia of Law.

Проф. др Славко Царић:

Правни факултет, Трг Доситеја Обрадовића 1; 21000 - Нови Сад

Тел. 021/350-377 лок. 333; 021/456-533

Привредна академија, Тел. 021/300-399, 021/300872

Кућа: Балзакова 49; 21000 - Нови Сад

Тел. 021/363-280.

ЖИВОРАД М. ЧЕКОВИЋ

Члан Друштва од 1996. године

Др Живорад Чековић, редовни професор Хемијског факултета Универзитета у Београду, у пензији, рођен је 1934. године у Коштунима, код Горњег Милановца, од оца Милене и мајке Анђелије Јовковић. Гимназију је завршио у Чачку и матурирао 1954. Исте године уписао се на Хемијску групу Природно-математичког факултета (ПМФ) у Београду, где је и дипломирао 1960. Још као студент запослио се као демонстратор у Хемијском институту ПМФ-а, где је радио све до завршетка студија.

После одслужења војног рока 1961., изабран је за асистента на Катедри за хемију ПМФ-а у Београду. Докторску дисертацију из области органске хемије одбранио је 1964. године. После завршетка докторске тезе боравио је две године (1965-67) на постдокторским студијама на *Columbia University* у Њујорку, САД. За доцента у Хемијском институту ПМФ-а изабран је 1970. године. На студијском боравку на *Michigan University* у *En Arboru*, САД, боравио је школске 1973/74, у својству самосталног истраживача. У звање ванредног професора изабран је 1976. године за предмет Органске синтезе, а у звање редовног професора изабран је 1983. године. Као гостујући професор боравио је на *Columbia University* у Њујорку (1984.). Научним радом се бави у оквиру Факултета и Института за хемију, технологију и металургију (ИХТМ).

Биран је за продекана (1975-77) и декана (1977-79) ПМФ-а, за управника Одсека за хемијске и физичко-хемијске науке (1985-87) и шефа Катедре за органску хемију. Именован је за члана Просветног савета Србије (1986-90) и председника комисије за хемију истог Савета (1984-90). Члан је председништва Српског хемијског друштва (СХД) од 1975., биран је за председника СХД у два мандата (1989-94). Биран је за председника стручног већа за хемију Универзитета у Београду (УБ), за члана Наставно-научног већа и Савета УБ. Члан је редакције научног часописа *Journal of the Serbian Chemical Society* од 1978. године. Области научног интересовања су органска хемија, реакције у органској хемији, органска синтеза и слободно-радикалске реакције.

Најзначајнији научни резултати: проучавајући оксидативне трансформације алкохола помоћу олово-тетраацетата, при којима се врши увођење кисеоничне функционалне групе на неактивирани угљеников атом, пронашао је да ова реакција обухвата карбокат-јонски интермедијер. Затим је доказао да се интрамолекуларске функционализације могу вршити и са другим прекурсорима алкокси радикала као што су алкил-хипохлорити, алкил-хипобромити, алкил-хидропероксиди и диалкил-пероксиди. Открио је нову реакцију незасићених ацил-хлорида са трибутилкалај-хидридом, при којој се врши затварање цикличних прстенова и добивају се циклични кетони.

Испитујући слободно-радикалске реакције пронашао је да се оне могу повезивати у низ и у истом експерименту извршити две или више реакција. Затим је доказао да циклизацији подлежу и алкил радикали настали 1,5-премештањем водоника са удаљеног неактивираног угљениковог атома.

Открио је нову радикалску реакцију за затварање петочланих прстенова из два ациклична молекула. Секвенционим радикалским реакцијама извршио је синтезу комплексног трикинанског скелета из ацикличног молекула.

Бавио се и примењеним истраживањима и извршио је полуиндустријске и индустријске синтезе изосорбид-динитрата, изосорбид-5-мононитрата и флегматизовање пентаеритрит-тетранитрата (лекови-вазодилатори), затим синтезу муколитика карбоксиметил-цистеина, хербицида за кукурузна поља, алахлора и неких пиретроидних инсектицида и феромона.

Наведени научни резултати објављени су у 96 научних радова и публиковани су у научним часописима (од тога 63 у познатим светским часописима), затим два поглавља у књигама (страни издавачи), четири опсежне монографије у часописима (две у страним часописима) и четири прегледна рада (страни издавач). Публиковао је и 29 стручних радова и пет опсежних биографско-историјских прилога. Написао је два универзитетска уџбеника.

Научни радови су приказани у више уџбеника органске хемије (познатих светских издавача), затим у већем броју монографских и прегледних радова и другим публикацијама. Радови се наводе и у научној литератури (око 1150 навода према *Science Citation Index*-у).

Ангажовао се на унапређењу наставе и научних истраживања

из органске хемије. Увео је у нашу универзитетску наставу предмет Органске синтезе, по угледу на познате универзитете у свету и за овај предмет написао уџбеник "Принципи органске синтезе" (три издања), а у циљу модернизације експерименталне наставе написао је књигу-практикум "Експериментална органска хемија". Приредио је књигу "Хемијска читанка", два издања.

Бавио се осавремењавањем и организацијом наставе хемије на Универзитету и у средњим школама. Иницирао је увођење биохемијске студијске групе и посебне студијске групе за наставу хемије као и за школовање двопредметних наставника хемије за основне школе. Увео је сталне семинаре за професоре и наставнике хемије у школама, који се одржавају на Хемијском факултету.

Као председник и дугогодишњи активан члан СХД организовао је више научних скупова, националног и интернационалног карактера, затим семинаре, симпозијуме и предавања. Бавио се и издавачком делатношћу.

Добитник је Октобарске награде Београда (1984.), почасни је члан СХД (од 1986.), одликован је Орденом рада са црвеном заставом (1987.), добитник је Плакете ПМФ-а (1987), Повеље СХД (1997.) и ИХТМ (1996.). Члан је Научног друштва Србије од 1996, члан Председништва НДС (1999-2002), члан је Њујоршке академије наука од 1997, а за дописног члана САНУ изабран је 2000. г. Биографски подаци и научни допринос приказани су у едицијама *Who is Who in the World* (14-то издање) и *Dictionary of International Biography* (26-то издање). Важније публикације:

1. *Intramolecular Oxidative Cyclization of Alcohols with Lead Tetraacetate*. M. Lj. Mihailović, and Ž. Čeković, *Synthesis*, 1970, 209.
2. *Oxidation and Reduction of Phenols*. M. Lj. Mihailović and Ž. Čeković. In: *The Chemistry of the Hydroxyl Group*, part 1. Series *The Chemistry of the Functional Group*, (monografija). Wiley-Intersciences, New York, 1971.
3. *Oxidation with Lead Tetraacetate*. M. Lj. Mihailović, Ž. Čeković and Lj. Lorenc. In: *Organic Synthesis by Oxidation with Metal Compounds*, (monografija) Edited by W. J. Mijs and C. R. de Jonge. Plenum Press, New York, 1986.
4. *Intramolecular Cyclization of Unsaturated Acyl Chlorides by Tributyltin Hydride*. Ž. Čeković. *Tetrahedron Letters*, 749 (1972).

Prof. Dr. Živorad Čeković was born in 1934 in the village of Koštunići near Gornji Milanovac. He completed his high school in Čačak (1954) and graduated from the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Chemistry. He received his Ph.D. thesis in the field of organic chemistry in 1964. For his postdoctoral training he spent two years at the Columbia University in New York, USA (1965-67).

He was elected assistant professor at the Faculty of Natural Sciences and Mathematics at the Department of Chemistry in 1961, and was promoted to assistant professor in 1970, associated professor in 1976 and professor in 1983. He also serviced as a vice-dean (1975-77) and Dean (1977-79) of the Faculty of Natural Sciences and Mathematics in Belgrade. Prof. Čeković was appointed member of the Serbian Education Council (1986-1990). He was the president of the Serbian Chemical Society (1989-93), and since 1975 he has been a member of the presidency of Serbian Chemical Society.

He is the author of 96 scientific papers (63 were published in renown international journals), 12 monographs and reviews, 29 professional papers and 5 biographical and historical papers. His scientific papers were quoted in numerous text-books, monographs and reviews and his SCI is about 1150.

Prof. Čeković is the author of two university text books: Principles of organic Synthesis and Experimental Organic Chemistry. He received numerous rewards including the October Prize of the City of Belgrade (1984), and Medal of Labor with Red Flag (1987). He is a member of the Serbian Scientific Society (1996) and New York Academy of Sciences.

Проф. др Живорад Чековић:

Хемијски факултет, Студентски трг 16; 11000 - Београд
Тел. 011/637-890.

Кућа: Роде Луксембург 23; 11000 - Београд
Тел. 011/587-951.

E-mail: zcekovic@chem.bg.ac.yu

РАДОЈЕ Б. ЧОЛОВИЋ

Члан Друштва од 2002. године

Др Радоје Чоловић, редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду, рођен је у Југову, Пљевља 1944. године од оца Божа и мајке Даринке Клачар. Основну школу и гимназију завршио је у Пљевљима са одличним успехом. Медицински факултет у Београду уписао је школске 1963/64 а завршио 1968. године као најбоље дипломирани студент медицине и стоматологије у Србији и добио годишњу награду СЛД. Војни рок је одслужио 1970. године а затим је 6 месеци радио у Бапатском Карађорђеву а потом 14 месеци на хируршком одељењу Клиничке болнице града Београда. На Другу хируршку клинику примљен је априла 1972. године где је специјализирао хирургију. Специјалистички испит из хирургије положио је са одличним успехом 1976. године. Током 1978. био је на краћим усавршавањима из кардиопулмоналне перфузије у Женолијеу и Лондону. Године 1981/82 провео је 12 месеци као стипендиста Британског Савета у Великој Британији код М. Најта, Лорда Смита од Марлоа и ЛХ Блумгарта (*M. Knight, Lord Smith of Marlow i LH Blumgart*). После тога више пута је боравио до 3 месеца у болницама Хамерсмит, Кингс Колеџ и Св Ђорђе (*Hammersmith Hospital, King's College Hospital i St George's Hospital*). Похађао је 11 последипломских курсева из хепато-билио-панкреатичне хирургије у *Imperial College School of Medicine* у Лондону.

Докторирао је 1983. године. У звање асистента изабран је 1978, доцента 1985, ванредног професора 1990, а у звање редовног професора 1995. године. Од 1987. године начелник је IX одељења Прве хируршке клинике а од октобра 1999. до априла 2001. био је њен директор. Од марта 2001. године до краја 2002. године био је шеф катедре хирургије на Медицинском факултету. Ванредни је члан Академије медицинских наука Српског лекарског друштва од 1996. а редовни од 2000. године. За дописног члана САНУ изабран је 2003. године. Добитник је годишње награде СЛД за научно-истраживачки рад за 2000. годину.

Члан је Српског лекарског друштва од 1968.год. Више пута је био члан Управног одбора Хируршке секције СЛД а 12 година био њен секретар а председник у два мандата, од 2000 до 2004.год. када је изабран за њеног почасног председника. Члан је Удружења хирурга Југославије, почасни члан Удружења херниолога Југославије и члан више међународних хируршких друштава: Интернационалног удружења хирурга и гастроентеролога (IASG), Колегијума Интернационалних дигестивних хирурга (CICD), Европског удружења дигестивних хирурга (EDS) и Међународног хепато-билио-панкреатичног удружења (IHPBA). Члан је уредништва *Acta Chirurgica Yugoslavica* (ACI), Српског архива за целокупно лекарство и Архива за гастроентерохепатологију.

Публиковао је 320 радова: 19 у иностраним и 181 у домаћим часописима, 5 у зборницима радова с међународних конгреса, 22 у зборницима с домаћих конгреса, 39 у зборницима резимеа с међународних конгреса и 54 резимеа радова са домаћих конгреса. Одржао је 96 предавања, укључујући уводна предавања на конгресима и симпозијумима. Аутор је 4 књиге: *Хирургија билијарног тракта*, Завод за уџбенике и наставна средства, (ЗУНС), Београд 1998.године, *Хирургија панкреаса* (ЗУНС), Београд 1998.године, *50 година хируршке секције Српског лекарског друштва*, Просвета, Београд, 2000.године и аутор и главни уредник књиге *Хроника хирургије у Србији*, Просвета, Београд, 2002. године. Коаутор је две књиге: *Слезина* (ЗУНС), 1997. године и *Венски тромбоемболизам у хирургији* (ЗУНС), 2000. године Аутор је 13 поглавља у 6 књига укључујући и 2 уџбеника хирургије.

Др Чоловић је испољио посебан интерес за хирургију јетре, жучних водова, гуштераче и слезине. Резултат тога било је објављивање већег броја радова и књига *Хирургија билијарног тракта* и *Хирургија панкреаса*. Др Чоловић је извршио близу 1000 интервенција на слезини без морталитета и са минималним морбидитетом. Из те области објавио је књигу *Слезина* и већи број чланака у домаћим и страним часописима.

Честе тромбоемболичне компликације у хирургији праћене великом смртношћу подстакле су проф. Чоловића на изучавање венског тромбоемболизма у општој и абдоминалној хирургији. Резултат тог бина је систематска превенција ове компликације која је довела до великог смањивања учесталости ове компликације до скоро зане-

марљиве учесталости и књигом *Венски тромбоемболизам у хирургији*. Поред наведеног проф. Чоловић је дао више доприноса нашој хирургији и медицини, који би се могли сврстати у четири групе:

1. Он је први у нашој земљи описао болест познату под називима интрахепатичка литијаза, оријентални холангиохепатитис и Рекурентни пиогени холангитис и то сва три њена облика и успешно оперисао више од 200 болесника а своје резултате објавио у већем броју публикација, поглавља у књигама и одржао већи број предавања, чиме је нашу медицинску јавност упознао са овим обољењем.

2. Он је дао значајан допринос реконструктивној хирургији билијарног тракта и са великим успехом оперисао више од 200 болесника и тако начинио једну од највећих личних серија ових болесника. Своје резултате објавио је у иностраним и домаћим часописима, у књигама и одржао већи број предавања.

3. Проф. Чоловић је у домаћим и страним часописима описао већи број веома ретких оболења и компликација од којих су нека по први пут описана те тако имају и архивски значај.

4. Последњих година, проф. Чоловић се бавио и изучавањем историје наше хирургије. Резултат тога рада су књиге *50 година Хируршке секције Српског лекарског друштва* и *Хроника хирургије у Србији*. Од посебног значаја је књига *Хроника хирургије у Србији* која уствари представља историју хирургије у Србији. У тој књизи он је написао неколико најзначајнијих поглавља и биографије већег броја најзначајнијих хирурга Србије. У нашој медицинској историографији није било свеобухватног дела које би обрађивало развој неке медицинске дисциплине у Србији од периода увођења модерне медицине средином друге половине 19.века. *Хроника хирургије у Србији* је прво такво дело и зато представља и дело од великог значаја. Оно би могло бити подстицај и да се обради развој других грана медицине у нас.

Проф. др Радоје Чоловић
Институт за болести дигестивног система I хируршка
клиника Косте Тодоровића бр. 6. 11000 Београд
Тел. 3615 655, 3610 715/133
Милоша Поцерца 29
Тел. 2684 044; 064 1212 224
E-mail: marcolov@EUnet.yu

Prof. Dr. Radoje Čolović was born in 1944 in Jugovo, Pljevlja, where he finished primary and grammar school. He finished Belgrade School of Medicine in 1968. as the best student of medicine and dentistry in Serbia in 1968. and was awarded the Annual award of Serbian medical society. He started training in surgery and passed the exam in general surgery with excellent mark 1976. In 1981/1982 he spent 12 months in Great Britain working in hepatobiliopancreatic units at St George's, St James's and Hammersmith Hospital with M. Knight, Lord Smith of Marlow and LH Blumgart. Later, several times he spent up to three months at Hammersmith Hospital, King's College Hospital and St George's Hospital (London). He attended 11 Postgraduate Courses in Hepato-bilio-pancreatic surgery in London.

He achieved Ph degree 1983. He was elected assistant in surgery 1978., docent 1985, and professor in 1990. and 1995. In 2000. he was awarded Annual award of Serbian medical society for scientific achievements. He became Head of the surgical department at the First surgical clinic in 1987. From October 1999. to April 2001. he was the director of the same institution. In March 2001. he was elected Head of the Cathedra of surgery at Belgrade School of Medicine. He was elected a corresponding member of the Medical academy of Serbian medical society in 1996. and regular in June 2000. He became a corresponding member of Serbian Academy of Science and Arts (SANU). He is a member of Serbical Medical Society since 1968. year. He was elected secretary of the Surgical section of the Serbian Medical Society for twelve years and became its president in December 1999. Also, he is a member of International Association of Surgeons and Gastroenterologist, Colegium Internationale Chirurgiae Digestivae, European Digestive Surgery and International Hepato-Bilio-Pancreatic Association. He is a member of Editorial board of *Acta Chirurgica Jugoslavica*, *Srpski arhiv za celokupno lekarstvo* and *Archives of Gastroenterohepatology*.

He published 320 articles, 227 in extenso: 19 in international and 181 in national journals, 5 in books of articles from international congresses, 22 in books of articles from national congresses. He is the author of 4 books: *Hirurgija bilijarnog trakta*, (1998.godine), *Hirurgija pankreasa*, (1998.godine) and *50 godina Hirurške sekcije Srpskog lekarskog društva* (2000.godina) and *Hronika hirurgije u Srbiji* (2002.godine). He is coauthor of two books: *Slezina* (1997.godine) and *Venski tromboembolizam u hirurgiji*. (2000.godine). Also, he is the author of 13 chapters in 6 books, including two textbooks of surgery.

ДРАГАН М. ШВРАКИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Драган Швракић је рођен 1952. године у Београду, где 1978. године завршава Медицински факултет са просечном оценом 8.69. Од 1979. године ради на Институту за Психијатрију КЦ Србије. Специјалистички испит из Неуропсихијатрије положио је 1984. године. Завршава последипломске студије на Медицинском факултету у Београду, а докторску тезу *"Нарцистички поремећај личности: несимизам као феноменолошка специфичност и дијагностички критеријум психолошкој нарцизма"* брани 1985. године. Наредне, 1986. године завршава субспецијализацију из Психотерапије одраслих, а исте године оснива први Центар за поремећаје личности у Београду, који је као такав био први центар те врсте у Европи. Ко-оснивач је Центра за психофизиологију личности са Prof. Robert Cloninger-om, St. Louis, USA.

Др Швракић започиње научно-истраживачки рад као лекар на специјализацији Института за Психијатрију на Медицинском факултету у Београду. На основу резултата истраживања и запажених публикација у иностранству, добио је Fulbright-ову стипендију 1988. године, када одлази у САД (Washington University Department of Psychiatry, St. Louis).

Изабран је за Асистента на Катедри за Неуропсихијатрију Медицинског факултета у Београду 1987. године, предавач је на Катедри за последипломску наставу Медицинског Факултета у Београду 1987/88.

Изабран је за Visiting Instructor-а Психијатрије у St. Louis-у 1990. године, Asistent-professor-а Психијатрије 1992., за ванредног професора 2001., а тренутно је у избору за редовног професора. Изабран је за Visiting Professor-а на Медицинском Факултету у Београду 1995. године. У току 1994-1998. године завршава специјализацију из психијатрије на Washington University St. Louis, полаже специјалистички испит и стиче статус Дипломате Америчког Борда за Психијатрију и Неурологију.

Тренутно је ко-директор Центра за Психофизиологију личности у St. Louis-у, ванредни професор психијатрије, и Директор клинике "Midwest Psychiatry & Independence Center of Mental Health" и Програма за болести зависности свог факултета и Barnes-Jewish Hospital, St. Louis.

Доживотни члан Kingston's National Registry of Who's Who, постаје 2002. године. Гласањем психијатара Америке изабран је за једног од "Best Doctors in America" 2002. године. Др Драган Свракић је био члан Уредничког Одбора часописа Југословенског Удружења Психијатара "Енграми", и Уредник истог часописа од 1979. до 1983. године.

Др Швракић редовно рецензира радове у најеминентнијим светским часописима, а изабран је од владе Италије за Експерта Италијанског Министарства Образовања, као рецензент апликација за грантове које Влада Италије финансира из домена психијатрије. Члан је бројних међународних стручних и научних организација, и члан тимова за промовисање нових психофармака великих фармацеутских компанија.

Одржао је велики број предавања по позиву, почев од Србије и Београда, преко Шпаније, Италије, Норвешке, Словеније, као и великог броја америчких Универзитета.

Др Швракић је ко-истраживач или главни истраживач у више научних пројеката, финансираних од стране државних и приватних фондации. Био је главни истраживач, на почетку каријере, пројекта "Нарциситички поремећај личности: дијагностички критеријуми", Научне Заједнице Србије, а касније "Превенција дијабетеса и кардиоваскуларних болести у менталних болесника", финансиран од стране Фондације за Здравље државе Мисури, САД. Као ко-истраживач наводи грантове "Diagnostic Center for Linkage Studies of Schizophrenia", финансиран од National Institute of Mental Health, USA, који је мултицентрични грант европских и америчких Универзитета. Затим, "Epidemiological and Genetics Family Study" финансиран од National Institute of Mental Health, USA, те најскорије (2003) "Molecular Genetics of Schizophrenia", такође финансиран од исте институције.

У последње две године ради на грантовима који се баве оптимизацијом електроконвулзивне терапије (финансиран од National Institute of Mental Health, USA,) и примени репетитивне транскранијалне магнетне резонанце у терапији рефракторне депресије (финансиран од стране приватне фондације у Ст. Луис, САД).

Др Швракић је ко-аутор једног од водећих тестова за испитивање структуре личности деце ("Junior Temperament and Character Inventory"), као и сарадник Проф. Клоингера у развоју једног од водећих тестова за личност одраслих "Temperament and Character Inventory".

У библиографији Др Швракића наведено је 95 публикација, од

којих ко-аутор једне монографије, 30 радова у домаћим часописима, 62 рада у иностраним часописима и монографијама. Од тога, 21 рад по позиву у међународним уджбеницима и монографијама, од којих се издвајају као допринос од изузетног значаја поглавље: "Personality Disorders" у 7. и 8. издању најпрестижнијег уджбеника психијатрије Kaplan & Sadock "Comprehensive Textbook of Psychiatry", затим поглавље "Personality Disorders" у European Textbook of Psychiatry (A. Seva, editor) или најновије поглавље "Treatment of Personality Disorders" у Handbook of Medical Psychiatry (J.C. Soares and S. Gershon, editor).

Наводи се 41 рад у међународним часописима, међу којима и радови у часописима са највишим импакт фактором. Према подацима радови Др Швракића цитирани су више од 1700 пута у међународним часописима до јуна 2003. године, од чега је као први аутор или коаутор цитиран око 1250 пута. Као радове од изузетног значаја за науку наводе се тзв. класични (архивски) радови, цитирани појединачно више од 500 пута (1 рад), више од 200 пута (1 рад), и између 100 - 200 пута (2 рада).

У анализи радова Др Швракића се као оригинални научни доприноси издвајају 1) допринос развоју тзв. Седмофакторског Модела Личности, који је прихваћен као један од водећих модела личности у свету, 2) Оригинални мултидимензионални метод дијагностиковања поремећаја личности базиран на цртама темперамента и карактера, 3) допринос развоју објективних метода (тестова) за дијагностиковање (детекцију) црта темперамента и карактера, 4) допринос разумевању основних биогенетских и околинских (психобиолошких) фактора структуре и развоја личности, преко биохемијске диспозиције за структуру темперамента, до утицаја спољашњих фактора на формирање карактера одраслих, 5) допринос документовању крос-културалне универзалности основних димензија личности (т.ј. индивидуалних разлика у темпераменту и карактеру), 6) допринос разумевању молекуларне генетике схизофреније кроз студију европско-америчког узорка схизофрених сродника, што је резултирало у открићу доприноса гена са специфичних ареа на хромозомима 6, 10, и 15, који су репликовали од других аутора. 7) допринос доказу корисности студија великог броја сиб-парова, које се данас користе као модел за студије веза и асоцијација комплексних обољења у САД-у и у свету.

Dragan M. Svrakić, M.D., Ph.D., a Diplomate of the American Board of Psychiatry and Neurology, Associate Professor of Psychiatry, Washington University School of Medicine, Medical Director, Midwest Psychiatry & Independence Center of Mental Health, 4219 Laclede Ave., (Rear) St. Louis, MO 63108;

Dr Švrakić is also Medical Director Chemical Dependency Unit, Barnes-Jewish Hospital, One Barnes Hospital Plaza St. Louis, MO, 63110, USA.

State Of Missouri, State Board of the Registration for the Healing Arts. Permanent Missouri License: Physician and Surgeon, MD #107092 April 30, 1998; Board certification (# 32053), January 20, 2003 American Board of Psychiatry and Neurology, Inc.; Fulbright Scholarship, 1987.

Visiting Professor, University of Belgrade, School of Medicine, elected in 1994 and Member, Serbian Scientific Society, elected in 1998.

He is Lifetime member of Kingston's National Registry of "Who's Who", 2002 Registry #192973; Best Doctors in America, Best Doctors, Inc., Aiken, SC, listed in 2002; Best Doctors in St. Louis, St. Louis Magazine, Listed in 2003.

Prof. Švrakić is non-resident member of Serbian Academy of Science and Arts (SANU), elected in 2003.

His total number of publication is 96; books 1; original papers 30 (Serbian Journals) and original papers - International journals/books 63.

Citations: ISI Web of Science: Total citations: 2000; Citation analysis: As 1st or 2nd author 1500 citations, 3rd and et al. author 500 citations. Papers with more than 700 citations (one paper), more than 300 citations (2 papers), more than 200 citations (1 paper), and more than 100 citations (1 paper)

Проф. Др Драган Швракић

Department of Psychiatry, Center for Psychobiology of Personality,
Washington University, School of Medicine,
4940 Children's Place, St. Louis, MO 63110, USA
phone: +1 314 362-7005
fax: +1 314 362-5594

БРАНИСЛАВ В. ШОШКИЋ

Члан Друштва од 1969. године

Др Бранислав Шошкић, академик, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1922. године у Гусињу, од оца Васа и мајке Вукане Стојковић. Школовао се у Новом Пазару и (матурирао 1940) у Берама. Студије започео 1940/41 на Универзитету у Београду. Учесник НОР-а, од 1941, хапшен и интерниран у логоре Албаније, као комесар батаљона НОВЈ учествовао у ослобађању Београда 1944, касније мајор ЈНА.

Студирао (од 1947/48) и дипломирао (као студент генерације) на Економском факултету у Београду (1951), биран (1952) за докторанта и асистента, докторирао (1954) са тезом "Смишљена и Рикардова теорија вредности - ујоредна анализа", за доцента (1955), ванредног (1960) и редовног професора (1965), на предмету Економске доктрине односно Развој и савремена економска мисао и (последипломском) Запошленост и стабилизација.

Две године (1955-57) је провео на пост-докторском усавршавању на универзитетима у Великој Британији (нарочито St. Andrus и Кембриџ), а једну (1962/63) у САД (Харвард и Калифорнија). Више пута је био професор по позиву на страним универзитетима, највише у САД (два квартала 1971/72, квартал 1973/74, цела 1974/75, квартал 1977/78, семестар 1978/79).

Редовни члан Европске и Црногорске Академије наука и умјетности. Био је гост страних академија наука и универзитета, где је држао предавања и поднео велики број научних реферата и саопштења на научним скуповима у иностранству (Париз, Софија, Братислава, Рапало, Венеција, Москва, Осџи, Љубољ, Балатонфилед, Лођ, Хале, Нијенроде, Емеронвил, Салицбург, Варшава, Праг, Познањ, Вајмар, Будимпешта, Плзењ, Берлин, Ростов, Женева, Беркли, Лењинград, Соренто, Ђу Делхи, Бомбај, Бангалоре, Мадрас, Калкута, Беч, Букурешт, Лабок, Дар ес Салам, Морогоре, Сејшели, Пекинг Јапан и др.).

На Економском факултету Универзитета у Београду проф. Шошкић је био, шеф катедре, председник Већа последипломских студија, председник Савета (два мандата), декан (1964-65 и 1965-67) и директор Института за економска истраживања (од оснивања 1961. до 1984). Био је и председник Савета Универзитетског међународног центра за друштвене науке.

Проф. Шошкић је био члан економских савета Србије и Црне Горе, Савезног економског савета, Међународног комитета за изучавање савременог капитализма и економске теорије, научни секретар Научног друштва Србије (од оснивања 1969), члан Матичарске комисије за избор првих чланова Црногорске академије наука и умјетности (1973), члан савета и редакције наших и међународних часописа, зборника и енциклопедија и "Економске (и пословне) енциклопедије", члан Савезне комисије за израду Дугорочног програма економске стабилизације (1981-1983), члан Савезне стабилизационе комисије (1983-1986) и председник: Црногорске академије наука и умјетности (два мандата, 1981-83 и 1983-85), Међуакадемијског одбора за економске науке (од његовог оснивања) и Председништва (и Савета) Академија наука и уметности СФР Југославије (1981-1985).

Проф. Шошкић је био посланик и председник Одбора просветно-културног већа Савезне скупштине (1966-70 и 1970-75), председник Републичке заједнице образовања Србије (1967-70), Савета "Енциклопедије Црне Горе" и Југословенске комисије за УНЕСКО (1982-88), члан (1984-85) и председник Председништва Црне Горе (1985-86). Редовни је члан (од оснивања, 1961), председник (од 1994-2002.) и почасни председник (од 2002.) Научног друштва економиста Југославије, односно СЦГ, редовни члан; Европске економске асоцијације, Црногорске академије наука и умјетности (од оснивања, 1973.), Европске академије наука и уметности (од 1992.), Југословенске академије економских наука (од оснивања, 1998.) и њен председник од (2004.) и међународног Научног већа саветника Америчког биографског института, председник Одбора за економске науке ЦАНУ и директор економских студија (од 1997.), и декан међународних постдипломских студија (од 2004.) Европског центра за мир и развој Универзитета за мир Уједињених нација (од 1997.).

Објавио је преко 400 научних и стручних радова, књига, монографија, студија и уџбеника, зборника, научних реферата и саопштења (на нашим и међународним научним скупојима), члана-

ка и осталих текстова на нашим и страним језицима (енглески, француски, руски, а такође, шпански, немачки, италијански, чешки, пољски, бугарски, албански). Најпознатије су му следеће књиге: *Развој економске мисли* (награђено наградом Београдског универзитета); *Производња, зависности и стабилизација*; *Расподела доходака у тржишној привреди* (награђена Октобарском наградом Београда); *Теорија вредности - класична економска анализа*; *Економска анализа I и II*; *Економска цена образовања*; *Економске докљине* (награђена Тринаестојулском наградом); *Савремена економска анализа*; *Економска мисао и економска полијтика*; *Развој и основе савремене економске мисли*; *Токови економске мисли*; *Економска мисао - развој и савремени принципи*.

Добитник је повеље (1967.) и повеље и плакете (1977., 1987., 1997.) Економског факултета у Београду и повеље (1980.) у Крагујевцу, плакете Коларчевог народног универзитета (1977.), захвалнице Савеза економиста Србије (1979.) и Југославије (1982.). Добитник је награде Београдског универзитета за најбољи универзитетски уџбеник (1970.); Октобарске награде Београда за најбоља достигнућа у области науке (1971.); Тринаестојулске награде за најбоља научна остварења (1977.); награде АВНОЈ-а за стваралаштво и рад од општег значаја за развитак Југославије у области економских наука (1984.).

Ушао је у наше и стране енциклопедије: *Ко је ко у Југославији*, *Мала енциклопедија Просвета*, *Ко је ко у Србији*, *Ко је ко у Црној Гори*, *Who's Who in the World*, *International Book of Honour*, *Men of Achievement*, *International Register of Profiles*, *Biography International*, (изабран за) *International Directory of Distinguished Leadership*, *Millenium Hall of Fame*, *Five Hundred Leaders of Influence*, *International Who's Who of Contemporary Achievement*, *The Man of the Year 1997*, и друге.

Одликован је са више ратних и мирнодопских одликовања (Медаља за храброст, Орден за храброст, Орден заслуга за народ, Орден Републике са сребрним венцем, Орден рада са црвеном заставом, Орден Републике са златним венцем), као и неких иностраних.

Црногорска Академија наука и умјетности је њему у част, објавила обиман јубиларни зборник *Научна мисао академика Бранислава Шошкића* (1994.).

Prof. Dr. Branislav Šoškic was born in 1922. He graduated from the Faculty of Economics in Belgrade in 1951, defended his Ph.D. thesis in 1954. He is full professor in 1965. During the period 1964-67 he was the Dean and from 1961-84 he was the Director of the Institute for Economic Research. He spent years at foreign universities, mostly in USA as a visiting professor.

He was the president of the following organizations: Montenegrin Academy of Sciences and Arts (1981-84), Presidency (and Council) of all Academies of Sciences and Arts of Yugoslavia (1981-84) and the Scientific Society of Yugoslav Economists (1994-2002). He is full member of the Montenegrin (since 1973) and European Academy of Sciences and Arts (since 1992), the honorary president of the Scientific Society of Yugoslav Economic (since 2002), as well as member of Yugoslav Academy of Economic Sciences (since 1997) and its president (since 1992).

He received numerous most distinguished awards, acknowledgments and medals. Prof. Šoškic was included in the edition Who's Who in the World, as well as in numerous other encyclopedia. He published 12 books and more than 400 papers. Montenegrin Academy of Sciences and Arts have recently published, in his honor, special comprehensive collection of his work entitled 'Scientific Thought of Academician Branislav Šoškic' (1994).

Проф. др Бранислав Шошкић:

Кућа: Светозара Марковића 60; 11000 - Београд

Тел. 011/646-053.

ПРЕДРАГ ШУЛЕЈИЋ

Члан Друштва од 1999. године

Др Предраг Шулејић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је у Смедеревској Паланци 1934. године од оца Живадина и мајке Видосаве. Основну школу и гимназију завршио је у Смедеревској Паланци, а на Правном факултету у Београду дипломирао је 1957. године. Школске 1961/62. као стипендиста Европског универзитетског центра у Нансију (Француска) са успехом завршио студије овог центра и дипломирао са темом: *"Le progres technique et l' evolution du droit de responsabilité civile"*. За асистента на Правном факултету у Београду изабран је 1962. године, за доцента 1968., за ванредног професора 1973. године, а за редовног професора на истом факултету 1979. године. Школске 1967/78. године боравио у Паризу као стипендиста Француске владе, где је усавршавао привредно-правне дисциплине, а посебно право осигурања на после-дипломским студијама на Правном факултету у Паризу (*Pantheon-Sorbonne*).

На Правном факултету у Београду предаје на предметима: Трговинско право (Привредно право), Међународно привредно право, Право осигурања. На истом факултету одбранио је докторску дисертацију са темом "Осигурање од грађанскоправне одговорности" 1964. године, а затим је поставио и изградио као посебног наставно-научну дисциплину, предмет "Право осигурања". Написао је први уџбеник у нас за тај предмет. На последипломским студијама на Правном факултету у Београду више од десет година руководио је специјалистичким последипломским студијама под насловом *"Уговори у међународној трговини"*.

На Економском факултету у Београду неколико година је изводио наставу из предмета Међународно привредно право и предмета Осигурање, а на истом факултету изводи наставу на последипломским студијама из области актуарства. На Саобраћајном факултету у Београду изводио је наставу из предмета Саобраћајно право. На

Факултету за менаџмент и осигурање у Београду изводи наставу из предмета Право осигурања. На Правном факултету у Новом Саду учествовао је у настави на последипломским студијама. На свим поменутиим факултетима руководио је у својству ментора при изради магистарских и докторских дисертација.

На Правном факултету у Београду, као и ван њега, обављао је разне функције: продекан Факултета, шеф Катедре за грађанско право, члан Савета факултета, председник Статутарне комисије Универзитета у Београду, члан разних органа Савезне и Републичке скупштине (члан Комисије за ревизију закона из области имовинских осигурања, члан Комисије за мултилатералне преговоре Уругвајске рунде ГАТТ-а, члан радних тела за израду Закона о осигурању Савезног и Републичког министарства), председник Суда части Привредне коморе Београда, арбитар на листи арбитра Сполноотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије, члан Одбора за правосудне испите Министарства правде републике Србије. Председник је Удружења за право осигурања Србије и Црне Горе. Члан је Комисије за осигурање Међународне трговинске коморе у Паризу.

Био је члан Арбитражног суда Међународне трговинске коморе у Паризу (2001-2003). Учествовао је као арбитар и као председник арбитражног већа у бројним споровима пред домаћим и међународним арбитражама.

Говори и пише француски и енглески језик, служи се немачким и руским. Написао је преко 100 библиографских јединица: књиге (уџбеници), радови монографског карактера, стручни чланци, расправе, коментари закона, енциклопедијске одреднице, скрипта, прикази, међу којима је и већи број на страним језицима. Међу радовима монографског карактера најзначајнији су: "Осигурање од грађанске одговорности", Београд, 1967., "Право осигурања" (четврто издање), Београд, 1997., "Правни положај осигуравајућих организација у Југославији", Нови Сад, 1978., "Саобраћајно право", Београд, 1985. (коаутор), "Коментар Закона о облигационим односима", редакција Благојевић-Круљ, као и Коментар истог закона, редакција С. Перовић, Београд, 1995., "Коментар Закона о осигурању имовине и лица", Београд, 1996 (коаутор), "Осигурање", Економски факултет у Београду, 2002. (коаутор).

У оквиру Института за правне и друштвене науке Правног факултета у Београду израдио је научне пројекте: "Осигурање инвестиционих радова у иностранству", као и пројект "Нове тенденције у развоју осигурања од одговорности". Међу радовима на страним језицима најбројнији су национални реферати на конгресима Светског удружења за право осигурања (АИДА), међу којима су: "Third party indemnity car insurance under Yugoslav law", Budapest, 1996, AIDA Motor insurance Working Party; "Le beneficiaire du contrat d assurance", X Congrès AIDA, Marakech, 1998, "Mesures preventives dans les assurances en Yougoslavie", Congres mondial de l' AIDA, Madrid, 1978, "The financial Supervision of Insurances Companies with particular regard to the Financials Reserves recuied for Insurance Operations", national report, VIII Congres of AIDA, Kopenhagen, 1990; "Insurance Contract Law", edition M. Fontaine, Vol.I, 1990, p.305-319.

Остали радови: "The insurance System in Yugoslavia", "Financial and Banking System in Yugoslavia", Belgrade, 1985, str.129-141; "Les formes juridiques de l' assainissement des organisations economiques dans le droit Yougoslave", Colloque juridique franco-yougoslave, Paris, 1987; "L' influence de l' ordre public sur le contrat d assurance", Yugoslav law, 1/1983; "The relationship between contractual and tort liabilities in new Yugoslav law", Essay in honor of Nicholas Deloukas, ed. by The Faculty of Law of the University of Athens, 1989, Vol.II, p.437; "The New Yugoslavien Law of Obligations - Important Aspects for Internatonal Contracts", Revue de Droit des Affaires Internationales (International Bussines Law Journal), no.4&5, 1990, p.631-653; "International Arbitration in Yugoslavia", Research Center of Bussines Law, Panteion University of Social and Political Sciences, Athens, 1997.

У својству председника Удружења за право осигурања Југославије (Србије и Црне Горе) организовао је и руководио годишњим Саветовањима која се одржавају на Палићу и уређивао зборнике радова који су презентирани на овим скуповима. Такође је један од оснивача и уредника часописа "Ривија за право осигурања" које издаје поменуто удружење.

Predrag Šulejić (1934), Serb, Professor of Law, University of Belgrade. Graduated in Law from the Faculty of Law in Belgrade 1957. Doctor s degree in 1964 from the University of Belgrade. Diploma of "Centre Europeen Universitaire" de Nancy 1962. Post-graduated studies of Law Faculty in Paris (Pantheon-Sorbonne) 1968.

Professor of Commercial Law, International commercial law and Insurance law at the Faculty of law in Belgrade. Director of post-graduated studies of Law faculty in Belgrade named "International commercial contracts". President of Yugoslavia's section of AIDA (International Association for Insurance Law). Member of Commission on Financial Services and Insurance of The international Chamber of Commerce in Paris. Member of The International Court of Arbitration of The ICC (2000-2003). Permanent arbitrator in The Foreign Trade Court of Arbitration attached to the Yugoslav Chamber of Economy.

Main books: Insurance Law (Pravo osiguranja), last edition 1997 (512 pages). About 100 other publications (books and articles in periodicals), some in English and french. Many yugoslav national reports for AIDA World Congresses.

Languages: French, English (fluently), German, Russian (passive knowledge).

Проф. др Предраг Шулејић:

Кућа: Змај Јовина 30; 11000 - Београд

Тел. 011/634-312.

БИОГРАФИЈЕ И БИБЛИОГРАФИЈЕ ИНОСТРАНИХ ЧЛАНОВА ДРУШТВА

NIKI J. AGNANTIS

Member of the Society since 2002

Dr Niki Agnantis, Full Professor of Pathology, Medical School of Ioannina University, Greece, was born in 1940 in Athens, as daughter of Antigone and Nicolas Gyras, gynaecologist. She finished her basic and medical education in Athens, where she graduated from the Medical School of Athens University in 1965, and finished the specialisation in Pathology in 1970, and Cytology in 1974.

She earned her Master's degree in Pathology in 1973, from the Medical School of Athens University, with the thesis entitled: *The histological changes of the kidney parenchyma following "hot ischemia". Experimental study in rats*, and her Ph.D. degree in Pathology in 1981, also from the Medical School of Athens University, with the thesis entitled: *The therapeutic effect of bovine albumin in the experimental fat embolism syndrome. Experimental study in rats*.

Dr Agnantis was elected Assistant Professor of Pathology at Medical School of Athens University in 1983, and full Professor of Pathology of the Ioannina University Medical School in 1990.

She worked as resident and fellow in the Department of Pathology of the Hellenic Anticancer Institute of Athens "St. Savas" Hospital from 1966 to 1973. She was attending Pathologist from 1974 to 1979, and Associate Director of the above Department, and Chief of the Breast Division. From 1984 to 1991 Dr Agnantis was Director of the same institution. Since 1991, she is Director of Institute of Pathology, University of Ioannina, and Department of Pathology of Ioannina University Hospital.

In 1973, for one year, she worked as Director in the General Hospital of Larissa, where she established the Department of Cyto-Pathology. In 1978 she visited for six months the Department of Cyto-Pathology of Memorial S.K.C.C. in New York, and almost every two years she came back for shorter periods.

Besides her devoted work in teaching, in diagnostic histopathology and cytology, Prof. Agnantis made substantial contribution in many other scientific activities.

She is a Member of 34 Greek and Foreign Medical Societies, and in 18 of those, she has been, or still is, a President or active member of the Board. She is President-elect of European Society of Pathology (ESP), and since 1995 she is ESP co-editor of *Europath News* (with Professor Sir Colin Berry). Among others, she was President of Greek Division of International Academy of Pathology, and Greek Division of Balkan Medical Union. She is a Member of Hellenic Society of Pathology, Senologic International Society, Hellenic Society for Breast Cancer Research, Pathological Society of Great Britain and Ireland, Manosmed, New York Academy of Science, Eurocell Path, International Society for Free Radical Research, and many others.

The last 20 years, Dr Agnantis is involved in the organization and the Scientific Committees of more than 50 Scientific events (Congresses, Symposia, Round Tables, Workshops, and Post-Graduate Courses), mainly as President, Secretary General, or as a Member. She participated in these scientific events as Speaker, Chairperson or Coordinator.

Since 1996, Prof. Agnantis is running, twice a year, Postgraduate Courses in Ioannina (IUCP), covering different topics of Pathology-Oncology. These courses are granted officially with auspices of the ESP, within the frame of European School of Oncology and European Institute of Continuing Medical Education (EICME).

Prof. Agnantis has participated in more than 200 Greek, National or International medical Meetings, and has been invited to give lectures in Greece or abroad, as a visiting professor, for more than 40 times. She lectured in New York, Philadelphia, Amsterdam, London, Bologna, Amann, Geneva, Venezia, Madrid, Budapest, Rio, Vienna, Houston, Moscow, Jerusalem, Paris, Tokyo, and many, many other cities. The topics are focused on cancer, precancerous lesions, and apoptosis of different organs, but predominantly breast diseases.

For her outstanding achievements in Pathology, in education, in active contribution in International Societies, Prof. Agnantis received multiple Honorary Diplomas and Awards from different Medical Societies, Institutes and Universities (Greek and foreign). The most important are: "Diploma of Emeritus Member", Balkan Medical Union (1985); "Honorary Diploma" and "Gold Medal", European School of Oncology (1985); "Honorary Diploma", European Society of Pathology (1985); "Certificate of Appreciation" from Saitama Medical School, Tokyo (1994); "Honorary Diploma" for 25 years of contribution, Hellenic Anticancer Institute (1995); from American Biographical Institute (1995) "International Cultural Diploma of Honor" and "The Twentieth Century

Achievement Award", "Woman of the Year", and "Five Hundred Leaders of Influence" (1996); From International Biographical Center (Cambridge) she got "Illuminated Diploma of Honor" and her CV was included in the "Dictionary of International Biography, 25th Edition" (1995, and 1997).

Prof. Agnantis was first Corresponding Member of Rumanian Academy of Science (1996), and now "Titulary Member", meaning holder of "Honorary Diploma and Medal" (2001); she also got "Honorary Medal" from National Academy of Medicine of France (1998); UNESCO praise of the Programme "Women in Science", when she was selected in the final list of Nominees along with 31 female Scientists out of 400 applicants from all over the world (Paris, 2000). Prof. Agnantis received "Honorary Diploma de L'Association des medecins de langue fraicise du Canada" in 2000, and from American Biographical Institute she got "Honorary plaque for Outstanding Contribution to continuing medical education (2001).

Up to now, Prof. Agnantis presented more than 300 papers or studies, and published more than 200 papers, the majority in international peer-reviewed journals. Based on her publications, she was entitled Fellow of the Royal College of Pathologists (London), and the total number of her citations in the International Citation Index and International Books, is over 1285 (until 2004).

At Ioannina University and Medical School, she was Director of the Morphological and Clinico-Laboratory Sector (1993), Vice Dean of the Medical School (1997), Dean of the Ioannina Medical School from 1999-2001, and Vice Rector of Ioannina University (since 2002). She is a Member of the National Committee of Oncology at the Ministry of Health (1989-1994, and since 2000), and Member of the Cooperative Group of Tumor Pathologists of OEI (Organisation of European Cancer Institutes, since 1988).

Prof. Agnantis is a Member of Editorial Board and/or Reviewer of 21 Greek and International Medical Journals, including: Archives of the Balkan Medical Union, Applied Pathology, Hellenic Oncology, Cancer Molecular Biology Journal, Journal of B.U.O.N., Journal of Pathology, Journal of Clinical Pathology, Cancer Detection and Prevention, and many others. Prof. Niki Agnantis is a Member of Serbian Scientific Society since 2002.

Professor Niki Agnantis, F.R.C. Path
Institute of Pathology, Medical School, University of Ioannina, Greece
Tel: (9930) 26510/97525; 97792.
E-mail: nagnanti@cc.uoi.gr

Др Ники Агнантис је специјалиста патолог, доктор медицинских наука и Fellow of the Royal College of Pathologists, редовни професор, Директор Института за патологију, бивши Декан Медицинског факултета у Јанини (Грчка) и Проректор истог Универзитета.

Др Агнантис је завршила специјализацију патологије на Антиканцерском Институту у Атини, у болници "Свети Сава", одакле прелази на Медицински факултет у Јањину, где је постала Директор Института за патологију 1991.

У току своје каријере боравила је на великом броју страних Универзитета, где се усавршавала, а касније као реномирани патолог и наставник предавала, углавном по позиву. Учествовала је на преко 200 међународних медицинских скупова, презентовала преко 300 радова и публиковала *in extenso* преко 200 стручно-научних радова на грчком и страним језицима. Учествовала је у организацији преко 50 научних скупова, конгреса, симпозијума, округлих столова и постдипломских курсева, у својству председника, генералног секретара или члана организационог одбора. Руководилац је познатих последипломских курсева из патологије на Медицинског факултету у Јанини, под окриљем Европске школе за патологију, где је за све учеснике из наше земље увек обезбеђивала одређени број бесплатних места.

Члан је Председништва Европског Удружења Патолога и његов President-elect, а била је и Председник Грчког Одељења IAP. Укупно је члан 34 Удружења, грчких и страних медицинских асоцијација. Од њих, у 18 је или председник или члан Управног тела. Др Ники Агнантис је члан издавачког и Уредничког одбора у преко 20 међународних или грчких медицинских часописа, међу којима: Pathology Research and Practice, Cancer Molecular Biology i J. of clinical Pathology etc. У водећим међународним часописима публиковала је у целини 142 рада, као и 27 научних публикација у облику монографија или књига, са укупним индексом цитираности од преко 1285. Овакви феноменални стручно-научни резултати само потврђују изузетан квалитет и допринос који је проф. др Ники Агнантис дала грчкој и светској патологији. Она је добитник 16 почасних диплома и награда међу којима треба истаћи Почасну Диплому Европске Школе Онкологије, Почасну Диплому Европске Школе патологије, Грчког Антиканцер Института, Француске Националне Академије за Медицину, Дипломе УНЕСКО-а, и др.

Dr IRINA VISHNYAKOVA

Member of the Society since 2002

Dr Irina Vishnyakova was born in 1938 in Moscow. In 1960 she graduated with diploma from the Department of Geography, Moscow State University named after Lomonosov (MSU). After the graduation she started to work at the MSU Chair of Foreign Socialist Countries. In 1968 she changed employment for the Council on Studies of Productive Forces (CSPF) under the USSR State Planning Committee, where she took the position of Researcher for Development of Yugoslavia, at the Department of Foreign-Economy Relations. In 1971-1972, she received a scholarship from the Yugoslavian side for completion of a doctoral thesis "*Deployment of Productive Forces of Serbia*". In 1972 she defended the thesis (Ph.D.) at the Department of Nature and Mathematics, Belgrade University.

While continuing her work at the SCPF under the USSR State Planning Committee, Dr Irina Vishnyakova conducted active research on the problems of international specialization and cooperation of production, development of the General Chart for deployment of productive forces of the USSR in 1990 and 2000, as well as comprehensive program for development of West Siberian territorial production complex which have been approved at the Government level.

From 1988 and on, Dr Vishnyakova has been working at the "Zarubezhskhema" Research Center under the RF Ministry of Economy as Director of the Black Sea Cooperation Program. She took part in the internationally contracted development of the Chart for economic development of Libya. She has been an active participant and supervisor for development of major projects on development of the free economic zone in the city of Rostov on-Don ("Rostov"), on development of foreign-economy potential of the Astrakhan Region of Russia on forms and methods of economic regulation in Southern Russia in the context of Black Sea Cooperation, on improvement of mechanisms for realization of federal programs of regional development, etc., as well as took part in development of the "South of Russia" Federal Program, which was adopted by the Government in 2001.

Dr Vishnyakova has over 50 publications, including such as: "*Methodologicheskije problemy regionalnogo razvitiya socialisticheskikh*

stran" (Methodological Problems of Regional Development for Socialist Countries), Moscow, SCPF, 1976; "Razvitie mezhdunarodnogo razdeleniya truda i razmeshcheniye proizvoditel'nykh sil: teoriya, metody, praktika" (Development of International Division of Labor and Deployment of Productive Forces: Theory, Methods, Practice), Moscow, Nauka Publishers, 1981; "Mezhdunarodnaya specializatsiya obrabatyvayushchei promyshlennosti v SSSR" (International Specialization of Processing Industry of the USSR), Moscow, Planovoye Khozyaistvo, No. 3, 1982; "Concentratsiya, proizvoditel'niye sily, geograficheskaya sreda" (Concentration, Productive Forces, Geographic Environment), Moscow, VGO Publishers, Vol. 115, 1983;

Entry on economy of Socialist Federative Republic of Yugoslavia in the Big Soviet Encyclopedia, Vol. 30; "Geografiya zarubezhnykh stran: Sotsialisticheskaya Federativnaya Respublika Jugoslavia" (Geography of Foreign Countries: Socialist Federative Republic of Yugoslavia), Vol. 4, VINITI, 1978; "Geopoliticheskiye faktory deyatelnosti ekonomicheskoi sistemy Rossii" (Geopolitical Factors of Russian Economic System in Action), (Moscow, 1968; proceedings of an international academic and practical conference).

Dr Irina Vishnyakova has an excellent knowledge of Serbian language. She visited Belgrad several times and delivered lectures and presentations at the Belgrade University, Academic Society of Serbia and Belgrade Economic Institute, as well as at conference and symposia.

Dr Vishnyakova has translated into Russian or reviewed many works by Serbian scholars - including books published by Prof. B. Kitanovic: "Planet and Civilisation in Danger", (Moscow, Mysl' Publishers - commentary and translation of introduction), and by Prof. K. Mihailovic: "Least Developed Regions in Yugoslavia" (Moscow, Progress Publishers), et al.

A substantial number of articles by Dr Irina Vishnyakova have been published in Yugoslavian Academic press.

GEORGE J. KASSIMATIS

Member of the Society since 2002

George Kassimatis is Emeritus Professor at the Faculty of Law, of the University of Athens, Greece.

He was born at Livadi of Kythira island in 1932. He graduated from the Faculty of Law of the University of Athens, and finished his postgraduate studies at the Faculties of Law of the Universities of Munich (Germany) and Bern (Switzerland), from 1959 till 1965. He is a Lawyer in Athens since 1960.

Dr Kassimatis earned his PH.D. degree at the Faculty of Law of the University of Munich in 1965; authorized lecturer of the Constitutional Law at the Faculty of Law of the University of Athens during the years 1973-1978; extraordinary Professor during the years 1978-1981; full Professor of the Constitutional Law at the same Faculty from 1982 till 1999; from 1993 till 1997, Prof. Kassimatis is President of the Department of Law at the Faculty of Law, Political and Economic Studies of the University of Athens; He is Emeritus Professor of the University of Athens since 1999.

Prof. Kassimatis was a President of the Ionian University during the years 1985-1990, in which the University was organized and started running. Founder and Director of the Institute of Hellenic Constitutional History and Constitutional Science (today: Institute of Constitutional Research) since its foundation in 1990; He is a member of the Administrative Board of the European Public Law Centre since its foundation.

He was also Director of the Legal Bureau of the Prime Minister and Legal Advisor to the Prime Minister during the years 1981-1988; President of the National Council for Radio and Television from 1997 till 1998; member of the National Council of the Ministry of the Interior during the years 1978-1980; member of the Executive Committee of the Greek National Board of UNESCO during the years 1982-1985; since 1992 member of the Union for Juridical Research, and during the years 1997-2000, member of its Administrative Board; during four years he was a member of the special Tribunal for the trial of mistrial suits.

In the field of public law practice, besides practicing the law and administrating state services and legal entities, he took an active part in the preparatory stage of the setting up and revision of the Constitution in 1975 and 1986 respectively. He was president or member since 1982 of numerous standing parliamentary committees; since 1982 he has been member of the Legal Council of the Bank of Greece; since 1999 legal Advisor in "National Cadastre S.A.", and, finally, at times he has been legal advisor of private enterprises.

Prof. Kassimatis was a Founding member, member of the Administrative Board for many years, and President of the Association of Greek Constitutionalists during the years 1992-1997; founding member of the International Association of Constitutional Law, 1981-1985, President of the Auditing Committee, since 1985 member of the Executive Committee and since 1995 Vice-president of the same Association.

In addition he has been: member of the Administrative Board and Vice-President of the Greek Union for Human Rights; Vice-president of the Democratic Lawyers Union; member of the Committee for the Repatriation of the Political Refugees; Vice-president of the Movement for the National Independence and the International Peace and Disarmament;

Prof. Kassimatis was a member and Vice-president of the Administrative Board of "Alexandros Svolos" Scholarship Foundation since 1999 and its President since 2000; Secretary General of the European Foundation for the Promotion of Humanistic Education since 2001; President of the Trifyllion Foundation during the years 1975-1995 and since 1995 Honorary President of the Foundation; member of Administrative Board or President of many other scientific, public welfare and benevolent societies.

Major works of Prof. Kassimatis are:

"*Der Bereich der Regierung*", Berlin 1968, "*The Constitutional limits of property*", Athens 1972, "*The principle of the subsidiarity of the state*", Athens 1974, "*Constitutional Law - The functions of the state*", Athens 1980, "*Constitutional Review*", Athens 1999, four (4) volumes of scientific publications ("*Studies I, 1975-1995, Democracy, 1996*", "*Studies II, 1980-1998, State and Political System 2000*", "*Studies III, 1974-1999, Basic Rights and Social State, 2000*" and "*Studies IV, Specific Issues of Judicial Power, 2000*"), under issue four volumes of scientific of publications and opinions ("*Studies V-VIII*"), as well as numerous other publications.

Since 1999, he is co-publisher of the work "Kassimatis / Mavrias, Commentary of the Constitution". The titles of his scientific works are more then a hundred and the number of scientific lectures and reports in congresses exceeds sixty.

He has organized many scientific, international and national congresses, conferences and lectures, mainly in Athens, and has participated in numerous congresses in many foreign countries.

Address :

Office: 27 Pindarou st., 106 73 ATHENS, HELLAS

Tel.: 0030 10 36 20 711, 0030 10 36 20 816, 0030 10 36 20 817

Fax: 0030 10 36 20 770

E-mail: iconstl@ath.forthnet.gr

Domisile: 5 Nikis st., 185 39 PIRAEUS

Tel.: 0030 10 45 16 316

Fax: 0030 1042 82 328

E-mail: giokassim@ath.forthnet.gr

VALERIJ VASILJEVIČ KOZLOV

Member of the Society since 2002

Др Валериј Васиљевич Козлов, професор Московског државног Универзитета имена Ломоносова, 1983, родио се 1950. године у Русији. Кандидат физичко-математичких наука постао је 1974. године, доктор истих наука 1978., шеф Катедре математичке статистике и случајних процеса МГУ 1999. године.

Дописни члан Руске академије наука (РАН) постао је 1997., а редовни члан 2000, потпредседник РАН је од 2001. године. Члан је неколико редакцијских одбора водећих научних часописа из математике и механике.

Био је на дужностима: проректора Московског државног универзитета (1988 - 1991 и 1996 - 1998.), главног научног секретара МГУ (1991. - 1996), заменик министра образовања Руске Федерације (1998 - 2001).

Лауреат је премије Лењинског комсомола (1977.), премије имена М. В. Ломоносова 1. степана (1986), премије им. С.А. Чапљигина - Академије наука СССР (1988), Државне премије Руске федерације (1994), премије им С.В. Ковалевске (2000). Добитник је орде на Почасти (1999.).

Завршио је Маханико-математички факултет МГУ 1972. године, а аспирантуру у области механике 1973. године. Доктор је физичко - математичких наука.

Области његовог научног интересовања су: динамички системи, аналитичка механика, варијациони рачун, теорија стабилности, статистичка механика, детерминисани хаос.

Валериј Васиљевич Козлов је решио низ класичних проблема који имају стогодишњу историју. Међу њима су: *Поенкареови проблеми о дојунским законима одржања за несиметричну чиру и о интегралним инваријантима проблема шри шела; проблеми Пенлеве-Голубева о гранању решења једначина динамике у равни комплексној времена.* Први је дао потпуни и строги доказ теореме о нестабилности у пољу са хармонијским потенцијалом, на који је указао Ирншоу још 1839. године. Открио је тополошке препреке ка пуној интегралности једначина динамике и неочекиване везе између степена

нетривијалних полиномијалних закона одржања и топологије конфигурационог простора. Развио је варијационе методе за истраживања стабилности периодних трајекторија. Дао је нов математички модел тачне интеграције једначина динамике. Предложио је нови приступ ка заснивању Гибсове распоређености за систем са коначним бројем степана слободе. Развио је теорију топлотне равнотеже по Гибсу и Поенкареу, засновану на истраживању слабих предела решења Лиувилевих једначина.

После увођења свеопштих санкција нашој држави Валериј Васиљевич Козлов је у својству проректора Московског универзитета потписао, супротно санкцијама, први уговор о међусобној сарадњи Московског и Београдског универзитета. Радио је на реализацији два заједничка научна пројекта Београдског и Московског универзитета у области аналитичке механике и стабилности кретања. Резултате тих истраживања објавио је заједно са коаутором Вељком А. Вујичићем у неколико радова у часописима међународног угледа. Његови радови утицали су на истраживања и на наше најмлађе истраживаче у области механике и топологије, те се може рећи да се и ми налазимо у врху светских истраживања.

Под његовим менторством урађено је и одбрањено 30 кандидатских (магистарских) и 5 докторских дисертација.

Објавио је 175 научних радова, међу којима је 7 монографија.

Међу најзначајније публикације могу се убројити:

1. V.V.Kozlov, *Methods of Qualitative Analysis of Rigid Body Dynamics*, M.: Moscow State University Publishing House, 1980. (2nd edition: Moscow-Izhevsk: Scientific Publishing Center "Regular and Chaotic Dynamics", 2000.).
2. V.I.Arnol'd, V.V.Kozlov, A.I. Neishtadt. *Mathematical Aspects of Classical and Celestial Mechanics*, M: VINITI, USSR Academy of Sciences, 1985. (2nd edition: M.: Publishing House "URSS" 2002; English translation: Springer Verlag, 1988; 2nd edition Springer Verlag 1993.).
3. V.V.Kozlov, D.V.Treshchev, *Billiards, Genetic Introduction into Dynamics of Systems with Impacts*. M.: Moscow State University Publishing House. 1991. (English translation: American Mathematical Society, 1991).

4. V.V.Kozlov, *Symmetrics, Topology and Resonances in Hamilton Mechanics*. Izhevsk: Publishing House "Udmurtya University", 1995 (English translation: Springer Verlag, 1996.).
5. V.V.Kozlov, S.D.Furta, *Asymptotics of Solutions of Strongly Nonlinear Systems of Differential Equations*. M: Moscow State University Publishing House, 1996.
6. V.V.Kozlov, *General Vertex Theory*, Izhevsk: Publishing House "Udmurtya University", 1998. (English translation: Springer Verlag, 2002.).
7. Yu.N. Fedorov, V.V. Kozlov, *Memoir on Integrable Systems*. Springer Verlag, 2002).

Адреса:

Академик ВАЛЕРИЈ ВАСИЉЕВИЧ КОЗЛОВ
Проспект Вернадског, 93, Корпус 1, Кв, 165
Москва, Русија
E-mail: kozlov@pran.ru

HENRYK PISAREK

Member of the Society since 2002

Henryk Pisarek est né le 24 décembre 1932 à Klobuck (Pologne). Il poursuivait et a achevé en 1958 les études de philosophie à l'Université Lomonosov de Moscou. Il a continué là-bas les études de troisième cycle. Il les a terminées en 1961, en soutenant sa thèse, intitulé *Rol Edvarda Zeligovskogo i Sigismunda Sierakovskogo v ideologičeskoj i osvoboditelnoj bor'be polskogo i ruskogo narodov*, et il a obtenu le grade de docteur en philosophie. Il a continué sa carrière universitaire à l'Université de Wrocław. D'abord comme maître de conférences, ensuite, après sa deuxième thèse, intitulée *Filozofija Svetozara Markovica (1846-1875) z historii marksizmu w Serbii*, présentée en 1972 à l'Université de Wrocław, il a été nommé docteur habilité. Les années suivantes, il a occupé consécutivement les fonctions de professeur agrégé, professeur extraordinaire et, finalement, en 1996, il a obtenu le titre de professeur ordinaire. Dès 1981 il a pris la direction de la Chaire de Philosophie Systematique de l'Université de Wrocław et il occupe toujours cette fonction.

Sur le plan de la recherche, Henryk Pisarek est auteur de 147 publications, parmi lesquelles se trouvent: 5 monographies (dont deux ont été publiées à l'étranger, l'une en Yougoslavie et l'autre à Moscou); 5 ouvrages collectifs; 59 articles (dont 9 dépassent 30 pages en longueur); 3 travaux d'édition. Le reste de ses publications se compose des comptes rendus, des rédactions des ouvrages et autres 58 de ses travaux ont été publiés à l'étranger, dont 43 en Yougoslavie, 9 en Allemagne et 3 à Moscou. Il y a aussi 19 comptes rendus des publications de Henryk Pisarek. Ses travaux sont largement connus. Ils ont été 209 fois cités, non seulement en Pologne, mais aussi à l'étranger: Tchécoslovaquie, Bulgarie, Russie, et, avant tout, 170 fois en Yougoslavie.

Henryk Pisarek a donné des conférences dans les universités de Leipzig, Leningrad, Brno et Dresde. Il a participé dans de nombreux colloques internationaux, où il a présenté 47 exposés. Lui-même, il en a organisé plusieurs.

Le travail de recherche de Henryk Pisarek a trouvé son prolongement naturel dans le rôle pédagogique. Il a été directeur de 8 travaux de troisième cycle. Trois de ses étudiants aujourd'hui ses collaborateurs a la Chaire de la Philosophie Systématique, ont présenté la deuxième thèse et ont obtenu le titre de docteur habilité. Dans la période 1986-89 Henryk Pisarek a été membre de l'Equipe Centrale des Affaires Didactico-Scientifiques concernant la philosophie, attachée a u Ministère de l'Education. Il est aussi membre de nombreuses sociétés: de la Société Philosophique Polonaise (dans les années 1983-89 il a dirigé sa section de Wrocław), de la Société Polonaise de la Science des Religions, de Internationale Hegel Gesellschaft, de Internationale Society for Universalism.

Pour ses mérites sur le plan de la recherche et didactique, Henryk Pisarek a reçu deux fois le Prix du Ministre de l'Education. En 1986 il a été nommé Chevalier de l'Ordre de Polonia Restituta par le Gouvernement Polonais.

Bref aperçu des livres les plus importants de Henryk Pisarek

- 1) *Filozofija Svetozara Markovica (1846-1875)*, Novi Sad, 1974, 170p., Matica srpska.

Cette monographie présente les résultats de mes recherches sur l'attitude de Markovic envers le marxisme et la façon dont il comprenait les objectifs de la science, de la philosophie, son ontologie et sa gnoséologie. J'ai concentré mon attention sur le problème de la périodisation et le développement des idées philosophiques de Markovic aussi que sur ses conceptions socio-politiques et j'ai proposé ma propre solution de ces problèmes. Ensuite, j'ai analysé minutieusement l'attitude présentée par Markovic envers le marxisme. J'ai prouvé qu'il a été le premier marxiste d'origine serbe, puisque dans les travaux de Markovic aucun socialiste n'a été autant de fois cité que Marx. Markovic ne peut être considéré uniquement comme un diffuseur de la pensée de Marx. Le point de départ de ses réflexions c'est toujours une objective constatation des conditions de vie serbes et, ensuite, la confrontation de la théorie marxiste avec le mode de vie et la lutte du peuple serbe pour l'indépendance nationale et sociale. C'était une vérification constructive de la théorie de Marx. Markovic dans ses écrits philosophiques consacre beaucoup de place aux problèmes de la science. Il étudie longuement le problème de la genèse de la science, des péripéties de son histoire, de son essence et de ses fonctions. Markovic a

donné une conception de la science qui a éclaté un modèle de l'interprétation objectifo-mechanistique. Les conceptions philosophiques matérialistes de Markovic ont été fortement liées a la réalité socio-politique et scientifique serbe, elles ont formé la basé théorique et méthodologique de la conscience de ceux qui aspiraient aux changements socialistes en Serbie.

- 2) *Filozofija Svetozara Markovica (1846-1875). Z historii marksizmu w Serbii*, Wrocław, 1981, 208p.

Ce livre donne une version élargie du livre précédent, enrichie d'un nouvel, long chapitre, intitulé l'Athéisme de Markovic. Les idées sur la vie exprimées par Markovic englobaient aussi l'athéisme et les conceptions religieuses. Personne avant lui en Serbie n'a présente des questions religieuses d'une manière si pertinente et si riche, personne n'a critiqué si ouvertement la religion et n'a propagé si ouvertement l'athéisme. Markovic a analysé profondément le problème de la genèse de la religion, de ses sources, son essence, sa structure, ses fonctions, des lois de son éclosion, développement et déclin. Markovic a réussi à découvrir des sources naturelles, cognitives et sociales des religions. Il a été capable de corriger la conception des Lumières des origines des idées religieuses, selon laquelle la religion serait une supercherie consciente des pretres. Ce dernier point c'est un succès indiscutable de Markovic. Il a attiré aussi l'attention sur les différences existant entre la forme et le contenu de la religion.

- 3) *Z teorii poje filozoficznych*, Wrocław, 1992, 112p.

Ce livre est consacré a la question des deux principes hégéliens du mouvement de la connaissance scientifique. Le premier mouvement, qui va du général, à travers le particulier, a l'individuel, et le mouvement inverse, qui va de l'individuel, à travers le particulier, au général. Ces deux principes du mouvement de la connaissance scientifique posent de nombreux problèmes de la nature théorique et méthodologique. Le dynamisme, l'ordre de la succession et la dépendance mutuelle, existante entre ces trois notions du mouvement de la connaissance scientifique, ont été assimilés par Hegel à la particularité de la triade thèse-antithèse- synthèse, à la loi dialectique de la négation de la négation. Cette assimilation de Hegel est très discutable. J'ai présenté aussi les exemples et les constatations tirés des travaux de Hegel lui-même qui prouvent qu'une notion, dans son développement peut révéler son contenu non seulement dans la forme de triade mais aussi dans celle de tétrade et de pentade. Ensuite, j'ai

passé à l'examen critique l'idée de l'essence de la généralité abstraite et de la généralité concrète. Je n'ai pas accepté, non plus, la conception hégélienne de l'identité des notions de la différence, de la spécificité et la particularité.

4) *Problematyka systemowosci w filozofii Hegela*, Wroclaw, 1994, 137p.

Ce livre est consacré à la question des systèmes dans la philosophie de Hegel. J'ai discerné deux problèmes de base, celui de la construction des systèmes et celui des particularités des systèmes. S'il s'agit du premier, j'ai constaté que Hegel a révélé les aspects principaux de la construction des systèmes. Il a réussi à dégager, de la manière dialectique, l'essentiel des relations liens et des interactions existant parmi les éléments, les sous-systèmes et le système. Ce dernier compris comme une création définie globale, présentant des particularités nouvelles, non présentes dans aucun des composantes de ce système. Hegel a indiqué le rôle primordial, joué par la structure, dans des processus de la création de nouveaux systèmes et de l'organisation, survenant à l'intérieur du système. Hegel a démontré que la construction du système possède la nature hiérarchique, avec la coordination, la subordination, l'esprit de système. Le système constitue la totalité relativement indépendante ou relativement dépendante, relativement ouverte ou relativement fermée.

S'il s'agit des particularités des systèmes, Hegel a mis en relief la dynamique de système, l'autodétermination de système, la téléonomie de système et la fonctionnalité de système. Cette découverte des traits caractéristiques de la construction des systèmes et des particularités des systèmes est extrêmement intéressante, pertinente, sous plusieurs points novatrice, suggestive, gardant jusqu'aujourd'hui ses qualités théoriques et méthodologiques. Le titre glorieux du précurseur de l'esprit de système, qu'on donne à Hegel, ne suffit pas pour honorer pleinement son apport dans le développement de la théorie générale des systèmes.

ANTONIO SECCHI

Member of the Society since 2002.

Prof. Dr. Antonio Secchi finished his high school education in Milan in 1971, at Leone XIII Institution, and Medical School at University of Milan in 1978. After that, he did his post-doctoral training in Internal Medicine, at San Carlo Hospital in Milan in 1979, and from 1981-1982 at University Claude Bernard in Lyon (France), where he did his training in Nephrology. He finished his specialization in diabetology in 1986, at University of Milan, and in 1982 he completed his specialization in respiratory diseases.

Research and Professional Experience: Concluding with present position, list, in chronological order, previous employment, experience, and honors. Include present membership on any Federal Government public advisory committee. List, in chronological order, the titles, all authors, and complete references to all publications during the past three years and to representative earlier publications pertinent to this application. If the list of publications in the last three years exceeds two pages, select the most pertinent publications. Do not exceed two pages.

Past and present positions : 1980-1981: Fellowship at the Clinique de Nephrologie et des Maladies Métaboliques, University Claude Bernard, Hopital Edouard Herriot, Lyon, France (Prof. Jules Traeger and Prof. Jean Michel Dubernard) (University of Milan Fellowship). 1981-1982: Assistant Universitaire Etranger at the Clinique de Nephrologie et des Maladies Métaboliques, University Claude Bernard, Hopital Edouard Herriot, Lyon, France (Prof. Jules Traeger and Prof. Jean Michel Dubernard). 1982-1987: Registrar at the Dept. of Internal Medicine, San Raffaele Scientific Institute, University of Milan (Prof. Guido Pozza). 1987- present: Senior Registrar at the Dept. of Internal Medicine, San Raffaele Scientific Institute, University of Milan (Prof. Guido Pozza). 1987-1991: Adjunct Professor Post-graduate school of Endocrinology and Metabolic Diseases, University of Milan. 1992-present: Associate Professor of Internal Medicine, University of Milan (teaching at the School of Medicine: Emergency Medicine). 1988-1994: Coordinator of the Study Group of the Italian Society of Diabetology "New technologies for the insulin treatment of IDDM". 1993-1996: Scientific Coordinator of

Scientific Institute San Raffaele, University of Milan. 1997-1998: Vice President of the Study group of the European Association for the Study of Diabetes "Artificial insulin delivery systems, pancreas and islet transplantation" (AIDSPIT). 1997-2001: Councilor of the International Pancreas and Islet Transplant Association (IPITA). 1999-2000: President of the Study group of the European Association for the Study of Diabetes "Artificial insulin delivery systems, pancreas and islet transplantation" (AIDSPIT). 2001-2002: Vice-President of the International Pancreas and Islet Transplant Association (IPITA). 2002-2005: President of the International Pancreas and Islet Transplant Association (IPITA).

Member of the following Scientific Societies:

- European Society for Organ Transplantation, The Transplantation Society, The European Dialysis and Transplant Association (EDTA)
- Societa Italiana di Diabetologia, European Association for the Study of Diabetes, European Society of Clinical Investigation
- The New York Academy of Science, The Royal Society of Medicine, The American Association for the Advancement of Science
- The American Diabetes Association

Reviewer for the following scientific journals:

Transplant International, Diabetologia, Diabetes Nutrition and Metabolism Acta Diabetologica, Diabetes Care, Il Diabete, Clinical Science, Graft, Transplantation, Diabetes

Fields of interest: Alternative routes of insulin administration, Artificial pancreas Immunosuppressive therapy at the onset of IDDM, Kidney, pancreas and islet transplantation

Scientific production (as February 2002): 126 full papers in journals reported by the Current Content, Life Science (total Impact Factor: 354); 273 presentations at International Congresses; 57 Chapters of books; 89 invited lectures

Principal publications (before the election):

1. La Rocca e, Gobbi C, Ciurlino D, Di Carlo V, Pozza G, Secchi A. Improvement of glucose/metabolism reduces hypertension in IDDM recipients of kidney-pancreas transplantation. *Transplantation* (1998) 64: 390-393
2. Secchi A, at al. Effects of pancreas transplantation on quality of life in type I diabetic patients undergoing kidney transplantation; *Transplant Proc* (1998) 30: 339-342

3. La Rocca E, Gesu G, Caldara R, Maffi P, Del Mascio A, Vanzulli A, Castoldy R, Di Carlo, G. Pozza, A Secchi Pulmonary infection caused by *Rhodococcus Equi* in a kidney and pancreas transplant recipient: a case report. *Transplantation*: (1998) 65: 1524-1525
4. Bernardi M, La Rocca E, Castoldi R, Di Carlo V, Caldara R, Furiani S, Giudici D, Pozza G, Secchi A. Mono-oligoclonal immunoglobulin abnormalities in diabetic patients after kidney transplantation: influence of simultaneous pancreas graft. *Diabetologia* (1998) 41: 1176-1179
5. Secchi A. at al. Cardiovascular disease and neoplasms after pancreas transplantation. *The Lancet* (1998) 352: 65-66
6. Secchi A. at al. Insulin Secretory patterns and blood glucose homeostasis after islet allotransplantation in IDDM patients: comparison with segmental- or whole- pancreas transplanted patients through a long-term longitudinal study. *J Mol Med*, (1999) 77: 133-139
7. Caldara R, La Rocca E, Maffi P, Secchi A Effects of pancreas transplantation on late complications of diabetes and metabolic effects of pancreas and islet transplantation. *J Pediatric Endocrinology and Metabolism*, (1999) 12: 777-787
8. Bertuzzi F, Secchi A at al. ((1999) Islet transplantation in diabetic patients. *J Pediatric Endocrinology and Metabolism* , 12: 771-775
9. Braghi S, Bonifacio E, Secchi A. at al. Modulation of humoral islet autoimmunity by pancreas allotransplantation influences allograft outcome in patients with type 1 diabetes. *Diabetes*, (2000) 49: 218-224
10. La Rocca E, Fiorina P, Astorri E, Rossetti C, Lusignani G, Fazio F, Giudici G, Castoldi R, Bianchi G, Di Carlo V, Pozza G, Secchi A. Patients survival and cardiovascular events after kidney-pancreas transplantation: comparison with kidney transplantation alone in uremic IDDM patients *Cell Transplantation*, (2000) 9 : 992-993
11. Davalli A, Maffi P, Socci C, Sanvito F, Freschi M, Bertuzzi F, Falqui L, Di Carlo V, Pozza G, Secchi A. Insights from a successful case of intra-hepatic islet transplantation into a type 1 diabetic patient. *J Clin Endocrin. Metab* (2000) 85: 3847-3852
12. Fiorina P, La Rocca E, Astorri E, Lucignani G, Rossetti C, Fazio F, Giudici D, Di Carlo V, Cristallo M, Pozza G, Secchi A. Reversal of left ventricular diastolic dysfunction after kidney-pancreas transplantation in type I diabetic uremic patients. *Diabetes Care* (2000) 23: 1804-1810

13. Luzzi L, Piceni Sereni L, Spessot M, Dodesini R, Pastore RP, Bianchi E, Secchi A at al. Postabsorptive muscle protein metabolism in type I diabetic patients after pancreas transplantation. *Acta Diabetol*, (2000) 37: 219-221
14. Battezzati A, Benedini S, Caldara R, Calori G, Secchi A. at al. Prediction of long-term metabolic success of pancreatic graft function Transplantation, (2001) 71: 1560-1565
15. Fiorina P, La Rocca E, Venturini M, Secchi A at al. Effects of kidney-pancreas transplantation on artherosclerotic risk factors and Endothelial Function in type-1 diab.-uremic patients *Diabetes*, (2001) 50:496-501
16. Caldara C, Grispigni V, La Rocca E, Scchi A at al. Acute Charcot's arthropathy despite 11 years of normoglicemia after successful kidney and pancreas transplantation *Diabetes Care*, (2001) 24: 1690-1691
17. La Rocca E, Fiorina P, Astorri E, Secchi A at al. Cardiovascular outcomes after kidney-pancreas and kidney alone transplantation. *Kidney International*, (2001) 60: 1964-1971
18. La Rocca E, Secchi A. Inducations of pancreas transplantation *Carrent Opinion in Organ Transplantation*, (2001) 6: 199-204
19. Bosi E, Braghi S, Maffi P, Secchi A at al. Autoantibody response to islet transplantation in type 1 diabets, *Diabetes*,(2001) 50: 2462-2471
20. Bertuzzi F, Grohovaz F, Maffi P, Secchi A at al. Successful transplantation of human islets in recipients hearing a kidney graft, *Diabetologia*, (2002) 45: 77-84.

БИОГРАФИЈЕ И БИБЛИОГРАФИЈЕ ПРЕМИНУЛИХ ЧЛАНОВА ДРУШТВА

ЛАЗАР М. АВРАМОВ

(1921 – 2003)

Члан Друштва од 1996. године

Др Лазар Аврамов, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1921. у Хајдучици, од оца Милана и мајке Милке Тодоран. Грађанску и Задружновинарску школу завршио у Вршцу. Средњу пољопривредну школу завршио је у Букову, код Неготина. Дипломирао 1949. године на Пољопривредном факултету у Земуну. На Факултету је биран у сва наставничка звања, а 1967. године за редовног професора за предмет Посебно виноградарство. Докторирао је 1955. године на Пољопривредном факултету у Земуну на теми: *“Прилој изучавању фертилнојсти важнијих домаћих и неких ситраних сортии винове лозе у виногорјима Н.Р. Србије”*. Научно и стручно усавршавање обавио је у САД-у и СССР-у.

Предмете из области виноградарства предавао је на редовним и постдипломским студијама и на Пољопривредним факултетима у Новом Саду, Приштини и Чачку, затим у Загребу и Љубљани. Био је ментор и члан комисија у бројним докторским и магистарским дисертацијама. Говорио је енглески, немачки, руски и мађарски. Служио се француским, италијанским, румунским и словачким језиком.

На Пољопривредном факултету у Земуну био је: шеф Катедре за виноградарство, директор Института за хортикултуру, управник Центра за селекцију винове лозе и управник Центра за винарство и виноградарство, Вођарско виноградарске огледне Станице “Радмиловац” у Винчи. Декан факултета био је од 1961. до 1963.

Сам и у коауторству објавио је у домаћим научним часописима и зборницима, 183 научна рада, у иностраним научним часописима и зборницима 40 научних радова и 30 прегледних радова. Сам и у сарадњи објавио је 19 стручних књига, приручника и уџбеника. Књига *Виноградарство* награђена је специјалном наградом на XX Светском виноградарском и винарском конгресу у Мадриду. До 1998. сам и у сарадњи обрадио је преко 120 елабората, прединвестиционих информација, идејних пројеката, пројеката, студија и методика рада; публиковао је преко 200 стручних и осталих чланака;

учествовао је у стварању: 14 нових стоних сорти винове лозе разних епоха сазревања, 4 нове црне и 2 нове беле винске сорте за квалитетна и врхунска вина, 1 нова сорта за обојени безалкохолни сок од грождја.

Од бројних дела истичу се: а) Монографија "*Description ampelographique officielle*", обрађено по "Code" систему 84 обележја за 363 сорте винове лозе, (коауторско дело), б) Рејонизација виноградарства Србије (коаут. дело у 6 том.), ц) Рејонизација виноградарства Космета (коаут. дело 1 том), д) Пројекти (самост. и коаут. дела) за заснивање винограда и матичњака лозних појлова у Србији, Македонији, Херцеговини, Хрватској и др. и е) Елаборати (коаут. дела) за заштиту географског порекла грождја и вина.

Био је: Председник, потпредседник и секретар Југословенског научног друштва виноградарара и винара. Председник Заједнице научно истраживачких установа виноградарства СФРЈ. Председник Групаације за лозни садни материјал СФРЈ. Члан Пленума и председник Савезне поткомисије за признавање сорти воћака и винове лозе Југославије. Председник Међурепубличко-Покрајинске комисије за рејонизацију виноградарства и виноградарски катастар СФРЈ. Директор Института за виноградарство и винарство СР Србије. Секретар Друштва пољопривредних инжењера и техничара СР Србије. Члан председништва Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије (СПИТЈ) као и Србије (СПИТС). Председник Секције за виноградарство и винарство СПИТС-а. Председник комисије за банку гена у виноградарству СФРЈ. Био је: Дописни члан Виноградарско винарске академије наука Италије. Почасни доктор наука Универзитета за хортикултуру у Будимпешти. Члан групе експерата Међународног уреда за винову лозу и вино у Паризу. Члан Комисије за Биљне ресурсе и Банку гена FAO у Риму. Члан Међународног Савета научног пројекта за брдско-планинско виноградарство у Aosti-Италија. Члан Међународног удружења расадничара винове лозе (СВР), Geisenheim - Немачка. Члан Америчког биографског института (АВІ). Члан Међународног друштва за хортикултуру. Члан уређивачког савета научног часописа "*Vignevini*" у Италији.

Добитник је преко 30 диплома, плакета, признања и захвалница у Југославији, три ордена и већег броја међународних признања.

БОРИСЛАВ БЛАГОЈЕВИЋ

(1911 - 1985)

Члан Друштва од 1975. године

Др Борислав Благојевић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је у Ваљеву 1911. године. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Београду 1933. године, а докторирао 1934 године. За редовног професора изабран 1951. године.

На Правном факултету имао је разне и значајне функције. Седам година био је ректор Београдског универзитета, од 1956. до 1963. године. Био је оснивач Југословенског библиографског института и његов директор од 1950. до 1961. године, као и главни уредник Библиографије Југославије. Такође, био је 1956. године оснивач Института за упоредно право, и од те године његов директор.

Био је редовни члан Међународне академије за упоредно право, и председник Међународног удружења за правне науке. Почасни доктор Универзитета у Француској, Пољској и Белгији. Вршио је више значајних јавних функција. Од 1963. до 1971. године био је правни саветник Савезног секретаријат за иностране послове. Од 1971. до 1973. године био је судија Уставног суда Југославије.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе односе се на велики број монографија, студија, универзитетских уџбеника, као и научних саопштења на научним скуповима, чланака у научним часописима и прилога у научним зборницима, од којих је велики број публикован у иностранству. Многи на француском, у највећем броју, а неки су преведени и на друге велике светске језике.

За свој плодносни и успешни научни рад, добитник је многих награда, поседа и јавних признања. Био је главни редактор и сарадник у Правној енциклопедији.

Из огромног публицистичког опуса професора Благојевића тешко је издвојити неколико најважнијих радова. Примера ради, могу се поменути: *Уговорн до ирисијанку - Начела иривитанно ирочесној ирива - Правни иоложај државних иривредних иривредежа*

- Уговор о научно-истраживачком раду - Међународно приватно право - Наука о држављанству - Систем извршног правосудја - Наследно право, и многи други.

Најважнији научни допринос: Са преко 200 научних студија и чланака, који су објављени у југословенским и страним часописима, на српском, француском, немачком, енглеском, руском, италијанском, јапанском, шпанском и бугарском језику, извршио је снажан утицај на нашу правну мисао и дао значајне доприносе нашој правној литератури.

Његова научна интересовања простирала су се на веома широко правно подручје, на велики број научних дисциплина. Писао је у области упоредног права и међународне унификације права; у области међународног приватног права; у области наследног права, у области грађанског права; у области привредног права; у области породичног права, опште теорије права и филозофије права; у области грађанског судског поступка и радног права; у области римског права; у области политичког система, библиографије, у области универзитетске проблематике.

Може се рећи да ни један од наших правника није писао у тако рећи свим областима права, као што је то професор Благојевић радио, а да је при том у свим тим областима имао значајне радове, који су отварали проблеме, давали луцидне правне анализе, или пак предлагали решења. Његови доприноси у области међународног приватног права, грађанског права, наследног права и привредног права остаће значајни у нашој правној мисли.

ДЕЈАН Н. БОШКОВИЋ

(1941 – 1997)

Члан Друштва од 1996. године

Др Дејан Бошковић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1941. године у Београду, од оца Николе, правника и мајке Славне Бабић, професора енглеског језика. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Медицински факултет у Београду је уписао школске 1959/60. године. На истом факултету је дипломирао 1967. године. Обавезан лекарски стаж је завршио 1967/68. године на Интерној "Б" клиници Медицинског факултета у Београду. Специјалистички испит из Интерне медицине положио је 1974. године са одличним успехом.

Докторску дисертацију "Позни резултати имплантације вештачких срчаних залиштака" одбрао је 1985. године. На Интерној клиници "Б" се запослио 1968., а од 1984-1988. године био је запослен на Институту за интерну медицину (настао спајањем Интерне клинике "Б" и клинике "А"). Од 1988. године радио је на Институту за кардиоваскуларне болести Клиничког центра Србије, где је био директор Клинике за кардиологију.

Године 1977. изабран је за асистента на предмету Интерна медицина на Медицинском факултету у Београду; 1986. године је изабран за доцента, 1991. за ванредног професора, а 1996. године за редовног професора. Био је предавач на последипломским студијама из кардиологије (магистеријум и субспецијализација), као и на последипломским студијама из Интерне медицине, пнеумофтизиологије, васкуларне хирургије и ургентне медицине.

Годину 1980. провео је на стручном усавршавању у Brompton Hospital-у, Лондон, као стипендиста Републичке заједнице за културу Србије. Следеће, 1981. године, као стипендиста Фулбрајтовог програма за Југославију, проводи годину дана у Texas Heart Institute (Тексас, САД), а 1987. и 1989. године проводи по месец дана на стручном усавршавању у Лондону, у Guy's Hospital, као стипендиста Републичке заједнице за културу Србије.

Учествовао је са стручним радовима на 4 светска конгреса кардиолога (Москва 1982., Вашингтон 1986., Берлин 1994. и Рио 1998.).

као и на 3 европска конгреса кардиолога (Штокхолм 1990. -члан Начног одбора, Амстердам 1991. и Берлин 1994.). Учесник је, са стручним радовима, на Америчком конгресу за срце (American Heart Association) 1991. године у Даласу.

Учествовао је на више европских и светских конгреса о фибрилолизи (Истамбул 1984., Беч 1986., Амстердам 1988. и Истамбул 1995.). Учествовао је на другом и трећем међународном састанку посвећеном срчаној инсуфицијенцији у Женеви 1993. и 1995. Био је активан члан, са усменом презентацијом рада, на 65-ом годишњем састанку American Association for Thoracic Surgery 1985. у New Orleans-у, SAD (први Југословен који је икада презентирао рад на овом састанку на коме се иначе прима само 40 радова из целог света).

Учествује са радовима на свим састанцима Медитеранског Удржења кардиологије и кардиохирургије. Учествовао је са радовима посвећеним епидемиологији срчаних обољења 1994. године у Венецији и 1995. године у Хагу. Учесник је свих југословенских конгреса кардиолога; био је Председник Организационог одбора II Конгреса кардиолога Србије.

Био је члан Одбора за кардиоваскуларну патологију САНУ. Објавио је укупно 550 радова (10 радова у иностраним часописима, 70 радова у домаћим часописима, 78 радова у домаћим зборницима). Једини је цитирани југословенски клинички кардиолог у 5 најпознатијих светских уџбеника из кардиологије (Heart disease - E. Braunwald 1988, 1992, 1996; Diseases of the heart - D. Julian 1989, 1996; Heart - W. Hurst 1992; Cardiovascular Medicine - E. Topol, 1998; Principles and practice of echocardiography - A. Weyman, 1994).

Био је члан СЛД 25 година и активно је радио у Секцији за интерну медицину (секретар секције), као и активни члан секције за кардиологију и секције за фармакотерапију. Био је Председник је кардиолошке секције СЛД за период 1995/96. године, и члан југословенског Удружења кардиолога.

Био је члан уређивачких одбора часописа "Српски архив" и "Кардиологија", оба часописа СЛД. Добитник је годишње награде Српског лекарског друштва за научно истраживачки рад за 1994. годину, највећег признања СЛД за научни рад. Био је члан Медицинске академије Српског лекарског друштва.

Остаће упамћен као један од лидера српске клиничке кардиологије.

ЂУРЂЕ БОШКОВИЋ

(1904 – 1990)

Члан Друштва од 1969. године

Др Ђурђе Бошковић, редовни професор Архитектонског факултета у Београду, рођен је у Београду 1904. године. Гимназију је учио у Француској, а матурирао је 1922. године у Београду. Дипломирао је на Архитектонском одсеку Техничког факултета у Београду 1928. године. Од 1930. године био је кустос Народног музеја и радио као асистент и као доцент на Техничком факултету. Године 1947. изабран за ванредног професора а 1950. године за редовног професора на Архитектонском факултету, за предмете Историја архитектуре и Историја уметности.

На Универзитету у Београду је обављао следеће функције: био је продекан Техничког факултета (1946.-1947.), професор Техничке велике школе (1948.-1950), декан Архитектонског факултета (1959.-1962.), шеф Катедре за историју архитектуре и уметности, директор Археолошког института.

Био је члан Матичне комисије за оснивање, и један од оснивача Научног друштва Србије 1969. године.

Био је члан и председник бројних научних и стручних организација, института, њихових савета и научних већа из области историје архитектуре, заштите споменика и историје уметности. Почасни је члан Археолошког друштва и Друштва конзерватора Југославије. Учествовао на врло бројним међународним научним скуповима, конгресима и симпозијумима са врло запаженим рефератима.

Држао је бројна предавања на иностраним факултетима, институтима, академијама наука (Париз, Равена, Москва, Лењинград, Варшава, Софија). Члан је Интернационалног комитета за Византологију и Интернационалног комитета за историју уметности.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: Проф. Бошковић је био изванредно плодан писац и аутор бројних признатих научних и стручних радова из области којом се бави. Он има неколико стотина библиографских јединица.

Најзначајнија су посебна издања, књиге и студије:

Манастир Манасија - Манастир Дечани - Средњовековна уметност у Србији и Македонији - Архитектура средњег века - Спирити Бар. Поред овога, следи велики број радова о рестаурацији значајних споменика културе и манастира.

Најважнији научни доприноси:

Укупна научна активност проф. Бошковића је врло богата и оставила је дубоког трага у области проучавања развитка архитектонског, урбаног и уметничког стваралаштва. Посебно су значајни његови доприноси у изучавању средњовековне материјалне и духовне културе наших народа.

Поред значајних дела уџбеничког карактера, у којима је на врло систематизован начин приказао и валоризовао архитектуру средњег века у нашој земљи, он је дао и значајне конкретне прилоге истраживању карактеристика и оцени вредности појединих значајних споменика. Његови радови су допринели и организовању конзерваторских радова на рестаурацији појединих споменика где је и сам непосредно учествовао.

ВЛАЈКО М. БРАЈИЋ

(1939 – 2004)

Члан Друштва од 1996. године

Др Влајко Брајић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1939. године у Липову код Колашина, од оца Михаила и мајке Вукосаве Шуковић. Осмогодишњу школу и део гимназије завршио је у Колашину, а матурирао 1958. године у Бијелом Пољу.

На Правном факултету у Београду дипломирао је 1962. године; степен магистра правних наука стекао је 1968. године, а затим доктора наука 1961, са дисертацијом *Проблеми запошљавања у условима технолошкој пројекса.*

Изабран је за асистента на Правном факултету у Београду 1965., за доцента 1973., за ванредног професора 1978., а 1983. године за редовног професора за Радно право и Основе социологије рада. Држао је наставу из предмета Радно право и увод у право на неколико факултета у Србији и Црној Гори, а предавао је и Међународно право и Судско - организационо право; учествовао је у последипломској настави на скоро свим правним факултетима бивших југословенских република. Држао је такође предавања на Међународним постдипломским студијама за упоредно радно право у Сегедину.

Проф. Брајић је био заменик председника Савета универзитета у Београду. Био је директор Међународног универзитетског центра за друштвене науке; судија Основног суда удруженог рада у Београду и Суда удруженог рада Србије; председник комисије за међународно радно право у Савезном секретаријату за иностране послове, председник Одбора за друштвене науке у Министарству за науку и технологију Републике Србије; члан Југословенске делегације на заседањима Опште конференције Међународне организације рада.

На специјализацији у иностранству проф. Брајић је боравио у САД и 1978. године у једномесечном програму (као продекан) за декане правних факултета у Француској, Пољској, Енглеској и Скандинавским земљама. Проф. Брајић је учествовао на бројним међународним конгресима и научним скуповима са рефератима; на

Европском конгресу ИИРА имао је уводни реферат за једну од три главне теме конгреса (Бари - Напуљ, 1991.).

Држао је по позиву предавања на више универзитета у иностранству. Био је члан Међународног издавачког савета: The International Journal of Comparative Labour and Industrial Relations (Leicester, UK and Kluwer, Netherland). Уређивао је часопис *Rad и социјално право*. Био је члан International Advisory Board of International Encyclopaedia of Laws, Kluwer, Hag; обављао је и функцију председника Удружења за радно право и социјално осигурање.

Објавио је преко 150 радова у земљи и иностранству. Међу значајним радовима, који су објављивани у часописима у иностранству су: *Journes de la societe de legislation compare*, Paris; *Bulletin of comparative labour Law Relations*, KU Leuven; *Connecticut Journal of International Law*; у универзитетским публикацијама Универзитета у Вроцлаву, у зборницима радова међународних конгреса или научних скупова IX International Congres - International Society of Labour Law and Social Security, Washington DC, 1982; *Yugoslav Reports of XII International Congres of Comparative Law*, Sidney - Melbourne, 1986.; *L'organizzazione sindacale*, AG, Ginfre elite, 1988; *Economic and Political Change in Europe: Implitations in Industrial Relations*, Goucci Editore, Бари, 1993. Учествовао је у више научноистраживачких пројеката у земљи и иностранству, као и у пројектима међународних организација.

Проф. Брајић је изучавајући утицај технолошких промена у области рада дошао до значајних закључака који се односе на право и ван области рада. Тако је покренуо питање потребе новог дефинисања појмова као што су рад и право. Бавио се критичком анализом права и у време када то није било уобичајено. У области опште теорије права запажене су концепције проф. Брајића у погледу односа аутономног (и самоуправног као аутономног) права према Закону. Цитиран је у бројним радовима у земљи и иностранству.

Проф. Брајић је добио низ признања попут Плакете студената Београдског универзитета, Плакете Судова удруженог рада Југославије, Плакете града Београда и Орлена рада са златним венцем. Изабран је и за члана Црногорске академије наука и умјетности (ЦАНУ).

ТОМА БУНУШЕВАЦ

(1914 - 1998)

Члан Друштва од 1975. године

Др Тома Бунушевац, редовни професор Шумарског факултета у Београду, рођен је у Београду 1914. године. Дипломирао је на Шумарском одсеку Пољопривредно-шумарског факултета у Београду 1936. године. Радио је у Министарству шума и руда, а од 1938. године на Пољопривредно-шумарском факултету као асистент.

Докторирао је 1954. године на Шумарском факултету, где је касније постао и редовни професор за предмет Гајење шума.

Иницијатор и један од оснивача, првог у историји наше земље, самосталног Шумарског факултета, а 1960. оснивач и дугогодишњи директор првог Института за стварање инжењера за озелењавање насеља (хортикултуру, односно пејсажну архитектуру). Био је Проректор универзитета у Београду и председник Комисије за међународне везе и Комисије за науку Заједнице југословенских универзитета.

Био је члан Научног савета и стални сарадник Института за екологију и биогеографију САНУ, Националног комитета за шумарство Академијског савета ФНРЈ, Комисије за шумарство и Комисије за заштиту и уређење природе Савета за човекову средину и просторно уређење СИБ СФРЈ и Комисије за заштиту средине скупштина СР Србије и града Београда.

Проф. Бунушевац је био члан Извршног одбора Интернационалне уније шумарских научних установа (IUFRO). Редовни члан Интернационалне академије за пејсажну архитектуру у Риму. Као научни радник својим радовима учествовао у раду низа међународних научних скупова у иностранству из области биолошких проблема гајења шума, пејсажне архитектуре и заштите средине (конгреси IUFRO у Риму, Оксфорду, Вечу, Минхену). Учествовао на Светском конгресу ботаничара у Паризу и Светском конгресу за заштиту природе у Копенхагену. Као експерт ради на изради низа биолошких пројеката у Алжиру, Ираку, Либији, Судану, Ирану. Као проректор остварио сарадњу са универзитетима низа европских, афричких и азијских земаља у научној области.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

О биљкама рода *Evonymus* у Југославији - Улога сушења у појави ерозије земљишта - Климатски услови североисточне Србије и појава сушења стабала у њеним буковим шумама - Биолошка основа хидроелектране Ђердај - *Situation actuelle de la Soummam et son influence sur les problemes de l'économie générale* - *Atlaszeder (Cedrus atlantica) auf dem Standort der Zerreiche mit der ungarischen Eiche in Serbien* (коаутор) - *Dve nove forme nizinske jasike* (коаутор) - Туристичко подручје Дунава - регионални просторни план (коаутор).

Најважнији научни доприноси:

Посебну пажњу је посветио функцијама, улози и месту шуме као незаменљивом делу одређених простора које су од пресудног значаја за могућност организације нормалног живота друштва уопште. По учешћу у истраживањима проблема из ових области припада му пионирска улога, посебно када се ради о развоју научних, теоретских и практичних основа заштите и унапређивања животне средине код нас.

У области гајења шума, посебан значај његове делатности је пре свега у стварању еколошких основа практичном подизању и гајењу шума које код нас нису постојале. У области пејсажне архитектуре први је у нас дефинисао и увео у праксу појам "биолошка основа" као неопходан, саставни аналитичко-студијски део сваког пројекта, а којим се дефинишу и утврђују сви циљеви који морају да се остваре пројектом, односно утврђују егзактно све врсте биљака за израду пројекта у светлости функционалних еколошких и економских момента. Такође, тиме се одређују и прецизне мере трајног гајења истих као и сви технички детаљи подизања истих.

ПЕТАР ВАСИЋ

(1934 - 1996)

Члан Друштва од 1969. године

Др Петар Васић, професор Електротехничког факултета у Београду, рођен је у Београду 1934. године. Дипломирао је 1958. године на математичкој групи Природно-математичког факултета у Београду, а две године касније постављен за асистента на истом факултету. Одбранио докторску дисертацију 1963. године на Електротехничком факултету, на који прелази као наставник математике исте године. Од 1965. године је спољни сарадник Института "Борис Кидрич" у Винчи.

Био је члан је Друштва математичара Француске, а до 1968. и члан Математичког института у Београду. Провео је годину дана (1967.-1968.) на усавршавању у Западној Немачкој. Учествовао је на међународним научним скуповима с рефератима у више страних земаља, као и у Југославији. Био је шеф катедре за математику Електротехничког факултета у Београду.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Написао је 150 научних и 20 стручних радова. Већина радова је објављена на страним језицима. Најзначајнији су: *Compléments au traité de KAMKE, XII - Des critères d'intégrabilité de l'équation différentielle de Riccati* (у коауторству), *Généralisation d'un procédé fournissant des inégalités du type de Rado* (у коауторству) - *Les inégalités pour les fonctions convexes d'ordre n* - *Some functional equations - Sur une inégalité de M. Petrović.*

Најважнији научни доприноси:

Дефинисао је услове под којима неки типови диференцијалних једначина првог реда имају интеграциони фактор одређеног облика.

Формирао је диференцијалну једначину четвртог реда чији су интегрални производи интеграла две дате линеарне једначине другог реда, а решен је и проблем у случају кад је једна једначина другог а друга једначина трећег реда.

Нашао је решење више класа и система квадратних функционалних једначина, а при том је генералисао резултате неких наших и страних математичара, указујући на нека нерешена питања

из ове проблематике. На основу добијених сопствених, као и општих резултата, добијају се као једноставне последице многи резултати које су разни математичари доказивали, сваки посебним методима, због чега овај рад, односно ово достигнуће Проф. Васића, има изузетно значење.

АЛЕКСАНДАР ВАЦИЋ

(1936 – 1994)

Члан Друштва од 1975. године

Др Александар Ваџић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је у Великом Јовановцу, крај Пирота 1936. године. Дипломирао 1959. године на Правном факултету у Београду, где је 1965. године стекао и докторат из економских наука. На том факултету радио је од 1960. до 1981. године, прошавши сва наставна звања, од асистента до редовног професора (1978.).

Био је главни и одговорни уредник часописа за друштвену критику и теорију универзитета у Београду “Гледишта”, потпредседник Привредне коморе Београда, члан Републичког савета за привредни развој и економску политику СР Србије, делегат Скупштине Србије, члан Председништва Савеза економиста Југославије.

Од 1981. године радио је у Економској комисији УН за Европу у Женеви, где је, у Одељењу за општу економску анализу, најпре био шеф Секције за централно планирање привреде, заменик директора и в.д. директора Одељења. Од јануара 1989. директор је Одељења за економске анализе и пројекције. Од 1983. године био је такође професор женевског огранка универзитета Webster, чије је седиште у Saint Luis -у, SAD.

Учествовао је у већем броју научних скупова, у земљи и иностранству (СР Немачка, Италија, Аустрија, Пољска, СССР, Индија). Осим у Југославији, држао је јавна предавања у Академији наука СССР, Пољској Академији наука, Универзитету Оксфорд, Лондонској школи економије и политичких наука, Универзитету у Хелсинкију и др. Наставно се определио за економску политику Југославије и, доцније, за Упоредне привредне система из којих држи предавања на последипломским студијама Webster Универзитета у Женеви.

Објавио је 4 монографије, два уџбеника, преко 60 чланака и 50 стручних радова објављених у земљи, 12 чланака објављених у иностранству (СР Немачка, Мађарска, Пољска, САД, СССР, Индија,

Италија и Чехословачка) и 16 студија објављених у публикацијама Уједињених нација. У Економској комисији УН за Европу 1989. године покренуо је нову едицију ЕСЕ Economic Studies.

Најважнији доприноси су у следећим радовима: *Узроци робне производње у социјализму; Принципи и политика дохошка; Робна производња и социјалистички привредни систем; анализе писане за ББК и студију Југославија и Европа, упоредна анализа привредног развоја Југославије 1971-1987.*

На основу критичке анализе развоја СССР и других земаља, теоријски је утемељио став да је робна, односно тржишна привреда иманентна социјализму. Закључци аутора у том погледу, оцењени су као теоријска новина и ван земље (Шведска, 1967). Часопис Академије наука СССР Известија, економска серија, четврт века доцније (1990) објавио је интегрални резиме Вацићевог докторског рада у коме је нова теорија изнета.

Значајно је и залагање да се отвори могућност улагања радника у предузећу: у супротном, социјалистичка привреда нужно постаје системски условљено потрошачко друштво. Овде спада и допринос утврђивању модалитета улагања средстава једних предузећа у друга; на основу његових решења, закључени су први уговори о заједничким улагањима, с правом организација да учествују у доходу по основу уложених средстава.

На основу темељне анализе развоја југословенске у односу на друге, централно-планске источне и тржишне привреде, проф. Вацић је доказао да је Југославија почела заостајати већ почетком седамдесетих година, а нарочито од средине те деценије, тако да је крајем осамдесетих година у европским раз мерама била ниже него што је била почетком педесетих година, с изразитим заостајањем за најразвијенијим земљама.

БРАНИСЛАВ ВУЛОВИЋ

(1921 – 1988)

Члан Друштва од 1969. године

Др Бранислав Вуловић, редовни професор Архитектонског факултета у Београду, рођен је у Ивањици 1921. године. Дипломирао је 1949. године на Архитектонском факултету у Београду, и докторирао на истом факултету 1964. године. Од 1952. године ради на Архитектонском факултету, где је биран у сва звања почев од асистента, а 1976. године изабран је за редовног професора. Предавао је предмет Историја архитектуре.

Био је сарадник Археолошког института и Републичког завода за заштиту споменика културе. Обавио је већи број студијских путовања у иностранству, а учествовао је и у раду бројних међународних саветовања, конгреса и симпозијума.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: Значајни су му радови из области историје и заштите културних и историјских споменика. Објавио је велики број радова, посебно о појединим средњевековним манастирима.

Најзначајнији су:

- *Раваница, њено место и њена улога у развоју сакралне архитектуре Поморавља;*
- *Грчаница, прилози за историју, архитектуру и живопис;*
- *Архитектура античких храмова у Нубији;*
- *Стиари конак у комплексу зграда манастира Пећке Патријаршије и др.*

Најважнији научни доприноси:

Својим радовима проф. Вуловић је допринео дубљем упознавању и откривању лепота и вредности архитектуре српских манастира и осталих споменика културе.

Његови доприноси су врло значајни јер је он извршио и анализу утицаја и развоја архитектуре на културни и привредни развој так појединих подручја и насеља у српској средњевековној држави.

На основу својих истраживања дао је предлоге шта треба предузети у циљу очувања, заштите и ревитализације наших културних и сакралних споменика.

БОРИСЛАВ В. ВУЈАДИНОВИЋ

(1922 - 1997)

Члан друштва од 1972. године

Др Борислав Вујадиновић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1922. године у Петроварадину, од оца Владислава и мајке Иванке Глигоријевић. Дипломирао је на Медицинском факултету 1950. године. Специјализацију опште хирургије обавио на тадашњој II хируршкој клиници у Београду, да би се касније претежно бавио кардиоваскуларном хирургијом.

За асистента Медицинског факултета у Београду је био изабран 1954. године а за редовног професора 1973. године. На последипломским студијама из васкуларне хирургије боравио у Француској, на хируршкој клиници Медицинског факултета у Strasburg -у, радећи са чувеним dr Fontaine-ом. На усавршавању из кардиохирургије је боравио у САД, на хируршкој клиници Baylor University, Houston, Texas.

Био је шеф Катедре за хирургију на Медицинском факултету у Београду, Председник Удружења хирурга Југославије, Председник Медицинске Академије Српског Лекарског Друштва, док је у иностранству био члан Internacional Society of Surgery, Societé de Chirurgie Francaise, Societa Italiana da Chirurgia (почасни члан), Deutsche Gesellschaft fur Chirurgie. Био је активни члан Commite permanent de chirurgie d'urgence, Почасни члан чехословачког хируршког друштва и турског трауматолошког и ортопедског друштва.

Био је члан редакције часописа Journal des Maladies Vasculaires, члан редакције часописа International Journal of Angiologia. Био је национални делегат у European Society for Cardiovascular Surgery. Добитник је награде Српског лекарског друштва за животно дело за 1988. годину и седмојулске награде Србије за 1983. годину, за допринос развоју хирургије.

Као позвани предавач реферисао је на старним скуповима своја искуства о удаљеним рецидивима после операција каротидних артерија. Предавао је на Медицинском факултету у Београду, поред редовних студената, и на последипломској настави, као и на бројним међународним симпозијумима и конгресима.

Председавао је окружном столу на тему "Ургентност у хирургији желуца" на VI европском Конгресу ургентне медицине 1987. године у Милану и са темом "Ургентност у кардиохирургији" на VII конгресу у Страсбургу, 1989. године. Био је председник VI европског Конгреса за ургентну хирургију у Дубровнику.

Аутор је и коаутор 362 стручна и научна рада, од којих је 76 објављено у иностранству и то: на међународним конгресима 38, и у међународним стручним часописима 38 радова. Као коаутор је сарађивао у публикавању 6 књига: *Општа медицина - Хирургија - Ургентна хирургија - Дијагностички лекарски приручник - Дијагностички критеријуми оцене радне способности - Савремена исхрана*. Посебно су значајни његови радови: *Autovenous transplantation of peripheral arteries by-passing the knee; хирургија дијафрагме; наша искуства са аорто-коронарним by-pass-ом*.

Међу првима у нас је обрадио у целости хирургију дијафрагме. Увео је у свакодневну хируршку праксу, у абдоминалној хирургији - трункалну ваготомију са антректомијом у лечењу улкуса дуоденума; операцију трансплантације танког црева по Penley -u после субтоталне гастректомије и методу тоталне колектомије код улцерохеморагичног колитиса; у васкуларној хирургији - увео је методу отворене ендартеријектомије са patch графтом у лечењу стеноза и тромбоза артерија; успешно оперативно лечење стенозе arteriae carotis отвореном ендартеријектомијом са аутоvensким patch графтом; уграђивање аортореналног аутоvensког by-pass графта код реналне хипертензије.

Успешно је извршио прву ресекцију и реконструкцију трауматске анеуризме торакалне аорте; прву операцију трансплантације аутоvensког феморо-поплитеалног by-pass графта испод колена код запушења arteriae. popliteae. У кардио-хирургији је увео у нашу свакодневну праксу примену биолошке валвуле, код оболења митралног и аортног ушћа. Остаће запамћен као врстан кардио-васкуларни хирург, који је увео бројне новине у нашу хируршку средину.

ДИМИТРИЈЕ ВУЧЕНОВ

(1911 - 1986)

Члан Друштва од 1972. године

Др Димитрије Вученов, редовни професор Филолошког факултета у Београду, рођен је 1911. године у Вуковару. Студирао је југословенску књижевност и дипломирао на Филозофском факултету у Загребу 1935. године. Докторирао је на Филолошком факултету у Београду 1954. године. На Филолошком факултету у Београду се налазио од 1947. године, где је постигао и највише звање редовног професора.

Био је Декан Филолошког факултета, Универзитета у Београду, а вршио и многе друге функције на факултету. Био је веома ангажован на друштвеним пословима и имао многе јавне функције. Био је у више мандата, председник Просветног савета Србије, члан и председник Друштва за српско-хрватски језик и књижевност СР Србије. Бирао је за дописног члана Словенске академије знаности и уметности у Љубљани.

Учествовао је на многобројним научним скуповима у земљи и иностранству са својим рефератима и научним прилозима. Сарађивао је у Енциклопедији Југославије. Објавио је око 300 стручних и научних радова, претежно у стручним часописима. Радио је у сарадњи са другим ауторима читанке за све разреде гимназије.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Проф. Вученов је дао своје доприносе у домену којим се он бавио првенствено својим критичким огледима о низу наших писаца, затим својим зборницима књижевних радова наших књижевника и великим бројем својих читанки. Отуда је тешко издвојити неколико посебних радова, јер је за проф. Вученова карактеристично да је великим бројем мањих радова о појединим писцима дао свој допринос историји наше књижевности.

Најважнији научни доприноси:

Научни доприноси проф. Вученова се налазе на две суштине линије његовог рада: на линији критичке историје књижевности и

на линији књижевног васпитања и образовања младих. Ту се пре свега мисли путем читанки за средње школе, чија је концепција, састав и избор научно и естетски заснован на оригиналан и изузетно успешан начин.

Његове књижевне критике имају једну специфичност његовог научног приступа, научне методологије, праћене личном креативном естетском компонентом.

БРАНКО ГАВЕЛА

(1914 – 1994)

Члан Друштва од 1978. године

Др Бранко Гавела, редовни професор Филозофског факултета у Београду, рођен је 1914. године у Босанском Петровцу. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1939. године. Од 1946. године до 1982. године радио је на Филозофском факултету у Београду, где је 1962. године изабран за редовног професора за наставне предмете Праисторијска археологија и Историја античке уметности.

Био је управник Одељења за археологију, шеф катедре за праисторијску археологију, председник Српског археолошког друштва и Друштва за античке студије, управник Центра за археолошке студије. Почасни је члан Археолошког друштва Војводине. Био је извесно време и заменик директора Издавачког предузећа "Просвета". У периоду од 1979.-1981. године био је Декан Филозофског факултета у Београду.

Као признати научни радник је члан и представник наше земље у Научном Савету едиције Centre National de la recherche Scientifique у Паризу. Држао је низ предавања на страним универзитетима и научним институтима.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Објавио је преко 120 студија, уџбеника, расправа и чланака. Најзначајнији су: *Праисторијска археологија* (4 издања); *Фидија - класична епоха грчке уметности*; *Епиграфи, историја, уметности, култура*; *Историја, уметности античке Грчке* и др. Такође, објавио је и: *Предања и знања о сјајном Балкану*; *Из дубине векова*; *Палеолиит Србије* и др.

Најважнији научни доприноси:

Његова активност је највише усмерена на истраживање и проучавање праисторијске и античке прошлости наше земље и балканолошких проблема у домену историографије, уметности, етнологије и опште културе, уметничке и књижевне баштине балканских народа.

Нарочито су значајни, и у светској и у нашој науци признати и прихваћени, његови погледи на проблеме праисторијске и античке прошлости уопште, а посебно балканских земаља и народа. То се пре свега односи, на пример, на открића првих палеолитских станица, расправе о балканским Келтима и Илирима, о античкој уметности, о проблему порекла и јединства Индоевропљана, о келтским миграцијама у балканске земље, затим о споменицима грчко-египатског синкретизма у Југославији.

Својим радовима је дао укупне врло значајне доприносе археологији, историји уметности и античкој балканологији.

ГОЈКО ГРЋИЋ

(1907 - 1979)

Члан Друштва од 1969. године

Др Гојко Грђић, редовни професор Економског факултета у Београду, рођен је 1907. године у Гацку. Дипломирао на Правном факултету у Београду 1931. године. Докторирао на Филозофском факултету у Берлину 1934., где се у току студија издржавао новинарским радом.

Универзитетску каријеру отпочео је као доцент 1939. године на Економско-комерцијалној високој школи у Београду. За време рата хапшен од Немаца. Од 1948. године је на Економском факултету Универзитета у Београду. За редовног професора је изабран 1954. године. Пре рата предавао Привредну историју, а на Економском факултету у Београду Економску статистику и Макроекономске билансе. Био шеф Катедре за статистику и Декан Факултета, а имао и друге функције на Економском факултету.

Био је међу оснивачима Југословенског статистичког друштва, дугогодишњи члан његове управе и његов председник. Такође, био је низ година главни и одговорни уредник "Статистичке ревије". Био је члан Међународног друштва за проучавање народног дохотка и друштвеног богатства, као и члан Међународног статистичког института. Такође, био је члан редакције више економских часописа, међу којима су "Економист", "Економски анали" и "Становништво". Учествовао је на великом броју научних скупова у земљи и иностранству.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Проф. Грђић је објавио више монографија, студија и уџбеника и велики број чланака и саопштења на научним скуповима и у економским часописима. Најзначајнији његови доприноси су у следећим радовима: *Индустријска статистика; Привредна историја Европе - позна антика и средњи век; Развој привреде Србије и Војводине од ослобођења од Турака; Народни доходак - методолошка студија; Основи економске статистике; Основи економске статистике са уводом у демографску статистику (више издања); Народни доходак и привредни биланси; Систем народно-привредних биланса;*

Статистика за економисте (коаутор); *Привредна структура СР Србије у склопу привредног развоја Југославије* (редактор и коаутор); *Две деценије развоја привреде СР Србије*; *Дугогорне тенденције привредног развоја Херцеговине до 1941*; *Макроекономски биланси*.

Најважнији научни доприноси:

Проф. Грђић је највише радио у области привредне историје, статистике и макроекономских биланса. Привредну историју је засновао на Високој економско-комерцијалној школи у Београду још пре рата, те је дао и у послератном времену неколико веома запажених студија из те области. Као шеф катедре за статистику на Економском факултету у Београду, много је допринео развоју наше статистике, а његови радови су значајан допринос у тој области.

Засновао је наставну дисциплину Макроекономски биланси на Економском факултету у Београду и дао је тој дисциплини њен садржај и њену методологију, што је веома значајан допринос нашој економској науци.

ДУШАН С. ДИНУЛОВИЋ

(1929 – 2003)

Члан Друштва од 1996. године

Др Душан Динуловић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1929. у Градскомом, код Зајечара, од оца Станка и мајке Јелисавете Николић. Школовање је завршио у Зајечару а дипломирао на Медицинском факултету у Београду 1955. године. Специјалистички испит из гинекологије и акушерства положио је 1962. При Катедри за Гинекологију и акушерство, изабран је за асистента 1962., за доцента 1976., ванредног професора 1982. и редовног професора 1988. године.

Године 1976. као visiting professor борави 3 месеца у САД (Chapel Hill), а 1979. године проводи четири месеца у Паризу на усавршавању из микрохирургије репродуктивног система. Радећи на пројекту “Исход оперативних корекција на репродуктивном систему и ванматерне ојлодне”, борави по месец дана 1986, 1989 и 1990. године у Паризу, Лондону и Бристолу.

Активни је учесник многих стручних састанака, конгреса и симпозијума из гинекологије и акушерства, стерилитета и фертилитета у земљи и иностранству. Хабилитирао је 1965. а докторску дисертацију, такође из стерилитета мушкараца, одбранио је 1976 у Београду. Одељењем оперативног стерилитета руководио је од 1976. године.

Био је шеф Катедре из гинекологије и акушерства; председник комисије за полагање специјалистичког испита из гинекологије и акушерства, и ментор многобројних дисертација и магистеријума. Председник Југословенске секције за стерилитет и фертилитет је од 1991. Члан је Светске здравствене организације; Интернационалног удружења за фертилитет и стерилитет (IFFS); Европског удружења за хуману репродукцију (ESHRE) и Медицинске академије Српског лекарског друштва.

Објавио је 218 стручно-научних публикација од којих 67 у страним часописима, монографијама и зборницима. Обрађивана је шира проблематика гинекологије и акушерства, а посебно аспект брачне неплодности и решавање ове проблематике.

Од посебног значаја су радови: *Role du reflux du sang menstruel dans la pathologie pelvienne*; - *Frequence du hydrosalpinx comme cause de sterilité et les resultat chirurgicale*; - *La place de la chirurgie des trompes dans le traitement de l'infertilité*; - *L'issue de grossesse apres les operations correctives sur l'uterus et les trompes*; - *Diabetes mellitus and infertility in man*; - *Dysfonction ovarienne provoquee par des changements inflammatoire*; - *Gynecological aspect of sexuality in the elderly*; - *Induction o ovulation by metrodin in patients with polycystic ovarian di sease (PCOD)*; - *Modern aspects of ovulation induction and ovarian hyperstimulation syndrome*.

Проф. Динуловић је сарадник у француској медицинској енциклопедији "Larousse", у уџбенику "Акушерство", књизи "Медицинска сексологија", главни је уредник уџбеника "Ојстеририција" и аутор уџбеника "Савремена гинекологија". Био је дуго времена члан Савета и редакције Југословенског часописа "Гинекологија и Ојстеририција" и сарадник часописа "Српски Архив".

Дуготрајним радом у области репродуктивне микрохирургије допринео је развоју и заузимању одговарајућег места ове дисциплине у нашој средини. Репаративна хирургија репродуктивног система, упркос увођењу вантелесне оплодње (IVF) и микрофертилизације остаје и остаће незаменљив поступак у решавању инфертилитета. Увођењем лапароскопске експлорације мале карлице а потом и аспирација јајних ћелија, доприноси да се ова хируршка метода развија и у остале центре у земљи и унапреди до данашњих достигнућа. Један је од зачетника вантелесне оплодње и ембрио трансфера у нас. Својом дисертацијом даје оригиналне доказе да тестостерон у комплексном процесу спермагенезе, своју биолошку функцију врши уз претходну конверзију у dihydrotestosterone (DHT) и тиме даје сопствени допринос у расветљавању ове проблематике.

Последње деценије, са достигнућима на пољу репродуктивне ендокринологије и увођењем "чистих" уринарних и рекомбинованих гонадотропина, као и гонадотропних агониста и антагониста, заузима видно место у одређивању тачних индикација и посебно рационалност ових хормона. Сумарно, својим практично-научним радом, допринео је развоју гинеколошко-акушерске доктрине, посебно репродуктивне физио-патологије и тиме одредио место ове дисциплине у нашим и светским оквирима.

МИРОСЛАВ ДРАШКОЦИ

(1921 – 2004)

Члан Друштва од 1969. године

Др Мирослав Драшкоци, редовни професор Фармацеутског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1921. године у Сењском руднику од оца Јулија и мајке Милице, рођене Тодоровић. Основну школу и гимназију (Друга мушка гимназија) завршио је у Београду 1939. године, и исте године се уписао на Медицински факултет у Београду. Због рата је прекинуо студије и наставио их 1945., на истом Факултету. Године 1946. добија стипендију владе ЧССР и наставља студије у Прагу, на Карловом универзитету, где је дипломирао априла 1949. године.

Одмах иза тога постављен је за лекара-приправника на Институту за патолошку физиологију Медицинског факултета у Београду, а јануара 1952. за асистента на истом институту. Марта 1953. изабран је за асистента на Институту за фармакологију Фармацеутског факултета у Београду. Године 1972. одбранио је докторску дисертацију на Фармацеутском факултету у Београду под насловом "Прилог проучавању фармакологије диетиламида лисергинске киселине" (ЛСД), па је почетком 1975. године изабран за ванредног професора а 1978. године за редовног професора за предмет Фармакологија на Фармацеутском факултету у Београду.

Поред редовне наставе учествовао је и у последипломској настави и руководио је специјализацијом из фармако-информатике. У више наврата давао је фармаколошка мишљења о лековима који су на бази позитивне оцене пуштани код нас у промет. Пензионисан је 1986. године.

Током 1958/59 провео је, као стипендиста Светске здравствене организације, на раду у Националном институту за медицинска истраживања у Лондону. Непосредно после тога Савет за медицинска истраживања Велике Британије поставио га је за научног сарадника у истом Институту, за наредних 6 месеци.

Учествовао је са рефератима на 5 међународних конгреса и 11 научних састанака у земљи. Са рефератима је такође учествовао на 12 симпозијума Фармацеутског друштва Србије.

На Фармацеутском факултету вршио је бројне и значајне следеће дужности: Управник Института за фармакологију, био је продекан за финансије на Фармацеутском факултету, председник Савета Факултета, члан Универзитетског савета, члан Републичке заједнице за образовање и Републичке заједнице за науку. Проф. Драшкоци је био члан Савезне комисије за отрове. Био је члан Југословенског друштва фармаколога, члан Југословенског друштва физиолога, члан Фармацеутског друштва Србије, потпредседник Научног друштва Србије и као делегат Научног друштва учествовао 1990. у раду Републичке конференције ССРН Србије.

Први експериментални радови односе се на проучавање минералног метаболизма у животиња у дубокој хипотермији. Исто тако проучаване су и друге физиолошке промене које настају у животиња у дубокој хипотермији. (Ови радови публиковани су у Глас-у САНУ, Одељење медицинских наука). Међутим, значајнији научни доприноси су из области баријере крв-церебриспинални ликвор, као и радови који се баве проучавањем преласка супстанција из ликвора у možдано ткиво и у крв.

Већи интерес привукао је рад у коме је постављена методика за одређивање врло малих количина ЛСД-а у биолошком материјалу. Служећи се том методом праћена је динамика преласка ЛСД-а из крви у перфундоване možдане коморе мачке - Draškoci M.: *Assay of lysergic acid diethylamide and its passage from blood into the perfused cerebral ventricles*. Brit J Pharmacol, 1960, 15 : 29-34. Значајни су и радови у којима се третира имуносупресивно дејство резерпина. Draškoci M. and Janković B. D.: *Involvement of thymus and suppression of immune responses in rats treated with reserpine*. Nature 1964, 202 : 408-409; Janković B.D., Draškoci M., Paunović D. and Popeskočić Lj.: *Suppression of experimental allergic encephalomyelitis in rats and chickens treated with reserpine*. Nature 1964, 204 : 1101-1102.

Проф. Драшкоци је публиковао 41 експериментални рад и 14 стручних радова. У "Science Citation Index"-у цитиран је у страним научним часописима 175 пута, закључно са 1988. годином. Поред тога радови су му цитирани у 14 иностраних књига и монографија.

Научни рад проф. Драшкоција евидентиран је и у "International directory of investigators in psychopharmacology", World Health Organization (National Institute of Mental Health, 1972.), као и у Biography International, Men and Women of Achievement and Distinction, South Asia Pub. Cp. Delhi, India.

АЛЕКСАНДАР М. ЂОКИЋ

(1924 – 2003)

Члан Друштва од 1985. године

Др Александар Ђокић, професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1924. у Долцу код Берана, од оца Миљана и мајке Илинке Вујошевић. Дипломирао је на Пољопривредном одсеку Пољопривредно-шумарског факултета у Београду 1949. Докторирао је 1957. на Пољопривредном факултету у Београду. Од 1949. до 1950. године радио је у Земаљском институту за пољопривредна истраживања у Крагујевцу.

Године 1950. изабран је за асистента за предмет Генетика на Пољопривредном факултету у Београду. Био је на научној специјализацији у Националном институту за пољопривредна истраживања (INRA) у Версају, 1952., а као стипендиста УНЕСКО-а на Сорбони и у INRA, Паризу 1962. Био је на студијским путовањима у Француској, Румунији, Бугарској и Шведској и два пута члан делегације Југославије на заседању УНЕСКО-а у Софији.

Као прореktor Универзитета допринео је успостављању успешне сарадње између београдског Универзитета и париских Универзитета (Париз I и Париз XII), као и француске Академије наука, Универзитета у Будимпешти, Лењинграду, Пловдиву, Букурешту, Темишвару, Њујорку, Триполију, Бенгазију, Рабату и др.

Изабран је за члана Њујоршке академије наука 1983. године, а за дописног члана француске Пољопривредне академије у Паризу 1991. године. Добитник је Октобарске награде Београда за науку у 1964. и Седмојулске награде Србије за науку у 1989, и већег броја признања, плакета и повеља: Града Београда, Универзитета у Београду, Пољопривредног факултета, Универзитета Парис I и Парис XII, Центра за пољопривредна истраживања у Зајечару, ЈНА; Културно-просветне заједнице Србије, Института "Србија" - Центра за кромпир у Гучи и Центра за стрна жита у Крагујевцу, Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије.

Добитник је и бројних одликовања: Орден за војне заслуге са сребрном звездом (1971), Орден рада са црвеном заставом (1979);

Орден заслуга за народ са златном звездом (1990). Обављао је разне функције на Факултету: шеф катедре за генетику, оплемењивање биља и семенарство, продекан, декан, потпредседник Савета Факултета, председник разних одбора и комисија и ван факултета, одборник Градског већа Скупштине Београда, проректор Универзитета у Београду у два мандата.

Поред наставе за редовне студенте из предмета Генетика обављао је наставу и на последипломским студијама. Био је ментор, коментор и члан за израду и одбрану већег броја магистарских теза и докторских дисертација. Допrineо је трансферу науке и технологије у производњи у земљама у развоју. Учествовао је са рефератима и саопштењима на бројним конгресима у иностранству: у Лењинграду, Паризу, Будимпешти, Лондону, Букурешту, Луиду.

Публиковао је преко 150 научних и научно-стручних радова у домаћим и иностраним часописима, око 50 стручних радова, 12 посебних публикација, два универзитетска уџбеника, једна ауторизована скрипта за студенте и велик број научних чланака, око 35 саопштења на научним скуповима у земљи и иностранству.

Од важнијих публикација треба истаћи: "Биљна генетика", универзитетски уџбеник за студенте (1988), Улога гена у развићу и еспериментална ембриологија, Селекција пшенице (поглавље у књизи "Пшеница"), Утицај *температуре на дејенерацију кромпира*, Нека новија достигнућа у селекцији пшенице, *Југословенске сорте и хибриди пољопривредног биља* - монографија у заједници са Анђелковић, К. Павловић, П. Максимовић.

Најважнији научни доприноси: творац је прве југословенске сорте пшенице "хибрид 013", која је призната од југословенске Комисије за признање сорти 1964. године. Аутор је 6 сорти озиме пшенице: земунка 1, београђанка, тимочанка, хибрид 013, полимка и стижанка, коаутор је још 18 сорти озиме и јаре пшенице, три сорте озимог јечма и једну сорту кромпира (универзал), што чини укупно 27 сорти, чиме је дао велик допринос повећању укупне производње пшенице, јечма и кромпира у нашој земљи.

Активно је сарађивао са бројним научним институтима, пољопривредним комбинатима и задругама, на научним проблемима у школовању кадрова, како на редовним, тако и на последипломским студијама.

ДРАГУТИН ЕРЦЕГОВАЦ

(1907 - 1994)

Члан Друштва од 1973. године

Др Драгутин Ерцеговац, редовни професор Ветеринарског факултета у Београду, рођен је 1907. године у Гређанима крај Глине. Године 1927. се уписао на Ветеринарски факултет у Загребу, где је дипломирао 1933., а докторирао 1934. године. До 1941. био је војни ветеринар, а после, до 1949. радио је у Ветеринарском заводу у Београду, Чоки, Новом Саду и Земуну.

У Генералној дирекцији Ветсерума у Београду обављао је дужност директора погона. Године 1949. је постављен за доцента на Ветеринарском факултету у Београду за предмет Заразе домаћих животиња, а 1962. године је изабран за редовног професора. Од 1963. године до пензионисања 1974. године, био је Управник института и Клинике за заразе домаћих животиња.

Руководио је бројним специјализацијама и докторским дисертацијама. Руководио је многобројним пројектима, укључујући и међународне. Сарађивао је са Савезном ветеринарском управом у Републичком секретаријату за пољопривреду, Савезним заводом за народно здравље, Клиником за инфективне болести Медицинског факултета у Београду и Савезом друштала пчелара. Од 1971., био је спољни сарадник часописа *Zentralblatt fuer Veterinaermedizin*. У Атини (1955.) радио је на производњи антирабичне вакцине. У Франкфурту (1968.), као представник здравствене службе Југославије, учествовао је у раду Европске конференције о беснилу. На VI интернационалном конгресу, у Варшави, је учествовао са рефератом о мерама заштите од беснила.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Проф. Ерцеговац је аутор и коаутор преко 150 научних и стручних публикација. Већи број њих је објављен на страним језицима у домаћим и страним часописима, а регистрован у страниј литератури. Најважнији доприноси су у следећим радовима: *Ergebnisse experimentellen Arbeiten auf dem Gebiet der Tollwutphyllaxe* - *A Contribution to the Knowledge of Direct Peripheral Communication with*

the Central Nervous System using a Strictly Neurotropic Rabies Virus as a Model - On the speed of axonal transport and its Mechanism - Criteria for the assessment of the value of post-infective antirabies treatment - Прилог проучавању настајања парализе после вакцинације против беснила - The conditions under which prophylactic doses of anti-tetanus serum can be efficient - Прилози проучавању начина производње и иширације вакцине против Ајескијеве болести - Rabies-патогенеза и профилакса (монографија).

Најважнији научни доприноси:

Откриће брзе циркулације у периферним нервима, као наставак циркулације у капиларима (уз откриће брзе интеракционалне циркулације утврђена је и њена брзина не мања од 0.05 mm/sec). Откриће механизма инфекције вирусом беснила којим је доказана неефикасност постинфективне вакцинације против беснила. (Доказано је да се вирус беснила из инфициране регије преноси у CNS брзином од 0.05 mm/sec, при чему је време преноса редовно краће за 30 мин. од настанка антитета. Зато се између вируса и ћелија CNS успоставља иреверзибилна веза пре настанка имунитета. На основу тог сазнања, предложене су строге мере превенције беснила које су трајно ефикасне: у последњој декади у СФРЈ регистрован је само један случај беснила у људи).

Даљи допринос представља откриће посебног соја вируса за превенцију Ајескијеве болести "Сој Ерцејовац". Овај сој вируса пасираног на пилећим ембрионима и данас се користи у земљама Европе и Северне Америке; Унапређење профилактичне заштите против тетануса (утврђено је да прописане профилактичне дозе серума могу бити ефикасне само ако се апликују у регију у којој се налази рана; ако то није могуће због локације рана, доза се одређује множењем броја килограма пацијента са 325). Ово је верификовано 1957. године у Серотерапеутском Институту у Бечу.

МИЛОРАД В. ИВКОВИЋ

(1924 – 2002)

Члан Друштва од 1983. године

Др Милорад Ивковић, редовни професор Грађевинског факултета у Београду, рођен је 1924. године, у Ваљеву, Србија, од оца Војислава и мајке Лепосаве Петковић. Школовао се у Београду. Завршио је Другу мушку гимназију 1942. године. Дипломирао на Грађевинском факултету 1951. године. - Одсек за конструкције, из предмета Бетонске конструкције 1954. године, изабран је за асистента на предмету Бетонске конструкције. За доцента на истом предмету изабран је 1963. за ванредног професора 1970., а за редовног 1977. године.

У периоду од 1973. до 1978. био је шеф Катедре за материјале и конструкције, а затим председник Научно-наставног већа Института за материјале и конструкције Грађевинског факултета у Београду. Био је, у два изборна периода, продекан Грађевинског факултета од 1969. до 1973. и декан Факултета од 1985. до 1987. У периоду од 1978. до 1980. био је председник Савета Факултета. Члан је Научног друштва Србије од 1983. Од 1990. је почасни доктор Универзитета у Нишу. Био је редовни члан Југословенске инжењерске академије (1998.).

Проф. Ивковић је био председник Југословенског одбора за бетон од 1983. до 1987. године и делегат Југославије у Евромеђународном комитету за бетон (СЕВ) од 1983. до 1989. године. Био је члан председништва Друштва грађевинских конструктора Југославије и потпредседник Друштва грађевинских конструктора Србије. Био је почасни члан Савеза грађевинских инжењера и техничара Србије и Југославије. Добитник је Октобарске награде града Београда за најбоље достигнуће у области математичко-физичких и техничких наука за 1985. годину и Седмојулске награде за животно дело за 1990. годину. Такође, један је од добитника Повеље за животно дело у области грађевинског конструкторства. Одликован је Југословенским орденом заслуга за народ са сребрним зрацима и Орденом рада са црвеном заставом. Одликован је такође и високим румунским одликовањем "23. август".

У редовној додипломској настави предавао је Бетонске конструкције II и Бетонске конструкције III, а неким генерацијама студената и Бетонске конструкције I.

Под његовим руководством, на групацији предмета Бетонске конструкције, дипломирало је преко 750 студената, од којих су не мали број од њих, постали познати и цењени пројектанти и градитељи врло запажених конструкторских остварења не само у нас него и у свету.

Проф. Ивковић је, паралелно са редовном, додипломском наставом, посебну пажњу посветио и последипломској настави. Он је један од најзаслужнијих за успешне припреме, организацију и извођење последипломске наставе из области конструкција на Грађевинском факултету у Београду. Тада је он концепцијски, поставио и почео да предаје сасвим нове предмете у нас Реологију и општу теорију лома бетона и Висеће кровне конструкције. Био је ментор при изради 70 магистарских теза и 36 докторских дисертација. Најважнији научни доприноси су били у подручју високоеластопластичних понашања бетона, где је формулисано низ оригиналних решења која су нашла примену у прописима за Бетонске и претходно-напрегнуте конструкције. Најзначајнији прилози професора Ивковића су ипак у области теорије пластичности армираног бетона као и у области граничних стања бетонских конструкција.

Изузетни доприноси проф. Ивковића су у области грађевинског конструкторства за која је добио и највећа признања. Ту су: Палата "Београђанска", Београд, Спортски комплекс 25. мај Београд, Хангар "ЈАТ" на Аеродрому Сурчин, Београд, Комплекс покривених базена на Пољуду у Сплиту, Зграда СУП-а СРС у Београду, Пословна зграда "Југопетрола" на Новом Београду, "Београдска арена" универзална спортска дворана на Новом Београду и др.

По позиву држао је предавања на бројном конгресима и симпозијумима у нас и у свету (Беч, Лондон, Париз, Лозана, Хјустон итд.); затим, Ванкувер (1984) - Congres IABSE; Rotterdam Hol. (1985) - Symposium IABSE; New Delhi - Ind. Congres FIP-a (1986); Nanking - Међународни симпозијум за бетон, итд.

Био је члан IABSE Међународне асоцијације за мостове и конструкције, представник Југославије у СЕВ-у.

БРАНИСЛАВ Д. ЈАНКОВИЋ

(1920 - 1994)

Члан Друштва од 1969. године

Др Бранислав Јанковић, редовни професор Фармацеутског факултета у Београду, рођен је у Голупцу 1920. године, од оца Драгољуба, лекара и мајке Љубице Павловић. Гимназију је завршио у Пожаревцу 1938. године, а Медицински факултет у Београду 1947. Специјалиста је из микробиологије. Доктор је медицинских наука од 1954. године (први доктор наука у историји Медицинског факултета у Београду).

Асистент из микробиологије, на Медицинском факултету, постао је 1948., доцент из микробиологије на Фармацеутском факултету 1954. године, ванредни професор микробиологије и имунологије на истом факултету 1959. а редовни професор 1964. године. Пензионисао се 1985. године.

Учествовао је у раду Савезног и Републичког фонда за научни рад и разним комисијама. Био је продекан и декан Фармацеутског факултета. Године 1957. добио је републичку награду за научни рад, а 1963. Седмојулску награду. Добио је медаљу за научни рад Токаи Университу, Токио, Јапан, 1975. године, као и повељу најзаслужнијим члановима Међународног друштва за неуро-имуномодулацију 1990. године.

Оснивач је, или један од иницијатора оснивања: Института за микробиологију и имунологију Фармацеутског факултета, Центра за имунолошка истраживања, Института за биолошка истраживања, Међународне лабораторије за истраживање мозга, Југословенског имунолошког друштва, Европске федерације имунолошких друштава, Међународног друштва за Неуроимуномодулацију, последипломских студија из имунологије на фармацеутском факултету и центру за мултидисциплинарне студије на Торлаку (који данас носи назив "Центар за имунолошка истраживања - Бранислав Јанковић").

Био је члан следећих међународних научних организација: Америчког друштва имунолога, Њујоршке Академије наука, Америчког друштва за биолошку психијатрију, Француског имуно-

лошког друштва, Британског имунолошког друштва, Немачког имунолошког друштва, Интернационалне организације за истраживање ћелије (ICRO), Интернационалне федерације за мултиплу склерозу, Друштва за трансплантацију, Друштва за развојну и компаративну имунологију, Међународног друштва за неуроимуномодулацију, Европске организације за биологију ћелије и почасни члан Румунске Академије медицинских наука од 1994. године.

Обављао је следеће функције: члан Имунолошког савета Светске здравствене организације од 1969. године, члан Савета Европске организације за биологију ћелије, члан Савета Интернационалне уније имунолошких друштава, члан Међународног Медицинског савета Интернационалне федерације за мултиплу склерозу, генеални секретар Европске федерације имунолошких друштава, председник Међународног друштва за неуроимуномодулацију, члан Комитета за неуроимуномодулацију Европске научне фондације; почасни директор Америчке фондације за психонейроимунологију.

Поред овога, био је члан редакције следећих међународних часописа: *Annales d' Immunologie (Paris)*, *Annals of Immunology*, *European Journal of Immunology*, *Immunochemistry*, *Folia Biologica*, *Developmental and Comparative Immunology*, *International Journal of Neuroscience*, *Immunology Letters*, *Brain, Behavior and Immunity*, *Progress in Neuro-Endocrin Immunology*, *Progress in Neuro-immunology*.

Држао је предавања по позиву на универзитетима и научним институтима у Аустрији, Аустралији, Бугарској, Чехословачкој, Енглеској, Француској, Италији, Израелу, Јапану, Мађарској, Немачкој, Румунији, Пољској, Турској, Сједињеним Америчким Државама, Совјетском Савезу, Шпанији, Швајцарској, Шведској, итд. Био је Председник првог Светског конгреса ISNIM -а у Фиренци.

Објавио је 512 радова (408 публиковано у иностраним часописима, а мањи број на енглеском језику у нашим часописима). Едитор је или коедитор, следећих књига: *Microenvironmental Aspects of Immunity*, Plenum Press, New York, 1973; *Neuroimmunomodulation*, NIH, Bethesda, 1985; *Neuroimmune Interactions*, Academy of Sciences, New York, 1987. Аутор је следећих књига (монографија) на нашем језику: *Уџбеник из микробиологије и имунологије за ситуденте* (шест издања); *Увод у имунохематологију*; и *Основи трансфузије крви* (коаутор).

Два пута је номиниован за Нобелову награду за медицину (текст N.H. Spector-a, Washington D.C., USA).

Основна област истраживања професора Јанковића је имунологија, и то посебно: имунохематологија, имунопатологија, тимологија, имунологија птица, имуно-неурологија, имуно-фармакологија, трансфузиологија, имуноембриологија, имуно-психијатрија, психонейро-имунологија, и др..

У свему овоме треба истакнути његова следећа најважнија дошћинића: оснивач је југословенске модерне имунологије. Један је од четворице научника који су истовремено октирили улогу грудне жлезде (тимуса) у имунологији, што је отворило нове путеве изучавања имуног система у сисара и птица.

Творац је модерног концепта о повезаности имуног и нервног система и један из плејаде најистакнутијих светских имунолога, ствараоца модерне имунологије. Увео је фундаменталне радове у области неуро-имунологије и психо-имунологије, дао је опис нових аутоимунских обољења и објаснио улогу неуропентапептида у имунитету.

Учитељ је бројних имунолога широм земље, а у иностраним публикацијама има преко 2.400 цитата. Тиме је остао један од најцитиранијих наших научника из области медицине, иако је своју плодну стручно-научну делатност, на жалост, завршио десетак година пре своје смрти. Преминуо је јуна 1994. године.

ДРАГОСЛАВ ЈАНКОВИЋ

(1911 – 1990)

Члан Друштва од 1978. године

Др Драгослав Јанковић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је 1911. године у Лесковцу. Гимназију је учио у Београду; на Правном факултету у Београду дипломирао је 1936. године. Пре рата, чиновник Привилеговане аграрне банке у Београду. На Правном факултету је од априла 1940, осим за време рата.

Докторат историјских наука стекао на Правном факултету у Београду 1949, са тезом о политичким странкама у Србији деветнаестог века. За редовног професора био је изабран јануара 1960; дугогодишњи шеф Катедре за историју државе и права. Током 1974/75. и 1975/76. године био је ректор Београдског универзитета.

Учествовао је у оснивању и раду Историјског друштва Србије и Савеза историјских друштава Југославије, Историјског института САНУ, Архивског савета Србије и Југославије. Био је управник Историјског одељења Института друштвених наука, члан Комисије ЦК СКЈ за историју, секретар Националне комисије СФРЈ за историјске науке, главни уредник Енциклопедије Југославије за Србију.

Носилац је Октобарске награде (1967) и Седмојулске награде (1980). Одликован је Орденом рада са црвеном заставом, Орденом заслуге за народ са златном звездом, француским одликовањем *Légion d'honneur, Commandeur*. Био је дописни члан ЈАЗУ и члан Савета Републике.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Стручно-научне доприносе професор Јанковић је почео да објављује 1935. Библиографија његових радова садржи око 150 наслова. Захвата националну правну и политичку историју, нарочито XIX и XX века. Помно је обрађивао државноправне и друштвене проблеме Првог српског устанка и потоње Србије, српске правне споменике, политичке установе и развојне линије локалне самоуправе у Србији.

О свему томе, особито сведоче његове следеће опсежне студије: *Правни тељсвијуици совјетј - Срјска држава њрвој усјанка -*

друшћвени и политички односи у Краљевству Срба, Хрватша и Словенаца уочи стварања Социјалистичке радничке партије (комуниста) 1. XII 1918 - 20. IV 1919. - Југословенско питање и Крфска декларација 1917. - Србија и Југословенско питање 1914-1915. - Збирке историјске грађе француска штампа о Првом српском устанку - Грађа о стварању југословенске државе (коаутор) - Записници седница Министарског савета Србије 1915-1918 (коаутор) - Уцбеници о државноправној историји југословенских народа.

Најважнији научни доприноси:

Проф. Јанковић је објавио значајан ревалоризаторски посао на подручју националне правне и политичке историје XIX и XX века. И то, не само критиком затечених налаза, већ и градњом нових мисли и система размишљања - уз откривање и научно-критичну употребу раније неискоришћених или једнострано тумачених архива.

Последњих двадесетак година интензивно је проучавао проблематику стварања прве заједничке државе југословенских народа. Много чим је обогатио изучавање југословенског питања. Отуда је и настао вишеслојан, научно утицајан и коришћен Јанковићев опус о многим питањима, противречностима и излазима југословенства. Стварајући тај опус, подвргао је обради све битне друштвене силе, грађанске и радничке покрете и међу првима - на многим тачкама и први - учинио да темељна питања стварања прве југословенске државе добију научно поуздано објашњење и решење.

МИЛУТИН А. ЈОВАНОВИЋ

(1917 - 1999)

Члан Друштва од 1985. године

Др Милутин Јовановић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1917. године у Београду, од оца Александра и мајке Видосаве Обрадовић. Дипломирао је 1940. године на Технолошком одсеку Техничког факултета Универзитета у Београду.

После 1946. године ради у Министарству индустрије ФНРЈ, затим у Генералној дирекцији индустрије стакла, Савезном институту за стакло и у Научно-истраживачком институту НРС, као и у Фабрици стакла у Параћину.

На Технолошком факултету у Београду изабран је 1951. године за стручног сарадника, 1961. за доцента, 1965. за ванредног професора и 1973. године за редовног професора. Предавао је Технологију стакла и специјалне курсеве Хемије и технологије силиката, Ватросталних материјала, Неорганске хемијске технологије и Технологије силиката.

Као стипендиста УНЕСКО-а био је на специјализацији у Max Planck Institut für Silikatforschung. Други део специјализације провео је у Institutionen fuer Silikatkemisk Forschung u Goeteborg-u. Докторирао је 1963. године на Технолошком факултету у Београду са темом "Проучавање излуживања најтријума водом из најтријум-калцијум-силикатној стакла и ошлемењивање површине стакла". Позиван је као експерт у споровима из области стакла у земљи, а и од стране Међународне арбитраже у Паризу.

Био је на студијском путовању у САД, где је држао предавања у реномираним центрима за проучавање стакла. Био је продекан Технолошко-металуршког факултета, члан Управног одбора СХД, дугогодишњи председник и почасни члан Југословенске комисије за стакло, а био је и члан Пленума International Commission on Glass и почасни председник Секције за керамику СХД.

Био је члан Deutsche Glastechnische Gesellschaft, Deutsche Keramische Gesellschaft и British Ceramic Society. Био је члан редакције часописа "Ватростални материјали". Уз већи број похвала, захвал-

ница и плакета, носилац је Ордена рада са златним венцем и Златне дипломе Технолошко-металуршког факултета.

Аутор је више од 70 научних и стручних радова из области технологије стакла, као и савремених и класичних керамичких материјала. Уже подручје научне и стручне делатности односи се на структуру и особине стакла, посебно проблематику хемијске постојаности и одлемењивања површине стакла, као и развој и увођење технолошких поступака за производњу стакла специфичних особина.

Проф. Јовановић се може сматрати зачетником и носиоцем развоја научне и стручне мисли о стаклу и стакластим материјалима у нас. Поред научних и стручних радова, био је руководиоца израде 15 пројеката, инвестиционих програма и елебората.

Од научних радова 8 је објављено у међународним часописима, а 19 пленарних или уводних научних предавања изложено је на скуповима у земљи и иностранству. Међу радовима са посебним доприносом су: М. Јовановић, Д. Делић, "Стакло у фармацеутичкој индустрији - утицај неких фармацеутичких раствора на стакло", VII годишња скупштина Фармацеушког друштва Србије, 1969. године.; М. Јовановић, Д. Делић, "Промене површине стакла при дејству воде на повишеним температурама", Bull.Soc. Chem. Београд, 1961; М. Јовановић, Д. Делић, "Излучивање алкалија из стакла као кинетички процес", Bull.Soc. Chem. Београд, 1964; М. Јовановић, "Der Einfluss der termischen Vergangenheit auf die Dichte des Na-Ca-Silikat-glasses", NTHI, Варна; М. Јовановић, "Beitrag zur Bessern Kenntnis des Prozesses der Natrium-Auslongung aus dem Glass", 46. Glastechnische Tagung, ICG & DGG, 1972.; М. А. Јовановић, "Die Bestimmung der Glasbildungsgeschwindigkeit", Compte rendu, Symposium sur l'elaboration du verre, USCv, Charleroi (Belgique), 1973.; М. А. Јовановић, Р. Залар, "Einige Möglichkeiten zur Verbesserung der chemischen Beständigkeit der Glassoberfläche", Proc.Tenth International Congress on Glass, Kyoto, Japan, 1974; М. Јовановић, "Etudes chimiques du verre medieval trouve dans certaines regions de la Yougoslavie", Зборник радова "Средњовековно стакло на Балкану (V-XV век)", Балканолошки институт САНУ, Београд, 1975.

БОРЂЕ М. ЈОВИЋ

(1929 - 2000)

Члан Друштва од 1983. године

Др Борђе Јовић, научни саветник у Институту "Винча", рођен је 1929. године у Врдику од оца Милоша и мајке Катице Поповић. Основну школу завршио је у Вршику, средњу у Новом Саду, а Природно-математички факултет, група за физику у Београду 1956. године. Докторирао је на Универзитету у Београду 1965. године. Запослио се у Институту за нуклеарне науке "Борис Кидрич" у Београду 1957. године.

Године 1979. изабран је за в.д. директора Института, а 1980. и 1984. године за генералног директора Института Винча. Скупштина Универзитета у Београду изабрала га је за проректора Универзитета у Београду за науку у 2 мандата 1981. и 1983. године. После проведене 31.5 године у Институту, изабран је за председника Привредне коморе Београда, затим за министра за науку и технологију у Влади Србије. Од 1992. године био је представник Привредне коморе Југославије у Тел Авиву, а од 1994. до 1997. године био је директор Комерцијално-техничког бироа при амбасади СР Југославије у Москви.

У току рада у Институту "Винча" изабран је у звање научног саветника и редовног професора на Природно-математичком факултету и у Центру за мултидисциплинарне студије. Радио је и на подизању младих научних кадрова, руководио је изградом већег броја докторских дисертација, магистарских радова у Институту.

Др Јовић, боравио је у више наврата у иностранству. Био је као стипендиста М.А.А. у Бечу у лабораторији за неутронску физику АВ Atomenergy Стокхолм, затим у Лабораторији за неутронску физику Дубна СССР. Боравио је у САД-у на Massachusetts institut of technology и на Argon National laboratory.

У првој фази истраживачких активности везан је за рад у области нуклеарне, неутронске и реакторске физике. У тој фази радио је на анализи приноса неутрона из (д, н) нуклеарних реакција, мерењу спектра термалних неутрона на нашем реактору.

Основана је Лабораторија за физику чврстог стања. Тад је започета и градња Кристалног неутронског спектрометра и Спектрометра за мерење времена прелета неутрона (Time of flight). Истраживања помоћу расејања неутрона била су међу најмодернијима у свету. У другој фази научног рада је истраживање физике кондензованих система. Изведени су први експерименти на упознавању основних одлика неутронских снопова нуклеарног реактора. Нова експериментална искуства омогућила су успешан рад на изучавању структуре и динамичких особина течног алуминијума, калаја, натријума и др. Ови експерименти, међу првима у свету, представљају значајан допринос познавања природе течности. Почетком седмдесетих створене су нове могућности за тестирање теоријских модела и других нумеричких метода помоћу великих рачунарских система. Порастао је интерес за извођење нових експеримената расејања неутрона на течним металима.

Др Јовић је са сарадницима извео низ експеримената и нумеричких израчунавања која су допринос објашњавању структуре и динамичких особина течности, како у односу на њихова термодинамичка, тако и за израчунавање корелационих функција и добијања међуатомског потенцијала интеракције.

Др Јовић је објавио преко 50 научних радова у еминентним међународним и домаћим часописима и зборницима. Најважнији научни радови су: *Double-crystal Neutron Spectrometer-Collective Atomic Motions in Aluminium studied by cold neutron scattering - Thermal Neutron Spectrum Measurements from the Yugoslav Heavy Water Reactor - Virtual Magnon States in Dilute Alloys - Virtual Spin-Wave State below and above the Curie - Temperature in a Dilute Fe (Cr) Alloy-Dinamic and Magnetic Properties of Solids and Liquids - The Molecular Dynamics along the Co-existence of Liquids - The Molecular Dynamics along the Co-existence of Liquid-Gas System - Disperxion Relation in Heavy Ice - The Structure Factor in Liquid Sn - Temperature Dependence of the Distribution Functions in Liquid Tin - Structure Factor and Radial Distribution Function in Liquid Aluminium - On the pair Interaction Potentials in Liquid Al and Sn - Temperature Depen-dence on the Second and Fourth Order Moments for Liquid Al and Sn.*

За постигнуте резултате, добио је више признања као што су: Јубиларна награда поводом 20 година рада Института Винча; 1977. Годишња награда Института, Награда АВНОЈ-а за 1989. годину, затим Медаља заслуга за народ и Орден рада са црвеном заставом.

СЛОБОДАН КОНЧАР-ЂУРЂЕВИЋ

(1917 – 1994)

Члан Друштва од 1983.

Др Слободан Кончар - Ђурђевић, редовни професор Технолошко-металуршког факултета у Београду, рођен је 1917. године у Сремским Карловцима а дипломирао на Технолошком одсеку Техничког факултета у Београду 1940. године. Докторирао 1956. године на Технолошко-металуршком факултету у Београду. За асистента је био изабран 1946. године, а за редовног професора 1963. године.

Научна, стручна и животна сазнања допринели су израженим интелектуалним активностима, у облику штампаних научних радова, њих око 180, и излаганих око 110; стручних радова око 90; научно-истраживачких пројеката 25, техничких 20, патената 3.

Наставне активности је обављао на 12 факултета и универзитетских установа. Објавио је 5 монографија, уџбеника и 26 скрипти, у која су унета и поновљена, допуњена издања. Био је носилац концепције хемијског инжењерства и оснивач Одсека у Београду, Новом Саду, Тузли, као и Хемијског одсека универзитета у Картуму. Широка ваннаставна образовна и популаризациона активност била је посебно значајна. Перманентно је имао учешће у друштвено-стручним друштвима и установама.

Добитник је Седмојулске награде Владе Србије за научни рад, Плакете и Дипломе града Београда, Златне плакете за изузетне резултате у петогодишњој акцији за заштиту и унапређење животне средине (Републичка конференција СС НРС), као и Медаље за изузетне резултате у настави (Српско хемијско друштво).

Најважнији доприноси су у следећим радовима:

Application of a new Adsorption Method in the Study of Flow Fluids,- Nature (1953) - Adsorption Method for Semiquantitative Determination of coloured materials in very dilute Solution, Anal. Chem. Acta (1954) (sa koautorom) - Nouvelle méthode générale pour l'étude du mécanisme d'action des appareillages chimiques, Genie Chim (1956) - Аналозија између динамичке адсорпције и конвективне преноса топлоте.

Докторска дисертација Београд (1956) - *Нова метода за проучавање распростирања загађивача на моделима урбаних насеља, Човек и животиња средина* (1976) - *Separations in Fluidized Systems by Means of Dielectric charging of materials*, Nature (1963) (са коаутором) - *Separation of boundary layers as scientific basis for understanding of pollutants diffusion in lowest atmospheric layers - A model Study by original adsorption method*, Proc. - of 5th World Clean Air Congr. (1980) (са коаутором) - *The Heat Check Valve - a New Conception in the Thermo Technics*, Energy Digest (1978) (са коауторима) - *Идентификација "активне слоја" у ламинарној струји флуида при оштрицању објекта*, Хем. Инд. (1979) (са коаутором) - *Determination of initial Forest die - out location and its effect on neighbouring agriculture ground by dynamic Adsorption method*, Proc. 8th World Clean Air Congr (1989) (са коауторима).

Најважнији и најбројнији научни доприноси произилазе из оригиналне динамичке адсорпционе методе (ДАМ). Доказном аналогijом између преноса масе, топлоте и количине кретања, отворене су широке могућности за проучавање наведених феномена преноса; они се врло често одигравају у неживој али и у живој природи. Служећи се поступком физичког моделовања, применљивост ДАМ се може проучавати на врло малим или великим сложеним геометријским системима.

Истраживања проф. Кончар-Ђурђевића помоћу ДАМ обухватала су: фундаментална истраживања преноса количине кретања, топлоте и масе у хидраулици, топлотним и дифузионим збивањима, у аналитичкој хемији, у медицини, везаних за струјање крви кроз крвне судове, срчане залиске, око модела еритроцита. Истраживањасе односе и на протицање река, оптицање ваздуха око зграда, насеља, дрвећа и њихових елемената. При проучавању распрострања загађења кроз атмосферу, истицање димних гасова, посебно око зграда, насеља, урбаних средина, зелених површина, нарочито везаних за појаву сушења шума, као и пољопривредних површина у циљу добијања здраве хране.

МИЛАДИН М. КОРАЋ

(1924 - 2002)

Члан Друштва од 1977. године

Др Миладин Кораћ, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1924. године у Ваљеву, од оца Миљка трговац, и мајке Наде Јелић. Дипломирао на Економском факултету у Београду 1949. године. На Економском факултету у Београду изабран је за асистента 1949, на предмету Политичка економија, затим за доцента, за ванредног професора, а 1966. за редовног професора.

Проф. Кораћ је био шеф катедре за Општу економску теорију, продекан и декан Економског факултета у Београду. Бирао је и на многе одговорне функције у Републици и Федерацији.

За научни рад добио је Републичку награду за друштвене науке СР Хрватске "Божидар Аџија" - 1967. и Седмојулску награду СР Србије 1977. Био је члан Научне секције Савеза економиста Југославије и Научног друштва економиста Југославије. За дописног члана Југословенске академије знаности и умјетности изабран је 1981. године.

Проф. Кораћ је био руководилац 8 обимних истраживачких пројеката међу којима наводимо: "Самоуравна политика дохођка у области наменске расподеле", "Економски положај привредних предузећа 1967-1970. и политика дохођка у наредном периоду", "Анализа економског положаја привредних предузећа у Југославији и Хрватској у периоду 1971-1982. године". "Стрцање и расподела дохођка и добићи у Југославији и Србији у периоду 1980-1990.

Као асистент био је на постдипломским студијама у Кембриџу (Енглеска), а као ванредни професор на специјализацији на неким од најпознатијих универзитета у САД (Harvard, Yale, Berkeley и др.). Као виситинг стипендијар држао је предавања на универзитетима и високим школама у САД, СССР, Пољској, Шведској, Мексику, Кини и Јапану. Знатан број радова проф. Кораћа објављен је на страним језицима на енглеском, руском, немачком, француском, италијанском, шпанском, кинеском и јапанском.

Проф. Кораћ објавио је велики број научних и стручних радова, са преко 140 библиографских јединица, међу којима се налази и 21 књига. Најважнији доприноси налазе се у следећим књигама: *Појам односа производње - теоријско критичка анализа* ("Нолит", Београд 1957); *Проблеми теорије и праксе социјалистичке робне производње* ("Информатор", Загреб 1965); *Политичка економија - Основи теоријске анализе капиталистичке и социјалистичке робне производње*, универзитетски уџбеник ("Рад", Београд, коауторски рад, 10 издања), преведен на албански и на кинески (Пекинг, 1982.); *Основи теорије дохођка и социјалистичке робне производње* ("Рад", Београд 1970); *Проблеми и правци развоја самоуправног привредног система*. (Институт за економику инвестиција, Београд, 1970), Самоуправна политика у области намењене расподеле. ("Рад", Београд 1972); *Социјалистички самоуправни начин производње*, у три тома (Издавачки центар "Комунист", Београд 1977, 1980. и 1982, у укупном обиму од 1.500 штампаних страна). Први том је у целини преведен на кинески (Пекинг, 1981.), а у скраћеној верзији на јапански (Токио, 1982.); *Анализа економског положаја друштвеног сектора привреде република и покрајина у стицању и расподели дохођка у периоду 1971-1982 године*. (ЈАЗУ, Загреб 1983); *Проблеми стицања и расподеле дохођка у СФРЈ. Анализа стицања (1977-1985) и могућа решења* ("Глобус" и ЈАЗУ - Загреб 1987); *Стицање и расподела дохођка и добити у Југославији и Србији у периоду 1980-1990*. (Научно истраживачки центар Економског факултета у Београду 1992); *Животи и збивања, 1885-1945-1995*. Мемоарски записи ("Колубара" - Ваљево 1998).

Најзначајнији научни доприноси проф. Кораћа су у постављању теза за оригиналну теорију социјалистичке робне производње и у разradi елемената те теорије у тротомном делу: "Социјалистички самоуправни начин производње".

РАНКА КУИЋ

(1925 - 2003)

Члан Друштва од 1999. године

Др Ранка Куић рођена је 1925. године у Сарајеву. После Филозофског факултета (германистика) у Београду (1951. године), III степен студија завршила је 1954. у Бристолу (Велика Британија) и докторат из књижевних наука стекла је 1954. године у Љубљани; има и научна звања научног сарадника Института лингвистике у Лондону, редовног члана Велшке академије у Великој Британији. Била је члан Удружења књижевника Србије, члан Удружења књижевних преводилаца Србије, члан Међународног PEN-а (Лондон), члан Југословенско-британског друштва за науку и културу Југославије, члан Управе Шекспировог друштва, Београд; члан Свесловенског савеза у Београду; добила је место у Интернационалном регистру научних, књижевних и културних 2000 профила света (са седиштем у САД), итд.

Поред предавања на југословенским универзитетима, била је гостујући професор по позиву на универзитетима у Прагу, Варшави, Кракову, Будимпешти, Амстердаму, Антверпену, Брну, Братислави, Лондону, Оксфорду, Бристолу, Бангору...

Објавила је око 500 библиографских јединица (од тога 10 књига) научних, књижевних, историјскокњижевних расправа и студија. Велике успехе постигла је у афирмисању српске уметничке и народне поезије у свету (посебно Десанке Максимовић, Милоша Црланског, Стевана Раичковића и др. преводима у стиховима са сликовима на енглески језик).

Признати су јој многи научни радови из компаративистике (однос српске књижевности према европским литературама) где је открила многе врло значајне чињенице о односу древног келтског језика, велшанског, и српског, келтске културе и фолклора и српског. Открила је и доказала утисај српске народне поезије на велике књижевнике света (S.T.Kolridž, Longfellow i dr.).

Научно је доказала келтско порекло неких речи у словенској паралели неких значајних појмова у вези са српским фолклором и народном поезијом велшком и српском, српском и енглеском, српском и америчком, српском и холандском.

Академик проф. др Ранка Куић, која је за собом оставила 50 година књижевног и преводилачког и 40 година научно-истраживачког рада (од дана када је добила прву награду Универзитета у Београду за научни рад), афирмисала је, својим значајним научним резултатима, српску културу у европској и светској културној баштини.

СТЕВАН КУКОЛЕЧА

(1913 – 1994)

Члан Друштва од 1975. године

Др Стеван Куколеча, редовни професор Технолошко-металушког факултета у Београду, рођен је у Глини 1913. године. Завршио Правни факултет у Београду 1936. године а докторирао на Економском факултету у Београду 1954. године. Од 1957. године је ванредни, а од 1962. године редовни професор на Технолошко-металушког факултету у Београду, за предмет Економика с организацијом производње.

Предавао је на редовним или последипломским студијама економику предузећа и теорију организационих система на економском факултету у Београду, Скопљу, Суботици, Нишу, Крагујевцу, Љубљани, Бањалуци и на Факултету организационих наука у Београду.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Од укупно преко 20 објављених књига и око 150 научних чланака у часописима и научних саопштења на скуповима, најзначајнији са гледишта научног доприноса економској теорији и методологији, као и економској пракси су: *Економика предузећа* књ. I и II (12 издања): садржи ауторову оригиналну теорију о економији предузећа. - *Организационо пословни лексикон*: 2 тома, стр. 2000 - *Мерење пословног успеха: развој метода контроле пословног успеха са предлогом оригиналних метода*. *Економетар: јединствен модел мерења развоја привредног система* - *Основи теорије организационих система: оригинално дело са систематским прилазом и анализом динамике организационих система*. - *Теорија вертикалног класификовања производа: оригинална методолошка студија*.

Економетар је завршни научни рад проф. Куколече који представља круну његовог система економије предузећа и који је постхумно објављен 1994. године.

Најважнији научни доприноси:

Дефинисао је предузеће као динамички материјални организациони систем. Дао је концепцију квалитета економских система и концепцију трипартитног схватања економског система, оставио је

и разрадио “Економетар” као инструмент квантифицирања квалитативног и квантитативног развоја економског система. - Поставио методологију класификовања робе по производним процесима и регистровање трансфера живог рада у минули рад.

Његов “Организационо-пословни лексикон” је први универзални пословни лексикон (покрива 24 научна подручја) са 20.000 пословних израза, са око 30.000 појмова, са око 20.000 појмова који су лексикографски први пут захваћени а живе у привредној пракси; са око 22.000 (од укупно 42.000) израза који вуку корене из 19 страних језика, са прецизним тумачењем тих корена.

Проф. Куколеча је био главни и одговорни уредник публикације “Научно друштво Србије - 20 година рада”, 1970-1990.; био је члан редакционог одбора часописа “Научни преглед” и дугогодишњи генерални секретар Научног друштва Србије. На овој функцији је остао до краја живота.

ЂУРО КУРЕПА

(1907 - 1993)

Члан Друштва од 1969. године

Др Ђуро Курепа, редовни професор Природно-математичког факултета у Београду, рођен је 1907. године у Мајским Пољанама (Глипа), као 14. дете својих родитеља. Завршио је Филозофски факултет, групу математика са физиком, у Загребу, а затим *Faculté de sciences, Collège de France* у Паризу. Државни докторат положио је на Сорбони. Имао је током више година доуписне студије и студијске боравке: у Математичком институту у Варшави, затим на Универзитетима у Паризу, Кембриџу, Бостону, Чикагу, Берклију, Лос Анђелесу и Принстону.

Био је асистент дневничар на Филозофском факултету у Загребу, суплент Прве мушке гимназије у Загребу, доцент, па ванредни професор на Филозофском факултету у Загребу. Такође је био гостујући професор на *Columbia University* и *University of Colorado*. Био је управник Математичког завода у Загребу, као и управник Одсека математичких, механичких и астрономских наука Природно-математичког факултета у Београду.

Имао је разне друштвене функције: председник Просветног савета Србије, потпредседник Међународне образовне математичарске комисије, оснивач и први председник Друштва математичара и физичара Хрватске, председник Савеза друштава математичара, физичара и астронома Југославије, председник и почасни члан Балканског математичког савеза, почасни члан *Memorial Society for United States and Canada*, дописни члан Југословенске академије знаности и умјетности, члан Академије наука и умјетности Босне и Херцеговине, редовни члан Српске академије наука и уметности.

Био је члан матичне комисије за оснивање Природно-математичког факултета у Загребу, Балканског математског савеза у Букурешту, Мултидисциплинарног центра универзитета у Београду. Један је од оснивача Научног друштва Србије 1969. године и

Факултета организационих наука; један је од оснивача и уредника часописа Гласник математичара, физичара и астронома и часописа *Mathematica Balcanica*.

Носилац је награде АВНОЈ-а за математику 1976. године. Активно је учествовао на око 100 међународних, регионалних и националних конгреса и симпозијума; одржао је преко 100 предавања као гост наших и иностраних установа.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: Објавио је преко 1700 научних и стручних радова, књига и рецензија. Ту су посебно: Докторска дисертација (1935), *Le probleme de Suslin et les espaces abstraits* - затим *Sur la puissance des ensembles partiellement ordonnés* - *Sur écart abstrait* - *On the cardinal number of ordered sets and symmetrical structures* - *On the left factorial function* - *Left factorial function in complex domain* - *Genesis of uniform spaces*. Затим књиге: *Теорија скирова* и *Виша алгебра* I, II (три издања).

Најважнији научни доприноси: Увођење математичких дрвета - Увођење небројевног растојања (већ најједноставнији случај даје тзв. униформне просторе). Поопштење матрица - Формулисање многобројних изрека које су се показале као постулати - Увођење разних посебних структура у облику дрвета, простора, графа - Посебне функције (целуларност, леви факторијал) - Разни принципи максималности, дуалности те резултати о постојаним тачкама - Систематска истраживања када је супремум достигнут - Везе: елементарно-неелементарно, коначно-бесконачно, школска математика - највише математика.

У математичкој терминологији има више назива и појмова у вези с Курепом: Курепин простор (i), дрво, породица, уређење, хипотеза, ослабљена К. хипотеза о дрветима, хипотеза о левом факторијалу, К. попуњење, К -скуп, К' - скуп, К' функција, К - функција, Ка.- матрица, К -групе.

МИЛАН В. КУРЕПА

(1933 – 2000)

Члан Друштва од 1988. године

Др Милан Курепа, редовни професор Физичког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1933. године у Бачкој Паланци, Србија, од оца Васе и мајке Руже Штајн. Основну школу и гимназију завршио је у Бачкој Паланци, где је матурирао. Студије физичке хемије, Природно-математичког факултета у Београду завршио је 1956/57. године и запослио се у Институту за нуклеарне науке "Винча" у звању асистента Физичке лабораторије. До 1961. године био је члан Одељења за методе детекције зрачења.

Школске 1961/62. године уписао се на последипломске студије смера Физика јонизованог гаса при Катедри за физику. Крајем 1961. одлази на једногодишње усавршавање из области интеракције атомских честица, коју је обавио при Department of Electrical Engineering, University of Liverpool UK. Након повратка стиче академски степен магистра физичких наука и наставља да ради у Лабораторији за јонску физику. Докторску дисертацију бранио је такође 1963. при Катедри за физику Природно математичког факултета. На поменутој катедри изабран је у звање доцента 1964., у звање ванредног професора 1971., а у звање редовног професора 1981. Од оснивања Лабораторије за физику атомских судара постаје њен руководилац, и остао јој је на челу све до 1996. године. Ова лабораторија је стекла светску репутацију свестраношћу и квалитетом научних резултата. У току активног рада проф. Курепа боравио је у иностранству прикључујући се увек тимовима чији напори покривају област физике којом се бави његова лабораторија. То су универзитети: University of York, University of Manchester, University of Southampton, Royal Holloway and New Bradford College, University of London, Universite Catholique, Louvain-la-Neuve, Universitat Kaiserslautern, Universitat Innsbruck, Universite Pierre et Marie Curie, Parisk F; Fachbereich Physik, Freie Universitat, Berlin, National Bureau of Standards, USA.

Био је члан више научних и стручних удружења: Друштва физичара Србије, Савеза друштава математичара, физичара и астронома Југославије, Друштва физикохемичара Србије, Друштва за вакуумску технику Србије, Друштва за масену спектрометрију, Удружења професора и истраживача. У иностранству био је члан: European Physical Society, Balkan Physics Union i International Union of Pure and Applied Physics.

Био је члан редакција научних часописа: Физика (Загреб); Свеске физичких наука (Београд), Билтен САНУ. Добитник је Октобарске награде града Београда 1989. годину и Ордена рада са црвеном заставом 1988. године. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1994. године.

Као резултат истраживачког рада проф. Курепа је објавио: 1 прегледни рад и 39 радова у међународним часописима, затим 4 рада у домаћим научним часописима и 4 рада су штампана у целини као и 63 рада у изводу, који су саопштени на међународним конференцијама. Одржао је 8 уводних предавања на међународним и 18 на домаћим научним скуповима који су штампани у целини. Објавио је већи број универзитетских и средњошколских уџбеника.

Публикације проф. Курепе цитиране су у више од 300 научних радова, прегледних чланака и књига.

Области интересовања проф. Курепе су атомски судари, посебно интеракције електрона са атомима и молекулима. Изучавао је процесе јонизације и побуђивања атомских честица, као и процесе захвата електрона у молекуле. Посебно треба истаћи резултате постигнуте у изучавању молекула воде, хлора, брома и сумпордиоксида, што је од великог интереса за физику плазме, ласере као и озонски омотач Земље.

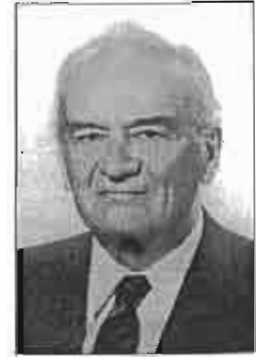
Проф. Курепа је у оквиру свог наставног рада предавао Основни курс физике за студенте биологије и хемије. Поред тога држао је наставу из следећих предмета: Атомска физика, Физика молекула, Физика јонизованог гаса, Методи експерименталне физике, Физички основи филма. На последипломским студијама држао је наставу из предмета: Експерименталне методе физике атомских судара, Физика атомских судара, Физика и техника вакуума, Електронска оптика. Курс физика атомских судара држао је и на иностраним универзитетима.

Био је руководилац за 26 дипломских радова, 2 специјалистичка рада, 17 магистарских теза, 10 докторских дисертација.

СЛАВКО ЛИСАВАЦ

(1912 – 1997)

Члан Друштва од 1985. године

Др Славко Лисавац, професор Економског факултета у Београду, рођен је 1912. године у Иригу. Дипломирао на Правном факултету у Београду 1934. године, а затим и на Економском факултету у Београду. Докторирао на Економском факултету у Београду. Пре коначног преласка на Универзитет радио је у разним научним и развојним институцијама за проблематику пољопривреде и пољопривредних предузећа и учествовао у већем броју савезних и републичких комисија за нормативно регулисање привредног система, као и у међународној комисији за проучавање проблема из области економике и организације пољопривреде.

Изабран је био 1961. године за наставника Економике и организације пољопривредних предузећа на Економском факултету у Београду, а 1971. године изабран је и на Пољопривредном факултету у Београду за предмет Пољопривредно рачуноводство. Предавао је Економику и организацију пољопривредних предузећа на економским факултетима у Осијеку, Суботици и Крагујевцу.

На Економском факултету у Београду био је први наставник за предмет Обрачун и анализа трошкова у пољопривреди за који је написао и уџбеник. На постдипломским студијама на економским факултетима у Београду и Суботици предавао Економику пољопривреде, као и на пољопривредним факултетима у Београду, Новом Саду, Загребу и Сарајеву.

Проф. Лисавац је 1952. године боравио у САД, где је изучавао проблематику кредитирања пољопривреде. Учествовао је на већем броју међународних конгреса и симпозијума посвећених економици пољопривреде (Ist Lansing, Минск, Берлин, Хале, Будимпешта). Био је представник Југославије у L'Union Européenne des Experts Comptables, Économiques et Financiers у Паризу. Ту је узео видног учешћа у изради научно-методолошке публикације Die Pruefung des Jahresabschlusses. Публикација је затим преведена на још 4 западноевропска језика. Учествовао је такође више година у заједничким југословенско-мађарским истраживањима економике пољопривреде.

Лисавчев научно-истраживачки опус износи око 130 наслова, у чему 10 књига, око 20 монографских студија у зборницима радова неколико наших института и око 100 чланака у научним и стручним часописима.

Најважнији доприноси су у следећим радовима: - *Карактеристике трошкова пољопривредних газдинстава - Систем обрачуна и књижења трошкова и прихода у пољопривреди - Обрачун и анализа трошкова у пољопривреди - Економика и организација пољопривредних предузећа* (4 издања) - *Die Pruefung des Jahresabschlusses* (коаутор) - *Manuel européen de revision comptable* (коаутор) - *Agro-industrial Integration of Industrial Activity* (коаутор) - *Методологија за праћење трошкова*, преведена на пољски језик, где се користи у званичним анализама трошкова пољопривредних газдинстава.

Међу најзначајнијим доприносима проф. Лисавца су: Утврђивање оптималне величине друштвених пољопривредних газдинстава оптималног степена специјализације и оптималног нивоа интензитета производње пољопривредних производа. Утврђивање оптималних односа у асортиману производа пољопривредног газдинства. Подела варијабилних трошкова у пољопривреди. Методологија утврђивања најцелисходнијег момента ликвидирања пољопривредних машина, избора специјализованих или универзалних машина и избора машина оптималног капацитета. Уједначавање методологија планирања и евидентирања ради омогућења целисходних анализа пословања.

Методологија праћења трошкова и израчунавање економских ефеката пољопривредне производње.

Проф. Лисавац је као аутор учествовао у изради Пољопривредне енциклопедије, као аутор и редактор Књиговодственог лексикона и Лексикона рачуноводства и пословних финансија. Био је главни и одговорни уредник часописа за рачуноводство и пословне финансије "Књиговодство" Савеза рачуноводствених и финансијских кадрова Републике Србије.

Проф. Лисавац је био уредник Научног друштва Србије - Scientific Review. Године 1994. је изабран за секретара Одељења друштвених наука и на тој функцији је остао до краја живота.

БОРАН Б. МАКСИМОВИЋ

(1928 - 1997)

Члан Друштва од 1988. године

Др Зоран Максимовић рођен је 1928. године у Београду, где се школовао и дипломирао на групи за физику и хемију Природно-математичког факултета. На истом факултету у Београду је и докторирао. Био је запослен у Институту "Винча" у звању научног саветника. Радио је у Међународној агенцији за мирнодопску примену атомске енергије, на Универзитету у Кембригу, затим у Москви, у институцима за хемијску физику и физичку хемију, АН СССР.

Важнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе: Аутор је или коаутор 73 објављена научна рада од чега 44 рада у страним часописима и 29 у домаћим. Има 11 саопштења на домаћим и 16 саопштења на страним конгресима.

Најважнији доприноси су у следећим радовима (сви са коауторима): *Solvent Extraction from Halide Solutions, Pt. 5. Temperature Dependence and Dissociation of Ion Pairs - Mass Spectrometric Determination of the Burn-up Characteristics from the Measured Isotopic Composition of Neodymium in Fission Products - Solvent Extraction of Some Actinides by Trilaurylaminoxide - An NMR Determination of Constants of Association in Chloroform- Dialkyl Ketone Solutions - Determination of Empirical Parameters of Solvent Polarity Fit in Binary Mixtures by Solvatochromic Pyridinium-N-Phenol Betaine Dyes - Gamma-Spectrometric Determination of the Burn-up of RA Reactor Fuel, III - A model of the burn-out process and a method for determination of the burn-up of the fuel - Influence of Additives on Detonation Characteristics of Tetranitromethane Dynamics of Explosions - Effects of Organic Diluents on Detonation Propagation in Tetranitromethane* - Утицај органских растварача на детонационе карактеристике метил нитрата.

Најважнији научни доприноси су се кретали у четири области:

- (1) *Физичка хемија екстракционих процеса*: синергистички ефекти код сепарације урана од фисионих продуката - нови реагенси код пречишћавања плутонијума од фисионих продуката.

- (2) *Одређивање сљедећа изјарања нуклеарној јорива десјруктивним и недесјруктивним мејодома* (резултати у овој области дигнути су на степен сарадње са Чехословачком).
- (3) *Изучавање инјеракција између орјанских расјиварача: изучавање водоничне везе код различитих орјанских расјиварача у смешама.*
- (4) *Хемија и физика дејонационих процеса: физика експлозије мерења ударних и дејонационих тјаласа аеросолне експлозије.*

МАНОЈЛО Ј. МАРАВИЋ

(1919 – 2000)

Члан Друштва од 1978. године

Др Манојло Маравић, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Сарајеву, рођен је 1919. године у Дрежници, Општина Огулин, од оца Јована и мајке Саре Зрнић. Основну школу и ниже разреде гимназије завршио је у Огулину, а више у Карловцу 1938. године. Након положене матуре у јесен 1938. године уписао је студије математике на Београдском Универзитету. Због напада Немачке на Југославију при крају III године, прекида студије и враћа се у Дрежницу где се придружује борби против окупатора у којој учествује до краја рата. Године 1946 је као мајор ЈНА демобилисан је и вратио се у Београд где је 1947. године дипломирао.

После дипломирања изабран је за асистента на математици на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду.

Године 1952. долази у Сарајево и ради на Грађевинском факултету. Докторирао је 1956. а докторска дисертација са темом “*О једном постојућу збирљивости дивергентних редова*” објављена је у Зборнику радова САНУ 15, Математички институт, 1957. За ванредног професора на Грађевинском факултету у Сарајеву изабран је 1961. а за редовног 1967. године. Шездесетих година је гостовао на неколико Универзитета у свету, на студијском боравку у Лондону провео је 4 месеца, а од 1962. до 1964. предавао је на Картумском универзитету у Судану.

Две године је био гостујући професор на Wayne State University, Detroit, Mich. USA (1965-1967). Мада је добио понуду да трајно остане у САД, враћа се у Сарајево и ради на Грађевинском и Природно-математичком факултету до пензионисања 1979. године.

Проф. Маравић је до почетка рата 1992. године био редован члан Академије наука и умјетности БиХ и секретар Одељења техничких наука у два мандата. Био је члан Лондонског и Америчког математичког друштва. Био је председник Друштва математичара и физичара БиХ и члан Комисије за природно-математичке и техничке науке при Републичкој заједници за научни рад.

Добрио је 1968. награду Веселин Маслеша, 1975. награду 27. Јул, за научни рад и награду ЗАВНО - БиХ-а 1988. године.

Објавио је више научних радова из области Fourier -ове анализе и из Теорије сумабилности. Године 1979. објавио је монографију "Сумабилност развојка по сопственим функцијама Laplace -ова оператора у n -димензионалном простору".

Научна делатност проф. Маравића одвија се у области математичке анализе. Написао је око 35 научних радова и неколико стручних радова. Најзначајнији радови су: *О једном постојућу збирљивости дивергентних редова* (докторска теза) - *On an application of slowly oscillation functions - Примена елементарних функција у теорији дифузије и двојног слоја прорачуна нестационарних временских поља у кружним шелима нестационарне зајемине* (у коауторству) - *Über die G_0 - Summierbarkeit der verallgemeinerten Fourier-Reihen.*

Најважнији научни доприноси проф. Маравића, у оквирима математичке анализе, су бављење теоријом збирљивости и њеном применом на вишеструке Fourier -ове редове проучавајући још општије збирљивост развојка функције по сопственим функцијама Laplace -ова оператора у простору E_n . Пронашао је услове под којима ће збирљивост развојка бити локална особина функције коју развијамо (из класе L_2) по сопственим функцијама Laplasova оператора у простору E_n .

Проучавао је збирљивост изводних вишеструких Фуриеових редова који се добијају sukcesivном применом Laplace-овог диференцијалног оператора на те редове. Проучавао је температурска поља у зони резања метала на основу примене топлотног потенцијала простора и двојног слоја. Резултати који су добијени прорачуном и експерименталним путем у доброј су сагласности.

Написао је монографију: *Сумабилност развојка по сопственим функцијама Laplace-оператора у n -димензионалном простору.*

Године 1992. одлази из Сарајева, као избеглица, и прелази у Београд, где је 2000. године и преминуо.

МИРКО МИЛИЋ

(1932 – 1993)

Члан Друштва од 1985. године

Др Мирко Милић, редовни професор Електротехничког факултета у Београду, рођен је 1932. године у Галацу (Румунија), а дипломирао на Електротехничком факултету у Београду 1956. године. Од 1957. запослен је на Електротехничком факултету у Београду где је докторирао 1968. године. Од 1980. године је у звању редовног професора. Као стипендиста Британског савета, провео је школску годину 1965/66. на Imperial College -у у Лондону. Током 1977. године био је професор - истраживач на University of California, Berkley.

Чланство у међународним организацијама: Senior member of IEEE-а (Institute of Electrical and Electronics Engineers) i SEFI-а (Société Européenne pour la formation des ingénieurs). Представник је Југославије у Међународном комитету за теоријску електротехнику и у Информационом комитету SEFI -а.

Стални је члан научних комитета више великих међународних конференција на којима је председавао одређеним седницама (ECCTD, ISCAS и др.). Добитник је награде ETAN-а за најбољи рад из електронике за 1967. Носилац је специјалног сведочанства IEEE -а за 1984. Одржао је предавања по позиву на многим међународним скуповима и универзитетима. Од 1988. дописни је члан САНУ.

Објавио је 103 научна рада: 30 у иностранним часописима, 11 у међународним часописима који излазе у земљи и 5 у домаћим часописима; 33 рада у зборницима међународних симпозијума и 24 рада у зборницима домаћих скупова. Израдио је 5 истраживачких студија, написао 5 књига и има један патент.

Најважнији доприноси проф. Милића су у следећим радовима: *Flow-graph evaluation of the characteristic polynomial of a matrix*, IEEE Trans. Circuit Theory, vol. CT-11, 1964, pp: 423-424. *Integral representation of powers in periodic nonsinusoidal steady-state and the concept of generalized powers*, IEEE Trans. Educ., vol. E-13, 1970, pp. 107-109. *General passive networks: Solvability, degeneracies, and order of complexity*, IEEE Trans. Circuits and Systems, vol. CAS-21, pp. 177-183, 1974 - *The anti-*

Lagrangian equations: A missing network description, (коаутор), vol. 307, no. 3, pp. 183-191, 1979 - *Formulation of equations in terms of scalar functions for lumped nonlinear networks* (коаутор), Int. Journ. Circuit Theory and Appl., vol. 9, pp. 15-32, 1981 - *Efficient calculation of the discrete state transition matrix* (коаутор), Proc. IEEE, vol. 67, pp. 68-682, 1979 - *An electric model for the elastic scattering of thermal neutrons*, (коаутор), Zeitschrift fur Physik B-Condensed Matter, 65, pp. 133-138, 1986 - *General linear nonstationary passive systems: Derivation of the explicit state model* (коаутор), Circuits, Systems, and Signal Processing, vol. 6, pp. 300-314, 1987 - *ON weak completeness and weak nondegeneracy of networks* (коаутор), Int. Journ. Circuit Theory and Appl., vol. 17, pp. 409-419, 1989 - *Stability analysis of singular systems*, (коаутор), Circuits, Systems, and Signal Processing, vol. 8, pp. 267-287, 1989.

Најважнији научни доприноси:

Представљање диграфом карактеристичног полинома произвољне матрице. Према мишљењу бројних угледних истраживача, овај допринос представља темељ спектралне теорије графова. - Откривање тополошко-динамичких особина и дегенерација најопштије класе пасивних мрежа. Овим је разрешен један годинама контроверзни проблем - Тополошка анализа активних мрежа и осетљивости функција мреже - Интегрално представљање реактивне и фиктивне снаге у устаљеном сложенопериодичном режиму - Анализа нелинеарних нестацио-нарних мрежа помоћу скаларних генеришућих функција. Уводе се скаларне функције (снага, енергија и дејство) из којих се изводе нове динамичке једначине типа Lagrange, anti-Lagrange, Brayton-Moser и др. - Ефикасно израчунавање дискретне матрице транзиције стања - Варијациона формулација најопштијег (могућно сингуларног) система линеарних нестационарних диференцијалних једначина другог реда - Електрични модел за еластично расејање термалних неутрона - Тополошки експлицитна формулација модела стања општих линеарних пасивних система. Први пут се даје дефинитиван одговор на чувену хипотезу Kuh-Tow-Layton.

АЛЕКСАНДАР МИЛОЈЕВИЋ

(1912 - 1986)

Члан Друштва од 1969. године

Др Александар Милојевић, редовни професор Природно-математичког факултета у Београду, рођен је 1912. године у Берлину, а основну школу и гимназију завршио је у Београду 1930. године. Физику је студирао у Стразбуру, где је и дипломирао 1934. године. У Гетингену (Немачка) ради 1935/36., а у Француској од 1938. до 1939. године на феноменима површинског напона. Од октобра 1939. године до почетка рата био је асистент на катедри физике, где започиње радове у области лимунисценције. Рат проводи у заробљеништву, делимично у кажњеничким логорима. По повратку у домовину постаје члан Савезне комисије за ратне злочине, а као члан Војне мисије, представник Југославије у окупационим зонама Немачке.

Од 1948. године је асистент Института "Борис Кидрич" у Винчи. Докторску дисертацију је одбранио 1955. на Универзитету у Београду. Изабран је био за доцента на Природно-математичком факултету 1957., а за редовног професора 1972. године.

Године 1955. именован је за научног секретара у Првој међународној конференцији нуклеарне енергије у Женеви (ОУН). Постаје један од уредника Proceedings материјала Женевске конференције. Носилац је Споменнице 1941., одликован је с десетак одликовања. Био је члан Лондонског института за физику, Америчког нуклеарног удружења, као и бројних других институција.

На катедри физике на ПМФ предавао је општу физику, а на постдипломским студијама интеракцију зрачења с материјом, основе ионизационих феномена у гасовима као и изабране партије из биофизике.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе: написао је око 40 научних, 20 стручних радова, 4 монографије (студије), 5 уџбеника, 10 научно-популарних радова. Радови су објављени не само у домаћим, већ и страним часописима.

Најважнији доприноси су у следећим радовима: *A largewindow rectangular beta Geiger-Mueller counter - Time analysis of Wilson cloud*

chamber expansions - Проблем аномалне емисије поизитивних честичица бета емисијара, докторска дисертација Neutron investigation of magnon dispersion isotropy in hematite (у коауторству).

Најважнији научни доприноси: Развио је методе маглених комора, експанзионе и дифузионе, са аутоматским регистрацијама, методе детекције (ГМ бројаче, халогене, пропорционалне, сцинтилационе и полупроводничке), постављајући базу развоја апсолутних материја. - Значајни су доприноси из физике јонизованог гаса, у домену елементарних процеса судара електрона са атомима и молекулима; наставља истраживања јонизационих процеса у гасним детекторским срединама. - Истраживао је типове светлосних извора, процесе ексцитираних гасних средина, стимулисане емисије, ласере.

Велику бригу посвећивао је развоју млађих научних кадрова, и то у Винчи и на Природно-математичком факултету. Руководио је са око 40 магистарских и 30 докторских дисертација. Уређивао је више научних часописа. Сарађивао је с нашим оружаним снагама, као научни консултант и истраживач при изради новог и савременијег наоружања.

БУДИМИР МИЛОЈИЋ

(1921 – 1991)

Члан Друштва од 1988. године

Др Будимир Милојић, редовни професор Пољопривредног факултета у Београду, рођен је 1921. године у месту Понору (код Књажевца). Дипломирао је на Пољопривредно-шумарском факултету, одсек пољопривредни, група ратарска, у Београду 1949. године. Почео је рад на Пољопривредном факултету као асистент. За редовног професора изабран 1971. године за предмет Ратарство.

Предавао је и друге ратарске предмете на редовним и постдипломским студијама. Био је на специјализацији у САД и на студијским боравцима у европским универзитетским и научним центрима. Био је председник Организационог одбора за Међународни симпозијум о обради земљишта. Учествовао на међународним скуповима са рефератима.

Био продекан Пољопривредног факултета и директор Института за ратарство, секретар и председник СПИТ Србије, секретар и члан Председништва СПИТ Југославије, члан Просветног савета Србије, главни и одговорни уредник "Пољопривреде" и монографије "Храна и развој".

Најважнији радови, којима је утицао на развој науке и праксе су следећи:

Објавио је 80 научно-истраживачких радова, сам или у сарадњи; 90 значајнијих стручних и високостручних радова; 10 елабората; 7 универзитетских уџбеника; 5 књига; преко 100 реферата и чланака; 50 научних саопштења, поднетих на скуповима у земљи и иностранству. Између радова у којима су дати посебни доприноси науци, 2 су изложена на конгресима у Холандији и Шведској, док су 3 објављена у домаћим часописима.

Најважнији доприноси су у следећим радовима:

Проучавање шемјерајурних њромена у органичном слоју њокривеном различитим њивским усевима - Прилој проучавању минималне обраде за кукуруз - Проучавање начина и времена њримена њојединих формула комилексних њубрива за најважније кулњуре за два

влажна и ивица земљишта - Плодород јуче и данас - Нека и ивица савремене рајтарске производње - Основни правци технолошкој развоја пољопривреде - Актуелни проблеми рајтарске производње - Систем биолошкој рајтарења са ситановишћом екологије, агрономије, економије у будућности - Рајтарство.

Најважнији научни доприноси:

Допринос из проблематике обраде земљишта односи се на заоравање стрништа и влажности земљишта на најважнијим типовима земљишта Србије. Такође, и минимализација обраде земљишта је највестраније и најдубље теоријски и практично разматрана, као и гајење усева без обраде и заштитна обрада. Из области система биљне производње дата је аналитичка оцена данашњег и будућих праваца плодореда као и краткотрајна монокултура.

Последњих година, својим радом, дао је допринос еколошкој проблематици, нарочито систему биолошког ратарења са разних агрономских аспеката. Предложени су и усвојени следећи термини: минимална обрада земљишта, односно минимализација обрађивања, гајење усева без обраде, краткотрајна монокултура, систем биолошког ратарења.

МИЛАН МИЛУТИНОВИЋ

(1916 - 1996)

Члан Друштва од 1983. године

Др Милан Милутиновић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је 1916. године у Пиперима. Дипломирао на Правном факултету у Београду 1940. и докторирао на истом факултету 1956. године. До 1960. године био је директор Више школе за унутрашњу управу. До 1965. године био је директор Института за криминологију и социологију истраживања.

За доцента за предмет Општа социологија на Правном факултету у Београду изабран је 1958. године а за редовног професора на предмет Општа социологија и криминологија са пенологијом 1965. године. Као опште признати научни радник нарочито у области криминолошких истраживања, Милутиновић има видну улогу у међународним криминолошким активностима и међународним организацијама за борбу против деликвенције свих врста.

Дуги низ година је на листи експерата Уједињених нација за проблеме друштвене одбране. Учествовао је на бројним међународним научним скуповима из те области. Изабран је за дописног члана Института за упоредно право у Паризу, за члана консултативне групе Међународног центра за клиничку криминологију у Ђенови, за дописног члана Института за кривично право и криминологију у Буенос Аиресу, за почасног члана Међународног удружења за криминологију у Паризу. Био је потпредседник Међународног удружења за криминологију. За члана САНУ изабран је марта 1985. године.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Објавио је 8 књига и већи број чланака, реферата и расправа. Између осталог, најважније су следеће књиге: *Географски материјализам - Криминологија - Пенологија - Криминална психологија* и др. Посебно је значајан његов рад *Основне тенденције у савременој криминологији*, који је као главни реферат на VII Међународном конгресу за криминологију (1973) преведен на француски, енглески, руски и шпански.

Најважнији научни доприноси:

Дати су нарочито у области криминологије, где је са становишта социологије, психологије и биологије дао значајан допринос истраживању узрока и последица криминалитета. У области педологије дао је значајне доприносе обради ових проблема који су релативно мало обрађивани и у светској литератури.

За своју књигу *Криминологија* добио је Октобарску награду града Београда.

НОВИЦА МИТИЋ

(1921 – 1988)

Члан Друштва од 1983. године

Проф. др Новица Митић, редовни професор Пољопривредног факултета у Београду, рођен је 1921. године у Црноклишту. Завршио је Пољопривредни факултет у Београду 1949. године када је изабран за асистента за предмет Посебно сточарство. Докторирао је 1956. За редовног професора је изабран 1967. године. Обавио је специјализацију у СССР и САД. Имао је више студијских боравака у Великој Британији, у Пољској, као и у Француској.

Био је шеф Катедре за одгајивање, репродукцију и здравствену заштиту домаћих животиња. Бирао је два пута за декана, председника Савета факултета и директора Института за сточарство. Такође, два пута је бирао за проректора универзитета у Београду, за члана Скупштине и Савета Републичке заједнице науке Србије.

Био је председник Одбора за биотехничке науке и Југословенске заједнице научно-истраживачких институција у области сточарских наука. Бирао је два пута за потпредседника Комисије за овчарство Европске зоотехничке федерације. Добитник је Октобарске награде Београда за науку 1984. године и Седмојулске награде Србије за науку у 1987. Добитник је велике плакете ЈНА, за допринос развоју наставно-научног рада из области општенародне одбране на високошколским установама (1975). Добитник је Ордена заслуга за народ са златном звездом, посмртно уручен породици. Проф. Митић је оцењен као наставник изванредних способности, у току наставничке каријере слушале су га укупно 52 генерације.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Научна и стручна активност професора Митића испољена је у области примењене генетике, физиологије репродукције домаћих животиња. објавио је 200 радова. Од тога: а) 80 научних радова, б) 100 високо стручних радова, ц) 8 књига и д) 12 пројеката.

Од посебне вредности је књига *Овчарство*, која је награђена 1984. Октобарском наградом града Београда. Аутор је у ову књигу уградио своје експерименталне резултате постигнуте радом од три

деценије на генетичком побољшању и стварању продуктивних оваца (пиротска оплемењена овца). - Књига Говедарство по композицији и бити је савремена технологија говедарске производње у коју су аутори утрадили збир научних и техничких знања, сопствене резултате, научне методе, који се односе на модерну технологију и организацију производње млека, меса и говеда за приплод.

Најважнији научни доприноси:

Научна активност Проф. Митића дошла је до пуног изражаја у области примењене генетике и репродукције домаћих животиња узгајаних у фармерским условима: стварање нове популације расе оваца за брдско-планински региона; унапређење овчарске производње у брдско-планинском региону СР Србије. Учествовао је у стварању генотипа свиња, погодног за медитеранску регију.

Утврдио је утицај генетских и егзогених фактора на репродукцију: применом гонадотропин хормона из крви gravidних кобила, постигнута је индукција фертилног еструса и јагњење оваца у свим месецима у току године; скраћење пост-парталног периода и повећање индекса јагњења (два пута годишње); могућност померанга термина јагњења према потреби тржишта и изазивање сезоне нарења код оваца у лактацији и изван ње.

Посебни резултати су: стварање пиротске оплемењене популације оваца са мерино - *Arl i merino - Landschaft*. Тиме су добијене популације тежине 55 kg (пиротска мерино 37 kg), тежине неопраног руна 3,5 kg (пиротске мерино 1,5 kg), финоћу руског влакна 25-26 микрона (пиротске мерино 37 микрона), количине млека 90 литара (пиротске мерино 70 литара).

ДРАГОСЛАВ МИТРИНОВИЋ

(1908 - 1995)

Члан Друштва од 1969. године

Др Драгослав Митриновић, редовни професор Електротехничког факултета у Београду, рођен је 1908. године у Смедереву. Дипломирао је математику 1932. године на Филозофском факултету у Београду, а 1933. докторирао на истом факултету. До 1946. године био је професор реалке и гимназије, а од 1946. ванредни професор Филозофског факултета у Скопљу. Од 1951. године био је ванредни професор, а од 1956. године редовни професор Електротехничког факултета у Београду.

Један је од оснивача Филозофског факултета у Скопљу (1946), иницијатор и уредник више математичких часописа и серија.

Оснивач је и председник Друштва математичара и физичара Македоније, потпредседник Савеза друштава математичара и физичара Југославије, члан Управе друштва математичара и физичара Србије. Покренуо је и организовао научни рад из математике на више факултета (Београд, Ниш, Скопље, Чачак). Члан је Научног друштва Србије од његовог оснивања 1969. године.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Објавио је у земљи и иностранству око 400 радова, од тога преко 260 научних у ремираним часописима (списи Академија наука у Паризу, Бриселу, Торонту, Бечу, Милану, Венецији, часописи универзитетских и математичких Друштава).

Радови у којима су објављени његови најважнији резултати су: *Analytic Inequalities* (монографија) - *Recent Advances in Geometric Inequalities* (коауторство; монографија) - *The Cauchy Method of Residues* (коауторство; монографија) - *Means and Their Inequalities* (коауторство; монографија). Митриновићеви научни радови и монографије цитирани су, примењивани или даље разрађивани у преко хиљаду чланака и монографија објављених у нашој земљи и иностранству.

Најважнији научни доприноси:

Главни доприноси Проф. Митриновића су из диференцијалних једначина (интеграција помоћу квадратура и, специјално, Riccati-јева једначина, нови методи за решавање неодређених диференцијалних једначина), из теорије неједнакости (нове неједнакости, посебно неједнакости о срединама), из специјалних функција (Стирлингови бројеви), из комплексне анализе (унивалентне функције), из функционалних једначина (репешња неких важних типова ових једначина).

МИРКО МИРКОВИЋ

(1914 - 1997)

Члан Друштва од 1985. године

Др Мирко Мирковић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је 1914. године у Београду. Дипломирао на Правном факултету у Београду, на коме је 1960. године стекао докторат правних наука. На Правном факултету ради од 1954. где је биран у сва универзитетска звања, да би 1980. године био изабран у звање редовног професора. Обављао је разне дужности на Правном факултету у Београду, где је једно време био и на функцији Декана. Провео је значајно време на научном усавршавању и студијским боравцима у Италији, а затим и у Немачкој и САД.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Објавио је већи број научних и стручних радова. Они се сврставају у четири области:

а) Истраживања о политичкој страни верског питања, са најзначајнијим радовима: *Правни положај и карактер српске цркве под аустроугарском влашћу - Верски вид југословенског питања у току Првој светској рату - Православна црква у Срби на њиховом путу од народа до нације - Српска православна црква.*

б) Истраживања из историје државе и права југословенских народа, где су најважнији радови: *Утицај националног питања на пројектовање самоуправног система Краљевине СХС - Срептењски устанак и доношење Начертанија о духовним власицима Кнежевине Србије - Примена устанка и друштвене борбе. Стварање социјалистичке Југославије или Стварање ордана српске браћанске државе.*

в) Трећа група обухвата радове методолошког карактера као што су: *Напомене о методолошкој стварности наше историографије - Друштвена функција науке - Проблеми и могућности.*

д) У четврту групу радова спадају радови који су посвећени проблемима образовања омладине.

Најважнији научни доприноси:

Наведени и други радови Мирковића дали су посебне доприносе у домену истраживања специфичности аутономије српске православне цркве за време турске власти, као и у испитивању узрока и околности укидања Пећке Патријаршије, те односа верских и национално-политичких чинилаца у доба стварања и развоја југословенске државе.

Значајни су доприноси и у области истраживања услова, релевантних друштвено-економских и политичких околности у којима су стварани државно-правни односи у нашој земљи.

ДРАГИША Т. НИКОЛИЋ

(1903 – 2000)

Члан Друштва од 1985. године

Др Драгиша Николић, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, рођен је 1903. године у Паковраћу, од оца Тихомира и мајке Милојке Ђосић. Пољопривредни факултет у Београду завршио је 1928. године. Докторат пољопривредних наука одбранио је на Пољопривредном факултету у Загребу 1936. године. По завршеним студијама провео је 9 месеци на специјализацији у Немачкој, а потом се запослио крајем 1930. у Министарству пољопривреде.

Изабран је за редовног професора Пољопривредног факултета у Земуну за предмет: Опште сточарство 1951., а 1970. за предмет Оплемењивање домаћих животиња. На овом факултету обављао је функцију декана, председника Савета Факултета, старешине сточарског одсека, шефа катедре. Оснивач је предмета и Катедре за оплемењивање домаћих животиња, био је први председник Заједнице пољопривредних факултета у Југославији. Био је одговорни уредник Зборника радова Факултета више од 20 година и главни уредник споменице: 50 година Пољопривредног факултета у Београду. Оснивач је и први председник Југословенског друштва за проучавање и унапређење сточарства.

Друштвена активност: проф. Николић је био 20 година генерални секретар предратног Удружења југословенских агронома, члан управе Пољопривредног друштва, Главне сточарске земљорадничке задруге, председник секције Универзитетских наставника, оснивач и дугогодишњи председник и почасни председник Југословенског друштва за проучавање и унапређење сточарства и Српског пољопривредног друштва.

Још у току студија награђен је за научни рад (1928.). Овом делатношћу проф. Николић се бавио пуних 70 година. Његова истраживања односила су се на проучавање производних и других особина домаћих неиспитаних раса и сојева оваца, а посебно квалитета њихове вуне и утврђивање најефикаснијих метода отк-

лањања постојећих недостатака; испитивање најподеснијих метода укрштања домаћих раса оваца и свиња са племенитим расама у сврху повећања производње вуне, односно меса; проучавање еколошких утицаја на принос и квалитет вуне, могућности аклиматизације иностраних племенитих раса говеда, свиња и оваца увезених у нашу земљу; Био је носилац великог пројекта који је финансиран од САД и наше земље, а обухватио је испитивање производних особина различитих раса свиња гајених у чистој раси и њихових мезела из различитих комбинација укрштања. Резултати рада на овом пројекту објављени су у 8 научних радова.

Учествовао је на већем броју међународних конгреса и саветовања: Интернационални зоотехнички конгрес у Цириху 1939. године, Мадриду 1956., Хамбургу 1961. године; саветовања Европске зоотехничке федерације и састанци њене комисије за овце и козе у Сијени и Риму 1953., Луцерну 1954., Редингу 1955., Луксембургу 1957., Бриселу 1958., Београду 1959., Бадену код Беча 1962., Риму 1963. и Хагу 1965. године.

Објавио је сам или као коаутор, 62 научна рада, 60 важних стручних радова, преко 100 стручних расправа, чланака, реферата и саопштења, 7 уџбеника, 13 стручних књига и публикација, преко 200 стручно популарних чланака и велики број приказа књига и научних радова страних и домаћих. Најважнији радови су: *Прилој познавању цијаја овце - Прилој познавању квалитетна вуне наших раса и сојева оваца - Прилој познавању квалитетна вуне шарпланинској соја оваца - Познавање сјеничкој соја оваца и мере за његово побољшање - Утицај укрштања 3 расе свиња на интензивитет пораста и конверзију хране у шову - Утицај међусобној укрштања мезела Ф1 генерације 3 расе свиња на плодносћ крмача*. Написао је универзитетски уџбеник *Опште рајарство*, објављен у седам издања. Најважнији научни доприноси су: проучавање домаћих раса и сојева оваца и свиња - селекција домаћих животиња, посебно укрштањима између разних раса оваца и свиња у сврху стварања продуктивнијих популација повећања производних капацитета. Његове оригиналне методе одгајања и селекције примењују се данас у бројним популацијама домаћих животиња у нашој земљи.

Организовао је бројна научна саветовања из области унапређења сточарске производње. Руководио пет година научном екипом за извршење пројекта: укрштање три расе свиња према уговору са Министарством пољопривреде САД и од истог добио писмену похвалу за успешно извршење наведеног пројекта.

КОСТА НИКОЛИЋ

(1925 – 1996)

Члан Друштва од 1988. године

Др Коста Николић, редовни професор Фармацеутског факултета у Београду, рођен је 1925. године у Београду. Завршио Фармацеутски факултет у Београду 1951. године, када постаје асистент на овом факултету. Докторирао је 1959. године. Након избора у сва претходна звања, изабран је био за редовног професора 1975. године.

Био је Управник Завода за физичку хемију од 1960. године. Био је хонорарни наставник на Медицинском, Стоматолошком, Ветеринарском факултету у Београду, Војномедицинској Академији и Природно-математичком факултету у Приштини.

Професор по позиву је на Université Pierre et Marie Curie (Université Paris VI). На Фармацеутском факултету предаје физичку хемију. Активно сарађује са Université Paris VI и Paris VII, Карловим Универзитетом у Прагу. Сарађивао је са Универзитетом у Роатјеу. Координатор је у међународној сарадњи Фармацеутског факултета и Карловог Универзитета у Прагу.

Учествовао је са 68 научних саопштења на 12 међународних и 29 југословенских конгреса и симпозијума. Члан научног комитета на III International Symposium on drug analysis u Antverpenu 1989. године. Био је руководилац научне теме: Електроанализа фармацеутских препарата.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Публиковао је 182 научна рада од којих су неки објављени у часописима Академија наука Француске, Белорусије, Чехословачке, Пољске, Кине. Објавио је 29 стручних публикација, а коаутор је два универзитетска уџбеника.

Најважнији доприноси су у следећим радовима: - *Sur la fluorescence de quelques complexes du chlorure du manganèse et de la pyridine - Sur la fluorescence de quelques complexes du chlorure du manganèse et des alcaloïdes* - Флуоресцентније својства некаких соединений хлорида марјанца с тидрофлоридами алкилпиридонових основ - *Photoluminescent properties of cadmium chloride with different methyl - and dimethylquino-*

line - Durée de vie des complexes luminescents obtenus avec le chlorure du manganèse et les dérivés méthyles de la quinoleine - Luminescence spectral in tetrahalogenate complexes - Absorption coefficient of luminescent bodies in the emission band - Une méthode de dosage simple et précise de la phénylbutazone et de l'oxyhénylbutazone par bromocoulométrie - Potentiometric determination of 8-chlorotheophylline - Potentiometric determination of Captopril.

Најважнији научни доприноси:

Доприноси теорији механизма фотолуминисцентних процеса код органно-металних комплексних једињења математичке интерпретације спектра фотолуминисценције из којих су могле да се добију оптичке карактеристике луминофора и објасне карактеристике ексцитационих спектра у чије механизме настајања је укључена и теорија кристалног поља. Синтезом 53 нових комплексних једињења мангана и кадмијума са разним хетероцикличним једињењима створене су могућности за проучавање утицаја разних органских лиганда на фотолуминисцентне особине ових органометалних комплексних једињења.

Проучавањем фотолуминисцентних особина разних једињења у растворима, а то су углавном разне хетероцикличне базе, испитивани су различити утицаји на оптичке особине ових једињења и дат је допринос у објашњењу утицаја структуре молекуле на механизме фотолуминисценције. Испитивањем механизма гашења флуоресценције у растворима дат је допринос у проучавању ових процеса. Електроаналитичке методе поларографске, амперометријске, кондуктометријске, потенциометријске, ДК-метријске и кулометријске анализе су доприноси у квантитативној анализи микроколичина активних принципа у фармацеутским препаратима. Испитивани су и механизми ових процеса који омогућавају врло тачну електроанализу.

МИХАИЛО Д. НИКОЛИЋ

(1934 – 1996)

Члан Друштва од 1996. године

Др Михаило Николић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, је рођен 1934. године у Јагодини, од оца Димитрија и мајке Десанке Николић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, као и Медицински факултет, где је дипломирао 1961. године. По завршеној војној обавези и лекарском стажу запошљава се 1962. године на Хигијенском институту Медицинског факултета, а 1964. године бива биран за асистента за предмет Хигијена. Специјалистички испит је положио 1967., а хабилитациони рад из области менталног здравља старих људи одбранио је 1968. године. За доцента за предмет Хигијена изабран је 1970. године. Докторску дисертацију је одбранио 1976. године из области утицаја градске буке на психосоматско здравље људи. У звање ванредног професора изабран је 1976., а редовни професор постаје 1982. године.

Поред стручне, научне и педагошке делатности проф. Николић је у више мандата биран у разна руководећа тела Медицинског факултета: члан Већа за наставу, члан Савета, председник Кадровске комисије, шеф Катедре за хигијену и медицинску екологију, Управник Института. Од 1976-78 био је члан КПО и Продекан Медицинског факултета. Био је одборник градског већа Скупштине града (1965-69.), када је биран и за члана Савета за здравље Скупштине града. Био је председник Комитета за здравство и социјалну политику Скупштине града Београда. Почасни је члан Балканске медицинске уније.

Као истакнути научни радник и професор Медицинског факултета у Београду уврштен је у књигу "Who is who in Europe research and development", Bekwer Sower, 1995, pp. 442, као и у сва три издања књиге "Ко је ко у Србији" (1991, 1995, 1996). Добитник је Ордена рада са Златним венцем, Спомен плакете града Београда, Повеље СЛД-а, Златне плакете Медицинског факултета у Београду као и многих других признања.

Прерани одлазак 1996. године га је затекао на функцији Директора Института за Хигијену и медицинску екологију, Уредника часописа Медицинска истраживања Медицинског факултета у

Београду, члана Медицинске академије Српског лекарског друштва, Председника секције за превентивну медицину и члана етичког комитета СЛД-а, Председника стручног већа за медицинске науке Универзитета у Београду, Председника комисије за полагање специјалистичких испита из Хигијене.

Као један од главних истраживача учествује у више научно-истраживачких пројеката као што су: *“Истраживање здравствене ситуације омладине на радним акцијама”*, *“Маладајтација и њене последице”*, који је рађен по јединственој методологији у Србији, Хрватској и БиХ. Био је један од главних истраживача у петогодишњој студији *“Епидемиологија мозганих айолексија Сјироке”*, која је по јединственој методологији извођена у Београду и Рочестеру (САД). Био је главни је истраживач пројекта *“Утицај комуналне буке на психосоматско здравље”*, носилац пројекта *“Одређивање најзначајнијих фактора ризика повређивања и обољевања са израдом мера заштите”*, као и пројеката *“Истраживање утицаја авионске буке на токсичност и исход трудноће и ситуација новорођенчади”* у трајању од пет година, и *“Истраживање међузависности најзначајнијих фактора животне средине на пољу малих обољења становништва припадника Србије”*.

Проф. Николић је учесник многих домаћих и међународних научних скупова. Био је члан је научне групе САНУ која ради на проблемима специфичне преосетљивости организма.

Проф. Николић је објавио преко 130 штампаних радова, монографија, књига и абстракта и активно учествовао на бројним конгресима у земљи и иностранству. Публиковао је 19 књига и монографија, 5 пројеката и елабората, 6 радова у целини у страним часописима, 19 радова у целини у домаћим часописима, 23 рада у целини у зборницима, и остатак у форми абстракта.

Године 1981. је био генерални секретар IX Међународног конгреса и члан председништва Међународног удружења за хигијену, превентивну и социјалну медицину (IFHPSM). Поред запажене научне и стручне активности поседује изванредне педагошке, организационе и публицистичке квалитете. Један је од аутора уџбеника и практикума Хигијене за студенте медицине, као и главни и одговорни уредник новог Практикума који је изашао 1993. године. Аутор је и више уџбеника за усмерено образовање из ове области, а био је и главни уредник уџбеника Хигијене.

СТОЈАН Д. НОВАКОВИЋ

(1919 – 2003)

Члан Друштва од 1983. године

Др Стојан Новаковић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1919. године у Табановићу, од оца Драгољуба и мајке Томаније Павловић. Основну школу завршио је у Мионици, а гимназију, са одличним успехом у Ваљеву 1938. године. После тога завршио Државну саобраћајну железничку школу 1940. са одличним успехом. Дипломирао на Економском факултету као ванредни студент са одличним успехом 1951. Докторирао на Економском факултету 1954. године одбранивши докторску тезу под насловом *“Теоријске основе железничких тарифа и тарифске политике”*.

Радну каријеру је започео на Југословенским железницама где је радио од 1940. до 1951. године. Од 1952. године до одласка у пензију 1984. године био је на Економском факултету, у звању асистента, доцента ванредног професора и редовног професора (1965.). Бирао је за предмет Економика саобраћаја, коју је дисциплину формирао и први предавао. Предмет Економику Југославије предавао је и на Правно-економском факултету у Нишу, а на Саобраћајном и Грађевинском факултету предавао је Економику саобраћаја. У оквиру последипломске наставе држао је предавања на курсу Привредни развој, Економика саобраћаја, Економика туризма а на Саобраћајном факултету предавања из предмета Саобраћајна политика.

Био је члан Редакционог одбора - редактор за област саобраћаја у Економској енциклопедији.

На Економском факултету у Београду био је декан (1971.-1973.), продекан (1961.-1963.), председник Скупштине (1970.-1971.), председник Савета (1980.), шеф Катедре за економску политику, главни и одговорни уредник часописа *“Економски анали”*.

Професор Новаковић је боравио у иностранству на научном и стручном усавршавању (Западна Немачка, САД, Совјетски Савез) и на научним скуповима (Париз, Рим, Атина, Мадрид, Лондон, Салцбург, Минхен, Берлин). Био је стални члан Комитета за економ-

ска истраживања СЕМТ-а (Европске конференције министара саобраћаја у Паризу), и члан Савета Међународне асоцијације економиста.

Проф. Новаковић је обављао низ функција у државним и друштвеним органима. Био је први директор Саобраћајног института од његовог оснивања, од 1961. до 1968. године.

Био је председник Савеза економиста Србије, председник Савеза економиста Југославије, почасни је члан Савеза економиста Србије, члан Научног друштва економиста, члан Југословенске академије економских наука.

Професор Новаковић је носилац Ордена рада са златним венцем (1973), Ордена заслуга за народ са златном звездом (1980), Ордена рада са црвеном заставом (1987).

Професор Новаковић је објавио велики број научних и стручних радова - највећим делом из домена економике саобраћаја и опште економске политике, неколико радова на страним језицима (енглески, француски), а уџбеник "Економика Југославије" преведен је на кинески језик.

Најзначајнији радови су: *Економика саобраћаја* (4 издања), *Теоријске основе железничких тарифа и тарифске политике*, *Transport development policy in Yugoslavia*, *Утицај транспортних промена на привреду* (5 издања), *Савремене концепције европске саобраћајне политике и стратегија развоја саобраћаја СР Југославије*, *Општи друштвени политички и економски услови у периоду изградње првих железница у Србији*, *Екстерни прошироки саобраћаја - еколошки аспекти развоја саобраћаја и саобраћајне политике* (коаутор др О. Цветановић).

НАЈДАН ПАШИЋ

(1922 - 1997)

Члан Друштва од 1969. године

Др Најдан Пашић, редовни професор Факултета политичких наука у Београду, рођен је 1922. године у Скопљу. На Правном факултету у Београду дипломирао 1949. године. Завршио је и студије на Институту друштвених наука. Докторирао на Правном факултету у Београду 1956. године, а Хонорарни предавач на Правном факултету у Београду био је 1951. и 1952. године. Ванредни професор Високе школе политичких наука постао је 1960. године, Директор Института друштвених наука 1963. године, а редовни је професор Факултета политичких наука је био од 1965., где је двапут биран за Декана.

Био је изабран 1979. године за председника Уставног суда Србије. Проф. Пашић је био истакнути јавни и друштвено-политички радник. По завршетку студија био је главни уредник "Недељних информативних новина", аташе за штампу Југословенске амбасале у Лондону, главни уредник "Наше стварности" и "Социјализма". Био је члан Председништва СР Србије. За укупан допринос развоју политичких наука добио је награду АВНОЈ-а 1974. године.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Научни и стручни опус проф. Пашића износи 10 књига и преко 350 студија, расправа и чланака објављених у домаћим и страним часописима. Посебни научни доприноси су дати у следећим делима: *Класа и Политика* (4 издања), награђено Октобарском наградом - *Workers Management in Yugoslavia - Recent Trends and Development*, преведено на шпански и француски - *Историјски утицај комуне*, награђено НИИ-овом наградом "Димитрије Туцовић" за најбоље научно-публицистичко дело у 1981. - *Интереси и политички процес - Упоредни политички систем* (четири издања), награђено Октобарском наградом.

Најважнији научни доприноси:

Проф. Пашић је дао научну анализу односа између нормативног и стварног и то како са теоријског тако и са емпиријско-аналитичког становишта. - Обрадио је појам интереса, посматраног с

политичког становишта. - Применио је концепт интереса у анализи политичких појава и процеса у југословенском друштву као и у другим политичким системима. Критика је оценила да наведени доприноси представљају најпотпунију оригиналну разраду ове проблематике у нашој политичкој науци.

ЈОВАН ПЕТРИЋ

(1930 – 1997)

Члан Друштва од 1983. године

Др Јован Петрић, редовни професор Факултета организационих наука у Београду, рођен је 1930. године у Готовуши. Дипломирао на групи за математику Природно-математичком факултету и на одсеку за техничку физику Електро-техничког факултета у Београду, на коме је студирао упоредо. Докторирао је на Природно-математичком факултету у Београду 1960. године.

Од 1957. године радио је у Институту за просторну технику у Београду где је 1960. изабран за научног сарадника и начелника Лабораторије за примењену математику. За ванредног професора на Електронском факултету за предмет Теорија аутоматског управљања изабран је 1967. године, а за редовног професора на Факултету организационих наука 1973., где је основао Катедру за математику, кибернетику и операциона истраживања.

Организовао је рад Факултета на пројектима за привреду и био је руководилац и реализатор више од 20 пројеката. Такође, један је од оснивача Сталне конференције за управљање пословним системима - СКУПС, чији је дугогодишњи Председник и Југословенског симпозијума за операциона истраживања: - SYS-OP- IS.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе:

Проф. Петрић је објавио 155 научних радова, од чега 20 књига, 73 рада у периодичној штампи, 18 студија и пројеката, као и 4 редакције превода познатих страних дела из кибернетике, теорије система и операционих метода. Једна трећина чланака објављена је у познатим иностраним часописима (СССР, САД, Белгија, Енглеска, Немачка).

Најважнији доприноси проф. Петрића су у следећим радовима: - *Математичке методе планирања и ујеривљања* - *Операциона истраживања* (9 издања) - *Нелинеарно програмирање (коаутор)* - *Trigonometric method for conformal mapping with algebraic polynomials by the use of a repetitive differential analyser* - *A new method of examining the stability of linear systems using a repetitive differential analyser.*

Применение критерия Михалова для исследования устойчивости линейных систем при помощи моделирующих устройств к - Некоторые обобщения критерия Михайлова - Метод решения систем уравнений изовых производных сгорания при помощи аналоговой модели - An algorithm for the solution of a 2x2 system of nonlinear algebraic equations (коаутор) - An inter goal programming model for human nutrition planning (коаутор) - New method for linear and quadratic transportation problem (коаутор).

Најважнији научни доприноси:

Најважнији научни резултати проф. Петрића везани су за унапређење методологије примене рачунара, за унапређење теорије аутоматског управљања и за развој операционих истраживања, у чему је он један од пионира тога развоја и практичне примене метода операционих истраживања у Југославији, а неке од тих метода ушле су у уџбенике и монографије страних и домаћих аутора.

Проф. Петрић је био главни и одговорни уредник часописа Yugoslav Journal of Operations Research (YUJOR).

Проф. Петрић је био уредник часописа Научног друштва Србије - Scientific Review. Године 1994. изабран је за секретара Одељења природно-математичких наука. Захваљујући изузетном залагању проф. Петрића ово одељење је било једно од најактивнијих у Друштву. Својим самопрегорним радом и организационим способностима значајно је допринео раду Научног друштва Србије.

Проф. Петрић је изабран за члана Црногорске академије наука и умјетности 1996. године.

ЗОРАН ПЈАНИЋ

(1922 - 1991)

Члан Друштва од 1985. године

Др Зоран Пјанић, редовни професор Економског факултета у Београду, рођен је 1922. године у Битољу. Дипломирао је на Економском факултету у Београду, а докторирао на истом факултету 1956. године. На Пољопривредном и Правном факултету у Београду изабран за предавача за Политичку економију 1951. На Економском факултету у Београду изабран за доцента 1956. године. За редовног професора изабран 1965. за предмет Теорија и политика цена. На Економском факултету био шеф Катедре за општу економску теорију, имао разне функције и био председник Савета Факултета. За ректора Београдског универзитета изабран 1985. године.

Имао је многобројне друштвене функције. Био је председник Одбора за високо школство и науку, председник Просветно културног већа, члан Председништва Скупштине СР Србије, члан Републичког савета за научни рад, члан Југословенског одбора за координацију науке и технологије, председник Савезног економског савета, члан Савезног комитета за друштвено планирање, члан Уставне комисије СР Србије, члан Извршног одбора Европске научне фондације у Страсбуру од 1974. до 1981. Био је члан Председништва СР Србије 1986. године.

Члан је Секције за научни рад Савеза економиста Југославије и њен председник више година. Почасни члан неколико института и научних удружења. Више пута члан жирија за доделу Октобарске, Седмојулске и награде АВНОЈ-а. Главни редактор "Економског лексикона" и "Економске енциклопедије", које су добиле прву награду на сајмовима књига у Београду 1975. и 1984. године.

Најважнији радови којима је утицао на развој науке и праксе: Објавио је велики број монографија, уџбеника, студија, као и велики број саопштења на научним скуповима у земљи и иностранству, те велики број чланака у истакнутим домаћим и страним економским часописима. У разним зборницима са научних скупова објавио је преко 150 прилога, а на страним језицима преко 15 радова, у истакнутим страним часописима и зборницима.

Учествовао је на међународним научним скуповима у Варшави, Пловдиву, Риму, Блумингтону, Никозији, Нагпуру, Москви, Београду, Дубровнику, Порторожу, Дечанима и многим другим.

Најважнији доприноси су му у следећим радовима: *Проблем стабилности у економској теорији - Савремене буржоаске теорије о вредности и ценама* (2 издања) - *Теоријске основе образовања цена - Теорија цена* (8 издања) - *Робна привреда у самоуправном систему* (3 издања) - *Самоуправни привредни систем - Специфична цена производње и сиварне цене у привреди Југославије 1964-68* (колективни рад у коме је проф. Пјанић руководио и писао основног теоријског и методолошког прилога) - *Економски лексикон* (главни редактор и аутор великог броја одредница) - *Економска енциклопедија*, два тома (главни редактор и аутор одређених есеја и одредница).

Најважнији научни доприноси:

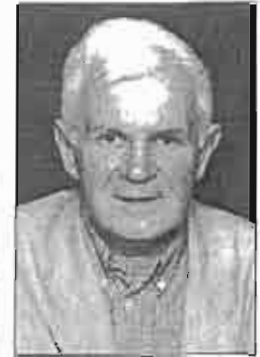
Проф. Пјанић је остварио врло значајне резултате, посебно у развијању и разрађивању теоријске економије. Увек је добро обавештен о савременим токовима економске мисли, али и у другим друштвеним наукама, због чега његови радови носе квалитет високе ерудиције. Дао је оригиналне доприносе развоју југословенске привредне политике. У том погледу су од посебног значаја доприноси у области самоуправног привредног система.

Учесник је бројних научних састанака у земљи и иностранству. Поред осталог организовао је и руководио међународним састанцима у нашој земљи: "Југословенско-амерички универзитетски дани о економским проблемима" (Дечани, 1966), Маркс и савременост - значај "Капитала" данас (Београд, 1967), "Хуманизација прогреса" (VI конференција "Наука и друштво", Порторож, 1967), "Актуелност Марксове економске мисли" (Савез економиста Југославије и Економски факултет, Београд, 1983).

ОБРЕН С. ПОПОВИЋ

(1934 - 1999)

Члан Друштва од 1996. године

Др Обрен Поповић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је у Београду 1934. године од оца Сретена, инжењера, и мајке Цвете Стефановић, доктора медицине, гинеколога. Школовање је завршио у Београду, дипломирао је 1959. године на Медицинском факултету са просечном оценом 9.5 и награђен као најбољи студент Универзитета у Београду те године. Био је асистент на Институту за патолошку физиологију (1960-1963), а од тада је на Клиници за интерне болести КБЦ "Звездара" у Београду.

Биран је за асистента (1970), доцента (1976), ванредног (1982) и редовног професора (1987) при Катедри интерне медицине. Био је начелник Центра за гастро-ентерологију и хепатологију, и саветник Клинике за интерне болести КБЦ "Звездара" у Београду.

Био је председник Удружења гастроентеролога Југославије, почасни члан Удружења патолога Југославије, члан СЛД, члан European Society for clinical investigation. Почасни је члан - British Society of Gastroenterology и члан Balkan Medical Union. Био је под-председник Mediterranean Medical Society and Founding member.

Био је члан уређивачких Одбора 7 међународних и 3 домаћа медицинска часописа (Journal of Clinical Gastroenterology and Archives of Oncology). Био је главни и одговорни уредник часописа Archives of Gastro-entero-hepatology (1982 - 1997) као и часописа Zvezdara Clinic Proceedings, od 1995.

Држао је предавања по позиву на Медицинским факултетима у Енглеској (Birmingham), САД (Boston, Richmond, San Francisco). Учествовао је на бројним међународним скуповима са рефератима (и по позиву) и као члан научних одбора у више страних земаља. Држао је предавања по позиву и на скупу Балканске Медицинске Уније (Ioannina, 1998), а био је и члан организационог одбора I Европске гастро-ентеролошке недеље у Атини 1988 године.

Професор Поповић је био руководиоца већег броја научних пројеката, почев од 1976. године континуирано. Из тих истраживања проистиче највећи број његових публикација.

Публиковао је укупно преко 230 радова (18 у иностраним часописима, 5 у иностраним зборницима) и 5 монографија. Цитиран је у SCI преко 70 пута. Најважнији су следећи радови: *Primary bile acid malabsorption: histologic and immunologic study in three patients - Iron absorption in normal and D, L-ethionine treated rats* (koautor) - *Sarcoidosis and protein losing enteropathy - Ox bile treatment of severe steatorrhea after massive ileectomy* (koautor) - *Giardiasis. Local immune defense and responses - A new approach to treatment of malabsorption syndromes by colostrum* (koautor) - *Дијететичка семиологија*.

Међу бројним научним и стручним доприносима, Проф. Поповић је дао опис новог ентитета са дијарејом узрокованом жучним киселинама услед атрофије ресица слузнице илеума. Вршио је испитивање утицаја егзокриног панкреаса на апсорпцију гвожђа; истраживање цревног губљења протеина у саркоидози; дефинисање динамике поремећаја варења и апсорпције код болесника са карциномима гениталних органа лечених зрачном терапијом.

Посебно треба истаћи истраживања и прву успешну примену Холил - сардосина, синтетске жучне киселине, у лечењу изражене стеатореје по опсежној илеектомији. Такође, треба истаћи прилоге познавању имунологије ламблијазе резистентне на нитроимидазоле, као и примену колострума у лечењу малапсорпционих синдрома.

Као најзначајнији доприноси Проф. Поповића могу се сматрати организовање и развој, првог до тада у нашој земљи, а и данас јединог, Центра за метаболичке поремећаје у оквиру гастроентеролошког одељења КБЦ "Звездара". Исти центар је намењен и коришћен за дијагностику поремећаја варења и апсорпције, и хроничних дијареја, али првенствено за развој методологија истраживања и континуираног рада на научно-истраживачким пројектима од 1976. до данас.

Такође, значајно достигнуће тог рада је опис новог ентитета који се карактерише примарном атрофијом слузнице илеума, уз нормалну слузницу јејунума (Popović O. et al.: *Primary bile acid malabsorption. Histological and immunological studies in three patients. Gastroenterology*, 1987, 92:1851-1858). Касније су описани нови случајеви овог обољења у Француској (Hopital Bichat, Paris), као и код нас, са укупно 11 случајева (P. Martean et al.: *Primary ileal villous atrophy is often associated with microscopic colitis. Gut*, 1997, 41:561-564).

МИРОЉУБ Т. РАНЧИЋ

(1935 - 2002)

Члан Друштва од 1985. године

Др Мирољуб Ранчић, научни саветник Института друштвених наука у Београду, рођен је 1935. године у Параћину, од оца Тихомира и мајке Олге Пеливановић. Основну школу и гимназију завршио у Параћину. Студије географије завршио 1960. године на Природно-математичком факултету у Београду. Од 1961. године ради у Републичком заводу за статистику Србије као руководилац на обради пописа становништва. Године 1962. изабран је за асистента у Центру за демографска истраживања Института друштвених наука, где је и пензионисан 1995. године.

Завршио је постдипломске студије (смер. Становништво и насеља) на Природно-математичком факултету, 1967. одбранио магистарску тезу "Основне демографске карактеристике и ситуације породица и домаћинства у Југославији", а 1972. године докторску дисертацију под насловом "Фертилитет аутохтоног и мигрантског становништва у Југославији". У звање научног сарадника биран је 1972. године, у звање вишег научног сарадника 1976. и у звање научног саветника 1984. године.

Краће време био је члан Колегијалног пословодног органа Института друштвених наука и управник Центра за демографска истраживања, председник Научног већа тог института и Научног већа Института за социјалну политику. Биран је за члана Међународне уније за научно истраживање становништва, Европског удружења демографа, Српског географског друштва, Статистичког друштва Србије, Друштва демографа Југославије, Одбора за становништво Српске академије наука и уметности, 1985. за члана Научног друштва Србије.

Професор је за предмет Статистика становништва - демографија на Вишој школи за статистику и информатику (1974-1990), по позиву држао предавања "Миграције становништва" у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду.

Написао је уџбеник “*Статистика становништва - демографија*” за студенте Универзитета и “*Демографија I*” за средње образовање. Био је члан редакције часописа “*Становништво*” Центра за демографска истраживања Института друштвених наука и Друштва демографа Југославије.

Руководио је већим бројем пројеката: “Демографске карактеристике насеља у СР Србији”, “Становништво СР Србије - демографски и просторни развој”, “Демографски атлас Србије”, “Проблеми демографског развоја Србије”.

Делови студија у издању Центра за демографска истраживања Института друштвених наука у Београду: Шема рејона за демографска истраживања, део други, 1963; Скорашње и предстојеће промене у репродукцији и структури становништва СР Србије, део 10, 1963; Демографска кретања и пројекције становништва у Југославији, део 10 и 11 (j), 1964; Миграције становништва Југославије, део V, 1971; Фертилитет становништва у Југославији, део 5, 1972; Развитак становништва Југославије у послератном периоду, део 5, 1974; Оцена поделе насеља на градска, мешовита и сеоска - теоријско методолошки аспекти, студија, 1975; Погледи на миграције становништва, уредник зборника и аутор уводног рада: Теоријске основе испитивања миграција, 1985.

Учествовао је на многим научним скуповима и објавио више чланака из области демографије, претежно у часопису “Становништво”, између осталих: Концепције и проблеми развоја београдског региона, Становништво, бр. 2, 1967; Фертилитет и контрола рађања у односу на трајање брака, Становништво бр. 3-4, 1971; Проблеми усмеравања миграција радне снаге, Становништво 1-2, 1972; Запажања о променама и тенденцијама у најмањим асоцијацијама становништва Југославије, Цвијићев Зборник, САНУ, 1965; Неки демографски аспекти проучавања миграција у Југославији, Охрид 1973, штампано у Становништву 3-4 1973. и 1-2 1974; Influence of Rural-Urban migrations on Yugoslav Population, Лијеж, 1973; Унутрашње миграције и фертилитет становништва у Југославији, Зборник са саветовања о изградњи друштвених ставова о популационој политици у Југославији, 1973.

НИКОЛА СТЕПАНОВИЋ

(1907 - 1988)

Члан Друштва од 1969. године

Др Никола Степановић, редовни професор Правног факултета у Београду, рођен је 1907. године у Високом, Босна и Херцеговина. Дипломирао на Правном факултету у Београду 1931. године. На истом факултету је стекао докторат правних наука 1937. године. Од 1932. до 1938. године радио је као судијски приправник и пристав у Главној контроли. Од априла 1938. године ради као доцент на Правном факултету Београдског универзитета у Суботици, да би 1940. године био изабран за ванредног професора.

За време рата бива отпуштен са Универзитета, а 1944. године, после ослобођења земље, преузет је на Правни факултет у Београду где је 1951. године изабран за редовног професора за предмет Управно право, југословенско и упоредно.

На Правном факултету у Београду је вршио функције продекана (1947/48.) и декана (1948/49. и 1949/50.). Био је врло активан научни, јавни и друштвени радник.

Поред дужности на Правном факултету обављао је низ врло одговорних и значајних функција и дужности. Тако је био члан Савезног правног савета, члан и председник Правног савета СР Србије, члан и председник Уставног суда Србије; члан бројних стручних тела и специјалних комисија; правни саветник државних органа и др., председник Југословенског удружења за управне науке и праксу, члан Међународног института за управне науке у Бриселу и др.

Држао је предавања по позиву на универзитетима у иностранству (Париз, Њујорк, Питсбург, Талахаси (САД), Тунис, Каиро и др.).

Био је члан матичне комисије за оснивање, и један од оснивача Научног друштва Србије 1969. године.

Најважнији радови којима је утицао на развој теорије и праксе:

Као врло уважени и признати стручњак за упоредно право у земљи и иностранству, објавио је врло велики број радова (књига, студија, чланака, расправа и реферата). Најзначајнији су:

Административно (управно) право СФР Југославије - Положај грађана и организација у управном систему - La Notation, technique de promotion au mérite - Управно судство као средство заштите законности.

Најважнији научни доприноси:

Својим радовима проф. Стјепановић је дао значајне оригиналне доприносе третирању појединих основних принципа и институција управног права. Он је у истраживањима и анализи појединих правних проблема врло успешно примењивао поред упоредног и социолошке методе. Он развија теорију правних функција државе, и даје значајан прилог изучавању друштвених садржаја управе, судства и законодавства.

Његови теоријски ставови су уграђени у практична решења и нормативну регулативу у управном праву Југославије.

ВОЈИСЛАВ К. СТОЈАНОВИЋ

(1906 - 1991)

Члан Друштва од 1969. године

Др Војислав Стојановић, редовни професор Медицинског факултета у Београду, рођен је 1906. године у Нишу, од оца Крсте и мајке Зорке Вучковић, где је завршио основну школу и гимназију. На Медицински факултет у Београду уписао се 1924. и завршио га 1929. године. У току студија, три године радио је као студент-асистент на анатомији, а касније као лекар.

У току специјализације, професор Стојановић је по обавези ступио у војну службу и вршио дужност секундарног лекара. По завршеној специјализацији радио је као шеф Хируршког одељења Косовске сталне војне болнице. Године 1938. поднео је оставку и постао шеф Хируршког одељења Бановинске болнице у Прокупљу.

Од 1941. године до Ослобођења учествовао је у НОБ-у. Године 1944. постао је главни хирург Главног штаба НОВ и ПОЈ за Србију, а 1945. је постављен за управника Главне војне болнице у Београду. Руководио је хируршком службом на Сремском фронту. Године 1945. постао је главни хирург Главне војне болнице у Београду, а 1948. и главни хирург ЈНА. Демобилисао се септембра 1949. године као санитетски пуковник у резерви.

Носилац је Партизанске споменице 1941., Ордена заслуга за народ првог реда, Ордена француске Легије части, носилац је Октобарске награде града Београда за 1962. годину, Седмојулске награде 1969. и награде АВНОЈ-а за науку 1976. године. Носилац је медаље универзитета у Стразбуру, медаље Академије наука имена Вишњевског у Москви, медаље Humbolt -овог универзитета, медаље универзитета у Глазгову, медаље Института Академије медицинских наука за хирургију срца и крвних судова и Научног друштва хирурга СССР-а, затим медаље "Purkinia" чехословачког удружења хирурга.

Године 1946. изабран је за управника тадашње IV хируршке клинике, затим за управника новоосноване Друге хируршке клинике, и на тој дужности остаје све до одласка у пензију 1977. године (у својству научног саветника Медицинског факултета и II

хирушке клинике). Марта 1955. изабран је за редовног професора, а 1956. године за Шефа катедре хирургије Медицинског факултета у Београду. Био је председник Савеза удружења универзитетских наставника и других научних радника Југославије, председник Међународног удружења универзитетских професора и доцента (IAPUL). Данас, студенти, наставници, научни радници и стручњаци добијају годишње награде за постигнуте резултате у раду, које носе име: "Плакета проф. др Војслав К. Стојановић". Био је председник Европског друштва за кардиоваскуларну хирургију.

Иницијатор и оснивач Научног друштва Србије 1969. године и његов први Председник. Оснивач је кардиоваскуларне хирургије у Београду и Србији, а такође и један од оснивача Европског друштва за кардиоваскуларну хирургију. Члан је Европског друштва за експерименталну хирургију, члан Међународног хирушког друштва; био је члан или почасни члан, бројних друштава и других медицинских и хирушких организација Француске, Италије, ДДР, Чехословачке, СССР.

Такође, био је и члан редакције неких од медицинских часописа у тим земљама, а и код нас. Године 1980. изабран је за члана Националне Медицинске Академије Француске.

Стручна и научна активност проф. Стојановића односи се на радове из ових области хирургије. Објавио је преко 480 радова, од којих у земљи око 300, а у иностранству око 180. Поред наведених радова публиковао је књиге: *Рајна хирургија* (у више издања): поред 2 енглеске књиге професор Стојановић је једини у свету описао општи и специјални део Ратне хирургије на 1400 страна - *Хирушки практџикум* (коаутор) - *Новине у хирургији ендокриних жлезда - Дијагностички критеријуми за оцену радне способности у хирургији* (коаутор).

Посебно треба истаћи књигу "*Кардиохиргија урођених срчаних мана и великих крвних судова*" (1988. године), животно дело једног еминентног хирурга који је у њему постигао успешну симбиозу научних достигнућа светске литературе у овој области са својим богатим личним искуством.

Поред бројних радова, које је излагао на конгресима у земљи и иностранству, био је главни референт на следећим конгресима у земљи: на VIII конгресу хирурга Југославије 1951. године, на Конгресу лекара у Нишкој бањи 1955. године, у Врњачкој Бањи 1964. године, у Приштини 1966. и у Сарајеву 1967. године.

На иностраним скуповима био је: главни референт на конгресима у Копенхагену, Риму, Амстердаму, Стразбуру, Паризу, Њујорку, Лондону, Москви, Берлину и другим градовима. Лично је позиван да врши демонстрационе операције и предавања у Француској и Италији. По позиву је држао предавања као виситинг професор у Француској, СР Немачкој, ДР Немачкој, Италији, Енглеској, Либији, САД и СССР.

Неколико пута је позиван од стране УНЕСКО-а ради помоћи у решавању проблема из области наставе и високошколских установа (члан Комисије експерата, са задатком за припрему конференције министара просвете у Бечу 1967. године, учесник конференције по питању стандардизације диплома у Москви 1968. године, итд.).

Као посебно оригиналне доприносе треба истаћи: успешну експерименталну примену локалне хипотермије у хирургији отвореног срца, која је касније у свету уведена као рутинска метода. Сопствени и оригинални поступак за комисупротомију код митралних стеноза са сопственим инструментом познатим под именом "жичани валвулотом". Дао је оригиналне концепције и успешну клиничку примену у хирушком лечењу урођених стеноза плућне артерије операцијом на "сувом срцу у нормотермији".

Увео је оригиналну концепцију и успешну експерименталну и клиничку примену (међу првима у свету) алопластичне трансплантације, код повреда вена у циљу успешног што дужег обезбеђења крвотока кроз главно стабло и касније успешно развијање колатерарне мреже, као и метода преомшљавања оклудираних артерија, посебно код десног срца.

Проф. Стојановић ће остати упамћен као пионир југословенске кардиоваскуларне хирургије, оснивач и први председник Научног друштва Србије, еминентни стручњак, научник, предавач и наставник, који је иза себе оставио огромно дело које и данас представља узор новим покољењима лекара.

ДРАГОЉУБ СТОЈАНОВИЋ

(1933 – 2002)

Члан Друштва од 1996. године

Др Драгољуб Стојановић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Крагујевцу, рођен је 1933. године у Београду, од оца Драгића и мајке Мирославе Пангић. Основну школу и гимназију учио је у више градова у Србији: Петровцу на Млави, Новом Пазару, Јагодини, Крагујевцу. Матурирао је 1952. године у Крагујевцу, и исте године уписао се на Правни факултет у Београду, где је дипломирао 1956. године са одличним успехом.

Каријеру је започео као асистент у Институту за упоредно право у Београду 1956., у коме је радио до 1960. године. Године 1960. десет месеци је провео као стипендиста Хумболтове фондације на Институту за странско и упоредно право у Хамбургу, код професора Ханса Делеа где је урадио докторску дисертацију *“Позитивна правна ограничења приватне својине”*, коју је одбрао, по повратку из Хамбурга, на Правном факултету у Београду 1961. године. Године 1962. изабран је за доцента на Правно-економском факултету у Нишу, 1967. за ванредног професора, а за редовног професора на предмету Увод у грађанско и стварно право 1972. године. Године 1978. прешао је за редовног професора на Правни факултет у Крагујевцу.

На Универзитетима у Нишу и Крагујевцу обављао је следеће функције: два пута је био биран за декана на Правном факултету у Нишу у периоду 1974-1978., два пута за декана на Правном факултету у Крагујевцу 1980-1984., и два пута за ректора Универзитета у Крагујевцу 1984-1988. Добио је Октобарску награду града Ниша за научни рад 1965. године.

У иностранству је боравио више пута као стипендиста Хумболтове фондације, у Хамбургу 1960-1961., десет месеци, у Гетингену 1965. шест месеци, у Фрајбургу више пута по три месеца, такође у Минхену три пута, радећи на познатим научним институцима у СР Немачкој. Активно је радио на доношењу многобројних закона као члан комисије Савезне скупштине као што су Закон о основним својинскоправним односима и Закон о облигационим односима.

Учествовао је на многобројним међународним конгресима (два пута у Фиренци на Конгресу аграрног права као национални референт, на конгресима упоредног права, и последњи пут на Конгресу европског права у Бамбергу у СР Немачкој 1993. године).

Учествовао је 12 година учествује на Копаоничкој школи природног права, са рефератима из области својине, где је био уредник катедре “право на имовину”. Два пута је био руководилац научног пројекта - први пут се радило о пројекту “Тумачење уговора” за Републичку заједницу науке, а био је руководилац пројекта “Србија и европско право”, пројекат који је финансирао Министарство за науку Републике Србије.

Најважнија дела која је до сада објавио су два универзитетска уџбеника: “Увод у грађанско право” изашао у 9 издања, последње издање из 1996. године, стр. 416, и “Сиварно право”, такође изашло у девет издања, последње издање 1998. године. Објавио је преко 100 чланака у нашим и страним часописима.

Осим тога објавио је неколико монографија: 1) “Позитивноправна ограничења приватне својине”, Београд, 1963. године; 2) “Грађанскоправна одговорност за штетне последице времена иређим лицима”, Београд, 1965.; 3) “Одговорност за накнаду љенетичких, анонимних и закаслелих штетних последица”, Београд, 1967. године; “Савесност и поштенје у промету”, Београд, 1973. године; 5) “Грађанскоправна средства у борби против загађивања ваздуха и воде”, Београд, 1975.; 6) “Тумачење уговора”, Београд, 1982.; 7) “Праведно право”, Београд, 1992. године. Од књига, несумњиво је најважнија “Право обезбеђења кредитира”, Београд 1997. године.

У оквиру рада Копаоничке школе “Природног права” био је уредник Катедре “право на имовину”. Из области својинскоправних односа објавио је 13 реферата који скупа представљају више од једне монографије о својини, у којима су разматрани сви аспекти својине de lege lata и de lege ferenda, тако да је у области својинско-правних односа несумњиво утицао на развој ове важне области права, у којој је представљао једног од водећих експерата.

Као професор грађанског права на правним факултетима у Нишу, Крагујевцу и Београду био је ментор при одбрани великог броја магистарских и докторских дисертација, чиме је допринео формирању научног подмлатка из редова асистената на овим факултетима.

РАДМИЛА СТОЈАНОВИЋ

(1920 - 1997)

Члан Друштва од 1970. године

Др Радмила Стојановић, редовни професор Економског факултета у Београду, рођена је 1920. године у Босанском Шамцу. Дипломирала на Економском факултету 1948. године, а докторирала 1953. године. На Економском факултету у Београду је од 1948. године. За редовног професора је изабрана 1964. године на предмету Теорија привредног развоја.

Последипломску наставу држала је, поред Економског факултета у Београду, на још 10 факултета у земљи. Била шеф Катедре за привредни развој, била Декан Факултета и имала разне друге функције на Факултету.

У стручним и политичким организацијама имала разне дужности. Била је посланик Савезне скупштине, члан Економског савета СИБ-а, члан Управе Савеза економиста Југославије. Члан је Научне секције Савеза економиста Југославије.

Објавила је велики број радова (око 150 библиографских јединица). Учествовала је као референт на многим научним скуповима у земљи као и на бројним међународним скуповима. Има 37 радова објављених у иностранству. Као позвани гост држала је предавања на Колеж де Франс и на економским факултетима у Оксфорду, Бирмингему, Лођу, Будимпешти, Букурешту и Берлину.

Била је члан је редакције и један од уредника и сарадника Економског лексикона и Економске енциклопедије. Добитник је Седмојулске награде за књигу “Теорија привредног развоја у социјализму” и поново Седмојулске награде за животно дело, а Октобарску награду је добила за књигу “Управљање развојем у самоуправном друштву”.

Најважнији радови којима је утицала на развој теорије и праксе:

Најзначајнији доприноси су у следећим радовима: *Теорија привредног развоја у социјализму* (преведено на пољски) - *Теорија инвестиционих циклуса у социјалистичкој привреди* (коаутор), преведено на енглески - *Велики економски системи - Основална*

*Стратегија привредног развоја - Планирање у самоуправном друштву
- Управљање развојем у самоуправном друштву - На путу ка високо
индустријализованом социјализму - Теорија привредног развоја у
прећој технолошкој револуцији.*

Најважнији научни доприноси:

Проф. Радмила Стојановић је дала доприносе у две крупне области економске мисли. То су: прво, привредни развој, са одговарајућим планирањем и инвестирањем; управљање, у контексту савременог научног и технолошког прогреса; друго, област опште теорије система, уколико се бавила великим економским системима.

У југословенским условима, било је посебно од значаја њено повезивање сазнања у тим областима, преко западне литературе, са социјалистичким и самоуправним карактером југословенског друштвено-економског живота. Њени радови сведоче о њеној одличној информисаности о најмодернијим кретањима у области економске мисли, као и о њеном особеном стваралачком раду у тим токовима.

МИЛОСАВА СТОЈНИЋ-ЦАРИЧИЋ

(1924 - 2003)

Члан Друштва од 2002. године

Др Милосава - Мила Стојнић-Царичић, редовни професор Филолошког факултета, у Београду, рођена је 1924. године у Беранама. Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду 1949. године и докторирала 1968. године на истом факултету са тезом *"Симболичка докшрина Андреја Белој"* (ментор Сретен Марић).

Др Мила Стојнић је изузетно плодан и успешан наставно-научни радник. Била је асистент Института за источне и западне словенске језике и књижевност САНУ и у Институту за експерименталну фонетику и патологију говора и изучавање страних језика (од 1949.). Затим је 10 година као професор руске књижевности предала на Вишој педагошкој школи у Београду, а потом на Филолошком факултету у Београду као ванредни и редовни професор. Предала је Руску књижевност XVIII и XIX века и историју руске цивилизације на редовним, постдипломским и специјалистичким студијама. Била је ментор при изради већег броја магистарских и докторских дисертација.

Др Мила Стојнић је славист-енциклопедист, зналац више великих европских језика. Била је управник Катедре за славистику Филолошког факултета у Београду, председник Славистичког друштва Србије, Друштва за упоредно проучавање књижевности и председник Друштва за стране језике и књижевности Србије; члан Европског друштва за културу (СЦГ). Међу признањима поменимо да је добитник медаље "А.С.Пушкин" Међународне асоцијације професора руског језика и књижевности (1990), медаље "Ђуро Даничић" Филолошког факултета у Београду (1999), Ордена рада са црвеном звездом (1988) и др. Добитник је награде Удружења преводилаца Србије (1984).

Поред више од 27 уџбеника и приручника и већег броја чланака и студија, расправа, критика, есеја који доносе нове резултате, осветљавања и оцене, од 1953-1999. године преко 180 библиографских јединица, др Стојнић објавила је и следећа крупнија ауторска

дела : (1) *Руска књижевност XX века*, Сарајево, 1962. (Књига је оцењена као ретка у свету овога жанра која садржи и анализу естетичких погледа краја века и руске авангарде). (2) *Руски јисци XIX и XX века*, књ. 1-2, Сарајево 1972-74., (ово је дело допринело “плурализму естетичких схватања српске русистике”). (3) *Руска књижевност*, књ. 1, 1976, књ. 2, 1978, Завод за уџбенике, Сарајево и “Нолит”, Београд, Уредник и коаутор. Књига је допринела да и наша земља у светским научним круговима постане позната по историјама књижевности. (4) *Симболистичка доктрина Андреја Белој*, Београд 1971., обрада теме има приоритет у светској науци). (5) *Превођење књижевнеј шекспира*, Београд 1980., Компетентно међу првим код нас бави се теоријом превода. (6) *Руска цивилизација*, Београд 1994. (Прва књига ове врсте код нас). (7) *Руско-српска књижевна њрејлишња*, Београд 1994. (Компаративистичка расцарава од средњег века до авангарде и међуратне књижевности, са поглављима о емигрантској књижевности код нас). (8) *Руски авангардни роман*, Београд 1995. (9) *Обзорја руске мисли*, Београд 1999., (Критичко излагање и оцена мисли шест руских филозофа).

Др Стојнић је била руководица југословенског дела међународног пројекта Института за славистику и балканистику Руске академије науке и Матице српске “Руско-српске књижевне везе” и уредник неколико зборника радова са тог пројекта. Ђрло успешан истраживач и на књижевно-историјском пројекту Филолошког факултета у Београду.

Проф. др Мила Стојнић је свестран научник, књижевни историчар и компаративиста, културолог са снажном нотом филозофског захвата у својим анализама и синтезама, лингвиста и филолог широког и дубоког захвата. Научник међународног угледа запажен у раду међународних скупова у Риму, Павији, Москви, Падови, Бечу, Кракову и другим местима.

Њене списе поред високе научности одликује и широки хуманизам и интелектуална дубина. Многи њени радови су пионирски и уз то подстицајни, поготову што је она и критику с разлогом схватала и примењивала као стваралачки чин.

РАЈКО М. ТОМОВИЋ

(1919 – 2001)

Члан Друштва од 1969. године

Др Рајко Томовић, академик, редовни професор Електротехничког факултета у Београду рођен је 1919. године, у Баји (Мађарска) од оца Мирка, мајке Ирене Баста. Гимназију је завршио у Београду 1938. године. Дипломирао на Електротехничком факултету у Београду 1946. Докторирао у Српској академији наука и уметности 1952. из области аналогних рачунара. Од 1950. до 1960. радио је у Институту “Борис Кидрич” Винча, а у периоду 1960. до 1962. године у Институту “Михајло Пупин” у Београду. Од 1964. до пензије редовни професор на Електротехничком факултету у Београду за област аутоматике.

Предавао је Нелинеарне системе управљања на редовним и Теорију система на последипломским студијама за које је написао уџбенике који су преведени на енглески и штампани и у иностранству. Од 1961. године стални је гостујући професор на University of California Los Angeles (UCLA) и University of Southern California Los Angeles. Предавао је по позиву на универзитетима САД, СССР, Француске, Немачке, Италије, Енглеске, Јапана, Индије и Малезије.

Добитник је Седмојулске награде Републике Србије, Награде АВНОЈ-а, Медаље Америчког друштва инжењера поводом стогодишњице његовог оснивања. Редовни је члан САНУ и спољни члан Словеначке академије наука. Био је саветник Организације за економску сарадњу европских земаља (OECD) и Уједињених нација за питања технолошког развоја. Био у руководству међународних организација за аутоматско управљање и аналогне рачунаре.

Учествовао је са радовима на многим научним скуповима у земљи и иностранству. Објавио је у домаћим и страним часописима преко 120 научних и стручних радова. Аутор је и коаутор 21 књиге у нашој земљи и иностранству (Француска, САД, Русија, Немачка). Из области којима се бавио објавио је монографије и поглавља у књигама код чувених издавача као што су Pergamon Press, Elsevier, Springer Verlag, John Wiley & Sons London, МИР Москва, Masson Paris и др. Монографија о брзим диференцијалним анализаторима објављена

је на француском, енглеском и руском језику. Монографија о осетљивости динамичких система објављена је на српском и енглеском (McGraw Hill, New York, 1964). Прву монографију у светској литератури о неаналитичким методама управљања покретима екстремитета, са коауторима Дејаном Поповићем и Richard Stein-om (Канада) објавио је код World Scientific Publishers, Singapore, 1995. По позиву, председавао је и учествовао са радовима на многим међународним конференцијама и конгресима.

Основни доприноси теорији система и рачунарским наукама објављени су у следећим радовима са коауторима: *An Adaptive Artificial Hand transactions; Finite State Approach to the Synthesis of Bioengineering Control Systems; Systems Approach to Muscle Control; Robot Control by Reflex Actions; Strategy for Grasp Synthesis with Multifingered Robot hands; Hybrid Assistive System the Motor Neuroprosthesis; Neanaličko upravljanje manipulatorima; Skill Based Artificial Intelligence Systems in Robotics.*

Основни научни доприноси, поред аутоматског управљања, се односе на развој протеза и ортоза, теорију осетљивости динамичких система, примену коначних аутомата у моделирању управљања људским екстремитетима и коришћење вештачких рефлекса за управљање роботима. Покренуо је израду и учествовао у реализацији прве наше рачунске машине за електропривреду, првог аналогног рачунара домаће израде, првог домаћег електронског рачунара за војне потребе, првих дигиталних рачунара. Иницирао је развој теорије осетљивости у нашим и светским оквирима као посебне дисциплине проучавања динамичких система.

Теоријским и примењеним радовима из области медицинске роботике омогућио је израду прве у свету антропоморфне вештачке шаке, рефлексно управљаног вештачког колена и хибридног система са нумеричким управљањем за рехабилитацију парализираних пацијената. Ови радови су довели до реализације интелигентних индустријских система са мултифункционалним хватаљкама усмереним ка флексибилној монтажи. Сви ти системи се продају на светском тржишту као заједнички производ југословенско-америчких предузећа. Радио на развоју теорије нумеричког управљања машинама на бази вештачке интелигенције и неуралних мрежа.

НИКОЛА ЧОБЕЉИЋ

(1912 – 2002)

Члан Друштва од 1969. године

Др Никола Чобељић, редовни професор Економског факултета Универзитета у Београду, рођен је 1912. године у Лесковцу. Основну школу и нижу гимназију завршио је у Подгорици, матурирао у Београду 1930. године. Правни факултет у Београду завршио је 1934., а докторирао на Економском факултету Београдског универзитета 1959. године са тезом Политика привредног развоја Југославије и њени резултати 1947-1956.

Као члан КПЈ од 1941. године радио је активно у београдској партијској организацији све до почетка 1943. када је ухапшен и затворен у специјалној полицији. Одатле је одведен у концентрациони логор на Бањици, а затим на принудни рад у Аустрију где наставља организовану политичку активност.

После ослобођења проф. Чобељић је био помоћник министра трговине и помоћник председника Савета за робни промет НР Србије, државни подсекретар за привреду ФНРЈ, заменик директора Савезног завода за привредно планирање.

За редовног професора Економског факултета Универзитета у Београду изабран је 1962. Био је шеф Катедре за економску политику. Учествовао је у извођењу постдипломске наставе на економским факултетима у Београду, Титограду, Скопљу, Суботици и Новом Саду. Био је председник Друштва економиста Србије, потпредседник Савеза економиста Југославије и председник Савета Економског факултета у Београду. Члан одбора за економске науке ЦАНУ, члан Научног друштва Србије од оснивања 1969. године. и редовни члан САНУ од 1988. године.

Један је од покретача часописа “Економски преглед” и његов уредник. Био је главни уредник часописа “Економист” - органа Савеза економиста Југославије.

Држао је предавања на Sent-Antoni колеџу у Оксфорду (1961) и на универзитетима Колумбија и Мериленд у САД (1962). Учествовао је са рефератима и саопштењима на многим међународним научним скуповима.

Радови проф. Чобељића се односе претежно на област теорије и политике привредног развоја. У фокусу научне анализе проф. Чобељића била је привреда Југославије. Његови радови широко се цитирају у домаћој економској литератури, а такође и у студијама иностраних аутора који су се бавили изучавањем привредног система Југославије (Hamilton, Deborah, Spulber, Neuberger, Fisher, Novak i dr.).

Проф. Чобељић је учествовао у организацији девет научних скупова у САНУ, посвећених проблемима привредног развоја и привредног система Југославије. Учествовао је у организацији више међуакадемијских научних скупова на којима се расправљало о развоју економске мисли у нас, теоријским и методолошким проблемима развоја југословенске привреде, о ефикасности развоја недовољно развијених подручја Југославије, друштвено-економским аспектима радне снаге и запослености, о положају наших националних мањина у суседним земљама и др. Учествовао је и на скуповима о заштити и унапређењу животне средине, уставним променама у Југославији и Србији, о конзервативној мисли у нас и у свету, о проблемима науке у будућности, перспективама социјализма итд.

Објавио је око 80 радова: чланака, студија, есеја, научних саопштења, критичких коментара, осврта, као и велику студију "Привредни развој и привредни систем Југославије" (заједно са проф. Илијом Росићем).

Поводом 75-годишњице живота и рада проф. Чобељића часопис "Економска мисао" посветио је тој годишњици посебан јубиларни број који је уредио академик М. Мацура ("Економска мисао", 1988).

Проф. Чобељић је одликован Орденом рада првог реда (1955) и Орденом заслуга за народ са сребрном звездом (1962) и Орденом рада са црвеном заставом (1986). Добитник је Семјојулске награде СР Србије (1965), Свечане површе са плакетом Економског факултета и бројних других повеља и плакета.

БЕРИСЛАВ С. ШЕФЕР

(1926 – 2002)

Члан Друштва од 1978. године

Др Берислав Шефер, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду, рођен је 1926. године у Карловцу од оца Стјепана и мајке Љубице Стиц. Гимназију је завршио у Карловцу 1945. године, а Економски факултет у Београду 1954. године. Последипломске студије је завршио у Чикагу, University of Chicago 1961/62. и University of California, Berkeley, 1962. (као корисник стипендије Фордове фондације). Докторат економских наука одбранио на Факултету економских наука, Универзитета у Загребу 1966. године.

Живео је и радио у Београду од 1946. године. Био је начелник у Савезном министарству трговине и снабдевања. Један је од оснивача и први уредник дневног листа "Привредни преглед". После се враћа у Савезни завод за привредно планирање, где је вршио функцију државног саветника и директора. Формирао је и био директор Центра за истраживање животног стандарда, основао Катедру за социјални рад и социјалну политику Факултета политичких наука у Београду. Од 1974-78. године био је потпредседник Савезног извршног већа, а од 1978-86. делегат у Већу република и покрајина. Пензионисан је 1988. године.

За ванредног професора Факултета политичких наука у Београду изабран је 1970., за редовног професора Факултета економских наука у Загребу 1972., и у истом звању преузет на Факултет политичких наука у Београду.

Боравио у иностранству: САД (последипломске студије, студијски боравак у оквиру Leadership програма, учесник научних скупова на Georgetown University, Washington и Michigan University; Boston, сарадник и учесник у раду Социјалног комитета УН); Француска; сарађивао у OECD -у (био члан Комитета за образовање OECD-а), учествовао у научно стручним скуповима Института за образовање УНЕСКО-а. У име ових организација као експерт боравио у Индији, Финској, Либану, Перуу. Боравио у Швајцарској (био члан Управног

одбора UNRISD-a (United Nations Research Institute for Social Development). У Немачкој боравио као члан Извршног комитета ICSW (International Council for Social Welfare).

Био је члан Економске Академије Савеза економиста Југославије, генерални секретар Савеза економиста Југославије и председник Југословенске конференције за социјалне делатности. У два сазива члан управног одбора UNRISD-a (Женева) и члан Извршног комитета ICSW (Беч).

У научном раду бавио се изучавањем животног стандарда и привредног развоја, социјалном политиком, образовањем као фактором развоја, улогом малих и средњих предузећа у развоју.

Објавио је 16 књига 28 монографија и брошура, 70 прилога у колективним књигама, написао 5 скрипта за факултетску наставу, у часописима објавио 146 радова. У иностраним часописима и монографијама (Социјална комисија УН, Унидо, УНЕСКО, OECD) објавио је 41 рад.

Најважнији радови су: "Животни стандард и привредни развој Југославије и привредна реформа", "Социјална политика и социјална стратегија", "Економски развој Југославије и привредна реформа", "Начин живота и квалитет живљења", "Образовање и солидарности - тржишно привређивање и солидарности у образовању", "Социјална политика и тржишно привређивање", "Education and Industrial Development of Yugoslavia", "Income distribution in Yugoslavia", "Social Aspects and the Industrialization of Yugoslavia", "Social Policy and Development of Society", "The Economic Environment and Social Policy in the OECD Countries", "Le role des petites entreprises dans la transformation vers economic marche dans l'ex Yougoslavie".

Третирао је социјалну политику и социјални развој неодвојиво од економског развоја, указујући да је социјални развој друга страна економског и важан је input ефикасном економском развоју. Посебно се истиче залагање за развој малих и средњих предузећа.

Носилац је више одликовања бивше СФРЈ, као и Distinguished Leadership Award 1998, ABI, SAD.

6. РЕГИСТАР ИМЕНА

Др Живко Аврамовски
Кућа: Београдска IV део, прилаз 10, број 4; 11000 Београд, Сремчица
Тел: 011/801-5514

Проф. др Љубиша Адамовић
Економски факултет, Каменичка 6; 11000 Београд
Кућа: 14 Децембра 1а, 11000 Београд
Тел: 011/439-208.
E-mail:ladamovi@garnet.acns.fsu.edu
E-mail:pantadam@eunet.yu

Проф. др Владимир Аскин
Рударско-геолошки факултет, Ђушина 7; 11000 Београд
Тел: 011/3219-100 (факултет)
Кућа: Краља Петра Првог бр. 28Б; 21000 Нови Сад
Тел: 021/337-333

Проф. др Живојин Алексић
Кућа: Кнегиње Зорке бр 11; 11000 Београд
Тел:011/344-1397; моб. 063/3322-38

Проф. др Васо Антуновић
Медицински факултет - Клиника за неурохирургију КЦС
Београд, Вишеградска 26; 11000 Београд
Тел: 063/242-849
Интернационалних бригада бр. 8; 11070 Нови Београд
Тел: 011/344-0442

Проф. др Слободан Апостолски
Институт за неврологију Клиничког Центра Србије
Др Суботића 6; 11000 Београд
Тел: 011/682-988, Факс: 011/3614-122
Кућа: Н.Х. Станка Пауновића-Вељка 3/а; 11193-Београд
Тел/факс: 011/583-255
E-mail:aposlob@drenik.net

Проф. др Мирко Аћић
Грађевински факултет, Булевар Краља Александра 73; 11000 Београд
Тел: 011/337-0122, 337-0086
Кућа: Божидара Кнежевића 3; 11000 Београд

Тел: 011/2784-674; моб. 063/395-900
E-mail: acic@imk.grf.bg.ac.yu
vlacic@beotel.yu

Проф. др Зоран Бојковић
Бул. Николе Тесле 38; 11070 Београд
Тел: 011/605-045
E-mail: zsbojkovic@yahoo.com
http://www.bojkovic.cd.sr

Проф. др Богдан Бошковић
Кућа: Владимира Поповића 36; 11000 Београд
Тел: 011/143-249; моб. 064/2184-315

Др. Надежда Ванлић-Разуменић
Голсвортијева 21; 11000 Београд
Тел: 011/4461-019; моб. 063/8377-060
E-mail: nadavan@eunet.yu

Проф. др Владислав Варагић
Кућа: Невесињска 19; 11000 Београд
Тел: 011/432-737

Проф. др Јован Д. Васиљевић
Институт за патологију, Медицински факултет, Београд
Др Суботића 1; 11000 Београд
Тел: 011/684-060; 685-559
Кућа: Светозара Марковића 81а; 11000 Београд
Тел: 011/361-8786; моб. 063/254-377
E-mail: lole@beotel.yu

Проф. др Душан Велимировић
Владимира Томановића 11; 11000 Београд
Тел: 011/4896-836; моб. 063/228-078
E-mail: velid@sezampro.yu

Проф. др Милан Војновић
Николе Стефановића бр. 5; 11000 Београд
Тел: 011/3809-145

Проф. др Вељко Вујичић
Математички институт САНУ, Кнез Михајлова 35; 11000 Београд
Тел: 011/630-170, факс: 011/186-105
Кућа: Пролетерске солидарности 27 стан 4; 11070 Београд
Тел: 011/313-1164; моб. 063/317-221
E-mail: vvujicic@mi.sanu.ac.yu

Проф. др Вера Ковачевић-Вујичић
Факултет Организационих наука; Јове Илића 154, 11000 Београд
Тел: 011/3950-821
Кућа: Милована Маринковића 5; 11040 Београд
Тел: 011/2467-737
E-mail: erakov@fon.fon.bg.ac.yu

Проф. др Миомир Вукобратовић
САНУ, Кнез Михајлова 35; 11000 Београд.
Тел: 011/3342-400
Институт "Михајло Пупин" Волгина 15, 11000 Београд,
Тел: 011/774-236
Кућа: Господар Јевремова 14; 11000 Београд
Тел: 011/624-065
E-mail: vuk@robot.imp.bg.ac.yu

Проф. др Иво Вушковић
Кућа: Михановићева 18; 10000 Загреб, Хрватска
Тел: (+3851) 457-7243.

Проф. др Јелена Даниловић
Кичеоска 1; 11000 Београд
Тел: 011/459-555

Проф. др Драгутин Дебељковић
Милоша Поцерца 17, 11000 Београд
Тел: 011/3611-673; моб. 063/2847-38
ddebeltkovic@alfa.mas.bg.ac.yu
ddebeltkovic@yahoo.com
Home page:
www.Debeltkovic.8m.com

Проф. др Душан Дукић
Кућа: Цорца Вашингтона 16; 11000 Београд
Тел: 011/323-9220

Проф. др Ненад Ђајић
Рударско-геолошки факултет, Ђушина 7; 11000 Београд
Тел/Факс. 011/3219-158, моб. 064/2787-384
Кућа: Балканска 33; 11000 Београд
Тел: 011/685-212
E-mail:tzar@yubc.net,
E-mail:djajic@rgf.org.yu

Проф. др Бојан Д. Ђорђевић
Технолошко-металуршки факултет Београд,
Карнегијева 4; 11000 Београд
Тел: 011/3370-523
Кућа: 27 марта 36; 11000 Београд
Тел: 011/3245-815

Проф. др Бранислав В. Ђорђевић
Кућа: Деспота Оливера 2/41; 11000 Београд
Тел: 011/8525-180, 418-927, 321-8559
Грађевински факултет
Бул.кр. Александра бр. 73; 11000 Београд
Тел: 011/3218-559
E-mail:branko@grf.bg.ac.yu

Проф. др Мирослав Ђорђевић
Приморска бр. 7; 11000 Београд
Тел: 011/767-376; 752-725

Проф. др Предраг Ђорђевић
Институт за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма КЦС
Др Суботића 13; 11000 Београд
Тел: 011/686-953
Кућа: Александра Стамболијског 10а; 11000 Београд
Тел: 011/664-665
E-mail:profpredrag@yahoo.com

Проф. др Радосав Ђорђевић
Кућа: Томе Роксандића 3; 18000 Ниш
Тел: 018/42-781.

Проф. др Слободан Ђорђевић
Кућа: Лозничка 1а/II-4; 11000 Београд
Тел: 011/344-3710.

Проф. др Драгослав Ђукановић
Кућа: Милоша Поцерца 3; 11000 Београд,
Тел: 011/3611-397; моб. 063/886-6266
E-mail:drdjuka@bitsy.net

Проф. др Ђорђе Зрнић
Машински факултет, Краљице Марије 16; 11000 Београд
Тел: 011/337-0266; 337-0362.
Кућа: Чика Љубина 10; 11000 Београд
Тел: 011/624-964.
E-mail:nenadzrn@yubc.net

Проф. др Катарина Исаковић
Кућа: Коче Капетана 6; 11000 Београд
Тел: 011/444-8736.

Проф. др Милош Јанићијевић
Институт за неурохирургију, КЦС Србије
Вишеградска 26; 11000 Београд,
Тел: 011/361-5547, 363-5044
Кућа: Бјеловарска 5а; 11000 Београд,
Тел: 011/3975-675;

Проф. др Добривоје Јовановић
Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305; 11000 Београд
Кућа: Новопазарска бр. 27; 11000 Београд
Тел: 011/450-176
E-mail:dobribosa@ptt.yu

Др Милан Јовановић
Хаџи Рувимова 15-17/IV, стан 14, 11000 Београд
Тел: 011/2450-057;
E-mail: tmsj@ptt.yu

Проф. др Драгољуб Кавран
Правни факултет, Булевар Краља Александра 67; 11000 Београд
Тел: 011/3027-600
Кућа: Хероја Милана Тепића бр. 4, 11000 Београд
Тел: 011/3066-260
E-mail:kavran@sbb.co.yu

Проф. др Оскар Ковач
Економски факултет, Каменичка 6; 11000 Београд
Тел: 011/3021-075
Кућа: Жарковачка 60; 11139 Београд
Тел: 011/541-240, Факс: 011/639-560
E-mail:kovac@one.ekof.bg.ac.yu

Проф. др Владимир С. Костић
Институт за неврологију КЦС, Др Суботића 6, 11000 Београд
Тел: 011/685.596; Факс: 011/684-577
E-mail:kostic@imi.bg.ac.yu

Проф. др Живко Костић
Кућа: Змај Јовина 15; 11000 Београд
Тел: 011/2637-763

Проф. др Слободан Крчевинац
Факултет организационих наука, Јове Илића 154; 11000 Београд
Тел: 011/3950-829
Кућа: Тодора Дукина 81; 11000 Београд
Тел: 011/2451-763
E-mail:krca@fon.bg.ac.yu

Проф. др Јарослав Лабат
Кућа: Мије Ковачевића 9; 11000 Београд
Тел: 011/763-870
E-mail:labat@ptt.yu

Проф. др Бранка Лазич
Пољопривредни факултет, Доситеја Обрадовића 8; 21000 Нови Сад
Тел: 021/458-033
Кућа: Владике Платона 10; 21000 - Нови Сад
Тел: 021/456-689, моб. 064/141-3589
E-mail:brankal@polj.ns.ac.yu

Проф. др Слободан Лазовић
Кућа: Шајкашка 21/6
Тел: 011/339-0814, моб. 064/270-3258
E-mail:vlajelena@arkayu.net
E-mail:vlajelena@sf.sf.bg.ac.yu

Проф. др Војислав Лековић
Кућна адреса: Моравска бр.2, 11000 Београд
Тел: 011/2432-236; моб. 063/209-701
Стоматолошки факултет у Београду
Клиника за пародонтологију и оралну медицину.
Др Суботића бр.4, 11000 Београд
Тел: 011/684-697; Факс: 635-631
E-mail:vojalek@eunet.yu

Проф. др Нада Мајкић - Singh
Клинички центар Србије, Институт за медицинску биохемију,
Вишеградска 26; 11000 Београд
Тел/Факс: 011/361-5631;
Велемајстора Боре Костића 57, 11070 Нови Београд
Кућа: Боре Костића 57; 11000 Београд,
Тел: 011/3186-441
E-mail:singh@eunet.yu

Проф. др Александар Марковић
Кућа: Булевар АВНОЈ-а 122; 11070 Нови Београд
Тел: 011/697-247

Проф. др Атанасије- Таса Марковић
Београд, 29. новембра 126/III-14, 11000 Београд
Тел/Факс: 011.3294234; моб. 063/287-803
E-mail:tasam@EUnet.yu

Проф. др Жарко Мијајловић
Математички факултет, Београд, Студентски трг 16
Тел: 011/630-151; Факс: 011/630-151
Кућа: Томоша Јежа 6; 11000 Београд
Тел: 2432-397, моб: 064/271-3894; 063/88-148

Проф. др Момчило Милисављевић
Економски факултет, Каменичка 6; 11000 Београд
Тел: 011/3021-019
Кућа: Мије Ковачевића 9; 11000 Београд
Тел: 011/763-139, моб. 063/251-585
E-mail:miltat@beotel.yu

Проф. др Братислав Миловановић
Кућа: 18000 Ниш, Бул. Сретена Младеновића 18/21
Тел: 018/531-771; Факс: 018/531-669; моб. 063/400-080
Посао: Електронски факултет, Београдска 14, 18000, Ниш
Тел: 018/529-320 Факс: 018/524-931,
E-mail:batam@pogled.net
E-mail:bata@elfak.ni.ac.yu

Проф. др Градимир Миловановић
Ректорат Универзитета у Нишу, Универзитетски трг бр. 2, 18000 Ниш
Тел: 018/547-970, 547-950 (факс)
Електронски факултет, Београдска бр. 14, 18000 Ниш
Тел: 018/529-105, 529-220
Кућа: Димитрија Димитријевића бр. 36, 18000 Ниш
Тел: 018/520-996; 520-351; моб. 063/400-390
E-mail:grade@nia.ac.yu

Проф. др Димитрије Миловановић
Кућа: Кнеза Милоша 80; 11000 Београд
Тел: 011/3612-676; моб. 063/7140-192

Проф. др Вељко Милутиновић
Електротехнички факултет, Булевар краља Александра 73;
11000 Београд,
Тел 011/3218-302
Кућа: Далматинска 55, 11000 Београд
Тел: 011/769-872
E-mail:vm@etf.bg.ac.yu

Проф. др Момчило Милутиновић
Пољопривредни факултет, Немањина 6, 11081 Београд - Земун
Тел: 011/2615-315 локал 223; Факс: 011/2193-659
Кућа: Булевар Арсенија Чарнојевића 113/6, 11070 Београд
Тел: 011/132-371

Проф. др Милан Митровић
Савез хемичара и технолога Југославије
Кнеза Милоша 9; 11000 Београд
Тел/факс: 011/639-624
Кућа: Булевар Арсенија Чарнојевића 124; 11070 Београд
Тел: 011/2134-365

Проф. др Михајло Митровић
Клиника "Петковић" Маглајска бр. 19, 11000 Београд
Тел: 011/667-078
Кућа: Краља Милутина 38; 11000 Београд
Тел: 011/361-3673, моб. 063/279-464

Проф. др Милан Мићуновић
Машински факултет; 34000 Крагујевац
Тел: 034/335-867
Кућа: Стевана Дороњског 32; 34000 Крагујевац
Тел: 034/357-653; моб. 064/244-3911
E-mail:mmicun@eunet.yu

Проф. др Боривоје Мишковић
Кућа: Светог Саве 43; 11000 Београд,
Тел: 011/444-0897

Проф. др Драгомир Младеновић
Кућа: Баба Вишњина 37; 11000 Београд
Тел: 011/444-1202

Проф. др Илија Нагулић
Кућа: Крушедолска 1а; 11000 Београд
Тел: 011/2452-352, моб. 064/1156-585
E-mail:mnagulic@eunet.yu

Доц. др Александар Н. Нешковић
Институт за кардиоваскуларне болести Дедиње
Милана Тепића 1, 11040 Београд, СЦГ
Кућа: Париске комуне 65, стан 14/II
Тел 606-547; моб. 064/1216359
E-mail: neskovic@hotmail.com

Проф. др Павле Николић
Кућа: Булевар Краља Александра 38; 11000 Београд
Тел: 011/323-2893

Проф. др Пантелија Николић
Кућа: Лимска 6; 11000 Београд
Тел: 465-779.
E-mail: nikolic@sann.ac.yu

Проф. др Симеон Ока
Тел: моб. 064/168-2000
Кућа: Гандијева 49б, 11070 Београд
Тел: 011/3185-082
E-mail: okasn@afrodita.rcub.bg.ac.yu

Проф. др Војислав Павловић
Ветеринарски факултет, Клиника за породичство
Булевар ЈНА 18; 11000 Београд
Тел: 011/2684-184
Кућа: Владимира Гортана 43; 11080 Земун
Тел: 013 164 466, 103-674, моб. 063/22-1922
E-mail: mison@ptt.yu

Проф. др Александар Паквор
Кућа: Нехруова 105; 11070 Нови Београд
Тел: 011/177-6392;
E-mail: pakvor@grf.bg.ac.yu

Проф. др Недељко Парезановић
Кућа: Цара Уроша 6а; 11000 Београд
Тел: 011/626-504
E-mail: nparezanovic@ikomline.net

Проф. др Станислав Пејовић
Машински факултет, Краљице Марије 16; 11000 Београд
Тел: 011/337-0266
Кућа: Чајничка 22; 11000 Београд
Тел: 011/533-4434; 533-9708
E-mail: pejovics@asme.org

Др Милутин Панчић
Устананичка 136, 11000 Београд
Тел: 011/3474-780; 011/489-8517
E-mail: m.pencic@ptt.yu

Проф. др Живота Перишић
Грађевински факултет, Булевар краља Александра 73; 11000 Београд
Тел: 011/337-0890
Кућа: Доситејева 49; 11000 Београд
Тел: 011/185-190
E-mail: perisic@grf.bg.ac.yu

Проф. др Слободан Перовић
Правни факултет, Булевар Краља Александра 67; 11000 Београд
Удружење правника Србије, Крунска 74, 11000 Београд
Тел: 011/244-6910
E-mail: upj@eunet.yu

Проф. др Надежда Петровић
Смиљанићева 41, 11000 Београд
Тел: +381 11/452-179

Проф. др Предраг Петровић
Институт за кардиоваскуларне болести, КЦ Србије
Косте Тодоровића 8; 11000 Београд,
Тел: 011/361-5783
Кућа: Ђуке Динића 7; 11000 Београд
Тел: 011/2410-843

Проф. др Радивој Петровић
Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305; 11000 Београд
Тел: 011/3976-017
Кућа: Врањска 29; 11000 Београд
Тел: 011/418-964
E-mail: radivoj@yubc.net

Проф. др Јордан Поп-Јорданов
Кућа: Орце Николов 75; 91000 Скопје, Македонија
Тел: (389 91) 238-338.
E-mail: jpi@manu.edn.mk

Проф. др Вељко Поткоњак
Ел.фак. Бул. бр. Алек. 73; 11000 Београд
Тел: 011/3370-164, 3218-318
Устаничка 149, 011/4890-842
E-mail: potkonjak@yahoo.com

Проф. др Јагош Пурић
Физички факултет, Студентски трг 16; 11000 Београд
Тел/факс. 011/3282-582
Кућа: Панчићева 2; 11000 Београд

Проф. др Милован Радовановић:
Кућа: Др Ивана Рибара 194/В
Тел: 011/176-2935

Проф. др Боривоје Радојичић
Кућа: Невесињска 11; 11000 Београд
Тел: 011/431-659

Проф. др Божидар Радојковић
Кућа: Бирчанинова 25; 11000 Београд
Тел: 011/645-863
E-mail: borado@drenik.net

Проф. др Слободан Радосављевић
Кућа: Невесињска 13; 11000 Београд
Тел: 011/444-8357

Проф. др Љубисав Ракић:
Медицински факултет, Институт за биохемију
Пастерова 2.; 11000 Београд,
Тел: 011/643-570
САНУ - Београд, Кнез Михаилова 35; 11000 Београд
Тел: 011/3342-400
Кућа: Андрићев венац бр. 4
Тел: 011/3232-254

Др Александар Руварац
Кућа: Булевар Краља Александра 249; 11000 Београд
Тел: 011/412-551
E-mail: vanja.r@eunet.yu

Проф. др Милош Самарџија
У иностранству

Проф. др Радомир Симић
Кућа: Др Драгослава Поповића бр. 15/13, 11000 Београд
Тел: 011/323-9296; моб. 063/804-7401
E-mail: rsimic@bg.ac.yu

Проф. др Миодраг Симоновић
Кућа: Кнеза од Семберије 6а; 11000 Београд
Тел: 011/456-358.

Проф. др Драгољуб Стефановић
Кућа: Булевар Авној-а 116; 11000 Београд
Тел: 011/673-170

Проф. др Илија Стојановић
Кућа: Цетињска 9; 11000 Београд
Тел: 011/323-4952, моб. 063/230-150
E-mail: ilja@ptt.yu

Проф. др Милић Стојић
Електротехнички факултет, Булевар Краља Александра 73
П.О. Бокс 3554, 11020, 11020-Београд,
Тел: 011/337-0166
Кућа: Голсвортијева 13; 11000 Београд
Тел: 011/444-2155, моб. 064/148-8913
E-mail: estojic@etf.bg.ac.yu

Проф. др Андрија Стојковић
Кућа: Кнеза Вишеслава 9; 11000 Београд
Тел: 011/3554-022, моб. 064/2827-652.

Проф. др Јован Сурутка
Кућа: 29. Новембра 66; 11000 Београд
Тел: 011/766-167. Факс: 011/324-8681
E-mail: sk@galeb.etf.bg.ac.yu

Проф. др Будислав Тагић
Биолошки факултет Београд, Студентски трг 16; 11000 Београд
Тел: 011/3246-655
Невесињска 15, 11000 Београд
Тел: 011/2430-719

Проф. др Душан Теодоровић
Саобраћајни факултет, Војводе Степе 305; 11000 Београд
Тел: 011/493-211, факс: 011/466-294
Кућа: Боривоја Стевановића 16; 11000 Београд
Тел: 011/489-0580
E-mail: duteodor@vt.edn
E-mail: duteodor@ennet.yu
E-mail: teodor@eunet.yu

Проф. др Димитрије Тјаткин
Др Драгослава Поповића 15; 11000 Београд
Тел: 011/323-8909.

Проф. др Миленко Тешић
27. марта 39 11000 Београд
Тел: 011/324-8005

Проф. др Марија Тодоровић
Пољопривредни факултет Београд, Немањина 6, 11080 Земун
Тел: 011/615-315
Кућа: Косте Пецина 6; Земун
Тел: 011/667-775

Проф. др Јован Тодоровић
Магпински факултет, Краљице Марије 16; 11000 Београд
Тел: 011/337-0358
Кућа: Голсвортијева 27; 11000 Београд
Тел: 011/344-1799, моб. 064/168-9941
E-mail: jtodorovic@mas.bg.ac.yu

Проф. др Павле Томић
Природно-математички факултет Нови Сад
Трг Доситеја Обрадовића 3; 21000 Нови Сад
Тел: 021/59-696
Кућа: Тел: 021/20-430

Проф. др Милан Ђаловић
Кућа: Булевар Краља Александра 181; 11000 Београд
Тел: 011/422-165

Проф. др Милутин Ђировић
Кућа: Кнеза Вишеслава 15Б; 11030 Београд
Тел: 011/3554-393
E-mail: zcirovic@amadeus.uni.bk.ac.yu

Др Владета Урошевић
Кућа: Смиљанићева 19; 11000 Београд
Тел: 011/457-910
E-mail: eurosevv@etf.bg.ac.yu

Проф. др Будимир Филиповић
Кућа: Невесињска 13; 11000 Београд
Тел: 011/439-433

Проф. др Драгослав Херцег
Природно математички факултет
Департман за математику и информатику
Трг Доситеја Обрадовића 4, 21125 Нови Сад
Тел: 021/458-136, 350-449; факс. 021/350-458
Стан: Лукијана Мушицког 18, 21000 Нови Сад
Тел: 021/611-353
e-mail: hercegd@im.ns.ac.yu

Проф. др Небојша Царић
Кућа: Булевар Јаше Томића 15; 21000 Нови Сад
Тел: 021/332-480.

Проф. др Славко Царић
Правни факултет, Трг Доситеја Обрадовића 1; 21000 Нови Сад
Тел: 021/350-377 лок. 333; 021/456-533
Привредна академија, Тел: 021/300-399, 021/300-872
Кућа: Балзакова 49; 21000 Нови Сад
Тел: 021/363-280.

Проф. др Живорад Чековић
Хемијски факултет, Студентски трг 16; 11000 Београд
Тел: 011/637-890
Кућа: Розе Луксембург 23; 11000 Београд
Тел: 011/587-951
E-mail: zcekovic@chem.bg.ac.yu

Проф. др Радоје Чоловић
Институт за болести дигестивног система и хируршка клиника
Косте Тодоровића бр. 6. 11000 Београд
Те. 011/3615-655, 3610-715/133
Милоша Поцерца 29, 11000 Београд
Тел: 2684 044; моб. 064/1212-224
E-mail: marcolov@EUnet.yu

Проф. Др Драган Швракић
Department of Psychiatry, Center for Psychobiology of Personality,
Washington University, School of Medicine,
4940 Children's Place, St. Louis, MO 63110, USA
phone: +1 314 362-7705
Faks: +1 314 362-5594

Проф. др Бранислав Шошкић
Кућа: Светозара Марковића 60; 11000 Београд
Тел: 011/646-053.

Проф. др Предраг Шалејић
Кућа: Змај Јовина 30; 11000 Београд
Тел: 011/634-312